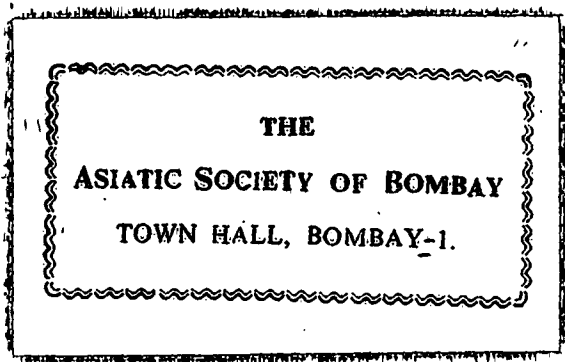

00087364

NOT TO BE ISSUED
OUT OF THE LIBRARY.

CAROLO LEHSIO

**•
ET**

VILHELMO HARTELIO.

HESIODI CARMINA

RECENSUIT

87364

ET COMMENTARIIS INSTRUXIT

CAROLUS GOETTLINGIUS.

EDITIO TERTIA

QUAM CURAVIT

IOANNES FLACH.

JJA 0.3
EG

LIPSIAE,

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCLX

JAC
78 880
Goe/Hes
87364

Praefatio editoris.

Goettlingiani Hesiodi tertiam ut curarem editionem cum abhinc quadriennium ab honestissimo librario admonitus essem, opus quod primo adpectu homini Hesiodi carminum studiosissimo neque arduum neque iniucundum videbatur esse, suscipere ne parumper quidem dubitavi. Confidebam enim in hoc opusculo conficiendo non multum sudandum esse, librario ipso alteri Goettlingii editioni me quam maxime parcere iubente, neque dubitabam, quin libellus diutius iam exspectatus, omnibus videlicet priorum editionum exemplaribus divenditis, amicos mihi esset conciliaturus exoptatissimusque viris doctis foret. Quarum altera quidem spe magnopere falsus sum.

Primum enim non paucas adnotationes ad certas quasdam quaestiones spectantes, simulatque novam curaturus editionem penitus perspicere planeque cognoscere coepi, integras non relinquendas esse me quamvis consilium redemptoris memoria retinentem fugere non poterat: quo potissimum multa eorum quae de rebus etymologicis mythologicisque, de variis recensioibus, de re grammatica, de sermonis proprietate, de pristina carminum forma adnotata erant refero, quae omnia fere hac tertia editione tollenda erant.

Deinde autem, quia nonnullis in rebus partim cum Goettlingio sentiebam, partim ab eius sententia discedebam, eas formulas quibus et assensio et dissensio sic exprimeretur accurate, ut superiores notas haud interruptas contexere liceret, non semper mihi extemplo inveniendi nova inde difficultas profecta est, quod ego ipse commentationes meas, quas de quaestionibus Hesiodicis conscripsi, quanquam ne omnia quidem quae enucleavi accumulare in animo habebam, silentio prorsus praetermittere non poteram, quo quidem factum est, ut saepius meas ratione afferrem sententias ignorarem. Itaque

in ipsorum carminum commentariis, praesertim cum Schoemanni quoque et Lehrsii, virorum de carminibus Hesiodicis illustrandis omnium optime meritorum, aliorumque dissertationes usquequaque adhiberi oporteret, fieri non poterat, quin multa non sine magna opera aliam induerent formam; quod num omnibus pariter placeat nescio. Hoc utique omnes laudabunt, multo maiorem me Goettlingio operam in scholiis adhibendis, augendis, emendatis subscribendis collocasse, atque literam digammatis fatalem emunctasque quorundam criticorum nares foede vexantem textu removisse marginique subiecisse. Idem vero pertinet etiam ad Certaminis Homeri et Hesiodi textus recognitionem, quae quod ad Nietzscheii recensionem in Actis Phil. Lips. I. p. 1 seq. publicatam vix uno alteroque loco mutato sit instituta, neminem aegre laturum spero.

Aliae autem alterius Goettlingii editionis partes intactae fere remanserunt. Ad fragmentorum enim collectionem pauca adieci, quae uncis quadratis [] seclusa perspicue signavi, inprimis ea, quae ipse Goettlingius in duobus spicilegiis iam collegerat, neque Catalogi Eoearumque distinctionem a Schoemanno ad exemplum Marckscheffellii factam imitari neque ab ordine ac dispositione, qua Goettlingius usus erat, aberrare ausus sum, eorum quae ipse vir doctissimus praef. p. LXV. monuerat non immemor: „Sed duabus praecipue de causis non prorsus eum ordinem mutare volui, quem non prorsus imprudens institueram: primum enim tam lubricum est negotium fragmenta ordinare ut assensum ferre vel paucorum difficile sit; deinde si plane novum ordinem excogitasset, verendum erat, ne iterum etiam in hac re in me excitarem apium et fucorum vel aculeos vel bombos, qui regis semel iudicio de libro meo interposito sic in me involarunt, ut tacere satius ducerem quam Ciceronis dictum meo etiam exemplo confirmare: aculeum apis sine clamore ferre non possumus.“

Etiam in constituenda carminum lectione Goettlingium vestigiis persequi studui, coniecturis seu ab aliis seu a me propositis quam maxime abstinens. Ut nihilo minus ducentis fere quadraginta locis a Goettlingii textu discedendum esse putarem, adductus sum et meliorum codicum notitia, quam ante omnes Koechlyus et Kinkelius nobis aperuerunt, et nova optimorum codicum, velut Med. XXXI, 39, XXXII, 16 Paris. 2771

latione, quam iisdem viris doctissimis debemus, quam et ipse nobilissimos libros perlustravi, et novis subsidiis, quae nunc demum cum alii grammatici linguas Indogermanicas comparantes e thesauris suis nobis arcessiverunt, tum etiam Aloisius Rzachius, investigator dialecti Hesiodae nescio an omnium sagacissimus.

Neque minus in Prolegomenis Goettlingii disputationes moderatiore animo servare mihi erat propositum, imprimis eam, qua de vita Hesiodi agitur particulam, quoniam quae post Marckscheffelium et Goettlingium de hac quidem re viri docti elaboraverunt, memoratu vix digna videbantur esse. Neque vero unquam, cum tanta sit obscuritas aetatis Hesiodae, fore puto, ut plus quam hodie scire possimus; fabellas autem aniles proferre nescio an prudentes homines taedeat. Perpauca igitur mutavi, nonnulla addidi, velut testimonia veterum, quae Goettlingii subtilitatem fugerunt, et criticorum recentioris aetatis iudicia, maxima autem ex parte notas textui subiectas, alia omisi, in quibus Goettlingium errasse inter omnes intellegentes satis constat, velut ea, quae de dialecto Hesiodi et de alliterationis figura explanasse interpretando sibi visus est, alia denique correxi. Accesserunt autem aliquae particulae denuo pertractatae, elegantius expolitaе, locupletius exornatae de fragmentis, de codicibus manu scriptis, de editionibus, de auxiliis interpretationis, quo quidquid praesto erat materiei, attuli, maius fore litteris emolumentum ratus, si omnia, quae de carminibus Hesiodaeis scripta novimus, ordine enumerarentur atque in singulas materiae partes bene distribuerentur, quam si quaecunque de poematum compositione, de strophis carminum, de versibus spuris et genuinis, de fabularum interpretatione allegorica viri docti interdum hariolati essent, irrito labore coacervarentur.

Ad haec igitur capita revocamus eos, quorum res Hesiodaeas subtilius explicari interest, quos nostris quidem temporibus paucos esse dolens scio.

In apparatu denique critico ex diversissimis fontibus componendo id potissimum egi, ut viam prioribus Goettlingii editionibus indicatam omnibusque probatam quam diligentissime observarem, quanquam nullam earum quidem dissertationum, quas post eius aetatem de pervestigandis codicum lectionibus et de emendanda librorum scriptura viri docti composuissent, praetereundam esse censebam. Itaque omnium quoque quae posthac iuris publici

factae sunt editionum curiosissimus, Schoemanni potissimum, Vollbehrii, Lennepii, Koechlyi-Kinkelii, Paleii, Welkeri respexi textum, et quidquid memorabile videbatur esse, apparatusi Goettingiano adieci. In quo non taceo neque tacendum puto, Theogoniae mihi scripturae adminiculum neque futile neque superfluum inde exortum esse, quod et Ioannis Diaconi Allegoriarum, quibus illustrandis nova ex codicibus antea non collatis auxilia reperire mihi contigerat, et anonymi auctoris exegeseos Byzantiae, quam nuper e bibliothecae Vaticanae et Casanatensis thesauris erutam in aspectum lucemque protuli, et ipsius scholiastae Vaticani lectiones cum industria perscrutatus eram. Quibus omnibus rebus meum apparatusum ex parte perfectiorem meamque Goettingii, Schoemanni, Koechlyi-Kinkelii recensione multo certiore esse redditam confido.

Ne omnibus haec nova editio displiceat, non vereor, quanquam multi critici hodiernis temporibus de carminibus Hesiodicis verba faciunt, quos ne legisse quidem carmina prudentioribus exploratum est; satis habebō, si nonnullis placeat; gaudebo, si paucis iisque intelligentioribus, imprimis Lehrsio, praeceptori dilectissimo, viro omnium qui hodie vivunt ἐπιχωρῶτα, ingeniique acumine Aristarcho Alexandrino vix concedenti, et Hartelio, viro doctissimo, qui studiis suis Homericis novum nobis atque expeditissimum ad quaestiones metricas solvendas aditum acerrimo praeditus ingenio comparare ausus est. Velim memores sint illius Galeni dicti: χαλεπὸν μὲν ἄνθρωπον ὄντα μὴ διαμαρτάνειν ἐν πολλοῖς, τὰ μὲν ὄλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κρίναντα, τὰ δὲ ἀμελέστερον γράψαντα.

Scribebam Tubingae d. I. mens. Nov. MDCCCLXXVII.

Homœna.

I. De vita Hesiodi.

In describenda Hesiodi vita id maxime dolendum est, quod deperditi sunt libri Heraclidæ Heracleotæ, de quibus Diog. Laert. V, 92 mentionem fecit (*Χαμαιλέων τε παρ' ἑαυτοῦ φησι κλέψαντα αὐτὸν τὰ περὶ Ἑσιόδου καὶ Ὀμήρου γράψαι*), Cleomenis, cynici philosophi, quem Clemens Alexandr. Strom. I. p. 300 Sylburg. laudavit (τὸ δ' ἔγγυα. πάρα δ' ἄτα Κλειομένης μὲν ἐν τῷ περὶ Ἑσιόδου Ὀμήρω φησι προειρηθῆσαι διὰ τούτων „δειλά τοι δειλῶν τε καὶ ἔγγυα ἔγγυάσθαι.“ Cf. Fabric. Bibl. I. p. 573 Harles.), Autodori vel Apollodori grammatici, quem allegavit Cramer. Anecd. Ox. IV. p. 310 (*φασὶ δὲ Ἀυτόδωρον τὸν Κυμαίων πρῶτον ἐπιγεγραφέναι αὐτὸν γραμματικὸν σύγγραμμά τι γράψαντα περὶ Ὀμήρου καὶ Ἑσιόδου.* Cf. Classen. de grammat. Gr. prim. p. 8).

Breviter enim, ut a patria exordium faciamus, Suidas: Ἑσιόδος, αἰτ. Κυμαῖος, νέος δὲ κομισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἄλου καὶ μητρὸς Πνικιμῆδης ἐν Ἀσκηρῇ τῆς Βοιωτίας κ. τ. λ. Paulo amplius Strabo XIII. p. 622 fabulam de Cymæa poetæ origine narravit Ephorum compilans. Paucis autem Hesiodi vitam attigit Stephanus Byz. v. Κύμη: ἐντεῦθεν ἦν Ἐφορος ὁ ἱστορικὸς καὶ Ἑσιόδος Κυμαῖοι. Sunt etiam ex recentioribus qui Cumæum dicunt (in quibus I. H. Vossium esse mireris, v. Alte Weltkunde p. XX., et Schoellium Hist. lit. Graec. T. I. p. 130), quanquam hi ex ipsis Hesiodi poematis discere poterant Ascrae in Boeotia, oppido quadraginta stadia a Thespiis sito (Eustath. ad Il. p. 266), cuius nullae nunc reliquiae supersunt, natum esse auctorem Operum. Nam Oper. v. 650 sq., quibus in hanc rem usus est auctor Certam. Homeri et Hesiodi (V. p. 359; Westermann. Biogr. Gr. p. 35), ita legitur:

οὐ γὰρ πάποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πύοντον,
εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Ἀλίδος.

Unde satis patet Hesiodum nondum fuisse natum, cum eius pater Cuma Aeolensium Ascrum Boeotorum venisset (v. Oper. 636), ut ibi domicilium poneret¹).

Ascrum patriam Hesiodi testantur poetae antiqui tantum non omnes. Sic Chersias Orchomenius, quem titulum inscripsisse tumulo Hesiodi dicebant Orchomenii, Pausaniae coaevi. V. Pausan. IX; 38, 4:

*"Ἀσκη μὲν πατρίς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
ὄστ' ἔα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει*

*'Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὄρεϊται
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης,*

Atque longe probabilior est sententia, quae Chersiae hoc epigramma, quam ea, quae Mnasalcae tribuit (v. Brunck. Anal. I. p. 193 et Anthol. Pal. VII, 54). Hoc enim tum ex eo elucet, quod Mnasalca Dorica dialecto in ceteris epigrammatis usus est, quam veram esse ipsum eius nomen testatur, tum eo, quod Aristoteles, siquidem Aristoteles est auctor epigrammatis (v. Brunck. Anal. I. p. 178), Mnasalca sine dubio antiquior, pentametro usus est hoc:

ὄστ' ἔα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει,

sublecto veteri poetae, Chersiae, ut videtur. Hesiodi denique patriam praeterea testantur hi poetae: Demiurgus in Anthol. Pal. VII, 52 (Antipatro Sidonio idem epigramma tribuitur in codice Matrit. XXIV. apud Iriart. Bibl. Matr. p. 97): *'Ἑλλάδος εὐρυχόρον στέφανον καὶ κόσμον ἀοιδῆς Ἀσκραίων γενεὴν Ἡσιόδου κατέχω;* Nicander Ther. 11 seq.: *'Ἀσκραῖος μυχάτοιο μελισσήεντος ἐν ὄχθαις Ἡσιόδου κατέλεξε παρ' ὕδασι Περμησοῖο;* Moschus III, 88: *"Ἀσκρα μὲν γούει σε πολὺ πλῆον Ἡσιόδοιο;* Vergilius Ecl. VI, 70: *Ascraeo quos ante seni, quibus ille solebat, cantando rigidas deducere montibus ornos, (quod unus Vergilius commemorat);* Georg. II, 170: *Ascraeumque cano Romana per oppida carmen (ubi v. Servii*

1) Versus Oper. 646—662 ad vitam Hesiodi describendam nihil proficere intellexit Plutarchus, cuius de iudicio Proclus ad h. v.: *ταῦτα πάντα περὶ τῆς Χαλκίδος τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ τοῦ ἄθλου καὶ τοῦ τρίποδος ἐμβεβλήσθαι φησὶν ὁ Πλουτάρχος οὐδὲν ἔχοντα χρηστόν. — πάντα οὖν ταῦτα λήρωδῃ λέγων ἐκείνος ἀπ' αὐτῶν ἀρχεται τῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πλοῦ συντεινόντων, ἥματα πενήκοντα λέγων.* Plutarcho adstipulati sunt cum Twistenio et Bernhardyo Lehrs. Quaest. ep. p. 209. Steitz. Werk. U. T. p. 169. Bergk. Lit. Gr. I. p. 918. 920 not. E Lehrsii sententia versibus v. 646—662 altera versuum 618 seq. recensio continetur. Et ne ipse quidem Goettlingius in diiudicandis versibus Hesiodicis, quos citavimus, fallebatur.

comm.); Ovidius a. a. II, 4: praelata Ascraeo Maeonioque seni; Fast. VI, 14: non quas praeceptor arandi viderat, Ascraeos cum sequeretur oves; Amor. I, 15, 11: vivet et Ascraeus, dum mustis uva tumebit (cf. Ovid. a. a. I, 27 nec mihi sunt visae Clio Cliusque sorores servanti pecudes vallibus, Ascra, tuis); Propertius II, 10, 25: nondum etiam Ascraeos norunt mea carmina fontes, sed modo Permesi flumine lavit Amor.; poeta anonymus apud Steph. Byz. s. v.: "Ἀσκρα τὸ ἐθνικὸν Ἀσκραῖος Ἡσίοδος καὶ „ἀπ’ Ἀσκηθῆν.“

Verum civitatem, quam gentem cognati, non videntur patri dedisse Ascraei, ita ut propter egestatem (Oper. 638) ἀτίμητος μετανάστης esset. Sic enim audiebant antiquis temporibus qui postea μέτοικοι dicebantur; v. Homer. II. IX, 648, quem recte sic intellexit Aristoteles Polit. III, 3: λέγεται μάλιστα πολίτης ὁ μετέχων τῶν τιμῶν, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος ἐποίησεν ὡς εἰ τιν’ ἀτίμητον μετανάστην ὥσπερ μέτοικος γὰρ ἐστὶν ὁ τῶν τιμῶν μὴ μετέχων. Postea vero opes adauctae esse videntur, nam Hesiodus in Helicone oves pascebat (sic enim prooemium Theog. 23), et, patre mortuo, cum litibus hereditariis, quas Perses frater ipsi intenderat, iudicium fraude pravaque sententia cecidisset, fratri, quamquam litigioso, de suo dedit. Hoc testantur Oper. v. 396 sq.:

ὡς καὶ νῦν ἐπ’ ἔμ’ ἤλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
οὐδ’ ἐπιμετροῦσα.

Hinc Ascra relicta per partes quasdam Graeciae migrasse videtur. Versus enim Oper. et Dierum, quibus, ut cum C. Velleio Paterculo I, 7 loquar, patriam, quia multatus ab ea erat (nempe in causa cum fratre acta), contumeliosissime testatus est²⁾ sunt v. 639. 640:

νάσσατο δ’ ἄγχ’ Ἐλικῶνος οἴζυρῃ ἐνὶ κόμῃ

Ἀσκη, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ’ ἐσθλῆ,

non scripti sunt Ascrae, sed alias, fortasse Orchomeni³⁾. Orchomeni enim secundum fabulam antiquam, de qua post

2) Haec non satis intellexit Harlesius ad Fabricii bibl. Gr. I. p. 572 corrigens in Velleio: quia pater multatus erat.

3) Alio modo iudicat Bergk. p. 928 not. 6: „Hesiod Oper. 635, wo ganz deutlich auf einen an der Meeresküste liegenden Ort hingewiesen wird; schon deshalb ist nicht an Orchomenos zu denken.“ Bergkii ipse et propter Dorica Hesiodae elocutionis vestigia et propter fabulam de Hesiodo prope Naupactum interfecto et propter carmina Aigimii et Catalogi Locrensium mores et instituta prae se ferentia, Naupactum alterum Hesiodi domicilium fuisse suspicatus est. Ascra relicta Aulidem Hesiodum venisse alia de causis conclusit Flach. in Herma VIII. p. 457—467.

dixerimus, ossa poetae ad se transtulerunt, ea ad se pertinere proprie testantes. Certe Pausanias I, 2, 3 quo nitatur, cum migrationem respuisse Hesiodum ita dicit: *Ἡσίοδος δὲ καὶ Ὀμηρος ἢ συγγενέσθαι βασιλεῦσιν ἠτύχησαν ἢ καὶ ἐκόντες ἀλιγώρησαν, ὃ μὲν ἀγροικία* (quod non recte vertitur „agriculturae amore“ a Rankio de Hesiod. Oper. et Dieb. p. 26) *καὶ ὄκνη πλάνης*, plane nescio, nisi respexit Oper. v. 630, qui migrationem tamen per Graeciam non excludit.

Haec sunt, quae quis de Hesiodi vita ex iis carminibus discat, quae huic poetae adscribuntur. His additae sunt postea narrationes commentitiae a logographis et ab Ephoro, et fabulae quaedam in Hesiodum translatae sunt, quae non de ipso poeta intellegendae erant, sed de secta epicorum, quam et ipse sequebatur et quae postea ab eo nomen duxit. Ac primum quidem e logographis Hellanicus, Damastes, Pherecydes Hesiodi gentem pertinere ad Orpheum dixerant. Sic enim Proclus in chrestomathia grammatica (v. Bekkeri praef. in schol. Ven. p. I, Thiersch. Act. Phil. Mon. II. p. 576, Bibl. Vet. Lit. et Art. I. p. 8, Westermann, l. l. p. 25, Müller. Fr. hist. I. p. 46, cf. Lobeck. Aglaoph. p. 322): *Ἑλλάνικος δὲ καὶ Δαμάστης καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρφέα τὸ γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ· Μαίονα γάρ φασι τὸν Ὀμήρου πατέρα καὶ Δίον τὸν Ἡσιόδου γενέσθαι Ἀπέλλιδος τοῦ Μελανωποῦ τοῦ Ἐπιφραδέος τοῦ Χαριφήμου τοῦ Φιλοτερπίος τοῦ Ἰδμονίδα τοῦ Εὐκλέους τοῦ Δωριανός τοῦ Ὀρφείως*. In quo loco primum hoc animadvertendum est, verba *Μαίονα γάρ φασι* non ita intellegenda esse, quasi totum hoc stemma, quod sequitur Homeri et Hesiodi, explanatum a logographis singillatim esset. Nam Hellanicum nihil dixisse aliud quam gentem Hesiodeam ad Orpheum pertinere ex alio Procli loco apparet, schol. ad Oper. v. 631: *τοῦτο φησι διὰ τὸ μνησθαι τὸν πατέρα. Ἑλλάνικος δὲ Φορωνίδι ἀπὸ Ὀρφείως φησὶν εἶναι τὸν Ἡσίοδον* (v. Müller l. l.). Hic quid sit illud, quod de Orpheo ex Hellanico adiectum a Proclo est ad locum, quo patris sui Hesiodus meminerat, plane non perspexeris, si Hellanicus progeniem Homeri Hesiodique ab avo atavoque usque protulerat. Nam patrem Homeri Maeonem (quem citat auctor Cert. p. 358, 6), potuit aliunde nosse. Accedit, quod de Damaste, si etiam ad hunc pertinuisse putandum est illud *φασί*, prorsus dissentit auctor anonymus Iriart. Bibl. Matr. p. 233: *Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστης καὶ Πίνδαρος Χίον τὸν Ὀμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος, ὃ δὲ Δαμάστης δέκατον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Μουσαίου φησὶ γεγονέναι*. Musaeus enim ne commemoratur quidem in stemmate Procli,

secundum quem Musaei loco Dorio quidam, ipse incertus, decimus gentis introducitur. Ac Welckerus quidem Cycl. epic. p. 149 hanc diversitatem Damastis ab Hellanico facile posse explicari putat; sed, ut verum fatear, admodum vereor, ut hoc evicerit vir doctissimus: „Denn grade im zehnten Gliede, inquit, weichen auch die drey andern (auctor Certaminis Homeri et Hesiodi, Charax ap. Suidam v. Ὀμηρος et Proclus ipse) unter einander ab und alle drey scheinen Volksstämme im Auge zu haben; Musikus aber deutet auf Athen, des Orpheus Sohn Dorion deutet auf die Dorier, wie Pieros, des Linos Sohn, auf Pierien — der Δρη̄ς des Charax ist vermuthlich Θρη̄ξ, da nach dem makedonischen Dialekt δ für θ eintritt; der Ὀρτη̄ς aber im Wettstreite neben diesen beiden ist wahrscheinlich in Ὀτρους zu ändern, welcher Odrysen bedeutet.“ In quo non animadvertit Welckerus Δρη̄ς nomen proprium mutari non licere propter auctoritatem grammaticorum: Choeroboscus enim in Bekk. Anecd. p. 1188 ita: τὰ εἰς ης μονοσύλλαβα, ἐὰν μὲν περισπῶνται, ἀποβολῆ τοῦ σ ποιούσι τὴν γενικὴν, οἷον ὁ Δρη̄ς τοῦ Δρη̄, ὁ Τρη̄ς τοῦ Τρη̄· ταῦτα δὲ παραλόγως ἔχουσι τὴν γενικὴν εἰς η καταλήγουσαν· οὐδέποτε γὰρ εὐρίσκεται γενικὴ εἰς η καταλήγουσα, εἰ μὴ ἐπὶ τούτων τῶν δύο. εἰσὶ δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια. Quicum conspirat Ioannes Alex. τον. παραγγ. p. 7, 30, ubi pro Κρη̄ς legendum est Δρη̄ς. Adde Theognost. Canon. in Cramer. Anecd. Ox. T. II. p. 134, 27. Illum autem Ὀρτη̄ν apud auctorem Certaminis non ausim in Ὀτρουν mutare, hoc ut Odrysas significet. Ac si vel maxime concesseris, utrumque nomen sic mutari licere, ut mutavit Welckerus, nihil inde pro re Procli lucratur. Non consentit enim ullo modo Damastes cum illa Procli serie. Quare nobis quidem Proclus inde a verbis Μαίονα γάρ φασι neque Hellanicum nec Damastem nec Pherecydem, qui nihil quam Orphici generis fuisse Hesiodum dixerant, sed alium scriptorem intellexisse videtur, qui id, quod logographi digito quasi monstraverant, suo modo uberius adumbraverat. Neque obscurus est ille. Nam auctor anonymus in Iriart. Bibl. Matr. p. 233 ita: Ἐφορος εἰς Χαρίφημον ἀνάγει τὸ γένος αὐτοῦ; Chariphemus* autem neque ab auctore Certaminis neque a Charace commemoratur, sed a Proclo tantum, unde sponte patere videtur Ephorum auctorem secutum esse Proclum, eundemque Ephorum logographorum vestigiis insistentem intellegendum esse inde a verbis Μαίονα γάρ φασι. Proclus vero, cum mares tantum stemmatis Hesiodi et Homeri indicare vellet, non addidit Ephorum praeterea alterum

Maeonis fratrem Dium commemorasse, ex cuius filia Cretheida (Aeolidem Crethea ipse Hesiodus commemoraverat fragm. 32) Maeo Homerum procreavit. Sic enim auctor anonymus de vita et poesi Homeri (Plut. script. T. XIV. p. 475 Hatten. Westermann. l. l. p. 21): "Εφορος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος ἐν συντάγματι τῷ ἐπιγραφομένῳ. Ἐπιχωρίῳ Κυμαῖον αὐτὸν ἀποδεικνύουσι πειρώμενός φησιν, ὅτι Ἀπελλῆς (corr. Welcker. Cycl. ep. p. 148; codd. Ἀτελλῆς) καὶ Μαίων καὶ Δίος ἀδελφοὶ Κυμαῖοι τὸ γένος· ὧν Δίος μὲν διὰ χρεῖα μετώκησεν εἰς Ἀσκληρὴν, κώμην τῆς Βοιωτίας, κακεῖ γήμας τὴν Πυκμιήδην ἐγέννησεν Ἡσίοδον. Ἀπελλῆς δὲ τελετήσας ἐν τῇ πατρίδι Κύμη κατέλιπε θυγατέρα Κρηθηίδα τοῦνομα, προστησάμενος αὐτῇ τὸν ἀδελφὸν Μαίονα. ὃς διακορεύσας τὴν προειρημένην καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ γεγονότι δεισας κατάγνωνσιν ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς γάμον Φημίῳ τῷ Σμυρναίῳ, διδασκάλῳ γραμμάτων, φοιτῶσα δὲ αὐτῇ ἐπὶ τοὺς πλυννοὺς, οἳ ἦσαν παρὰ τῷ Μέλῃτι, ἀπεκύησε τὸν Ὀμηρον ἐπὶ τὸν ποταμὸν καὶ διὰ τοῦτο Μελισγενῆς ἐκλήθη. In quo notandum est verba διὰ χρεῖα, si ab Ephoro profecta sunt vel ab eo, cui Ephori dicta in arimo erant, non ita cum Tzetzta intellegenda esse, ut „propter nomina facta“ significant, quemadmodum concludas ex Hesiodi Oper. 639, sed „necessitate coactum propter facinus aliquod.“ V. Proclus ad Oper. 633: "Εφορος δὲ φησι τοῦτον (Hesiodi patrem) εἰς Ἀσκληρὴν ἔλθειν οὐ δι' ἐμπορίαν, ἀλλὰ φόνον ἐμφύλιον ἐργασάμενον⁴). Si verum est quod demonstrare conati sumus, Proclum non logographorum, sed Ephori stemma proposuisse, verisimile etiam esse videtur eundem Ephorum gentem Orphei eodem modo ab Apolline et Thoosa vel Aethusa derivasse, atque hoc indicatur ab auctore Agonis et ab Charace, ut totum stemma gentilicium secundum Ephorum hoc fuisse videatur: Ἀπόλλων καὶ Θόωσα, Ἄνως, Πίερος καὶ Μεθώνη, Οἶαρος καὶ Καλλιόπη, Ὀρφεύς, Δωρίαν, Εὐκλῆς, Ἰδμονίδης, Φιλοτερπῆς, Χαρίφημος, Ἐπιφραδῆς, Μελανωπός, Ἀπελλίς, Ἀπελλῆς, Δίος (Δίου Πίερης καὶ Ἡσίοδος), Μαίων (Μαίονος Ὀμηρος). Ex Strabone vero XIII. p. 622, qui Ephorum ante oculos habuit, Ephorum Dium patrem Hesiodi ex vs. 299 Operum elicuisse recte conicias. Sic enim ille: ἀνὴρ δ' ἄξιος μνήμης ἐκ τῆςδε τῆς πόλεως (Κύμης) ἀναντιλέκτως ἔστιν Ἐφορος, τῶν Ἰσοκράτους γνωρίμων τοῦ ῥήτορος, ὁ τὴν ἱστορίαν συγγράψας καὶ τὰ περὶ τῶν εὐρημάτων. καὶ ἔτι πρότερος τούτου Ἡσίοδος ὁ ποιητής. αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν, ὅτι

4) Cf. Müller. histor. fr. 164 (I. p. 377). Quid Apollodorus (vel Autodorus) Cumaeus de eadem re dixerit nescimus.

de ipsius Hesiodi senectute, ut opinabatur is, qui Vaticana verba collegit. Ipsam enim Hesiodi senectutem comprobavit Alcaei Messenii versiculo⁶⁾ (Brunck. Anal. I. p. 490. Pal. VII, 55) nemo facile erit qui putet. Nam si Hesiodum in longaevis hominibus fama habuisset, id Lucianus silentio non praeteriisset in dialogo de senectute. Ipsa etiam mortis Hesiodi causa, quam Plutarchus in Op. v. 19 et auctor Certaminis exposuerunt, senectutem Hesiodi modo videtur respuere. Quare nihil reliquum est, quin haec fabula de bis iuvene Hesiodo doceri credamus. Quomodo quando Hesiodos vixisse, id quod etiam duobus sepulcheris, quorum alterum erat Naupacti, alterum Orchomeni, sed ita exstructum, ut Naupacto Orchomenum ossa Hesiodi secundum oraculum Delphicum translata esse dicerent Orchomenii, ne suum videretur auctoritate cedere alteri, quod ne Naupactiis quidem omnibus cognitum fuisse fingebant. Sed etiam postea Naupactios suum sibi servasse Hesiodi sepulcrum satis patet ex Plutarchi verbis: τὸν δὲ τάφον [ἐν τῷ Νεμείῳ] οἱ πολλοὶ τῶν ξένων οὐκ ἴσασιν, ἀλλ' ἀποκρίνεται (non ἀπεκρίνεται). Aliam famam fuisse, quae Ascra, non Naupacto in suam urbem ossa Hesiodi translatisse Orchomenios diceret, olim ex loco Plutarchi apud Proclum ad Oper. 631 (T. XIV. p. 308 Hutt.) concludi posse putaram, et sic denuo conclusit Marekscheffelius p. 29. Ita enim Proclus: ἀοίκητον δὲ αὐτὸ (τὸ τῆς Ἀσκρας πόλιν) ὁ Πλούταρχος ἱστορεῖ καὶ τότε εἶναι, Θεσπιέων ἀνελότων τοὺς οἰκοῦντας, Ὀρχομενίων δὲ τοὺς σωθέντας δεξαμένους ὅθεν καὶ τὸν θεὸν προστάξαι τὰ Ἡσιόδου λείψανα λαβεῖν καὶ θάψαι

- 6) Λοκίδος ἐν νέμει σκιερῶ νέκρον Ἡσιόδοιο
 Νύμφαι κρηνίδων λούσαν ἀπὸ σφετέρων,
 καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
 ἔρραναν, ξανθῶ μίξαμενοι μέλιτι.
 τοίην γὰρ καὶ γῆρην ἀπέπνεεν, ἐννεῖα Μουσέων
 ὁ πρῆσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

Huic epigrammati in cod. Matrit. XXIV. adiunctum est alterum, inscriptionis expers, quod publicavit Iriart. Bibl. Matrit. p. 97:

Ἡσιόδου ποτὲ βιβλὸν ἐμαῖς ὑπὸ χερσίν ἐλίσσω
 Πύρρον ἐξαπίνης εἶδον ἐπερχομένην.
 βιβλὸν δὲ δῖψας ἐπὶ γῆν, χερσὶ τοῦτ' ἐβόησα·
 ἔργα τί μοι παρέχεις, ὦ γέρον Ἡσίοδε;

Prius epigramma altero eiusdem codicis loco Simonidi datur: v. Iriart. p. 95. Idem autem vir doctissimus in foedum errorem lapsus est (p. 385), cum Oper. v. 293—297 tanquam epigramma ineditum in laudem Hesiodi typis exprimendos curarit (cod. Matrit. XCVIII).

παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ γράφων τὴν Ὀρχομενίαν πολιτείαν. Sed non recte id concludi posse satis ex eo patet, quod oraculum Delphicum ossa Hesiodi transferruntur in Orchomenum iusserat eam ob causam, quod, Ascraeis rebus, ab Orchomeniis, ipse etiam Hesiodus quasi Orchomenus factus esse videretur. Quod igitur Plutarchus narrat de Naupactum, non ad Ascram pertinet. Sic enim dicitur in re Pausanias IX, 38, 3: τάφοι δὲ Μινύου καὶ Ἄσκρας καταδέξασθαι δὲ φασιν οὕτω τὰ Ἡσιόδου ὄσα. νόστος λαμβανούσης λοιμῶδους καὶ ἀνθρώπους καὶ βόσκητας ἀπέστρέλλουσι θεοφροῦς παρὰ τὸν θεόν. τούτοις δὲ ἀποκρίσθαι λέγουσι τὴν Πυθίαν, Ἡσιόδου τὰ ὄσα ἐκ τῆς Ναυπακτίας ἀγαγοῦσιν εἰς τὴν Ὀρχομενίαν, ἄλλο δὲ εἶναι σφισιν οὐδὲν ἰατρικόν, τότε δὲ ἐπερέσθαι δεύτερα, ὅπου τῆς Ναυπακτίας αὐτὰ ἐξεργήσουσι, καὶ αὐτίς τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, ὡς μνηῖοι κορώνησφισιν. οὕτω τοῖς θεοπρόποις ἀποβᾶσιν εἰς τὴν γῆν πέτραν τε οὐ πάρος τῆς ὁδοῦ καὶ τὴν ὄρνιθα ἐπὶ τῇ πέτρᾳ φασὶν ὀφθῆναι. καὶ τοῦ Ἡσιόδου [τε] τὰ ὄσα εὖρον ἐν χηραμῶν τῆς πέτρας. καὶ ἔλεγεία ἐπὶ τῷ μνήματι ἐπιγέγραπται. Haec si quis comparaverit cum simili fabula Lacedaemonia apud Herodotum I, 67 de Orestis ossibus, cum Atheniensium custodia Oedipodis et Thesei ossium, non dubitabit, quin Hesiodus heros fuerit Boeotis, quemadmodum Homerum heros roem Chii coluerint, ita ut uterque tanquam princeps familiam poeticam duceret. Intellegendum est autem, cum pro heroe aliquem colendum esse arbitrantur, splendidissimum videri, si indignum interfectum esse tradant.

Inde fabula de morte Hesiodi profecta est, de qua vario modo scribunt. Ex ipsis Hesiodo tributis carminibus didicerant Chalcide poetam in celebrandis Amphidamantis exsequiis tripodem accepisse, cum hymno prae omnibus excellisset. (V. Oper. 652 seq. Plut. Conv. Sept. Sap. 10.) Quem tripodem, quanquam auctor versuum illorum Musis Heliconiis consecratum esse dicit, visum in Helicone etiam a Pausan. IX, 31, 3 (cf. Dio Chrys. p. 22, 11 Emper.), tamen non desunt qui Apollini Pythio ab Hesiodo dedicatum esse dicant, quanquam ἀπαρχαὶ ab auctore Certaminis p. 366, 23 (Westerm. p. 41, 15) memoratae longe aliter possunt intellegi. Oraculum igitur Hesiodo a Pythia datum est, vitaret templum Nemeaei Iovis, quod ibi mortem subiturus esset. Hinc ille, quod Nemeam in Peloponneso fugiebat, obtruncatus est in area sacra Nemeaei Iovis, quae prope abest ab Oeneone Locrorum (Thucyd. III, 96) in agro Naupactio. Mortis causam sic aperuit secundum fabulam

antiquam Plutarch. Sept. Sap. Conv. 19: *Μιλησίον* (Demodes nomen fortasse erat, v. Eratosthenem ap. auct. Cert. p. 367, 21, Westerm. p. 42, 44) γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀνδρός, ὃ ξενίας ἐκονῶναι Ἡσίοδος καὶ διαίτης ἐν Λοκροῖς, τῇ τοῦ ξένου θυγατρὶ⁷⁾ κρύφα συγγενομένον καὶ φρασαθέντος ὑποψίαν

7) Phegeus, (quod nomen legitur etiam apud Hom. II. V, 11. 15. Herodot. IX, 26. Verg. Aen. IX, 765) nomen erat hospiti, filiae Ctimene, filiis, Hesiodi interfectoris, secundum Alcidas, Gorgiae discipulum, (v. Certam. p. 367, 14 sqq. Westerm. p. 41, 26 seq. Cf. Aristot. Rhetor. II, 23. Vahlen, der Rhetor Alcidas, i. Sitzungsber. d. Wiener Acad. 1863. Tom. 43 p. 491—528) Amphiphanes et Ganymetor, secundum Eratosthenem Ctimenus et Antiphus Ganymetoris. Hunc secutus esse videtur Pausan. IX, 31, 5, qui pro Phegeo item Ganymetorem habet patrem. Sic enim intellego Pausaniam; nam quod hic addit: Ἡσίοδοι ἀσεβήσαντι ἐς Ποσειδάωνα ἐγένετο τῇ Μολυκρίδι σφίσει ἡ γῆ, non pertinere ad alterius interfectoris filios satis patere videtur. V. Plut. de solert. anim. 13. Sympos. V, 2. Ad locum Eratosthenis pertinere etiam videtur quod habet Choeroboscus ad Theodos. Canon. p. 81, 27. Gaisf. γάνυξ γάνυκος (ὁ γανάντωρ παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει); aliter tamen Giese statuit (Aeolisch. Dialect. p. 190), qui, cum γανάντωρ Aeolicum esse dicit pro γανάντωρ, non satis ad γάνυξ γάνυκος animum advertisse videtur. Γανάντωρ est etiam apud Nonn. Dion. XI, 226. Ceterum si quis quaerat locum, quo haec omnia narraverit Eratosthenes, legendum fortasse coniciet Ἐρατοσθένης δὲ φησὶν ἐν Ἡσίοδῳ in Certam. p. 367, 15. Cf. Diar. Antiq. stud. 1839. p. 860. Bernhardyi Eratosthen. p. 241. Carmini Eratosthenis titulus scriptus erat Ἡσίοδος ἢ Ἀντιφάνης. V. Bergk. Anal. Al. I. p. 26 (Marb. 1846). Hiller. fragm. Eratosth. p. 85 (Lipsiae 1872). Titulum carminis fuisse ἐν ἐπισηδείῳ sc. Ἡσίοδου coniecit O. Schneider in Annal. Phil. 1873 p. 220. Ceterum de duabus Hesiodi interfecti fabulis egregias dissertationes conscripsit Fr. Nietzsche in Mus. Rhen. 1870 p. 528—540 et 1873 p. 211—249 publicatas, quibus titulum inscripsit: Der Florentinische Tractat über Homer und Hesiod, ihr Geschlecht und ihren Wettkampf. De fontium narrationis ordine Nietzsche haec statuit. Historia principis comparat in libello Musei confecto rhetoris Alcidas, quem secutus est Aristoteles in Orchomeniorum republica. Ab hac narratiuncula multum discrepabat illa, quam allegavimus fabula Eratosthenis, quem exscripsit Plutarchus in Convivio et de solert. animi. Neque vero magis Certaminis Homeri et Hesiodi auctor Convivium compilavit, neque Certamen ipsum Joannes Tzetza in commentatione de vita Hesiodi, quorum utrumque libro aliquo deperdito, velut Characis historiis, usum esse colligas. Pauca, quae nimis audacter Certaminis Nietzsche, correxit F. Susemihl. in Annal. Philol. 1874 p. 660 seq. — Illud quoque memoratu non indignum videtur, quod etiam Euphorion Chalcidensis carmen epicum Ἡσίοδος composuerat, (v. Suid. s. v. et Eudoc. p. 167), cuius ne unum quidem fragmentum nobis servatum esse maxime dolendum est (V. Meinekii Euph. vit. et scr. p. 20. 69); hariolati enim sunt editores Vergilii: cf. Heynii exc. III ad Bucol.

ἔσχεν ὡς γνοὺς ἀπ' ἀρχῆς καὶ συνεπικρούσας τὸ ἀδίκημα μηδενὸς ὧν αἰτίας, ὀργῆς δὲ καιρῷ καὶ διαβολῇ περιπεσῶν ἀδίκων. ἀπέκτειναν γὰρ αὐτὸν οἱ τῆς παιδίσκης ἀδελφοὶ περὶ τὸ Λοκρικὸν Νέμειον ἐνεθρεύσαντες καὶ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀκόλουθον, ὃν Τρωΐλος ἦν ὄνομα τῶν δὲ σωμάτων εἰς τὴν θάλασσαν ἀσθέντων τὸ μὲν τοῦ Τρωΐλου εἰς τὸν Λάφνον ποταμὸν ἕξω φερόμενον ἐπεσχέθη περικλύστω χοιράδι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ἀνεχούσῃ, καὶ μέχρι νῦν Τρωΐλος ἢ χοιρὰς καλεῖται. τοῦ δὲ Ἡσιόδου τὸν νεκρὸν εὐθύς ἀπὸ γῆς ὑπολαβοῦσα δελφίνων ἀγέλη πρὸς τὸ Ῥίον ἐκόμισε καὶ τὴν Μολυκρίαν. ἐτύγχανε δὲ Λοκροῖς ἢ τῶν Ῥίων καθεστῶσα θυσία καὶ πανήγυρις, ἣν ἄγουσιν ἔτι νῦν, περιφανῶς περὶ τὸν τόπον ἐκείνου⁸⁾, ὡς δ' ᾤφθη προσφερόμενον τὸ σῶμα, θαυμάσασατες, ὡς εἰκός, ἐπὶ τὴν ἀκτὴν κατέδραμον καὶ γνωρίσαντες ἔτι πρόσφατον νεκρὸν ἅπαντα δευτέρω τοῦ ζητεῖν τὸν φόνον ἐποιοῦντο διὰ τὴν δόξαν τοῦ Ἡσιόδου καὶ τοῦτο μὲν ταχέως ἐπραξαν⁹⁾. — αὐτοὺς γὰρ κατεπόντισαν ζῶντας¹⁰⁾ καὶ τὴν οἰκίαν κατέσκαψαν. ἐτάφη δὲ Ἡσιόδος πρὸς τῷ Νεμείῳ τὸν δὲ τάφον οἱ πολλοὶ τῶν ξένων οὐκ ἴσασιν, ἀλλ' ἀποκέκρυπται, ζητούμενος ὑπ' Ὀρχομενίων κ. τ. λ. Eodem pertinet Alcaeī Messenii epigramma, quod supra laudavimus. Hac tam honorifica in loco Nemeo sepultura praeclare videtur indicari pro heroe Locrensibus et Boeotis fuisse Hesiodum. Recte enim Lobeck. Aglaoph. p. 281: „Pythia, quotiescunque civitates fame, bello aliove malo pressae divina consilia peterent, toties ferme heroum ossa condere in suis finibus vel iam conditis debitos honores reddere iussit.“ Neque Hesiodi eo loco immemor fuit vir doctissimus. Comparari optime poterit fabula de Lino, cuius duo exstiterunt sepulcra, alterum Argis, Thebis in Boeotia alterum, nec erit quisquam, qui de Lino heroe dubitet. — Amoenam de avibus sepulcro advolantibus fabulam memoriae prodidit Lucian. de morte Peregrini III. p. 361 ed. Reiz.: τινὰς δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπήσασθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον;

8) Festum Ariadneum audit in codice Certam. p. 367, 9, ubi v. adnot. (Westerm. p. 42, 33). εἰς Ποσειδῶνα ἄσεβῆσαι interfectores addidit Pausanias. Itaque non immerito Flach. l. l. p. 465 diversas fuisse fabulas suspicatus est, quarum altera Aulide oriunda et ad Locrenses Opuntios spectante de festa Ariadnae die fugaeque interfectorum in Cretam insulam tentata et poena de nefariis a diis exercita ageretur, altera ab Ozolarum finibus profecta de solemnī Neptuni die atque iusta ipsorum incolarum ultione.

9) Canem Hesiodi detexisse Ganctorem et Amphiphanem tradit Plut. de solert. anim. 13, 36. V. Polluc. Onom. V, 5.

10) σφαγιασθῆναι θεοῖς τοῖς ξενίοις ὑπὸ Ἐφόουλλου τοῦ μάγ-
τεως tradit auctor Cert. p. 367, 17.

II. De tempore, quo Hesiodus vixerit.

De aetate Hesiodi quaerere difficillimum est, quod quae sub eius nomine circumferuntur carmina non uni eidemque poetae adscribere licet. Primus, qui uberius hunc locum exponeret, Heraclides Ponticus fuisse videtur, de cuius sententia certiores non facti sumus. Primus autem, qui Homerum antiquiorem Hesiodo pronuntiasse sine uberiore disquisitione dicitur, est Xenophanes Eleata (v. Gellius III, 11, Karsten Xenophanis rel. p. 83). Sed non multum tribuerim huic Gellii sententiae, si ex Hesiodi nomine nomini Homeri postposito id concludendum esse opinatus est. V. Karsten. l. l. p. 43. Postea Posidonium uberius id exposuisse tradit Io. Tzetz. Exeg. in II. p. 19, 2 Herm. Philochorus vero primus fuisse videtur, qui Homero antiquiorem Hesiodum esse diceret, quem secuti sunt Philostratus, Z. Accius ap. Gellium III, 11, marmor Parium, atque hoc quidem ita, ut 161 annos ante Olympiades Hesiodum moruisse scriberet, Homerum 130 annos; Posidonius vero (v. Tzetz. Exeg. l. l.) et grammatici Alexandrini iuniorem. Cf. schol. Ven. II. XXIII, 683 νεώτερος οὖν Ἡσίοδος γυμνὸν εἰσάγων Ἰππομένη ἀγωνιζόμενον ταλάντων (τῆ Ἀταλάντῃ Heynius). Addam praeterea miram sententiam a Ioanne Antiocheno (Malala) prolatam in Cramer. Anecd. Paris. II. p. 389, 14: ἦν ἐπὶ τῶν ἰβ' πατριαρχῶν ὁ Ἡσίοδος, ὃς τὰ Ἀσσυρίων γράμματα εἰς Ἑλλάδα γλῶσσαν μετέβαλεν, quocum componas alterum locum apud eundem Malalam p. 59, 5. L. Dindorf. et apud Cramerum T. II. p. 241, 6: ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις ἀνεφάνη τις ἐκ φυλῆς τοῦ Ἰαφέθ, ὀνόματι Ἡσίοδος, ὅστις ἐφεῦρε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, ὁ καὶ θεολόγος τῶν Ἑλλήνων. His cum postea addit p. 241, 27: ἐν τοῖς χρόνοις Γεδαιῶν τοῦ Κριτῶν (Κριτοῦ) ἦν Ὀρφεὺς ὁ Θοράξ, fontem, ex quo haec hausta sunt, fortasse quis divinarit. Nam ita Io. Tzetz. l. l. p. 21, 17 (cf. Malal. p. 72, 16): ἐξελέγξω — καὶ Τιμόθεον τὸν Ὀρφέα ἐπὶ Γεδαιῶν εἶναι λέγοντα ὡς οὐκ ὀρθῶς περὶ τῶν χρόνων, ἀλλ' ἐψευσμένως. Est autem hic Timotheus chronographus; v. I. Malalae Chronic. p. 76, 7 ed. Ven. Alia, ut apud eundem Cramer. II. p. 385, sciens praetereo.

Atque confecta res foret, si credi Philochoro posset (v. schol. Anon. ad Oper. v. 271), Stesichorum poetam fuisse filium Hesiodi ex Clymene: is enim natus est Ol. 37, 1, mortuus Ol. 56, 4 (v. Clinton. Fast. Hell. I. p. 5 Krueg., quanquam in diversam sententiam abiit marmoris Parii scri-

ptor; v. Boeckh. Corp. Inscr. II. p. 302. 338). Verum haec fabula de Hesiodi filiis non tam de progenie ipsa ac stirpe poetae valet, quam de eius secta, de qua postea dicitur. Dicuntur enim familiae etiam scholae philosophorum (v. Wolf. Prolegg. p. XCVIII). Valde incerta est igitur computatio Dodwelli de cyclis V, 10 hac fabula confisi. Nobis igitur nunc fere acquiescendum esse videtur in sententia Herodoti II, 53, qui Hesiodum, i. e. Theogoniae poetam, et Homerum quadringentis fere annis suam ipsius aetatem dicit antecedere. Nam ita etiam Cornelius Nepos in libro chronicorum apud Gellium XVII, 21 (Nep. ed. Halm. p. 119): Vixerunt (sc. Homerus et Hesiodus) ante Romam conditam, ut Cornelius Nepos in primo chronicorum de Homero dixit, annis circiter centum et sexaginta. Quocum consentiunt Euthymenes in Chronicis et Archimachus in tertio Euboicorum (v. Clement. Alex. Strom. p. 146 Sylb. T. II. p. 96 Dind.): *Εὐθύμενης δὲ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συνακμάσαντα Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀνάστον ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλιου ἀλώσεως ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ ὡς εἶναι αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἡσιόδον καὶ Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου νεώτερος.* Cf. etiam l. l. I. p. 139, T. II. p. 90: *Ὅμηρος δὲ καὶ Ἡσιόδος πολλῶ νεώτεροι τῶν Ἰλιακῶν, μεθ' οὓς μακρῶ νεώτεροι οἱ παρ' Ἑλλήσι νομοθέται, Ἀνκοῦργός τε καὶ Σόλων κ. τ. λ.* Inter recentiores philologos horum iudicio ante omnes Bergkii l. l. p. 928 seq. opitulatus est. Qui antiquiorem Hesiodum faciunt Homero non inepte concludunt ex magna parte Operum, quae sane habenda est in antiquissimis Graecae poesis monumentis, quanquam multa, quae ibi accumulavit, ex priscorum temporum poesi hausisse videtur poeta; qui recentiore, ex Theogonia potissimum et reliquis Hesiodo adscriptis carminibus argumentantur, de quorum aetate lubricum admodum est iudicium, cum Hesiodo adscriberent multi ea carmina, quae genus poesis ad Hesiodum potissimum auctorem relatum sequi videbantur. Quid denique de Hesiodi aetate Hecataeus Abderita statuerit, qui opusculum *περὶ τῆς ποιήσεως Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου* confecit (Suid. s. v. et Eudoc. p. 169) ne divinando quidem assequi nobis licebit. Subactissimum habul de re est iudicium Wolfii Prolegg. p. XLII: „Vocabulum poetae posterius videtur ipso Hesiodo nec ante receptum quam musica ab arte pangendi carminis vulgo divelli coepisset. Sed Hesiodum quum dico, omne illud tempus intellego, in quod Hesiodiorum quae nunc feruntur operum confectio incidit.

Non uni enim illa tribuenda esse patet et multo plura nomine eius ferebantur apud veteres. In *ἔργοις* loci sunt multi *πλῆθ* venerandae vetustatis signati. Theogonia autem et Scutum Herculis et maxima pars eorum, quorum brevia fragmenta supersunt, Homerum toto fere saeculo subsequuntur. Huius rei argumento est, quod in iis plures notiones novae exstant et imitationes locorum Homericorum, imprimis terrarum et populorum auctior et explicatior notitia." Cf. Anal. lit. III. p. 274. Haec cautius dicta sunt quam ea, quae protulit I. H. Vossius Epist. myth. II, 12 et Antisymb. I. p. 289. Cf. Thiersch. de Hesiodo in commentat. acad. Monac. a. 1813 p. 20.

III. De poetis Hesiodicis.

Quod nostris quoque temporibus fieri solet, ut qui in aliqua arte et facultate excellat alios ad tramitem suum alliciat atque eo pergere quasi instiget, id praesertim eo tempore factum esse probabile est, quo artes quasi recentes tanquam ex Iovis capite Minerva prosiluerunt. Sic qui primus avia Pieridum loca ita peragravit, ut intellegentium hominum plausum mereretur, multos continuo asseclas atque sectatores necessario nactus est. In horum numero imprimis habendus est Hesiodus, qui primus inter Graecos antiquissimam philosophiam, i. e. doctrinam de diis et de hominum vita, versibus heroicis certa ratione tradidisse videbatur, cum ceteri poetae, quos non inepte Homericos dixeris, facta tantum antiquorum temporum historica et continua serie enarrassent. Hesiodum tanquam magistrum et doctorem multi alii sectati sunt, qui didacticum poesis genus elegerunt ita, ut vii filios vel posteros vel discipulos eius aut se ipsi dicerent, aut sic ab aliis dicerentur. Atque filii quidem et posterii dicti sunt prorsus in eum modum, quo medici Aesculapii filii (*Ἀσκληπιοῦ παῖδες*), sacerdotes *ἱερέων παῖδες* sapientes *σοφῶν παῖδες*, grammatici *γραμματικῶν παῖδες*, dicebantur, et quo ipsum oraculum Delphicum (Thucyd. V, 16) τὸ σπέσμα dixit pro ἀπογόμφ. In horum numero fortasse Cercops fuit; nam illud Diogenis L. II, 46: *Κέρκωψ ἐφιλονεῖκει Ἡσιόδῳ ζῶντι, τελευτήσαντι δὲ Ξενοφάνης*, non ita intellegendum est cum Wuellnero de cyclo p. 50, ut Cercopem Homeridam fuisse statuamus, sed ita se applicuisse Hesiodae poesi (v. Welck. Cycl. ep. p. 270), ut in eodem genere poesis excelluisse atque adeo superior fuisse secundum quorundam opinionem putandus sit. Certe primus Terpander fuit, de quo Suidas dicit: *οἱ δὲ ἀπόγονοι Ἡσιό-*

δου ἀνέγραψαν, ἄλλοι δὲ Ὀμήρου, Βοίον λέγοντες αὐτὸν τοῦ Φωκίως τοῦ Ἐγρουφῶντος τοῦ Ὀμήρου. Atque ad gentem quidem Homericam pertinere propterea credebatur, quod Homeri carmina nova musica cani in agonibus docuit (Plut. de Mus. 31. Cf. Bernhardyi Litt. Gr. I. p. 230) et omnino strenue excoluit Homericam poesin (Plut. de Mus. 5); ad Hesiodum vero, quod primus huius etiam carmina melodia ornasse ferebatur, qua olim carebant. Nam Plutarchus (de Mus. 4) Terpandrum Boeoticum et Aeolicum aliquem nomum citharoedicum invenisse auctor est, qui ad Hesiodi carmina imprimis pertinuisse videtur. Accedit, quod idem Plutarchus Terpandrum in quibusdam citharoedicis nomis Philammonem Delphum secutum esse dicit (de Mus. 5), quem ipsum Apollinem, stemmatis Hesiodi principem, instituisse fama erat; nec silentio praetereundum est Apollinis Pythii oraculum Lacedaemonios de sedandis seditionibus rogantes iussisse Terpandrum arcessere (Schol. Aristid. p. 593 Dind.)¹¹⁾. Terpander autem cum vixerit circiter Ol. XXXIII, mirum esset Stesichorum, qui mortuus est Ol. LV, 1 secundum Eusebium (vel Ol. LVI, 4 secundum alios), filium Hesiodi dici, nisi hoc eo modo intellegendum esset, quem indicavimus. Hic enim poeta non propter musicam, qua Hesiodum Terpander prosecutus esse videtur (musica enim Stesichorus toto coelo distabat a Terpandro; vid. Plut. de Mus. 7), sed quod non solum mythica carmina Hesiodico modo composuit, sed etiam inventis fabulis se ad Opera et Dies Hesiodi (v. Oper. 200) applicuit (v. Kleine Stes. Fragm. p. 109). Proorsus similem causam habuisse videntur ii, qui Mnaseam filium Hesiodi dicerent. Sic enim Anonymus ad Oper. 271: *ἰστίον δέ, ὅτι υἱὸς Ἡσιόδου Μνασέας ἐστί, Φιλόχορος δὲ Στησίχορον φησι τὸν ἀπὸ Κλυμένης, ἄλλοι δὲ Ἀρχιπέης, quod mirum in modum corrumpit Tzetzta: σημειῶσαι, τίς παῖς Ἡσιόδου. παῖδα οἱ μὲν Μνασέα (huic igitur Μνασεύς erat nominativus), οἱ δὲ Ἀρχιπέην (fecit igitur ex matre filium Hesiodi), οἱ δὲ τὸν Στησίχορον τὸν μελωδὸν ἐξεδέξαντο. Atque Mnaseae nomen „ad memoriam rerum traditarum“ tantummodo revocavit Marckscheffelius p. 33 cum Welckero, sed Mnaseas, Eratosthenis discipulus, aequae atque Stesichorus more Hesiodico mythologiam non solum Graecorum, sed omnium populorum exposuerat. (Omnino*

11) De Terpandri opera in re musica collocata v. Nitzsch. melet. I. p. 138 seq. Welcker. Cycl. ep. p. 368. Bergk. Lit. Gr. I. p. 432 seq. Susemihl. l. I. p. 649—658. Westphal. Metr., d. Gr. I² p. 24.

conferas Mnaseae Patarensis reliq. ed. Eug. Mehler. I. Bonnae 1846, II. Lugduni Bat. 1847).^{*} Scripsit item Mnaseas Patarensis *Δελφικῶν χρησμῶν συναγωγὴν* (v. Schol. ad Hes. Th. 117. Phot. Lex. v. *Ῥαεῖς, ὧ Μεγαρεῖς*. Mehler l. i. II. p. 45—47), quae item ad res sacras Graecorum attinebat. Iam vero, quaeret quispiam, cum Mnaseas ille Alexandrinorum tempore vixerit (v. Lobeck. Aglaoph. p. 1221 cf. Welcker. Tril. p. 240, Mehler. l. i. II. p. 16), qui tandem Hesiodi filius, i. e. *Ἡσιοδίδης* probabili modo dici potuit? Eodem arbitror iure, ut etiam posteris temporibus *Ὀμηρίδαι* et *Ἀσκληπιάδαι* inveniebantur, qui gentem suam ab Homero et Aesculapio propter artem, qua pollebant, derivarent¹²⁾. Similiter Acusilaus et Eumelus in Hesiodidis haberi poterant, si contuleris Clem. Al. Strom. VI. p. 267 Sylb. T. III. p. 148 Dind.: *τὰ δὲ Ἡσιόδου μετέλλαξαν εἰς πεξὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὐμηλὸς τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι*, et Walz. Rhet. IX. p. 144: *Ἀκουσίλεως καὶ Ἡσιόδου καὶ Ὀρφεὺς ἐν Θεογονίαις*, nec minore iure Hecataeus et Pherecydes, cum genealogi essent. Quid? quod etiam Empedocles, qui Theogoniam scripsit (v. Karsten. p. 73), cuius *καθαροὶ* a Cleomene rhapsodo Olympiae sunt declamitati (v. Athen. XIV. p. 620, Karsten. p. 40), tantam cum Hesiodo familiaritatem prodit, ut ipse Hesiodidam appellare sese possit?

Iam vero etiam patebit, cur Hesiodi gentem ad Orpheum revocaverint Hellanicus, Pherecydes, Damastes, si Aristophanis verba comparaveris Ran. 1032: *Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετὰς ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι* (v. Pausan. IX, 30). Hoc enim ad didacticum poesis genus proprie

12) Saniore iudicio de Mnasea ad Marckscheffellii exemplum disputasse videtur Susemihl. l. i. p. 659: „Freilich ohne die Sippschaft des Hesiodos möchten wir immerhin zu dieser speciellen Ausdeutung noch kein sicheres Recht haben. Da ist nun aber zunächst seine Mutter Pykimedea „die verständige“, dann sein Sohn Mnaseas „der gedächtnisstarke“ oder Archiepes (Char'epes?), Euepes, Euphemos, Eukleides, Euphorbos „der schön redende, rühmende, tönende“ oder Stesichoros „der Chorsteller“ oder, wenn es vielmehr eine Tochter sein soll, die Archiepe (Chariepe?).“ — Recte etiam Mehler. II. p. 11: Primum hoc loco non Hesiodides Mnaseas appellatur, sed Hesiodi filius; tum eorum, qui sunt Homeridae aut Hesiodidae appellati, neminem puto fuisse, qui pedestri oratione in operibus suis pangendis fuerit usus; quod cum de Mnasea constet omnisque praeterea indoles poetica ab eo sit quam alienissima, aberrasse a vero videtur Goettlingius, cum de Mnasea Patarensi illa scholiastae verba fuerit interpretatus.

attinet. Nec minus apte Aesopum se dixisse discipulum Hesiodi tradiderunt, quod inventio fabulae ethicae, quam *αἴων* appellavit antiqua aetas, adscribitur poetae Ascraeo (v. Oper. 200, Theog. 594, cf. Schol. Aristid. p. 728). Sic etiam Quintilian. Inst. V, 11: si originem non ab Aesopo acceperunt fabulae (nam videtur earum primus auctor Hesiodus), nomine tamen Aesopi maxime celebrantur, nec minore iure id fieri potuit atque Anaximander Thaletis discipulus dictus est¹³).

Quibus expositis si scholam Hesiodeam statuimus, non hoc crassa Minerva ita intellegendum est; ac si certa quaedam praecepta a senioribus magistris poetis iunioribus discipulis in subselliis audientibus tradita essent, quemadmodum id medio aevo factum est in Germania, sed prorsus eodem modo, ac nunc de schola quadam Goethiana vel Schilleriana loquimur, quorum auctores tantum abest ut praecepta sua publice tradiderint, nihil ut magis sit eorum naturae et indoli contrarium. Sed agnovisse veteres certam quandam Hesiodeae poesis causam et rationem iam eo intellegitur, quod carmina quaedam mythologica vel didactica, multo post Hesiodi tempora composita, nihilo minus Hesiodo eam ob causam tribuerunt, quod quasi patrem hunc habuerunt poesis didacticae, certum quendam intellegentiarum orbem complexae, cum ante Hesiodum singula tantum huius poesis conamina facta essent. Ipsum autem nomen Hesiodi poetae, quanquam in prooemio Theogoniae legitur, certum quoddam poesis genus declarare videtur, quemadmodum Lino id evenit et Stesichori nomen Tisiae poetae inditum est et Theophrasti cognomen Tyrtamo et artificibus quibusdam *Εὐχαιρ*. Hoc vel ii indicarunt, qui Aeoles pro *Ἡσίοδος* dixisse tradiderunt *Αἰσίοδος* (v. Etym. M. p. 452, 36: *ἀλλ' ἰδοὺ τὸ Ἡσίοδος καὶ ἡμίονος Αἰσίοδος καὶ αἰμίονος λέγουσιν [οἱ Αἰολεῖς]*), quod, si verum poetae nomen fuisset, sine dubio legeremus in Theogoniae prooemio, nunc autem hanc nominis formam excogitasse ii putandi sunt, qui *αἰσίαν ὁδὸν σοφίας* (cf. Pindar. N. IX, 18) monstrasse Hesiodum arbitrabantur¹⁴). Ita enim Etym. p. 438, 20,

13) Recte praeterea Welckerus in Mus. Rhen. VI. p. 389 τὴν Αἰσάπων ἀναβίωσιν comparavit cum Hesiodi repetita vita. Poterat etiam Aeolicam, quam dixerunt, nominis Hesiodi formam cum Aesopi nomine comparare.

14) V. Bergk. Lit. Gr. I. p. 919 not. 2: „Man hat *Ἡσίοδος* als Zusammensetzung von *ἴεναι ὁδὸν* betrachtet; dass dies unzulässig sei, liegt auf der Hand. Die alten Grammatiker leiten den Namen von *αἰσία ὁδός* ab, indem sie darin eine Beziehung auf

cuius etiam Marckscheffelius memor fuit p. 69: 'Ἡσίοδος ὄνομα κύριον, ὃ τὴν αἰσίαν ὁδὸν πορευόμενος' "Ἔργα γὰρ καὶ Ἡμεῖρας ἔγραψε πρὸς τὴν βίον ἐργασίαν καὶ νομοθεσίαν. Cf. Ahrens. de dial. Aeol. p. 96. Eodem modo Pindarum fama erat de Hesiodo scripsisse ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης, et σοφιστῆς Hesiodus dictus est a Cratino. Sed neque ad hanc nominis conversionem opus erat ut confugerent, neque ad Welckeri sententiam, qui cum ἄδω cognatum esse nomen olim putabat (Trilog. p. 12). Potius duplicis originationis via patet: aut deducas necesse est ab ἤμι et ὁδός, in qua ego sententia olim cum Etym. M. p. 438, 20 fui, ut quasi ἡγεμῶν ὁδοῦ virtutis et scientiae, i. e. parens philosophiae Hesiodus esse videretur, quanquam haec significatio subobscura hoc nomine indicatur, aut ab ἡδομαι vel ἡδω et ὁδός, ut is significetur, qui gaudeat ea via, quam rectam demonstravit; ὁδός enim dicitur et de consilio a diis dato per sortes (Aristoph. Eq. 1015), et de via, quam philosophi monstrant (v. Parmenid. p. 28. 30. 32. 36 Karstenii)¹⁵).

die ethische Richtung dieser Poesie finden; wenn sie aber behaupten, der Dichter sei in Boeotien *Αἰσιόδοτος* genannt worden, so liegt wohl ein Irrthum des Berichterstatters vor; denn *Ἡσίοδος* konnte sich nicht in *Αἰσιόδοτος* verwandeln, wohl aber würde nach dem Lautgesetze des böotischen Dialekts *Αἰσιόδοτος* in *Ἡσίοδος* übergehen. Nun heisst aber der Dichter urkundlich in Böotien *Ἐἰσιόδοτος*, wie die Böoter regelmässig *H* mit *Ei* vertauschen; dadurch wird also die gemeingriechische Form bestätigt. Der Name besagt wohl: er geht seinen Weg, indem *ἔναι* in medialem oder reflexivem Sinne zu fassen ist.“ Quae infirmare tentavit Susemihl. l. l. p. 658 seq., qui nomen *Ἡσίοδου* aut cum Clemm. de compositis Graecorum, quae de verbis incipiunt p. 28 de *ἔναι* et *ὠδήν* derivandum atque „Dichter“ vel „Sänger“ verendum, aut de *ἔναι* et *ὁδόν* atque sensu activo „Sender des Wegs“ i. e. „des Lebenswegs“ intellegendum esse censuit. Ceterum de forma *Ἐἰσιόδοτος* v. Keil. Syllog. Inscr. Boeot. p. 94 et Philol. XXV. fasc. II. p. 231. Goettling. Spicilegium alterum fragmentor. Hes. p. 4; de *Αἰσιόδοτος* Etym. Gud. p. 249, 49: *Αἰσιόδοτος. ὃ τὴν αἰσίαν ὁδὸν πορευόμενος. — ἢ ὅτι αἰσιῶς ἐβάδισε.* Cf. Etym. M. p. 438, 20. De etymo v. Etym. M. p. 38, 24: *παρὰ τὸ ἦσα μέλλοντα καὶ τὸ ὁδός. — μνήσω Μνησίδεος, στήσω Στήσιχορος, οὕτως ἦσω Ἡσίοδος.*

15) Rectius Bergk. l. l. p. 919: „Man hat freilich behauptet, der Name Hesiod bezeichne nicht ein Individuum, sondern eine ganze Klasse, es sei ein Gattungsname, nur feierlicher und zierlicher als das schlichte Sänger oder Dichter. Da droht freilich die ehrwürdige Erscheinung des Hesiod sich wieder zu einem Nebelbilde zu verflüchtigen; allein jene Deutung ist sprachwidrig. Hesiod ist ein zwar ungewöhnlicher aber richtig gebildeter Eigenname, der um so weniger auf eine mythische Gestalt hinweist, da keinerlei Beziehung auf die Kunst, welche der

Quodsi nomine Hesiodi certum quoddam poesis genus indicari statuimus, non unum fuisse Hesiodum, sed plures per se intellegatur, perspicuumque erit, qui fabula illa oriri potuerit, quae Chalchide in Amphidamantis exsequiis factum certamen Hesiodi cum Homero fingeat: non facile enim erraveris, si ab Hesiodo quoddam et Homero aliquo (etiam Homeri nomen certum genus poesis significat; v. Welcker. Cycl. ep. p. 122) seu a poetis Hesiodicae et Homericæ scholæ institutum esse hoc certamen statueris. Quodsi in Certamine Homeri et Hesiodi p. 366, 14 (Westerm. l. l. p. 41) Panides Hesiodo adiudicasse victoriam fertur, poesin didacticam Chalchide magis floruisse magisque fuisse acceptam quam Homericam inde discimus. Quocirca apud alios, qui Homericam praeferabant poesin, in reprehensionem ita incurrit Panides, ut *Πανείδου ψῆφος* de iis, qui inerudite et minus sapienter iudicassent, abiret in proverbium (v. Paroem. Gr. II. p. 606). Illius autem Certaminis auctorem esse Leschem quendam, non antiquum Pyrrhaeum, sed multo recentiorem, ex sequente Plutarchi loco colligas. Sic enim Conviv. Sept. Sapient. 10: ἀκούομεν γὰρ ὅτι καὶ πρὸς τὰς Ἀμφιδάμαντος ταφὰς ἐς Χαλκίδα τῶν τότε σοφῶν οἱ δοκιμώτατοι ποιηταὶ συνῆλθον. (ἦν δὲ ὁ Ἀμφιδάμας ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ πολλὰ πρᾶγματα παρασχὼν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλιάτου μάχαις ἔπεσεν.) ἐπεὶ δὲ τὰ παρεσκευασμένα τοῖς ποιηταῖς ἔπη χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἔποιε τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον ἢ τε δόξα τῶν ἀγωνιστῶν, Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολλὴν ἀπορίαν μετὰ αἰδοῦς τοῖς κρίνουσι παρεῖχεν, ἐτραπόnton πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ προὔβαλον μὲν, ὡς φησι Λέσχης

Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκείνα, τὰ μὴτ' ἐγένοντο πάροιθεν
μὴτ' ἔσται μετόπισθεν.

ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ παρατυχόντος·

ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναγήποδες ἵππο
ἄρματα συντρέψωσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.

Nisi potius cum Hermanno facimus, qui op. VI. p. 145 verba, quae allegavimus, sic emendanda censebat: ἐτραπόnton πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ λέσχας (v. Clinton. Fast. Hell. I. p. 361) sive ἐρωτήσεις αὐτοσχέδια καὶ προὔβαλον ὁ μὲν, ὡς φησι, laudatus Marckscheffelio p. 38¹⁶).

Dichter übte, oder den Charakter seiner Poesie darin zu finden ist.“

16) Aliam viam ingressus est Th. Bergk. Anal. Alex. p. 22, qui scripto καὶ προὔβαλον, ὁ μὲν verba ὡς φησι Λέσχης recentioris auctoris calamo addita putabat. Nuper etiam Nietzscheus l. l. I. p. 536 de loco Plutarchi verba faciens Bergkii coniecturam

Sed revertimur ad Hesiodicos poetas. Pro eorum secta si dicimus etiam Teleclidis comoediam loqui, quam *Ἡσιόδου*, non *Ἡσιόδου*, inscripsit (v. Meinekii histor. crit. comicorum Graecorum p. 88), fortasse habebimus eos adversarios, qui ex Cratini Archilochiis eodem iure sectam Archilochiam elici posse asseverabunt. Sed mirum quantum haec differunt. Archilochi enim nomen in praedicatum paulatim abiit, Hesiodi vero si plures dicuntur, non potest id aliter intellegi quam de via ac ratione poesis, quam sectati sint; pronum est igitur intellegere Archilochos Cratini chorum quasi sugillatorum constituisse, Teleclidis vero Hesiodos eorum, qui ex mente Ascræi poetae, i. e. ex utilitate de poematis, quorum frequens apud Teleclidem mentio erat, iudicarent. Haec autem utilitas (*ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγέννηται*) cur in Boeotia atque in adiacentibus regionibus imprimis accepta fuerit, non mirabitur is, qui meminerit, totam illam regionem ab hominibus simplicibus atque rusticis incultam fuisse, qui accuratius quam oppidorum cives utilitatem omnium rerum et negotiorum observent¹⁷).

amplexus est. — Omnino autem Certamen Homeri et Hesiodi illo Plutarcho libello recentius esse certis argumentis probaverat Marckscheff. p. 38.

17) Goettlingius ipse hoc loco secundum Lobeck. Aglaoph. p. 322 cum de Trophonii Amphiaraique oraculo tum etiam de Delphico Apollinis cogitaverat, quorum vim atque auctoritatem tantam fuisse exposuit, ut Boeotos, inprimisque Boeotorum poetas iis se applicuisse ex verbis Pausaniae IX, 40, 1 pro certo credendum esset. Cf. eiusdem viri dissertationem: die delphischen Sprüche in Ber. d. Sächs. Ges. I. p. 298 seq. (Ges. Abhandl. I. p. 221—250). Deinde postquam F. Schultzius in Philol. XXIV p. 193—226 e cod. Med. LX n. 4 omnem proverbiorum Delphicorum apparatus nimia cum industria convasavit, ne Ernestus Curtius quidem de Delphici oraculi auctoritate, cui praeter Hesiodum etiam alii vel poetae vel philosophi obnoxii fuissent, dubitandum esse censuit. Sic enim vir doctissimus in Histor. Graec. I. p. 498 (ed. IV. a. 1874): „Endlich tritt bei den Weisen und Dichtern, welche sich an Delphi angeschlossen haben, auch jene ernstere Ansicht, die den homerischen Vorstellungen am kräftigsten entgegentritt, am entschiedensten hervor. So zuerst bei Hesiodos, in dessen Gedichten das irdische Leben von dem fröhlichen Glanze, den Homer darüber ausbreitet, ganz entkleidet erscheint; es ist ihm ein gesunkener und verkümmertes Zustand, eine schwere Schule, welche der Mensch in Uebung der Tugend durchzumachen hat, indem er dabei von verklärten Geistern beobachtet und unterstützt wird.“ Eiusdem fere sententiae erat Ahrensius in Ber. d. Philol. a. 1852 p. 73 seq. qui nonnullis ex formis sermonis Hesiodici dialecti Delphicae vestigia ibi compa-

Homericam igitur et Hesiodicam poesis quomodo inter se differant, diligentius hoc loco videtur declarandum esse. Quod ad argumentum attinet, hanc diversitatem recte iam exposuisse videtur is, qui Musas in Theogoniae proemio sic dicentes introduxit: Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, Ἴδμεν δ', εὐτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μνησασθαι. Qui ita dixit, τοῖς ψεύδεσι sine dubio notare alteram poesis epicae, quam Homericam diximus, rationem voluit, cum τοῖς ἀληθέσιν Hesiodicam laudare in animo esset. Nec dubitabit de hac re qui loci Pindarici Nem. VII, 30 meminerit: ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλλομαι Λόγον Ὀδυσσεύς ἢ πάθεν διὰ τὸν ἄδυπεπῆ¹⁸⁾ γενέσθ' Ὀμηρον. Ἐπεὶ ψεύδεσ' οἱ ποταναῖ τε μαχανᾶ Σεμὸν ἐπεσὶ τι. Illa autem ἀληθέα tam ad deos quam ad mores hominum pertinent, qui etiam ab oraculis reguntur. Porro Homeri secta fidibus canebat, cum carmina sua recitabat, Hesiodici vero poetae assa voce stantes decantare vel potius declamitare poemata solebant sine citharae modis. Pausan. X, 7, 2: λέγεται δὲ καὶ Ἡσίοδον ἀπελασθῆναι τοῦ ἀγωνισματος ἅτε οὐ καθαροῦ ὁμοῦ τῇ ᾠδῇ δεδιδαγμένον. Recte igitur axamenta vel assamenta dici poterunt, quemadmodum carmina Saliaria dicebantur, quae cum item theogoniam Romanorum continerent, etiam sine tibiaram cantu proferebantur. Stantes autem id fecisse poetas et per se probabile est et demonstratur loco Luciani (Icaromen. c. 27): καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς Ἡσίοδου Θεογονίας ἦσαν, quod recte Boeckhius ad Pind. fragm.

rere concludit, quod antea etiam Goettlingius esse divinans strictim breviterque attigerat. Sed omnes has formas nimis audacter ad dialectum Delphicam reiici Ahrensiumque in ea re magnopere falsum esse certis collegerunt argumentis Al. Rzach. Dialekt d. Hesiodos p. 464 seq. Flach. d. dialektische Digamma d. Hesiodos p. 74—77. Cf. eiusdem dissertationem de duobus antiquissimis Hesiodi codicibus p. 25. Quocirca haud iniuria tota illa Goettlingii, Ahrensii, aliorumque de Delphorum oraculo, de potestate deque Delphicae dialecti vestigiis doctrina in fabularum seriem releganda est, quas in Hesiodi vita et sermone illustrandis plurimum valuisse inter omnes constat. Cf. etiam Bernhardyi Lit. Gr. I. p. 306 seq. (ed. IV. a. 1876). Multo igitur rectius omnes sermonis Hesiodici proprietates ad dialectum Doricam Locrorum referendae sunt. Cf. Bergk. Lit. Gr. I. p. 921.

18) Solo hoc vocabulo sufficiebat id significare. V. Herodot. VII, 101: ὃ βασιλεῦ, κότερα ἀληθῆτη χρησομαι πρὸς σε ἢ ἡδονῆ; Thuc. VI, 17: εἰ τι κατ' ἡδονὴν λέγοιτο. Aeschines c. Ctesiph. p. 71, 34. HSt.: πότερα τᾶληθῆς εἶπω ἢ τὸ ἥδιστον ἀκούσαι; Callim. Ep. XIV, 5: οὗτος ἐμὸς λόγος ὕμνῳ ἀληθινός, εἰ δὲ τὸν ἡδὺν βούλει κ. τ. λ.

p. 560 notavit. Atque eodem modo ut sine musica oracula proferrentur antiquissimi mores Graecorum postulabant (Plut. de Pyth. orac. 22). Deinde lauri ramum vel bacillum (θάβδον, σκῆπτρον; v. Theog. prooem. 30. Pausan. IX, 30) manu tenebant Hesiodaei poetae, cum orabant. Ea enim erat lauri virtus secundum Graecos, ut et canentes vaticinandi facultate impleret (ἐκστατικούς ἐποίει) et promptos ad audiendum animos inspiraret audientibus (cf. O. Mueller. Dor. I. p. 336). Hunc bacilli usum recte Nietzscheus (de histor. Homeri p. 139) comparavit cum more Graecorum in epulis ad ramum lauri vel myrti scolia canendi, ad idemque genus pertinere videntur tum εἰρεσιῶναι, tum frondes supplicantium, quibus persuadere cupiunt hominibus, a quibus mitiorem sortem expectant, tum rami Panathenaeis a libertinis portati (v. Bekker. Anecd. I. p. 242), tum sceptrum, quod apud Homerum manu tenere solent praecones (sunt autem poetae θεῶν ἄγγελοι καὶ κήρυκες secundum Plutarchum de Pyth. or. 22) et orantes in concione, tum Mercurii θάβδος (Il. XXIV, 343). Atque propter hanc artem declamitandi sine citharae modis procul dubio hi poetae dicti sunt rhapsodi, quorum primum fuisse Hesiodum Nicocles dixit ap. Schol. Pind. Nem. II, 1, cum Homerici poetae aedi vel ἐπῶν ποιηταὶ dicerentur. Exposuit de hac re Pausanias IX, 30: κάθηται δὲ καὶ Ἡσίοδος κιδάραν ἐπὶ τοῖς γόνασιν ἔχων, οὐδέν τι οἰκείον Ἡσιόδῳ φόρημα· δηλα γὰρ δὴ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπῶν, ὅτι ἐπὶ θάβδῳ δάφνης ἦδε. Cf. eund. X, 7, 2. Fuerunt igitur qui θραψωδόν vocabulum a θάβδῳ deducerent, ut Callim. fragm. 138. Bentl., Dionysius Thrax ap. Bekk. Anecd. p. 630: εἴρηται δὲ θραψωδία οἰονεὶ θραβωδία τις οὕσα ἀπὸ τοῦ θραψνὴν θάβδῳ (συμβόλῳ Ἀπολλωνιακῷ secundum Grammaticum Bekk. p. 766) περιερχομένους ἄδειν τὰ τοῦ Ὀμήρου ποιήματα, Tzetzeta Exeg. Hom. p. 45. Neque ipsi adeo Pindaro ignota fuit originatio ista (Isthm. III, 55). Tamen dubium esse potest, num vera sit haec etymologia, quam probaverat olim Dissenius Pind. p. 362. Boeckh. Welckerusque imprimis sustentavit Cycl. ep., cum ad θάπτειν potius vocabulum pertinere videatur. Hoc ipse Hesiodus indicasse dicitur fragm. 227:

ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰοῖδοι
μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοισι θάψαντες αἰοῖδην,

et ipse Pindarus Nem. II, 1, atque eodem pertinent Luciani verba (Διάλ. πρὸς Ἡσίοδον c. 4) ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν ἐραψωδημένων ὑπ' ἐμοῦ. Conferas etiam scholiastam in Bekkeri

Anecd. p. 766 ἢ οὖν ἀπὸ τῆς ῥάβδου καὶ τῆς ᾠδῆς ἐτυμολογείται ἢ ῥαψωδία, ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν, ὅπερ ἐστὶ τὰ διεσιῶτα καὶ διαπεχωρισμένα εἰς ἓν συναπτοντα ὑγιάζειν. Quae autem erit vera huius nominis significatio? Wolfius Prolegg. p. XCVI ita: „Quae quidem est vera etymologia (παρὰ τὸ ῥάπτειν ᾠδῆν), sed ex antiquiorum temporum ingenio interpretanda. Quippe aliud est breviora carmina modo et ordine publicae recitationi ἀπτο connectere, seu, ut Pindari Schol. ait, εἰρμόν τινα καὶ ῥαφήν adhibere, aliud centonem consuere.“ Quibus post pauca addidit: „simpliciter ad cantum rhapsodicum trahenda est locutio ῥάπτειν ᾠδοῖν in versibus Hesiodo tributis ap. Schol. Pindari;“ neque dubium esse potest, quin ᾠδοῖν in his versibus proprie adiectum sit propter Homerum, cum ῥάψαντες ᾠδοῖν pertinere ad Hesiodum videatur: ῥάπτειν enim ᾠδῆν nihil est aliud quam declamare carmina, atque quemadmodum recte sermonem Latinorum derivamus a serendis vel conserendis verbis, sic etiam ῥάπτειν (non συρράπτειν) ᾠδῆν dicitur de serendis carminibus, i. e. de pronuntianda bene contexta oratione. De Xenophane philosopho, quem publice declamasse sua, non aliena carmina constat, Diogenes Laert. IX, 2, eodem vocabulo utitur: ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐρραψῶδει τὰ ἑαυτοῦ. Haec rhapsodorum et poetarum epicorum diversitas agnoscitur etiam in titulis Orchomeniis n. 1583. Boeckh., ubi sic: ποιητὰς Μῆστορ Μῆστορος Φωκαεὺς, et: ῥαψωδὸς Κράτων Κιλωνος Θειβεῖος, et n. 1584, ubi ῥαψωδὸς Νουμήμιος Νουμηνίου Ἀθηναῖος, ποιητῆς ἐπῶν Ἀμύντας Ἀπολλοδότου Κρησαῖος. Cf. n. 1585. 1587. Sed quid, si etiam Homeri carmina singula carmina rhapsodiae dicebantur? Nempe factum id est postero tempore, quo etiam Homeri carmina sine fidibus a rhapsodis declamabantur, postea tragico etiam ad hoc negotium instructis vestitu et armatis. V. Platon. Ion. p. 530. Xenophon. Mem. IV, 2, 10. Athen. XIV. p. 620 C. Achilles Tat. III, 20. Cf. Meier. v. Panathenaeen in Encycl. p. 284 sq. Primus videtur Cynaethus Chius fuisse, qui hanc sine fidibus carmina recitandi rationem ad Homericam poesin transferret, de quo v. Welcker. Cycl. ep. p. 358. Atque immutata semel hac rhapsodi vocabuli significatione eo etiam perventum est, ut rhapsodi histrionibus et choreutis opponerentur, i. e. dramaticis et lyricis (v. Platon. Polit. I. p. 373. B. Legg. II. p. 658). Sed procedente tempore ita immutata est etiam Hesiodicorum carminum recitatio, ut ad lyram canerentur. Athen. XIV. p. 620 C:

Χαμαιλέον δὲ ἐν τῷ περὶ Στησιγόρου καὶ μελωδηθῆναι φησιν οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόγου. Plutarch. Symp. IX, 1: Διὸ πρῶτον μὲν ἐκέλευσεν ἄσαι τὸν Ἐράτωνα πρὸς τὴν λύραν. ἄσαντος δὲ τὰ πρῶτα τῶν Ἔργων οὐκ ἄρα μόνον ἔην ἐρίδων γένος, ἐπήνεσεν κτλ.¹⁹).

Haec omnia si quis ponderaverit, de schola didactica non dubitabit, quam si quis voluerit cum Thierschio (Comment. Acad. Mon. a. 1813) Boeoticam dicere, me non habebit adversarium, modo ne arctioribus quam par est finibus circumscribat. Nam ne in Loeride quidem Dorica eiusmodi scholam Hesiodicam defuisse, cui carmina Aigimius et Κήνκος γάμος inscripta sint tribuenda, nuper probavit Th. Bergk. l. l. p. 1001 seq.

IV. De Hesiodi Operibus et Diebus et de ΜΕΓΑΛΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ.

Opera Hesiodi continere antiquissima praecepta practicae Graecorum philosophiae nemo facile erit qui neget, recteque *Ἔργα* initia philosophiae practicae dixit Friesius Histor. Philos. I. p. 83. Practica autem philosophia cum tripartita sit secundum Graecorum disciplinam comprehendatque Ethicam, Politicam et Oeconomicam, seu praecepta de homine, de cive, de patrefamilias, non mirandum est triplicis generis esse Hesiodi sic dicti praecepta. I. Ethica autem sunt v. 11, 203—247, 274—382, 707—764. II. Politica paucissima, 248—272, longe numerosiora III. oeconomica, quorum pars de eligenda uxore agit (695—705). Haec omnia sunt antiqua proverbialia diversorum temporum, nec magis inter se cohaerent singula, quam Theognidis gnomae (v. Wolf. Prolegg. p. 127) aut ea quae Phocylidi adscribuntur praecepta et similia apud alios populos. Proverbialia popularia esse vel ex eo patet, quod quaedam sunt minus liberalia (ut v. 371), quaedam popularem spirant superstitionem, indignam poeta liberali²⁰). Atque haec pro-

19) De toto hoc capite cf. quae nuper scite exposuit Volkman. Gesch. u. Kritik d. Wolf. Prolegg. p. 276—315. (Leipzig 1874).

20) Quia proverbialia quaedam inveniuntur, quae contrariam aliorum proverbiorum sententiam continent, in quibus praecipue haberi potest v. 378. De quo versu G. Hermannus (Zeitschrift f. Alterthumsw. 1836 p. 532) ita: „Tertius horum versuum cum pugnare cum praecedentibus non solum Proclo, sed etiam, si Tetztae fides est, iam Aristarcho Plutarchoque visus sit, Doederlinus eum ita defendendum iudicavit, ut *ἔτερον* non ad *παῖδα* referretur, sed dictum esset de possessore. Posset hoc fieri, si abessent qui praecedunt versus, sed praegressis his nemo illum

verbia videntur praecipue fuisse, quae ediscenda suasit Cicero Leptae filio (ad Fam. VI, 18). Praeter haec autem in oeconomicis praeceptis alia quaedam uberiora carmina habenda sunt, quae IV. rusticis de agro colendo (383—617) et V. mercatoribus de navigatione (618—694) praecepit Hesiodus, Helotarum poeta propter id ipsum a Spartano rege dictus (cf. Dio Chrys. Or. II. p. 74 sq.). In praeceptis rusticis praeterea habendum est VI. illud Calendarium, quod Operibus adiicitur inde a v. 765. Ab his omnibus via ac ratione prorsus diversa sunt tria carmina, quorum primum VII. (v. 42—105) de Prometheo et Pandora fabulam prosequitur, alterum VIII. (109—201) de quinque aetatibus agit, tertium IX. (513—535) descriptionem hiemis adiicit. (V. Steitz. Werke u. Tage p. 137). Ceterum imprimis etiam notandum est per apostrophen se convertere poetam ad Persem, fratrem suum, his locis: in ethicis v. 27. 212. 274. 286. 299, in rusticis v. 397, in praeceptis de navigatione v. 633. 641, in politicis vero (v. 248, 263) ne mentio quidem iniicitur Persae, sed Reges adloquitur poeta, ad quos proprie videtur hoc argumentum pertinere. In Calendario et in tribus illis amplioribus carminibus, quae modo commemoravi, nulla omnino apostrophes mentio, neque ad Persen neque ad aliam personam certam directae. Vides igitur magnam dubitationem de uno horum carminum auctore iniici et propter diversam apostrophen, quae unum eundemque poetam in uno eodemque poemate non decet, et propter omissam prorsus apostrophen. Ac primum quidem patere videtur accuratius inspicientibus Calendarium istud posterius adiectum esse. *Ἔργα* enim primo appellabantur haec carmina (Pausan. IX, 31) nec Aristophanes (Ran. 1034) nosse videtur *ἡμέρας*, postea vero *Ἔργα καὶ Ἡμέραι*, cum Calendarium adiectum

versum non ad filium referet. — Recte vero omnia procedent tertio versu explicato quidem ita, uti suasit Doederlinus, sed posito ante eum, qui in libris primus (376) est. Cum autem etiam in quarto requiratur *καὶ*, erit ille sic scribendus:

ῥέα δὲ κε καὶ πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον.“

Si cohaerent inter se hi versus, satius esse duco statuere *μονογενῆ παιδα* dictum esse eadem significatione atque *μῶνον* explicandumque: optimum erit, ut uni hereditatem relinquas. Addit Hermannus: „Praeterea haud scio an ultimum versum (380) sic scribi praestet:

πλείων γὰρ πολλῶν μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.“

Si cohaerent haec cum antecedentibus, praestat sane γὰρ; si generalis est sententia per se spectanda, non opus erit hac correctione.

esset (cf., ut hoc exemplo utar, Etym. M. p. 38, 14). Nec a Boeoto profectum esse potest Calendarium propter fabulam de Apolline nato die septima Thargelionis mensis (Oper. 771), quae ad Delios, non ad Boeotos pertinet (v. Valckenar. ad Aristob. p. 113. Mueller. Dor. I. p. 309. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 434²¹). Calendario vero aliud carmen olim adiectum fuisse, *Ἐπη μαντικά* sive *Ὀρνιθομαντείαν* dictum (nisi haec differunt), auctor est Anonymus ad Oper. 824: *τούτοις δὲ ἐπάγουσι τινες τὴν Ὀρνιθομαντείαν, ἅτινα Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἀθετεῖ*. Neque hanc partem novisse videtur Lucianus (*Διαλ. πρ. Ἡσίοδου*). De his similibusque additamentis intellegenda erant verba Pausan. IX, 31: *καὶ ὅσα ἐπὶ ἔργοις τε καὶ ἡμέραις*. Sed etiam ceterae partes, in quibus Persis mentio non iniicitur, suo peculiari titulo gaudebant; altera (v. 42 seq.) *Πανδώρα* vel *Πιθουρία*, altera (109—201) *Δαιμονολογία* aliquoties a grammaticis dicitur. Porro praecepta de agricolatione a Luciano Dial. de Hes. c. 1 dicuntur *Παρανέσεις γεωργικαί*, ab Aristophane Ran. 1034 *γῆς ἐργασίαι*, atque in his quidem *καρπῶν ὄρα* et *ἄροτοι*. Iam si interrogas, cur huic carminum diversorum collectioni *Ἔργων* nomen inditum sit, maxime id factum esse quis coniciat propter v. 383—617, quibus de agro colendo agitur. Huc enim referendi sunt Plutarch. Thes. 3: *οἷα (σοφία) χρησάμενος Ἡσίοδος εὐδοκίμει μάλιστα περὶ τὰς ἐν τοῖς ἔργοις γνῶμολογίας*. Lucianus Dial. de Hes. c. 1: *ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς καὶ παρανέσεις γεωργικὰς*.

Ac primus quidem, qui variorum carminum suturas in corpore *Ἔργων* declarare conaretur, Twostenius fuit in commentatione critica de carmine Hesiodi, quod inscribitur Opera et Dies. Is acute quidem, Heinrichii vestigiis (Epimenid. p. 157) insistens, varias recensiones detexit saepissimeque cum optimo successu multa non cohaerere in Hesiodi carmine demonstravit. Secutus est Spohnius, qui in editione Operum alia quaedam notis criticis enodavit. Simile consilium postea aperuit Thierschius in commentatione de

21) Has Goettlingii causas redarguere tentavit Steitzius l. l. p. 172 seq. Recte enim vir doctus perspexit, Pausaniam brevitate causa carmen Hesiodicum *Ἔργα* vocare, dum eidem carmine IX, 31, 5 nomen *Ἔργων καὶ ἡμερῶν* tribuerit. Neque vero quidquam versu Aristoph. Ran. 1034 probari, quo loco si totius carminis Hesiodi argumentum afferretur, soli Opera v. 383—617 pro genuinis habendi essent. Apollinem autem septima Thargelionis mensis die natum etiam Delphorum incolis persuasum fuisse docuerunt Schoem. op. III. p. 25. Preller Myth. Gr. I. p. 187.

gnomicis carminibus Graecorum. Tum Lehrsiius breviora et longiora carmina „ex ordine literarum“ inter se esse composita summa sagacitate usus professus est. Atque huius quidem viri iudicium in plurimis rebus ita secuti sumus, ut ad ipsius Lehrsii et Koechlyi exemplum, quo singula proverbia clarius unicuique paterent, ipsa illa verba, quae in diversis proverbiiis repetuntur et quorum causa alii aliis adnectuntur, diductis literis exprimenda singulaque proverbia ab antecedentibus et sequentibus maiore intervallo separanda curaverimus. In paucis vero adeo implicite sententiam suam sustentare Lehrsiius studuit, ut acumen potius ingenii demonstrasse quam veritatem assecutus esse putandus sit. Sed haec Lehrsii audacia accommodatior criticae Hesioideae fuit et multo plus attulit utilitatis, quam C. F. Rankii, viri in his rebus ὀρθοδοξοτάτου, superstitiosa paene *Ἔργων* Hesiodorum, tanquam carminis continui mirificeque inter se cohaerentis, veneratio, qua non deterritus est a conamine excusandi vel prooemii *Ἔργων*. Denique Aug. Steitzius Lehrsio moderatior singulas Operum et Dierum partes penitus pernoscere et diiudicare reiectisque versibus et locis subditiciis carmen ad primigeniam formam redigere conatus est, vir in sensu versuum indagando nescio an omnium sollertissimus.

Iam mentio facienda est *Ἔργων μεγάλων*, quorum reliquias nos fr. 16—26 exhibuimus. Fuisse enim qui Hesiodo tale adscriberent carmen uberius de agricultura exponens deque aliis rebus ad eam pertinentibus, lithicis adeo, si id concludere licet ex fragm. 23, et plantis (16—20), nobis persuasum est. Bene quidem de hac re disseruerunt post I. L. Hugium et Welckerum (Nov. Mus. Rhen. I. p. 425 sq.) Iulius Caesar (Zeitschrift für Alterthumswissenschaft. Ann. V. n. 65 sq.) et Marckscheffelius (Hesiodi — fragmenta p. 182); cum utroque enim et Welckero consentio in ratione emendandi loci Athenaci VIII. p. 364, ut *μεγάλων Ἡοιῶν καὶ* vocabula eiiciantur, etiam in interpretandis Manilii et Propertii locis, assentior dubiis, quae de Plinii fide moveri possunt, sed non facio cum ea sententia, quae *Ἔργα μεγάλα* collectionem esse statuit carminum Hesiodorum didactici generis, quorum nobilissimum essent *Ἔργα καὶ Ἡμέραι*, quibus deinceps praeter ornithomantiam etiam *Χείρωνος Ἵποθῆκαι* adiectae essent. Huic sententiae refragantur imprimis Fragm. 16 et 23. Nam non satis cautum est iudicium Marckscheffelii p. 213 de loco Fulgentii: „quare profecto praestabit hoc testimonium auctori suo relinquere.“ Hoc quid aliud est, quam arma relinquere?

Minus etiam caute p. 191 de altero loco iudicavit: „Mihi si coniecturam proferre licet, Orphei nomen excidisse videtur“ (post *γενεαλογεῖ* in loco Procliano). Sed Procli verba cum sint perspicua, talem medicinam, qua Hesiodo substituitur Orpheus, quis adhibeat? Verba enim Procli sunt haec: τὸ δ' ἀργύρεον (Oper. 128) ἐνιοι τῇ γῆ ἀκούουσι λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς Μεγάλοις Ἔργοις τὸ ἀργύριον τῆς Γῆς γενεαλογεῖ. Scilicet fuerunt qui τὸ χρύσειον γένος non ex auro creatum dicerent, sed τὸ χρύσειον esse dictum pro τὸ οὐράνιον (cf. v. 112: ὥστε θεοὶ δ' ἔξωον), τὸ ἀργύρεον pro τὸ γήινον (hoc enim est illud τῇ γῆ ἀκούουσι, quasi dixisset Hesiodus: δευτέρου γένος οἱ θεοὶ πολὺ χειρότερον μετόπισθεν ἐποίησαν τῆς γῆς, pro quo recentiores dixerunt τῇ γῆ; v. Schaef. ad Long. p. 331). Atque hanc explicationem grammaticos istos sustentasse Proclus dicit alio Hesiodi loco ex Magnis Operibus, ubi argentum dixerat esse Terra creatum (hoc enim est τὸ ἀργύριον τῆς Γῆς γενεαλογεῖ). Eo autem delati sunt grammatici isti, de quibus dicit Proclus versu 145, ubi ἐκ μελιᾶν vario modo exposuerunt, ut non solum ἐκ μελιᾶν eis esset pro ἐκ Μελιᾶν νυμφῶν (v. Proclum ad v. 144. Palaeph. 36), sed etiam ita ut intellexerent ἀπὸ ξύλου τινὸς ἀνόητον γένος. — οὗτοι, φησὶν, οὐκ ἐκ γένους θεῶν, ita ut οὐράνιον, γήινον, ξύλινον γένος sibi opponerentur. Sic explicato loco neque confugiendum erit ad Lobeckii rationem (Agl. p. 414). Hoc saltem certum est, Procli verba de Hesiodo, non de alio poeta intellegi posse. Quare neque omnibus Plinii locis fidem derogare ausi sumus, quanquam de singulis quibusdam dubitare licet.

Hesiodo igitur carmen quoddam uberius adscribebatur Ἔργα Μεγάλα eodem modo dictum atque Μεγάλαι Ἅοιαι, de quibus postea exponemus, et Aristotelis praeter alia Moralia etiam Magna Moralia esse dicebantur.

V. De Hesiodi Theogonia.

Longe aliter statuendum de Theogonia est, quam certam atque continuam eamque ab antiquioribus temporibus traditam Graecorum doctrinam de diis continere ex ipsa carminis inscriptione et argumenti siccitate declaratur. Theogonia enim quam Graeci dicebant prorsus respondet nostrae dogmaticae seu Glaubenslehre. Hoc enim vocabulo ita utitur Herodotus I, 132: μάγος ἀνῆρ παρεστῶς (τῇ Θυσίῃ) ἐπαίδει θεογονίην, οἷην δὴ ἐκεῖνοι λέγουσι εἶναι τὴν ἐπαιδίην: haec enim θεογονία quid aliud continere potuit, quam

deorum Persicorum secundum certum ordinem commemorationem et invocationem? Longe ab hoc vocabulo significatione differebat *θεολογία*, quo nomine primus usus esse videtur Pherecydes (v. Sturz. Pherecyd. fr. p. 49; Apollon. de pron. p. 82) et quo doctrinam peculiarem docti vel sapientis alicuius hominis de diis comprehendebant. Accedit, quod totus deorum templis et caeremoniis vere cultorum ordo, qualem Hesiodus proposuit cum Homero (ab hoc enim non differt nisi levioribus quibusdam rebus), ad Olympum montem vere Graecum pertinet (v. 118. 529 etc.), quem omnes Graeci deorum sedem esse credebant. Haec enim causa est, cur vates Graeci, cum ex avibus vaticinabantur, versus Septentriones (i. e. versus Olympum) se convertebant. Si doctrinam Hesiodi ipsius in se contineret Theogonia, non communem religionem, non tradita ab antiquo tempore fidei, ut ita dicam, Graecorum, Olympi montis ne mentio quidem iniecta esset. Iam enim nemo, ut spero, erit, qui Homerum et Hesiodum, — dico autem Theogoniae auctorem — qui aetate aliquantum differunt, theogoniam Graecis finxisse putet, cum decantata illa verba Herodoti II, 53 nihil significant, quam Homerum et Hesiodum Graecis mythologiam exposuisse carminibus seu potius versibus, si Hesiodum praecipue respexeris. Nisi haec olim inhaesissent animis Graecorum, quae carmine suo arte quadam inculcare studet poeta, ut ne verum systema mythologicum, seu formula legitima, ut Cicero dicit, memoriae Graecorum eripiat, longe uberiorem haberemus Theogoniam. Vere enim Quinctilianus Inst. X, 1 dicit: in nominibus magnam eius (Theogoniae) partem occupatam esse raroque assurgere Hesiodum: atque eam ob causam Theophilus ad Autol. p. 117 Sylb. dixit *κατάλογον τῆς θεογονίας τῶν παρ' αὐτῷ θεῶν ὀνομαζομένων*, quemadmodum *Κατάλογος γυναικῶν* aliud Hesiodi carmen appellatum est, et pars libri secundi Iliadis *κατάλογος νεῶν*. Atque hanc etiam fuisse sententiam eius, qui Theogoniae prooemium praemisit, satis declaratur eo, quod Musas introduxit loquentes ita: *ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι*. Hoc autem quid aliud significat, quam *ἀληθεῖς μύθους docere*? Facta igitur Theogonia est eum in finem, ut festis diebus deorum recitaretur publice, quemadmodum id fecerunt Persae, cum sacra faciebant, ut testatus est Herodotus, et quemadmodum Romani, cum festis diebus carmen Saliare seu axamenta decantari iusserunt. Comparandus igitur in hac re Hesiodus cum Numa Pompilio, qui primus Saliare car-

men composuisse dicitur: cui tamen postea addita sunt quaedam pro religione Romanorum paulatim exculpta²²⁾.

Quodsi vero in eum finem, quem dixi, facta Theogonia est, non mirum videtur brevem eam fuisse, neque in ea editione, qua nos nunc utimur, magnas esse lacunas credendum est. Unam ipsi ad v. 206 indicavimus. De loco autem Manilii, ex quo quis alias fortasse lacunas statuerit, recte dixit Lobeckius *Aglaoph.* p. 306, de Nicandri loco, cuius idem Lobeckius memor fuit p. 567, disseruimus ad v. 313. Nec Schol. Gregor. in *Catal. Bibl. Bodl. P. I.* p. 46, cuius Lobeckius meminit, Hesiodi textum lacunae potest arguere: nam qui a Nicandro dicuntur Titanes non differunt a Gigantibus istius scholiastae (v. Gerhard. *die zwölf Götter* p. 11). Contra vero additamenta quaedam posteriorum temporum adhaerere Theogoniae Hesiodaeae manifestum est. Haec autem ex quattuor imprimis fontibus derivanda esse videntur; ac primum quidem ex Theogoniis aliorum poetarum posterioris temporis quaedam huc adiecta esse non mirum est: Theogoniae enim adscribuntur Cyclo epico (v. C. W. Mueller.

22) Idem statuerat Völcker. *die Myth. d. Jap.* p. 255, iure refutatus a Flach. *System d. hesiod. Kosmogonie* p. 8, qui non doctrinam pontificalem, sed certam quandam et singularem philosophiae formulam Theogoniae carmine contineri ostendit, cui poeta popularis religionis dogmata fabulasque Graecas atque Phoenicias immiscuerit. — Antea iam Schoemannus *op. ac. II.* p. 464—474 et praef. *ed. Theog.* p. 13 seq. Goettlingii eiusque assectatorum iudicium refragare studuit. — Verum vidit etiam Welcker. *Theog.* p. 70 seq.: „Die Theogonie enthält sodann eine grosse Anzahl von Mythen und Personen einer höchst merkwürdigen Naturdichtung, die aber, obgleich sie in den genealogischen Zusammenhang aufgenommen sind, doch nur als einzelne Bilder volksmässiger Phantasie oder allegorische Personen zu nehmen sind, und wahrscheinlich nur zum kleinsten Theil das Gemüth der Menschen zu irgend einer Zeit, irgendwo in der Art berührt haben, dass sie zu religiöser Verehrung hätten anregen oder auf das Leben und Handeln Einfluss haben können. — Sehen wir auch von den alten Göttern ab, und wenden wir uns zu den positiven Göttern und Dämonen, so ist keineswegs im Voraus anzunehmen, dass diese mehr im hieratischen Geiste aufgefasst und behandelt seien, als in freiem poetischen Sinne irgend eines andern Epikers.“ — Erravit igitur, ut saepius, Bernhardyus *l. l.* p. 342: „Als diese neuen Gedanken in die Litteratur eintraten, mussten sie die Begriffe des sittlichen Lebens nicht weniger ändern, als das Gebiet der theogonischen Fabel. Letztere verlor viel von der ursprünglichen Plastik und naiven Sinnlichkeit, erhielt aber durch den steten Zufluss Asiatischer Sagen einen unbegrenzten Zuwachs. Da sie nun allseitig den praktischen Zwecken des Priesterthums diene, so wurden ihre Stoffe geregelt und unter Ordnungen eines zusammenhängenden Systems gestellt.“

de Cyclo Graecorum epico p. 52), Orpheo, Musaeo et Acusilao (v. Walzii Rhet. IX. p. 144); diversa ab Hesioidea usus est Chrysippus (v. ad Th. 927), aliam conscripsit Epimenides. Ex eiusmodi igitur rivulis derivandi esse videntur v. 217—222, 411—452, 501—506; deinde cultus deorum quorundam in regionibus quibusdam praecipue regnans alia invexit, qua in re merito excipiuntur Olympus, commemoratus cum Pieria, et Delphi (499), sanctissimae sedes deorum, quarum veneratio ad omnes Graecos peraeque pertinebat, merito alii loci, quibus secundum antiquam mythologiam aliquid factum est, ut Cythera, Othrys, Nemea cum adjacentibus locis.

Praeterea quaedam partes reliquae sunt ex variis variorum locorum recensitionibus, quanquam in Theogonia propter ipsam carminis sanctimoniam hic locus non tantum patet, quantum crediderunt alii. Certe in argumentis levioribus tantum haec occupata esse poterant; denique quaedam a rhapsodis ornamenta adiecta esse videntur, quae a toto Theogoniae tenore abhorrent velut 144—145, 199—200, 722—725, 743—745, 774. 807—819 et al. Magnum autem fidei Theogoniae augmentum eo etiam accedit, quod postea haec Hesiodi Theogonia suos, ut sacri Christianorum libri, nacta est interpretes, Pherecydem, Acusilaum, Eumelum aliosque philosophos, qui, si philosophi alicuius fetum habuissent Theogoniam, ut nostrates quidam crediderunt, non opus habuissent interpretari summa fide adhibita, sed plane aut ignorassent aut abiecissent facilius, quod primus ausus Anaxagoras est, cum Helium non deum esse diceret, sed *μύδρον διάπυρον*, cuius ausus postea poenam luit magnam.

Omnis autem mythologia antiquorum populorum distributa est in partes tres, cosmogoniam s. doctrinam de mundo, theogoniam s. doctrinam de diis, heroogoniam s. doctrinam de hominibus. Harum quae primo loco est posita cosmogonia (a versu 116 usque ad 452) cum notiones vel numina contineat, quae cultu et religione prorsus apud Graecos erant destituta, nemo mirabitur, non eodem in omnibus ac singulis apud antiquissimos poetas niti fundamento. Sic sane Hesiodi cosmogonia videtur distare ab Homericis, quam poeta velut aliud agens commemoravit Iliad. XIV, 200, docens deos omnes progenitos esse Aqua seu Oceano ac Tethye. Quam cosmogoniam lepide imitatus est Vergilius Georg. IV, 381. Ex Hesiodi vero carmine systema physiologiae — licebit enim antiquo nomine significatione antiqua uti — multo elimatius Homericis et fortasse etiam recentius emer-

gere videtur, in cuius fronte Chaos introducitur (i. e. magnum inane vel luft- und nebelförmige Urmaterie: v. Lucret. I, 1096; II, 121. Verg. Ecl. VI, 30); postea Materia (i. e. Tellus) et Amor cosmogonicus ita, ut illa primum ex se, sine coniuge, sed adiutore Amore (Hesiodeus enim Amor in cosmogonia fere idem est, quod *θυμός* in psychologia seu τὸ φέρον, quod Aristoteles dicit loco Metaphysicorum infra laudando, seu spiritus apud Verg. Aen. VI, 724), Coelum, Montes, Pontum procreet, postea cum Coelo concumbens praeter alia numina etiam Oceanum et Tethyn, quos ceteros deos progenuisse dicitur nusquam. Haec igitur magna sane videtur differentia esse, non tanta tamen, quanta videri possit primum considerantibus. Utraque enim cosmogonia via tantum differt, non ratione. Omnes enim dii secundum Homeri et Hesiodi doctrinam orti sunt ex materia, non hanc procreaverunt ipsi. Hac autem pantheistica (utimur enim recepto apud nos vocabulo) doctrina Graecorum cosmogonia toto coelo differt a cosmogonia populorum orientalium, Aegyptiorum praecipue et Persarum, quorum dii materiam aut ipsi procrearunt aut certe oppositi materiei sunt. Aliam doctrinam inter Graecos primus secundum Diogenem Laertium I, 1, 9 Thales videtur proposuisse sententia hac: *κόσμος ποιήμα θεοῦ*, Hesiodum in aliis vestigiis persecutus, ut docuit Flach. System p. 10—23. In prima parte mythologiae, cosmogonia, cum philosophis laudatur Hesiodus ab Aristotele cum Empedocle, Parmenide, Hermotimo (Metaph. I, 1). Ita Plutarchus de Pythiae orac. 18: *πρότερον μὲν ἐν ποιήμασιν ἐξέφερον οἱ φιλόσοφοι τὰ δόγματα καὶ τοὺς λόγους, ὥσπερ Ὅρφεὺς καὶ Ἡσίοδος καὶ Παρμενίδης καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς καὶ Θαλῆς*. Diogenes L. IX, 3, 3: *καὶ αὐτὸς (Παρμενίδης) δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ἡσίοδος τε καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς*. Certa vero huius cosmogoniae explicatio aliunde peti non posse videtur, quam ex etymologia, ut facere conatus est Hermannus (de mythologia Graecorum antiquissima in opusc. ac. I. p. 167 seq. et in Epistola ad Frid. Creuzerum Lips. 1819). Modo meminimus in tam antiquis vocabulis (nemo enim Hesiodum ipsum dicit inventorem) eo maiore opus esse cautione, quo remotiora sunt tempora, quibus procusa sunt. Praeterea autem id quoque observatione dignum videtur, quod non omnibus temporibus eos homines, qui fabulas mythicas composuerunt, omnia nomina quibus usi fuerint recte intellexisse, imo saepius falsam etymologiam secutos esse satis constat. Quibus expositis Hermannii artem, quam nuper summa cum

temeritate qua vera falsis plane commiserent, adoptaverunt ii, qui mythos Indogermanicos solent comparare, in multis esse lubricam liquido patebit.

Theogonia porro, quae sequitur inde a versu 453 usque ad v. 962, vere est antiqua Homericorum carminum, politici argumenti, aliena ab physiologia. Quare in hac parte non consentiendum est cum Hermanno, qui explicationem physiologicam ultra cosmogoniam etiam, i. e. ultra v. 452, extendere conatus est. Politicam vero cum dico priscam theogoniam, intellectum id eo velim sensu, quem ex communi Graecorum sententia exposuit Aristoteles Polit. I, 1: *καὶ τοὺς θεοὺς δὲ διὰ τοῦτο πάντες φασὶ βασιλεύεσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ μὲν ἔτι καὶ νῦν, οἱ δὲ τὸ ἀρχαῖον ἐβασιλεύοντο. ὥσπερ δὲ καὶ τὰ εἶδη ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν ἄνθρωποι οὗτοι καὶ τοὺς βίους τῶν θεῶν.* Antiquissima enim Graecorum theogonia simul cum exorto regno, antiquissima illa reipublicae humanae forma, excogitata est a primo rege, qui item primus sacerdos erat, cui novus rerum ordo prae antiquato patriarcharum (*φυλάρχων*) regimine — nam antequam unius nutui phylae seu tribus politicae parebant, subiectae singulae singulis erant principibus populorum — religione etiam videbatur sancendus esse.

Ita factum est, ut tres deorum aetates theogonia Graeca crearet, quarum prima est deorum materialium (ita enim licebit dicere), sub Imperio Caeli, sive ea aetas, quae numina cosmogonica complectitur apud Hesiodum, Oceanum et Tethyn apud Homerum, atque horum numinum apud Hesiodum non definitus numerus est (v. 129); secunda est patriarchalium sive Titanum, quam Cronus, Rhea al. conficiunt: horum certus numerus est, sunt enim duodecim (v. 133—137), sex mares totidemque feminae (v. Gerhard. die zwölf Götter p. 5); tertia regalium, in quibus tres sunt potentissimi (*τριχθὰ πάντα δέδασται*), Iuppiter, Neptunus, Pluto, ita tamen, ut Iuppiter longe ceteros superet, quo appareat summum esse unum. Primae autem et secundae aetatis dii, qui uno Titanum nomine comprehendebantur, cum antiquissimis temporibus templa non habent in Graecia (hoc primus omnium recte enucleavit Buttmannus, postea Muellerus Myth. p. 373 et Gerhardtus: Ueber die zwölf Götter p. 4. 5), ab antiquis mythologiae Graecae conditoribus eo praecipue consilio additi sunt, ut, exortis semel ex materia rebus, novi regii imperii maior dignitas et auctoritas esse videretur, quam antiquorum patrum seu patriarcharum fuisset. Hoc igitur, cum quasi cardo esset totius

religionis Graecorum politicae, non mirandum est uberiore a poeta ornatum esse descriptione. Factum id est primum Titanomachia 617—745, qua Iuppiter imperium suum feliciter contra pristinorum deorum impetum tutatus est tandemque Olympum regiam sibi suisque diis constituit. Cum hac narratione egregie cohaeret id, quod de inferorum deorum sede atque de poena periurii deorum usque ad v. 806 a poeta expositum est. Altera autem theogoniae pars, quae item merito uberiore gaudet expositione, est Promethia a v. 507—616, qua regnum suum in homines firmiter ac severe constituit Iuppiter. Rationi vero prorsus est consentaneum, quod levius certamen (sic enim dicere licebit Iovis certamen cum Prometheo et hominibus) praegreditur graviori cum omnibus Titanibus certamini. Postea tribus his primariis aetatibus adiecta a Graecis quarta est, cuius princeps dicendus Apollo, rex vere ethicus et, ut ita dicam, aesympnetes (v. Aristotelem Pol. III, 9), quale epithetum non dedignati sunt Graecorum dii (v. Welcker. Additam. ad Trilog. p. 252), cum Iuppiter ipse nihil videretur aliud esse, quam antiquus heroici temporis rex politicus. Hoc autem addere licebit, ex tota quam exposuimus quattuor divinarum aetatum descriptione certissime apparere nondum sanctum fuisse Hesiodi tempore duodenarium illum Olympiorum deorum numerum, quo Iovi et Iunoni, Plutoni et Cereri, Neptuno et Vestae (Theog. 453) adiecti sunt Vulcanus et Minerva, Mars et Venus, Apollo et Diana. Hos enim quanquam novit Hesiodus, tamen ita commemorat locis inter se diversis, ut de hac re dubitare non liceat. Nobis autem dubium non est, quin sacer ille Cronidarum duodenarius numerus constitutus ab Atheniensibus sit, vel potius a Theseo, cum Panathenaeis institutis duodecim curias Atticas etiam religionis vinculo coniungeret; ita factum est, ut singularum curiarum singula numina, quae quaeque praecipue colerent, reciperentur in sacrum coetum. Hoc vel eo sustentatur, quod etiam Atticorum quattuor antiquarum tribuum nomina derivata sunt a cultu quattuor deorum in sacrum coetum receptorum: *Διός*, *Ἀθηναίης*, *Ποσειδωνιάς*, *Ἡρασιτιάς*. Sic igitur prorsus adstipulamur Gerhardio, viro doctissimo, qui in commentatione de duodecim Graecorum numinibus p. 9 ita scribit: „Unserer Annahme nach sind die zwölf Götter ein lose verbundener Verein hellenischer Stammgottheiten verschiedenes Ursprungs, denen die heilige Zwölfzahl zu nothdürftiger Einheit verhalf“, et p. 13: „Dieser augenfälligen Verknüpfung verschiedener Stammgottheiten gemäss

mag das Alter der Götterzwölfzahl, die in Athen galt, der politischen Einigung attischer Stämme gleichzeitig seyn²³⁾.

Sed pergimus ad tertiam carminis Hesiodi partem, quam dixi heroogoniam. Orditur ea versu 963 prorsusque diversa est ab ea heroum doctrina, quam habes Oper. 159 sqq. Haec autem progrediente tempore multas videtur mutationes et additamenta ita experta esse, ut quid antiquum sit, quid recentius, non facile sit perspectu, quanquam etiam totum heroogoniae appendicem Theogoniae carmini posteriori tempore adiectum esse veri non dissimile est. Facti enim heroes, ut vel historica Graecorum aetate agnoscebantur — ultimum enim heroum Cleomedem Astypalaeensem habendum esse publice oraculum Delphicum declaraverat Ol. LXXI. (Plut. Rom. 28. Pausan. VI, 9, 3) — ita etiam in heroogoniam relati olim videntur, quemadmodum hoc fieri solebat in Romanorum theogonia carminis Saliaris, cui Augustum Imperatorem, Germanicum, alios additos fuisse constat. Ac prorsus idem factum apud Graecos esse Panathenaeorum festum demonstrat. Peplo enim, qui una cum navi adducebatur in arcem, intextam fuisse totam mythologiam Graecorum atque imprimis eam eius partem, quae antiquum Titanum imperium novo imperio Iovis et Minervae exutum esse monstrabat, quis nescit? Sed praeter theogoniam etiam heroogoniam pictam fuisse per se est probabile et ostenditur eo, quod Demetrius adeo et Antigonus, quibus ut heroibus tribus novas consecraverant Athenienses, locum in Peplo invenerunt suum (Plutarch. Demetr. 11). Sed alios etiam acu pictos fuisse heroes probat Aristophanis locus Equit. 566. V. Meier. v. „Panathenaeen“ in Encycl.

Nondum diximus de prooemio, quod carmini Hesiodo praemisum est a v. 1—115. Hoc autem cum ipsa indicatione auctoris carminis non convenire ei usui, cui ab initio destinatum esse Theogoniam exposui, sponte patere videtur. Sed adiectum est eo tempore, quo festis diebus ad aras Theogoniam canere iam desueverant, atque adiectum eum in finem, ut tetricum carmen novorum ornamentorum illecebris, et poesis et musicae, homines alliceret in agonibus. Atque haec sententia de adiecto prooemio et indicato nomine auctoris

23) Nunc de eadem re consulere potes dissertationem, quam Lehrsius sub titulo „das sogenannte Zwölfgöttersystem“ inseruit alteri editioni „Populäre Aufsätze“ p. 235—258. (Lipsiae 1875). Antea Petersen. das Zwölfgöttersystem (Hamburg 1853) rem tetigerat. Cf. etiam Prelleri libellum „über das Zwölfgöttersystem d. Griechen“ in Ber. d. Phil. 1846.

Theogoniae eximie sustentatur Pausaniae loco IX, 27: *Ἡσίοδον δὲ ἢ τὸν Ἡσιόδῳ Θεογονίαν ἐσπούησαντα.* Quod si dixi in ipsa Hesiodi Theogonia rarissima esse variarum recensionum vestigia propter ipsam argumenti sanctitatem, non mirandum est alia omnia apparere in exordio facta. Huic enim sine dubio additamenta quaedam adiecta sunt tam longiora quam breviora²⁴).

Illud unum denique silentio non praetermittere licet, quod nuper Ahrensius in ea dissertatione, quam supra laudavimus, dialectum Theogoniae ab Operum et Dierum sermone ita discrepare collegit, ut totius Theogoniae poetam ab Operum poeta diversum fuisse putaverit, allegans Paus. VIII, 18, 1. IX, 24, 2 et 35, 5. Idem statuebat etiam Capellius in Philol. Anzeiger VII. p. 293 seq., id quod nuperrime audacter repetivit. Pausaniae autem verbis nullam fere fidem habendam esse docuit Flach. Digamma p. 60 seq.

VI. De reliquis Hesiodo adscriptis carminibus.

Venimus nunc ad cetera Hesiodo adscripta carmina, omnia didactici generis et argumenti tam practici quam mythologici. De his omnibus conferendus est locus Pausaniae IX, 31, 4: *Βοιωτῶν δὲ οἱ περὶ τὸν Ἑλικῶνα οἰκοῦντες παρελημμένη δόξῃ λέγουσιν, ὡς ἄλλο Ἡσίοδος ποιῆσαι οὐδὲν ἢ τὰ Ἔργα· καὶ τούτων δὲ τὸ ἐς τὰς Μούσας ἀφαιροῦσι προομιον ἀρχὴν τῆς ποιήσεως εἶναι τὸ ἐς τὰς Ἐριδας λέγοντες, καὶ μοι μόλυβδον ἐδείκνυσαν, ἔνθα ἡ πηγὴ, τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου λελυμασμένον· ἐγγέγραπται δὲ αὐτῶ τὰ Ἔργα. ἔστι δὲ καὶ ἕτερα κειρωρισμένη τῆς προτέρας, ὡς πολὺν τινα ἐπῶν ὁ Ἡσίοδος ἀριθμὸν ποιῆσειεν· ἐς γυναικᾶς τε ἀδόμενα καὶ ἄς μεγάλας ἐπονομάζουσιν Ἥολας καὶ Θεογονίαν τε καὶ ἐς τὸν μάντιν Μελάμποδα καὶ ὡς Θησεύς ἐς τὸν ἄδην ὁμοῦ Πειρίθῳ καταβαίη· παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῇ Ἀχιλ-*

24) De prooemio Theogoniae aliis aliud placebat. Cf. O. Müller in Ephem. Gott. 1834 p. 1381 Klausen. Hesiodus' Gedicht auf die Musen. in Mus. Rhen. III. p. 439—469. Hermann in praefat. ad hymn. Homericos. Gruppianus de Theog. p. 28. Lehrs. Pop. Auf. p. 233 (= 423). Deiters. de prooem. Theog. E. Köpke. Jahrb. f. wiss. Kritik 1845 p. 619. Osann. in Anecd. Rom. de nott. vet. crit. p. 271. Mure history of ant. litt. of Greece p. 507. Gerhard., d. hes. Theogonie p. 97 sq. Soetbeer. et Koechly in libellis de strophis Theogoniae. Ellger. de prooemio Hesiodico. Bergk. Lit. Gr. I. p. 948 seq. In tanta sententiarum discrepantia illud unum pro certo accipere licet, quod Lehrsius docuit, laudatus a Deitersio, in prooemio Theogoniae plura hymnorum fragmenta latere, quibus singillatim prooemii loco rhapsodi usi fuerint.

λέως καὶ ὅσα ἐπὶ Ἔργοις τε καὶ Ἡμέραις. οἱ δὲ αὐτοὶ λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδασκείη παρὰ Ἀκαρνάνων καὶ ἔστιν ἔπη μαντικά, ὅποσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. Quibuscum conferas Pausan. VIII, 18, 1 Ἡσιόδου γὰρ δὴ ἔπη τὴν Θεογονίαν εἰσίν, οἱ νομίζουσι, et IX, 27, 2 Ἡσίοδον δὲ ἢ τὸν Ἡσιόδῳ Θεογονίαν ἐσποιήσαντα οἷδ' ἀγράφαντα. Aliter Suidas: ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπίς, Γυναικῶν Κατάλογος ἐν βιβλίοις ε', Ἐπικῆδειος εἰς Βάτραχόν τινα ἐρώμενον αὐτοῦ, περὶ Ἰδαίων δακτύλων καὶ ἄλλα πολλά. (De hac Suidae enumeratione v. Lehrs. Pindarscholien p. 159 not.) Praeterea Hesiodo tribuuntur Aegimius, Astronomia, Κῆνκος γάμος, Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, Θησέως εἰς Ἄιδον κατάβασις, Γῆς περίοδος a variis scriptoribus suis quibusque locis in fragmentis allegatis. Vides etiam in his duplex fuisse argumentum, ut pars carminum pertineret ad mythologiam seu Theogoniam, Γυναικῶν κατάλογον, Ἥολας, Ἀσπίδα, Αἰγίμιον, Θησέως εἰς Ἄιδον κατάβασιν, Ἐπιθαλάμιον, Κῆνκος γάμον, περὶ Ἰδαίων δακτύλων, pars ad practicum genus seu Opera, παρανέσεις Χείρωνος, ἀστρονομίαν. Titulum ἐπικῆδειος εἰς Βάτραχόν (vel βάτραχόν) τινα ἐρώμενον αὐτοῦ, recentioris aetatis indicium habere, cuius praeterea per totam antiquitatem ne levissima quidem memoria extet, docuit Marckscheffel. p. 197. Age, singula carmina perlustremus.

I. Dicamus primum de celeberrimis mythologici generis poematis, de Catalogo et Eoeis. Duos fuisse titulos uni eidemque carmini inditos, quod plerique criticorum antea putaverant, primus prae fracte negavit Marckscheffel. p. 102 seq., qui allegans Paus. I, 43, 1. I, 3, 1 (III, 24, 7). II, 2, 3. II, 16, 4. II, 26, 2. IV, 2, 1. VI, 26, 10. IX, 36, 6. IX, 40, 5. X, 31, 5 Pausaniam ipsum utrumque carmen distinxisse iure conclusit. Huc accedit, quod poeta in iis versibus, qui hodie supersunt, nonnunquam unam et eandem historiam bis narravit, quod nisi in diversis carminibus fieri vix poterat (V. de Buta, Neptuni filio Eustath. ad II. p. 13 et Pausan. IV, 2, 1), neque omnibus locis idem historiae argumentum secutus est, cum Phinei et Endymionii fabulas in Eoeis aliter atque in Catalogo expositas fuisse constat (V. schol. ad Apoll. Rhod. II, 181. IV, 57.). Quod initium Scuti, ex Eoeis petitur, in quarto Catalogi libro fuisse antiquus tradidit grammaticus (in Argum. Scut. III). Eoeas quartum, quod Catalogum vel Catalogos vocabant carminis librum effecisse i. e. Eoeas et hunc Catalogi librum non diversa fuisse manifestum est, v. Hesych. Ἠοῖαι ὁ

κατάλογος Ἡσιόδου. Etym. Gud. p. 246, 23 Ἡοῖαι. ἔστι κατάλογος Ἡσιόδου. Itaque in eis, quae Marckscheffel. p. 109 scite argumentatus est, etiam nunc acquiescendum videtur esse: „Quare sic iudicandum est, ut antiquis temporibus Eoeas a Catalogo diversas fuisse statuamus. Postero autem tempore haec carmina tum propter argumenti similitudinem tum propter Hesiodi nomen utrique impositum collecta et in unum corpus redacta sunt, ita quidem, ut cum Catalogus tres libros comprehenderet, Eoeis quarti nomen daretur, id quod e scholio illo Hesiodico colligitur. Neque incredibile est, eas etiam quintum librum cuius Suidas meminit, effecisse; quanquam id incertum est, cum antiquorum scriptorum nemo praeterea quinti libri fecerit mentionem. Hac igitur coniectura probata, cui quid obstat, non video, utrique testimoniorum generi suos honores constare poterit. Cum igitur Eoeae cum Catalogis in unius carminis genealogici formam coniuncti essent, quod a quo factum sit prorsus nescitur, veteribus scriptoribus illo carminum corpore ita uti licebat, ut aut priscam differentiam spectarent, Eoeisque peculiare nomen tribuerent, aut utrumque carmen pro uno haberent idque Catalogi nomine significarent. Atque ad hoc corpus referenda videntur illa nomina, de quibus supra exposui. Nec mirum est, quod a plurimis scriptoribus unum tantum genealogicum Hesiodo tribui solet. Hi enim illam collectionem spectabant.“ Sosicratem vero Phanagoritam et Nicaenetum Sarnium parodia Hesiodicos libros perstrinxisse et ex eorum carminum titulis et ex Athenaei commemoratione p. 590 B videtur concludi posse: ἐπέπερ ἡμῖν ἐμπεδῶν ἐγένον κατάλογον γυναικῶν ποιούμενοις, οὐ κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίτου Ἡοῖους ἢ τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαινέτου τοῦ Σαμίου ἢ Ἀβδηρίτου.

In Scuto Herculis, quod quo modo adnexum fuisse videatur Eoeis manifestum est, facile dignosci possunt tres partes, una eaque antiquissima a versu 1—56, quae desumpta ex Eoeis erat; hanc partem in Eoeis ipsis longe alia videntur secuta esse, de quibus optime exposuit O. Muellerus Dor. II. p. 478. Secunda pars est a versu 57—227, qui sunt coniungendi cum versibus 314 vel 313—480. Ex hac, ut videtur, parte quaedam ut Hesiodica laudaverat Stesichorus, probabiliter in Cyeno (quae sententia est Muellerei probe illa ab Welckero Cycl. ep. p. 199 et Marckscheffelio p. 149 sustentata). Tertia eaque longe recentissima pars est descriptio Scuti v. 228—317, de qua sagacissime iudicium fecit Deitersius, Lehrsii vestigia premens.

Aristophanes. Byzantius primus, ut videtur, de Scuti auctore Hesiodo dubitavit, certe videtur eius sententia secundum lectionem codicis Veneti: *ὡς οὐκ οὐσαν ταύτην τὴν ὄπλοποιαν Ἡσιόδου*, imprimis valere de eâ parte, quam diximus tertiam. Secuti sunt alii, ut Theodosius Alexandrinus, cuius verba haec sunt: *εἰσὶ γὰρ πολλὰ πρηνδεπίγραφα τῶν βιβλίων, ὡς ἢ Ἀσπίς Ἡσιόδου, ἣτις οὐκ ἔστιν Ἡσιόδου, ἀλλ' ἐτέρου τινός, ὃς ἐχρήσατο ἐπιγραφῇ καὶ ὀνομασίᾳ Ἡσιόδου, ἵνα τὸ ποιῆμα κριθῆ ἄξιον τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἀξιοπιστίας τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου*. V. Theodos. Grammat. p. 54, Bekkeri Anecd. p. 672, 2 p. 1163, Cramerii Anecdota Oxon. IV, p. 315. Villoison Anecd. II. p. 174. Cf. Marck scheffel. p. 153. Contra non defuerunt qui Hesiodi partes susciperent, in quibus Apollonius Rhodius fuit. V. Argum. Scut. III.: *Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι ἐκ τε τοῦ χαρακτήρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εὐρῶσκειν ἡμιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ*. Praeter Apollonium Megacles Atheniensis dicitur pro genuino Hesiodi carmine habuisse. Sed pro Megacle sine dubio cum Schweighausero ad Athen. T. XI. p. 346 introducendus erat Megaclides, de quo ita Athenaeus XII. p. 512 E: *διόπερ καὶ Μεγακλείδης ἐπιτιμᾷ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καὶ Ἡσιόδου ποιηταῖς, ὅσοι περὶ Ἡρακλῆος εἰρήκασιν* n. t. l. Eiusdem non immemor erat Heinrichius praef. Scut. p. LXIII, quanquam apud eundem Athenaeum X. p. 419 A alius cuiusdam Megaclis liber *περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν* memoratur.

II. *Κήνκος γάμος* partem fuisse Catalogi vel Eoearum multi fuerunt qui dicerent, quanquam nonnulli grammaticorum carmen Hesiodo diserte abiudicabant. V. Athen. II. p. 49 B: *πάν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἐπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι*. Plut. Quaest. Symp. VIII, 8, p. 750 *ὡς ὁ τὸν Κήνκος γάμον ἐς τὰ Ἡσιόδου παρεμβάλων εἴρηκεν*. Paucissimae conservatae reliquiae sunt, quibus adiciendum nunc videtur illud fragmentum apud Schol. Platon. p. 373, quod Hesiodi carminis fuisse suspicatus erat Muellerus Dor. II. p. 481: *ἀντόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαΐτας ἴασιν*, vel potius: *ἀντόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαΐτας ἴασιν*, ut Hesiodus dixisse videtur, cuius postea invertit sententiam Eupolis. V. Meinekii Fragmenta poetarum com. ant. I. p. 542, qui Schneidewini in Zenobii textu coniecturam (v. Bergkii rell. com. Att. p. 440 et Schneidew. ad Zenob. prov. II, 19): *οὕτως Ἡσιόδος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ*, pro *οὕτως Ἡρακλείτος* recepit. Certe, si nihil mutandum esse videatur, ille Heraclitus non est Ephesius, sed

Cornelius, cuius *Ξενίζοντα* commemoravit Athen. X. p. 414 D, nisi substituendus Heraclides est cum Meinekio *Histor. crit. Com. Graec.* p. 422. Omnino v. Marcksch. p. 154—157.

III. *Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν* Hesiodo adscriptum esse videtur propter argumentum, quod ab Eoeis non adeo diversum esse videbatur. Omnem eius notitiam debemus Tzetzae ad *Lycophr.* I. p. 261 (Müller), quem exscripsit Phavorin. *lex.* p. 612 a. Partem catalogi fuisse suspicatus est Heynius.

IV. *Θησεύς εἰς Ἴδου κατάβασις*, quam primus memoravit Paus. IX, 31, 5 (*ὡς Θησεὺς ἐς τὸν ἄδην ὁμοῦ Πειρίδω καταβαίη*) Harlesio in *Fabricii Bibl. Gr.* I. p. 592 ex Aegimio desumptum carmen videbatur. De qua re vehementer dubitamus. Inductus in errorem esse videtur eo, quod Cercopi poetae, quem Aegimii auctorem fuerunt qui habere, quaedam *εἰς ἄδου κατάβασις* tribuitur, quae cum Orphici argumenti esset, nihil commune habebat cum argumento Aegimii mythologico. Argumentum indicasse videtur Plutarch. *Thes.* 35. Cum hoc autem si plura, ut multi credunt, coniuncta fuerunt alia, etiam de Aegle, propter quam deseruisse Ariadnam Theseus dicebatur, de qua re Hereas Megarensis exposuerat (*Fragm.* 113), non improbable videtur etiam illos versus, quos ex nescio quo poeta idem Hereas allegaverat (*Plut. Thes.* 32):

τὸν (Ἄλκων) ἐν εὐρυχόρῳ ποτ' Ἀφίδνῃ
μαρνάμενον Θησεὺς Ἑλένης ἔνεκ' ἠΰκομοιο
πέεινεν

pro Hesiodis habendos esse. Hereas ab *Etym. M.* p. 436, 35 Heras dici videtur.

V. De carmine, quod *Αἰγίμιος* vocatur, v. Valckenar. ad *Eurip. Phoen.* p. 735: „Patrem poematis veterissimi meliores critici, dum silent, ignorare se fatebantur: nonnulli tribuerunt illud vel Hesiodo vel Cercopi Milesio. Aegimius Herculi vicem retulerat accepti beneficii: huic inscriptum poema complectebatur procul dubio bellum Aegimii cum Lapithis: Aegimii filiorumque duorum, ad quos tertius Hyllus accessit Heraclides, historiam. Alii quidem attigerunt hoc poema; sed diligenter egit atque eleganter de Aegimio *Henr. Valesius Emend.* I. c. XXXII.“ De hoc poemate cf. Müller *Dor.* I. p. 28. *Welcker. Cycl. ep.* p. 263. *Marcksch.* p. 160—169. Praecipuam argumenti carminis partem continet narratio Apollodori II, 7, 7, 3. V. *Bergk. Lit. Gr.* I. p. 1006. Unum addere licet propter fragmenta 7 et 8. In hoc poemate sermonem etiam fuisse de Doriensium re-

publica novisque in ea legibus latis concludi potest ex Pindar. Pyth. I, 125: αἰεὶ μέγερν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγυπίου Δωλοῖσι. Neque Hylli Timandraeque mentio abesse poterat.

VI. De carmine περὶ Ἰδαίων δακτύλων vide Lobeck. Agl. p. 1156: „Suidae testimonio nobis innotuit carminis Hesiodaei inscriptio περὶ Ἰδαίων δακτύλων, Cretensium an Phrygiorum haud facile dictu; nam totum amissum est. Sed eodem auctore Plinius Dactylos Cretae infert VII, 56, nisi ille, quos Hesiodus ambiguo nomine Idaeos vocaverat, suo arbitrio Idae Creticae infert, ut notior. Sed etiam Hesiodi sententiam Clemens affert Strom. I. p. 362 (307) excusabili discrepantia, quoniam Hesiodo plura a diversis auctoribus subiecta sunt carmina. Is quidem, qui Theogoniam condidit, ubi Iovem in Creta natum et altum multis versibus narrat, educatores eius Dactylos silentio praetermittit, velut ignotos.“ Clem. Alex. T. II. p. 63 Dind. V. Marckscheffel. p. 171 seq.

VII. Μελαμποδία, quam Hesiodo tribuunt Athen. II. p. 40. XI. p. 498. XIII. p. 609. Clem. Al. Strom. VI. p. 266 Sylb. Strabo XIV. p. 642 ad idem genus mythologicum spectasse videtur. Divisum erat carmen in plures libros, quorum fragmenta ad nostrum tempus servata, ad Ius et ad Minyarum fabulas spectant. V. Marcksch. p. 169 seq. — V. Bergk. l. l. p. 1007 not., qui Philodem. περὶ εὐσεβ. p. 5 laudavit: Αἰσχύλος ἐν — λέγει καὶ ὁ τὸν Αἰγύπμιον ποιήσας.

VIII. Ἐπη μαντικά recte monuit Marckscheffelius non esse habenda in titulis carminum Hesiodeorum, cum verba Pausaniae nihil videantur significare, quam multos esse in carminibus Hesiodaeis versiculos, qui de vaticiniis agant; idem tamen dicendum erat de ἐξηγήσειν ἐπὶ τέρασιν. Monendum est enim, Pausaniam Herodotum et Homerum imitantem τε particulam (nisi praefers cum novissimis editoribus suppositiciam dicere) relativis ita adiungere, ut horum vim intendat; ὅποσα τε sunt igitur quaecunque, neque τε illud cum καὶ ante ἐξηγήσεις componendum est. Totus igitur locus Pausaniae sic intellegendus. Post ὅσα ἐπὶ ἔργοις καὶ ἡμέραις nulla amplius titulorum Hesiodeorum commemoratio; pergit Pausanias ad vitam Hesiodi enarrandam; iam igitur cum dixisset secundum auctores quosdam Hesiodum apud Acarnanas didicisse divinationem (quod Acarnania inde ab Alcmaeone habebatur vatum feracissima, v. Valckenar. ad Herodot. I, 62, VII, 221. Clement. Alex. Strom. I. p. 245 Sylb.), postea adiecit posse huic sententiae ex ipsis Hesiodo adscriptis carminibus fidem quandam parari: quaecunque (ὅποσα τε) enim et nos ipsi legimus, plena sunt divi-

nationis et explicant prodigia. His vero verbis praecipue Hesiodi Opera innuisse putandus est: v. 383. 415. 448. 564 — 566. 571. 582. 609 — 619 all. Adde etiam Schol. Aeschyl. Prom. 793 (Fragm. 191): *περὶ γρυπῶν Ἡσίοδος πρῶτος ἐτεραιεύσατο*, et Schaubach. Geschichte der Astronomie p. 36.

IX. Astronomia vel *ἀστρολογία* vel *ἀστρική βίβλος* tribuitur Hesiodo a Plinio H. N. XVIII, 25: Occasum matutinum Vergiliarum Hesiodus (nam huius quoque nomine exstat Astrologia) tradidit fieri, cum aequinoctium auctumni conficeretur, Thales vigesimo die ab aequinoctio, Anaximander vigesimo nono, Euctemon XLVIII. Plut. de Pyth. or. 18: *ἐν μέτροις πρότερον Εὐδόξου καὶ Ἡσιόδου καὶ Θαλοῦ γραφόντων, εἴ γε Θαλῆς ἐποίησεν, ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν, τὴν αὐτῶ ἀναγεγραμμένην ἀστρολογίαν*: unde concludas Plutarchum *ἀστρονομίαν* pro vere Hesiodo carmine habuisse. Idem statuit Tzetza in Chiliad. XII, 16 seq. Cautius Athen. XI. p. 491 C *τὸν τὴν εἰς Ἡσίοδον ἀναγεγραμμένην ποιήσαντα Ἀστρονομίαν* laudat.

X. Sequuntur *Χείρωνος ὑποθήκαι*, de quarum argumento silere satius ducimus, quam quae nec sciri nec credi possunt proferre. Aristophanis Byzantii sententiam de libelli auctore protulimus fragm. 183. Mirum autem in modum erraverunt Suidas v. *Χείρων* et Eudoc. p. 437: *Χείρων ὁ Κένταυρος, τοῖς ἰατροῖς συναριθμεῖται, ὃς πρῶτος εὗρεν ἰατρικὴν διὰ βοτανῶν ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐπῶν, ἃς ποιεῖται πρὸς Ἀχιλλεῖα καὶ ἑπιατρικῶν (ἰ. ἑπιατρικόν), διό, ὡς φασὶ τινες, καὶ Κένταυρος ὠνομάσθη*. Explicationem erroris dedit Marckscheffel. p. 177. Neque immerito fortasse hoc carmen amissum esse dolebat O. Müller Lit. Gr. I. p. 143.

XI. *Γῆς περίοδος*, quae tanquam poema Hesiodi citatur, nihil aliud esse videtur, quam Hesiodeorum locorum ab Eratosthene [Eudoxo] facta de hac re collectio et eo titulo insignita, qui ab Hecataeo inde celeberrimus erat. V. Klausen. Hecat. p. 13. Cui sententiae obstare dixerunt F. Osannus (Zeitschr. f. Alterth. 1841. p. 645) et Marckscheffeli p. 197, quod Strabo VII. p. 302 memoriam sententiae cum carminis nomine ex Ephori historiis hausisse videatur. Hoc autem minime concludere licet ex Strabonis verbis, qui versum *γλατοφάγων εἰς αἶαν ἀπήναις οἰκ' ἐχόντων* ex Hesiodo allegavisse Ephorum cum sentiret, ipse de suo addidit *ἐν τῇ καλουμένῃ γῆς περιόδῳ*. Nam vere Hesiodi carmen si fuisset *Γῆς περίοδος*, certe non addidisset *ἐν τῇ καλουμένῃ* Strabo. Cf. fr. 189.

XII. Quod Euthydemus apud Athenaeum III. p. 116 A praeterea Hesiodum inducit *περὶ ταρίχων* praecepta dantem, ipsius Euthydemii festivum inventum est. Cf. fr. 257 et Marcksch. p. 201.

VII. De antiquis grammaticis et commentatoribus Hesiodi.

In carminibus Hesiodeis edendis et explicandis multi numero grammatici antiqui operam posuerunt haud contemnendam, quanquam admodum paucae eorum adnotationes nostram tulerunt aetatem. Diximus de industria antiquos grammaticos. Quae enim Pisistrato adscribi videtur editio (v. Fragm. 113. Cf. Plut. Thes. 32) et quae Aristoteli tribuuntur *ἀπορήματα Ἡσιόδου ἐν α'* apud auctorem anonymum vitae Aristotelis (Menag. Diog. L. p. 202, Westermann. Biogr. Gr. p. 404) nimis sunt dubiae auctoritatis, quam ut hic in censum venire possint.²⁵⁾ De Praxiphanis, Theophrasti discipuli, iudicio de exordio diximus ad Oper. V, 1.²⁶⁾ Cf. Preller. de Praxiphane (Dorpat. 1842) et Classen. de Gramm. Gr. prim. p. 8.

I. Primus igitur nominandus Zenodotus est, Ephesius sine dubio, cuius adnotationes ad Theogoniam 5. 116 conservatae sunt a scholiastis.²⁷⁾ In adnotatione priore: *ἐν δὲ τοῖς Ζηνοδοτελοῖς γράφεται Τερμησοῖο, κακῶς ὁ γὰρ Τερμησὸς ὄρος ἐστὶ καὶ οὐ ποταμός*, pro *τοῖς Ζηνοδοτελοῖς* legendum est *ταῖς Ζηνοδοτελοῖς*, sc. διορθώσεσι sive ἐκδόσεσι (V. Schol. ad

25) V. Bergk. l. l. p. 989 not. 62: „Die Arbeit des Onomacritus beschränkte sich wohl auf eine ziemlich flüchtige Durchsicht des Textes, seine kritischen Hilfsmittel mögen unzulänglich gewesen sein; durch die Alexandriner ward die Sache nicht wesentlich gefördert, die werthvollen Handschriften, die noch Chrysippus benutzte, der bis an die Zeit des Aristophanes von Byzanz heranreicht, haben sie offenbar nicht gekannt.“

26) V. Procli comment. p. 3 Gaisf.: *ὅτι δὲ τὸ προλιμὸν τινες διεγράψαν, ὡςπερ ἄλλοι τε καὶ Ἀριστάρχος ὀβελίσων τοὺς στίχους καὶ Πραξιφάνης ὁ τοῦ Θεοφράστου μαθητῆς, μηδὲ τοῦτο ἀγνοῶμεν. οὗτος μέντοι καὶ ἐντυχεῖν φησιν ἀπροοιμιάσῳ τῷ βιβλίῳ καὶ ἀρχομένῳ χωρὶς τῆς ἐπικλησεως τῶν Μουσῶν ἐντεῦθεν οὐκ ἄρα μόνον ἦν ἐρῶν γένος.*

27) De v. 118 dubitant Schoemann. op. II. p. 335. Welcker. Theog. p. 18, secuti Muetzell. p. 281, eam afferentes causam, quod nusquam Zenodotum commentarios Hesiodi conscripsisse traditum sit. Sed Ephesium et editionem curavisse et commentarios publicasse consectaneum est. V. Flach. Scholien p. 110 seq.

II. IV, 3. Düntzer, Zenod. p. 18, Flach. Scholien p. 111). V. Apollon. Dysc. de pron. p. 140. B. Bekk.: *ἐν ταῖς Ζηνοδοτείοις διορθώσεσι δίχα τοῦ ὕ Ζεὺς δὲ πρὸς ὄν λέχος ἐγράφετο*. Etiam in Homeri recensione suam Boeotiae cognitionem demonstravit, quanquam et hic obtrectatores suos nactus est. V. Strabon. IX, p. 413: *Ζηνόδοτος δὲ γράφων· οὐδὲ πολυστάφυλον Ἄσκηρην ἔχον, οὐκ ἔοικεν ἐντυγεῖν τοῖς ὑπὸ Ἡσιόδου περὶ τῆς πατρὶδος λεχθεῖσι καὶ τοῖς ὑπ' Εὐδόξου πολὺ χεῖρω λέγοντος περὶ τῆς Ἄσκηρος*, unde sua convasavit Eustathius ad II. p. 270 ed. R. Zenodotum igitur non legisse Hesiodum, quem edidit? Scilicet ista regio neque nunc prorsus aversa vino est.

Zenodoti lectiones et interpretationes per Didymi Chalcenteri commentarios ad nos venisse docuit Flach. l. I. p. 112 seq.

II. Sequitur Aristophanes Byzantius citatus a scholiastis ad Theogoniam v. 68: *ἐπεσημήνατο ταῦτ' ὁ Ἀριστοφάνης· νῦν περὶ τῆς ἀνόδου φησὶν αὐτῶν εἰς τὸν Ὀλυμπόν. πρότερον γὰρ ἦν λόγος αὐτῶ περὶ τῆς ἐν τόπῳ αὐτῶν χορείας*. Haec, cum Aristophanis commentariorum nullum exstet vestigium, ex editione critica hausta videntur esse. (V. Nauck. Aristoph. fragm. p. 21. Schoem. op. II. p. 535.) Eundem Aristophanem Scutum Herculis Hesiodo abiudicavisse supra diximus. Praeterea dubius locus est in Schol. ad Theog. 126: *Δίδυμος δὲ τὸ ἴσον ἑαυτῇ κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον, ἤγουν ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς περ αὐτῇ ἐγεννήθη. Καὶ Ἀριστοφάνης. Ἀμφιτρώων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ. ὅτε ἐπηυξήθη οὐρανὸς ἀστερόεις*. Ex hoc loco, qui ita corrigendus esse videtur secundum codicum vestigia: *Ἀριστοφάνης τὸ ἐναντίον λέγει (ἄϊσον), ὡς καὶ Ἀμφιτρώων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, ὅτι ἐπηυξήθη οὐρανὸς ἀστερόεις*, haec sententia elicitur: quemadmodum igitur fortiorem et grandiosem filium Herculem Amphitruo progenuit, ita Terra Coelum.²⁸⁾

III. Apollonius Rhodius commemoratur ab auctore Argumenti III. Scuti: *Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' (i. e. in tertio commentariorum volumine: v. Flach. l. I. p. 97.*

28) *Δίδυμος δὲ τὸ ἴσον ἑαυτῇ κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον [ἤγουν ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς περ αὐτῇ ἐγεννήθη]. ὡς γὰρ ἴσος τῆν φῦσιν Ἀμφιτρώων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, οὕτως ἐπηυξήθη οὐρανὸς ἀστερόεις* corr. Nauck. Arist. p. 60, cui assensus est Schmidt. Did. p. 300. *οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν Ἡσιόδον ἐν τῷ β' καταλόγῳ λέγειν. Ἀμφιτρώων δ' αὐτοῦ γενναιότερόν (ποτε) παῖδα γεννᾷ* maluit Schoem. op. II. p. 537. V. Flach. l. I. p. 116.

Digamma p. 61) φησιν αὐτοῦ (τοῦ Ἡσιόδου τὴν ἀσπίδα) εἶναι; porro a scholiastis ad Oper. 824, ad Theog. 26 οἶονεϊ ἀντὶ τοῦ περὶ τὴν γαστέρα μόνην ἀσχολούμενοι καὶ μόνα τὰ τῆς γαστρός φρονουῦντες. Ἀπολλώνιος μὲν ὁ Ῥόδιος λείπειν τινὰ μετὰ [duo verba addidit Schoem. op. II. p. 538] τὸν πρῶτον στίχον φησίν. V. etiam ad Oper. 828. Apollonii adnotationes servavit Aristonicus.

IV. Post hunc laudandus est Aristarchus, Aristophanis discipulus. Atque Orio quidem Thebanus v. *Λακίδες* ἐπὶ σχίσματος ἱματίου παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν ἠρέμα ἐν τῷ σφίξεσθαι οὕτω Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου. Sed hic pro Ἀρίσταρχος scribendum esse Ἀριστόνικος, recte monuit Lehrsius Arist. p. 4. Certiores sunt alii loci. Exordium Operum ut spurium notaverat; porro 210. 211. 378. 740, ubi ita Proclus: ἄλλοι γράφουσι κακότητα· ἐπεὶ κακότητα οἶδεν ἀντὶ τοῦ ἐκακώθη. Ἀρίσταρχος δὲ ἀθετεῖ τὸν στίχον τοῦτον. ἄλλοι κακότητα ἔπι, οἶονεϊ ἐπὶ κακῷ ἑαυτοῦ. Theog. 114: οἱ περὶ Ἀρίσταρχον τὸ ἐξ ἀρχῆς μόνον λέγουσιν, (I. ψέγουσιν vel ὀβελίζουσιν v. Schoem. Theog. p. 308. Koechl. adnot. ad h. v.); vs. 115. 991, ubi pro Ἀρχίλοχος δὲ γράφει μύχιον cum Ruhnkenio praef. ad Hesych. p. VII legendum est Ἀρίσταρχος. Praeterea adnotationes quaedam Aristarchi commemorantur ad Op. 97: ὡς φασιν, ἔμεινεν ἐν τῷ πλῖθω ἢ ἐλπὶς· ἔστι γὰρ τοῦτο ἐν ἀνθρώποις. — φησὶν οὖν Ἀρίσταρχος, ὅτι ἢ μὲν τῶν κακῶν ἔμεινεν, ἢ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐξῆλθεν, ὅθεν ἀκυρολογοῦμεν λέγοντες ἐλπίζειν κακὰ. ἢ γὰρ ἐλπὶς κακῶν, οὐ θεῶν.²⁹⁾ Ad Theog. 79: Ἀρίσταρχος τὸ προφερεστάτη ἀντὶ τοῦ πρεσβυτάτη ἤκουσεν. Aristarchi animadversiones partim ex ipsius commentariis, partim ex Aristonici περὶ σημείων Ἡσιόδου libris fluxerunt. Plures propter scholiorum indolem ac naturam Aristarchi ingenio tribuit Flach. Scholien p. 100 seq. Ὑπομνημάτων fragmenta collegerunt H. Waeschkius in Commentat. philol. p. 151 seq. (Lipsiae 1874). Flach. Annal. Phil. 1877 p. 433 seq.

V. Seleucus Alexandrinus, qui, ut ait Suidas, (v. etiam Eudoc. p. 386) ἔγραψεν ἐξηγητικά εἰς πάντα ὡς εἰπεῖν ποιητῆν, citatur ad Oper. 96, ubi pro δόμοισι scripsit πλῖθοισι, Oper. 549, ubi pro πυροφόρος scr. ὀμβροφόρος, Scut. 415, ubi pro χαλκὸν χαλκός; Theog. 114. 115 damnantur, 160 ἀχνυμένη, 270 καλλιπάρης scripsit. Theogoniam etiam edi-

²⁹⁾ Scholion corr. Lehrs. Arist. p. 200: ἢ γὰρ ἐλπὶς κακῶν οὐδ' ἐξῆει. Aliam viam tentavit Hoerschelm. Act. Soc. Lips. IV. p. 332. Cf. adnot. ad Oper. 97.

disse conclusit Flach, p. 111. Fragmenta servavit Didymus. V. omnino M. Schmidt. Seleucus der Homeriker und seine Namensverwandten Philol. III. p. 436 seq.

VI. Didymus Chalcenterus duobus locis laudatur, uno ad Oper. 300: *Δίδυμος δὲ κοτούροις, ὅτι κότον ἔχουσιν ἐν τῇ οὐρᾷ*; altero ad Theog. 126: *Δίδυμος τὸ ἴσον ἑαυτῇ κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον, ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς περ καὶ αὐτῇ ἐγεννήθη*, ut nescias, an singularem operam in Hesiodi carminibus interpretandis edendisve posuerit. V. Schmidt. Didym. p. 300. Alia autem Didymi scholia ad Theogoniam v. 5. 53. 114. 116. 117. 138. 139. 142. 160. 270. 287. 313. 326. 379. 485. 573. 767. 872. 914. 985 eruit Flach. l. l. p. 114 seq. ex *ὑπομνήμασι εἰς Ἡσίοδον* fluxisse merito concludens. In scholiis ad Opera et Dies nemo adhuc Didymi, quae hic ut in Theogonia latere satis constat, fragmenta collegit; collecturum sese promisit Flach.

VII. Sequitur Aristonicus Alexandrinus, qui *περὶ τῶν σημείων* (notas dicit Cicero in Pison. 30) *τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσίοδου* scripsit, testibus Suida v. *Ἀριστόνικος* et Eudoc. Viol. p. 64. Cf. Boeckh. Praef. Pind. p. XVI. Semel laudatur in scholiis, quae nostram aetatem tulerunt, Theog. 178: *Ἀριστόνικος λοχεοῖό φησιν ὡς θυρεοῖο λοχεὸς γὰρ λέγει, βεβίασται δὲ τὸ λοχεοῖο παρὰ τὸ ἔθος*. Sed complures ex Aristonici libro *περὶ σημείων Ἡσίοδου* adnotationes scholiastam antiquissimum excerpisse e natura notarum ab Aristonico versibus Homericis adiectarum certis argumentis conclusit Flach. Fragmenta ad Theogoniam collegit l. l. p. 100—109, ad Opera et Dies Annal. Phil. 1877 p. 433—440. Aristarchi *σημεῖα* apposita erant Theogoniae v. 3. 10. 16. 17. 26. 28. 36 (om. in schol. ed.) 47. 60 (om. in schol. ed.) 62. 68. 79. 83. 91. 115. 132. 138. 144. 146. 148. 178. 223. 233. 250. 253. 267 (om. in schol. ed.) 273. 304. 311. 323. 330. 338. 366. 379. 425. 440. 465. 484. 573. 582. 599. 610. 613. 694. 696. 697. 703. 709. 713. 728. 732. 740. 746. 832. 875. 880. 927. 934. 943. 982. 991. 1004. Operibus et Diebus v. 1. 10. 11. 14. 15. 51. 60. 79. 85. 92. 94. 104. 122. 141. 145. 158. 172. 186. 189. 199. 207. 276. 293. 304. 317. 353. 378. 518. 538. 614. 629. 637. 641. 649. 657. 681. 720. 734. 735. 740. 746. 778. 820. In Scuto Herculis nulla notarum Aristarchi vestigia conspicua sunt, quo Aristarchum carmen pro spurio habuisse probabile fit.

VIII. Hos omnes ad scholam Alexandrinam constat pertinere. Sed etiam Aristarchi clarissimus adversarius et obtrectator, Crates Mallothes, bibliothecae et Musei Per-

gameni praefectus, operam laudabilem videtur posuisse in critica Hesiodica. V. Schol. ad Oper. 530: Κράτης δὲ γράφει μαλκίωοντες; ad Theog. 126: ἀλλ' ὁ Κράτης ἀπορεῖ λέγων· εἰ γὰρ ἴσον, πῶς δύναται καλύπτειν; λέγει οὖν ἴσον ὅμοιον τῷ σχήματι, σφαιροειδῆ, τῷ μεγέθει δὲ ἀπειροπλάσιον. Locus gravissimus est Schol. Theog. 142: Κράτης ἀντι τούτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφην αὐδήεντες. πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοῖς ἐναλιγκίους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνηρηθῆσαι ποιεῖ; Ex quo apparere videtur Cratetem cognitam habuisse aliam Theogoniae recensionem, quam ea est, qua nunc nos utimur, quam sententiam etiam C. Wachsmuth. de Cratete Mallota p. 28 not. 1. amplexus est. Longe aliter autem de hoc loco Marckscheffelius iudicat p. 126, qui Cratetem hunc versum (οἱ δ' ἐξ ἀθ.) ex Leucippidum catalogo citasse in margine putat, ut diversitas narrationum in Theogonia et in Catalogis appareret. Et recte quidem monuit παρατίθεσθαι (et παρατιθέναι) significare multis locis „citare, laudare“, sed multum differt dicere παρατίθεσθαι τινα στίχον et παρατίθεσθαι στίχον ἀντι ἄλλου στίχου, ut dicitur hic, quod nullo pacto potest significare id, quod Marckscheffelius voluit, quanquam Schoem. op. II. p. 534 et Theog. p. 105 not. ei adstipulatus est. Ita scholiasta dixisset potius: τούτῳ τῷ στίχῳ ἄλλον στίχον παρατίθεται, ut apud Platon. Leg. V. p. 735 C παραθέσθαι τῷ λόγῳ.

IX. In his grammaticis Pergamenis habendus est etiam Demetrius Ixio Adramyttenus, qui testibus Suida et Eudoc. p. 133 (Eudocia obscurius εἰς Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐξήγησιν laudat) ἐξήγησιν εἰς Ἡσίοδον scripsit.

X. Eodem Suida teste Dionysius Corinthius, poeta epicus, καταλογάδην ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον conscripserat, de quo v. Eudoc. p. 132. Idem esse videtur, quem una cum Polyzelo scholiasta Dorvillii allegavit ad Oper. 10. Fortasse autem de Dionysio Alexandrino grammatico, Glauci filio, cogitandum est, cuius scripta Suidas et Eudoc. p. 133 laudant.

XI. Hieronymi et Epaphroditi ὑπόμνησιν Ἀσπίδος ex Etym. M. citavimus ad Scut. 431. (Cf. Etym. Gud. v. Ἀλκαία). Epaphroditi commentationis fragmentum exstat etiam in scholio ad Scut. 301.

XII. Porro Plutarchus Chaeronensis quattuor libros commentariorum scripsit in Hesiodum (Aul. Gell. N. A. XX, 8), quorum multa sunt reliqua in Procli scholiis ad Hesiodi Opera. In Theogoniam commentarios non videtur

scripsisse. Collecta sunt fragmenta in T. XIV. Plutarch. Hutten. p. 292. (Tomo V. Moral. ed. Wytttenb.). Notarat ille ut spurios hos versus Operum: 267—273. 317. 318. 353—355. 375. 378. 561—563. 650—662. 757—759. 794—797. De ultimis certe ita Proclus: τὸς πρὸ τούτων ὃ σίχους οὐδὲ μνήμης ὁ Πλούταρχος ἠξίωσεν ὡς ἂν μὴ φερομένους. Hinc concludere licet composuisse Plutarchum commentarium continuum in Opera. Explicationes eius quae commemorantur dignae sunt hae: Op. 504. Πλούταρχος οὐδένα φησὶν μῆνα Ἀθηναίων Βουαιτοὺς καλεῖν. ὑποπιτεύει ἢ τὸν Βουκάτιον αὐτὸν λέγειν, ὅς ἐστιν ἡλίου τὸν αἰγόκερων διούτος καὶ τὸ Βούδορα τῷ Βουκατίῳ συνάδειν διὰ τὸ πλείστους ἐν αὐτῷ διαφθεῖσθαι βόας, ἢ τὸν Ἐρμαῖον, ὅς ἐστι μετὰ τὸν Βουκάτιον καὶ ἐς ταῦτὸν ἐρχόμενος τῷ Γαμηλιῶνι, καθ' ὃν καὶ τὰ Ἀθηναῖα παρ' Ἀθηναίους. Ἴωνες δὲ τοῦτον οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ἀθηναῖον καλοῦσι. Sic facile emendari possunt. Cf. Boeckh. Corp. Inscr. T. I. p. 732 et v. Oper. 504; ad vers. 748: θυσίαν ταύτην ὁ Πλούταρχος πρόχειρον καὶ καθημερινὴν εἶπεν ὀρθῶς ἀφ' ὧν μέλλομεν ἐσθίειν ἱερὰ πάντα ποιοῦντες διὰ τὸ ἀπαρξάσθαι· καὶ γὰρ αἱ τῶν ἱερῶν τραπέζῳσεις τοῦτο εἶχον· ἀπαρξάμενοι γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἐδαίνυντο. v. 750: ὁ δὲ Πλούταρχος φησιν, ὅτι μὴ δεῖ τὰ νεογνὰ ἀκίνητα εἶναι καὶ ἀποκλιθεῖσθαι ἐν ἀκινήτοισι· ἀσθενέστερα γὰρ γίνονται· κινεῖν δὲ αὐτὰ ὅτι μάλιστα, κἂν ἐπὶ τινῶν αὐτὰ τις καθιζάνη, ἐπὶ κινουμένων καθιζάνειν καὶ σαλεύειν διὰ τούτων, οἷά τισιν εὐκίνητα κλινῖδια μεμηγάνηται πρὸς τὴν τῶν παιδῶν εὐνήν.

XIII. Proclus Lycius Diadochus, s. Syriani in cathedra philosophorum Atheniensi successor, mortuus Athenis anno Christ. Iuliano 485, anno aetatis septuagesimo quinto (v. Fabricii prolegg. ad Marini vitam Procli p. XXIV. ed. Boissonad. Cf. Cousin. Praef. ad Procli op. p. XX), scripsit ὑπόμνημα εἰς τὰ Ἡσιόδου ἔργα καὶ ἡμέρας, quod commemorant Suidas et Eudoc. p. 366. Exstat in optimis codd. Par. 2771 saec. XI et Dorvillian. X, 1. 3, 12, et maxima pars conservata est in sylloge scholiorum ad Hesiodum edita ab Th. Gaisfordio. Omissis Io. Tzetzae et Man. Moschopuli nugis separatim edidit Vollbehr. in ed. Op. et Bier. (Kiliae 1844). Longe praestant Procli adnotationes ceteris omnibus commentariis, quorum ad nos pervenit notitia, neque ea reprehensio, in quam indignus incurrit apud Welckerum Cycl. ep. p. 3 sq. opinionem nostram convellere potest, cum F. Rankius (de Hesiodi Operibus et Diebus comment. p. 4) recte demonstraverit commentationem de gente Hesiodi non esse Procli, sed Io. Tzetzae, cuius ipsum nomen in titulo

legitur in codice Vat. et Ven.³⁰⁾ Quod mihi quidem olim imposuerat, ut Procli esse hanc commentationem putarem, non Tzetzae, quem Procli verba in suum usum impudenter convertisse arbitrabar, locus est sic scriptus in codicibus: Ἀριστοτέλης μὲν ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δέ, οἶμαι, ὁ τοὺς πέπλους συντάξας ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ Σησίχορον τὸν μελοποιὸν εἶναι φησιν υἱὸν Ἡσιόδου ἐκ τῆς Κλυμένης κ. τ. ε. Haec verba, de quibus tacet Rankius, multo doctiorem hominem indicare videbantur, quam Tzetza fuit, atque hoc eo videbatur probabilius esse, quod sunt ommissa inde ab ὁ φιλόσοφος usque ad πολιτείᾳ in Tzetzae scholiis a Trincavello editis p. 3, 4; iam si comparaveris cum verbis vere Proclianis in schol. ad Oper. 271, scrupulus alius iniicietur. Scribit enim is: Φιλόχορος δὲ Σησίχορόν φησι τὸν ἀπὸ Κλυμένης. Idem vero Proclus ad Op. 631 ita: ὄθεν καὶ τὸν θεὸν Ὀρχομενίους προτάξαι τὰ Ἡσιόδου λείψανα λαβεῖν καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ γράφων τὴν Ὀρχομενίων πολιτείαν. Atque similia Aristotelem de Hesiodo tradidisse in republica Orchomeniorum concludi etiam ex Prov. Vaticanis IV, 3 (Paroem. Gr. I. p. 456) potest, quae supra allegavimus. Iam vero qui ista verba, μᾶλλον δέ, οἶμαι, κτλ., obiter inspexerit, subactum iudicium docti hominis sibi agnoscere videbitur, qui rempublicam Orchomeniorum non a philosopho scriptam esse arbitratus sit, sed ab alio Aristotele, qui τὸν Πέπλον conscripsit. Nihil est autem ab ingenio Tzetzae tam alienum quam haec altioris indaginis crisis. Accedit, quod libri Aristotelis de civitatibus tempore Tzetzae sine dubio iam deperditi erant. Fortasse igitur in Tzetzae exemplari scholiorum Proclianorum scriptum erat: ὁ φιλόσοφος pro ὁ Φιλόχορος: igitur cum non invenisset locum in Aristotelis scriptis sibi notis, ex coniectura addidit dictum

30) V. Bergk. Poet. lyr. p. 383 not.: „Omnino vita Hesiodi, quae Proclo tribuitur, huic abiudicanda: est enim prorsus indigna homine hoc erudito et modesto: nugae et convicia, quibus inquinata est, satis superque testificantur a Tzetza esse conscripta (vidit hoc etiam Rose Aristot. Pseudep. p. 508 seq.) atque congruit mirum in modum cum altera vita, quae ipsius Tzetzae nomen prae se fert, si a paucis quibusdam discesseris, velut quae leguntur de sacerdote caupone: haec aut sobrii iudicii librarius praetermisit, aut Tzetza cum opusculum suum retractaret addidit. Proclus de vita et carminibus Hesiodi nihil commentatus erat, id ipsum Tzetza p. 10 ei opprobrio vertit, itaque ut hoc suppleret, haec praemisit, aliunde ut solet furatus, quae alicuius momenti sunt.“ V. etiam l. l. p. 648. Lit. Gr. I. p. 918 et quae scite exposuit Rose. Aristot. Pseudep. p. 508 seq.

hoc esse aut in Orchomeniorum republica propter scholion Proclianum ad Op. 631, aut, quod verisimilius ei visum fuerit, in ea commentatione, quam Pepli nomine eam ob causam inscripserat Aristoteles, quod mythologiam praecipue explicabat. De Aristotele Pepli auctore praeter Eustath. II. p. 285, 24 atque eos, quos laudavit Harlesius ad Fabr. Bibl. Gr. III. p. 275, v. Schol. Aristid. T. III. p. 323 Dind., Schol. Ven. II. XI, 688 et Etym. M. v. Ἡλις. Videtur autem perspicuum esse ex hoc Tzetzae additamento non continuo concludi debere Peplorum scriptorem esse alium quam philosophum Aristotelem, quod fecit Meursius Panath. 18.³¹) Exempto igitur hoc scrupulo (si modo vere exemptus est) nihil videtur impedire, quominus totam commentationem de gente Hesiodi Io. Tzetzae cum Rankio adscribamus, editam diverso modo in diversis exemplaribus.

XIV. Ab hoc Proclo diversum esse Proclum, Proculeium etiam dictum, Syrum natione, monuit Fabricius Bibl. Gr. T. IX. p. 363 Harles. Huius commentarium εἰς τὸν παρ' Ἡσιόδου τῆς Πανδώρας μῦθον commemoravit Suidas. Fortasse ad hunc Proculeii commentarium spectant fragmenta titulo εἰς τὸ παρ' Ἡσιόδου κλαπέν πῦρ ὑπὸ Προμηθεώς καὶ εἰς τὴν ἀποσταλείσαν Ἐπιμηθεὶ Πανδώραν inscripta, quae e cod. Par. 2708 publicavit Flach. Scholien p. 417—419.

XV. Joannes Diaconus Galenus Allegorias in Theogonia Hesiodeam scripsit (εἰς τὴν τοῦ Ἡσιόδου Θεογονίαν ἀλληγορίαι). V. Muetzell. p. 295—301. Rank. Scut. p. 304. Vixit autem saeculo nono exeunte sive ineunte decimo, Christianam fidem professus, ut ex Alleg. p. 544, 12. 545, 5.

31) Secuti sunt C. Müller. Fr. Hist. II. p. 188 seq. et Heitz. die verlorenen Schriften d. Aristot. p. 206 seq. Cautius Bergk. Poet. lyr. p. 648: „Poterat philosophus eiusmodi opus, quale πέπλος fuit, condere, sed epitaphia haec, quae inde petita sunt, Aristotele plane indigna: hic epigrammatographus antiquiora carmina passim recepit, velut 15 et 64, vel imitatus est, velut 13. 19. 62, sed pleraque ipse finxit: summa enim ingenii mediocritas et sermonis tenuitas ubique deprehenditur: minime enim probanda est Rosii sententia, qui censet auctorem pepli haec poemata variorum poetarum opera ficta undique collegisse et operi suo inseruisse. Quod si idoneorum testium auctoritate constaret, philosophum Peplum scripsisse, censendum foret, alium quem postea haec epitaphia a se condita alieno operi intertexuisse, neque tamen veri similis est haec suspicio: igitur universon opus Aristoteli philosopho adiudicandum.“ „Operis huius auctor utrum philosophi nomen mala fraude mutuatus an revera Aristoteles vocatus sit, in medio relinquam.“ Ceterum cf. Schneidew. in Philol. I. p. 1 seq. De cognominibus Aristotelis v. Diog. Laert. II, 68. V, 85.

555, 29. 582. 585. 608. Muetzellius p. 296 iure conclusit. Cf. etiam Flach. Scholien p. 145—154. Allegorias eius primum publicavit Trincavellius e codice Tricliniano, deinde Daniel Heinsius, nostro saeculo Gaisfordius. Nuper novis subsidiis cod. Vindobonensis 128 usus Flach. l. l. p. 295 seq. Ex eodem codice Flach. l. l. p. 420 seq. opuscula quaedam inedita sub nomine Diaconi Galeni conscripta, alterum de quattuor primis versibus libri quarti Iliadis, alterum de triplici modo allegoriae fabularum poeticarum publici iuris fecit. Eadem cod. Ven. 464 continet. (Prius opusculum in cod. Paris. 1182 fol. 68 Michaeli Psello tribuitur, initio Allegoriae a nostro discrepante: v. *Μεσαιωρ. Βιβλ.* ed. Sathas. Tom. V p. 55.)

XVI. Secutus est Joannes Tzetzta, Constantinopolitanus saeculi duodecimi, grammaticus ineptissimus, cuius *ἐξηγήσεις εἰς Ἔργα καὶ Ἡμέρας* maximam partem ex Procli thesauris compilatae nostram aetatem tulerunt. Postquam in editione Basileensi (a. 1542) alterum scholiorum volumen editum est, in quo commentariis in Opera et Dies scholia in Scutum erant adiuncta sub titulo τοῦ αὐτοῦ Τζέτζου ἐξηγήσεις εἰς τὴν τοῦ Ἡσιόδου Ἀσπίδα, in quo manifestus error erat, etiam scholia in Scutum et in Theogoniam Tzetziانو ingenio tribuere viri docti solebant. Quorum sententiam argumentis redarguerunt Muetzell. p. 301. Rank. p. 301 seq. De commentatione denique Tzetzae, quam de gente Hesiodi confecit, iam supra diximus.

XVII. Auctor Anonymus scholia paraphrastica ad Scutum composuit, quae e cod. Par. 2772 Wolfi consilio primum edidit Rank. Scut. p. 41—65.

XVIII. Anonymus scriptor Byzantius undecimi vel duodecimi saeculi *ἐξήγησιν τῆς τοῦ Ἡσιόδου Θεογονίας* ex Stoicorum veterumque scholiorum frustulis conglutinavit, quae exstat in codd. Vatic. 1332 Casanat. G. V, 5. Paris. 2708. 2772. Primum publicavit Flach. Scholien p. 369—413. Hunc in apparatu critico Exeget. Byzantinum vocavimus.

XIX. Post Tzetzae et ante Triclinii aetatem scripsit Joannes Diaconus Pediasimus vel Pediasimus Charthophylax, de cuius libellorum, quos conscripsit, titulis v. Lambec. bibl. Vind. I. VII. p. 187. Composuit technologica et paraphrastica scholia in Scutum Herculis, aperte in cod. Monac. 283 uni eidemque auctori adscripta: τοῦ ὑπάρχοντος τῶν φιλοσόφων Ἰωάννον διακόνου τοῦ πεδιασίμου σχόλια παραφραστικά εἰς τὴν τοῦ Ἡσιόδου ἀσπίδα f. 58—66. τοῦ

Βουλγαρίας χαρτοφύλακος πόθου τοῦ (?) καὶ ὑπάτου τῶν φιλοσόφων κύρου Ἰωάννου διακόνου πεδιασίμου τεχνολογία εἰς τὴν τοῦ Ἡσιόδου ἀπὸδα f. 67—70. Errorem Muetzellii p. 246, quo adductus duos scriptores fuisse Pediasimos opinatus erat, egregie refragavit Rank. p. 305. Scholia paraphrastica Diaconi ediderunt Trincavellius, Heinsius, Heinrichius, Gaisfordius.

XX. Eodem fere tempore scripsit Joannes Protospatharius commentarium physicum in Hesiodi *Ἡμέρας* i. e. in Oper. et Bier. v. 765—828, quem e codice Tricliniano primum edidit Trincavellius, nostro saeculo Gaisfordius p. 448 seq. ed. Lips.

XXI. Exeunte decimo tertio saeculo Manuel Moschopulus Cretensis vanas atque futiles animadversiones ad Opera et Dies composuit, quae hodie extant in codice Tricliniano et in aliis codd. Publicaverant Trincavellius, Heinsius, Gaisfordius. Maiori natu Manueli Moschopulo haec scholia tribuuntur in cod. Matrit. LXXV a. 1334 exarato, in quo haec subscripta sunt: *τέλος τοῦ Ἡσιόδου ἐξηγηθέντος παρὰ τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου κυροῦ μανουὴλ τοῦ κρητίης.* (V. Iriart. p. 272). Minori, prioris patrueli, dant scholia codicis Tricliniani: *τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου κυρίου Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπούλου ἀνεψιοῦ τοῦ κρητίης ἐξηγήσεις* (cf. Trincav. p. 1). Maiorem autem grammaticum scholia composuisse evincitur ex N. Titzii praeclara dissertione, cui titulum inscripsit: *Manuelis Moschopuli Cretensis opuscula grammatica p. 4 seq.* (Lipsiae 1822).

XXII. Initio saeculi quarti decimi vixit Demetrius Triclinius, diffamati nominis grammaticus, qui praeter Pindarum et Sophoclem etiam Hesiodi carminibus navavit operam. Conscripsit codicem Ven. 464 a. 1316—1320, de quo infra diximus, et commentario Theogoniae adpersit scholia partim ex Jo. Diaconi Allegoriis descripta, partim ipsius ingenio non indigna, quae Heinsius Gaisfordiusque, etsi Triclinii manu crucis signo notata erant, tamquam genuina et vetera reliquis adiecerunt. Seiunxit Morellius in Wolf. anal. lit. III. p. 263 seq. Quae adaucta subsidiis cod. Vindob. 128, in quo fol. 115—121 *σχόλια παλαιὰ εἰς τὴν Ἡσιόδου θεογονίαν, ἐν οἷς εἶσι καὶ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου μερικά,* et cod. Mon. 283, cuius margini sub titulo *Τρικλινίου σχόλια* adscripta sunt, minutisque literis expressa edidit Flach. p. 207 seq.

XXIII. Saeculo decimo quarto scripsit etiam Maximus

Planudes scholia ad Hesiodi Opera et Dies, quae adhuc inedita in cod. Neapol. 165 extant.

XXIV. Constantini Lascaris σημειώσεις τινές ἐπὶ τῇ ἀσπίδι τοῦ Ἡσιόδου laudat Iriart. ad cod. LXVII Bibl. Matrit. (p. 237) propter subscriptum τέλος κωνσταντινου τοῦ λασκάρεως; quae autem adscripsit scholia, ea Diaconi esse videntur.

XXV. Ad commentarios Hesiodi spectat etiam μετάφρασις εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν, quam teste Suida Demosthenes Thrax, incertae aetatis rhetor, composuerat. Qua aetatem nostram non ferente magnum rem criticam detrimentum cepisse dolebat Muetzell. p. 290. Vestigia autem paraphrasis detexisse sibi visus est Flach. Scholien p. 141. De eiusdem rhetoris paraphrasi Odysseae v. Lehrs. Pindarscholien p. 51.

VIII. De codicibus manuscriptis.

In hac tertia Hesiodi carminum editione constanter secuti sumus eam legem, ut quam proxime ad rationem Goettlingio probatam accederemus. Itaque neque sigla codicum molestissima, quae Goettlingius introduxerat, mutanda censuimus, ne utriusque editionis lectores numerorum diversitate vexarentur, neque in adhibendis codicibus ab ea via aberravimus, quam vir doctissimus in altera editione sibi ipse praescripserat. Attamen postquam totam fere codicum suppellectilem eximia industria convasaverunt Koechlyus et Kinkelius, auctoritate nonnullorum librorum factum est, ut alii, quibus usus erat Goettlingius, tamquam supervacanei tabula librorum moverentur, alii quo antea eos dignati sunt viri docti honore destituerentur. Quod quidem maxime spectat ad Med. XXXI, 39, Paris. 2771, Messaniamque, codices omnium, quibus Opera et Dies leguntur, longe praestantissimos, atque ad Med. XXXII, 16, antiquissimum codicem, quo Theogonia et Scutum Hercules continentur. Ex quibus omnibus, imprimis e cod. Med. XXXI, 39, plures lectiones in textum nostrum receptae sunt, quam una ex iis editionibus, quae antea erant publici iuris factae, habuit. Neque enim omnibus partibus probanda ea iudicavimus, quae Schoemannus in parva carminum editione p. 11 praefatus erat: „Poterit quidem fortasse ex accurata omnium comparatione illud effici, ut codicum quasi quaedam familiae describantur, prout aut conspirant inter se aut discrepant; sed quantum quidem ego intelligere potui, nullus unus codex aut nulla una codicum

familia sic prae ceteris excellit, ut in locis dubiis, quales non pauci sunt, horum auctoritate iudicium nostrum regi possit.“ — Apparatum denique criticum unius alteriusque codicis a Goettlingio non adhibiti scriptura locupletavimus, idque summa qua sumus in omnibus rebus usi moderatione.

Codices, quos adhibuimus, sunt hi.

I. Codices melioris notae.

1) M5 = Med. Plut. XXXI cod. 39, membranaceus saeculi XI (Mediceus apud Lanzium, M apud Koechlyum), praeter Hesiodi Opera et Dies etiam Oppiani Halieutica continens, omnium longe praestantissimus. De hoc codice Koechlyus-Kinkelius p. IX: „Quos inter integriorum codices eminere M, qui est bibliothecae Laur. XXXI, 39, iam diu constabat, sed quantopere ceteros omnes adeoque non minus vetustum Messanum ab Alberto Guethio prolatum superet, nunc demum, postquam Kinkelii diligentia diversae eius manus accurate distinctae sunt, penitus perspicere licet. Cuius bonitatis cum in quavis fere editionis nostrae pagina documenta inveniantur, unum hic sed insigne exemplum notasse sufficit, quod solus nec v. 310 nec v. 318 habet: hunc enim quod tertia manus margini adscripsit, nullius est momenti. Itaque hunc praestantissimum codicem ut praecipuum fundamentum recensionis meae subdidi, pro unico quominus habere possem eumque aut ex ipso archetypo descriptum aut communem ceterorum fontem censerem, loci satis multi obstabant, qui levius graviusque corrupti eo in codice leguntur partim quidem posterioribus eius manibus correcti, sed omnes aliis codicibus emendatius oblatis.“ V. Flach. die beiden ältesten Handschriften des Hesiod p. 17 seq. (Leipzig 1877).³²⁾

32) Codicem egregium ex uncialibus, ut aiunt, litteris descriptum Kinkelius accuratissime contulit singulasque correctorum manus singulaque lineamenta summa sagacitate distinxit. Nuper autem ipsi librum retractavimus, unde perpaucos locos a Kinkelii collatione discrepantes notavimus: v. 39 *δικάσαι* m. I pro *δικάσαι*, 50 *κῆψε* p. *κῆψε*, 59 *ἔφαθ'* p. *ἔφατ'*, 62 *ἀθανάτους δὲ θεοῖς* m. I p. *ἀθανάτους δὲ θεαῖς* (itaque Dorvillius *ἀθανάτων δὲ θεοῦ*, nam post *o* litterae erasae vix cognosci queunt), 69 *ὦς* p. *ὦς*, 82 *ἀνδραῖ* corr. m. I, non m. II, 101 *πλήη* m. I non m. II, 153 *εἰς* p. *εἰς*, 194 *ὀμείται* p. *ὀμείται*, 211 *στέρεται* m. I p. *στέρεται*, 212 *ὦς* p. *ὦς*, 258 *μὲν* m. I p. *μὲν*, 260 *ἀδίκων νόον* m. I (sic etiam Mess. Par.) p. *ἀδίκων* omisso *νόον*, 333 *ἀγένηται* corr. m. II, non m. I?, 378 *ὦς* p. *ὦς*, 379 *κην* m. I *ν* delevit m. II p. *κς* m. I, 425 *ἀπό κέν* p. *ἀπό κέ* (nam *κέ* = *κην*), 436 *ἐννετήρω* m. I p. *ἐνναετήρης*, 452 *βόας* p. *βοῦς*, 523 *ἐνδοθι* p. *ἐνδοθεν*, 559 *τώμισυ* et post corr. *τόμισυ* p. *τόμισυ* m. I, 587 *κεφαλὴν τε καὶ* p.

2) M3 = Med. Plut. XXXII cod. 16, chartaceus saeculi XII (Med. 7 apud Lanzium, M in Theogonia et Scuto, B in Op. et D. apud Koechl.). Francisci Philelpi olim erat, emptus Constantinopoli a. 1423. Continet praeter Hesiodi carmina Nonni Dionysiaca, Theocritum, Apollonium Rhodium, Tryphiodorum. Contulerat Goettlingius ad exemplar Gaisfordianum a. 1840. De hoc codice Koechlyus-Kinkelius p. X: „Puriores autem dico eos, qui non e Tricliniana recensione recte a Kinkelio indicata profluxerunt, quanquam ne hi quidem correctionibus interpolationibusque immunes sunt, cuius labis insigne exemplum ipse antiquissimus praebet Theogoniae et Scuti codex M, qui est bibliothecae Laur. XXXII, 16 iure propterea notatus a Deitersio in comm. „de Hesiodi Scuti Herculis descriptione“ p. 33, cui codici qui vetustate eius deceptus suam editionem superstruere vellet, magnopere erraret.“ V. Flach. l. l. p. 8 seq. De aliis codicis carminibus v. Ziegler. Theocrit p. 16, Ludwich. in Wissensch. Monatsbl. 1876 p. 78, in Herma XII. p. 274—299.

3) Par. in Theogonia et Scuto = Parisinus 2708, chartaceus saec. XIV (C apud Koechlyum), etiam Opera et Dies continens (V. egregiam lectionem v. 434), ex pluribus libris ita conscriptus, ut cognationis vestigia reperiantur in codice Tricliniano. Qui si in Scuto eandem habet cum P2 lectionem, notatur P1.

4) Par. in Operibus = Parisinus 2771, membranaceus saec. XI, Hesiodi Opera et Dies cum Procli commentariis continens (Q apud Koechl.), cuius lectiones insignes primum publicavit Gaisfordius Poet. min. I. p. 150 seq., deinde Lennepius et Koechlyus-Kinkelius, quorum uterque ad Lennepii exemplum foedo errore adductus numerum 2773 codici tribuerat, quem saeculo XIV scriptum dicunt, quanquam Gaisfordius in scholorum recensione utrumque codicem accurate distinxit.

κεφ. και, 589 πετρέη p. πετραίη, 631 ἄλαδε m. I, ἄλα δὲ m. II, p. ἄλα δὲ m. I, 642 παντοίων p. πάντων, 682 εἰ εἰλαρινός m. I (nempe prius εἰ m. II eras.), 700 ἐγγύθειν vel ἐγγύθειν m. I ἐγγύθει m. II (ἐγγύθειν ναίει, librarius enim archetypus duo v pro uno scripserat), 727 ἡελίον p. ἡελίοιο, 733 ἐνδοθι p. ἐνδοθεν (et sic, ut puto, etiam 601), 792 ἴστορα p. ἴστορα. Scholia, interlinearia et marginalia, quae diligenter exscripsi, nullius fere pretii sunt: 3 ἀφατοί τε φατοί τε — ἀδοξαι και ἐνδοξαι, 5 πλούσιοι και πτωχοί, ἰσχυροποιεῖ και ὄψοι, 7 σκολιόν — τὸν κανόν, 9 κλύθει ἀκουσον, 10 μωθησαίμην. εἶπω — λέξω etc. Unum allegavi ad Oper. v. 523.

Lennepii autem collatio cum mendis abundet, ipsi a. 1877 codicem Parisiis perlustravimus.

5) Mess. = Bibl. Publ. Messan., membranaceus saec. XII, Opera et Dies continens. Ignotus erat Goettlingio. De quo Koechlyus-Kinkelius p. VI: „Cum M fere semper conspirat μ , qui hodie in bibliotheca publica Messanae asservatur. Hic codex mihi non diversus esse videtur ab eo, cuius mentionem fecit Bluhmius in Biblioth. librorum mansc. Italica p. 225 (Hesiodus cum scholiis ineditis, ut videtur, membran. 4 s. XII). Ex bibliothecae latebris protulit Alb. Guethius, cuius benevolentiae collationem debeo. Scriptura post v. 775 evanida est. In fine leguntur v. v. 744—828 manu recentiore suppleti.“ Aperte a codice Messanio descendit cod. Par. 2773 (quem Par. 3 notavimus) saec. XIII vel XIV, quo praeter Opera et Dies etiam Scuti versus 1—307 recentiore manu neglegentissime conscripti continentur. Lectiones Oper. et D. nusquam antea publicatas ipsi Parisiis a. 1877 excelsimus, quo etiam Guethii cod. Messanii collationem perfectiorem nos reddidisse confidimus. Itaque permultae quas e cod. Par. 3 attulimus, lectiones ad cod. Messanium spectabunt. Saepius uterque consentit cum codice Turicensi Koechlyi-Kinkelii saec. XV³³).

33) His versibus consensum codicis Parisini 2773, Messanii, Medicei, Parisini 2771 (Q) notavi: 12 *εἶσι* (M m. I, fortasse Messan.), 20 *ἀπάλαμνον* (M., fortasse Mess.) *ὄμῳς*, 30 *ᾠρη* (M, fortasse Messan.), 36 *δίκησιν* (Par. *δικήσιν*), 37 *ἀλλά τε* (M m. II, Par. m. I, fortasse Mess.), 39 *δικάσαι* (M), 40 *οὐδ' ἴσασιν* (M), 50 *παῖς* (M, fortasse Mess.), 54 *Ἰαπετεονίδη* (M. Tur.; insignis codicum consensus), 62 *ἀθανατῆς δὲ θεῆς*, 65 *χρυσὴν* (M, fortasse Mess.), 68 *Ἐρμείην* (M m. II, fortasse Mess.) 90 *πρὶν μὲν ζῶεσκον* (M, fort. Mess.), 93 vers. omisit (MQ, fort. Mess.), 111 *ἐβασιλευεν* (MQ), 113 *ἀτερο πόνων* (M Tur. m. I, fort. Mess.), 119 *ἐγὼ ἐνέμοντο* (M), 121 *ἐκάλυψε* (M, fort. Mess.), 124 *φυλάσσουσί* (M), 134 *ἀφραδίησιν* (M), 139 *ἐδίδων* (M Tur.), 141 *τοὶ μὲν τοι χθόνιοι*, 146 *ἐμελλε* (M, fort. Mess.), 148 *ἀπλαστοί* (M), 153 *εἰς* (M, erravit Kinkelius, fort. Mess.), 199 *ἴτην* (MQ), 209 *αἶ κε θ' ἔλω*, 21 *ὀκείθ' ἔλεε*, 215 om. θ' (cum Tur.; insignis codicum consensus), 221 *σκολιῆς δὲ δίκης* Par., *σκολιῆς δὲ δίκης* M Mess. (sponte, ut videtur, librarius cod. Par. lectionem correxit), 225 *διδῶντες* sed *διδούσιν* in marg. (utrumque miro consensu Mess.), m. II *διδόντες* suprascriptum, 228 *ἰθυόληται* (M), 244 *τίκτουσι* (MQ Tur., fort. Mess.), 260 *ἀδίκων* (M m. I) 263 *παρακλίνωσι* (M Tur., fort. Mess.), 265 *οἱ θ' αὐτῶ*, 273 *Δία μητιόεντα*, 280 *ἔθ' ἔλοι*, 290 *οἶμος* (M, fort. Mess.), 304 *ἔκλεος* et *ὄρην* (alterum M Tur.), 319 *πρὸς ὄλβον* (Tur.), 340 *ὧς καὶ τοι* (M. Tur., fort. Mess.), corr. ex *κε τοι*, 352 *ἴσα ἄτησι* (sic MQ, *ἴσα αἴτησι* Mess), 358 *τερπετ' ἔδον* Par., *τερπεθ' ἔδον* Mess., nisi Guethius errorem admisit, (utroque in codice accentus

6) Schellershem. = Laur. Bad. n. 2823, 2, chartaceus saec. XIV, qui non diversus est ab eo, quem Lenepius Schellershemianum, Rankius Schellershemianum sive Florentinum vocat (S. apud Koechlyum).^{*} Omnia Hesiodi carmina in hoc codice leguntur. Insignes codicis lectiones, casu in Germaniam delati, primum publicaverant Creuzer in ep. ad Hermannum et Werfer. in act. Monac. II, p. 491 seq., postquam Lanzius eodem libro, dum Florentiae apud Benedictinos erat, ad suam Operum et Dierum editionem usus est. Procul dubio plurima cognationis vestigia reperiuntur in M3. Apud Goettlingium M1. erat Laur. Plut. XXXI cod. 20° chartaceus saec. XV, continens Theogoniam et Scutum qui de nostro Laur. Bad. derivatus est. Sicut apud Koechlyum, ita apud nos codicis M1 lectiones a codicum tabula remotae sunt. V. Koechlyi-Kinkelii praef. p. VII. Flach. I. I. p. 29 seq.

7) M2 = Med. Bibl. Laur. Plut. XXXI, cod. 32, membranaceus. saec. XIV, continens Theogoniam et Scutum. Contulit Kinkelius.

8) V1. = Venetus Cl IX Cod. VI, olim Paulinus, membranaceus saec. XIV, non XV, ut voluit Morellius apud Wolfium Anal. Lit. III. p. 266, continens Theogoniam, Scutum, Opera cum scholiis (apud Koechlyum). Translatus est in bibliothecam Marcianam ex bibliotheca S. S. Iohan-

vocis *τερετ* deest), 365 *θύρηφι* (M Tur., fort. Mess.), 370—372 m. I omisit (M Q) m. II marg. add., 383 *Ἀτλαγενάων* (M Q), 391 *γυμνὸν δὲ* (Q), 395 *ἀνύσης* (M Tur., fort. Mess.), 404 *λύσιν* (M m. I, fort. Mess.), 409 *μινύθει* (M m. I, fort. Mess.), 411 *ἔτῳαιεργός*, v. 422 *ἄρια ἔργα*, 431 *ἰστοβοίει* (Tur.), 436 *πρίνον δὲ γύην* (M), 467 *ἀρότρον*, 471 *σπέρμα κατακρύπτων* (M Q Tur.), 476 *βιοτοιο ἐρέυμενον*, 477 *ἦξις* (cum Tur.), 490 *προαρηρότη*, 497 *πιέζοις* (M Q), 520 *μίμνει παρὰ μητέρι κεδνῇ*, 523 *ἔνδοθι* (M; erravit Kinkelius), 528 *πατέλλῃσι* (Tur.), 543 *ἔλθοι* (corr. Tur.), 550 *αἰὲν ἀόντων*, sed Par. marg. add. *γρ. ναόντων*, ut Q, 559 *ἐπὶ δ' ἀνέρι πλείον* (M Tur.), 601 *ἔνδοθι* (M. sine dubio), 614 *Διονύσου* m. I (M Tur.), sed postea corr. *Διωνύσου*, 627 *ἐγκατάθεο* (Tur.) errore librarii ortum ex *ἐγκάθεο*, quod M praebet, 660 *πεπείραμαι*, sed eadem manu η suprascriptum, ut in Tur., 662 *γάρ με δίδαξαν*, 665 *θνητοῖσι* (M Tur.), 698 *γαμείτω* (Mess. *γαμείτω*, sed, opinor, ex *γαμείτω* ortum), 710 *ἔπος τ' εἰπὼν*, 713 *ἄλλοτε τ' ἄλλον*, sed τ' eadem manu serius inærtum, (M), 721 *ἀνούσεις*, 726 *οὐ γάρ δ' οἶγες*, 733 *πεπαλαγμένον* et *ἔνδοθι* (sic M), 735 post hunc versum legitur v. 758 (Q Tur.). Ad solum Turicensem, (Guethius enim nihil adnotavit) spectant lectiones v. 237 *νείσονται*, 238 *τοῖσι δ'*, 518 *τροχάλον τε*, 610 *εἰδοῖ*, 727 *ὄρθῶς*, 820 *μεσσήη*, ad cod. Neapol. (N) duae insignes scripturae v. 321 *ὄρκον ἔληται*, v. 391 *γυμνὸν δὲ σπείρειν*, quod etiam Messanius praebuit.

nis et Pauli. Codicem contulit Goettlingius ad exemplar Gaisfordianum a. 1840.

9) V2. = Venetus Bibl. S. Marci cod. 464 Arm. 91, bombycinus saec. XIV, continens Hesiodi carmina (v apud Koechlyum). Textus ex pluribus exemplaribus constitutus est manu Demetrii Triclinii a. 1316—1320, unde codicem Triclinianum vocant. In fine enim Operum ipse scripsit haec Triclinius: *ἔγραψη τὸ παρὸν βιβλίον διὰ χειρὸς ἐμοῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου τελειωθὲν ἐν μηνὶ ἀυγούστῳ εἰκοστῇ κ. τ. λ.* Ad finem Theogoniae: *ἔτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον διὰ χειρὸς γραφῆν ἐμοῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου ἐν μηνὶ νοεμβρίῳ κ' καὶ δεκάτῃ κ. τ. λ.* Ad scholia adscripsit haec: *αἱ ἐκλογαὶ αὗται αἱ ἅπασαι ἐξηγήσεως τοῦ Τζέτζου τε καὶ Πρόκλου παρ' ἐμοῦ εἰδὼν ἐκλεγῆσαι Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου.* Hunc codicem contulit Goettlingius a. 1828 ad exemplar L. Dindorfii. Adnumerandus est ei familiae, ex qua Parisinus 2708 fluxit.

II. Codices deteriores.

10) Vat. 1 = Vaticanus n. 1409, saec. XIV, continet Theogoniam. Contulit Goettlingius a. 1828 ad exemplar Dindorfii.

11) Vat. in Operibus est Vaticanus n. 1384, quem Lanzius notavit Vat. 12.

12) Vat. 2 = Vaticanus n. 38, bombycinus saec. XIV, quo continentur praeter Hesiodi Opera et Dies, Pythagoras, Theocritus, Oppianus al. Contulerat hunc codicem ad editionem Weigelianam (secuta haec est Brunckium) et ad edit. Boissonadi in iis versibus, quos Brunckius eliminat, Aemilius Braunius.

13) Taur. = Bibl. Reg. Taurinensis B. III, 16 saec. XV, continens Theogoniam. Contulerat Goettlingius a. 1828 ad exemplar Dindorfii.

14) f = cod. Vat. 1948, chartaceus saec. XV, continens Theogoniam. In fronte legitur: *Φουλίβλιον τοῦ Οὐρόσιου δᾶρον Νικολάου τοῦ Μαιοράνου.* Contulerat Aemilius Braunius usque ad v. 403 ad exemplar Weigelianum.

15) O = cod. Vat. 915, bombycinus saec. XIV vel XIII secundum Zieglerum, continens Musaeum, Theognidem, Pindarum, Hesiodi Theogoniam et Opera Diesque etc. Contulerat usque ad v. 403 Aem. Braunius. Retractavit Boissonadus ad editionem Loesnerianam Lennepii in usum, ubi notatus est Vat.

16) V = cod. Vat. 1332, bombycinus saec. XIV, ex libris Fulvii Ursini. Continet Theogoniam et Opera et Dies

cum scholiis. Perpaucas horum trium codicum lectiones in editione tertia allegavimus.

17) G. Hic codex membranaceus, qui Hesiodi Opera Dies continet, asservatur in bibliotheca Vadiana Sangalensium n. 340. Contulit Arminius Fischerus, retractavit Armin. Koechlyus ad editionem Lennepii.

18) P2. = Par. 2763, olim Colbertinus, chartaceus saec. XV. Ruhnkenii excerpta transstripsit Gaisfordius Poet. Min. Gr. I. p. 170 seq. Lips. Denuo contulit vir doctus ad editionem Loesnerianam Lennepii in usum (Par. D apud Lennep.). Medicei tertii et Schellershemiani familiae adnumerandus est.

19) Bar. in Theogon. = Barocc. 109, nunc Bibl. Bodlei. Oxoniensis, chartaceus saec. XV (Bodlei. apud Lennep.; L apud Pal.). V. Muetzell. p. 222 seq.

20) Bar. in Oper. et D. = Barocc. 46, nunc Bibl. Bodlei. Oxoniensis, chartaceus saec. XV, (E apud Pal.) = Barocc. 60. (Bodlei. 60 apud Lennep. F apud Pal.) Omnes tres contulerat Robinsonus suum in usum.

21) MS. incert. = varietas lectionis codicis alicuius enotata ab antiqua manu in margine exemplaris editionis Aldinae in bibliotheca universitatis Jenensis asservati.

22) Med. vel M4 = est collatio codicis Medicei inter libros Dorvillianos servata apud Gaisfordium, cuius accuratior signatio non exstat. V. de hoc Muetzell. p. 186—212. Lectiones Med. Dorvillii 39 saec. XII in Biblioth. Bodl. Auct. X, 2, 6, 11, quas Gaisfordius ad Operum editionem enotavit, ita cum antiquissimo Mediceo 5 conspirant, ut eundem esse atque Mediceum iure concludas (V. Koechlyi adnot. ad v. 62, 362, 711. Flach. die beiden etc. p. 18 not).

23) Em. est codex recentissimus et mendosissimus Collegii Emmanuelis Cantabrigiae saec. XVI, cuius collatio apud Gaisfordium exstat. Interdum optimarum lectionum vestigia habet. (Emm. apud Gaisf.; N apud Pal.)

24) Harl. = cod. Harl. 5724, chartaceus saec. XIV vel XV secund. Pal. Contulerant Hutchinsonus Robinsoni in usum (Harl.), Paleius suum in usum (cod. O), Kinkelius ad ed. Tauchnitz. (H). V. Kinkel. de codicibus Hesiodicis nonnullis in Anglia asservatis Heidelb. 1866. Paley. praef. p. XXIX.

25) Vit. = cod. Vitebergensis, bombycinus. Contulerat God. Hermannus ad edit. Trinc. suum in usum. In

Scuto lectiones aliquot publicatae sunt ab eodem Hermanno in censura Scuti ab Heinrichio editi.

26) Pal. = Bibl. Palatino-Vaticanae, olim Bibl. Palatinae Heidelbergensis n. 18. Contulerat Commelinus suum in usum.

27) Rehd. = Bibl. Reg. Vratislav. Rep. II Fol. n. 63, olim Thomae Rehdigeri, membranaceus saec. XV apud Heinrich. et Marekscheffel.

28) Gal. = cod. Bibl. Collegii Trinitatis Cantabrigiensis. Contulerat Dobraeus Gaisfordii in usum.

29) R seu RS = Codex olim Regiae Societatis Londinensis apud Robinson., nunc in Mus. Brit. asservatus n. 522, chartaceus saec. XV. V. Muetzell. p. 233 seq.

30) Amb. = sex cod. Bibl. Ambrosianae Mediolanensis. Contulerat Aloys. Buchettus Lanzii in usum.

31) Flor. } Sunt Florentini et Neapolitani a Lennepio

32) Neap. } collati apud Boissonadum.

De reliquis codicibus Hesiodicis, quorum plerosque nullius pretii esse constat, conferas apparatus criticum in editione Koehly-Kinkelii congestum.

Omiserunt omnes editores Hesiodi cod. Casanatensem G V, 5 saec. XIII vel XIV, ex' Vatic. 1332 derivatum Theogoniamque cum scholiis continentem, cod. Paris. 425 chartaceum, olim Mazarinaeum saec. XV vel XIV Oper. et D. v. 1—201 continentem, quem Gaisfordius ad scholia edenda inspexerat³⁴), cod. Hispan. Escur. III. Φ 16, saec. XVI in quo Hesiodi Oper. et D. cum scholiis Procli Plat. Ioannisque Tzetzae, et Theogonia cum scholiis leguntur (v. E. Miller. Catalogue des mansc. p. 178), cod. Matrit. VIII Hesiodi omnia carmina cum scholiis Continentem, partim Const. Lascaris manu exaratum (v. Iriart. Bibl. Matr. p. 25 seq.); cod. Matrit. LXXV Hesiodi Opera et Dies cum Moschopuli commentariis (Iriart. l. l. p. 272), cod. Matrit. CIII saec. XV. Opera et Dies cum expositione Tzetzae continentem (Iriart. p. 408), codicem Hesiodeum in monasterio montis Athonis, quod Lavra vocatur, asservatum, (v. Curzon, Visits to monasteries in the Levant p. 343; Gass, zur Geschichte der Athos-Klöster p. 59; Langlois, le mont Athos p. 97.)

34) Addam lectiones Par. 425 ad ed. Koehl.-Kinkel. exscriptas. v. 2 δὴ ἐννέπεται suprascr. ε, 5 ῥεῖα μὲν, 12 εἶσι δύο — ἐπανεῖσει, 13 ἐπορωμοτή, 17 πρῶτερον — ἐρεβεννή, 19 ῥεῖαις, 20 ὁμῶς, 22 ἀρώμεναι, 24 ἢ δὲ, 28 μὴ δὲ, 30 τ' ὀλίγοι, 35 ἀδ', 37 γὰρ om., 40 οὐδ' ἴσασιν, 42 βίον, 43 ἐργάσαιο (deinde duo folia transposita, alterum v. 71—97, alterum v. 44—70 continens), 45

IX. De editionibus Hesiodi.

(Asterisco quae notatae sunt editiones praesto non erant.)

● 1) Editio Demetrii Chalcondylae circ. a. 1493. De qua Rank. Scut. p. 308: „Initium edendi Hesiodi ars typographica fecit vulgandis solis *Ἐ. καὶ Ἡ.* post XVIII Theocriti Idyllia, fol. sine anni, loci et Editoris mentione, sed ut litteratores ex nonnullis indiciis recte coniectarunt, a. 1493 seu aliquot aa. ante, Mediolani curante Demetrio Chalcondyle. Illius enim editoris urbis et anni notae leguntur subscriptae Isocrati, in eodem chartae genere iisdemque typis impresso. Unde accidit, ut alibi tres illi uno volumine iuncti reperirentur, Isocrate praeunte; rarius tamen, quam Isocrates solus, quale exemplar perpulchrum aliquando in Paullina bibl. Lipsiae vidimus, cfr. Valcken. in praef. in Theocr. Minus recte igitur dicitur haec editio partem fecisse Isocratis et eodem ipso anno prodiisse. Prius verum non esse, adspectus docet; posterius ne ipsum quidem satis probabile est.“ Hinc corrigas Schoell. Lit. Gr. I. p. 134.

2) A = Aldina a. 1495 fol. Hesiodi Theogonia. Eiusdem Scutum Herculis. Eiusdem Georgicon libri duo. — Cum Theocrito. Impressum Venetiis characteribus ac studiis Aldi Manucii Romani. De codicibus, quibus Aldus ad editionem suam usus est, v. Muetzell. de em. Theog. p. 2—4. Paley. praef. ed. p. XXVIII (cod. K). Flach. die beiden etc. p. 25 seq.

3) It. 1 = Iuntina a. 1515 Florentiae impressa in aedibus Philippi Iuntae. Textus Hesiodi maximam partem Aldinam sequitur. Praeterea Theognidem cum aliorum gnomis continet.

4) It. 2 = Iuntina a. 1540. Haec editio repetita est Venetiis ex officina Farrea 1543. V. Hoffmanni Bibliogr. Lex. II. p. 389.

5)* Basileensis a. 1521 impressa apud Frobenium, textu ducto ex Aldina.

6) Tr. vel T. = ed. Victoris Trincavelli. Ven. a.

καταδοῖο, 54 περὶ, 55 χαίροις — ὑπεροπενύσας, 56 σὺ τ' — ἔσο-
 μένοισι, 58 τέρονται, 60 ὅτι, 63 παρθενικαῖς, 69 ἔφθα', 71
 ἔδοίη, 74 χρονοῖς, 75 εἰαρινοῖσι, 76 ἐφήρωσε, 77 στήθεσι, 82 ἀλ-
 φιστήσιν, 83 ἀλόν, 90 πρὶν μὲν γὰρ, 98 ἐπέβαλε, 102 αἶδ', 105
 τί πω, 111 οἱ — ἐβασίλευν, 114 χεῖρας καὶ πόδας, 121 κάλυπεν,
 132 ὅταν ἠβήσσει, 134 ἀφραδίας, 137 ἦ, 138 τιμᾶς, 139 ἐδίδουν,
 142 ὀπηδεῖ, 148 ἀπλατοί, 149 στιβαροῖς μελέεσσιν, 150 τοῖς, 159
 ἠρώων, 168 ὀπάσας, 169 οἱ, 173 τοῦ ἔτους, 174 μεθεῖναι sed
 supraer. τ, 179 κανοῖσιν, 186 ἐπέεσσιν, 187 μῆν, 190 ἔσεται —
 οὔτε, 191 μᾶλον, 195 ἀπασιν, 198 λευκοῖσι, 199 ἔτον.

1537 in aedibus Bartholomaei Zanetti Casterzagensis, aere vero et diligentia Ioannis Francisci Trincavelli. Omnia carmina cum scholiis a Victore Trincavello primum editis. Tres codices Venetos Trincavelli adhibuit, Ven. 464 = V2, apographum huius codicis, Bessarionis iussu confectum, Ven. 480, ad cuius fidem Scutum cum scholiis ediderat, Ven. Paullinum = V1. V. Morelli l. l. Rank. p. 297. 311.

7) Hesiodi Ascræi Opuscula inscripta *Ἔργα καὶ Ἡμέραι*. Addita est antiqua Nicolai Vallae translatio. Praefatus est Ulpius Franekerensis Frisius. Bas. apud Mich. Ising. 1540 (1539 citat Hoffm.)

8) Hesiodi Ascræi *Ἔργα καὶ Ἡμέραι* una cum praefatione ac luculentissimis enarrationibus Philippi Melanchthonis Haganoae in off. Sec. 1532.

9) Hesiodi Opera et Dies Graec. et Lat. cum interpretatione Latina et scholiis Anton. Matthi. Garbitii Illyrici. Basileae ap. Ioan. Oporin. Praefatio scripta est Tubingae 1559.

10) Bas. = ed. Basileensis a. 1542. De hac Hoffmann. l. l. p. 188: „Hesiodi Opera omnia Graece et Latine; item eadem Latine versa interpretibus Nicol. Valla ac Bonino Mombritio; et Deorum genealogiae Latinis versibus elegiacis a Burcardo Pylade Brixiano conscriptae libri quinque; et Graeca in omnia Hesiodi opera Ioannis Grammatici cognomento Tzetis scholia, nunc primum ex ms. exemplari edita, cum rerum et verborum in iisdem indice. — Praefationem sive epistolam, quae Coloniae Kal. Iuniis An. 1542 signata est, praemisit I. Birchmann ad Cutbertum Tonstallum.“ De errore Birchmanni in edendis scholiis v. supra. Scholia descripsit e codice Cantabrigiensi. V. omnino Rank. p. 313. — Haec editio, in qua Oporini editoris nomen non additum est, aliquotiens repetita est. A. 1544 altera praemissa epistola nuncupatoria Oporini, altera cum praefatione Melanchthonis (unde corrigas Rank. p. 314) a. 1564 praeunte epistola Iac. Hertelii, a. 1577 Lipsiae apud Iohannem Rhumbam, a. 1591 apud Lambergium.

11)* Editio Parisina a. 1544, apud Iac. Bogardum. „Hesiodi Ascræi ποῦτᾶε vetustissimi ac sapientissimi Deorum generatio. Eiusdem ποῦτᾶε de Clypeo Herculis. Eiusdem Opera et Dies.“

12) St. = Editio Parisina Henrici Stephani a. 1566, ad edita exemplaria, Aldinam maxime, publicata. Steph. m. = variae lectiones ab Henrico Stephano margini adiectae.

13)* Editio Ioh. Crispini a. 1570.

14) Hesiodus Graecolatinus cum adnotationibus auctore Georgio Henischio. Basileae 1580.

15) Hesiodi Ascraei Opera quae exstant, Graece et Latine. In eadem doctorum virorum annotationes et lectiones variae e codd. Palatinis. E typographia H. Commelini a. 1591. Repetita est a. 1598.

16)* Hesiodi Opera omnia cum versione emendata ab Erasmo Schmidio et in *Ἔργα* enarratione Melanchthonis et XXIII tabulis synopticis eiusdem Schmidii. Wittebergae 1601. Repetita est 1612 et 1633. V. Wolf. ad Hesiod. p. 104.

17) Commelinum in plurimis secuta est editio Dan. Heinsii a. 1603, impressa Lugd. Bat. ex officina Plantiniana Raphelengii. „Hesiodi Ascraei quae exstant cum Graecis scholiis, Procli, Moschopuli Tzetzae, in *Ἔργα καὶ Ἡμέρας*: Ioh. Diaconi et incerti in reliqua. Accessit liber singularis, in quo doctrina *Ἔργων καὶ Ἡμερῶν* eiusque institutum contra opinionem, quae obtinuit, ostenditur; item notae, emendationes, observationes, et index copiosissimus in Hesiodum eiusque interpretes.“ V. Hoffmann. l. 1. p. 389. Repetita est a. 1612 et 1620.

18)* Editio Lipsiensis a. 1603. Repetit. a. 1615.

19) Editio Heinsiana a. 1613, ex officina Ioannis Patii, Academiae Typographi. In hac editione Heinsius scholia omisit. Repetita est a. 1622.

20)* Editio Parisina a. 1627. Repetita cum Theocrito, Moscho, Musaeo etc. a. 1628.

21)* Heinsianam exscripsit Georg. Pasor. Amstelod. 1632. Repetita est a. 1646 sub titulo: G. Pasoris collegium Hesiodeum. Amstelod. Iansson.

22) Hesiodi Opera omnia, Graece et Latine, cum Rudolphi Wintertoni observationibus Cantabr. 1635. Rep. 1652. 1661. 1671. 1677. 1684. 1700. 1712.

23)* Editio Cornelii Schrevelii a. 1650. Amstelod. sumptibus Societatis. „Cum notis ex probatissimis quibusdam Authoribus, brevissimis selectissimisque. Accedit insuper Pasoris index, auctior multo hac secunda editione et multo correctior.“ Rep. a. 1653. 1658. 1659. 1672.

24)* Editio Amstelod. typis L. et Dan. Elzeviriorum a. 1657. Ad Hesiodi opera omnia accessit Lamb. Barlaei commentarius in Theogoniam.

25)* Hesiodus ex recensione Ioh. Georgii Graevii, cum eiusdem animadversionibus et notis. Accedunt notae

ineditae Iosephi Scaligeri et Francisci Gueti. Amstelod. apud Danielem Elzevirium a. 1667. In plerisque Graevius Schrevelium secutus erat.

26) Gr. = Hesiodus ex recensione Ioannis Clerici, cum eiusdem animadversionibus. Amstel. apud Gallet. 1701. „Accessere notae Iosephi Scaligeri, Danielis Heinsii, Francisci Gueti et Stephani Clerici: nec non in altero volumine Ioannis Georgii Graevii Lectiones Hesiodaeae, nunc auctiores, et Danielis Heinsii introductio in doctrinam Operum et Dierum cum indice Georgii Pasoris.“ Repetitio editionis Graevianae erat.

27)* Editiones Londin. a. 1728. 1739.

28) Hesiodi Ascræi quae supersunt cum notis variorum. Edidit Thomas Robinson Oxonii a. 1737, Clericum praecipue secutus. „Praemissa erat dissertatio de vita, scriptis et aetate Hesiodi, praeterea editioni accesserunt, quae Fabricius in sua Bibl. Graeca de Hesiodo scripsit, Lectiones Graevii Hesiodaeae atque certamen Homeri et Hesiodi cum editoris versione Latina et Ios. Barnesii notis. Fragmenta Hesiodaeae aucta sunt.“ Usus erat Robinsonius praeter editiones etiam pluribus codic. Oxoniensibus.

29)* Hesiodus cum notis ex quibusdam auctoribus selectis et interpretatione Latina emendatiore. Edidit I. Tob. Krebsius. Lipsiae 1746. Rep. 1778.

30)* Editio Antonii Iamolini a. 1747. Patavii apud Ioannem Manfrè.

31)* Hesiodi Opera ed. Kretschmarus a. 1750 Dresd. et Lips. Rep. 1776. Hesiodi Ascræi quae exstant opera. Lips. apud Gl. Hilscher. a. 1776.

32) Loesn. = Hesiodi Ascræi quae exstant ex recensione Thomae Robinsoni, cum eiusdem, Scaligeri, Heinsii, Francisci Gueti et Ioannis Clerici notis, J. Georg. Graevii lectionibus Hesiodaeis et Danielis Heinsii Introductione in doctrinam Operum et Dierum. Accesserunt varietates lectionis Mss. et edd. vett. scholiaque inedita, itemque Dav. Ruhnkentii animadversiones cum aliorum selectis, curante Ch. Frid. Loesnero. Lips. sumtu Georgii. a. 1778. Contulerat Loesnerus ante omnes duos codices Lipsienses (Bibl. Acad. Paullin. n. 1278. Bibl. civit. L. Rep. I. 4. 44 b.) et unum Monac. n. 470. Rep. 1787 Regiom. apud Unzer.

33) Wolf. = Wolfii Theogoniae editio, Halae a. 1783.

34) Br. = Recensio Operum et Dierum in Poet. Gnomicis. Ed. Brunck. Strassburg 1784.

35)* Editio prima Parmensis a. 1785. Editio elegantissima. Praefatus est Bernhard. Zamagne.

36)* Editio altera Parmensis a. 1787.

37)* Editio tertia Parmensis a. 1797.

38) Heinr. = Hesiodi Scutum Herculis cum grammaticorum scholiis Graecis emendavit C. F. Heinrich. Vratisl. 1802.

39) Lanz. = Hesiodi Opera et Dies. Opera con 50 codici riscontrata da Luigi Lanzi. Firenze 1808. V. Hoffm.: „Quamquam editor Luigi Lanzi ad novam recensionem quinquaginta codices msc. se adhibuisse iactat, tamen non satisfacit.

40) Spohn. = Hesiodi Opera et Dies. Recensuit F. A. G. Spohn. Lips. 1819.

41) Gaisf. = Hesiodi Carmina. Praecipua lectionis varietate et indicibus locupletissimis instruit Th. Gaisford. Oxon. e typis Clarendon. Addenda: Scholia ad Hesiodum. E codd. Mss. emendavit et supplevit Th. Gaisford. In eiusdem collectione Poetarum Graecorum minorum Tom. I—II a. 1814—1820. Rep. Lipsiae T. I—III a. 1823. De altera editione v. Hoffmann. l. l. p. 392: „Praeter codd. Mss. iam ab editoribus prioribus usurpatos etiam nondum collatos atque editionem principem, quae sine anni notitia fortasse Mediolani prodiit et nondum ab editore aliquo adhibita fuit, diligenter in usum suum convertit.“

42) Editio Tauchnitziana a. 1815 cura H. Schaeferi. Rep. a. 1819.

43)* Editio H. Schaeferi. Lip. a. 1818. Lips. Weigel.

44) Boiss. = Hesiodus. Curante I. Fr. Boissonade. In Poetarum Graecorum sylloge T. XI. Paris. apud Lefevre bibliopolam. a. 1824.

45) Dind. = Hesiodus cum brevi annotatione critica ed. Lud. Dindorfus. Lips. 1825. Teubner.

46)* Hesiodi quae extant opera et fragmenta. In usum scholarum et acad. diligentissime expressa Halae. Orphan. a. 1827.

47) Hesiodi carmina. Recensuit et Commentariis instruit C. Goettlingius. Gothae et Erfordiae, Hennings. a. 1831. In Bibliotheca Graeca Poetarum ab Iacobsio et Rostio condita volumen V.

48) Goettl. = Editio altera C. Goettlingii a. 1843.

49) Or. = Hesiodi Theogonia recognita ab J. C. Orellio. Tur. 1836.

50) Hesiodi carmina et Fragmenta cum Apollonio

Rhodio, Musaeo, Colutho, Quinto Smyrnaeo, Tryphiodoro Tzetzae Antehomericis etc. Graece et Latine cum indicibus nominum et rerum edidit F. S. Lehrs. Asii, Pisandri, Pansyiadis, Choerili, Antimachi Fragmenta cum commentariis aliorum et suis adiecit Fridericus Dübner. Parisiis. Firmin Didot. a. 1840.

51) Marcksch. = Hesiodi, Eumeli Cinaethonis, Asii et carminis Naupactii fragmenta collegit, emendavit, disposuit Guil. Marckscheffel. Lipsiae 1840.

52) Die Fragmente der epischen Poesie der Griechen bis zur Zeit Alexander's des Grossen. Ges. v. H. Düntzer. Köln 1840. Nachtrag zu den Fragment. Köln 1841.

53) Lennep. = Hesiodi Theogonia. instruxit David J. v. Lennep. Amstelod. 1843.

54) Lennep. = Hesiodi Opera et Dies instruxit D. J. v. Lennep. Amstel. 1847.

55) Lennep. = Lennepii Scutum edidit J. G. Hullemann. praefatus est Geel. Amstelod. 1855.

56) Ränk. = Hesiodi quod fertur Scutum Herculis ex recognitione et cum animadversionibus Fr. Aug. Wolfii edidit Ferdinandus Ranke. Quedlinburgi et Lipsiae 1840.

57) Vollb. = Hesiodi Opera et Dies recognovit, Procli et Anonymorum scholia addidit Eduardus Vollbehr. Kiliae 1844.

58)* Die Theogonie herausgeg. von E. Gerhard. Berlin 1856.

59) Pal. = The epics of Hesiod by F. A. Paley. London 1861.

60) Welck. = Die hesiodische Theogonie von F. G. Welcker. Elberfeld 1865.

61) Schoem. = Die hesiodische Theogonie ausgelegt und beurtheilt von F. G. Schoemann. Berlin. Weidmannsche Buchhandlung 1868.

62) Schoem. carm. vel Schoem. com. = Hesiodi quae feruntur carminum reliquiae edidit commentationemque criticam praemisit F. G. Schoemann. Berolini apud Weidmannos 1869.

63) Hesioidea quae feruntur carmina ex recensione Armin. Koechly. Lipsiae 1870.

64) Koechl. = Hesioidea quae feruntur carmina recensuit Arminius Koechly, lectionis varietatem subscripsit God. Kinkel. Lipsiae in aedibus Teubneri 1870.

65) Weis. = Hesiodi carmina curante C. H. Weise.

Lipsiae sumptibus Ottonis Holtze 1871. (Ed. I. 1815. II. 1844 Tauchnitz.)

66) Die hesiodische Theogonie mit Prolegomena herausgegeben von H. Flach. Berlin. Weidmannsche Buchhandlung 1873.

67) Fl. = Die hesiodischen Gedichte, herausgegeben von H. Flach. Berlin. Weidm. Buchhandlung 1874.

Bentl. = Bentleianarum coniecturarum margini Poetarum heroicorum exemplaris adscriptarum atque Heynii manu in exempl. ed. Amstelod. 1701 translatarum Fr. Jacobsio debetur notitia, qui benigne cum Goettlingio eas communicaverat.

X. De aliis subsidiis, quibus ad editionem tertiam usi sumus.

A. De sermonis proprietate et dialecto Hesiodi.

- 1) Quaestiones Hesiodae. Scr. Hauck. Lugd. Bat. 1821.
- 2) Aglaophamus ed. Lobeck. p. 322 seq. Regim. 1829.
- 3) Quaestio Hesiodiarum specimen. I. De dialecto librorum Hes. Scripsit Meyer Isler Berolini 1830.
- 4) Ueber den aeolischen Dialekt. Von Giese. Berlin 1837.
- 5) Ueber die Mischung der Dialekte in der griech. Lyrik. Von Ahrens. Ber. d. 13. Philologenv. 1852. p. 73 seq.
- 6) De digammo eiusque usu apud Homerum et Hesiodum capita VI. Scripsit Adolphus Sachs. Berolini 1856.
- 7) Die Zusammensetzung der Nomina in d. indogerm. Sprachen. Von F. Iusti. Marburg 1861.
- 8) De dialecto Hesiodae. Scripsit Iosephus Foerstemann. Halis Saxonum 1863.
- 9) De carminum Hesiodeorum atque hymnorum quattuor vocabulis non Homericis. Scripsit Fietkau. Regim. 1866.
- 10) De 4 hymnis Hom. maioribus. Scr. E. Windisch. Lips. 1867.
- 11) De digammo eiusque immutationibus. Scripsit Savelsberg. Berol. 1868.
- 12) Prolegomena ad quaestiones de digammo instituendas. Scripsit Ol. Vil. Knös. Upsalae 1869.
- 13) De elocutione Hesiodae scripsit P. Schneider Berol. 1871.
- 14) De digammo Homericis quaestiones scripsit Knös. Upsalae 1873.
- 15) Homerische Studien I—III von Wilhelm Hartel. Wien 1871—1874.
- 16) Die zusammengesetzten Nomina in den Homeri-

schen und Hesiodischen Gedichten. Von Fr. Stolz. Klagenfurt 1874.

17) Hesiodische Untersuchungen von Alois Rzach. Prag 1875.

18) Der Dialekt des Hesiodos von Alois Rzach. Besond. Abdr. aus d. VIII. Supplb. d. Jahrb. f. cl. Phil. Leipzig 1876. S. 355—466.

19) De Homericæ elocutionis vestigiis Aeolicis. Scripsit G. Hinrichs. Jenae 1875.

20) Das dialektische Digamma des Hesiodos von H. Flach. Berlin 1876. (Saepius in apparatu breviter Digamma signavimus.)

21) Sprache der homerischen Hymnen verglichen mit derjenigen der Ilias und Odyssee von E. Eberhard. I. Theil Husum 1873. II. Theil 1874.

22) Quatenus Hesiodi in Theogonia elocutio ab exemplo Homeri pendeat. Scripsit Eduardus Kausch. Regim. 1876.

23) Die neuesten Arbeiten über das Digamma bei Hesiodos von H. Flach. Annal. philol. 1876. p. 369—375.

24) Ein Problem der homerischen Textkritik und der Sprachvergleichung. Von Karl Brugman. Leipzig 1876.

25) Kritische Beiträge zur Lehre vom Digamma mit besonderer Berücksichtigung seiner Einführung bei Hesiod. Von W. Clemm in Curt. Stud. IX. p. 409—457.

26) Anzeige von Rzach, Flach, Brugman von W. Hartel in Zeitschr. f. Oestr. Gymn. 1876 p. 619—642. p. 734 seq.

27) Anzeige der Schrift Brugman's von Flach in Annal. Phil. 1876 p. 657—662. Von Hentze Phil. Anz. VIII p. 25 seq.

28) Erstarrte Nominative. Von Karl Brugman. In Curt. Stud. IX. p. 259—271.

29) Mélanges Gréco-Romains. Tirés du Bulletin Historico-Philologique de l'Acad. Imp. des Sciences de St. Pétersbourg. Kritische Bemerkungen von A. Nauck. I. Tom. II. p. 240—273. II. Tom. II. p. 321—363. III. Tom. II. p. 399—485. IV. Tom. II. p. 639—746. V. Tom. III. p. 9—102. VI. Tom. III. p. 207—344. VII. Tom. IV. p. 90—236. Tom. II. 1859—1866. Tom. III. 1869—1874. Tom. IV. 1876. (In apparatu critico saepius Annales ipsi allati sunt, non eorum excerpta).

30) Quaestionum Hesiodearum particula prima. Scripsit Vilhelmus Clemm. Gissae 1877.

31) Grundzüge der griech. Etymologie. Scripsit G. Curtius. Secutus sum editionem tertiam a. 1869.

B. De constituenda lectione.

- 1) De emendatione Theogoniae Hesiodae. Libri III. Scripsit Car. Muetzell. Lipsiae 1833.
- 2) Recognitio edd. vett. Scr. Orelli. Turici 1836.
- 3) De Hesiodi Operibus et Diebus scripsit Kappotas. Lipsiae 1856.
- 4) De codicibus Hesiodi nonnullis in Anglia asservatis. Scripsit G. Kinkel. Heidelberg 1866.
- 5) De falsis indicibus lacunarum Theogon. Hes. Scr. Schoemann. Gryphw. 1843 in opusc. II. p. 393—425.
- 6) Zu Hesiodos. Scr. L. Schmidt. in Mus. Rhen. VII. p. 148 seq. (v. 78).
- 7) Observationes in Theogoniam Hesiodicam scripsit Friedericus Wieseler. Part. I. Gotting. 1864. Part. II. 1872.
- 8) Quaestiones criticae de Theogonia Hesiodica. Scripsit Henricus Grosse. Rostock 1873.
- 9) Coniecturas edidit Usener in Mus. Rhen. XXIII. p. 147.
- 10) Coniecturas edidit M. Haupt. in Herma I. p. 251 seq.
- 11) Zur Hesiodischen Theogonie von E. Scheer. i. Mus. Rhen. XXIII. p. 684 seq. XXIV. p. 623 seq.
- 12) Miscellen von Theod. Bergk. Philol. XXIX. p. 319 seq. XXX. p. 677. XXXII. p. 563 seq.
- 13) Lösungen von Theod. Bergk. Philol. XXXIII. p. 669—681.
- 14) Epistola critica. Scr. Heckerus. Philol. IV. p. 487.
- 15) De loco Hesiodi Oper. 589. Scr. A. Nauck. Philol. V. p. 364 seq.
- 16) Hesiodos. Von K. Schwenck. Philol. XIX. p. 464.
- 17) Overbeck in Mus. Rhen. XIX. p. 624—626.
- 18) De Aristarchi Homeri studiis. Scr. C. Lehrs. Ed. v. II. Leipzig 1865. (Ed. I. Regim. 1833.)
- 19) Zu Hesiod von F. Rühl in Annal. Philol. 1870. p. 20.
- 20) Kleinigkeiten von R. Schöll. in Herma VII. p. 231—235.
- 21) Die beiden ältesten Handschriften des Hesiodos und ihre Bedeutung für die Textkritik. Von H. Flach. Leipzig 1877.
- 22) De fragmento Hesiodico scr. V. Rose in Herma V. p. 81.
- 23) De eodem A. Ludwich in Annal. Phil. 1874. p. 457 seq.

24) Zu Hesiodos. Von Pepmüller. Philol. XXXIV. p. 180—182.

C. De pristina carminum Hesiodeorum forma.

1) Hermanni ep. ad Ilgenium in ed. hymnorum. Lipsiae 1806.

2) Ueber die Gedichte des Hesiodus etc. Scr. Fr. Thiersch. in Act. Mon. a. 1813 p. 1 seq.

3) O. Müller. in Diar. Götting. 1834 n. 138 seq.

4) Ueber Hesiodus Gedicht auf d. Musen. Scr. R. Klausen in Mus. Rhen. III. p. 439—469.

5) Versuch die Urform der Theogonie nachzuweisen von Adolph Soetbeer. Postea Berlin 1837. (Recensuit G. Hermann. Annal. Phil. 1835 p. 136—165.)

6) Ueber die Theogonie des Hesiod, ihr Verderbniss und die ursprüngliche Gestalt. Von O. F. Gruppe. Berlin 1841. (V. Ahrens in Diar. Gott. 1842 p. 1257. Goettl. in Nov. Diar. lit. Jen. 1842 n. 13—15.)

7). De historiae Graecae primordiis. Scr. G. Hermann. in opusc. II. p. 195—216.

8) De Hes. Theogoniae forma antiquissima. Scr. G. Hermann. Lips. 1844. in opusc. VIII. p. 47—68.

9) De pristina Theogoniae forma. Scr. Th. Kock. Vratisl. 1842.

10) De interpolationibus Theogoniae. Scr. Schoemann. Gryphisw. 1848—49. in op. II. p. 425—464.

11) De interpolationibus Theogoniae. Scr. Rott. Mon. 1850.

12) De appendice Theog. Hes. Scr. Schoemann. Gryph. 1851 in op. II. p. 375—392.

13) De compositione Theogoniae. Scripsit idem 1854. in op. II. p. 475—509.

14) Ueber die hesiodische Theogonie. Von Eduard Gerhard. Berlin 1856. (V. Merkel in Philol. XVII p. 121 seq.)

15) De diversis Hes. Theogoniae partibus. Scripsit A. Koechly. Turici 1860. (V. Merkel in Philol. XVII. p. 307 seq.)

16) De Hesiodi Theogoniae prooemio. Scr. Herm. Deiters. Bonn 1863.

17) De extrema Theogoniae parte. Scr. Ios. Ernst. Monast. 1866.

18) De prooemio Theogoniae. Scr. Gust. Ellger. Berol. 1871.

19) Composition der Theogonie. Von Fritz Ehling. 1. Theil Prooemium. Clausthal 1875.

- 20) Commentatio critica de Hesiodi carmine, quod inscribitur Opera et Dies. Scr. A. Twisten. Kil. 1815.
- 21) De gnomicis carminibus Graecorum. Scr. F. Thiersch. Mon. 1820. (Act. phil. Mon. III. p. 391 seq.)
- 22) De Hesiodi Operibus et Diebus. Scr. C. Lehrsius. Quaestion. epic. diss. III. p. 177—252. Regimont. 1837.
- 23) Lehrs. Quaestiones epicae, angezeigt von G. Hermann. Annal. Phil. 1837 p. 115—136.
- 24) De Hesiodi Op. et D. commentatio. Scr. F. Ranke. Gott. 1838.
- 25) Hesiodische Studien. Scr. F. Ranke. Gott. 1840.
- 26) Meletemata critica in Hes. Op. et D. Scr. J. A. Hagen. Düren 1841. 1848. 1854.
- 27) De prooemio carminis Hesiodi, quod opera et dies inscribitur. Scr. Lindemann. Zittau 1843.
- 28) De Hesiodi carmine, quod Opera et Dies inscribitur. Scr. C. Heyer. Schwerin 1848.
- 29) Disputatio de Hesiodi Op. et D. Scripsit Guil. Lilie. Breslau 1849.
- 30) Schediasma de Hesiodi operum prooemio. Scr. K. F. Hermann. Ind. Gott. 1855.
- 31) De Hesiodi operum prooemio. Scr. H. Ritter. Gotting. 1856.
- 32) De Op. et D. Hesiodi compositione, forma pristina et interpolationibus. Scr. Aug. Steitz. Gott. 1856. (V. Merkel in Philol. XIX. p. 119 seq.)
- 33) De carminis Hesiodi, quod Opera et Dies inscribitur, compositione et interpolationibus. Scr. Ios. Hetzel. Weilburg 1860. (V. Merkel l. l.)
- 34) Die Werke und Tage des Hesiod. Von Aug. Steitz. Leipzig 1869.
- 35) Richtige Benutzung einiger der ältesten religiösen Urkunden der Griechen. C. Lehrs. in Pop. Aufs. p. 232—250. Leipzig 1856 p. 423—443 ed. II. Leipzig 1875. (Primum in censura editionis Rankianae Annal. Phil. 1840 p. 269 seq.)
- 36) De H. Scuti Herculis descriptione. Scr. Herm. Deiters. Bonnae 1858.
- 37) H. Scuti Herculis descriptio. Scr. Greg. Frid. Rhode. Vratisl. 1872.
- D. De scholiis carminum Hesiodeorum.
- 1) Scholia Veneta et Diaconi Allegoriae in ed. Trinca-velli. 1537.
- 2) Scholia Cantabrigiensia in ed. Basileensi 1542.

- 3) Omnia Hesiodi scholia in ed. Heinsii 1603.
- 4) Scholia Scuti in ed. Heinrich. 1802.
- 5) Scholia aucta. et emendata ab Gaisfordio Poet. Min. II, 1824.
- 6) Ruhnken. ep. crit. I. Lipsiae 1827 in editione Hymni in Cer. (Ed. II.)
- 7) Werfer in Acta Mon. II. p. 491—557.
- 8) Briefwechsel zwischen Creuzer und Hermann p. 147. 170. 195. Heidelberg 1818.
- 9) Scholia ad Scut. in ed. Rank. 1840.
- 10) Procli scholia ad H. Op. et D. in ed. Vollbehr. 1844.
- 11) De scholiis Theogoniae. Scripsit Schoemann. Gryphw. 1848. in op. II. p. 510—544.
- 12) De veterum criticorum notis ad H. Opera et Dies. Scr. Schoemann. Gryphw. 1855 in op. III. p. 47—65.
- 13) Zu den hesiodeischen Scholien. Scr. Usener in Mus. Rhen. XXII. p. 587—597.
- 14) Zu den Scholien der Theogonie. F. Rühl. Annal. Phil. 1870 p. 20.
- 15) Die alexandrinischen Fragmente in den Scholien zur hesiod. Theogonie. Von H. Flach. Annal. Phil. 1874 p. 815—829. Zu Op. et D. l. l. 1877 p. 433—440.
- 16) Zu den Scholien der hes. Theogonie. Von H. Flach. l. l. 1874 p. 248. 432. 711—714.
- 17) De Aristarchi studiis Hesiodiis. Scripsit Herm. Waeschke in Commentat. Philologiae p. 151—173. Lipsiae 1874.
- 18) Glossen und Scholien zur Hesiodischen Theogonie mit Prolegomena (1. *Σχόλια παλαιά*. 2. *Διακόνου Ἀλληγορίαι*. 3. *Ἐξήγησις*. 4. *Fragmenta Allegoriarum*). Herausgegeben von H. Flach. Leipzig 1876.
- 19) Zu den Hesiodscholien. Van Hoerschelmann. Act. Soc. Lips. IV. p. 332.

E. De auxiliis interpretationis.

1. De Theogonia.

- 1) De Theogonia ab Hesiodo condita. Scr. Heyne. Com. Soc. Gott. Vol. II. et in append. ed. Wolf. 1783.
- 2) Quaestiones in Homerum atque Hesiodum illustrandos atque inter se comparandos. Scr. C. Cless. Tubing. 1814.
- 3) Erklärung der Theogonie des Hesiodus. Scr. Sickler. Hildburgh. 1818.

- 4) Briefwechsel zwischen Creuzer u. Hermann. Heidelberg. 1818.
- 5) Symbolik von Creuzer. I. p. 69. III. p. 55 seq. (ed. III).
- 6) Die Theogonie des Hesiodus als Vorweihe in die wahre Erkenntniß der ältesten Urkunden des menschlichen Geschlechts von Chr. Gottl. Eissner. Leipzig 1823.
- 7) De mythologia Gr. antiquissima. Ser. G. Hermann. in op. II. p. 167 seq.
- 8) Mythologie des Japet. Geschlechts. Von Völcker. Giessen 1824.
- 9) Prolegomena zu einer wissensch. Mythologie von O. Müller. Göttingen 1825.
- 10) Höck. Creta. Götting. 1823—1829.
- 11) Buttmann. Mythologus. Berlin 1828—1829.
- 12) Mythologische Briefe von Voss. Leipzig 1834.
- 13) Die Abenteuer des Odysseus aus Hesiodus erklärt. Von Klausen. Bonn 1834.
- 14) De la théogonie d'Hésiode. Par. Dan. Guigniaut. Paris 1835.
- 15) Demeter und Persephone von Preller. Hamburg 1837.
- 16) Die Mythologie der Griechen. Von Goettling. Hermes XXIX. p. 228—276. in Abhandl. I. p. 170—220.
- 17) Ueber die zwölf Götter Griechenlands. V. E. Gerhard (1840) Abhandl. I. p. 198 seq. Berlin 1866.
- 18) De Oceanidum et Nereidum catalogis Hes. Scrib. Schoemannus. Gryphisvald. 1843.
- 19) De Titanibus Hesiodeis. Id. 1844.
- 20) De Theogonia in sacris non adhibita. Id. 1845.
- 21) De Nymphis Meliis, Gigantibus et Erinysin Theogoniae. Id. 1845.
- 22) De extrema mundi partium descriptione. Id. 1846.
- 23) Comparatio Theog. Hes. cum Hom. Id. 1847.
- 24) De poësi Theogonica Graecorum. Id. 1849.
- 25) De Typhoeo. Id. 1851.
- 26) De Hecate Hesiodea. Id. 1851.
- 27) De Cupidine cosmogonico. Id. 1852.
- 28) De Phorceyne eiusque familia. Id. 1852.
- 29) De Iovis incunabulis. Id. 1852.
- 30) De Pandora. Id. 1853. Omnes, quas attulimus, Schoemanni dissertationes extant in collectione opusc. acad. II. Berol. 1857.

31) Ueber das Schiff bei Homer und Hesiod. Scr. Grashof. Düsseldorf 1834. Ueber d. Fuhrwerk. Id. 1846. Ueber d. Hausgeräth. Id. 1858.

32) Bellerophon. Scr. H. A. Fischer. Gryphisw. 1848.

33) Hesiodi quae feruntur Theogonia et Opera inter se comparata. Scr. Krömer. Vratisl. 1852.

34) Schediasma de Cyclopibus. Scr. Schoemann. 1859. in op. IV. p. 325—335.

35) Griechische Mythologie. Scr. Preller. Secuti sumus editionem tertiam, omnium longe praestantissimam, quam curavit Eugenius Plew. Vol. I. 1872. Vol. II. 1875.

36) Ueber d. hesiodischen Hymnus auf Hekate. Scr. Gerhard. Zeitsch. f. Altert. 1852 p. 97—111.

37) Ursprung und Alter der hesiodeischen Theogonie. Von Chr. Petersen. Hamburg 1861.

38) De Graecis. Scr. Rud. Gädechens. Gott. 1863.

39) Sententia feratur de Hesiodiae, qualis ab antiquis censebatur, potēsis natura et origine. Scr. Finkenbrinck. Mülheim a. d. Ruhr 1873.

40) I poemi di Esiodo — premesso un discorso sulla vita, sulle opere e sul sistema cosmogonico del poeta. Per Lorenzo Pozzuolo. Milano 1873.

41) Das System der hesiodischen Kosmogonie. Von H. Flach. Leipzig 1874.

42) Mémoire sur la cosmographie grecque à l'époque d'Homère et d'Hésiode par M. Th. Henri Martin. Paris 1874.

43) Der Raub und die Rückkehr der Persephone in ihrer Bedeutung f. Mythologie, Literatur- und Kunstgeschichte. Scr. R. Förster 1874.

44) Nike in der Vasenmalerei. P. Knapp. Tübing. 1876.

2. De Operibus et Diebus.

45) Nonnulla ad Hes. *πλέον ἤμισυ παντός*. Scr. Mitscherlich. Gott. 1819.

46) Morum doctrinae apud Hes. initia. Scr. Bender. Bonn. 1840.

47) Ueber den Mythos von d. Weltaltern. Von C. F. Hermann. in Act. Phil. 1841 p. 62—72 (Abhandlungen p. 306 seq.)

48) De aetatibus generis humani. Scr. Schoemannus Gryphw. 1842. In opusc. II. p. 305—320.

- 49) Praefatio in edit. Vollbehr. a. 1844.
 50) Ueber den Mythus von den Weltaltern. Scr. Bam-
 berger in Mus. Rhen. I. p. 542 seq.
 51) Ueber den hesiodischen Mythus von d. ältesten
 Menschengeschlechtern. Scr. Lang. Wien 1856.
 52) Der Mythus von den fünf Menschengeschlechtern
 bei Hesiod. Von R. Roth. Tübingen 1860.
 53) Prometheus en Pandora. Scr. Francken. Gro-
 ningen 1864.
 54) Carmen, quod Dies inscribitur, Sueth. convert. et
 comment. instruxit Sven Io. Kardell. Holmiae 1866.
 55) De Hesiodi operum et dierum fine. Scr. C. Betke.
 Pars I. Monast. 1872.
 56) Hesiod and Theognis by James Davies. Edinb.
 and London 1873.
 57) Le Opere e i Giorni di Esiodo. Saggio di studii
 del Giovanni Canina. Torino 1874.
 58) De mytho Hesiodico de aetatibus hominum. Scr.
 Rinne. Delitsch 1875.
 59) Hesiod's Werke des Landbaues. Scr. Thaer in
 Fühling's landwirthschaftliche Zeitung 1877 XI. p. 1—10.

3. De Scuto Herculis.

- 60) Ueber den Schild des Hercules nach der Beschrei-
 bung des Hesiodus. Von Schlichtegroll. Gotha 1788.
 61) Observationes in H. carmina. Scr. Bauermeister.
 .Gott. 1815.
 62) Zeitschrift für alte Kunst p. 573 seq. Scr. Welcker.
 Götting. 1818.
 63) Archäologische Vindication des hesiodischen Hera-
 kles-Schildes. Von Otfried Müller. Kleine Schriften Vol.
 II. p. 615 seq.
 64) Censura editionis Goettlingianae ab Hermanno
 facta. in opusc. VI. p. 204 seq.
 65) Ueber den Parallelismus. Scr. Brunn in Mus.
 Rhen. V. p. 342 seq.
 66) Geschichte d. griechischen Plastik. Tom. I. p. 53.
 Scr. Overbeck.
 67) Lehrs. Deiters. Rhode l. l.
 68) Der Schild des Achilleus bei Homer und seine
 Nachahmungen, namentlich bei Vergil und Hesiod. Von
 Adolph Kiene. Philol. XXV. p. 577—606.
 69) Die Kunst bei Homer und ihr Verhältniss zu den

Anfängen der griechischen Kunstgeschichte. Von H. Brunn. Abh. d. Bair. Akad. III, 3 p. 1—53.

- 4) De fragmentis Hesiodicis.
- 70) Harlesius ad Fabr. Bibl. Gr. I. p. 578—582.
- 71) Groddeck. in Bibl. Vett. Litt. et Art. II. p. 80—83.
- 72) De Hes. carminibus perditis. Scr. Car. Lehmann. Ber. 1828.
- 73) Hesiodi *Ἔργα μεγάλα*. Scr. Leonh. Hug. Freib. 1835.
- 74) De Catalogo et Eois, carminibus Hesiodiis. Scr. Marckscheffel. Vratisl. 1838.
- 75) Melampus und sein Geschlecht. Von Eckermann. Goett. 1840.
- 76) Creuzer in Wiener Jahrb. LXI. p. 184.
- 77) Osann in Annal. Phil. 1833 p. 255.
- 78) Hermann. in censura ed. Goettl. p. 255 seq.
- 79) J. Cäsar in Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1838 p. 550 seq.
- 80) Spicilegium primum fragmentorum Hesiodi. Scr. Goettling. Jenae 1854. Sp. alterum Jen. 1856. in op. acad. p. 192—197 (Lipsiae 1869).
- 81) Lesefrüchte. Scr. Th. Bergk. Annal. Phil. 1873 p. 38—41.
- 82) Val. Rose et Arth. Ludwich. I. I.
- 83) Epicorum Graecorum fragmenta. Coll. Godofredus Kinkel. Vol. I. Lipsiae 1877.

F. De vita Hesiodi.

- 1) Ueber den Wettstreit d. Homer und Hesiod u. die gemuthmassten Sängerschulen. Scr. Heinrich. Epimenides 1801.
- 2) Kritische Erörterungen aus Hesiod's Leben, Glauben und Dichten. Scr. Thoenissen. Trier 1844.
- 3) Grundriss der griech. Literatur. Von Bernhardy. Halle 1845 Tom. II. p. 156—210.
- 4) Geschichte der griech. Literatur. Von Otfried Müller ed. III. (Stuttgart 1875) Tom. I. p. 128—165.
- 5) Griechische Literaturgeschichte von Theodor Bergk. Berlin 1872 Tom. I. p. 918—938.
- 6) Der Florentinische Tractat über Homer und Hesiod, ihr Geschlecht und ihren Wettkampf. Scr. F. Nietzsche. Mus. Rhen. 1870 p. 528—548. 1873 p. 211—249.

7) Zum Leben Hesiods. Scr. Flach. in Herma VIII. p. 457—467.

8) Beiträge zur griechischen Literaturgeschichte, von F. Susemihl. Annal. Philol. 1874 p. 649—676.

9) James Davies l. l. p. 1—21 the life of Hesiod.

10) Lorenzo Pozzuolo l. l. p. 5—21 vita del poeta.

G. De versionibus.

1) Hesiod's Werke u. Orpheus der Argonaut, v. Joh. Heinr. Voss. Heidelb. 1806.

2) Hes. Gedichte metrisch übersetzt von H. Schütze. Leipzig 1818.

3) Hesiod übers. mit Einleitung und Anmerkungen von Naumann. Prenzlau 1827.

4) Hesiod verdeutscht und mit Anmerkungen von E. Eyth. Stuttgart 1858.

5) Hes. Werke übersetzt von H. Gebhardt. Stuttgart 1861.

6) Lorenzo Pozzuolo l. l.

7) Udvalgte Stykker af Hesiodos oversatte af C. P. Christensen Schmidt. Opusc. philol. ad Madvig. missa. Kopenhagen 1876 p. 279—293.

Varietas editionum Goettlingii II et III.

A. Varietas lectionis.

5	Τερμησσοῖο — Περμησσοῖο	312	πεντηκοντακάρηνον — πεντηκοντακέφαλον
18	λαμπρήν — λαμπράν	313	λυγρ' εἰδυῖαν — λυγρὰ ἰδυῖαν
28	μυθήσασθαι — γηρύσασθαι	329	πῆμ' ἀνθρώποις — πῆμα βροτοῖσιν
31	δρέψασθαι — δρέψασαι	330	ἐνθ' ἄρ' ὄγ' — ἐνθ' ὄγε
32	θείην, ὡς — θέσπιν, ἵνα	333	Φόρκνι — Φόρκν
48	λήγουσὶ τ' — λήγουσαὶ τ'	334	ἐρεμνῆς — ἐρεμνοῖς
71	πατέρ' εἰς ὄν — πατέρα ὄν	335	μεγάλους — μεγάλης
82	γεινόμενόν τ' εἰδῶσι — γειν. τε ἰδῶσι	340	Ἀχελῷον — Ἀχελῷόν τ'
87	αἰψά τε — αἰψ' ὄγε	352	τ' Εἰδυῖα — τε Ἰδυῖα
112	ἄφενος — ἄφενον	357	Μενεστώ — Μενεσθῶ
135	Θείην τε Ῥεῖάν τε — Θεῖαν τε Ῥεῖαν τε	359	Κρηνηῖς — Χρυσηῖς
140	ὄμβριμόθυμον — ὄβριμόθυμον	369	βροτόν ἄνδρα — βροτῶ ἄνδρι
148	μεγάλοι καὶ ὄμβριμοι — μεγάλοι τε καὶ ὄβριμοι	371	Θεῖη — Θεῖα
154	γάρ — δ' ἄρ	377	λαμπρήν — λαμπράν
160	ἐπεφράσσατο — ἐφράσσατο	379	πάσῃσι — καὶ πᾶσι
178	λογέοιο — λογεοῖο	379	Ἀργέστην — ἀργέστην
184	ἐδέξατο — δέξατο	387	ἠγεμονεύει — ἠγεμονεύῃ
229	ψεύδεια — ψεύδεας	399	δῶρα ἔδωκεν — δῶρ' ἀπέδωκεν
243	Εὐκράντη — Εὐκράτη	401	εἰὸς — εἰὺ
245	Θόη θ' Ἄλλη — Θοή, Θαλίη	414	ὑπ' — ἀπ'
247	Εὐνείκη — Εὐνίκη	428	Ζεὺς τίεται — καὶ Ζεὺς τίεν
248	Πρωτώ — Πρωθῶ	431	ἦ δ' — οἰ δ'
253	ζαθέων — ζαχηῶν	438	τοκεῦσιν — τοκεῦσι δέ
264	ἔργ' εἰδυῖαι — ἔργα ἰδυῖαι	452	αἰ δέ — αἰδέ
270	καλλιπαρηος — καλλιπαρηος	466	τῶ ὄγε οὐκ — τοῦνεκ' ἄρ' οὐκ
281	ἐξέθορε — ἐκθορε	470	αὐτῆς — αὐτῆς
287	τριάρηνον — τρικέφαλον	473	καίδων — καίδων θ'
290	βουσι πάρ' — βουσιν ἐπ'	481	μὲν — μιν
295	οὐδὲν — οὐδέ	482	Λύκτον — Δίκτην
300	ποικίλον — αἰάλον	487	ἐγκατθετο — ἐσκατθετο
301	κοίλη — κοίλη	505	τοπρῖν — τὸ πρῖν
307	ἀνομόν θ' — ἀνεμον	532	ταῦτ' ἄρα — τούτων ἄρ'

- 538 τῶ — τοῖς
πίονι — πίονα
- 549 ἔλεν — ἔλεν
- 554 δέ μιν χόλος — χόλος δέ μιν
- 560 ἐπιλήθεο — ἐπελήθεο
- 567 κοίλω — κοίλω
- δ' ἄρα — δέ ἔ
- 569 ὡς ἴδεν — ὡς ἴδ' ἐν
- 577 ἱμερτοῦς, παρέθηκε — ἱμερ-
τοῦς τ' ἐπέθηκε
- 587 ὄμβριμ. — ὄβριμ.
- 592 μέγα θνητοῖσι — μέγ' αἰ
θνητοῖσι
- 596 αἰ — αἰ
- 598 οἶ — οἶ
- 616 ἐρύκει — ἔρυκεν
- 635 μάχην — πόνον
- 639 ἄρμενα — ἄρματα
- 640 ἀμβροσίην — ἀμβροσίη
- 641 πάντων — πάντων τ'
- 655 πιφάσκεαι — πιφανύσκεαι
- 691 ἀστραπή εὖ — ἀστεροπή
- 703 πλινυτο τοῖος — πλινυινθ'
οἶος
- ὄρωρει — ὄρωροι
- 706 ἔνοσιν τε — ἔνοσις τε
κοιήν τ' — κοιήην
- 732 Ποσειδέων — Ποσειδῶν
- 733 τοίχος — τεῖχος
- 781 ἀγγελίης — ἀγγελίην
- 783 ὅστις — ὅτε τις
- 797 ἀλλά τε — ἀλλ' ὄγε
- 798 δ' ἐπι — δέ ἔ
- 803 πάντ' ἔτεα — πάντα ἔτεα
- 823 ἕασιν — ἄπτοι
- 860 αἰδωνῆς — Αἰτνης
- 870 Ἀργέστεω Ζεφύρον τε — ἄρ-
γέστεω Ζεφύροιο
- 872 αἰ δ' ἄλλαι μᾶψ ἀνραι —
οἰ δ' ἄλλοι μαψαύραι
- 873 αἰ δ' ἦτοι — αἰ δὴ τοι
- 875 δ' ἄλλαι — δ' ἄλλη
- 884 Ζῆν — Ζῆν
- 887 θεῶν εἰδυῖαν — θεῶν τε
ἰδυῖαν
- 890 ἐγκάτθετο — ἐσκάτθετο
- 917 τῆσι ἄδον — τῆσιν ἄδον
- 924 Τριτογένειαν — γεινάτ' Α-
θήνην
- 973 πάσαν — πᾶσιν
- 974 τόνδ' — τόν δ'
- 991 νύχιον — μύχιον
- 996 ὄμβρ. — ὄβριμ.

2) Scutum.

- 7 κυανέαων — κυανέοντων
- 11 μῆν — μὲν
- 12 πέρι — πέρι
- 26 παῖς — παῖς
- 40 πρὶν γ' ἦς — πρὶν ἦς
- 54 Ἴφικλῆ λαοσσόω -- Ἴφικλῆα
δορουσσόω
- 83 δ' εἰς — δ' εἰς
- 129 κοίλην — κοίλην
- 135 ὄμβρ. — ὄβρ.
- 141 τιτάνω — κυανῶ
- 199 ἐν χειρσὶ — ἐν χειρσὶ
- 212 ἐθούων — ἐφοίτων
- 218 φράσσασθαι, ἐπελ — φράσ-
σασθ' ἐπελ
- 220 χρύσειον — χρύσειος
- 222 νόημα ποτᾶτο — νόημ' ἐπο-
τᾶτο
- 239 ἀπό — ὑπὲρ
- 243 χαλκεον — χαλκίον
- 245 τε μέμαρπεν — τε μέμαρπον
- 252 πρῶτον μεμάρποιεν — πρῶ-
τόν γε μεμάρποι
- 254 κατεῖεν — κατῆεν
- 280 οἶ — αἶ
- 283 ἀύλητῆρι δ' ἕκαστος — ἀύ-
λητῆρι ἕκαστος
- 280 κορωνιόεντα — κορωνιόοντα
- 296 ἐν ταλάροις — ἐς ταλάρους
- 326 θαρσύνουσ' ἔπεα — θαρσύ-
νουσ' ἔπεα
- 341 σμερδαλέον — σμερδαλέον δ'
- 378 εἴως — εἰος
- 390 ἔικτον — ἔικτην
- 397 ὅποτε — ὅτε τε
- 398 τῆμος — ἦμος
- 419 ἐπικρατέως — ἐπικρατέως τ'
- 432 ἐλθεῖν — ἐλθέμεν
- 441 ὁ — ὁ
- 442 ,,
- 445 ἰδοῦσ' ἔπεα — ἰδοῦσα ἔπεα
- 446 ἐπισχε — ἐπίσχε.

3) Oper. et D.

- 12 ἐπαινήσειε — ἐπαινέσειε
- 20 ὅμως — ὁμῶς
- 22 ὅς — ὁ
- ἀρόμμεναι — ἀρώμεναι
- 80 ᾠρη — ᾠρη
- 33 ὄφελλοις — ὄφέλλοι
- 34 ἔσται — ἔστιν

- 39 ἐθέλουσι δικάσσαι — ἐθέ-
 λοντι δίκασσαν
 52 κοίλω — κοίλω
 62 ἀθανάταις δὲ θεαῖς — ἀθα-
 νάτοις δὲ θεοῖς
 66 γυιοκόρους — γυιοβόρους
 90 πρὶν μὲν γάρ — πρῶην μὲν
 132 ἂν ἠβήσειε — ἀνηβήσειε
 145 ὄμβρ. — ὄβριμ.
 186 βάζοντες ἐπεσοι — βάζοντε
 ἐπεσοι
 192 χερσὶ καὶ — χερσί, καὶ
 220 δίκης — Δίκης
 235 γονεῦσιν — τοκεῦσιν
 241 ἀλιτραίνῃ — ἀλιτραίνει
 250 δίκῃσι — δίκῃσιν
 252 μύριοι εἰσιν — μυριοὶ εἰσίν
 260 ἄδικον — ἀδίκων
 263 βασιλεῖς — βασιλῆες
 μύθους — δίκας
 275 ἐπιλήθεο — ἐπιλάθεο
 277 ἐσθῆιν — ἐσθέμεν
 288 λείῃ — ὀλίγῃ
 293 αὐτῶ — αὐτῶ
 299 λιμὸς — λιμὸς
 304 ὄργῃν — ὄρμην
 325 οἴκοι — οἶκον
 330 τευ ἀφραδῆς — δι' ἀφρα-
 δῆς
 353 προσεῖναι — προσῖμεν
 364 εἶν — ἐν
 372 δ' ἄρ τοι — γὰρ τοι
 375 γυναικὶ — γυναικί
 φιλήτησι — φηλήτησι
 376 εἷη πατρῴων οἶκον — οἶ-
 κον πατρῴων εἷη
 378 θάνοισι — θάνοισι
 383 Ἀτλαγγενέων — Ἀτλαγγε-
 νέων
 384 ἀμητοῦ — ἀμήτου
 392 ἀμαῖαν — ἀμαῖαν
 πάντ' ἐθέλησθα — πάντα
 θέλησθα
 407 εἶν — ἐν
 409 τοι — τε
 422 ὄριον ἔργον — ὄρια ἔργα
 423 ὄλμον — ὄλμον
 426 ἀμάξῃ — ἀμάξῃ
 427 ἐπι καμπύλα — ἐπὶ καμπύλα
 434 ἔτερον γ' — ἕτερον
 439 ἐρίσαντες ἐν — ἐρίσαντ' ἐν
 443 ὅς κ' ἔργον — ὅς ἔργον
 452 βόως — βόας
 453 ἄμαξαν — ἀμαξαν
 455 ἄμαξαν — ἀμαξαν
 456 ἀμάξης — ἀμάξης
 468 ὄρηκα — ὄρηκα
 469 μεσάβω — μεσάβω
 473 ἀδροσύνη — ἀδροσύνη
 476 αἰρένμενον — αἰρένμενον
 479 ἀρώης — ἀρώης
 493 ἐπ' ἀλέα — ἐπαλέα
 494 ἀνέρας — ἀνέρα
 495 ὀφέλλη — ὀφέλλοι
 521 ἔργ' εἰδυῖα — ἔργα ἰδυῖα
 526 οὐ γάρ — οὐδέ
 568 ὀρθρογῶ — ὀρθρογῶ
 577 εἷη — εἷη
 578 ἦώς γάρ τ' — ἦώς γάρ
 581 πολλοῖσι δ' ἐπὶ — πολλοῖσι
 τ' ἐπὶ
 598 Ὀρίωνος — Ὀριάνωνος
 599 εὐαεῖ — εὐαεῖ
 606 εἷη — εἷη
 609 Ὀρίων — Ὀριάνων
 610 δ' ἐσίδη — δὲ ἰδη
 615 Ὀρίωνος — Ὀριάνωνος
 619 ὄμβρ. — ὄβρ.
 Ὀρίωνος — Ὀριάνωνος
 635 τῆδ' — τειδ'
 646 τρέψης — τρέψας
 647 βούληται — βούλει
 ἀτερπέα λιμόν — λιμόν
 ἀτερπῆ
 649 σεσοφίμενος — σεσοφισμένους
 682 εἰαρινός — ἀργαλέος
 689 κοίλῃσι — κοίλῃσι
 692 ἐφ' ἄμαξαν — ἐπ' ἄμαξαν
 696 τριηκόντων — τριήκοντα
 701 ἀμφὶς ἰδῶν — ἀμφιδῶν
 709 ἄρχῃ — ἀρχεῖ
 711 δέ κεν γ' — δέ σέ γ'
 712 ἐθέλησι — ἐθέλησι
 ἡγήτ' — ἡγεῖ
 713 ἄλλοτε ἄλλον — ἄλλοθεν
 ἄλλον
 716 νεικεστήρα — νεικητήρα
 721 εἶπης — εἶποις
 724 λείβειν — λειβέμεν
 740 κακότητι δὲ — κακότητ' ἰδὲ
 749 ἐνι — ἐπι
 750 καθίζειν — καθιζέμεν
 764 φημίξωσι — φημίξουσι
 766 δμῶεσσι — δμῶεσσι
 775 ἦ μὲν — ἦδ' — ἦμὲν — ἦδ'
 778 ὅτε τ' ἰδρις — ὅτε ἰδρις
 793 ἔστιν — ἔσται
 804 γεινόμενον — τινύμενον
 808 ἄρμενα — ἄρματα
 824 δὲ τ' ἴσασιν — δὲ ἴσασιν.

B. Varietas versuum uncis seclisorum.

II.

Th. 5—8. 12. 46. 64—67. 105—
115. 118. 130. 141. 144—145.
186. 217—222. 282—286. 300
—303. 323—324. 408. 411 —
452. 473. 477—484. 496. 501
—506. 590. 743—745. 774. 807
—819. 828. 979—983 = 127
versus.

Sc. 203—204. 299. 402—404.
474—475 = 8 versus.

Op. 10. 93. 99. 106—108. 111.
120. 171—189. 202. 210—211.
310. 381—382. 406. 438. 561
—563. 646—662. 740. 815—
816 = 58 versus.

III.

Th. 5—8. 46. 64—67. 144—145.
186. 196. 199—200. 218—219.
224. 271—272. 300—303. 323
—324. 336. 408. 411—452. 465.
486. 496. 501—506. 568. 576
—577. 591. 634. 642. 671—
673. 707. 708. 722—724. 731.
743—745. 755—757. 774. 780
—782. 807—819. 828. 846. 850
—852. 866. 868. 900—908.
964. 979—983. 1014 = 140
versus.

Sc. 53—56. 75—76. 143. 151—
153. 173 ἀπουράμενοι — 175
κείατο. 203 θεῶν — 205 ἀγῶ-
νι. 210—211. 217—219. 258
—260. 279. 290. 293 ὑπὸ —
296 ἐφόρευν. 299. 340—373.
374—379. 384—385. 386—392.
393—401. 402—404. 415—423.
474—475 = 102 versus.

Op. 1—10. 60—69. 76. 79. 93.
99. 105. 106—108. 124—125.
130—131. 169. 179—181. 187
—189. 202. 210—211. 220—
221. 244—245. 261—262. 273.
310—318. 329. 370—372. 393
Δημήτερος — 394 ἀέξεται. 406.
438. 453—457. 462—464. 483
—484. 491—492. 561—563. 579
—581. 601—605. 617. 623. 643
—645. 646—662. 692—693. 706.
751—752. 794 κόρη — 797
τιθεῖς. 799. 801. 815—816.
825—828 = 127 versus.

Scribebam Tubingae mens. Octobr. MDCCCLXXVII.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ
ΓΕΝΟΣ ΗΣΙΟΔΟΥ.

Ἡσίοδος σὺν τῷ ἀδελφῷ Πέρσῃ παῖς ἐγγόνει Δίου καὶ Πνικιμήδης, Κυμαίων Αἰολέων, πενήτων ἀνθρώπων, οὐ διὰ τὸ ἄπορον καὶ τὰ χρέα τὴν ἑαυτῶν πατρίδα Κύμην ἀφέντες μεταναστεύουσιν ἐπὶ τὴν Ἄσκηρον, χωρίον τῶν Βοιωτῶν δυσχείμερον καὶ κακοθέριον, περὶ τοὺς 5 πόδας κειμένην τοῦ Ἐλικῶνος, κακεῖ κατοικοῦσι. τοιαύτη δὲ πενία τῶν ἀνθρώπων συνεσχημένων, συνέβη τὸν Ἡσίοδον τοῦτον πρόβατα ἐν τῷ Ἐλικῶνι ποιμαίνειν. φασὶ δὲ ὡς ἐννέα τινὲς ἔλθοῦσαι γυναικες καὶ θρεψάμεναι κλῶνας ἐκ δάφνης Ἐλικωνίτιδος αὐτὸν ἐπεσίτισαν, 10 καὶ οὕτω σοφίας καὶ ποιητικῆς ἐμπεφόρητο. ἀλλὰ τὰ μέχρι μὲν τούτων ἀτρεκῆ τε καὶ ἀληθέστατα ὅτι παῖς ὁ Ἡσίοδος Δίου καὶ Πνικιμήδης, καὶ ὡς κατὰ τὸν Ἐλικῶνα ἐποίμανε τὰ δ' ἐντεῦθεν μεμνηγόρηται καὶ ἀλληγορικώτερον λέλεκται. ἢ γὰρ ἐν τῷ ποιμαίνειν περὶ τὸν 15 Ἐλικῶνα ἐνόμειε καὶ καθενδήσας ὁ Ἡσίοδος ὄναρ εἶδεν

Πρόκλου γένος Ἡσίοδου perperam scripserunt Westermann. Biogr. Gr. p. 45. G. Kinkel. Epic. Gr. fr. p. 78.

V. 5. περὶ] Sic Vat. Vulgo παρά.

V. 6. κατοικοῦσιν Westerm.

V. 9. φασὶ δ' ὡς θ' Westerm. Μοῦσαι γυναικες Vat. Neap. 54.

V. 10. ἐκ abest a Neap.

V. 12. ἀτρεκῆ τε] Sic Vat. Vulgo νητρεκῆ sine τε, quod placuit Schoemanno. Paulo post ὁ Ἡσίοδος scripsimus cum eodem libro. Articulus vulgo abest; om. Schoem.

ἐννέα γυναῖκας δάφνας αὐτῷ ψωμιζούσας (ἐδήλου δὲ
 τὸ ὄναρ πάντως ὡς πικρίας καὶ πόνων μετεσχηκῶς τῆς
 παιδεύσεως ἀειδαλῆ γεννήσει ποιήματα), ταῦτα τοίνυν ὁ
 Ἡσίοδος ἢ ὅψει ὀνειρώων τεθεαμένος καὶ διυπνισθεὶς καὶ
 5 τὸ ποιμαίνειν ἀφείς καὶ πόνοις ἑαυτὸν ἐνδοὺς καὶ μα-
 θήμασι τὴν τῶν ὀνειρώων ἐπίλυσιν ἐξεπέρανευ, ἢ περὶ
 τὸν Ἐλικῶνα ποιμαίνων ἐργηροῶς καὶ ἄυπνος ὢν σύν-
 νους τε πρὸς ἑαυτὸν γερονῶς καὶ πρόποντα νοῦν ἐσχη-
 κῶς ἀποδιδράσκει μὲν τὸ εὐτελὲς καὶ ποιμενικὸν καὶ σκλη-
 10 ρόβιον καὶ προσδραμῶν τῇ παιδεύσει καὶ πόνοις ἐγκαρτερή-
 σας μεγάλην καρποῦται τὴν εὐκλειαν, καὶ βίβλους τοσαύτας
 ἐξεπονήσατο, ἃς ἐγὼ Μουσῶν τε καὶ γνώσεως ἐπίσταμαι
 ψάμισμα καὶ δάφνας λάλους Ἐλικωνίτιδας, ἐλισσομένας
 ἀπανταχοῦ καὶ θαλλούσας καὶ κηροττούσας τὸν πρὶν μὲν
 15 οἰκτρόβιον καὶ ἀφανῆ νομέα ποιμνίων, νῦν δὲ ἡμίθεον
 χρηματίσαντα δι' ἀρετῆς καὶ παιδεύσεως. ὥσπερ καὶ ὁ
 Σωφρονίσκου Σωκράτης ὁ λιθοξόος, καὶ ὁ ἰχθυοπώλης
 Δημάδης, καὶ ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης, Σίμων τε
 ὁ σκυτεύς, καὶ ὁ λαχανεὺς Εὐριπίδης, ἐτι τε ὁ Σκύθης
 20 Ἀνάχαρσις, καὶ ἄμφω τὸ δούλω Αἰσωπος καὶ Ἐπίκτη-
 τος, καὶ ὁ Σύρος φήτωρ ὁ Λουκιανὸς ὁ λιθοξόος τε καὶ
 ἡμίδουλος, καὶ οἱ λοιποὶ, (ὥσπερ καὶ παρ' ἡμῶν ὁ χρυσο-
 γνώμων ἐκεῖνος Σωτήριχος καὶ ὁ νῦν. περιῶν τῆς Νι-
 κομηδούς οἰνοπράτης ἀρχιερεὺς, ὃς οὐδὲ νῦν ἐθέλει τοῦ
 25 πιθεῶνος ἐξίστασθαι, ἄλλ' ἐτι τὸν οἶνον μιγνύει καὶ
 μεταβάλλει τοὺς ἀφορεῖς). συνημακέσαι δ' αὐτὸν οἱ
 μὲν Ὀμήρῳ φασίν, οἱ δὲ καὶ Ὀμήρου προγενέστερον
 εἶναι δυσχυρίζονται. καὶ οἱ μὲν προγενέστερον εἶναι
 Ὀμήρου δυσχυρίζομενοι ἐν ἀρχαῖς εἶναι φασὶ τῆς

V. 1. αὐτῷ] Sic Vat. Vulgo αὐτόν, quod rec. Schoem. Uncinos addidit Westerm.

V. 13. Ἐλικωνίτιδας] Sic Vat. Vulgo Ἐλικωνίτιδος.

V. 15. νῦν δ' ἡμίθεον Westerm.

V. 22. ὥσπερ — ἀφορεῖς om. Westerm. Schoem. περι-
 ῶν Gaisf.

V. 24. Quem hic intellexerit nescio; οἰνοπράτη videtur ta-
 berna esse, nisi ieg. Νικομηδείας, ut οἰνοπράτης sit nominativus.

V. 29. Ante Ὀμήρου add. τούτου Westerm. Schoem.

Ἄρχιππου ἀρχῆς, Ὅμηρον δὲ ἐν τῷ τέλει· ὁ δ' Ἄρχιππος οὗτος υἱὸς ἦν Ἀκάστου, ἄρχας Ἀθηναίων ἔτη λέ' οἱ δὲ συγχρόνους αὐτοὺς εἶναι λέγοντες ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ Ἀμφιδάμαντος τοῦ βασιλέως Εὐβοίας φασὶν αὐτοὺς ἀγωνίσασθαι, καὶ νενικημέναι Ἡσίοδον ἀγωνοθετοῦντος 5 καὶ κρίνοντος Πανείδου τοῦ βασιλέως τοῦ ἀδελφοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ τῶν υἱῶν Ἀμφιδάμαντος, Γανύκτορος τε καὶ τῶν λοιπῶν. ἐξηρωτηκέναι γὰρ αὐτοὺς πολλὰ πρὸς ἀλλήλους φασὶ δι' ἐπῶν αὐτοσχεδίων καὶ ἀποκρινασθαι, καὶ πᾶσι τὸν Ὅμηρον τὰ πρωτεῖα λαμβάνειν· 10 τέλος τοῦ βασιλέως Πανείδου εἰπόντος αὐτοῖς τὰ κάλλιστα τῶν ἑαυτῶν ἐπῶν ἀναλεξαμένους εἰπεῖν, Ὅμηρος μὲν ἄρχεται λέγειν τοῦτο τὸ χωρίον ἀπὸ πολλῶν ἐπῶν ἀρξάμενος ὕπισθεν·

ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔριδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ, 15
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
νεύοντων· ὡς πυκνοὶ ἐφίστασαν ἀλλήλοισι,
καὶ περαιτέρω τούτων. Ἡσίοδος δὲ τῶν
Πληιάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἀπάρχεται καὶ ὁμοίως Ὅμηρῳ προβαίνει· μέχρι πολλοῦ 20
τῶν ἐπῶν. καὶ πάλιν ἐπὶ τούτοις οἱ παρεστῶτες πάντες
τῶν ἔλλογίμων καὶ στρατιωτῶν τὸν Ὅμηρον ἐστεφάνουν,
ὁ δὲ Πανείδης ἔκρινε νικᾶν Ἡσίοδον ὡς εἰρήνην καὶ
γεωργίαν διδάσκοντα καὶ οὐ καθάπερ Ὅμηρος πολέμου
καὶ σφάγια. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰσι ληρήματα τῶν νεω- 25
τέρων καὶ πλάσεις τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐρωτημάτων καὶ
τῶν ἐξ Ὅμηρου παρεμβεβλημένων ἐπῶν καὶ ὑπ' ἐκείνου
δηθέντων ῥηθέντων. Ὅμηρος γὰρ ὁ χρυσοῦς, ὡς ἐγῶμαι,

V. 1. Vulg. Ἀρχίππου — Ἄρχιππος, quod scripsit Schoem.
V. 5. νενικηκέναι] Sic. Vat. Vulgo νενικηκότα.
V. 6. Πανείδου] Al. Πανίδου, ut Schoem. Sed Πανείδης
tuetur etiam codex Certam. Hom. et Hesiodi.
V. 15. Cf. Il. XIII, 131 seq.
V. 19. Cf. Op. et D. 383 seq.
V. 20 seq. πολλοῦ τῶν] Sic V. Vulgo πολλῶν ἐπῶν.
Sic Schoem.
V. 23. ἔκριεν Schoem.
V. 27. παρεμβεβλημένων] Sic V. Vulgo παραβεβλ.

μᾶλλον δὲ ἀκριβεστάτως ἐπίσταμαι, πολὺ τε παλαιότερος Ἡσιόδου ὑπῆρχε, καὶ εἰ πρὸς τοὺς θρυλλουμένους ἐκείνους θεοὺς ἔριν ἐστήσατο λόγων, καὶ κατὰ τούτων ἂν τὰ πρωτεῖα καὶ τοὺς στεφάνους ἠνέγκατο. ἀλλ' ἴσως ὁ ἕτερος Ὅμηρος ἦν ὁ τῷ Ἡσιόδῳ ἰσόχρονος ὁ τοῦ Εὐφρονος παῖς ὁ Φωκεὺς ὁ καὶ τούτῳ τὴν ἔριν στησάμενος, κἂν τὰ ἔπη τοῦ θείου ἐκείνου ἀνδρὸς τῆ ὁμωνυμῆα πεπλανημένοι λέγειν τοῦτο ἐπλάσαντο. Ὅμηροι γὰρ πολλοὶ γεγόνασιν ἕτεροι ζήλω τοῦ παλαιοῦ τὴν κλησιν λαμβάνοντες· καὶ γὰρ καὶ τοῦ Φωκέως Ὁμήρου τούτου ἕτερος ὑπάρχει νεώτερος Ὅμηρος. οὗτος ὁ νεώτερος Ὅμηρος ἦν παῖς Ἀνδρομάχου τῷ γένει Βυζάντιος ὁ τὴν Εὐρυπύλειαν ποιήσας. τὸν παλαιὸν δὲ Ὅμηρον Διονύσιος ὁ κνυλογράφος φησὶν ἐπ' ἀμφοτέρων ὑπάρχειν τῶν Θεβαϊκῶν στρατειῶν καὶ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως. ἐκ τούτου οὖν λογιζομαι τοῦτο τοῦ Ἡσιόδου εἶναι τετρακοσίων ἐτῶν προγενέστερον. Ἀριστοτέλης γὰρ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δὲ οἶμαι ὁ τοὺς πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ Στησίχορον τὸν μελοποιὸν εἶναι φησὶν υἱὸν Ἡσιόδου ἐκ τῆς Κτιμένης αὐτῷ γεννηθέντα τῆς Ἀμφιφάνους καὶ Γανύκτορος ἀδελφῆς, θυγατρὸς δὲ Φηγέως. ὁ δὲ Στησίχορος οὗτος σύγχρονος ἦν Πυθαγόρα τῷ φιλοσόφῳ

V. 1. μᾶλλον δ' Westerm.

V. 4 seq. ὁ ἕτερος] Sic Vat. Vulgo abest articulus. Om. Westerm. Schoem.

V. 6. V. Suidas γ. Τέρπανδρος.

V. 7. ἔπη] Adiecinus e Vat. Om. Schoem.

V. 8. τοῦτον Westerm.

V. 9. παλαιοῦ] Sic Vat. Vulgo πάλαι, quod scr. Schoem.

V. 13. Εὐρυπυλίαν Vat. δ' Ὅμηρον Westerm.

V. 16. τοῦ Ἡσιόδου] Sic Vat. Vulgo τὸν Ἡσιόδον. Sic et metag. rec. Schoem.

V. 17. προγενέστερον] Sic Vat. Vulgo μεταγ.

V. 18. δ' οἶμαι Westerm.

V. 19. φησι Schoem.

V. 20. Κτιμένης] Sic hic et infra scr. Westerm. e con. Herm. op. VI. p. 152. Codd. Κτημένης . . . Trincavellius altero loco κτειμένης. — Κλυμένης Goettl. Schoem. ex emendat. Wytttenbachii ad Plut. Mor. p. 162 c.

V. 21. ἀδελφῆς] Vat. ἀδελφοῦ. — Φηγέως] Φυγέως Vat. Taur., Θεσέως Neap., Φυσέως Palat. emend. ap. Neumann. Aristot. Polit. fragm. p. 144.

καὶ τῷ Ἀκραγαντίνῳ Φαλάριδι. Ἀστυπάλαιεὺς δ' ἦν τῷ γένει ὁ Φάλαρις, ὡς αὐτὸς φησιν ἐπιστολαῖς ταῖς αὐτοῦ, τύραννος δὲ Ἀκραγαντίνων. ἐγὼ δὲ οὐκ ἀκριβολογησάμενος Ἀκραγαντίνον ἐκάλεσα τῇ κοινῇ συνηθείᾳ χρώμενος· ἢ δὲ Ἀστυπάλῃ πόλις τῆς Σάμου ἐστίν. οἱ δὲ Ὀμήρου τετρακοσίοις ὑστερίζοντα ἔτεσι, καθά φησι καὶ Ἡρόδοτος. συνεγράψατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσίοδος βίβλους ἑκαίδεκα, Ὀμηρος δὲ ὁ παλαιὸς ἰγ'. τελευτᾶ δὲ ὁ Ἡσίοδος ἐν Λοκρίδι τοιουτοτρόπως. μετὰ τὴν νίκην ἦν αὐτὸν νενικηκέναι φασὶν ἐπὶ τῇ τελευτῇ Ἀμφιδάμαντος εἰς Δελ- 10 φούς ἐπορευθῆ, καὶ ἐδόθη αὐτῷ οὐτοσι ὁ χρησμός·

ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφοπολεῦει,
Ἡσίοδος, Μούσησι τετιμένος ἀθανάτησι·

τοῦ δὴ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται Ἡώς.

ἀλλὰ Διὸς πεφυλάξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος· 15

κεῖ γάρ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.

ὁ δὲ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Νεμέαν φυγῶν ἐν Οἰνότη τῆς Λοκρίδος ὑπὸ Ἀμφιφάνους καὶ Γανύκτορος, τῶν Φηγέως παίδων, ἀναιρεῖται καὶ χιπίτεται εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς φθείρας τὴν ἀδελφὴν ἐκείναν Κτιμένην, ἐξ ἧς ἔγεν- 20 νήθη Στησίχορος· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Οἰνότη Διὸς Νεμείου ἱερὸν. μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ὑπὸ δελφίνων πρὸς τὸν αἰγιαλὸν ἐξήχθη τὸ σῶμα μεταξὺ Λοκρίδος καὶ Εὐβοίας, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν Λοκροὶ ἐν Νεμέᾳ τῆς Οἰνότης. οἱ δὲ φονεῖς αὐτοῦ νηὸς ἐπιβάντες ἐπειρῶντο φυγεῖν, χεიმῶνι 25 δὲ διεφθάρησαν. Ὀρχομένιοι δὲ ὕστερον κατὰ χρησμὸν

V. 1. Ἀστυπάλαιεὺς — V. 5. ἐστίν om. Westerm. Schoem.

V. 6. ὑστερίζοντα] Sic Vat. Vulgo ὑστερίζον, ut Schoem.

V. 8. δ' ὁ Westerm.

V. 16. κεῖ γάρ] Sic scripsit Westerm. cum cod. P. καὶ γάρ τοι pars codd. — κείθι δέ ex Cert. Goettling., qui coni. proposuit καὶ γάρ ἐκεῖ. Sic etiam Schoem.

V. 21. ὁ Στησίχορος Westerm.

V. 23. Εὐβοίας] Sic etiam cod. Certaminis, unde hauserunt scriptores. Sed in Certamine pro ΕΥΒΟΙΑΣ fort. Βοιωτίας legendum est.

V. 25. αὐτοῦ] Sic Vat. Vulgo τούτου.

V. 26. δ' ὕστερον Westerm.

ἐνεγκόντες τὰ Ἡσιόδου ὅσα θάπτουσιν ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ
καὶ ἐπέγραψαν τάδε·

"Ἀσκη μὲν πατρὶς πολυλήτης, ἀλλὰ θανόντος
ὅστ' ἐὰν πληξίπκων γῆ Μινυῶν κατέχει

5 Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν,
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνοις σοφίης·
ἐπέγραψε δὲ καὶ Πίνδαρος·

καίρε δις ἠβήσας καὶ δις τάφον ἀντιβολήσας,
'Ἡσιόδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

V. 1. ἀγορᾷ] Si in foro Orchomeni sepultus Hesiodus est, non potest is tumulus pro Hesiodi sepulcro haberi, de quo Ulrichsius, vir doctissimus, loquitur (Iter in Graec. I. p. 193).

V. 3—6. Sic vulg. Westerm. Transposuit disticha cum Vat. Goetting.

V. 4. Sic Paus.; Vat πληξίπκων Μινύης. Μινύης (scr. Μινύης) etiam Vat. Βοιωτοὶ πληξίπκοι Scut. 24. πλαξίπκα Θήβα Pindar. Ol. VI, 145 (85). Totum versum in suum convertit usum Aristoteles (Brunck. Anal. I. p. 178). Epigramma ab aliis tribuitur Mnasalcae Sicyonio (v. Brunck. Anal. I. p. 193).

V. 5. Sic codd.; Paus. IX, 38: τοῦ πλείστον ἐν Ἑλλάδι κῆδος ὀρεῖται. V. Butt. Gr. Gr. II. p. 202.

V. 8—9. In malam partem sumptum huc pertinet proverbium δις παῖδες οἱ γέροντες. V. Ast. ad Plat. Legg. p. 78.

V. 9. μέτρα χέων Brunck. Anal. II. p. 523. Nihil mutandum. Sic enim etiam is legit, qui epigramma fecit in tabula Iliaca: ὄφρα δαίς πάσης μέτρον ἔχης σοφίας.

Corrigenda.

Quaquam nemo, opinor, in hac tertia editione erratorum copia offendetur, tamen plura in textum carminum, Theogoniae potissimum, mea incuria irrepserunt menda, quae abessent mallem. Ac graviora quidem cum ipse hic corrigenda censerem, minutiora, in quibus accentus atque spiritus vel omissos vel mendosos numero, lectorum industriae ac subtilitati reliqui.

Theog.	75	lege	Μοῦσαι ἄειδον	pro	Μοῦσαι
	117	"	αἰεὶ	"	αἰεὶ
	276	"	παθούσα.	"	παθούσα,
	670	"	δεινοί	"	δεινοί
	820	"	Ζεὺς	"	Ζεὺς
	870	"	Ζεφύροιο	"	Ζεφύροιο
Scut.	204	"	ἔστεφάνωτο	"	ἔστεφάνωτο
Fr. XXVII	"	p.	268	"	286
Fr. CLXX	"	p.	40	"	47.

Addenda.

Ad p. LXV seq.: cod. Vatic. 1332 in fol. 227—230 Scuti Herculis v. 1—112 cum scholiis exhibit.

Ad p. LXVII: cod. Casanat. G. V, 5 in fol. 82—86 etiam Scuti Herculis v. 1—319 cum scholiis continet.

Omiserunt editores cod. Casan. G. IV, 16 a. 1413 conscriptum, in quo γένος Ἥαιόδου et Opera Diesque cum scholiis leguntur.

Ad p. LXXVI: Das nachhesiodische Digamma. Scr. H. Flach in Bezenberger's Beiträge z. Kunde d. indg. Sprach. II, p. 1—73.

Ad Theog. 5. Cf. Vergil. Eclog. VI, 64. Propert. II, 10, 26. Martial. I, 76, 11. VIII, 70, 3.

" 22. Locum in animo habet Vergil. Eclog. VI, 64 seq.

" 116. De Chao cf. Probi com. Vergil. p. 21 ed. Keil.

" 297. ἐν σπέει γλαφυρῶ conl. Nauckius in praef. Iliadis p. XVI not. (Berolini 1877).

" 532. De ἄξομενος v. etiam Alcmān. fr. 54 Bergk. σὲ γὰρ ἄξομαι.

Ad Oper. 699. De ἴνα pro ὡς κε v. Eudoc. Viol. p. 142, ubi Eudocia scripsit εὐζωρον ἴνα μεθύουσα, scholiasta ad Aristoph. Plut. 1054 rectius εὐζωρον ὡς ἂν μεθύουσα.

Cum editionem Goettlingianam fere absolvissem, in manus meas venit fragmentorum epicorum recensio a Godofredo Kinkelio curata (Vol. I. Lipsiae 1877), ex qua fragmentorum Hesiodeorum lectiones discrepantes apponam: fr. 13, 3 *ιδ'* pro *καί*, 32, 1 *φιλοπολέμων βασιλης* pro *θεμιστοπόλοι βασιλης*, 35, 3 *άλέας*, 42, 2 *κατέσχεθεν*, 49, 3 *όλοον σύν*, 58, 3 *διά είδος*, 60 *υπόδουπος* e conl. Lehrs., 80, 7 post *άνθρώποις* lacunae unius versus signum posuit, v. 7 *ναιεν*, 82, 4 recte addidit conl. Koechlyi (conl. ep. I. p. 13) *ίξε δ' ές Όρχομενόν* (sc. regem) *Μιννήιον*· *ός δέ μιν ήρως*, 94, 3 *σύν δέ*, 112 fragm. trium versuum restituit, quorum primus legendus videtur *Μίνως ός βασιλεύτατος ήν θνητών ανθρώπων*, 113 male reposuit *έρος* e conl. Baum. hymn. Hom. p. 235, 125 in altero loco perperam scripsit *ότ' άρ' Ισχυς* violato digammo, melius *Κόρωνιν* (v. Lehrs. Ar. p. 287), 132, 4 *αρχόμενοι τε*, 164 b v. 5 *ώς*, v. 6 *χείρον' άμοίτην* cum ed. principe, v. 7 *ώς δ'*, 170 *ήδιστον* e conl. Meinek., 171, 2 allegavit conl. Koechlyi *δεινών τε*, 172, 5 *έπτά τ'*, 173 *μοιρέων* e conl. Koechlyi, 196 merito in fragmentis falsis habuit, postquam Meinekius *Ηρόδοτος* (sc. II, 10) pro *Ησιόδος* correxit, fr. 239 vix recte ad Oper. 127 rettulit.

Ex appendice editionis Kinkelianaе addam haec: Ad fr. 44 Philod. *περι εύσεβ.* p. 49, fr. 49 Philod. *περι εύσ.* p. 17. addito altero fragmento de Apolline apud Philod. p. 34 *Ησιόδος δέ και Άκουσίλαος μέλλειν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐμβληθῆναι, τῆς Αἰητοῦς δ' ἰκετευσάσης ἀνδρὶ θητεῦσαι*, fr. 39 Philod. l. I. p. 24, fr. 35 Etym. Angel. apud Ritschl. Opusc. I. p. 689, fr. 77 Etym. Angel. apud Ritschl. l. I. p. 687, fr. 94 alterum adiunxit ex Philod. l. I. p. 50, ubi de Actaeone sermo est, fr. 169 Strabon. XIV. p. 668, fr. 173 *μοιρέων* etiam Meineke Anal. crit. ad Athen. p. 21, fr. 170 et 171 Meineke in Herma I. p. 327.

Explicatio siglorum codicum.

- M5.* = Med. XXXI, 39 saec. XI
M3. = Med. XXXII, 16 saec. XII
M2. = Med. XXXI, 32 saec. XIV
Par. in Theog. et Scut. = Par. 2708 saec. XIV
" " *Oper. et D.* = Par. 2771 saec. XI
Par. 3. = Par. 2773 saec. XIV
Mess. = Bibl. Publ. Messanius saec. XII
Schellershem. = Laur. Bad. 2823, 2, olim Schellershemianus saec. XIV
V1. = Venetus Cl. IX Cod. VI, olim Paullinus saec. XIV
V2. = Venetus Bibl. S. Marc. n. 464 saec. XIV.
- — — — —
- Vat. 1.* = Vaticanus n. 1409 saec. XIV
Vat. in Oper. et D. = Vat. n. 1384
Vat. 2. = Vaticanus n. 38 saec. XIV
Taur. = Bibl. Reg. Taurinensis B. III, 16 saec. XV
f = Vaticanus n. 1948 saec. XV
O = Vaticanus n. 915 saec. XIV
V = Vaticanus n. 1332 saec. XIV
G = Sangallensis n. 340
Par. 2. = Par. 2763 saec. XIV
Bar. in Theog. = Barocc. 109, nunc Oxoniensis saec. XV
" " *Op. et D.* = Barocc. 46, nunc Oxoniensis, Barocc. 60 saec. XV
MS incert. = varietas lectionis in e emplari Jenensi
Med. vel M 4 = Mediceus Dorvillii
Em. = Eman. Cantabrigiensis saec. XVI
Harl. = Harleianus n. 5724 saec. XIV
Vit. = Vitebergensis
Pal. vel Palat. = Palatino — Vaticanus n. 18
Rehd. = Rehdigeranus Vratislav. II. Fol. n. 63 saec. XV
Gal. = St. Trinitatis Cantabrigiensis
Amb. = Ambros. Mediolanenses
R seu Rs = cod. Mus. Brit. n. 522 saec. XV.
- — — — —

GEORGIA.

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

*Μουσάων Ελικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰδεῖν,
αἶδ' Ἐλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζαθέον τε,
καί τε περὶ κρήνην λοιδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
ὄρχεῦνται καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος·
[καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χροά Περμησοῖο,
ἢ Ἴππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέιο,*

V. 1. *Ἐλικωνιάδων* Fl.

V. 2. *αἶδ' Ἐλικῶνος* Fl.

V. 3 seq. V. Lucian. de saltat. 24., Liban. orat. XIX p. 478, Schol. v. 2.; pro ὄρχεῦνται Et. Magn. p. 604, 4 memoriter ex v. 5. *λούσαντο*. — *Ἐλοιδέα* Fl.

V. 3. *καί τ' ἐπὶ* V1.

V. 4. *ὄρχοῦνται* M2. Post hunc versum v. 104—108 olim secutos esse neque prooemium vetustum nisi vv. 1—4 (vel 36—42) et 104—106 contineri suspicabatur cum Deiters. de prooemio p. 14 Fl.

V. 5. *Περμησοῖο*] Sic reposuimus cum codd. V1 et Par. *Τερμησοῖο* Vat. f. O. V. Taur. M2. Rh. Goettl. cum Zenodoto, *Παρμησοῖο* M3. *Παρμήσοιο* Crates. *Τερμησοῖο* Bas.

V. 6. *Ἴππου κρήνης*] Sic Taur. V2. Par. Vulgo *Ἴππου κρήνης*. *Ὀλμειοῦ* Bas.

V. 1. *Ἐλικωνιάδων*] V. Pausan. IX, 29. Ceterum hunc versum Hesiodi cum Homeri celebratissimis prooemiis componit Leonidas Alex. XXIII., (Brunck. Anal. II. p. 194): *Μουσάων Ἐλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰδεῖν Ἐγραφε ποιμαίνων, ὡς λόγος, Ἡσίοδος*.

V. 3. *κρήνην λοιδέα*] Aganippen puta, quae est filia Termei. Pausan. IX, 29: *Ἐν Ἐλικῶνι δὲ πρὸς τὸ ἄλσος ἰόντι τῶν Μουσῶν ἐν ἀριστερά μὲν ἡ*

Ἀγανίπη πηγῇ. Θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Ἀγανίπην τοῦ Τερμησοῦ λέγουσι. De significatione adiectivi λοιδής v. Passov. ad Pers. prol. 2.

V. 4. *Κρονίωνος*] De hac ara nihil apud antiquos scriptores reperi, sed in nemore Musarum non defuisse aram patris Musarum admodum probabile est.

V. 6. *Ἴππου κρήνης*] Non, ut scribitur *Ἐλλήσποντος*, *Ἠλιούπολις*, ita dicitur *Ἴππουκρήνη*. V. Callim. Lav. Pall. 71: *Ἴπ-*

ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροῦς ἐνεποιήσαντο,
 καλοῦς, ἡμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.]
 ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμένα ἤρι πολλῇ,
 ἐννήχαι στείχον περικαλλέα ὄσσαν λείσαι,
 ὕμνεῦσαι Δία τ' αἰγλόχον καὶ πότνιαν Ἥρην,
 Ἀργείην, χρυσεόισι πεδίλοις ἐμβεβαύταν,

10

V. 7. ἐνεποιήσαντο] Heynius ad II. XXIV, 616 inconsiderate ἐν ποιήσαντο.

V. 5—8. Hi versus, quos noverat Lucian. adv. indoct. 3., sane alius videntur recensiois esse pro versibus 3. 4. Nam neque aoristi ἐνεποιήσαντο, ἐπερρώσαντο satis commode hic sequuntur praesens ὄρχεῦνται neque in simplici narratione, qua hic Hesiodus usus esse videtur, καὶ τε particulae (v. 5.) apte adiiciuntur particulis eisdem (v. 3.), quibus quid soleat a Musis fieri indicatur, non quid semel factum sit; neque consentanea est narratio Musas primum saltasse circa Aganippen, deinde, lavacro sumpto in Permesso, iterum in summo Helicone choreas duxisse. Diversam porro ab hac recensioem existitisse, quae ita haberet: καὶ τε λουσαίμεναι χροῖα καλὸν πόσ' ἀπαλοῖσιν ὄρχεῦνται περὶ βωμόν κτλ. ex scholiastae verbis patere videtur.

V. 9. πολλῇ] Vat. M2. πολλῶ.

πῶ ἐπὶ κράνῃ. Arat. Phaen. 216. 220. Quod vero equus est sacrum poetarum animal, eius rei causam non satis explicasse mihi videntur mythologi. Causa est in rhythmico equorum incessu, cuius rationem pulcre post Ennium intellexit Vergilius in illo: quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. Vides igitur eos, qui a Pindaro inde alis instruxerunt Pegasus, is ut altiozem animi volatum significaret, parum perpexisse huius numinis naturam. V. Vossium epp. myth. I. p. 247. Quod si Pegasus ungula sua aperuit fontem Musarum, nihil hac fabula docetur, quam priorem poesi fuisse rhythmum. — Ὀλμειοῦ] Verior forma Ὀλμειός esse videtur, ut videntur Hemsterhusius et Müller Orchom. p. 54. et ita Statius Theb. VII, 284: canoris et felix Holmie vadis, ex emend. Hemsterhus. Sed Ὀλμειός ab Aeolibus φιλωταῖς dicebatur, at-

que sic h. l. legisse Lucianum adv. ind. 3. patet. Similiter a Boeotis Aeolensibus Coppidum Ὀλμῶνες ad lacum Copaidem situm, in quem Olmius aquas suas emittit, leni spiritu proferebatur. Memoratur Olmius etiam a Strabone IX. p. 407: καὶ ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειός ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπύπτουσι λίμνην τὴν Κοπαῖδα τοῦ Ἀλιάρτου πλησίον et a Nonno Dion. VII, 236: Ἡ ῥόον Ὀλμειοῦ. Ὀλμειός habet etiam Arcad. de acc. p. 44, 16. Herodian. II p. 559 al. V. Jacobs ad Philostr. p. 705. Cf. Muetzell p. 45.

V. 10. στείχον] Hoc imperfectum fere subit aoristi significationem, quam exemplis quibusdam epicorum et tragicorum declaravit Hermannus de emend. rat. gr. Gr. p. 243. Eodem pertinet λαλλον Theog. 269. Cf. Schoem. p. 298. — περικαλλέα ὄσσαν λείσαι] Hom. Od. XII, 192: λείσαι ὄπα κρήνην.

κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλανκῶπιν Ἀθήνην,
 Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
 ἥδ' ἔ Ποσειδάωνα γειήοχον, ἐννοσίγαιον, 15
 καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
 Ἦβην τε χρυσοστέφανον καλήν τε Διώνην,
 Ἦῶ τ' Ἥελίον τε μέγαν, λαμπρᾶν τε Σελήνην,
 Λητώ τ' Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,

V. 15. Vulgo Ποσειδάωνα γαιήοχον, pro quo forma Boeotica γειήοχον cum M3 Goettl. Herm. scribenda est. V. Boeckh. not. crit. in Pind. p. 424. Herm. ep. ad Ilg. p. XIV. Pind. Olymp. XIII, 81 ubi Bergk. γεαόχω. Adversatur Rzach. Dialekt p. 366 seq., qui coll. Hartel. Stud. Hom. III, p. 7 γαιήοχον restituendum putavit. Cf. Od. X, 243. XIV, 5. XX, 379; Piad. XVI, 235. - γειήοχον rec. Schoem. γαιήοχον Koechl. cruce affixa. — Omnino v. Flach. die beiden ältesten etc. p. 10. — Ποσειδάωνα M2. f. O.

V. 17. Ἦβην] Plut. Conv. Qu. T. II. p. 747. F. Ἦβην. Schoem. certum consilium in enumerandis Deorum nominibus agnoscens Φοῖβην recepit.

V. 18 seq. Inverso ordine hi versus leguntur in Vat. Taur. Par. 1. 2. M2. Rh. V2., quos secuti sunt Wolfius, Schoemannus, Fl. Sed Schoemannus ordinem nominum servat Φοῖβην, Λητώ, Ἦῶ. (v. 17, 18, 19), refutatus ab Ellgero de prooem. p. 25 — λαμπρῆν Goettl. λαμπρᾶν codd.

V. 19. τ', ἥδ' ἔ pro τε, ἰδὲ correxit Bentl. Sed cf. Rzach.

μον. Ceterum vocabulum ἐννύ-
 χιαι indicio est fortasse appa-
 ruisse Hesiodo Musas per som-
 nium, quamquam num nocte
 Hesiodus oves custodiverit me-
 rito dubium videtur. Itaque ne
 ἐδίδαξαν quidem v. 22 ad ἐννύ-
 χιοι referendum est, cum ad-
 verbio ποτε praeteritum tempus
 alludere poetam colligas. Per-
 verse autem Bergk. Lit. Gr. I.
 p. 971 Theogoniam ab Hesiodo
 senescente compositam esse con-
 iecit, cum dixisset αἰ νύ ποθ'
 Ἠσίοδον. Cf. Flach. in Herma
 VIII p. 461. Ceterum cf. M.
 Aurelii imperatoris epistolam
 ad Frontonem I, 3: Transeo
 nunc ad Q. Ennium, quem
 tu ais ex somno et ex som-
 nio initium sibi fecisse. —
 Hinc ad Hesiodum pasto-
 rem, quem dormientem poe-
 tam ais factum. At enim
 ego memini apud magi-

strum me legere; ποιμένοι
 μῆλα νέμοντι παρ' Ἴγνιον ὀξέος
 ἔσπον Ἠσιόδω Μουσέων ἐσμός
 ὅτ' ἤντιασεν. τὸ ὅτ' ἤντιασεν
 vides quale sit, scilicet am-
 bulanti obvias venisse Mu-
 sas. — De ὄσσα cf. scholion Ari-
 starcheum: ὅτι ὄσαν τὴν θεῖαν
 φωνὴν καὶ τὴν θεῖαν κληδόνα
 Ὀμηρος λέγει, Ἠσίοδος δὲ πᾶσαν
 φωνὴν ὄσαν καλεῖ, et quae
 disputaverunt Lehrsins Ar.
 p. 88, Schneider. de eloc. Hes.
 p. 42.

V. 17. Διώνην] V. scholion:
 οὐ τὴν τῆς Ἀφροδίτης μητέρα,
 ἀλλὰ μίαν τῶν Δικειανίδων, του-
 τέστι τῶν Τιτανίδων. σημειῶσαι
 δέ, ὅτι δύο Ἀφροδίται, ἓν τὴν
 μίαν συνέξευξε Θέμιδι ἀρχαιο-
 τάτην οὖσαν.

V. 18. 19. Cum in quibus-
 dam codicibus inverso ordine
 legantur hi versus, Herman-
 nus indicio hoc esse putat po-

Γαῖάν τ' Ὀκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν, 20
 ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἔοντων.
 αἶ νύ ποδ' Ἑσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
 ἄρνας ποιμαίνονδ' Ἑλικῶνος ὑπο ζαθέοιο.
 τόνδε δέ με πρῶτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν,
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο 25
 Ποιμένες ἄγραυλοι, καὶ ἑλέγχεα, γαστέρες οἶον,

Unts. p. 4 seq., et praeterea Herm. ad Orph. p. 812., Naekii op. I, p. 222. ἀγκυλόμητιν M2.

V. 24. ἔειπαν] Sic V2. Ceteri ἔειπον. Illud, ut rarius, apud Hesiodum erat praefendum. Sic apud Herodot. I, 120. omnes fere codices εἶπαν, unus εἶπον. Pro πρῶτιστα Rh. πρῶτα.

sterius adiectum esse v. 18., sed in locum ineptum traiectionem, cum debuisset post v. 20. legi. Mihi contrarium videtur. Nam propter similem exitum ultimarum syllabarum versuum 17. et 18. facile fieri potuit, ut ab altero verso ad alterum aberraret librarius, postea autem, intellecto errore, in marginem reiceret versiculum, quem praeterierat. Hinc apparere videtur iam antiquitas se excepisse versus 18. 19.

V. 18. λαμπράν] Hermannus Opus. VI. p. 153. constantem in libris lectionem λαμπράν, sustentatam etiam, ut videbatur, a Schol. Eur. Phoen. 175. et Apollon. IV, 54. praetulit. Idem sensit Schneidewinus Exerc. crit. p. 41., qui propter q cum π sociatum η fugisse opinatur epicus. Recte autem formam λαμπράν hic et v. 371 ad dialectum Boeoticam retulit Rzach. Dialekt p. 396. Itaque male λαμπρήν tueri Goettl. conatus erat. — Alterum Boeoticae dialecti testimonium codicibus servatum invenies Scut. 199. ubi cf. adnot.

V. 23. De caesura trochaica in quarto pede v. Herm. ad Orph. p. 694.

V. 24. πρῶτιστα] Nempe priusquam divino poesis spiritu

me afflarent, vituperio me perstrinxerunt propter desidiam pastoralem.

V. 26. ποιμένες ἄγραυλοι — γαστέρες οἶον] Hom. II. XVIII, 162; ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἰθῶνα δύναται Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινόοντα δίοσθαι. Epimenides, quem Wolfius allegavit apud Paulum apostolum: Κρητες αἰεὶ ψεύσται, κατὰ θηρία, γαστέρες ἄγραυ. Quem imitatus esse videtur Theocr. Id. XV, 50: ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεῖοι. Sic scriptum oportuit cum optimis codd.; cf. quae adnotavit Zieglerus. Similiter Hom. II. V. 787: αἰδώς, Ἀργεῖοι, καὶ ἑλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί. Ceterum videtur incertum esse, utrum ποιμένες sit nominativus an vocativus, quem praefert Hermannus. Sustentatur imitatione Timonis Phlias. IV. in Brunck. Anal. II. p. 68: σχέτλιοι ἀνθρώποι, καὶ ἑλέγχεα, γαστέρες οἶον, ποίων ἐκ τ' ἐρίδων καὶ λισσομάχων πεπλάνησθε; Quicquid statuatur, si additur ἴδμεν, idem id valet propter oppositionem necessariam, ac si dixisset ἡμεῖς δὲ Μοῦσαι ἴδμεν. Illud οἶον, quod adiectum est ab Hesiodo, sic legitur apud Aeschylum Ag. 131: οἶον μὴ τις ἄγα θεόθεν κνεφάση προ-

ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὐτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα γηρῦσασθαι.

Ἦς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτίεπειαι·
καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζων 30
δρέψασαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδήν *σοφιδίου*

V. 27. ἴδμεν Athenag. Leg. p. 28. Sylb.

V. 28. εὐτ' Taur. V1. εὐτ' ἄν. — γηρῦσασθαι] Sic scripsimus cum V1. schol. Monac. Par. Cf. Flach. Scholien p. 11. Praeterea Apoll. Rhod. Arg. II, 847 Μουσίων ἕπο γηρῦσασθαι versusum Hesiodum ante oculos habuit. V. Oper. 260. Scheer. in Mus. Rhen. XXIII p. 686. — Recep. Schoem. Fl. — Vulg. μνησασθαι.

V. 29. κοῦραι] κείναι Rh., Μούσαι M2., in marg., γρ. κοῦραι. Nostrum habet etiam Et. M. v. ἀρτίεπειαι. — μεγάλου] V2. μεγάλοι, V1. Διὸς μεγάλου.

V. 30. ἔδον — ἐριθηλέος] Taur. ἔλον — ἐριθαλέος. V1. f. Par. ἔδων. quod rec. Bas.

V. 31. δρέψασαι] Sic cum V1. Par. Wolf. Dind. Schoem. Koechl. Fl. δρέψασθαι cum multis codd. Goettl. Welck. δρέψάμεναι unus cod. Par. B (2678). Sed quamquam consensu fere

τυπὲν στόμιον μέγα Τροίας στρατώθεν, ubi non debebat sollicitari a Blomfieldo; nam οἶον etiam hic scriptum est in exemplaribus quibusdam, ut Tr. Pro οἶον Atticus scriptor dixisset ἄλλως, ut monuit Ruhnkenius, cuius adnot. vide Tim. p. 199. — Quod dixit γαστέρες οἶον, i. e. μόνον (v. Hesychium v. γαστέρες οἶον) vel αὐτὸ μόνον, deinde aliter ab aliis etiam dictum est, ut ab Eubulo ap. Athen. p. 417. E. ὅλους τραχήλους. Cf. Valcken. ad Callim. fragm. el. p. 26 seq. — Ex hac Hesiodi compellatione patet recentiore esse fabulam Hesiodo, quae Iovem sub forma pastoris cum Mnemosyne concubuisse narrat. Cf. ad v. 54. — Ceterum v. scholion: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥάδιος λείπει τινὰ μετὰ τὸν πρῶτον στίχον φησὶν (ex emend. Schoem. op. II p. 538), quibus librarius ineptus addidit οὐ λείπει δέ, ἀλλ' ἔστι (scilicet, cuius in codice verba τινὰ μετὰ omissa erant) ποιμένες ἀγραυλοὶ κ. τ. λ.

V. 27. ψεύδεα — ὁμοῖα]

Cf. Hom. Od. XIX, 203. Theogn. 713: οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Ceterum v. 27. ceteri poetae epici, qualis Homerus fuit, indicantur, v. 28. vero didactici, quorum familiam ipse Hesiodus ducit.

V. 30. De forma ἔδον disputaverunt Foerstemann. de dial. Hes. p. 39 (ἔδοσαν Theog. 141, ἔθεσαν Opp. 74, 656). Rzach. Dialekt p. 466.

V. 31. δρέψασαι] Δρέψασαι, quod legitur in duobus codicibus receptumque erat e conjectura a Wolfio et Hermanno praef. hymn. Hom. p. XIII. non male habet; nam quod Heynius monuit, postulare usum Homeri atque Hesiodi δρέψάμεναι, reprobatur hymn. in Cer. 426: παίζομεν ἢδ' ἄνθεα δρέπομεν: v. Boeckh. expl. Pind. Ol. I. p. 103. De toto loco cf. Pausan. IX, 30: κἀθηται δὲ καὶ Ἡσίοδος κιδάραν ἐπὶ τοῖς γόνασιν ἔχων, οὐδὲν τι οἰκείον Ἡσίοδω φόρημα· δῆλα γάρ θῆ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπῶν, ὅτι ἐπὶ δάβδρα δάφνης ἦδε. De sceptro poetarum v. praef.

θέσπιν, ἵνα κλείοιμι τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἔόντα. *αὐτὸν κ. κ.*
καί με κέλουθ' ὕμνεϊν μακάρων γένος αἰὲν ἔόντων,
σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν αἰεΐδειν.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρυῶν ἢ περὶ πέτρην; 35

omnium codicum δρέψασθαι legitur, tamen scriptura cod. Par. δρέψασαι praeferenda videtur esse. Ita enim legerunt Tzetzta, vit. Hes. p. 5, 29 et p. 14, 14 καὶ δρεψάμεναι κλώνας ἐν δάφνης Ἐλικωνίδος et Nicephorus ad Synesium p. 371 D ed. Pet. καὶ δάφνης φύλλον δρεψάσας (l. δρεψάσας) αὐτὸν καὶ παραχρῆμα . . . Quod si Muetzell. p. 376 auctorem vitae Hesiodi propter verba αὐτὸν ἐπεστίσαν legisse δρέψασαι suspicatur, vereor, ne nimis argute rem tractaverit, cum verba ἐπέπνευσάν δέ μοι αὐδὴν a Tzetzta sic reddita esse possint. Qua de causa etiam Nicephori adnotatio sic potius corrigenda est: προσελθούσας τε αὐτῶ καὶ δάφνης φύλλον δρεψάσας καὶ αὐτὸν παραχρῆμα ἀφρηνοθέντα εἶναι σοφὸν καὶ δεξιώτατον ποιητὴν. — δρέψασαι θνητὸν V1.

V. 32. θέσπιν, ἵνα κλείοιμι] Sic correxerat Goettlingius pro θεῖην, ὡς κλείοιμι codd. Recep. Schoem. Cf. Od. I, 328. VIII, 498. θεῖην, ἵνα cruce affixa Koechl. Muetzell. coniecerat θεσπεσίην κλείειν ἅμα τ' ἐσόμενα πρό τ' ἔόντα.

V. 33. μ' ἐκέλουθ' V1. Par.

V. 34. ὕστερον] ὕστατον cod. M3 ex correctura, quod usitatum esse dicebat Wolfius, in textum recepit Dind., probavit Hermannus. Sed ὕστερον etiam schol. Basileensis agnoscit: αὐτὰς δὲ ὕμνεϊν πρῶτόν τε καὶ ὕστερον, ὡσανεὶ ἀεί. — αἰὲν abest a Taur.

V. 35. τίη est quianam; ἢ enim, quod additum est τὴν vocabulo, respondet Latinorum enclitico nam. Quod Hermannus monuit (Opusc. VI. p. 155.), reprobari hanc sententiam meam ὅτι ἡ particula, si propter adiectam etiam in asseveratione particulam monitum est, propterea non quadrat, quod similiter Latini dicunt quianam in causali sententia. — περὶ δρυῶν ἢ περὶ πέτρην. Proverbialis haec est formula, cuius vim ac potestatem non satis perspexisse mihi videntur interpretes, cum de antiqua fabula sermonem esse dicunt, quae homines ex arboribus et lapidibus procreatos esse moneat. De lapidibus Deucalionis audivi, de arboribus non item. Longe aliter res se habet. Nempe antiquissimis temporibus duo tantum

in Graecia, erant oracula quibus ut ipsorum deorum arcanis vocibus atque consiliis summa cum reverentia obsequia praestabant Graeci. Dodonae ex sacra quercu resonabant deorum consilia (verissimum est enim quod monuit O. Müller. Archaeol. p. 32.), Delphis, seu potius Pythone, ex specu Parnassi per Pythiam sacerdotem. Ita ὕψικωμος δρυὸς est pro ipso Dodonaeo oraculo Hom. Od. XIV. 327. XIX, 295. Cf. Aeschyl. Prom. 832. Sophocli. Tr. 1158.; et Πυθῶ dicitur περτοήσασα II. IX, 404.; Παρνασσία πέτρα de sede Apollinis est apud Aristoph. Nub. 597. et εἶπε Δελφὶς πέτρα apud Soph. Oed. T, V. 464. Cf. Orph. Argon. 2: ὦναξ Πυθῶνος μετέων — ὃς λάχες ἠλιβάτου κορυφῆς Παρνασίδαι πέτρην. Nonnus adeo

Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεδα, τὰ Διὶ πατρὶ
 ὑμενεῦσαι τέρπονσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
 εἰρεῦσαι τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐέ τα,
 φωνῇ ὀμνηρεῦσαι τῶν δ' ἀκάματος ῥέει ἀυδῆ ^{ματ, αργυρ}
 ἐκ στομάτων ἠδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς 40
 Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεᾶν ὀπι λειριοέσση ^{diligente}

V. 37. αἰὲν Ὀλ. V 1.

V. 40. Φηδεῖα Fl.

V. 41. Θεᾶν] V 1. 2., Vat. Θεῶν, sed illam formam a scho-
 liis firmatam apud Hesiodum Boeotum sollicitare non licet. Schol.
 Vat. τὸ δὲ θεᾶν ἀντὶ τοῦ θεῶν, Λαοικῶς. οἱ γὰρ Λαοικεῖς οὕτω
 λέγουσιν. Cf. Oper. 145. Rzach. Dialekt p. 465. Digamma p. 71.

Dionys. IX, 284. oraculum Py-
 thicum ausus est ὀμφοῖαν πέτραν
 dicere. Hinc factum, ut θεῶς
 et πέτρα coniunctae in prover-
 biale abiret locutionem, si
 quis aut de sacris atque divinis
 rebus, pio silentio honorandis,
 cogitaret, aut de eo genere sua-
 sionum admonitionumque, quod
 ad suscipiendum aliquid vel ad
 abstinendum a proposito magno-
 pere impelleret. [Hoc si verum
 est, non possum cum Hermanno
 facere, qui (Opusc. VI. p. 155.)
 de oraculis quidem hanc locu-
 tionem derivandam esse mecum
 censet, sed ita immutatam esse
 sententiam, ut, quum nescirent
 homines, cuius vox e quercu
 aut saxo audiretur, de inani-
 bus quibuscunque rebus
 usurparent, ut μὰψ αὐτως. Nam
 qui fieri potuit, ut oracula an-
 tiquissima, summa pietate culta,
 ad res inanes referrentur Ho-
 meri Hesiodique aetate? Hoc
 dignum erat Menandri aevo,
 philosophia iam liberaliter ex-
 culto. V. Zenob. Paroem. VI,
 5. τὸ Λαθωναῖον χαλκιδιον, ibi-
 que Schneidewinum.] Ad
 alterum loquendi genus perti-
 net ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ
 θεῶν ἢ περὶ πέτρων; sed quid
 ego res divinas profano,
 quid ea renuntio homini-
 bus, quae a Musis mihi con-

credita erant pio silentio
 premeuda? Hoc in animo
 habuisse videtur Macar. ap.
 Arsen. Walzii p. 185: θεῶς καὶ
 πέτρας λόγοι ἐπὶ τῶν ἀδολε-
 σχοῦντων καὶ μυθολογούντων πα-
 ράδοξα. Ad idem genus perti-
 nere mihi videtur Hom. Od. XIX,
 163: ἀλλὰ καὶ ὡς μοι εἰπέ τῶν
 γένος ὀππόθεν ἐσσί. Οὐ γὰρ
 ἀπὸ θεῶς ἐσσι παλαιφάτων οὐδ'
 ἀπὸ πέτρης: non enim a di-
 vina quercu aut saxo ori-
 undus esse videris, ut stir-
 pem tuam sileas. Eodem
 sensu etiam Plato usus est
 Apol. p. 34. D: καὶ γὰρ τοῦτο
 αὐτὸ τοῦ Ὀμήρου, οὐδ' ἐγὼ
 ἀπὸ θεῶς οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέ-
 φκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων, ὥστε
 καὶ οἰκειοί μοι εἶσι καὶ νείεις.
 et aliis quibusdam locis. In-
 primis autem Phaedr. p. 275.
 demonstratur de oraculis cogi-
 tandum esse: οἱ δὲ γ', ὦ φίλε,
 ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Λαθωναίου
 ἱερῷ θεῶς λόγους ἔγρασαν μαν-
 τικῶς πρώτους γενέσθαι. τοῖς
 μὲν οὖν τότε, ἀτε οὐκ οὐσι σο-
 φοῖς ὡς περὶ ὑμεῖς οἱ νέοι, ἀπ-
 ἔρηθ θεῶς καὶ πέτρας ἀνοῖεν
 ὑπ' εὐηθείας, εἰ μόνον ἀληθῆ
 λέγοιεν. Idem fere atque no-
 stri loci est sensus, cum He-
 rodot. II, 65. dicit: τὰ θεῖα
 πηγήματα, τὰ ἐγὼ φεύγω μάλι-
 στα ἀπηγέσθαι. Cf. II, 3. Al-

σκιδναμένη· ἤξει δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
δῶματά τ' ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν αἰοιδῆ

V. 43. δῶματά τ'] Sic. Par. et V2. et ita correxerat Winterton. Secuti sunt Gaisf. et Dind. Bar. Taur. V1. Vat. sine τε. Rh. δῶματ' ἀθανάτων.

V. 44. αἰδοίων It.

terius vero generis est illud Iliad. XXII, 126: οὐ μὲν πῶς νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης τῷ ὀαριζέμεναι, i. e. si vellem cum Achille non armis, sed verbis contendere et confabulari, quemadmodum cum virgine amasius, non ille mea verba sic veneraretur, ut voces quasi oraculorum audire sibi videretur. Ceterum conferas Schol. Bas.: τί μοι ταῦτα τὰ ῥήματα, ὡς περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην, τί μοι χρεία ἔστιν ἀρχαιολογεῖν; ἢ γὰρ ποιήσεις μυθολογία ἔστιν εἰκνία ἀληθεία. εἰς τί τοῦτο καιροῦ ἐπιγόντος ἀρχαιολογῶ, καθάπερ οἱ ἐν δρῦσι καὶ πέτραις κατατιθέμενοι τέκνα καὶ λέγοντες αὐτοὺς ἐκ δρυὸς γεγεννησθαι ἢ πέτρης. — Nuper de hoc loco fusius disputaverunt Schoem. p. 303 et Ellger. p. 33, quorum hic versum difficillimum ita interpretatus est: Sed quorum ea narro, quae sub Helicone mihi acciderunt. Supplendum enim est: Potius id, quod Musae iusserunt, exsequens deorum genus praedicare volo.

V. 36. Τύνη] Schol. Bas. τὸ δὲ τύνη πρὸς ἐαντόν φησι κατὰ ἀρχαῖσμόν· ἀντι τοῦ οὐ, ὡς Ἡσίοδος, Δωρικῶς. Cf. Rzach. Dialekt p. 425. Digamma p. 65 et 71. Gueti coniecturam τοίνυν merito improbat Wolffius; animum suum alloquitur Hesiodus, ut fecit apud Homerum Ulixes verbis: τέλαθι δῆ, κραδίη. Theogn. 1029: Τόλμα, θυμέ, κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθῶς. Archil. fr. 66 B:

Θυμέ, θυμ', ἀμηχάνοισι κήδεσιν κνωόμενε. Aristoph. Ach. 450. 480: ὦ θυμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. 483. et ap. Aristot. Polit. VII, 6: διὸ καὶ Ἀρχιλόχος προσηκόντως τοῖς φίλοις ἐγκαλῶν διαλέγεται πρὸς τὸν θυμόν· σὺ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγχειαι. Sic scriptum oportuit. Callim. Del. 1: τὴν ἰερῆν; ὦ θυμέ, τίνα χρόνον ἢ ποτ' αἰεῖσεις Δῆλον;

V. 37. ἐντὸς Ὀλύμπου.] Abhorre hanc ab aetate Hesiodi coll. v. 42. 62, ἀκρατάτη κορυφῇ νιφόεντος Ὀλύμπου Goettlingius ratus est. V. Vossii adnot. ad hymn. Cer. 92. Cui adstipulatus est Petersen. Ursprung p. 37. Multo rectius Schoem. p. 303 hic non de monte ipso, sed de urbe et sede Deorum, monti impositis, agi demonstravit (v. II. I, 606. XI 76. XVIII 186. Theog. 51 408). V. Preller. Myth. Gr. I, p. 51. ed. III.

V. 39. ὀμηρεῦσαι] Non est ab ὀμηρεῦω, ut legitur in lexicis et in Etym. M. p. 623, 54 φωνῇ ὀμηρεῦσασαι, a quo derivari omnino non potest, sed ab ὀμηρέω; ὀμηρεῦω est obsidem esse. Elmsleium Eur. Iph. A. 789. Huc formae Hesiodicae referendae sunt: εἰρεῦσαι, ὕμνεῦσαι, ὕμνεῦσαι, ὕμνεύσασαι, τελεῦσαι, πιμπλεῦσαι. V. Foerstemann. p. 36.

V. 40. γελᾶ] Ad res translatum esse verbum γελᾶν post Ruhnkenium docuit Vossius ad hymn. Cer. 13.

V. 44. θεῶν] Cf. quae Rzach. Unts. p. 37 de hac synizesi ex-

ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἐτικτεν, 45
 [οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτήρες ἑάων.]
 δευτέρου αὐτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 ἀρχόμεναί δ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσαι τ' αἰοιδῆς,
 ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.
 αὐτίς δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων 50
 ὑμνεῦσαι τέπουσι Διὸς νόου ἐντὸς Ὀλύμπου
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κούραι Διὸς αἰγίοχοιο,
 τας ἐν Πιερίῃ Κρονίδη τέκε πατρὶ μινγεῖσα
 Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα, *ruling over*

V. 45. τε καὶ M2., post pro ἐτικτεν Graev., Wolf, Gaisf. Dind., Boiss. ἐτικτον.

V. 48. λήγουσαι τ'] Plurimi codices exhibent λήγουσαι, quod Goettl. receperat. Sed collatis iis exemplis, quae Wolfius adnot. ad Theog. p. 69 ex Hesiodo et Theognide produxerat, quibus addi potest hymn. hom. XXXIV, 17 (v. Muetzell. p. 36), quin λήγουσαι scribendum sit, dubitari nequit. Tuentur etiam schol. Monac.: ὅτι γράφεται λήγουσαι et schol. Bas. Ven. τὸν Δία ἐκ δευτέρου ὑμνοῦσι καὶ ἀρχόμεναι καὶ λήγουσαι ὡς θεῶν, ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἀρχουσαι καὶ λήγουσαι διὰ τὴν νίκην. Bergk. Philol. XXIX p. 319 seq. coni. λήγοντε τ' αἰοιδῆς, Rzach. p. 38 propter synizesin inusitatam λήγουσαι τ' praefert. L. Dind. coni. ὑμνεῦσαι ἰδὲ λήγουσαι αἰοιδῆς.

V. 49. τόσσον M3. Bar., φέρτερος M2., sed in m. γρ. φέρτατος.

V. 50. αὐτίς] Sic. M2. Par. VI.; alii codd. αὐθίς. Cf. v. 237., ubi V2. αὐθίς.

posuit, qui inter quadraginta exempla synizesis in εω factae praeter θεῶν unum monosyllabum σφραων Theog. 144. 361 attulit. Cf. insuper Muetzell. p. 38 et Lennep. Theogon. p. 157.

V. 46. ἑάων] De etymologia huius vocabuli ἐς, (ut εἶναι) quoque apparet, disputaverunt Doederlin. Gloss. 2448. Curtius Et. p. 350 (ed. III). Designificatione nihil constat. Nam Kühner. Gramm. ub. I p. 296 ἐη beneficium esse docuit, Rzach. Dial. p. 398 ἐη (= ἐση) bonum, Brugman. de problem. p. 61 not. ἐῆ sua. V. Flach. die beiden etc. p. 15 seq. Ceterum hic versus ex v. 111. huc inepte traiectus male δωτήρες ἑάων,

quod Olympiorum deorum proprium epithetum est, de Titanibus usurpat.

V. 50. Γιγάντων] De his gigantibus prooemii Hesiodici, qui pro hominum generatoribus habendi sunt, disputatum est ab Hermanno op. II p. 178, Husckio anal. litt. p. 330, Schoem. op. II p. 141 (homines eosque unde homines ortum duxerunt), Flach. System p. 38.

V. 53. Πιερίῃ] Cf. Müller. Orch. p. 381 seq.

V. 54. Ἐλευθῆρος] Schol.: ὁ δὲ Ἐλευθῆρ βασιλεὺς ἦν τῆς χώρας, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθούσης τῆς Ποσειδῶνος, καὶ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς Βοιωτίας, ὅπου, φησὶν, ἡ Μνημοσύνη τι-

4. *λησμοσύνην τε κακῶν ἄμπανυμά τε μερομηράων.* ²¹¹² 55
ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς
νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέγος εἰσαναβαίνων·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι,
μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
ἣ δ' ἔτεκ' ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας, ἧσιν αἰοιδῆ 60

V. 55. *λησμοσύνην*] Sic M3.

V. 58. *ἔτραπον*] V2. *ἔτραπον.*

V. 59. *ἐτελέσθη* Rh.

V. 60. *ἧσιν*] Dativos epicos in *ῆσι* sine subscripto iota scribendos esse demonstrare conatus sum ad Aristot. Polit. p. 342 sq. Nam exitus dativi pluralis est *ῆσι* aut *ῆσι*, non *ῆσι*, ut volebat Thierschius Gr. §. 50., cuius terminationis ne unicum quidem reperitur exemplum in antiquissima declinationis forma, quae apud nos dicitur tertia, nec potest reperiri, quod veri exitus declinationum non inveniuntur nisi monosyllabi. Omnino autem animadvertendum erat *α*, *η*, *ας*, *ης*, *ος*, *ον* syllabas, quae plerumque dicuntur exitus esse primae et secundae declinationis, non habendas esse in veris

μάται. καὶ τοῦτο δὲ δόξαν προσάπτων τῇ ἑαυτοῦ πατρὶδι λέγει, ὅτι ἐγεννήθησαν μὲν ἐν Πιερίᾳ, ἀλλ' ἡ μητὴρ αὐτῶν ἐκ Βοιωτίας ἦν. ἄλλως. ἔστι δὲ καὶ ὄρος, ὡς φασίν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπανάστω καὶ ἤλευθερώσθη. v. Etym. M. s. v. Ἐλευθέρ. Flach. Scholien p. 156. Γουνοὶ Ἐλευθέρως dicitur id, quod a Pausan. I, 38. appellatur πεδίον: ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ ναὸς ἔστι Διονύσου καὶ τὸ ξόανον ἐνεῦθεν Ἀθηναίσις ἐκομίσθη τὸ ἀρχαῖον. Dionysi ara ibi erat, quod Mnemosyne eo loco culta rationis suae compotem eum fecerat.

V. 56. De forma Aeolica *μητίετα* v. adnot. ad Oper. 582.

V. 58. 59. Hi versus paene totidem verbis leguntur apud Hom. Od. X, 469 seq. XIX, 152 sq. XXIV, 141 sq., ut monuit Wolfius. De re cf. Lennep.: Scilicet ut solemnia fuere epitheta certis rebus attributa, sic fuisse etiam videntur de quibusdam rebus certae et solemnes loquendi formulae, iam ante

Homërum et Hesiodum receptae, quae poëtis, postulante id carminis ratione, statim in mentem venirent, et ab iis hinc frequentarentur, paucis subinde immutatis. V. tamen Gell. III, 16. „Id cum ego ad complures grammaticos attulissem, partim eorum disputabant, Homeri quoque aetate, sicuti Romuli, annum fuisse non duodecim mensium, sed decem: alii convenisse Neptuno maiestaticae eius dicebant, ut longiore tempore fetus ex eo grandesceret: alii alia quaedam nugaria.“

V. 60. *κοῦρας*] Corruptum *ας* in *κοῦρας* est Hesiodae seu potius Doricae correptionis, quod jam scholiasta docuit: τὸ δὲ *κοῦρας* Δωρικῶς συνίσταται. Cf. Theog. 267 Ἀρπυίας. 401 μεταναίετας. 534 βουλᾶς. 653 βουλᾶς. 804 εἰρέας. Opp. 564 τροπᾶς. 675 δεινᾶς. fr. 190 Σύνδας. Terminatio *ους* corripitur Scut. 302 λαγός. Cf. quae exposuerunt Meyer. Isler., quaest. Hes. p. 7 Foerstem. p. 13, Flach. Digamma p. 71. Rzach. Dialekt p. 401.

μέμβλεται, ἐν στήθεσσι ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόντος Ὀλύμπου,
ἐνθα σφιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
[πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτες τε καὶ Ἴμερος οἰκ' ἔχουσιν,
ἐν θαλίῃς ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὄσσαν ἰεῖσαι

65

exitibus, sed α, η, ο esse primigenias vocales, ut demonstravi in libro: Allgem. Lehre v. Accent, p. 109. Quod si qui grammaticus illud vituperet, in ἄστρασι, χεῖρεσσι et sim. ea ratione adiungi alterum casus alicuius exitum alteri, is velim cogitet nominativo proprie nihil indicari nisi substantivi etymum et numerum. Illa scribendi ratio non solum in adverbii ut Ἀθήνησι et nominibus nititur codicum (ut V1. 2. Vat.) et grammaticorum (v. Etym. M. p. 25, 13., de nominibus idem aliter p. 166, 30.) auctoritate, sed etiam inscriptionum; v. Boeckhii Corp. inscr. I. p. 40. 109. 439. 569. 884. Idem esse in epicorum coniunctivorum tertia persona λάβησι pro λάβησι arbitror, quanquam id inscriptionum fide comprobare nondum contigit.

V. 61. μέμβλεται] M2. μέλλεται, V1. μέμηλετ'.

V. 62. in antiquissimis codicibus post v. 53 positum fuisse, ex scholio Bas. 53 λείπει τὸ ὄση τῇ Πιερίᾳ δηλονότι apparet (corr. Schoem. v. 53 not.), quamquam Aristarchus versus nostro loco legisse videtur, ut schol. Bas. 62 docet: ὅτι ὑπέρβατον ἐστὶ τὰς ἐν Πιερίᾳ τέκε τυτθὸν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου.

V. 63—67. Hos versus uncis incluserat Wolfius, sed facti postea eum poenituit.

V. 64. Χάριτες τε] Sic Schol. Pind. Ol. IX, 39. Codd. sine τε.

V. 65. στόματ'] Sic. Taur. Ceteri στόμα, quod probavit Hermannus, rec. Koechl. Schoem.

V. 61. μέμβλεται] Perfectum esse pro μεμέληται, ut iubent grammatici (v. Butt. Gr. ub. II. p. 188.), admodum dubium est. Nam exemplorum, quae in hanc correptionem eius η in perfecto passivi proferuntur, unum est ἀρήρημαι, Atticae duplicationis, cuius hoc fere proprium est, ut secundam syllabam producat, tertiam corripiat; alterum μέμνεαι, quod nescio an aequè bene μέμνηαι scribi possit, per synizesin proferendum, ut Hesiodum βούλειαι (nam αι diphthongus non habetur longa pronuntiando); tertium denique μέμνεο, quod non est epicorum poetarum. Pro praesenti habendum esse μέμβλεται Hesychiano μέμβλεσθαι evinci-

tur, cuius me admonuit Hermannus Opusc. I. l. p. 157.

V. 62. Nempe hoc dicitur propter Pieriam, in qua natae sunt Musae. Ab hoc autem prorsus absonum est quod v. 64—67. de Gratia et Himero adicitur, qui non ad Pieriam, sed ad Heliconem pertinent (v. Müller. Orchom. p. 177 seq.). Quare abfudicandos esse Hesiodo hos versus puto, utpote ab recentiore quodam poeta adiectos, qui Boeotia indulgere volebat.

V. 65. ἐν θαλίῃς] Haec coniunxit Wolfius cum sequentibus, omissa post θαλίῃς positura. Sed ita δέ ineptum locum habet (v. Herm. ad Orph. p. 820.); ineptius vero illud esse videtur, quod Gratiae et Cupido

μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἦθεα κεδνὰ ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν [εἶσαι].
 αἰ τότε ἴσαν πρὸς Ὀλυμπον ἀγαλλόμεναι ὅππῃ καλῇ,
 ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
 ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπο δοῦπος ὀρώρει, 70
 νισσομένων πατέρα ὄν· ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
 αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν, ἐλαζκῆς
 κάρτει νικῆσας πατέρα Κρόνον. εὐ δὲ ἕκαστα
 ἀθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμᾶς.

V. 66. νόμους] V2. νομούς. Versus 66. 67. desunt in M1. Par. Vat. propter εἶσαι.

V. 67. κλείουσιν] Taur. κλείουσαι. Totum versum uncinis inclusit Weis.

V. 71. νισσομένων] V2. Par. νισσομ. Vulgo νεισομο. Cf. Oper. 237. Pro οὐρανῷ Taur. οὐρανόν. Pro ἐμβασιλεύει A. ἐμβασιλευεν. Pro vulg. πατέρ' εἰς ὄν Scheer Mus. Rhén. XXIII p. 685 attulit coniecturam πατέρα σφόν, quam recepit Fl. Sed cf. Brugman. de problemate p. 29, qui πατέρα ὄν vetustam lectionem fuisse docuit.

V. 74. Bar. ἀθανάτων — ἐπέφρασε δέ. Theoph. ad Aut. II. p. 83. Sylb. πέφραδε.

festis diebus cantant. Igitur retinenda antiqua distinctio est atque ita explicandus locus, ut ἐν θαλίῃ sit adiunctis etiam in eorum honorem festis, nempe Charitesiis, quae Orchomeni celebrabantur.

V. 66. 67. πάντων τε νόμους καὶ ἦθεα κεδνὰ ἀθανάτων κλείουσιν] est doctrina physiologiae (πάντων νόμοι) et naturae deorum (ἦθεα ἀθανάτων); atque bipartita omnis est theogonia Graecorum. V. Plat. de legg. X, 2. p. 886: εἶσιν ἡμῖν ἐν χάσμασι λόγοι κείμενοι, οἱ παρ' ἡμῖν οὐκ εἶσι δι' ἀρετὴν πολιτείας, ὡς ἐγὼ μανθάνω, οἱ μὲν ἐν τισι μέτροις, οἱ δὲ καὶ ἄνευ μέτρων, λέγοντες περὶ θεῶν, οἱ μὲν παλαιότεροι, ὡς γέγονεν ἢ πρώτη φύσις οὐρανοῦ τῶν τε ἄλλων, προϊόντες δὲ τῆς ἀρχῆς οὐ πολὺ θεογονίαν διεξέχονται, γενόμενοι τε ὡς πρὸς ἀλλήλους ὠμίησαν. Quod cum considero, versum 67. propter ἦθεα, con-

iungenda cum ἀθανάτων, prorsus necessarium esse putaverim neque alius prooemii fragmentum; nam quod Wolf. ad II. VI, 511. protulit: μετὰ δ' ἦθεα καὶ νομόν ἔπαυον, alius est generis. Ingrata quidem, ne dicam inepta, est illa repetitio ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὄσσαν εἶσαι et ἐπήρατον ὄσσαν εἶσαι, nec tolerabilis ut Homericæ II. XXII, 126. 127. Callim. Lavacr. Pall. 72—74. — Νόμος vocabulum Homero ignotum. Cf. Lehrs. Arist. p. 348. Schneider. l. l. p. 17.

V. 68. αἰ τότε ἴσαν] Schol.: ἐπεσημῆματο ταῦτα ὁ Ἄριστοφάνης· νῦν περὶ τῆς ἀνόδου φησὶν αὐτῶν εἰς τὸν Ὀλυμπον. πρότερον γὰρ ἦν λόγος αὐτῶν περὶ τῆς ἐν τόπῳ αὐτῶν χορείας. Rectissime Schoemann. op. II, p. 536 contra Muetzellium p. 382 disputans, verba τῆς ἐν τόπῳ αὐτῶν χορείας non ad v. 2 seq. sed ad χοροὶ v. 63 referenda esse docuit.

V. 74. ἐπέφραδε τιμᾶς]

ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 75
 ἐννέα θυγατέρες μέγαλον Διὸς ἔκγερανῖαι,
 Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ' Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ' ἢ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 ἢ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. *Altem. 83* 80
 ὄντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 γεινόμενον τε ἴδωσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖουσιν ἔερσην,
 τοῦ δ' ἐπε' ἐκ στόματος φεῖ μείλιχα· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 πάντες ἐς αὐτὸν ὄρωσι διακρίνοντα θεμίστας 85
 ἰθιέησι δίκησιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύων
 αἰψ' ὄγε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπανσε·

V. 79. ἢ δὲ] Herm. praef. hymn. p. XV. ἦτε, quod recepit L. Dind., qui postea tamen malebat ἢ δὴ. ἦδε A. V1. et ἀπασέων. Diod. IV, 7. ἢ σφεων προφερεστάτη.

V. 82. τε ἴδωσι] Sic Stob. floril. XLVIII, 12, laudatus a Deiters l. I. Recepterunt Pal. et Fl. Par. ἐπίδωσι. Codd. et edd. τ' ἐπίδωσι. Cf. Digamma p. 53.

V. 83. ἰθιέησιν Stob., Them. χεῖουσιν. — ἔερσην] Sic Bar. Taur. Vat. Schol. Sed V1.2. M2. αἰοδήν, supr. ἔερσην O.

V. 84. οἱ δὲ τε λαοὶ Themist. IX. p. 122.

V. 86. ἰθιέησι] Taur. marg. τηθειέησι. ἀτρεκέως ἀγ. Aristides.

V. 87. αἰψ' ὄγε] Sic ingeniose Schoemann. conl. Cf. Theog. 102, 330. Codd. et edd. αἰψά τε.

Cf. v. 112: καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο. Quae hic dicuntur τιμαί, γέρα audiunt Theog. 393., Aeschyl. Prom. 38. et alibi. Ceterum ἐπέφραδε hic esse aoristum ἐπιφράζω verbi, patet ex loci sententia, quae Iovem adtribuissse honores (ἐπὶ τῇ διατάξει ἐφρασεύ) requirit. Ἐπιφράζω legitur etiam apud Herodot. I, 179: Λεῖ δὴ με πρὸς τούτοιαι ἐπιφράσαι.

V. 76. ἐννέα θυγατέρες] Melius fortasse post θυγατέρες distinxeris, ut θυγατέρες sit pro novem virginibus sororibus.

V. 79. Schol.: Ἀρίσταρχος τὸ προφερεστάτη ἀντὶ τοῦ πρεσβυτάτη ἤκουσεν. Quibus scholia-

sta adiecit: ὥστε ἄδηλον, πότερον τῇ τιμῇ ἢ τῷ χρόνῳ προφερεστάτη· οἱ δὲ ἐντιμωτάτη.

V. 80. βασιλεῦσιν — ὀπηδεῖ] Calliope est heroicae poesis Musa. V. Plut. Conv. disp. IX, 14, 7. Qui sequuntur versus 81—93. ad antiquum hymnum in Musas pertinere cum Lehrsio Deiters. de prooemio p. 74 suspicatus est.

V. 86. ἰθιέησι δίκησιν] Sic Tyrtaeus fragm. 4 v. 5. Bergk.: ἔπειτα δὲ δημοτίας ἀνδρῶν εὐθειαις δήτραις ἀνταπαμβομένους. Contrarium legitur in rhetra Lacedaemonia ap. Plut. Lycurg. 6: αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος αἰροῦτο. Cf. nostrum Oper. 221. 226. 250. 264. — καὶ μὲ-

τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὔνεκα λαοὶς
 βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελευῖσι
 ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν θεὸν ὡς ἱλάσκονται
 αἰδοῖ μελιχίη, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι·
 οἶά τε Μουσάων ἱερῇ δόσις ἀνθρώποισιν.
 ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος

90

V. 88. Schoemannus Theog. p. 307 versus corruptos sic restituere conatus est: ἐχέφρονες, ἥδὲ δίκαιοι Τιμῆς ἔμμοροὶ εἶσι καὶ αἰδοῦς, οὔνεκα λαοῖς κ. τ. λ.

V. 91. ἐρχόμενοι V1. — θεὸν ὦς] V2. θεὸν θ' ὦς. — Pro ἀνὰ ἄστν Schol. Ven. ad Il. XXIV, 1. ἀν' ἀγῶνα, quod receptum est a Boiss. Koechl. Schoem. Cf. Schol. Bas. ὅτι γράφεται ἀν' ἀγῶνα ἀντὶ τοῦ ἀνὰ ἀθροῖσμα [καὶ ἀγυριν].

V. 93. οἶά τε] Sic R. Vat. M2. V1. Par., nisi quod οἶα τε pronuntiant. V2. οἶά τοι, M3. οἶα. Τολῆ Μουσάων conii. Guinet., probantibus Lennep. ad Col. p. 51. Wolf. p. 75, quam coniecturam receperunt Gaisf. Dind. Gloss. Par. G. (Lennep) οἶα τε. Θανμασίη, μεγάλη, de quo v. Lehrs. Arist. p. 36. Schol. Scut. v. 1. et Rank. p. 118.

V. 94. Deest in V1. — ἐκ γὰρ Μουσάων] Bar. Taur. MV2. P2. Rh. Schol. Pind. ἐκ γὰρ τοι Μουσάων. Receptit hoc Boiss. scribens Μουσείων. Ceterum v. 94—97 leguntur in Hom. hymn. XXV, 2 seq., ubi sensu non carent, ut in nostro prooemio. Cf. Schoem. p. 308.

γα νεῖκος secundum Herman-
 num est: litem quamvis gravem,
 cum αἰψ' ὄγε καὶ ἐπισταμένως
 coniungi nequeat.

V. 88. τοῦνεκα] Haec est
 crasis Ionica vel Aeolica ex τοῦ
 ἔνεκα; Attica si esset, θοῦνεκα
 scriptum esset, ut in τὸ ἱμάτιον
 θολίματιον, πρὸ ὁδοῦ φροῦδος,
 προοίμιον φροῖμιον (cf. prohoem-
 nium ap. Frontonem p. 276.
 A. Maii). V. Oper. 559. τῶμισιν
 ex τὸ ἦμισιν, quod scholiastae
 tradunt θῶμισιν. τοῦνεκα legi-
 tur etiam apud Boeckh. C. I.
 380. Lobeckius non habet
 pro crasi, sed οὔνεκα pro rela-
 tivo, τοῦνεκα pro demonstrativo,
 quam lectionem nonnulli codd.
 Oper. 49 exhibent. Sed cf.
 Giese, dial. aeol. p. 391 Rzach.
 Unts. p. 38. Dialekt p. 360.

V. 89. De ἀγορῆφι cf. ani-

madv. ad v. 669. et ad Oper.
 216.

V. 92. Lennepius (ad Col.
 p. 50.) ex Odys. VIII, 173 seq.
 versum 92. statim post versum
 86. collocari et pro ἀγορεύων
 ex Homero ἀγορεύει legi iussit.

V. 93. Plurali οἶά τε usus
 est Hesiodus propter μεταπρέ-
 πει, ἱλάσκονται cet., quae omnia
 sunt dona Musarum. Sic Hom.
 Od. XV, 323: δαιτυεῦσαι τε καὶ
 ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι· οἶά τε
 τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσαι χέ-
 ρηες. Neque quod hic loci se-
 quitur ἱερῇ δόσις abhorret ab
 antiquo epicorum more. Cf.
 Od. XIV, 62 seq.: καὶ κτῆσιν
 ὄπασσεν, οἶά τε ᾧ οἰνήϊ ἀναξ
 εὐθυμος ἔδωκεν. V. Scut. 400.
 Cf. Oper 322: οἶά τε πολλά, et
 Op. 37: ἄλλα τε πολλά. Per-
 verse Lennepius ad h. l. οἶα

ἄνδρες ἀοιδοὶ ἕασιν ἐπὶ χθόνα καὶ καθαρισταί· 95
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ὄλβιος ὄντινα Μοῦσαι
 φίλωνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδῆ.
 εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς ^{ἡ ἰοα κλειά κρ}
 Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων 100
 ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 αἰψ' ὄγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
 μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.

Χαίρετε, τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδίην.
 κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἑόντων, 105
 οἳ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστρόεντος,
 νυκτός τε δυοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρός ἐτρεφε πόντος.

V. 95. ἐπὶ χθόνα] Guet. et Herm. praef. hymn. p. XIX., ut in hymn. Homer. χθονί. Sic scholl. Ven. ad Il. I, 176. Pind. Pyth. IV, 313. Sed Cornutus et Eudocia p. 9 foedissimum mendum praebent ἐπιχθόνιοι βασιλῆες. Cf. Muetzell. p. 389.

V. 97. φίλωνται] Taur. Rh. Vat. M4. φιλῶνται, ceteri φιλεῦνται; φίλωνται, quod habent M2. (sed correctum in m. φιλῶνται) M3. V1., suaserat Herm. l. l. p. 174. et post eum Voss. ad hymn. Cer. 117. — Pro ῥέει V1. Bar. ῥέειν.

V. 99. ἀκαχήμενος M2. Vid. Allg. Lehre v. Acc. p. 67.

V. 101. ὑμνήσῃ] V2. Taur. ὑμνήσει.

V. 102. αἰψ' ὁ δυσφρ. V1., αἰψα δ' ὁ. Par. δυσφρο-
 νάων O.

V. 107. νυκτός τε] Sic Taur. Vat. Gaisf. Dind. Νυκτός
 δὲ V2. Par. 1. Vulgo Νυκτός καί. Ritschl. sched. crit. p. 34

dictum esse pro καθ' οἷα ratus sensum exhibet: rex praecellit, ut praecellit etiam sacrum Musarum donum hominibus. Melius Schoemannus l. l. coniecerat ἱερά δῶρ' pro ἱερῇ δόσις.

V. 95. ἐπὶ χθόνα] Cf. 187. et Op. 11. 124. De hoc ἐπί praepositionis cum accusativo coniunctae usu v. Schaeef. ad Long. p. 127.

V. 99. ἄζηται] Hic usus verbi ἄζομαι non reperitur nisi apud Hesiodum.

V. 100. κλεῖα] Male quidam derivare solent a nominativo κλεῖος, qui nusquam reperitur, neque, si reperiretur, κλεῖα, sed κλεῖα pluralem haberet; contra-

ctum potius est ex κλεῖα a κλέος ad normam contractionum αἰ-
 δεῖαι, μυθεῖαι, νεῖαι. Vid. Butt. Gr. I. p. 199. Foerstemann. p. 16.

V. 102. δυσφρονέων ἐπι-
 λήθεται] δυσφρονέων gen. plur. esse recte monuit W. Dindorf. ad Steph. Byz. s. v.; itaque codd. M3. Par. δυσφρο-
 συνάων praebent. v. Gloss. Θλί-
 ψων, κακῶν φροντίδων.

V. 104. χαίρετε — ἀοιδίην] hymn. Hom. XXV, 6: χαίρετε, τέκνα Διός, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδίην. Atque hoc versu concludi prooemium theogoniae putabat Goettlingius.

εἶπατε δ', ὡς ταπρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,
καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος, οἴδματι θύων,
ἄστρα τε λαμπετόντα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ, 110
οἷ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων,
ὧς τ' ἄφενον δάσσαυτο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
ἥδὲ καὶ ὡς ταπρῶτα πολύπτυγον, ἔσχον Ὀλυμπον.
ταυτὰ μοι ἔσπετε Μούσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἶπαθ' ὅ τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν. 115
Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα

= Op. phil. l p. 729 hos versus ita traiciendos: 104. 108, 109. 110. 105. 106. 107., versum 111., qui deest apud Origen., eiciendum esse putat. Schoem. p. 308 v. 105—107, 109—110, 112 eiciendos esse censet. — οὓς θ'] It. οὓς δ'. Ap. Theoph. ad Aut. II. p. 83. θ' deest.

V. 108. χάος καὶ γαῖα coll. v. 116 coni. Scheer, Ritschl. transpositione accepta.

V. 109. οἴδματα It.

V. 112. ἄφενον] Sic scripsimus cum codd. M3. Flor. D (Koechly) Origenes Phil. I, 23 pro ἄφενος codd. et edd., quod in nonnullis codd. cum Stobaeo flor. II, p. 1 etiam Oper. v. 24 legitur.

V. 114. 115. In cod. Par. 2833 hoc scholion appictum est: ταῦτα δύο ἐπη ὁ Σέλευκος ἀθετεῖ, οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον τὸ ἐξ ἀρχῆς μόνον λέγουσιν (i. ψέγουσιν cf. Schoem. l. l. p. 308).

V. 116. Ἦτοι] Non legisse videntur antiqui philosophi, qui pro eo πάντων habent. Cf. Aristot. Phys. IV, 1: δόξειε δ' ἂν καὶ Ἡσίοδος ὁρθῶς λέγειν ποιήσας πρῶτον τὸ Χάος· λέγει γοῦν·

V. 107. ἄλυμρὸς ἔτρεφε] Nemo est, quin Koechl. de div. part. p. 16 assentiat, totum hunc versum cetibus piscibusque non deorum marinorum generi accomodatam iudicanti.

V. 112. ἄφενον]. Ἄφενος est mundus ipse ex chao exortus, divisus ille in tres partes, occupatas a Iove, Neptuno, Plutone; τιμαί vero sunt magistratus divini. Nusquam autem Theogoniae de hac magistratum divisione quidquam narratur. Cf. animadv. ad v. 885.

V. 116. Χάος] Praebuit hoc Chaos (spatium secundum Aristotelem ap. Iustin. Arist. dogm. eras. p. 131. Sylb. et Varronem de ling. L. V, 19. 20. V. Lobeck. Aglaoph. p. 472.) largam antiquis sapientibus philo-

sophandi materiem. Cf. Achill. T. in Arati Phaen. p. 123. ed. Pet.: Θαλῆς ὁ Μιλήσιος καὶ Φερεκύδης ὁ Σύριος (ἐν Θεολογία, quo vocabulo primus is usus esse videtur, v. Apollon. de pron. p. 82.) ἀρχὴν τῶν ὄλων τὸ ὕδωρ ὑφιστάσιν· ὁ δὲ καὶ χάος καλεῖ ὁ Φερεκύδης, ὡς εἰκὸς τοῦτο ἐκλεξαμένος παρὰ τοῦ Ἡσίοδου, παρὰ τὸ χεῖσθαι ὑπολαμβάνει τὸ χάος ὀνομάσθαι. Cf. Schol. Hesiodi ad h. l. et Diog. L. vit. Epicur. init.; Sturzii Pherec. p. 39. 45. Orph. Arg. v. 423. 425. Aristoph. Av. 192. Schol.: χάος λέγει τὸν κεχνημένον αἴρα, καὶ γὰρ Ζηνόδοτος (οὕτως) φησὶ. Βακχylίδης δὲ χάος τὸν αἴρα ὀνόμασε, λέγων περὶ τοῦ αἵτου· ναμάται δ' ἐν ἀτραγγέτω χάει. Cf. Bergk. fr. 47.

Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἀθανάτων, οὐ ἔχουσι κάρη νυφόεντος Ὀλύμπου,
 Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῶ χθονὸς εὐρυδοείης,
 ἦδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, 120
 λυσιμελής, πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
 δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
 ἐκ Χάεος δ' Ἐρεβός τε μέλαινά τε Νύξ ἐγένοντο
 Νυκτὸς δ' αὐτ' Αἰθήρη τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,

πάντων μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστερνος.
 Sed veri non dissimile est, Aristotelem et alios e memoria verum citare (v. Schoem. p. 83.)

V. 118. Hic versus cum recurrat v. 794., spurius esse videbatur Guieto, Wolfio, Pal. Welck., Weis., damnatur a scholiasta Hesiodi: ὄθεν ὁ ἐπαγόμενος στίχος ἀπέτεται, nisi haec verba potius ad v. 119 referenda sunt, quem Zeno Stoicus eiecerat (v. Flach. Scholien p. 39); Cornutus tamen de N. D. c. 17. et Theophilus eum agnoscunt; Boissonadus expunxit. Porro v. 118. 119. non leguntur ap. Aristot. Metaph. I, 4. et de Xenoph. c. 1, Platonem Symp. c. 6. Quare utrumque obelo confoderunt Heynius Comm. soc. Gott. II, 1799, p. 138, Koechl., Fl.

V. 119. Hunc versum non legisse videtur Orpheus Argon, 423., qui tamen omnino aliam cosmogoniam secutus est. — Pro ἠερόεντα Origenes ἠνεμόεντα, Cornutus εὐρυδόοντα: μυχόν Cornutus. V. Muetzell. p. 400.

V. 120. ὃς πάντεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν Aristot. Phys. IV, 1. Metaph. I, 4. Sed hoc videtur memoria sublectum ex hymn. Hom. II, 149. Cf. Schoem. p. 89 not. et op. II p. 62 not. 2.

V. 121. Par. sine τ', Hermannus: λυσιμελής πάντων τε θεῶν — δαμνᾷ τ' ἐν, ut λυσιμελής sit λυγρῶν μέλη.

V. 122. ἐπέφρονα Corn.

V. 117. εὐρύστερνος] V. Creuzeri ep. ad Herm. p. 148 seq.

V. 119. Τάρταρα ἠερόεντα μυχῶ χθονὸς] sunt chaus partes eae, quae latent in interioribus et obscurioribus telluris parte (cf. Eustath. p. 694, 48 et p. 985, 41), causae illae terrae motum, unde patet eiusdem esse Τάρταρα originis ac verbum τάρσσειν, facta primae syllabae duplicatione, ut in vocabulis πορφύρεος (πυρπύρεος), κερκάρου et sim. Fuerunt non pauci, qui non tria sed quatuor principia ab Hesiodo proponi crederent, cum Tartara

v. 119 pro nominativo acciperent, non pro accusativo, a verbo ἔχουσι pendente, velut Cornutus p. 82. Plut. de Is. et Osir. c. 57. Pausan. IX, 27, 2. Damasc. de princ. c. 124 aliique, quos enumeravit Muetzellius p. 394. Hos autem omnes magnopere errasse, Schoemannii dissertationibus luculenter demonstratum est. Cf. Theog. p. 87, op. II p. 62. 442; ceterum v. schol. Bas. 115 et scholia ad h. v.

V. 120. Ἔρος] De Amore, deo antiquissimo v. Plat. Symp. p. 178. B. Aliter Parmenides ap. Plutarch. Amat. 13: πρώτιστον μὲν Ἔρωτα θεῶν μη-

οὓς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγείσα.

125

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο Ἴσον ἐαυτῇ

Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ,

ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ

γείνατο δ' Οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους, *ὡκελῶν,*

V. 125. deest apud Orig.

V. 126. ἐαυτῇ] Sic plurimi codd. *Ἔισον ἀπάντῃ* Fl. V. Muetzell. p. 406. *Γαῖα δέ οἱ — πάντοσε Ἴσον* conj. Herm. *ἐγείνατο Ἴσα οἱ αὐτῇ* conl. Goettl. *ἐγείνατο Ἴσον ἴοντα* conl. Koechl. De pronomine *ἐαυτῇ*, quo nunquam usus est Homerus, cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 114, Foerstem. p. 27, qui hoc loco propter codicum omnium consensum illud defendendum, sed Theog. 470 *αὐτῆς* et Oper. 296 *αὐτός* praefarendum esse censet. Dissentit Rzsch. Dialekt p. 427.

V. 127. ἀστερόενθ', ἵνα — καλύπτῃ V1., καλύπτῃ etiam Par. Rh.

V. 130. *νυμφάων* M2. et Theophilus ex. Hom. II. XXIV, 616.

V. 131. ἠδὲ καὶ Rh. legitur in omnibus fere exemplaribus ante Heinsium perturbata sede spiritus (v. Muetzell. p. 80); Hermannus, Schoem. Sed cum opponantur Coelum et Montes Ponto et Oceano, quorum illi eiusdem materiei sint ac Terra ipsa, non item Pontus et Oceanus, scriptura ἠ δὲ καὶ praerponenda videtur.

V. 133. τέκεν Rh.

T. 134. *Κροῖον*] Vulgo *Κροῖον*, quod receperunt Gaisf. Dind. Lennep. Schoem. Koechl. Cf. animadv.

τίαστο πάντων. Fusius de hoc Cupidine cosmogonico dixit Schoemannus op. II, p. 60 seq.: Hesiodem ergo Cupidipem non sane, ut Orphicum illum, σοφὸν αὐτοδίδακτον Ἐρωτα (v. Nonn. Dion. VIII, 110), dicere licebit, sed comparandus erit cum Sanchoniathonis spiritu creatore, qui, ut ille ait (Euseb. praep. ev. I, 10, 1) οὐκ ἐγίνωσκε τὴν ἑαυτοῦ κρίσιν, h. e. ipse quid et qua ratione efficeret, nesciebat, sed parebat caeco cuidam instinctui et legi necessitatis (v. System p. 12 seq.). — Formam Ἐρος Aeolicam esse iam monuit scholiasta; legitur etiam Theog. 201, 910. Cf. Etym. M. p. 379, 37 Herodian. ad Iliad. I, 120. Flach. Digamma p. 71. Hinrichs. de loc. Hom. vest. Aeol. p. 97.

V. 125. *κυσαμένη*] V. adnot. ad v. 308.

V. 126. *Ἴσον ἐαυτῇ*] Schol. ad Soph. El. 86: *Καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ εἶναι κατὰ ἀνάλογον ὁ ἀήρ τῇ γῆ· συνέστραπται γὰρ ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθεῖη, ἰσωθήσεται αὐτῷ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ἡαιόδειον· γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο Ἴσον ἐαυτῇ Οὐρανόν.* Sed non sermo est de aëre, verum de Coeli extensione et materie, terrae simili. Nempe ex metallo erat Coelum (cf. Il. V; 504. Od. XV, 328. Pind. P. X, 25. N. VI, 4. ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν ἔδος μένει οὐρανός); minime enim persuadet Völcker. de Hower. geogr. p. 5, metalla autem sunt nervi terrae. Sic v. 161: *αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος.* Ad similem terrae extensionem ac formam pertinet illud *ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ*, ad materiam ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς

Νυμφίῳ, αἰ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσηέντα. *ωσθη* 130
 ἢ δὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἰδματι θύου,
 Πόντου, ἄτερ φιλότῆτος ἐπιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα *Μειρίδ,* δ
 Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Κοῖόν τε Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
 Θεῖαν τε Ῥεῖαν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε, 135
 Φοῖβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ' ἑρατεινήν.

V. 135. Θεῖαν τε Ῥεῖαν τε] Θεῖαν τε Ῥεῖαν τε scribendum esse, non Θεῖην τε Ῥεῖην τε, ut coniecit Dind., vel Θεῖην τε Ῥεῖάν τε, ut volebat Goettl., persuasit Lehrs. Arist. p. 463. V. Schoem. v. 135 not. Rzach. Dialekt p. 395.

αἰεί. Scholia ad h. l.: κέντρον ἢ γῆ· αἴτιον δὲ σφαιρας τὸ κέντρον· διὸ γεννᾷ ἢ γῆ τὸν οὐρανόν. Ἄλλ' ὁ Κράτης ἀπορεῖ λέγων· εἰ γὰρ ἴσον, πῶς δύναται καλύπτειν; λέγει οὖν ἴσον, ὁμοιον τῷ σχήματι, σφαιροειδῆ, τῷ μεγέθει δὲ ἀπειροπλάσιον. Δίδυμος δὲ τὸ ἴσον ἑαυτῇ (sic igitur et Didymus) κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον, ἤγουν ὅτι καὶ αὐτὸς ὡσπερ αὐτῇ ἐγεννήθη. De pronomine reflexivo v. adnot. ad v. 470.

V. 130. Hic versus additus esse videtur a rhapsodo quodam, qui θεῶν illud explicare conabatur ex Hom. II. XXIV, 615. 616, quanquam Apoll. Rh. I., 501 seq. eum legisse videtur. Nam quid illa sibi volunt addita: αἰ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσηέντα post verba θεῶν χαριέντας ἐναύλους? In montibus (nisi omnino praestat Olympum intellegere) templa erant deorum constituta; hoc significant illa θεῶν χαριέντας ἐναύλους. Hermannus vero Opusc. VI. p. 162. de Oreadibus dictum esse censet ab aliquo poeta, qui versus addiderit scripto fortasse θεῶν v. 129. Mihi serius additamentum propterea esse videtur, quod satis incommode repetitur οὐρεα in utroque versu.

V. 132. Pontum, a Terra sine

coniuge editum, esse salsum mare, Oceanum vero fluminum fontem dixit O. Muellnerus Prolegg. Myth. p. 379., cuius hand immemor fuit Hermannus l. l. Cf. schol. Bas. ὅτι καὶ οὗτος τὸν Ὠκεανὸν τῆς θαλάσσης διαστέλλει. Schoem. Theog. p. 97.

V. 134. Etym. M. v. Κοῖος p. 523, 50: Κοῖος ὁ πατήρ Ἀητοῦς· παρὰ τὸ κοεῖν, ὃ ἐστὶ νοεῖν καὶ συνιέναι· ὃ ἐστὶ συνετός. Κοῖόν τε Κρεῖόν θ' Ὑπερίονα τ' Ἰαπετόν τε: — οἱ Αἰολεῖς τῷ κ ἀντὶ τοῦ π κέχρηται. (Cf. Gregor. Corinth. p. 579). οὗτοι δὲ Τιτάνες καὶ Τιτανίδες καλοῦνται, ὡς Ἀκουσίλαος· ἀλληγορία δὲ, Κοῖον τὴν ποιότητα, Κρεῖον δὲ τὴν κρίσιν, Ὑπερίονα κορυφήν, τὸν δὲ Ἰαπετόν βαρῦτητα. Ἡσιόδος ἐν Θεογονίᾳ. p. 539, 20. Κρεῖος, ὄνομα Τιτάνος παρὰ τὸ κερκίσθαι. προπερισπάται πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ κρεῖος τοῦ προσηγορικοῦ. ὃ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὸ κέριον ὀξύνει. V. Muetzell. p. 189. Lehrs. Arist. p. 285. Ceterum de Titanum nominibus cf. Schoem. op. II p. 106. Flach. Scholien p. 44.

V. 136. Apollod. I, 1. septimam addit Dionam, quae Oceanidum una est Hesiodo Theog. 353. Clemens Homil. VI, 2. p. 664. Tom. II, patrum apostolicorum ed. Cotelarii, pro Phoebe

τοὺς δὲ μέθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.
 γείνατο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
 Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον, 140
 οἷ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν τευξάν τε κεραννόν.
 οἷ δ' ἦτοί τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,

V. 139. ἦτορ] P2. ὕβριν.

V. 140. Στερόπην] Ἀστερόπην V2. Taur. Bar. — ὀβριμόθυμον] Sic vulg. ὄβριμόθυμον Vat. Taur. M. 2. 3., quod placuit Goettl.

V. 141. P2. κεραννοῦς.

V. 142. οἷ δ' ἦτοί] Sic scripsi ex P2. cum Herm. hymn. Ven. 226. pro οἷ δὴ τοι. Scholiasta ad h. l. ita: Κράτης ἀντι τοῦτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἷ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφην αὐδήντες. πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοῖς ἐναλίγκιους λέγει, καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ; Mirum hoc esset exemplum commenti alicuius grammatici, si ipse Crates hunc versum composuit, ut labi Hesiodae succurreret. Verum talia auseum esse Crateteum iecur propter catalogum ferinarum nemo facile mihi persuadeat. Imo vero alius est hic versus antiquae recensiois, pertinens ad v. 142, ut recte intellexerunt etiam C. Wachsmuth. de Cratete Mallota p. 28 not. 1, Pal., Koechl. Schoem. autem op. II p. 534 illis argumentis, quae attulit Marckscheffel. Hes. fr. p. 126, adductus hunc versum opinatus est Cratetem e catalogo Hesiodico citare ut demonstraret, quantum poeta ipse sibi repugnare posset. (Sed cf. Schoem. Theog. p. 105 not.) V. 142—146 ut spurios eiecit Fl. Cf. System p. 27. 144—145 Goettl. Pal. Wolf., 142 Welck., 144—145 Weis. — ἐναλίγκιοι] Vat. ἐναλίγκιον.

habet Cererem: οὔτε γὰρ ἀπ' Οὐρανοῦ καὶ τῆς μητέρος αὐτοῦ Γῆς γεγόνασι παῖδες δώδεκα, ὡς ὁ μῦθος καταριθμεῖ, ἄρρενες μὲν ὤκεανός, Κοῖος, Κρόνος, Ἐπειρίων, Ἰαπετός, Κρόνος. θῆλειαι δὲ Θεία, Θέμις, Μνημοσύνη, Δημήτηρ, Τηθύς, Πέα. Ab Stephano B. v. Ἄδανα adduntur Adanus, Andes, Ostasus et Olymbrus, in quo hoc mirum, quod Ἄνδας a Tyrrhenis (Pelagis) dicitur septentrio. V. Hesych. s. v.

V. 138. Θαλερὸν] Scholion: Ἀρίσταρχος ἐπιλαμβάνεται ὡς οὐ καλῶς τοῦ πρεσβυτέρου Οὐρανοῦ θαλεροῦ εἰρημένου. Ruhnkenius totum versum, probante Heynio, obelo confodi iussit.

Secuti sunt Wolf., Herm., Gaisf., Dind., Weis. Sed non adeo absurdum hoc epitheton mihi videtur, imo aptissimum deo, qui sex filios totidemque filias procreavit, inditum illud propter insignem vim genitalem, qua deleta reliquae totius mundi creationes absolvi poterant V. Schoem. p. 113, Flach. System p. 32.

V. 139. Perperam Goettlingius in anim. ad v. 501 Cyclopes a sola terra ortos esse demonstrare conatus est. Cf. Schoem. p. 104 not. 2. Flach. System p. 33.

V. 140. Arges, qui hic dicitur, Nonno Dion. XXVIII, 174. est Ἀργίλιπος. — ὀβριμόθυ-

μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐνέκειτο μετώπῳ.
 [Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφέων
 κυκλοτερῆς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ] 145
 ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
 ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 τρεῖς παῖδες μεγάλοι τε καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
 Κόττος τε Βριάρεώς τε Γύης δ', ὑπερήφανα τέκνα.

V. 143. L. Dind. ὀφθαλμὸς δὲ ἕεις μέσσω ἐνέκειτο μετώπῳ, quod apud Herodian. *περὶ μὲν λέξ.* p. 18, 29. ita legitur: ἀναλογώτερον ἔνεκα τόνου τὸ ἕεις βαρυνόμενον ὀφθαλμὸς δὲ ἕεις ἐν μέσσω ἐκεῖτο μετώπῳ. Atque hoc recepit Boisson. mutato μέσσω in μέσσω. Verum patet haec ab Herodiano citari memoriter confusus v. 142. et 145.; nolui igitur eam lectionem mutare, quae omnium codicum et editionum fide nititur. Sic etiam grammat. ap. Cramer. *Anecd. Oxon.* I. p. 254. II. p. 457 et Choerob. p. 198 (Gaisf. — ἐνέκειτο) Sic Par. V1. 2. Vat. Taur. Ceteri c. Theogno (Cramer. p. 134.), praeter Tr., ἐπέκειτο, qui habet ἀλέκειτο.

V. 144. ἔσαν V1. Par. Ceterum de vocabulo ἕεις cf. Curtium p. 365. 529. Leo. Meyer. *Zeitschrift.* VIII p. 129. vv. 144. 145. allegantur ab Etym. M. v. *Κύκλωπες: Κύκλωπες δ' ἔσαν οὐνομ' ἐπώνυμοι, οὐνεκ' ἄρ' αὐτοῖς Κυκλ.* Cf. Muetzell. p. 412.

V. 147. ἐξεγένοντο] Vat. Par. ἀστερόεντος. — V. 148. 149. Par. Rh. 149. 148.

V. 148. μεγάλοι τε καὶ] Sic Hermannus, Schoem. Fl. Codd. μεγάλοι καὶ, quod tuentur Goettl. Rzsch. Unts. p. 8.

V. 149. Γύης] Sic scripserunt cum Taur. M2. (supra γ) 3. V1. (v. 618.) Apollodoro, Herm. ep. ad Creuz. p. 85. Butt. Lexil. I. p. 230. II. p. 271 Goettl. Pal. Schoem. Fl. Γύης legunt Koechl. Welck. V. Mureti Var. L. VI, 13., quem citavit Boisson. Atque ita legisse videtur Herodianus. V. Muetzell. p. 208.

μον] Hanc veriore et antiquiore esse formam non ὀβριμόθυμον, evincit etymologia, quam diserte exposuit Curtius Etym. p. 484 seq. (v. Lobeck. *El.* I, 80) vocabulum ex βριθῶ, βριαρός, βριμός, βριμία et ο prothetico compositum esse docens. Aliam viam ingressi sunt Roth. et Böehtlingk. in *Pet. Wört.* a skt. voce ambhras (terribilis) deducentes. Etiam in inscriptione graeca legitur ὄβριμον: cf. C. I. II p. 430. Male Goettlingius omnibus locis Hesiodeis ὀβριμος reposuerat.

V. 144. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον] Wolfius allegabat Hom. *Od.* VII, 54:

Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον:
 sed hinc non comprobatur Κύκλωπες ἦσαν ὄνομ' ἐπώνυμον, quod ita licet convertas: Rundaugen waren sie ihres Zunamens. V. A. Matth. *Gr.* §. 308.

V. 148. οὐκ ὀνομαστοί] quos poeta vix appellare audet, ut Homericum *Καιοῖλιος, οὐκ ὀνομαστή.* Schol.: ἦγον, οὐς οὐ δύναται τις ὀνομασαι, ἀντι τοῦ θεινοί. Cf. Schoem. *Th.* p. 106 Fl. *System.* p. 30 not. 9.

V. 149. Κόττος] Welckerus *Tril. Aesch.* p. 148., qui aquam his nominibus significari putat, et Hermannus in epistola ad Creuzer. de nat. myth.

τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσσοῦντο 150
ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἐκάστῳ πεντήκοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσιν.
 ἰσχὺς δ' ἄπλητος κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἶδει.
 ὅσσοι δ' ἄρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγέροντο,
 δεινότατοι παιδῶν, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ 155
 ἐξ ἀρχῆς· καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίσκε,

V. 150. M2. αἰσσαντο.

V. 151. ἄπλαστοι] Ita M2. V1. Vat. edd. ἄπλατοι V2.,
 Gaisf., Dind. — *Ἐκαστῷ* Fl.

V. 153. ἰσχὺς τ' Rh., ἄπλαστος V1. Par. — *Ἐίδει* Fl.

V. 154. ὅσσοι δὲ V1.

V. 157. ἀνίσκει] Vulgo ἀνίσκει, ut M2. 3. V1. Koechl.
 Illud volnerat iam Wolf., secuti sunt Gaisf., Dind. Antea
 ἀπεκρ. V1.

V. 158. *Ἐργῳ* Fl.

p. 84, qui hiemem cum Creuzero, propius a mente Hesiodi abesse videntur. Ceterum cf. Etym. M. p. 768 init., qui tritopatores esse Cottum, Briareum et Gyen perhibuit. V. Lobeck. Aglaoph. p. 760. Quanquam etiam scholiasta haec habet: *Κόττος ἡ ὄρη γῆ τοῦ καύματος, ἤγουν ὁ θερινός· Βριάρεως τὸ ἔαρ παρά τὸ βρῦεν καὶ αὐξεσθαι τὰ φυτὰ· Γύγης δὲ ὁ χειμερινός καιρός.* Schoem. Th. p. 106 seq. op. II, p. 93 seq. — De Briareo v. Eudoc. p. 91.

V. 150. τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσσοῦντο] Imitatus est Orph. Arg. 519: *ἐξ γὰρ χεῖρες ἐκάστῳ ἀπ' ὤμων αἰσσοῦντο.*

V. 151. ἄπλαστοι] Ἄπλαστοι sunt ii, quibus aegre accedas (a πελάζω, ut apud Aeschyl. Prom. 716 πρόσπλαστοι et Eumen. 53 Erinyes οὐ πλαστὰ φουσιάματα audiunt), non informes a πλάσσω, ut infra v. 513 Διὸς πλαστήν ὑπέδεικτο γυναῖκα.

V. 152. ἐπέφυκον] V. Varin. p. 357. Dind. De forma ἐπέφυ-

κον pro ἐπεφύκεσαν v. Buttm. Gr. ampl. §. 111. not. 1.

V. 154. ὅσσοι δ' ἄρ] Sic scripsimus et coniectura Scheerrii; Codd. et edd. γὰρ. Plerique criticorum sanandis his versibus operam navaverunt, cum poëtam non dixisse persuasum habuerint, omnes Urani et Gaeae filios terribiles fuisse. Inter quos Schoem. op. II, p. 98 coniectando ὅσσοι δ' ἄρ — ἐξ ἀρχῆς, τούτων (pro καὶ τῶν), Muetzell. p. 416 ὅσσοι γὰρ — πάντες ἀποκρύπτασκε, omissis v. 155—156 sensu perturbato, Gerhardius ὅσσοι δ' ἄρ — σφετέρῳ ἤχθοντο, Overbeck. Mus. Rh. XIX p. 624 οὔτοι δ' ἄρ —, Flach. System. p. 34 ὅσσοι γὰρ — οὔτοι δεινότατοι (sc. Ἐκατόγχειρες ἦσαν), Wieseler. ind. Gott. 1872 οὔτοι παρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξ ἐγέροντο coll. Plato. Symp. p. 179 B.

V. 157. πάντας ἀποκρύπτασκε] Coniungendum est cum Γαίης ἐν κενθμῶνι, ut recte monuit Schoem. v. 176 not., alterum stili foeditatis exemplum allegans l. l. ἀμφὶ δὲ Γαίῃ

Γαίης ἐν κευθμῶνι, κακῶ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανός. ἢ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη
 στεينوμένη· δολίην δὲ κακὴν ἐφράσσατο τέχνην. 160
 αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος
 τεῦξε μέγα δρέπανον καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
 εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιμημένη ἦτορ·

Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρός ἀτασθαλίον, αἴ κ' ἐθέλητε
 πείθεσθαι, πατρός κε κακὴν τισαίμεθα λώβην 165
 ὑμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μῆσατο ἔργα.

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδέ τις
 αὐτῶν

V. 159. στεναχίζετο O. Rh. Welck. Schoem. V. Spitzner, exc. ad II. II, 95.; antea ἡδ' pro ἢ δ' M2.

V. 160. ἐφράσσατο] Sic reposuimus pro vulg. ἐπεφράσσατο, quod, quamquam placuit edd., vel propter repetitionem v. 162. insuave est, ortum illud ex ἐπετέρπετο v. 158 et ἐπέφραδε v. 162. Atque ita Hom. Od. IV, 529: δολίην ἐφράσσατο τέχνην, et Nonnus Dion. XXXVII, 351: καὶ θαρσύνουσα Ἀρκταίων δολίην ἐφράσσατο βουλήν. Sed ἐπεφράσσατο cum Attica correptione legit Rzsch. Unts. p. 36 alleg. Theog. 975. 980. 989. Opp. 655. — Pro στεينوμένη Seleuci recensio habebat ἀχνυμένη. Schol. Σέλευκος ἀχνυμένη γράφει. οὐ γὰρ ἐστενοχωρεῖτό φησιν, ἀλλὰ διὰ τοὺς κρυφθέντας παῖδας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἔλυπετο. Correxerit igitur textum propter tantologiam, quae inesse videbatur verbis στοναχίζετο στεينوμένη. Sed στεينوμένη est intus onerata, στοναχίζετο suspirabat. Κακὴν τέχνην est pro κακοτεχνίαν (κακὴν τέχνην ἐφράσσατο δολίην).

V. 161. ποιήσασα] Taur. ἐποιήσατο, Rh. ποιήσασθαι.

V. 163. εἶπε Fl.

V. 165. πατέρος V2. M2. Gaisf., ceteri. A. Dind. πατέρος. πατοί M3. Pro κε vulgo γε, sed Taur. M2. δέ. Reposui κε ex M3. Hermannum Lobeckiumque (Paral. p. 8) secutus. Ita, si quid opus exemplis est, II. IV, 97: τοῦ κεν δὴ κάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο, αἴ κεν ἴδη Μενέλαον Ἀργίον, Ἀτρείος υἱόν, σὼ βέλει δμηθέντα. Et vere κεν particula hic abesse non potest, nisi malis scribere τισάμεθα.

V. 166. ἀφεικέα — εἶργα Fl.

V. 167. ἀνὰ πάντας ἔλε Rh.

ἐτανύσθη — καὶ ἐπέσχετο. Quae v. 501—502 ὁλοῶν ἀπὸ δεσμῶν continetur memoratio hoc versu abest. — De ἀποκρύπτασκε cf. adnot. ad Scut. 480.

V. 161. πολιοῦ ἀδάμαντος] In Scuto 231: ἐπι δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος. Cf. etiam Scut. 137. Oper. 147. Ἀδάμαντα ferrum

fuisse, non aes, ex sollemni epitheto ferri Homericō, πολίων, apparet. Cf. Pinder, de adamante p. 24 seq. Schoem. p. 122 not. Perperam Pal. in adnot. ad Oper. 147 basaltam fuisse putabat. Quod sequitur δρέπανον telum est ex antiquissimis, ut monuit Wolfius; erat

φθέγγετο· θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
ἄψ αὐτῖς μύθοισι προσήδα μητέρα κεδνήν·

Μήτηρ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι 170
ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλερίζω
ἡμετέρου· πρότερος γὰρ αἰεκέα μῆσατο ἔργα.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
ἄρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπέθηκατο πάντα. 175
ἤλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
ἐμείρων φιλότητος ἐπέσχετο καὶ ῥ' ἐτανύσθη
πάντη· ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
σκαυῆ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μῆδεα πατρός 180
ἔσσυμένως ἤμυσε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι

V. 171. πατρός] V2. M2. 3. Par. πατέρος, Taur. πατέρος
sine γε. — Ἐέργον Fl.

V. 172. αἰεκέα — Ἐέργα Fl.

V. 174. χερσίν M3.

V. 178. λοχεοῖο. Sic M2. M3 λοχείοιο Vat. V2. Sed Taur.
V1. Par. Vat. m. λόχοιο. V. Schol. Venet. ll. XXIII, 160. Muet-
zell. p. 204, Lehrs. Arist. p. 6. Scholien p. 102. Aristarchum
accentum λοχεοῖο scripsisse contra aliorum sententiam, qui λοχείοιο
= λόχοιο malebant, Aristonicus monuit. Cf. schol. Bas.: Ἀριστό-
νικος (sc. in libro περὶ Ἀρι. σημείων θεογονίας) λοχεοῖο ὡς θυρε-
οῖο· λοχεός γὰρ λέγει. βεβιάσται δὲ τὸ λοχείοιο παρὰ τὸ ἔθος. —
Pro ὠρέξατο M4. in m. ἐδέξατο.

V. 180. Plut. Quaest. Rom. 42: ἡ γὰρ ἄρπη τοῦτο σημαί-
νει καὶ οὐχ ὡς γέγραφεν Ἀντίμαχος Ἡσιόδῳ πειδόμενος· Λέχρις
(Xyl. λέχρις) δὲ δρεπάνῳ τέμνων ἀπὸ μῆδεα πατρός Οὐρανοῦ
Ἀμμονίδεω λίσσις Κρόνος ἀντιτέτυκτο.

illud καρχαρόδον (v. 175.), quod
acuendi nondum inventa ars
erat. Cf. Boettiger Kunst-
mythologie I. p. 228. 232.

V. 171. δυσωνύμου] ω il-
lud, quod est in commissura vo-
cabuli, non habet etymologicam
rationem, sed, ut verè de aliis
statuit Lobeckius ad Phryn.
p. 706., rhythmicam: produci-
tur vocalis propter fortiorem
pulsum.

V. 175. ἄρπη] Nomen hu-
jus instrumenti, quod apud Ro-
manos ensis hamafus vel falca-
tus audit, apud Macedones γόρπη

(v. Christ. Lautl. p. 87), quin
Hebraicum hereb vel chereb sit,
dubium non videtur. Sed cf.
A. Müller. in Beitr. z. K. d. ind.
Sp. I p. 287. Oper. 578 falx
est. Ceterum de fabulae origine
Phoenissa cf. Movers. Phoeni-
cier p. 306. 683. — ὑπέθηκα-
το] Indicativus aor. primi medii
verborum in μι duo extare exem-
pla, ὑπέθηκατο nostro loco et
θήκατο Scut. 128, docuit F o e r-
s t e m a n n. p. 70. Cf. Rzach.
Dialekt p. 453.

V. 178. ὠρέξατο] Sc. τῶν
μηδέων.

ἐξοπίσω. τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
 ὄσσαι γὰρ φαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
 πᾶσας δέξατο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 γείνατ' Ἐρινῦς τε κρατερός μεγάλους τε Γίγαντας, 185
 [τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,]
 Νύμφας δ' ἄς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 μήδεα δ' ὡς τοπρωῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντι

V. 182. ἐτώσι' ἄμ ἔκφυγε propter molestum hiatus coni. Fl. Cf. Digamma p. 22. ἐξολίσων pro ἐξοπίσω coni. Wieseler l. l. ἐς πόντον Scheer l. l.

V. 184. πᾶσας δέξατο] Bar. M2. praebent ἐδέξατο, quod scripserat Goettl. πᾶσας Koechl.

V. 185. Ἐρινῦς] Sic Par. 2772. Ἐρινῦς codicum maior pars.

V. 186. Hic versus deest in Bar. Videtur additamentum esse alicuius rhapsodi, qui verba Homericæ II. XVIII, 510 coniunxit. Adversatur Schoem. p. 114, qui exempli instar allegavit Spartos Boeoticos, draconis exdentibus natos, atque heroes in Colchide progenitos et ab Iasone interfectos. Generatores autem hominum cum illis Gigantibus tetris comparari non possunt. Pro spurio igitur habuerunt Koechl. Weis. Fl.

V. 188. μήδεα δ'] Sic M3. Schellershem. al. Vulgo μήδεά δ' ὡς. Paucis interiectis post ἀδάμαντι et post πόντῳ vulgo colo interpungitur. Nos dedimus posituram Gaisfordii.

V. 182. ἐξοπίσω] Similis est ille Deucalionis et Pyrrhae iactus. Cf. schol.: ἢ μετὰ τὸ κόψαι ἔριψεν, ἢ ἐξοπίσω διὰ τὸ εἰς τοῦ-πίσω ῥίπτειν τοὺς θερίζοντας.

V. 183. ἀπέσσυθεν] Non esse pronuntiandum ἀπεσσύθεν dixi in libro Allgem. Lehre v. Accent d. gr. Spr. p. 69., ubi demonstravi v esse antiquiorem exitum pluralis aoristorum, σαν recentiorem. Cf. Foerstemann. p. 32.

V. 184. περιπλομένων] Περιτελλόμενος ἐνιαυτός est annus vertens, περιπλοόμενος vero annus inversus. V. Heind. ad Horat. Sat. I, 1, 36.

V. 185. Ἐρινῦς] In antiqua inscriptione apud Boeckh. Corp. Inscr. II. p. 353 legitur Ἐρεινῦς uno ν et in alia inscriptione Attica sub acropoli Ἐρινύσι.

V. 187. De Meliis nymphis

vid. Callim. Iov. 47. Apoll. Rh. II, 7. Novem fuisse, Helicen, Cynosuram, Arethusam, Idam, Cromnen, Britho, Calaeno, Adrasteam et Glaucen, dixit Tzetzta ad Hesiod. Op. 144. Quid hoc loco Erinyes, Gigantes, Nymphae Meliae significant, in eo non consentiunt critici. Nam Preller. Myth. I, p. 43 fabulatur „die Dämonen der Rache, der rohen Gewalt, der blutigen That,“ Gerhard. Myth. I. p. 84 „Rache, Lanzenschwung, Gewissenschwung,“ Brandis. Phil. Gr. I, p. 25 „Krieg, Gewissensbissen, Geschlechtslust.“ Simplicius simul et melius difficultatem loci removit Schoem. op. II p. 125 seq. Theog. p. 116. Cf. etiam System p. 38, ubi omnes illi daemones referuntur ad generationem trium priorum aetatum, aureae, argenteae, aeneae.

κάββαλ' ἀπ' ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 ὡς φέρετ' ἄμ πέλαγος πολὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς 190
 ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρυντο· τῷ δ' ἐνὶ κούρῃ
 ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
 ἐπλητ', ἐνθεν ἔπειτα περιόρυντον ἕιετο Κύπρον.
 ἐκ δ' ἔβη αἰδοίῃ καλῇ θεός, ἀμφὶ δὲ ποίῃ
 ποσσὶν ὑπο ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην 195
 [ἀφρογενέα τε θεῶν καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν]
 κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἀνέρες, οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ

V. 189. ἀπ' ἠπείροιο] ἠπείροιο fere omnes ante Wolf.
 Pro ἀπ' vulgo ἐπ'. ἠπείρου πολλοὶ κλ. V1.

V. 190. ἄν πέλαγος M3. πολὺν V1. Par.

V. 191. ὤρυντο] M3. ὤρμα.

V. 192. ἐθρέφθη M2.

V. 193. ἐπλητ'] appulit, accessit, a πλήμι appropinquo. Cf.
 II. VIII, 63. XIV, 438. ἐπλετο M2.

V. 195. Pro ὑπο Bar. ὑπαί.

V. 196. 199. ἀφρογενέα — Κυπρογενέα] Exhibui vett.
 edd. scripturam (ἀφρογένειαν, Κυπρογένειαν), etsi facilis erat me-
 dela ἀφρογενῆ, Κυπρογενῆ, quoniam editoris est auctorum texta
 emendare, non glossarum fraudes corrigendo celare. F. A. Wolf.
 Adde Muetzell. p. 422 seq. Recte Goettl. ἀφρογενέα et Κυ-
 προγενέα. Secuti sunt Schoem. Koehl. Weis. Fl., qui versus sub-
 diticios et e scholiis marginalibus male conglutinatos 196, 199—200
 obelo confoderunt. Nam v. 200 etymon vocabuli φιλομμειδῆς cum
 μήδεα componi nequit, v. 199 Veneris origo repugnat narrationi
 v. 182—193, v. 196 conexum vv. 195 et 197 perturbat. V. Flach.
 die beiden etc. p. 26.

V. 189. ἠπείροιο] „Circa
 vel in Epirum“ olim vertebatur,
 (ἐπ' ἠπείροιο) errore paene ri-
 diculo, quem etiam Vossius de
 geogr. ant. p. XXVII admisit.
 Item aperuit Wolf. p. 83, „procul
 a terra in mare“ vertens; quem
 secuti sunt Lennep. p. 212,
 Schoem. p. 123 (v. Muetzell. p.
 419). Ceterum cf. Scholion: ἀπὸ
 τοῦ ἠπείρου, φησί, βάλλειν τὰτα
 καὶ ἐν θαλάσῃ, ὅτι οὐ μόνον
 ἐν γῆ καταβάλλεται τὰ σπέρ-
 ματα, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐν θα-
 λάσῃ νήσοις.

V. 192. Κυθέρηοισι] Schol.
 inepte: Κυθῆρά ἐστι πόλις Κύ-
 πρου μικρὰ — παραθαλασσία.
 Insulam intellexit Hesiodus (cf.
 Muetzell. p. 349 et 420; Flach.

Scholien p. 155). Huc pertinet
 locus Hesychii v. Κυθέρεια:
 ἡ Ἀφροδίτη καθ' Ὀμηρον μὲν
 οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθέρηοις,
 ἀλλ' ὅτι κενθόμενου κτέ.

V. 196. 199. ἀφρογενέα —
 Κυπρογενέα] V. Orph. hymn.
 I, 11: Ἀφρογενῆς τε θεά, μεγα-
 λάννημα δῶρα λαχοῦσα. Κυπρο-
 γενῆς est apud hymn. Hom. IX,
 1. Theogn. 1304. 1323. 1332.
 1382. 1385. 1386. Pind. Ol. XI,
 125. Κυπρογενῆαν dixit Sappho
 fragm. 87 B.

V. 197 seq. οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ
 θρέφθη] Probata erat etymo-
 logia Platoni Crat. p. 406 C.
 Anacreont. 54, 13. Apul. Met. 4, 28.
 Nicandro Alexiph. 406, qui bre-
 viori forma Ἀφρώ utitur. Dissen-

θρέφθη· ἄταρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
 [Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.] 200
 τῇ δ' Ἔρος ὠμάρτησε καὶ Ἴμερος ἔσπετο καλὸς
 γεινομένη ταπρῶτα θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούση.
 ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἠδὲ λέλογγε
 μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 παρθενίους τ' ὄαρον μειδήματά τ' ἑξαπάτας τε 205
 τέρψιν τε γλυκερὴν φιλότῃτά τε μελιχίνην τε.
 Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν

V. 199. ὅτι γένοιτο codices praeter V1. 2. M3., qui habent γέντο, M2., qui praebet γένετο.

V. 200. ἠδὲ φιλομμηδέα] V2. καὶ φιλομμηδέα δ' αὖ. Hoc voluit etiam Par., qui habet καὶ φιλομμηδείαν. V1. M2. φιλομμηδέα.

V. 202. γειναμένη Bar.

V. 203. ἔχεν M3.

V. 204. ἀνθρώποις M2.

V. 205. μελεδήματα P2. Rh.

V. 207. ἐπίκλησιν καλ. Τιτ. M2.

V. 207—210. Hos versus obelis notaverunt Wolf. Gaisf. Welck. Weis. Fl. Ratio est, quod unus tantum Titanum, Cronos, impietatis erga patrem reus agi posset, non item ceteri filii;

tit Didymus in Etym. M. p. 179, 13, qui Ἀφροδίτην esse ἀβροδίαιτον interpretatur. Sed ἀφρός cum skt. abhram (nubes) conjungit Curtius p. 316, ἀβρός cum ἀπαλός Christ. Lautl. p. 100, probante Curtio p. 490. Apud Homerum Venus filia Jovis et Dionae est.

V. 200. φιλομμηδέα] Φιλομμηδῆς Ἀφροδίτη non reperitur apud Homerum, qui φιλομμειδοῦς adiectivo utitur, ut observat Wolfius. Recentiores autem grammatici, ut Choeroboscus et Moschopulus, originem vocabuli Hesiodei ad pronuntiationem Boeoticam vocalis η (exceptis iis syllabis, in quibus ab Doriensibus in a erat mutata) referunt, qua ad explicandum Veneris nomen argute poeta usus fuerit (v. Muetzell. p. 263. Schoem. p. 121 not.). Ceterum

de φιλομμηδῆς cf. Creuzer. ep. ad Herm. p. 143 (So kann aus diesen Versen des Hesiod sowohl eine Venus φιλομμειδῆς als φιλομμηδῆς hervorgehen, und ist wirklich, wie uns die Alten lehren, daraus hervorgegangen, ja dieses bedeutsame Spiel ist dort den hesiodeischen Gedanken selbst nicht fremd); Bergk. in Philol. XVI p. 581 seq. Etymologiam genuini vocabuli proponens Curtius p. 307 a skt. smi, smajē subrideo derivavit et in altero μ pristini spirantis vim latere docuit. Omnino conferas Bergk. Lit. Gr. I, p. 1021 not. 127. Ahrens I p. 182. Rzach. Dialekt. p. 367.

V. 206. Post hunc versum desunt fortasse narrationes de Crono imperium Urani sibi arrogante. Cf. Flach. System p. 43 seq.

παιδας νεκειων μέγας Οὐρανὸς οὐς τέκεν αὐτός.
 φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίη μέγα βέξει
 ἔργον, τοιοῦθ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσσειαι. 210

Νυξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 καὶ Θάνατον, τέκε δ' Ἴπνον, εἵκτε δὲ φῦλον Ὀνειράων·
 οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νυξ ἑρεβεννή.
 δεύτερον αὖ Μῶμον καὶ Ὀξύν ἀλγινόεσαν,
 Ἐσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέτρην κλυτοῦ Ὀκeanοῖο 215
 χρύσεια καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπών.

nec locum satis convenire his versibus arbitrabantur. Cf. Welck. Theog. p. 105. Flach. System p. 34. Defensionem versuum attentaverunt Lennepius p. 218. Goettl. alique, parum probabiliter.

V. 210. τοῖς τ' ἦπειτα V1.

V. 212. ἔπειτα δὲ φῦλον Ὀνειράων scripsit e conjectura Mure, hist. of anc. litt. II p. 414 Fl.

V. 214. Μῶμον] Sic codd. Schol. Exeget. Byz. in Flach. Scholien p. 384 (ἀφανῶς γὰρ καὶ οἱ μῶμοι καὶ καταλαλαὶ καὶ αἱ κακοπάθειαι πᾶσαν ἐπέχονται). Cum codice Schellershem. (ex corr.) Diaconus Alleg. p. 559, 30. (Flach p. 311) Μῶλον: τὸν Μῶλον μὲν, ὅτι ἀορατῶς οἱ πόλεμοι ἀναφύονται.

V. 216. δένδρεα] V. Gregor. Corinth. p. 589 τὸ δένδρον δένδρεον. Cf. Oper. 583.

V. 215 seq. μῆλα — χρύσεια] Hesperides cum Ladone custodiunt. V. v. 275. 333. 518. Ex Servio ad Aen. IV. 484: Hesiodus has Hesperidas, Aeglem, Arethusam et Hesperusam ultra Oceanum mala aurea habuisse dicit, minime concludi potest hic olim addita nomina ab ipsa poeta fuisse. Nam nomina ista Servius ipsa addere ex alio fonte poterat, cum ad Hesiodum pertineat testimonium ultra Oceanum Hesperidas mala habuisse. Si ipsum Hesiodum haec nomina testantem ante oculos habuisset Servius, pro Hesperusa sine dubio epica forma Ἐσπερόεσσα usus fuisset. Hinc versiculus, si qui fuit alicuius poetae, qualem Muetzelliuss statuit p. 431., sic refingendus erat: Ἀγλήν, Ἐσπερόεσσαν ἰδὲ κλειτὴν Ἀρέθουσαν. Alia nomina Heynius ad Apollod. II, 5, 11., alia in

Midiae vase Gerhardus invenit. Praeterea Muetzelliuss ex scholiis ad v. 215. concludit ab Hesiodo mentionem hic etiam Herculis factam fuisse. Sic enim schol. Bas.: τὰς ἑσπερινὰς ἄρας λέγει. μῆλα δὲ χρυσὰ τὰ ἄστρα. αὐταῖς (corr. Goettl. cod. αὐτοῖς) δὲ μέλει, ἔπειθ' ἐν αὐταῖς (corr. Goettl. cod. αὐτοῖς) ταῦτα δοῶμεν, Ἡρακλῆα δὲ τὸν ἥλιον. λέγει δὲ τοῦτο, ὅτι παρερχομένου τοῦ ἡλίου οὐκ ἔτι φαίνονται (corr. Schoem. cod. ἐμφαίνονται. Muetzell. ἀφανίζονται) τὰ ἄστρα, ὅ ἐστι τὸ τραγγῆσαι τὸν Ἡρακλῆα τὰ μῆλα. Ex ultimis huius scholii verbis Muetzelliuss divinavit lectum fortasse fuisse χρύσεια καλὰ μέμηλε τὰ θ' Ἡρακλέης ἐτραγγῆσεν. Sagacius autem Schoem. op. II p. 524 scholiastam Basileensem, qui melius atque locupletius hoc scholion tradiderit, quam schol. Ven., uberiores commentarium

καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοπίονους,
 [Κλωθῶ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον, αἶτε βροτοῖσι
 γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,]
 αἶτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι 220
 οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
 πρὶν γ' ἀπὸ τῷ δῶσι κακὴν ὅπιν, ὅστις ἀμάρτη.
 τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 [Νῦξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,]
 Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον. 225

V. 217. Pro νηλεοπίονους Taur. νηλεοπίνας, cui suprascriptum ους. In marg. γρ. νηλεοπίους (sic). Ruhnkenius malebat νηλιτοπίονους. Ἠλεοπίονους legitur ap. Stobaeum Ecl. Ph. I, 3. p. 9.

V. 220. ἐφέπουσαι M3., quod suaserat Hermannus mutato etiam οὐδέ ποτε.

V. 221. λήγουσι — δεινοῖο χόλοιο] Taur. λήγουσαι — δειλοῖο χόλ. et in marg. γρ. λόχοιο.

V. 224. Hunc versum uncinis incluserunt Ruhnken. Heyn. Wolf. Gaisf. Pal. Fl.

V. 225. καρτερόθυμον M2. Ἔριν τε κρατ. V1. Par.

neglegenter expilasse docuit, quo et Hercules interpretatio ab hoc textu aliena et vitiosum ἐμφαίνονται irrepserint.

V. 217—222. Quod nunc Μοίραι et Κῆρες a Nocte dicuntur progenitae post Μόρον et Κῆρα (v. 211.) et in versu 218. 219. adduntur, qui fere iisdem verbis infra redeunt v. 905. 906., quo sane aptiore leguntur loco, suspectum est. Nam ita Apollod. I, 3: Ἐκ μὲν Θέμιδος τῆς Οὐρανοῦ Ζεὺς γεννᾷ Μοίρας, Κλωθῶ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. Sed nihil atinet cum Goettl. Koechl. Weis. v. 217—222 pro spuris habere, cum solos ineptos v. 218—219, qui conexum versuum 217 et 220 turbent, obelo confodere opus sit. Quod poeta post Κῆρα v. 211 nunc Κῆρας introducit, nil suspitionis affert, cum letifera dea Κῆρ non eadem sit atque Κῆρες, quibus Erinyum munus datum est (v. Schoemanu. p. 133. System p. 63). Ad Κῆρας enim pertinere illud munus, quod hic ab Hesiodo iis tribui-

tur, demonstratur loco Eurip. El. 1252: Λειναὶ δὲ Κῆρες, αἱ κυνώπιδες θεαί, προχηλατήσουσ' ἔμμανῆ πλανώμενον. Cf. Aeschyl. Sept. 1055. ubi Κῆρες Ἐρινύες leguntur. Cf. etiam Prom. 515 seq. Iam Wolfius p. 87 textum nostrum vitio laborare intellexerat.

V. 223. Νέμεσιν] Schol.: ὅτι Ὅμηρος τὸ πρᾶγμα οἶδε, τὴν δὲ θεὸν οὐ.

V. 224. Pro Φιλότητα Guietus volebat δολότητα, monstrum vocis, ut iam Ruhnkenius iudicavit, qui proscribendum hunc versum ineptissimum dixit. Alii autem caecum hunc cupidinem interpretantur, alii „Täuschung, welche das Licht scheidet,“ Schoem. Theog. p. 135 „die Liebeslust, wobei namentlich an die nächtliche des gemeinschaftlichen Lagers zu denken ist“ minus probaliter. Dubium non esse videtur, quin versus subditicius sit, corruptus etiam verbis male repetitis Νῦξ ὀλοή, ut Theog. 757, nisi cum Wolfio in

Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνου ἀλγινόεντα
 Ἀθήνη τε Λιμόν τε καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
 Ἵσμίνης τε Φόβους τε, Μάχας τ' Ἀνδροκτασίας τε,
 Νεϊκέα τε ψευδέας τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε,
 Δυσνομίην Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν, 230
 Ὅρκον δ', ὃς δὴ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
 πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση.
 Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
 πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,

V. 227. Ἀθήνη] Ruhnk. malebat Ἄτην, Heynius Λοιμόν, Schoem. p. 49 Δῆριν propter ll. XVII, 158, Bergk. Lit. Gr. p. 992 not. 68 Λασθην (v. System p. 64); nisi velis pro oblivione benefactorum in nos collatorum accipere. Pro Λιμόν al. Λοιμόν. Ἀθήνη Λεϊμόν τε M2. Traiectos 228. 227. habet M4.

V. 228. Φόβους] M3. V1. φόβους. Cf. Vergil. Aen. VI, 276. Et Metus et malesuada Fames.

V. 229. ψεύδεας] Sic pars codicum, Wolf. Welck. Schoem. Fl.; ψεύδεα M2., Goettl. Pal. Koechl., ψεύδεά τε λόγοις V1., ψεύδεά τε λόγους Par. ψευδέας τε Λόγους necessarium esse, monuerat Schoem. ad h. v.

V. 230. Ἄτην] Ruhnk., qui v. 227. Ἄτην intulerat, hic coniecit Ἀπάτην. Nam v. 224. pro spurio ei erat. Δυσνομίην τ' Ἄτην M3. Sed noli Δυσνομίην (qua quis ultro contra leges peccat) et Ἄτην (qua quis ita perturbatur animo atque occaecatur, ut vel invitatus peccet) despescere. Ipse enim Hesiodus eas dixit συνήθεις ἀλλήλαις. — ἀλλήλοισιν] V1. 2. M. 2. 3. ita; ἀλλήλων ceteri. — Pro συνήθεας V1. συνήθε.

V. 232. ὅτε τίς κε Φεκὼν e con. Fl.

V. 234. Pro αὐτὰρ (Rh. V1. ἀτὰρ) Wernik. ad Tryph. p. 30. malebat ὃν δὴ. V. quae monui ad Theodos. Gr. p. 220.

Φιλότητα tantum mendum latere putamus. Cf. Flach. System p. 61. not. 23.

V. 226. De his numinibus vid. Vergil. Aen. VI, 274 seq., qui Hesiodeum locum ante oculos habebat. Cf. Flach. in Herma VIII p. 114 seq. Eichhof. Etudes grecques sur Vergile p. 39.

V. 227. Ἀθήνη] Aptissima est huic loco oblivio, quae nascitur ex animi quadam remissione ac prava securitate. Sapienter enim paulo post Hesiodus: Ὅρκον δ', ὃς δὴ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση. Eodem modo oblivio illa, quam

negligentiam dixeris (Unzuverlässigkeit), τοὺς ἀνθρώπους πημαίνει, nisi quod illud sponte fiat atque de industria (ἐκὼν), hoc vero paene invite. Similiter System p. 64: ein pflichtwidriges oder unangenehmes Vergessen. Cf. Simon. fr. 181, Aristoph. Ran. 186.

V. 230. Ἄτην] De hoc vocabulo, quod ἀτή cum Nauckio scribendum est, cf. animadv. ad Oper. 216.

V. 234. γέροντα] Ergo non propter senectutem ita appellatus est Nereus, sed propter insignem dignitatem suam. Sed cf. Jahu. Arch. Aufs. p. 128.

δύνεκα νημερτής τε καὶ ἥπιος, οὐδὲ θεμιστέων 235
λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἥπια δήνεα οἶδεν.

αὐτὶς δ' αὖ ᾿Θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγήνορα Φόρκυν
Γαίῃ μισγόμενος καὶ Κητῶ καλλιπάρηον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.

Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγέριτα τέκνα θεάων 240

πόντῳ ἐν ἀτρογέτῳ καὶ Δωρίδος ἠϊκόμοιο,
κούρης ᾿Ωκεανοῖο, τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτῶ τ' Εὐκράτη τε, Σαῶ τ' Ἀμφιπρίτη τε,
Εὐδώρῃ τε Θέτις τε, Γαλήνῃ τε Γλαύκῃ τε,
Κυμοθόῃ, Σπειῶ τε Θοῇ, Θαλίῃ τ' ἐρόεσσα, 245

V. 235. νημερτής ἐστι καὶ V1. — θεμιστέων M3.

V. 236. δήνεα Φοῖδεν Fl.

V. 240. μεγέριτα] M. 2. 3. V1. μεγέριτα. Cf. Hesych. s. v. Schol. Ven. II. XXII, 349.

V. 242. τελήεντος M3.

V. 243. Εὐκράτη firmatur V1, Taur. M2. 3. Apollod. Schol. ἧ διὰ τὸ εὐκράτους διδόναι τοὺς ἀέρας. Diacon. All. p. 561, 3 (Flach. Scholien p. 313) Εὐκράτη διὰ τὸ εὐκρατοῦσθαι ὑποπνεόντων ἀνέμων. Exeget. Byz. (v. Scholien p. 387) διὰ τὸ χρεῖαν εἶναι τῆς εὐκρασίας τοῖς ναύταις. — Εὐκράτη V2. al. Schol. διὰ τὸ εὐκατόρθωτον. Diac. p. 561, 20 καὶ εὐ κατορθοῦσθαι. Placuit Goettl. Schoem. Koechl. — Κραντῶ pro Πρωτῶ Wolfius.

V. 244. Γαλήνῃ] V2. Γαληναίη: non male, si demas τε. Cf. Callim. epigr. V, 5.

V. 245. Κυμοθόῃ V1. Par. — Θῶ δ' Ἀλίῃ τ' ἐρόεσσα ex praecepto Vulcken. ad Ammon. p. 165 Gaisf. Lennep. Goettl. Schoem. Nam ita Homerus II. XVIII, 40. Vulgo Θῶ, Θαλίῃ τ' ἐρόεσσα. V1. M2. 3 Σπειῶ τε Θοῇ, Θαλίῃ. Sic Koechl. probante Schoem. p. 148.

V. 240. μεγέριτα τέκνα θεάων] Schol.: μεγάλα, ἐπέραστα ἢ ὑπερήφανα τέκνα διὰ τὸ κάλλος καὶ θαυμαστά. μεγέριτα τ. θ., μεγάλας ἐρίζοντα περὶ κάλλους, ἢ πρὸς ἃ οὐδὲν δύναται ἐρίσαι, ἀλλ' αὐτὰ μετ' ἀλλήλων ἐρίζει. Hoc et infra v. 366. quod legitur θεάων ἀγλαὰ τέκνα animadvertas; τέκνα θεάων sunt θεαί, ut vides Ἀχαιῶν, κοῦροι Ἀχαιῶν sunt Achivi, παῖδες σοφῶν sapientes, παῖδες ἱερέων sacerdotes. V. Blomf. Aesch. Pers. 408. Prorsus ita Sophocl. Electr. 112. Furias dixit σεμνάς θεῶν παῖδας, in quo iniuria of-

fenderat Reisig. Enarr. Oed. C. p. 33. Sed melius fortasse coniungitur μεγέριτα θεάων „liebenswürdige unter den Göttinnen“. Cf. Schoem. p. 148.

V. 242. τελήεντος] Neque ultimus fluvius, neque sacer, ut olim volebat Bergkiius, sed cui nihil ad perfectionem deest, in suo genere perfectissimus, ut voluit Lennepius. Cf. Schol.: ἧ ἐπισήμου (καὶ ἡμεῖς γὰρ τοὺς ἐπισήμους ἐντελεῖς καλοῦμεν) ἧ τοῦ τὰ πάντα τελεσφοροῦντος· πάντων γὰρ ἡ τροφή ἐκ τοῦ ᾿Ωκεανοῦ.

καὶ Μελίτη χαρίεσσα καὶ Εὐλιμένη καὶ Ἀγανή,
 Πασιδέη τ' Ἐρωτώ τε καὶ Εὐνίκη ῥοδόπηγυς,
 Δωτώ τε Πρωθώ τε, Φέρουσα τε Δυναμένη τε,
 Νηβαίη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Πρωτομέδεια, 250
 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ εὐειδῆς Γαλάτεια,
 Ἴκποθόη τ' ἐφέεσσα καὶ Ἴκπονόη ῥοδόπηγυς,
 Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἡεροειδέϊ πόντω
 πνοιῖς τε ζαχρηῶν ἀνέμων σὺν Κυματολήρῃ

V. 246. 247. In Taur. M2. 3. V1. Par. al. 247. 246. Rec. Koechl. Pro Πασιδέη Taur. Πασιδόη.

V. 247. Εὐνίκη codd. Etym. M. p. 393, 31, Wolf. Lennep. Goettl. Pal. Koechl. Fl. Tuetur Muetzell. p. 91. Εὐνίκη con. Graevius ex Apollod. I, 2 probantibus Hermanno, Schoem. op. II p. 166, Welck.

V. 248. Πρωθώ] Πρωθώ (nam πρῶθην τε τὰς νῆας) legitur Diaconus All. p. 561; 6 (Flach. p. 313) in versu v. 243, Πρωθῶ: in v. 248, sed in aliis exemplaribus v. 248 Πρωθῶ legebatur, ut ex Diac. p. 561, 20 patet, ubi ad v. 243 Πρωθῶ interpretationem apponit τὸ τε πρῶτως ἐπεμβαίνειν τῆς θαλάσσης. Alteram lectionem probant Schoem. op. II, p. 274. Fl. Muetzell. p. 443 con. Δωτώ θ' ἡμερόεσσα. Graevius f. Κραντώ. Pempüller Δωτώ τε Πρωθῶ τε vel Δωτώ τ' Ἐρωτώ τε.

V. 249. τε abest a M2. V1. Par. — Ἀκταίη] Dind. Ἀκραίη. Nesea vel Nesaea est apud Verg. Aen. V, 826. Cf. v. 261.

V. 250. Πανόπη] Πανόπεια corr. Her n. Orph. p. 728. Sic Nonn. Dion. XLIII, 264. et Verg. Aen. V, 240. 765. Sed v. Lobeck. Paral. p. 321. καὶ ἀγακλειτῆ Γαλάτεια con. Fl. alleg. II. XVIII, 45.

V. 252. Κυμοδόκη] V. Verg. Aen. V, 826. Ge. IV, 338. — ἡεροειδέϊ Fl.

V. 253. ζαχρηῶν] Sic scripsimus e con. Scheer. V. schol. ἄγαν πνεόντων. Vulg. ζαθέων. Bergk. con. ζαίων.

V. 246. Ἀγανή] Analogia postulabat Ἀγανή; v. Herm. ad Eur. Bacch. 27. Sed ita recentiores tantum pronuntiant, ut Nonnus Dion. XXI, 112. Cf. Spitzn. ad II. XVIII, 42.

V. 247. Εὐνίκη] Victrix est, quod nomen ad maris vim eximiam facileque obstantia superantem pertinet. Εὐνίκη autem pertinere ad bonam aemulationem negotiatorum cum mercibus navigantium inepte interpretatus erat Lennepius. Male etiam Goettingius deam esse, quae ancoris cedat vel parcat.

Melius Lehrsius Pop. Auf. p. 99 (120) „um die gar sehr Streit und Hader entsteht.“ Muliebre denique nomen Εὐνίκη apud Theocr. XIII, 45 legitur (sed v. Ziegl.), Εὐνίκη apud Suidam v. Σαφῶ.

V. 249. Πρωτομέδεια] Πρωτομέδεια est undarum litoralium gubernatrix, aut unda litoribus proxima. Cf. Schoem. p. 143: „geht vielleicht auf das dem Ufer nächste und dann von den Schiffern zuerst befahrene Meer.“ Quare non opus est emendatione Blomfieldiana ad Aesch. Sept. 123. Πρωνομέ-

ῥεῖα προῖνει καὶ εὐσφύρω Ἀμφιτρόιτη,
 Κυμῶ τ' Ἠϊόνη τε εὐστέφανός θ' Ἀλιμήδη, 255
 Γλανκούμη τε φιλομειδῆς καὶ Ποντοπόρεια,
 Λειαγόρη τε καὶ Εὐαγόρη καὶ Λαομέδεια,
 Πουλυνόμη τε καὶ Ἀντονόη καὶ Λυσιάνασσα,
 Εὐάργη τε, φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος,
 καὶ Ψαμάθη, χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη, 260
 Νησῶ τ' Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτιο.
 αὐταὶ μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργα ἰδυῖαι.

Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυρρεΐταιο θύγατρα 265

V. 254. προῖνει] V2. προῖνει σύν τε εὐσφ., Taur. ῥεῖα τε προῖνει, προῖνει etiam M3. V1. Par.

V. 255. τ' Ἀλιμ. V1. Par.

V. 256. V2. Γλ. φιλομειδῆς δ' αὐ. Par. φιλομειδῆς. In V1. τε abest.

V. 258. Πουλυνόμη] Πουλυνόμη ex Apollod. I, 2, 7 coni. Porph. Müller. — Λυσιάνασσα Herm.] ep. ad Creuz. p. 90. coniecit Λυσιάνειρα. Λυσιφάνασσα Fl.

V. 259. Φεῖδος Fl.

V. 262. Antiquus quidam grammaticus deleta τε particula νημερτής pro adiectivo habuerat, ἵνα κατὰ τοῦ Προνόη ἀκούσῃται ἐπιθετικῶς, ut scholia docent. Probavit Goettlingius.

V. 264. Ad hunc versum pertinet Schol. 253 ἐάν κατὰ ὄνομα ἀκούσωμεν, ὡς φησὶν Ἀρίσταρχος, ἔσονται μία καὶ πεντήκοντα κατελεγμένα (v. Flach. Scholien p. 119). — ἔργα ἰδυῖαι recte Schoem. cum Ahrensio in Mus. Rhen. II p. 176. Vulg. ἐργ' εἰδυῖαι. Φέργα Φιδυῖαι Fl.

δεῖα, probata etiam Pal. propter Aristoph. Ran. 665 ὅς Ἀλγείων πρώτος ἢ γλανκῆς/μέδεις —

V. 253. Κυματολήγη] Schol.: τῆ τῶν κυμάτων λήξει, τούτῃ ἐστι καταπαύσει.

V. 260. δίη τε Μενίππη] Δίη, pro δια inusitatum est. Utitur autem hoc nominativo Hesiodus fr. X, 6. δίη τε Κελαινώ et Theog. 938 Μαίη τέκε, sed in eodem Astronomiae fragmento legitur Μαῖα τε καὶ Μερόπη, quae forma usitatior etiam hymn. Hom. III, 3. 19. 183 compareret. Cf. quae argute disputa-

verunt Foerstemann. p. 11 Rzach. Dialekt p. 396.

V. 262. Νημερτής] Mira est haec forma nominis alicuius muliebris. Virile nomen (Νημερτής) esse patet ex Plat. Lacon. apophth. p. 229. Hutt., muliebre non agnoscit Arcad. p. 28, 10: τὸ δὲ νημερτής ἐπίθετον. Rationem autem probabilem, quam obrem Hesiodus cum Homer. II. XVIII, 46 dixerit Νημερτή, proposuit Lehrs. de Aristarchi stud. p. 265.

V. 265—336. Sequuntur fabulae physici quidem argumenti,

ἡγάγετ' Ἠλέκτρον· ἢ δ' ὠκείαν τέκεν Ἴριον,
ἡνκόμους δ' Ἄρπυϊας, Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε,
αἱ δ' ἀνέμων προΐησι, καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται
ὠκείης πτερόγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ Ἰαλλον.

Φόρκνι δ' αὖ Κητώ Γραιάς τέκε καλλιπαρήους 270
[ἐκ γενετῆς πολιάς, τὰς δὴ Γραιάς καλέουσιν
ἀθάνατοι τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἄνθρωποι,]
Πεφρηδῶ τ' εὐπεπλον Ἐννώ τε κροκόπεπλον,

V. 266. τέκε *Ἴριον* Fl.

V. 267. Ἄρπυϊας] Reiz. Ἄρπυϊας scribi iubebat, sed erravit, vir doctissimus. Ἄρπυϊας, quod ex A. T. It. recepit cum Gaisfordio Dind., scribi debebat. — Ὠκυπέτην] Apollodor. I, 9: Ἥσιδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδη.

V. 270. Φόρκνι V1. Par. — Γραιάς] Pro Γραιάς coni. Goettl. παιδας, πηράς Wieseler. I, κούρας Koechl. Hermannus v. 271. 272. recentius additamentum esse putat post 273. traiciendum. Sed ita non remouetur ingrata ista nominis Gracarum repetitio. Καλλιπαρήους erat Seleuci lectio, propter v. 238, quam receperat Goettl. Καλλιπαρήους vulgatum et Draco Strat. p. 94. habet. Taur. καλλιπαρήας.

V. 271. γενετῆς Rh.

V. 272. τε abest a M3.

V. 273. Πεφρηδῶ] Vat. P2. Πεμφρησῶ. Taur. Τεφρηδῶ non male. V1. Par. Eudocia p. 105. Tzetzta ad Lycophr. 838. Πεφρηδῶ. Sic Koechl. Apud Zénob. Prov. I, 41. Μεμφρηδῆ codd. Scholia ad h. v. utramque lectionem agnoscunt (v. Flach. Scholien p.

spectantes ad singulas Graeciae partes neque temere huic cosmogoniae parti a poeta immixtae, qui postquam terrae et aquae ortum diserte exposuit, nunc ad describenda fabulosa animalia utramque incolentia, atque cultu et mythis Graecorum celebrata se convertit. Cf. Flach. System p. 72—93.

V. 267. Ἄρπυϊας] Schol.: Διωρικῶς δὲ συνέστειλε τὸ ας. V. ad v. 60.

V. 269. μεταχρόνιαι] Ut μετηνέμιος est celer ad instar venti, ita μεταχρόνιος videtur esse ceter ad instar temporis. Vossius Epp. myth. I, 31, p. 228. ex Etym. M. sub v. χρόνος μεταχρόνιος interpretatur: zuden Himmelszeichen erhöht. Sed rectius erit ver-

tere „zwischen Himmel und Erde.“ Cf. Schoem. p. 150 et schol. μετέωροι, καὶ τὸν οὐρανὸν γὰρ χρόνον καλοῦσι.

V. 271. ἐκ γενετῆς πολιάς] Diqd. Sic. V, 32: τὰ παιδιά παρ' αὐτοῖς (τοῖς Κελτοῖς) ἐκ γενετῆς ὑπάρχει πολιὰ κατὰ τὰ πλείστα. Cf. Plin. H. N. VII, 2. Quo adductus Pal. narratiunculas mercatorum hic agnoscit, qui in occidente flavos Tentonium liberos conspexerint. Quod refutavit Flach. System p. 79, v. 271—272 recentius esse additamentum docens, cum Graeas neque senectute gravatas neque mutilatas neque deformes Hesiodus depinxerit.

V. 273. Deesse videbatur versus Muetzellio p. 447 et Goettl., qui tertiam (Δεινώ vel Ἰαινῶ)

Γοργούς θ', αἱ ναίουσι πέτρην κλυτοῦ Ῥακεανοῖο,
 ἔσχατιῇ πρὸς νυκτός, ἔν' Ἐσπερίδες λιγύφωνοι, 275
 Σθεινώ τ' Εὐρύαλη τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα,
 ἣ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω,
 αἱ δύο· τῇ δὲ μῆ παρελέξατο Κρανοχαίτης
 ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
 τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν, 280
 ἔκθορε Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος.

169). De Epyo cf. Aristarchi observationem a scholiasta traditam: ὅτι Ὅμηρος Ἐννῶ πολεμικὸν τινα θεὸν λέγει, Ἡσίωδος δὲ μίαν τῶν Φορκίδων. — Ἰσπεπλον pro εὔπεπλον conii. Wieseler.

V. 276. Σθεινώ M3.

V. 277. ται δ' pro αἱ δ' Hermannus. — ἀγήρω] V2.

M2. 3. Bar. ἀγήρωσ.

V. 279. ἄνθεσι Φειαρινοῖσι Fl.

V. 281. ἔκθορε Χρυσάωρ] Guiet. coniecit ἔκθορε quod unus codex (Par. 2678) secundum Lennepium praebet; probavit Herm. ad Orph. p. 429., receperunt Gaisf. Dind. Schoem. Fl. codd. ἔξέθορε, et sic scholion. Recep. Goettl. Χρυσάωρ cum V1. 2. Par. Taur. scribi vetat analogiā Graecae linguae. — Pro τε μέγας Vat. τι μένος.

adiiceret Graeam; v. Aesch. Prom. 795. Apollod. II, 4. Palaeph. 32. Zenob. Prov. I, 41. Περσῶ habet Heraclitus apud Westerm. Myth. p. 315. Sed cum consensus omnium scriptorum de ternario numero Graearum non reperitur, de quo cf. Ovid. Met. IV, 773, neque ulla tertiū nominis vestigia in scholiis appareant, melius est in duabus Graeis acquiescere. Cf. Schoem. p. 155.

V. 274. πέτρην] I. e. si quis traiecturus Oceanum est, in insulis Oceani. V. Völcker. Geogr. myth. p. 20. Eandem interpretationem amplexus est Preller. Myth. Gr. I p. 27 not. 2, allegans Hom. Il. II, 626, XXIII, 752.

V. 275. Ἐσπερίδες λιγύφωνοι] Schol.: Διὰ τοῦτο ταύτας καλεῖ, διότι κατὰ μουσικὴν ἀρμονίαν οἱ ἀστῆρες κινουῦνται περὶ τὰ Γάδειρα, ὡς Ἀριστοτέλης φησί. Hoc dixisse Ari-

stotelem admodum memorabile est, ut Schoem. quoque op. II p. 544 vidit, qui post κινουῦνται quaedam verba intercidiisse et Aristoxeni, musici et Pythagorae admiratoris, nomen cum Aristotelis permutatum esse credidit.

V. 277. ἀγήρω] Ἀγήρωσ, quod antiqui codices (ad analogiam, ut videtur, vocabuli ὁ ἡρωσ) praebent, exortum esse videtur ex versu Homero: σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ, Od. V, 218., qui in memoria haerebat. Nam quod σῶς pro nominativo plurali habent, non probari grammaticis rationibus demonstravi in animadversionibus ad Theodos. Gr. p. 228.

V. 280. Fabulam Argolicam de Perseo et Medusa ingeniose tractavit Müllerus Prolegg. ad Myth. p. 307. Neque addidit suam de Graeis sententiam, quas Hermannus Salaciam et Veniliam interpretatur, quod vix admitti potest. Sed cum nominis

τῶ μὲν ἐπάνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ῥαιενοῦ περὶ πηγὰς
 γένθ', ὁ δ' ἄρ. χρούσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
 χῶ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
 ἔκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει, 285
 βρουτήν τε στεροπήν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.

V. 282—286. Hos verus pro spuris habet Wolfius propter additam etymologiam. Sed eiusmodi derivationis exempla sunt etiam apud Hom. Il. IX, 498. 507. XIX, 91. Multo magis suspicionem movent ἀποπτάμενος de Pegaso dictum, qui ab antiquioribus poetis alius non erat instructus (v. adnot. ad v. 6.; nam nimis artificiosa est Vossii explicatio Epp. myth. I. p. 247.), et μητέρα μήλων inepte additum, cum Homerus Il. II, 696 Itonem, Il. IX, 475 Phthiam matrem pecudum vocaverit, Hesiodus hoc loco terram universam, quae alias χθὼν πολύφορος, πολυβοτείρη audit. Cf. Lennep. ad h. v. Schoem. p. 158 not. 3. Flach. System p. 89. Quod si ita se habet, aut v. 284—286, quos uncinis secludit Fl., ex alio conexu huc male translati sunt, aut exciderunt aliqui versus, qui certae regionis nomen continebant. Versus 282—283 eiecit Weis.

V. 282. ὅτ' ἄρ. Bar. — περι] Taur. παρά.

V. 283. γένθ'] Ita Tr. Ceteri γένεθ' praeter Bar. M3., qui habent γένεθ'. — Pro ἔχεν P1. 2. Tr. Bar. Dind. ἔχων. — φέρει φίλῃσι M2.

V. 285. ἐν abest a V1.

Περσῆδω interpretatio propter ignotam etymologiam obacurior sit, Ἐρνώ forte ad clamorem et sonitum non inepte relegatur (v. Schoem. p. 154, Diacon. p. 562, 28. Flach. p. 315 φρίσσειν ἡμᾶς ποιοῦντα καὶ κραυγάζειν). Certiorem rationem Schoemannus l. l. et in explicandis Gorgonibus proponere posse sibi visus est, quas ad nubes et nebulas mari progenitas vaporesque aquarum retulit, a luna eiusque mutationibus non disiungendos, et in interpretando Pegaso, cuius potentiam praecipue in producendis fulguribus positam esse obtinuit.

V. 282. ὅτ' ἄρ'] Sic infra v. 478. et Hom. Il. VIII, 251: οἶδ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις.

V. 284—286. Quae hic de Pegaso narrantur mira sunt nec a quoquam alio poeta tradita praeter Euripidem, qui apud

Schol. Arist. Pac. 722 in Bellerophonte fr. 314 Nauck. ita: ὄψ' ἄρματ' ἰλθὼν Ζηνὸς ἀστραπήφορεῖ, quanquam neque ita cum Hesiodo prorsus convenit, cum Pegasus dicatur ἀστραπήφορεῖν, quod curram Iovis vehit. V. de hoc versa Euripideo Vossii Epp. myth. I p. 248. Boeckhii not ad Pind. Ol. IV, 1. Völcker. Myth. gent. Iap. p. 183. Sed omnium doctissime de Pegaso disputavit Lenzius in Nov. Mercur. Tent. a. 1796. p. 263. Duplex est autem φέρει illud explicandi ratio; aut ita intellegendus est locus Hesiodi, ut Pegasus Iovi fulmina afferre a Cyclopiibus dicendus sit, quem admodum columbae Od. XII, 63. ambrosiam, aut ita, ut curram Iovis, arma fulminum gestantem (unde ἔγγειζέφαννος sit, a Pindaro dicitur Iuppiter), vehere dicatur. Hinc etiam Aurora, quae item Pegaso utebatur, μονόπωλος au-

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρουνῆα
 μιχθεῖς Καλλιρόη κούρη κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 τὸν μὲν ἄρ' ἔξενάριξε βίη Ἡρακληεῖη
 βουσίην ἐπ' εἰλιπόδεσσι περιφρόντω εἰν Ἐρυνθείη, 290
 ἥματι τῷ ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερήν, διαβὰς πόρον Ὀκεανοῖο,
 Ὄρθον τε κτείνας καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα

V. 287. *τρικέφαλον*] Sic codd. M2. 3. V1. Par. Bar. Schol. Diaconus in Alleg. Exeget. Byz. in Flach. Scholien p. 390. Firmant Schol. Aristoph. Equ. 414. Suidas s. *κυνοκέφαλος* (Bekkerus male *τρικάρηνον*), probantibus Meyer Isler, quaest. Hes. specimen p. 12. Muetzell. p. 449. Koechl. *τρικάρηνον* Flor. A apud Lennepium, Wolfius, Goettlingius cum edd. antiquissimis *τρικέφαλλον* cum Lennepio Schoem.

V. 288. *μιχθεῖς Καλλιρόη*] Hic versus in margine additus in M3. in A. Tr. inepto loco post 279. legitur; in V1. Par. tamen prorsus deest.

V. 289. *ἔξηνάριξε* M3.

V. 290. *βουσίην ἐπ'* —] Sic M2. Schoem. Fl. *βουσί πάρ'* rel. codd. Goettl. Koechl. Cf. Il. VI, 424. Od. XX, 221. *εἰλιπ.* M3.; *ἐν Ἐρ.* VI.

V. 291. *περὶ βοῦς* V1.

V. 293. *Ὄρθον*] Sic M2. 3. Vat. V1. 2. Schol. Pind. Isthm. I, 15. *Ὄρθον* Taur. *Ὄρθρον* Bar.

dit Euripidi Oreste 1004. Atque alteri quidem sententiae id primum bene convenit, quod Trygaeus apud Aristophanem Pace v. 73. cantharum suum, quem ipse tanquam Pegasus alloquitur, Aetnaeum dicit animal, nec ineptum videtur dictum esse Pegasus propterea Aetnaeum, quod Iovi ex Aetna fulmina afferre putabatur; deinde huic sententiae patrocinatur v. 505. At cum nemo fere praeter Hesiodum h. l. de Pegaso Iovi fulmina afferente dicat, unus fortasse rhapsodorum fuit, qui versum 283. coniungeret cum v. 286., ut Chrysaor Iovi fulmina subministraret gladio aureo tradito, quod fere conspirare videtur cum *ἐγγχεινερανόω* Ζηνὶ Πινδари, cum *ἔγχος* non uno loco apud tragicos de gladio dicatur. Omnino cf. Schoem. Theog. p. 158.

V. 287. *τρικέφαλον*] Schol.: *Στησίχορος δὲ καὶ ἔξ χειρὸς ἔχειν φησὶ καὶ ἔξ ποδᾶς καὶ ὑπόπτερον εἶναι.* — Audit autem Aeschylus Agam. 844. *τρισώματος.* De etymologia vocabuli *Γηρουνῆς*, quod recte vertitur „der Brüller“ et ad tempestates hiemales reiicitur, v. Schoem. p. 160. Curtium p. 168. Ipse Diaconus p. 564 = Flach. p. 317 originem vocis iam noverrat: *προσαγορεύεται ἀπὸ τοῦ γαρύνης τις εἶναι καὶ θορυβώδης.*

V. 290. *Ἐρυνθείη*] V. Heynium Apollod. II. p. 158 seq. Mülleri Dor. I. p. 422 seq.

V. 292. *Τίρυνθ' εἰς ἱερήν*] V. Schol.: *πόλις Ἀργούς, ἣν ἐτείχισαν Κύκλωπες· διὰ τοῦτο λέγει αὐτὴν ἱεράν. ἦν δὲ ὁ Γηρουνεὺς Τίρυνθιος.*

V. 293. *Ὄρθος*] Aptissime *Ὄρθος* (Altus) et *Εὐρυτίων* (Latus) custodes sunt constituti, i. e.

σταθμῶ ἐν ἠερόεντι πέτρην κλυτοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἥ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲ ξοικὸς 295
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆϊ ἐνι γλαφυρῶ; θείην κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 ἧμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρηρον,
 ἧμισυ δ' αὐτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 [αἰόλον ὠμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κενύθεισι γαίης. 300
 ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
 ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δῶματα ναίειν.]
 ἧ δ' ἔρπυ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Ἐχιδνα,

V. 295. οὐδὲ ξοικὸς] Sic cum codd. V1. Par. scribendum est pro οὐδὲν ξοικὸς codd. et edd. Cf. Rzach. Dialekt. p. 384. Fl. Digamma p. 49. — *Ἐξοικὸς* Fl.

V. 300—305. Secutus sum antiquos codices et editiones prae-ter Taur., qui habet 303. 304. 305. 301. 302. Qui sequuntur Hey-
 nii rationem, ut Wolf., Gaisf., Dind., Boisson., versus 304. et 305. post v. 300. collocant. Ego vero, qui Hermanni iudi-
 cium de proemii interpolationibus verissimum puto, variarum re-
 censioῶν vestigia agnovisse etiam in his versibus mihi visus
 eram. Alius ita cecinit:

Ἥ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ξοικὸς
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆϊ ἐνι γλαφυρῶ, θείην κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 ποιῖλον, ὠμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κενύθεισι γαίης.
 ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

montium altitudo et longinqui
 terrarum tractus. Ὀφθρος, qui
 legitur ap. Nonn. Dion. XXXI,
 137, huc non quadrat. Aliter
 Welcker Tril. p. 129., qui
 Ὀφθρον tuetur. Omnes etymo-
 logias et interpretationes voca-
 buli Ὀφθρος congessit Schoem.
 op. II p. 199.

V. 301. κοίλῃ] De hac forma
 trisyllaba, qua Aeoles uteban-
 tur, cf. adnot. ad Oper. 689.

V. 304. Ἀρίμοισιν] V. Pin-
 dar. Fragm. XCIII. Boeckh.:
 ἀλλ' οἷος ἀπλάτων κερῶδες θεῶν
 Τυφῶνα — ἐν Ἀρίμοις ποτέ, ubi
 ἐν Ἀρίμοις, quod Boeckhius sna-
 sit, loco Hesiodico sustentatur.
 Strabo XIII. p. 626. D: πιθα-
 νότατος δ' ὁ Σκίπιος ἡγέται

τοὺς ἐν τῇ κενανμένη τῆς Μυσίας
 τοὺς Ἀρίμοις τιθέντας. Echid-
 nae sedem in Cilicia esse coll.
 Il. VI, 179 exposuit Schoem.
 p. 163, et op. II p. 188; de Chi-
 maerae patria cf. Diac. p. 566,
 14 = Flach p. 319: εἶρηται δὲ
 καὶ τινι Ἀνθηγενέτῃ ἀνθρώπῳ,
 ἐμοῦ δῆθεν αὐτὸν ἐρωτήσαντος,
 εἰ ἔστιν ἄρα ἐν Ἀννίᾳ τῆς Χι-
 μαίρας τόπος. ἐν ᾧ φασιν αὐτὴν
 διατρέβειν, ὡς ἔστι μὲν τὸ κα-
 λούμενον Χίμαιρα χωρίον. —
 v in ἔρπυτο breve est, ut in
 ἔρπυτο Oper. 536. Il. IV 137.
 Producitur Scut. 415., et in εἰ-
 ρυτο Scut. 138. V. Rzach. Dial.
 p. 455. De significatione v. Schol.:
 ἀντὶ τοῦ ἐφυλάσσετο ἢ ὤκει ἐν
 Ἀρίμοις.

ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα. 305

Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότῳ,
δεινὸν δ' ὕβριστήν τ' ἄνεμον ἐλικώπιδι κούρη·
ἢ δ' ὑποκυσσάμενη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
Ἵορθον μὲν πρῶτον κίνα γείνατο Γηρουνῆι·

In his ἀμνηστῆς est fere substantivi loco (cf. de similibus Schaeff. ad Soph. Trach. 1127. et Lobeck. ad Ai. 224.); de ποιμίλος fem. v. Naek. Choer. p. 267.; σπῆι ἐνι γλαφυρῶ non intellegitur de spelunca Echidnae, sed de ea, in qua parta erat Echidna. Alius vero:

Ἴδ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμύχανον, οὐδὲν ἰοικὸς
θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
ἡμῖν μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρηρον,
ἡμῖν δ' αὐτὲ πέλωρον ὄφιν, δεινὸν τε μέγαν τε·
ἢ δ' ἔρυν' ἐν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Ἐχιδνα
ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα·
ἐνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναλεῖν.

Sed nunc magis cum Hermanno facio alteri recensione adscribente vv. 295.—300., 303., alteri 295—299., 304., 305., 301., 302. Aliam viam ingressus est Schoem. p. 168 not. 1, qui v. 300 referens ad v. 295 secutus esse 303. 302. 304. 305. 301 iudicavit, sc. ἢ δ' ἔτεκ' — ζαθῆης ὑπὸ κενθῆσι γαίης.

V. 298. *Ἐλικώπιδα* Fl.

V. 300. αἰόλον] Sic con. Scheer probante Rühl. ποικίλον codd. et edd. Versum eiecit Weis.

V. 301. *Ἰοι* Fl.

V. 302. Hunc versum et v. 305 eiecit Weis.

V. 303. *Ἰοι* Fl.

V. 304. ἢ *Ἐρύνη* e con. scripsit Fl.

V. 306. φασί deest in V1.

V. 307. M2. 3. P. ἄνομον, ἄνομον sed ε suprascr. V. V1. 2. Taur. Bar. RS. ὕβριστήν ἄνομον δ'. Vulgo ἄνεμον ἐλ. Utramque lectionem agnoscit scholiasta. Sophocles Trach. 1093. ὕβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν, ubi de Centauris sermo est. Cf. Muetzell p. 258. Sed Diac. p. 565, 14. = Flach. p. 318 ἄνεμον ἐλικώπιδι legit. De Exeget. Byz. nihil constat. ἄνομόν δ' ἐλικώπιδι Goettling. Koechl. ἄνεμον ἐλικώπιδι Schoem. laudatus Koechl. de div. Theog. part. p. 28. ἄνεμον *Ἐλικώπιδι* Fl. V. Digamma p. 48. Totum versum eiecit Hermannus. — Pro κούρη Vat. Par. νύμφη.

V. 308. τέκετο] V2. τέκε, M3. γένετο, Par. τέτοκε.

V. 309. Med. Γηρουνῆα, sed supra ι.

V. 306. De Typhaone vid. v. 821.

V. 308. ὑποκυσσάμενη] Sic scribendum esse, v litera longa, non ὑποκυσσάμενη docuit Herm. de Aesch. Danaid. p. XV. (Opusc. I, 335.) „Κύειν,“ ita vir doctissimus, „est fecundare, unde

κῦμα, a grammaticis de fetu annotatum, Aeschylus atque Euripides usurparunt, κδεῖν autem parere.“ Caveas vero, ne in ὑποκυσσάμενη passivam agnoscas significationem; nihil significat nisi: empfangen habend.

δευτερον αυτις ετικτεν αμηχανον, ουτι φατειον
 Κεφβερον, ωμηστην, Αιδεω κυνα χαλκεοφωνον,
 πεντηκοντακεφαλον, αναιδεα τε κρατερον τε
 το τριτον Τδρην αυτις εγεινατο, λυγρα ιδυιαν
 Λερναϊην, ην θρεψε θεα λευκωλενος Τρη,

310

V. 311. Αφιδεω Fl.

V. 312. M. 2. 3. V. 1. Par. Schol. Exeget. Byz. et Schol. Soph. Tr. 1090. πεντηκοντακεφαλον. Flor. A secundum Lennepium τεικαρηνον, quod receperunt Wolf. Goettl. πεντηκοντακεφαλλον cum Lennepio. Schoem.

V. 313. λυγρ' ειδυιαν cum codd. Goettl. λυγρα Φιδυιαν Fl. V. animadv. ad v. 264.

V. 311. χαλκεοφωνον] Sic Stentor ab Homero II. V, 785. dicitur χαλκεοφωνος, cuius vox est tubae instar, unde putaverim non prorsus incognitum fuisse tubarum usum heroicis temporibus, de qua re dubitabat Anrel! Victor H. R. 9 (v. II. XVIII, 219). Narratio est apud Paus. II, 21, 3: Αθηνᾶς δ' ιδρυσασθαι Σάλπιγγος ιερὸν φασιν Ἡγέλεω. Τυρσηνοῦ δὲ τόνδε τὸν Ἡγέλεω, τὸν δὲ Ἡρακλέους εἶναι καὶ γυναικὸς λέγουσι τῆς Αὐδῆς, Τυρσηνὸν δὲ σάλπιγγα εὐρεῖν πρῶτον, Ἡγέλεω δὲ τὸν Τυρσηνοῦ διδάξαι τοὺς σὺν Τημένω Δωριέας τοῦ ὄργανον τὸν ψόφον. Ceterum Tyrrheni sunt Pelasgi, non Etrusci. Hinc recte Nonnus Dion. 47, 568: Πελασγίᾳς ἔβρεμε σάλπιγγι. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 17. Cerberi vocabulum Herm. de myth. Gr. p. XIII. (op. II, p. 181). a κρημερός traiectis literis derivavit; Diaconus p. 565, 16 = Flach. p. 318. a κέαρ βαρύνεσθαι, quod mutavit Schol. Ven: in κέαρ βιβρώσκειν; Exeget. Byz. apud Flach. Schol. p. 391 a βάρος τοῦ κέαρ; Welcker. Tril. Aesch. p. 130 ab Ἐρεβρος; alii ab aliis, de quibus cf. Schoem. op. II p. 198. System. p. 90 not. 36.

V. 312. πεντηκοντακεφαλον] Hoc epithetum non con-

sentaneum est cum altero theogoniae loco v. 771. Corruptum autem scholion Basileense ad hunc verum sic restitui necesse est: οὗτος μὲν τὸν Κεφβερον πεντηκοντακεφαλον λέγει, Ὀμηρος δὲ οὐ. Cf. Ariston. ad II. VIII, 368. Flach. Scholien p. 102. V. 746—805 a rhapsodo aliquo intrusos esse veri simile est.

V. 313. [Τδρη] Etiam haec fabula est Argolica. Cf. Butt. Myth. II. p. 93. Ceterum hunc locum usque ad 336. in animo habuisse videtur Nicaander Ther. 8: Ἄλλ' ἦτοι κακοεργὰ φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνιγροῦς Ἐρησιτάς, ἐχίας τε καὶ ἀχθεα μνοῖα γαίης Τιτῆνων ἐπέουσιν ἀφ' αἵματος, εἰ ἔτεόν περ Ἀσκραῖος μυχάτοιο μελισσηέντος ἐν ὀχθαῖς Ἡλόδος κατέλεξε παρ' ὕδασι Περγησοῖο. Ista enim κακοεργὰ φαλάγγια, quae ex stirpe Titanum (hoc est enim illud Τιτῆνων ἀφ' αἵματος) orta dicuntur, sunt Hydra, Chimaera, Sphinx ceter., ita ut scholiastam Nicaandri ad h. l. sic dicentem: ἰατέον δὲ, ὅτι ψεύδεται ὁ Νικανδρος ἐνταῦθα: οὐδαμῶ γὰρ τοῦτο εἶπεν Ἡλόδος ἐν τοῖς πραττομένοις, errasse pateat, cum illud ἀφ' αἵματος crassa Minerva intellexerit. Certe haec verba theogoniam nostram non arguunt lacunae, ut putabat Muetzell. p. 497. Neque enim Eu-

ἄπλητον κοτέουσα βίη Ἡρακλεΐη. 315
 καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀμφιτρονιάδης σὺν ἀρητιφίῳ Ἰολάῳ
 Ἡρακλῆς βουλῆσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
 ἣ δὲ Χίμαιραν ἐτίκτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
 δεινὴν τε μεγάλην τε, ποδάκεία τε κρατερὴν τε. 320
 τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
 ἣ δὲ χυμαίρης, ἣ δ' ὄφιος, κρατεροῖο δράκοντος,

V. 315. ἄπλητον] Herm. ap. Frankium ad hymn. Hom. Cer. 83. ἄπληστον. V. ad v. 151.

V. 317. Ἰολάῳ Fl.

V. 320. In M². τε ante κρατερὴν deest.

V. 321. τῆς δ' αὖ M³.

Ἰοσία p. 209 Ἡσίοδος δὲ λέγει ταύτην (sc. Ἰδραν) γενέσθαι ἐκ τοῦ αἵματος (pro σπύματος corr. Lobeck. Aglaoph. p. 567) τῶν Γιγάντων, scholion illud Nican dri compilans carminis partem amissam alludit, ut putabat Lobeckius, sed nostrum versum ante oculos habet. — Ex ipso nomine Ἰδρα aquarum vim perniciosam deduxit Schoem. op. II p. 196.

V. 315. ἄπλητον] I. e. (a πελάω), aut, qui tanta correptus iracundia est, ut vix accedere ad eum liceat, aut cum Deiters. de Hes. Scuti Herc. p. 27 not. 6 ἄπλητος = ἀπλήρωτος, quam significationem etiam Theog. 709. hymn. Hom. V, 83 postulari docuit.

V. 319. ἀμαιμάκετον πῦρ] Gloss. Vat. ἀκαταπόνητον. Derivari solet a μαχέομαι, μαχετός (v. Schneid. ad Plat. Polit. II. p. 195.; ἀμάχετος habet Aeschyl. Sept. 85.) facta primae syllabae duplicatione atque addito α privativo. Cf. Schol. ἀπροσπέλαστον, ἀπροσμάχητον. Atque corroborari videtur haec derivatio scriptura A. ἀμαιμάκετος. Unde Ἰστον ἀμαιμάκετον apud Hom. Od. XIV, 311. non esse procerum malum (ut περιμήκετος

ap. Arat Ph. 249.), sed in quem venti incassum annitantur, concludas. Sed rectius Doederlinus Gloss. n. 141 de μαιμάσσω et a intensivo derivat, ut significet impetuosum, quod epithetum Scut. 207 et Pind. Pyth. I, 78 bene de mari aestuoso usurpatur. Doederlinum secutus est Paleius ad Scut. l. l. — Varias de Chimæra veterum opiniones collegit Muetzell. p. 455. De Spthinge, quam Hermannus Anginam interpretatur, cf. Schoem. p. 165. op. II, p. 192, System p. 91. De Nemeaeo leone varias fabulas finxerunt Forchhammer. Hellen. p. 213. Preller. Myth. Gr. II, p. 191.

V. 321. ἦν] Ἦν et hoc loco et Theog. 825 singularem numerum esse volcbant grammatici Pseudo-Herod. περὶ σχημάτων p. 60, 15. Eustath. p. 1110. et 1892, 47 Foerstemannus p. 43., qui haud parvi momenti esse putabat, quod in utroque loco verbum antecederet. Pluralem autem esse pro ἦσαν docuerunt Choeroboscus ad Theod. p. 536, 7. Abrens. dor. dial. II, p. 327. Curtius Verbum I, p. 148. Rzach. Dial. p. 456. Res apud Hesiodum non constat.

[πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
 δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο.]
 τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης. 325
 ἢ δ' ἄρα Φίξ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
 Ὅρθω ὑποδηθεῖσα, Νεμειᾶϊόν τε λέοντα,
 τὸν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κνυδὴν παράκοιτις,
 γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμα βροτοῖσιν.
 ἐνθ' ὄγε οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, 330
 κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης ἠδ' Ἀπέσαντος·
 ἀλλὰ εἰς ἐδάμασσε βίης Ἡρακλεΐης.

Κητῷ δ' ὀπλότατον Φόρῳ φιλότῃ μιγείσα

V. 323 seq. Versus impacti ex Hom. II. VI, 181. male cohaerent syntaxi cum antecedentibus, quare aut a rhapsodo vel interpolatore adiecti aut casu aliquo de margine textui applicati sunt. Fortasse Aristarchus constructionem violatam reprehendit, cf. schol.: ὅτι οἱ μεταβάλλοντες τὴν φράσιν ὀφείλουσι βέλτιον ἐπεξεργάζεσθαι. v. 324 abest a M3. Par. Versus eiecerunt omnes fere edd. Par. *δπισθε*.

V. 326. Φίξ'] Sic bene ex V2. et scholiis reposuit Graevius pro Σφίγγ'. Notum enim est Φίκιον ὄρος Boeotiae a Sphinge dictum. Festus v. Picati, Lycophr. v. 1463. Schol. et Paraphr. Scut. 32. V1. φίγγ', M4. σφίγ'. Cf. Lobeck. Paral. p. 103.

V. 328. τὸν ῥ' Ἥρη — κνυδὴν] V1. 2. τὸν δ' Ἥρη — κνυδῆ. Κνυδῆ etiam P2. Taur. M3.

V. 329. πῆμα βροτοῖσιν] Sic scripsimus e conji. Scherrii l. l. pro πῆμα ἀνθρώποις codd. et edd., quod aut glossemate aut errore librarii in textum irrepsit. Cf. Od. XII, 215. hynn. Hom. II, 128.

V. 330. ἐνθ' ὄγε] Sic conji. Pal. e cod. M (Barocc. 60) ἐνθα γε, recepit Fl. Codd. et edd. ἐνθ' ἄρ' ὄγ. — Φοικείων Fl.

V. 331. Τρητοῖο] Vulgo τρητοῖο. Correxerunt Sevinus et Clericus.

V. 332. ἀλλὰ Fe Fls Fl.

V. 333. Φόρῳ] Sic M3. codd. Φόρῳ. Cf. Fla ch. Digamma p. 74. Hartel. Zeitschr. Oestr. G. 1876 p. 627 not.

V. 325. Πήγασος — καὶ Βελλεροφόντης] I. e. Bel-
 lero-phontes auxiliante Pegaso.

V. 327. Ὅρθω] Apollod.
 III, 5. Τυφῶνι.

V. 330. ἐλεφαίρετο] Schol.:
 ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐβλαπτεν. Ὅμηρος
 δὲ ποτε καὶ παρελογίζετο.

V. 331. Τρητοῖο] In Treto
 monte spelunca erat Nemeaei
 leonis. Diod. Sic. IV, 11: Διέ-
 τριβε δὲ μάλιστα μεταξύ Μνη-

ῶν καὶ Νεμείας περὶ ὄρος τὸ
 καλούμενον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκό-
 τος Τρητόν· εἶχε γὰρ περὶ τὴν
 ῥίζαν διώρυχα διηνεκῆ, καθ'
 ἣν εἰώθει φαλεῦεν τὸ θηρίον.
 cf. Apollod. II, 5. 1. Pau-
 san. II, 15, 3—4. Etym. M. p.
 119, 40.

V. 333. Φόρῳ] Choerobosc.
 Bekk. Anecd. p. 1199:
 ἡ αἰτιατικὴ ἢ Φόρῳν θ' Ἰππο-
 θόαν τε ἀπὸ ἄλλης εὐθείας

γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνοῖς κεύθει γαίης
 πείρασιν ἐν μεγάλῃς παγχρόνυσα μῆλα φυλάσσει.
 [τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος γένος ἐστί.]

335

Τηθύς δ' Ὠκεανῶ Ποταμοὺς τέκε δινήεντας,
 Νεῖλόν τ' Ἀλφειὸν τε καὶ Ἡριδανὸν βαθυδίνην,
 Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,

V. 334. ἐρεμνοῖς] Sic Par. apud Lennepium, Diaconus Alleg. Flach. p. 321 (ἐτι δὲ τοῖς κεύθει τοῖς ἐρεμνοῖς). Vulg. ἐρεμνῆς. ἐρεμνοῖς et μεγάλῃς pro μεγάλοις coni. Wieseler. I p. 7, receperunt Schoem. Fl.

V. 336. Φόρκυος] Φόρκυος M2. V2. κάκ Φόρκυος. Versum eiecerunt Pal. Fl.

V. 339 seq. desunt in M2. ratione aperta.

ἔστιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀ Φόρκυος τοῦ Φόρκυος, ὡς περ βότρως βότρως. Recentiores inde a Pind. Pyth. XII, 23. Φόρκυος forma usi sunt. Omnino autem de variis nominis Φόρκυος flexionibus v. Etym. M. p. 798, 38. Eudociae Viol. p. 419 Iasacris. Gr. Graec. III p. 375 Bas.

V. 334. ὄφιν] Iado (α λάβρος, λάβροσθαι = λαμβάνειν v. Schoem. op. II p. 188) serioribus audit, qui una cum Hesperidibus aurea poma custodit; v. Heyn. ad Apoll. p. 412. — ἐρεμνὰ κεύθει γαίης speluncam denotant, draconis domicilium. Cf. tamen Schol. Apoll. IV, 1396.

V. 337—345. Memorabilis hic locus est propter geographiam temporis Hesiodi. Nilum primum memorat Hesiodus, qui apud Homerum Ἀγγυπτος audit; (v. Laurent. Lyd. de mens. IV, 68. Etiam Phasis in Colchide, qui spectat ad Argonautarum, non memoratus Homero; ex Scythia Istrum et Ardescum (quem esse Salmydessum Voasius suspicatus est de geograph. antiq. p. XVII.), ex Macedonia Haliacmonem, ex Thracia Strymonem et

Nessum. V. 338. etiam Eridanum memorat, quem Padum esse iam Hesiodo ex Ligibus suspicaris (v. animadvers. ad 518. Welcker. Tril. Aesch. p. 566 seq.), ex Epiro, Graeciae umbilico, Acheloum et Evenum, ex Peloponneso Alpheum et Ladonem, e Thessalia Peneum. Nihil de ceteris Graeciae Europaeae fluminibus, cum multus sit in enarrandis Asiae fluvii et praesertim Troiae. Ad Troiam pertinent Scamander, Simois, Sangarius, Rhodius, Nessus, Hesperaporus, Granicus, Aesepus, ad Lydiam Maeander cum Hermo, ad Mysiam Caicus, ad Paphlagoniam Parthenius. Boeotiae fluvios eum sicco pede transiisse valde memorabile esse videtur. Sed fortasse poetae eos tantum fluvios enumerare in animo erat, qui seu praeis carminibus seu cultu aliquo eximio per ora hominum vulgati erant: v. Flach. Syst. p. 97. Alii autem aliud de fluminum catalogo statuerunt. V. Schoem. p. 173. Petersen. Ursprung p. 12. Pal. ad h. l. Bergk. Lit. Gr. I p. 982.

V. 339. Ἴστρον] Hesiodi tempore iam ausos esse homi-

Φᾶσίν τε Ῥῆσόν τ' Ἀχελωῖόν τ' ἀργυροδίην 340
 Νέσσον τε, Ῥόδιον δ' Ἀλιάκμονά δ' Ἐπτάπορόν τε,
 Γρήνικόν τε καὶ Αἰσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
 Πηρνεῖόν τε καὶ Ἐρμον, ἔϋρρεΐτην τε Κάϊκον,
 Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε Παρθένιον τε,
 Εὐηνόν τε καὶ Ἀρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον. 345
 Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἶ κατὰ γαῖαν
 ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι

V. 340. Ἀχελωῖόν τ' ἀργυροδίην] V2. unde Lennep. Schoemann. Ἀχελῶν τ' ἀργυροδίην cum Guieto. Gaisf. Dind. Cf. Muetzell. p. 97. Plerique codices Ἀχελωῖον ἀργυροδίην, quod praetulerunt Goettl. Koechl. al.

V. 341. Ῥόδιον] Sic scripsimus cum M3. pro Ῥόδιον; v. Arcad. de accent. p. 39, 15 seq.: τὰ διὰ τοῦ διος προπαροξύνονται, εἰ μὴ τρισύλλαβα ὄντα τριβράχεια ἐνρεθῶσι. καὶ πρὸς διαστολὴν κυρίαν καὶ ἐπιθέτων, ὡς περ ἔχει τὸ Ῥόδιος καὶ Σχεδῖος. Sic corrigendus est hic locus ex Eustath. ad Il. p. 890. I. Philop. Ῥόδιος praetulisse videtur. Porro Ῥόδιον τε Λιάκμονα M3.

V. 342. θεῖόν τε Σιμοῦντα] Schol. Ven. II. XII, 22. Fr. Frankius ad hymn. Hom. I. 36. θεῖον Σιμόεντα scriptum fuisse suspicatur. Cf. adnot. ad v. 340., nisi forte verius Σιμόεντά τε θεῖον cum Hermanno vel θεῖόν τε Σιμόεντα cum Muetzell. p. 96 fuisse credas.

V. 343 seq. M3. habet 344. 343.

V. 345. Ἀρδησκον] V2. Ἀλδησκον, quae est recentior forma. Ἀλδισκος et Ἀρδισκος ex mala pronuntiatione η literae sunt orta; nam hoc si voluissent Graeci, Ἀρδίσκον pronuntiassent. De duplici huius fluminis scriptura v. Bernhardy ad Dionys. v. 314. Pro Σκάμανδρον V2. Κάμανδρον.

V. 347. σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι] V2. Wolf. Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι. Ἀπόλλωνι Φάνακτι Fl.

nes Pontum Euxinum navigiis petere hic locus demonstrat. V. Vossii Geogr. ant. p. XVII.

V. 345. θεῖόν τε Σκάμανδρον] De positione ante vocabulum Σκάμανδρος neglecta cf. Hartel. Stud. I p. 31. La Roch. Unters. p. 43 not. Hoffmann. Piad. Prol. p. 117. Hercher. in annal. acad. Berol. a. 1875 p. 107 seq. Non iniuria Hercherus propter metricam versus heroici legem violatam, quae res in septendecim Homericorum carminum locis appareat, nomen Scamandri verum et vetustum

esse, ut poetae nil in eo mutare potuerint, nomina Xanthi et Simoentis a posterioribus rhapsodis esse addita et ad hexametri leges accomodata conclusit. De altera forma Κάμανδρος v. Schol. II. I, 1; commendaverat Alexander Cotynensis, de quo v. Lehms. Quaest. ep. p. 8 seq. Cf. adnot. ad Oper. 589.

V. 347. ἄνδρας κουρίζουσι] Schol.: καὶ γὰρ Ἀπόλλωνι καὶ ποταμοῖς οἱ νέοι ἀπέτεμον τὰς κόμας διὰ τὸ αὐξήσεως καὶ ἀνατροφῆς αἰτίους εἶναι, ὡς Ὅμηρος· Σπερχεῖ, ἄλλως σοὶ γε

καὶ Ποταμοῖς, ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθῶ τ' Ἀδμήτη τε Ἰάνθῃ τ' Ἠλέκτρῃ τε,
 Δωρίς τε Περμυνῶ τε καὶ Οὐρανίῃ θεοειδῆς, 350
 Ἰκπῶ τε Κλυμένη τε Ῥόδειά τε Καλλιρόῃ τε
 Ζευξῶ τε Κλυτίῃ τε Ἰδυιά τε Πασιδόῃ τε
 Πληξαύρῃ τε Γαλαξαύρῃ τ' ἐρατῇ τε Διώνῃ
 Μηλόβοσίς τε Θόῃ τε καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ,
 Κερκηῆς τε, φηὴν ἐρατῇ, Πλουτῶ τε βοῶπις, 355
 Περσηῆς τ' Ἰάνειρά τ' Ἀκάστῃ τε Ξάνθῃ τε,
 Πετραίῃ τ' ἐρόεσσα Μενεσθῶ τ' Εὐρώπῃ τε,
 Μῆτις τ' Εὐρυνόμῃ τε Τελεστώ τε κροκόπεπλος
 Χρυσῆς τ' Ἀσίῃ τε καὶ ἱμερόεσσα Καλυψῶ,

V. 348. περὶ Διὸς M 2. 4.

V. 349. Ἀτμήτῃ V 1. Par. Postea Voss. ad hymn. Cer. p. 119.
 καὶ Ἠλέκτρῃ καὶ Ἰάνθῃ. Φιδυῖα Fl.

V. 350. θεοειδῆς Fl.

V. 351. Ῥοδεία M 2.

V. 352. τε Ἰδυῖα] Sic cum nonn. codd. Schoem. Koechl.
 Cf. anim. ad v. 264. — τε Φιδυῖα Fl. — τ' Εἰδυῖα codd. Schol.
 Exeget. Byz. edd. — Πασιδόῃ pars codd. Schol. Bas. et Mon.,
 qui addunt ἐν ἄλλῃ Πεισιδόῃ, Exeg. Byz. apud Flach. p. 396.
 Πασιδέα Schol. Ven. Πασιδόῃ edd. pl. Πεισιδόῃ cum bonis codd.
 inter quos f. O., Koechl.

V. 353. Ἐρατῶ VI. Par.; pro Γαλαξαύρῃ hymn. 423. levi
 librarii errore Ταλαξαύρῃ Hom. V, M 2. Γαλαξόρῃ, M 4. Γαλαξάρῃ.

V. 354. εὐειδῆς Fl.

V. 356. Ἰάνειρα] Taur. Ἰγάνειρα. RS. Περσηῆς τ' ἐρόεσσα
 e versu sequente.

V. 357. Μενεσθῶ] Sic plerique codd. Koechl. Schoem.
 Μενεστῶ V 2. Schol. Exeg. Byz. apud Flach. p. 397. Goettl.
 nino cf. Muetzell. p. 148.

V. 358. Τελεστώ] Sic M. 2. 3. V 2. Bar. Taur. Schol. Exeget.
 Byz. l. l. pro Τελεσθῶ aliorum codd. et Diaconi Alleg. p. 570,
 5 = 323 F. quod male effictum ad normam imperativi peccat
 contra analogiam.

V. 359. Χρυσῆς] Sic e con. Herm. ad hymn. Hom. V,

πατὴρ ἠέησατο Πηλεὺς: τὰ γὰρ
 ὕδατα ἀψήκτικὰ καὶ ὁ Ἥλιος.
 Eandem sententiam Creuzerus
 sequi videtur Symb. II, p. 161.,
 quamvis prorsus inter se diffe-
 rant Apollo et Sol. Sed satis
 apertum est causam, cur fontibus,
 fluminibus et Apollini hoc
 servandorum puerorum traditum
 negotium esset, eam fuisse, ut

et corpus et animam servarent
 pura. Cf. Alexand. Aet. ap.
 Parthen. p. 15. Passov.: κρη-
 ναις καὶ ποταμοῖς νύψατ' ἀεικέες
 ἔπος, et quae habent Müller-
 rus Dor. I. p. 325 seq., Len-
 nep. ad h. v. Schoemann.
 Aeschyl. Prom. p. 150. Prel-
 ler. Myth. Gr. I p. 45.

V. 349—361. Ad indagan-

Εὐδώρη τε Τύχη τε καὶ Ἀμφιρῶ Ὀκυρὸν τε, 360
καὶ Στύξ, ἧ δὴ σφρων προφηρεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
αὐταὶ δ' Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο

421. scripserunt Lenner. Schoem. Koechl. Κρηγής cum M3 Goettl. Κρούση V1. Κρησης Bar., Κρησης M2. V2. schol. Exeget. Byz. p. 397 F. Κριστή A., κρισής Tr., Κρησή Vat., Κρουήs τ' Ἀσία τε Taur. Boissonadus coniecturam Naekii (Choeril. p. 125.) Κρισσης in textum recepit. Cf. Voss. adnot. ad hymn. Cer. p. 120.

V. 362. αὐταὶ V1.

dam nominum Oceanidum significationem plurimum fecit Schoemann. p. 174 seq. et op. II, p. 146 seq., qui has versiones argute prodidit. Ἀδμήτη Indomita, Ἰάνθη Violiflora, Ἠλέκτη Pellucida, Δωρίς Donona (v. Hermann. op. II p. 179), Εὐδώρη v. 360 Benefica, Πολυδώρη v. 354 Multidua, Πλουτώ v. 355 Ditis, Περμυῶ Imula, Οὐρανίη Coeligena, Ἰπκώ Equiria, Κλυμένη Cluentia, Κλυτίη Cluvia, Ρόδεια Rosea, Καλλιρόη Pulchri-flua, Ζευξώ Biuga (v. Herm. op. VI p. 173), Ἀμφιρῶ Bifida, Παισιθῶ Omnivaga, Πηξάνθη Aurivërbera, Γαλαξάνθη Lactaura, Μηλόβοσις Pecupasca, Κερκηίς Radiosa vel Splendida, Περρηίς Tramea, Ἰάνειρα Fovela, Ἀκάστη Mundula, Ξάνθη Flava, Πετραίη Saxatilis, Μενεστῶ Tardiflua. (ubi nos Μενεσθῶ) Τελεσῶ Sacrana, Χρυσήs Aureola, Καλυψῶ Occlulina, Εὐρώπη Amplitua, Ἀσίη Limosa, Διώνη Coelestis (v. Curtii Etym p. 222), Πειθῶ Suada, Μῆτις Mens, Ἰδυία Gnara, Τύχη Fortuna, Εὐρύνομη Latipota, Στύξ Rigua. Adde, quae exposuerunt Prel-ler. I p. 452. Lehrs. Pop. Auf. p. 99 (120) seq. Flach. System p. 99. Erraverunt autem et ii, qui nomina Εὐρώπη, Ἀσίη, Δωρίς, Ρόδεια, Περρηίς, Ἰάνειρα

ad terras et insulas iisdem nominibus denotatas reiecerunt, male intellectis verbis v. 365 γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης, et ii, qui extremis septem, quae enumeravimus, Nympharum nominibus, alterum cosmogoniae vel theogoniae genus indicari rati sunt, in quo ex Oceano, h. e. ex aqua, omnium rerum et Deorum origines sint deductae. Nam omnia Oceanidum nomina ad Nympharum varia ingenia et dona optime quadrant, velut Εἰδυία, Μῆτις, Πειθῶ non inepte ad fatidicas earum virtutes, Τύχη ad aquae vel fontium salubritatem hominibus faustam exoptatamque relegantur. Una fortasse Στύξ aliam postulat interpretationem, quae antiquis carminibus celebrata iam Homeri temporibus eundem fere, quem dei maiores, honorem assecuta erat. V. Flach. System p. 104.

V. 360. Τύχη] Laur. Lyd. de mens. p. 44: Οὐδαμῶς τῆς Τύχης ὀνόματος Ὀμηρος μὲνηται, Ἡσιόδος δέ.

V. 361. προφηρεστάτη] Non est natu maxima, sed omnium gravissima, quam Iuppiter prae ceteris honore prosecutus est (cf. v. 399). Cf. Diac. p. 570 = p. 323 F. Στύξ δέ εἰρηται προφηρεστάτη πασῶν οὐ διὰ τὸ στυγείσθαι, τούτεστι μισείσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τιμᾶσθαι μάλλον καὶ ζητεῖσθαι τὰ τοιαῦτα ὕδατα.

πρεσβύταται κούραι· πολλαί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι.
 τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
 αἷ ἕα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης 365
 πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀργλαὰ τέκνα.
 τόσσοι δ' αὐθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
 υἱέες Ὠκεανοῦ τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
 τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτῶ ἀνδρὶ ἐνίσπειν,
 οἱ δὲ ἕκαστοι, ἴσασιν, ὅσοι περιναιετάουσι. 370

Θεῖα δ' Ἡελίον τε μέγαν λαμπρὰν τε Σελήνην
 Ἡῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει
 ἀθανάτοις τε θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσι,
 γείναθ' ὑποδηθεῖσ' Ἐπερίονος ἐν φιλότῃ.

Κρίφ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότῃ μιγεῖσα 375
 Ἀστραῖόν τε μέγαν Πάλλαντά τε διὰ θεάων

V. 364. τρεῖς χίλιαί γὰρ ἕσι τανύσφυραι ὠκεανίδες M3., τρεῖς γ. ζ. ἕ. τανύσφυραι V1. Par. Pro χίλιαί Schol. Pind. Ol. V, I. habet μυοίαι. Sed veram esse omnium codicum lectionem ex Macrob. Saturn. I, 18 Acusilai locum quendam compilante merito concludit Schoem. op. II p. 163 not. 60.

V. 365. βένθεα γαίης λίμνης M2.

V. 367. τόσσον V1.

V. 369. βροτῶ ἀνδρὶ] Sic scripsimus hiatus causa, coll. Oper. 485. Cf. Digamma p. 20. Plerique codd. βροτῶν ἀνδρα. V2. βροτῶν ἀνδρ' ἐν'.

V. 370. ὅσοι περιναιετάουσι] Ita V2. Sed Taur. οἱ ἄρ' περιναιετάουσι. Ceteri οἱ ἄν περιναιετάωσι, quod receperunt Lennep. Koechl. ἕκαστα ἴσασιν e coni. cum Eustath. ad Dion. Perieg. p. 644. Lennep. — Ἐκαστα Fl.

V. 371. Ἰσασιν Fl. De Θεῖα v. ad v. 135, de λαμπρὰν ad v. 18.

V. 373. ἀθανάτοις τε θεοῖσι] Sic M3. Suaserunt Wolf. et Herm. θεοῖς, τοὶ cum rel. codd. Koechl.

V. 374. ὑπενηθεῖσ' A. — Ἐπερίανος φιλότῃ M3.

V. 375. τέκεν ἐν] V2. Bar. Goettl. Koechl. Vulg. τίκεν, quod rec. Schoem. — De Κρίφ v. anim. ad v. 134.

V. 363. γε μὲν] tamen. V. Butt. Exc. I. ad Aratum.

V. 365. γαῖαν καὶ βένθεα] Argute de his versibus disputavit Wieseler I p. 8 qui collatis Hom. Od. III, 1, ll. XXI, 196 seq. Hymn. Orph. LI ὑδροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι non de terra et aqua sibi oppositis poetam hic cogitare, sed de Nymphis arbusta lucos-

que fontibus propinquos habitantibus patriumque amnem Oceanum lente atque tranquille fluentem visentibus exposuit. Cf. Suid. s. λίμνη.

V. 366. θεάων] v. Schol.: ὅτι θεάων ἀντὶ τοῦ θεᾶς, πληθυντικῶς ἀντὶ ἐνικοῦ.

V. 371. αἰεῖα] V. Pindar. Isthm. V, 1.

Πέροσην θ', ὅς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδυοσύνησιν.

'Αστραίῳ δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεᾷ θεῶ εὐνηθεῖσα. 380
τοὺς δὲ μετ' ἀστέρᾳ τίκτεν Ἐωσφόρον Ἥριγένεια
ἄστρα τε λαμπετόωντα, τάτ' οὐρανὸς ἔσπεφάνωται.

V. 377. καὶ πᾶσι] Sic plerique codd. ὅς πάσῃσι M3. Goettl. μετέπρεπε *Ἰδυοσύνησιν* Fl. Τιτησί pro καὶ πᾶσι coni. Wieseler.

V. 379. ἀργέστην Ζέφυρον] Sic pars codd. Schoem. Koechl. Fl. Ἀργέστην, Ζέφυρον M3. V1. 2. Vat. Taur. fortasse Diac. All. p. 571 = 324 F., Exeget. Byz. p. 397 F. Goettl. Utramque lectionem agnoscit scholiasta V. Flach. Scholien p. 104. — τ' αἰψηροκέλευθον] M2. λαίψηροκέλευθον, V1. Par. Βορέην αἰψηροκέλευθον. Forte Ζέφυρόν τε, Βορέην τ' αἰψ.

V. 380. θεᾷ θεῶ] Sic scripsi cum M1. 2. Taur. Vat. V1. 2. Par. pro θεῶ θεᾷ. Prorsus ita infra v. 405. et Hom. Od. V, 97. II, II, 821. θεᾷ βροτῶ εὐνηθεῖσα. II. XVI, 176. γυνῆ θεῶ εὐνηθεῖσα.

V. 381. μετ' Ἀστραίων τέχ' Ἐωσφόρον M3.

V. 383. ἔτεκεν παῖς Ὀκεανοῦ M3., ἔτεκεν — θυγατέρα V1.

V. 377. Πέροσην] Est pater Hecatae (v. 409), cuius praeter hunc locum mentio non fit apud mythologos; v. Buttm. Myth. II. p. 192. Ruhnken. hymn. Cer. 24. Crenzer. Symb. I. p. 339. ed. III. Idem de Astraeo Pallante dictum esto; de quibus omnibus v. Herm. de myth. p. 15 (op. II p. 183). Schoem. p. 100 et op. II p. 232.

V. 379. ἀργέστην] Tres tantum hic ventos commemorari (sine Argeste), putabant Acusilaus, Vossius epp. myth. I, 35, Muetzell. p. 46 p. 474 Schoem. op. II p. 362. p. 517. Negabat Goettlingius, auctoritate adiutus Aristarchi, cuius nomen correctura facili et eleganti Gaisfordius in scholion Bas. ad hunc versum immiserat (v. Scholien p. 103). Sed Aristarchi si omnino recte a Gaisfordio et Schoemanno explicata est (cf. Eustath. ad II. p. 845, 60), sententia nos convincere nequit. Nam quamvis epithetum Zephyri

ἀργέστης inaequatum sit, quia plerumque Noto apponitur (v. Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1224), tamen facilius id ferri potest, quam enumeratio quattuor ventorum, quorum princeps Ἀργέστης nusquam Euro similis est, nominumque expositio, quae contra morem epicum omni particularum vinculo careat. Difficilior est quaestio, quare commotus Hesiodus hic et Theog. 870 tres tantum ventos salutares enumeraverit, cum iam Homero quattuor venti praecipui fuerint noti (Schol. Ven. II. XI 306 Ὀμηρος δὲ τέσσαρας ἀνέμους μόνους οἶδεν). Iam Vossius rem explanare conatus est, qui Eurum propterea hic non commemorari monuit, quod is in ventis noxiis, i. e. in Typhoei filiis, a poeta haberetur (cf. v. 869), quod quanquam Eurum vel Apeliotes ex more hominum opportunis ventis adnumerabatur, facile ei concedimus. Causa enim sine dubio posita

Στυξ δ' ἔτεκ' Ὀκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μιγεῖσα
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφρονον ἐν μεγάροισι
 καὶ Κράτος ἠδὲ Βίην ἀριδείκετα γείνατο τέκνα, 385
 τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,
 οὐδ' ὁδὸς ὄπη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύη
 ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.
 ὧς γὰρ ἐβούλευσε Στυξ ἄφθιτος Ὀκεανίνῃ
 ἡματι τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς 390
 ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 εἶπε δ', ὅς ἂν μετὰ εἶο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
 μὴ τιν' ἀπορραΐσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
 ἐξέμεν ἦν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 τὸν δ' ἔφαθ', ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἦδ' ἀγέρα-
 στος, 395

V. 384. *πολύσφρονον*, sed *suprascr. καλλίσφρονον* M2. — Pro *Νίκην* M3. V1. Par. *Νείην*.

V. 387. V1. *κείνος*, Vat. *οὐδ' ὁδοὺς ὄπη δ' ἐκείνων θεὸς ἡγεμονεύει*. In marg. γο. *μετ' ἐκείνους*. Hermannus *ἡγεμονεύη*, quod receperunt Lennep. Schoem.

V. 392. *Ἔειπε et μετὰ Ἔειπ* Fl.

V. 393. *δέ abest a V1.* — *Ἐκάστον* Fl. — *τὸν pro τιν'* conii. Scheer.

erat in locorum, quae ipse habitabat poeta, situ et natura, quam semel Oper. 640 breviter attigit (cf. omnino System p. 113). Neque enim eandem in omnibus Graeciae partibus ventorum naturam fuisse testantur Theophr. de ventis §§ 5, 29, 51 aliique. Aristarchi autem, quod statui- mus, iudicium praeter Goettlingum etiam F. S. Lehrsius et G. Grotio hist. Graec. I p. 9 vers. germ. placuit. Ceterum de ventis cf. Plin. h. n. II, 47 XVIII, 31. Vitruv. I, 6 A. Gell. II, 22. Laur. Lyd. de mens. IV, 46.

V. 384. De Stygis liberis cf. Schoem. p. 181. System p. 105.

V. 386—403. Goettl. serioris cuiusdam rhapsodi videbantur esse, argumentis non adiectis.

V. 387. *ἡγεμονεύει*] Guiet. volebat *ἡγεμονεύοι*, quod probabat Wolf. Non recte. Constructio est: *τῶν δόμος οὐκ ἔστιν ἀπάνευθε Διὸς, οὐδὲ ἔδρη, οὐδ' ὁδὸς ἔστιν αὐτοῖς, ἦν μὴ Ζεὺς ἡγεμονεύει*. Nam neque coniunctivo neque optativo propterea usus est poeta, ut demonstraret nullam non illis viam praeire Iovem; illud vero esset: „si quando Iuppiter illis viam non praeiverit, pro via eam non haberi ab asseclis.“ Heynius hunc versum pro spurrio habuit, nullis tamen additis argumentis.

V. 398. *σφοῖσιν*] Cf. Foerstemann. p. 28: „Atque hoc loco *σφοῖσιν* pro *εἰοῖς* positum singularis numeri ascivit vim et significatum, cum ad Stygem

τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἢ θέμις ἐστίν.
 ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἄφθιτος Οὐλύμπόνδε
 σὺν σφοῖσιν παίδεσσι φίλου διὰ μῆδεα πατρός.
 τὴν δὲ Ζεὺς τῖμῆσε, περισσὰ δὲ δῶρ' ἀπέδωκεν.
 αὐτὴν μὲν γὰρ ἔδῃκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄρκον, 400
 παῖδας δ' ἤματα πάντα εἰς μετάναιέτας εἶναι.
 ὡς δ' αὐτως πάντεσσι διαμπερές, ὥσπερ ὑπέστη,
 ἐξετέλεσθ' αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἠδὲ ἀνάσσει.

Φοῖβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν·
 κυσαμένη δὴ ἔπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότῳ 405
 Αἰτῶ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μείλιχον αἰεῖ,
 ἥπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 [μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.]

V. 396. ἢ θέμις] Cf. Lehrs. quaest. ep. p. 44. ἢ θέμις edd. vett.

V. 397. ἄφθιτος] V2. Bar. ἄφθιτον.

V. 398. σφοῖσιν] V2. σφῆσιν.

V. 399. δῶρ' ἀπέδωκεν] Sic egregie coni. Schoer. M2. Par. V. 1. 2. δῶρα ἔδωκεν, hiatus molestissimo, quod praebent multae editiones. Taur. δέδωκεν, quod scripsit Koechly. Sed δέδωκεν librarii correxerunt, hiatus evitaturi. Cf. Schoem. a. h. v.

V. 401. εἰς] Sic Taur. V1. M2. 3. Par. Bar. Koechl. Reliqui codd. εἰς, quod receperunt Goettl. Schoem. Singularis codicum discrepantia, quae forte criticorum antiquorum auctoritati adscribenda est. Cf. Muetzell. p. 215. — πάντα φεοῦς Fl. — Pro εἰς scribendum esse εἰ coniecit Brugman. l. l. p. 20 not., coll. Musaeo v. 159. Sed v. Apoll. Rhod. Arg. IV, 803 μή τις εἰς ἀντάξιός ἄλλος ἀνάσσει. — Cf. Flach. die beiden etc. p. 13.

V. 402. ὡσανύτως V1.

V. 403. ἐξετέλεσεν — ἠδ' ἀνάσσει M2. ἠδὲ φανάσσει Fl.

V. 405. δὴ ἔπειτα] Ita scripsi e Med. cum Dind. pro δ' ἔπειτα vel δῆπειτα. M2. θεῶν.

V. 406. ἐγείνατο] V2. γείνατο.

V. 407. ἥπιον V1.

V. 408. cum Goettl. ejec. Pal. Weis. Fl.

sit referendum." V. Brugman. l. l. p. 23.

V. 400. θεῶν μέγαν — ὄρκον] Pind. Ol. VII, 65. (120.): ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάγρῃσιν χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν μὴ παρφάμεν.

V. 404. Huc pertinere videtur quod profert Grammat. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 428: ἢ ἀπὸ Φοίβης μαμμων-

μικῶν, ὡς Ἡσίοδος (cf. Etym. M. p. 796.), si ad Theogoniam omnino pertinet.

V. 406. Αἰτῶ μείλιχον] V. anim. ad Theog. 657.

V. 408. Hunc versum ex margine adhaesisse dicunt Guet., Heyn., Wolf; Robinsonus tamen commendatum esse ab epanaphora iudicavit. Verum tria sunt quae in reprehensionem incurere in hoc versu vi-

γείνατο δ' Ἀστερίην εὐάννουμόν, ἦν ποτε Πέρσης
 ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλήσθαι ἄκοιτιν. 410
 [ἢ δ' ὑποκυσάμενη Ἐκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
 Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
 μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 ἢ δὲ καὶ ἀστερόεντος ἀπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
 ἀθανάτοισ τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα. 415
 καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἰλάσκηται,
 κικλήσκει Ἐκάτην· πολλή τέ οἱ ἔσπετο τιμὴ
 ῥεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·
 καὶ τέ οἱ ὄλβον ὀπάξει, ἐπεὶ δύναιμις γε πάρεστιν. 420
 ὄσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο

V. 411—452 cum Goettl. eiec. Fl.

V. 414. Defuisse videtur in exemplari Schol. Eur. Hipp. 146. 228. ἀπ' οὐρανοῦ] M2. 3. Schoem. Koechl. Fl. ὑπ' οὐρανοῦ rel. codd. Goettl. Pal. Cf. Schoem. ad h. v. et op. II p. 216.

V. 415. τετιμένη] V2. θεοῖς τετιμένη. M2. τετιμημένη.

V. 416. τοιγάρ pro καὶ γὰρ conii. Schoem.

V. 417. ἔρδων] V2. ῥέξων.

V. 418. ἔσπεται V1. Par. M3., ἔπεται M2.

V. 419. φ] Taur. Par. οὔ, quod nescio an hic sit melius.

Alius enim sunt generis quae protulit Porsonus ad Eur. Hecub. 539. et quae his addidit Schaeferus. Omnia enim haec exem-

dentur. Primum μελίχον illud post integrum versum interiectum, quod non pati videtur epanalepsis, cuius ea ratio est, ut gravius quid assequaris repetitione; v. adnot. ad Oper. 3. 657. Hom. II. XX, 371: καὶ εἰ πρὸς χεῖρας ἔοικεν, εἰ πρὸς χεῖρας ἔοικε. XXII, 126: οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ θρυγῶς οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Τῷ ὀαριζέμεναι ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε, Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοι. XXIII, 641 seq.: ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν, ἔμπεδον ἠνιόχευε. Od. I, 22 seq.: ἀλλ' ὁ μὲν Αἰδίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔόντας, Αἰδίοπας, τοὶ δὲ χθρὰ δεδαίεται. Hesiod. Op. 3 seq.; ὄντε διὰ βροτοῖ ἀνδρες ὁμῶς ἄφατοὶ τε φατοὶ τε, Ῥητοὶ τ' ἀρρητοὶ τε Διὸς μεγάλιο ἔκητι. Callim. Iov. 92. 93. Lav. P. 72:

μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
 Αὐφότεροι λῶοντο, μεσαμβριναὶ
 δ' ἔσαν ὄραι· Πολλὰ δ' ἀσυχία
 τῆνο κατεῖχεν ὄρος. Adde Nonn.
 Dion. XXXVI, 104. 105. XLII,
 61. 62. 75. 76. Cf. Ruhnke. ad
 Callim. Lav. Pall. 40. Propert.
 I, 3, 25. 26. Deinde inane est
 ἐξ ἀρχῆς: nam quod Clericus
 voluit, ἐξ ἀρχῆς esse: iam ante
 Iovem, ridiculum est. Denique
 offendimus ad ἀγανώτατον, quod
 aegre excusatur Homericο ὀλοώτατος
 ὄδμῃ. Frustra Schoemannus huic
 versui remedium afferre conatus
 est μελίχον ex Ἰλαον corruptum
 esse suspicatus.

V. 411—452. Hunc hymnum in Hecaten non ab antiquo auctore Theogoniae profectum esse, sed additum a recentioribus quibusdam poetis, fortasse Ono-

καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἀπάντων,
 οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβίησατο, οὐδέ τ' ἀπήρα
 ὄσθ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἐπλετο δασμός. 425
 οὐδ', ὅτι μονογενής, ἥσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
 καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσῃ·
 ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ καὶ Ζεὺς τίεν αὐτήν.

pla de rebus dicta sunt, quae manibus quasi porriguntur. — M2. ὑπεδέξατο.

V. 422. ἔχειν V1.

V. 423. ἐβίησατο] V1. Taur. ἐβίαισατο.

V. 425. τὸ πρῶτον scripserunt Schoem. Koechl.; in V1. ὡς deest, postea legitur ἐξαρχῆς.

V. 427. Hunc versum ex sententia Heynii eiecerunt Wolf. Pal. Weis.

V. 428. ἐπεὶ καὶ Ζεὺς τίεν αὐτήν pro ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν codd. et edd. con. Schoem. l. l. Cf. Koechl. de div. part. p. 31.

macrito vel Cercope, certa sunt indicia (de Cercope cf. Müller. Proleg. Myth. p. 299). Monuit haec de re iam Heynius. Primum atque gravissimum quidem hoc est, quod bis a poeta inculcatur Hecaten esse *μονογενῆ* (v. 426. 448.), nec tamēn propterea privatam honore. *Τριτογενῆς Ἐκάτη* dicitur apud Zenob. Prov. IV, 16. propter tres partes mensis. Scilicet hoc apertum est indicium illatam esse Hecaten ab Orphicis antiquae theogoniae, a qua multum abest haec unum numen procreandi ratio. *Μονογενῆς* vero est proprium Orphicorum vocabulum, de Pallade et Proserpina, quae ipsa videtur esse Hecate, usurpatum. (Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 545.; *μονογενῆς Ἐκάτη* legitur etiam ap. Apollon. Arg. III, 1065., ubi versus theog. 426. allegatur a scholiasta. Cf. praeterea Aesch. Ag. 898: *μονογενῆς τέκνον πατρὸς*.) Deinde totus ille numinis alicuius prolixus honor non decet simplicissimam theogoniae Hesiodicae expositionem. Porro

abhorret cum ab epicorum antiquorum tum ab Hesiodi dictione *παραγίγνεσθαι* v. 429. 432. 436 Cf. hymn. Orph. Hecat. 8., abhorret v. 440. *οἱ γλαυκῆν ἐργάζονται*. Neque epicum putaveris illum *ἑσθλοῦ* vocabuli usum v. 435. 439. 444.; neque rectam sedem habet *θεὰ* 426. Alias serioris originis causas attulerunt Petersen. Ursprung p. 41. Lehrs. Arist. p. 441. Quarum nonnullas refutare conatus est Schoem. op. II p. 215 seq., cum exempli gratia p. 223 adiectivum *γλαυκῆ* de mari esse usurpatum, atque apud eundem poetam alia quoque epitheta, omissis substantivis, ad res designandas, quibus illae proprie convenient, inveniri, velut *φρῆσιος* cochlea Oper. 573, *ἀνόστειος* polyypus Oper. 526, *πέντορος* manus Oper. 844, *ἰδρις* formica Oper. 756, neque repugnare Homericum *ὕψη*, aliquoties de mari dictum, ostenderet. Cf. etiam H. Grosse, quaest. criticae p. 10. Nihilominus cum Hecate Theogoniae et Operum poetae prorsus ignota sit, nullo pacto hymnum nostrum

ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίγνεται ἢ δ' ὀνίνησιν·
 ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει ὄν κ' ἐθέλησιν· 430
 οἷ δ' ὀπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσωνται
 ἀνέρες, ἐνθα θεὰ παραγίγνεται, οἷς κ' ἐθέλησι
 νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι·
 ἐν τε δίκη βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει·
 ἐσθλή δ' αὐθ', ὀπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν, 435
 ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίγνεται ἢ δ' ὀνίνησι.
 νικήσας δὲ βίη καὶ κάρτει καλὸν ἄεθλον
 ῥεῖα φέρει χαιρων τε, τοκεῦσι δὲ κῦδος ὀπάξει.
 ἐσθλή δ' ἱππῆεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλησι,
 καὶ τοῖς οἷ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται· 440
 εὔχονται δ' Ἐκάτη καὶ ἔρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 φηΐδιως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὥπασε πολλήν,

V. 429. ἐθέλη M2.

V. 430. ᾧ κ' ἐθέλησιν V1., ὄν κ' ἐθ. Par.

V. 431. οἷ δ' ὀπότ' pro ἢ δ' ὀπότ' codd. et edd. scripsimus e coniectura Scheer. — θωρήσσωνται] Sic V2., P2. M3. θωρήσσωντο. Ceteri θωρήσσωνται. Antea φθισήνορα M2.

V. 433. προφρονέουσ' M3.

V. 434. ἐν δὲ Par.

V. 435. δ' αὐθ' M3. V1.

V. 436. τοῖσι M3. V1. Totum versum eiecit Weis.

V. 437. τε βίη Par.

V. 438. τοκεῦσι δὲ] Bar. M3. Steph. Schoem. Koechl.

Fl. τοκεῦσιν κῦδος rel. codd. Schol. Goettl. Pal.

V. 439. ἐθέληση M2.

V. 440. γλαυκὴν] Sic consensu omnium codicum. Fortasse Γλαύκην. Cf. v. 244. Lobeck. Paral. p. 350. Cf. scholion: ἀρεσθεῖς δὲ δυσὶν ἐπιθίτοις, ἦγουν τῷ γλαυκῆν καὶ τῷ δυσπέμφελον οὐκ εἶπε τὸ κύριον. V. Ariston. ad Il. XVI, 34. et 748; Schoem. op. II p. 223. — ἐργάζονται M3.

V. 442. κυδνὴ] V1. 2. M3. P2. κυδρῆ.

genuinum esse probari potest. V. 411—452 „Unhesiodischer Hekatehymnus“ Fl.

V. 440. γλαυκὴν — ἐργάζονται] Wolfius: „Non repugnarem, si quis de praedatione maritima illa aetate haud ignobili accipere mallet. V. 442. perperam Schol. ad venatores trahit.“ Bis lapsus est vir egregius, si recte videmus; nam

versus 441. ita apodosin continere non potest propter adiectum δέ in φηΐδιως ἄγρην, quare post Ἐννοσιγαίῳ plene interpunximus. Atquescholion optime se habet: καὶ τοῖς κυνηγετοῦσι συνέρχεται, quanquam ἄγρην de utrovis genere capturae intellegere licet, de terrestri et maritimo, venatorum et piscatorum. V. 440 autem poetam

ρεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 ἐσθλή δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἐρμῇ λητὸ ἀέξειν
 βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, 445
 ποιμένας τ' εἰροπόκων οἴων, θυμῷ γ' ἐθέλουσα,
 ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν-μείονα θῆκεν.
 οὔτω τοι καὶ μουννογενῆς ἐκ μητρὸς-εἴουσα
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἷ μετ' ἐκείνην 450
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερχέος Ἡοῦς.
 οὔτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἶδε τε τιμαί.]

'Ρεῖα δ' ὑποδηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
 Ἰστίην, Δῆμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,

V. 443. φαινομένην] Vat. φαινομένη. Antea ἀφείλετο V1. Par.

V. 445. βουκολίας τ'] βουκολίας τ' ἀγέλας γε deleta interpunctione post ἀέξειν et respondeat σταθμοῖσι coni. Wieseler l. l. I. βουκολέουσ' h. e. „curando“ vel „si quidem curat“ Wies. II βουκολίας τ' ἀγέλας ἢδ' coni. Schoem., βουκολίας τε σῶν τ' ἀγέλας ἢδ' αἰπόλι' αἰγῶν coni. Scheer.

V. 446. γ' ante οἴων V1., γ' ἐθέλουσα M2. V1.

V. 447. καὶ ἐκ] Sic M. 2. 3. V1. 2. Taur. Ceteri κάκ. καὶ ἐκ unam syllabam apud Hesiodum faciunt. Cf. v. 405. Sed v. Spitzner. Exc. ad Iliad. XIII. p. 36. Antea βριάει M2.

V. 450. μετέπειτα pro μετ' ἐκείνην coni. Schoem. l. l. οἷ σὺν ἐκείνῃ ὀφθαλμοῖσι φάος Ἡοῦς πολυδερχέος ἴδονται coni. Herm. μετ' ἐκείνα vel μετ' ἐκείν' ἐν coni. Wieseler.

V. 451. πολυδερχέος] V2. Taur. πολυδέρεον.

V. 452. οὔτως] Taur. ὄντως. αἶ δέ codd. Goettl. Koechl. Pal. Fl. αἶδε Scholion: αὐταί εἰσιν αἶ τιμαὶ αὐτῆς, ἃς ἀνωτέρω δηλαδὴ εἶπε. Sic recte Schoem. Versum eiecit Weis.

V. 453. 'Ρεῖα δ' ὑποδηθεῖσα] A. 'Ρεῖη δ' αὐ δμ. V2. 'Ρεῖη ὑποδμ. Taur. 'Ρεῖα ὑποδμ. V1. M2. 'Ρεῖη δ' ὑποδμ., sed M2. supra δ' αὐ δμ.

V. 454. Δῆμητραν M2. (cf. Ammon. v. βωμοί). Antea

de piscatoribus loqui multi interpretes recte perspexerunt. Cf. Schoem. op. II p. 223.

V. 450. οἷ μετ' ἐκείνην] Constr. κουροτρόφον ἐκείνων, οἷ μετ' ἐκείνην ἴδοντο φάος Ἡοῦς.

V. 452. Post hunc versum lacuna esse videtur Thierschio (de Hes. p. 23. 24): nondum enim de Saturni regimine expositum esse. Veram omnino

animadvertendum est hanc theogoniae partem, cuius principium est v. 453., prorsus sensu differre ab altera. Pars prior cosmogoniam continet, haec vero theogoniam; illa vere physica est, haec, ut est uberior poetica dictione, ita etiam, si pauca demas, cum illa doctrina physica universali nihil commune habet.

V. 454. Ἰστίην] Hanc for-

ἰφθιμίον τ' Αἶδην, ὅς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει 455
 νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσγίαιον,
 Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθῶν.
 καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
 νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἴκοιτο, 460
 τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγαυῶν Οὐρανιαίων
 ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληΐδα τιμῆν.
 πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐνεκά οἱ πέπρωτο ἐῷ ὑπὸ παιδί δαμῆναι,
 [καὶ κρατεροῦ περ ἑόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.] 465
 τοῦνεκ' ἄρ' οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
 παιδᾶς εὐδὸς κατέπινε· Πέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν

Εστίν M3., Ἰστίην ἠθεΐην Par. ἡύκομον pro Ἰστίην conj. Petersen. l. l. p. 16.

V. 455 ἈΨίδην Fl.

V. 459. μέγας Κρόνος. M4. ὡς τις ἕκαστος conl. Wolf. probante Schoem. Wolff. ad Soph. Antig. 269. ὅστε Ψέκαστος conl. Fl. τῶν μὲν pro τοὺς μὲν conl. Schoem. p. 200.

V. 462. ἔχοι] Sic Par. Taur. V1. pro ἔχη, M2. ἔχει οἱ β.

V. 464. Φοι et Φεῶ Fl.

V. 465. Hunc versum spurium esse iudicant Guiet., Heyn., Wolf., Gaisf., Dind., Pal. Weis. Fl. Tueri conati sunt Goettl. Schoem. p. 202. Koechl.

V. 466. τοῦνεκ' ἄρ' οὐκ] e conl. scripsimus, coll. Opp. 49. Codd. τῷ ὄγε οὐκ cum hiatus molestissimo, τῷ δ' ἄρ' ὄγ' conl. Bentl. τῷ Κρόνος οὐκ Goettl. τῷ καὶ ὄγ' οὐκ Herm. coll. Odys. XIII, 331.

V. 467. ἐΨοὺς Fl.

mam ex Ἰστίην ortam et iota propter contractionem duarum vocalium productum esse exposuit Rzach. Dial. p. 364. Cf. adnot. ad Oper. 589.

V. 463. πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ] Mirum est quod ex antiqua theogonia protulit Clemens Homil. VI, 2. T. I. p. 664. ed Cotel.: οὐδ' αὖ Κρόνος τῆ' Πέρα μιγείσκει καὶ γεννήσκει Πλούτωνι πρότον κατέπιε διὰ τινὰ Προμηθέως θεσμὸν δεδιώς, μήποτε γεννη-

θὲν ἐξ αὐτοῦ βρέφος, γενναϊότερον γενόμενον, ἀφείληται αὐτὸν τῆς βασιλείας. Simile quid de Prometheo et Iove narrat Aeschylus Prom. 768., sed non falsum esse Clementem memoria, cum idem de Saturno et Prometheo narraret, demonstrat Aeschylus versus 956: οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ δισσοῦς τυράννους ἐκπεσόντας ἠσθόμην. Duo tyranni sunt Uranus et Cronus. Nam de Ophione non puto cogitasse Aeschylum; v. Hom. Il. XVIII, 399. Apollon. I, 503.

τέξεσθαι, τότε ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆς
 τοὺς αὐτῆς Γαῖαν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα, 470
 μῆτιν συμφράσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
 παῖδα φίλον, τίσαιο δ' ἐρινῦς πατρὸς ἑοῖο
 παίδων θ' οὖς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύου ἠδ' ἐπίθοντο,
 καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσαπερ πέπρωτο γενέσθαι. 475
 ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υλεῖ καρτεροθύμῳ.
 πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πῖονα δῆμον,
 ὀππότε ἄρ' ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀταλλέμεναί τε. 480
 ἔνθα μιν ἴκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν

V. 469. τέξεσθαι] V2. τεύξεσθαι.

V. 470. τοὺς αὐτῆς] Sic codd. praeter duos Flor. edd. ante Reizium. Vulg. αὐτῆς. Versum eiecit Fl.

V. 471. συμφράσασθαι] P2. οἱ φράσσ. ὅπως κε λάθοι τε τεκοῦσα coni. Schoem.

V. 472. ἔφοιο Fl. ἀνδρὸς ἑοῖο coni. Quiet.

V. 473. παίδων θ'] Sic corr. Schoem. op. II p. 408 pro vulg. παίδων, quod sensu caret. Versum corruptum ex glossemate ortum esse suspicatus est Goettl., sequente Weis.

V. 474. ἔκλυον V1 Par.

V. 475. φοι Fl.

V. 477. Λύκτον] Taur. Λύκτρον.

V. 478. τεκέσθαι M2., ὀππότε ἂν V1. Par.

V. 479. φοι Fl. Versus 479—480 uncinis secluit Weis.

V. 480. ἐν abest ab A.; τραφέμεν etiam M2., τρέφεν V1. Sed τραφέμεν aequè bene atque τρέφμεν habet activam notionem non solum aoristi, sed etiam praesentis apud Aeolos Boeotosque. V. Boeckh. Pind. Pyth. not. crit. p. 445.

V. 481. ἔνθα μιν] E cod. Bodl. receperunt Lennep. Schoem.

V. 470. τοὺς αὐτῆς] Frustra pronomen reflexivum in Hesiodi carminibus exstirpare intenderunt Goettlingius ad v. 126 et hunc v. allegans Apoll. Dyc. de pron. p. 103. Lehrsius quaest. ep. p. 114 Muetzellius p. 406 aliique. Quodsi v. 126 ambiguus est, hic contra omnium fere codicum auctoritatem duobus exceptis pugnare non licet. Neque aliter res se habet Oper. 213. Ergo merito Rzach. Dial. p. 427 utroque loco pronomen reflexivum restituit.

V. 472. Hom. Il. XXI, 412: οὔτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἔξαποτίνοισ.

V. 480. τραφέμεν] De forma Dorica τραφέμεν pro τρέφμεν disputavit Rzach. Dial. p. 361. V. adnot. ad Oper. 423.

V. 481. φέρουσα] Hoc non significat ἐν γαστρὶ φέρουσα, ut putabat Goettlingius, cum infans v. 479 natus sit, sed manibus recens natum portans, ut intellexit cum Hermanno Schoemannus. De Aigaio monte cf. Schol.: ἀφ' οὗ καὶ Αἰγὸς ὄρος

πρώτην ἐς Δίκηην κρύψεν δέ ἐ χειρσὶ λαβοῦσα
 ἄνθρω ἐν ἡλιβάτω, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι.
 τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν 485
 [Οὐρανίδῃ μὲγ' ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ].
 τὸν τόθ' ἔλων χεῖρεσσιν ἔην ἐσκάτθετο νηδύν,
 σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσίν, ὥς οἱ ὀπίσσω
 ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδῆς
 λείπεθ', ὃ μιν τάχ' ἔμελλε, βίη καὶ χειρσὶ δαμάσσας, 490
 τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.

Suaserat Herm. Idem scholiasta legit: ἦλθε φέρουσα τὸν Δία διὰ
 νυκτός. ἔνθα μὲν codd. Goettl. Koechl.

V. 482. Δίκηην] Corr. Schoem. p. 203 et op. II p. 451 pro
 Λύκτον codd. et edd. — *Fe* Fl.

V. 484. Αἰγαίῳ M2. Ἀργαίῳ in Bas. librarii errore ortum. Erravit
 igitur Hoeckius, Creta I p. 70 et 174, qui apud Hesiodum
 Ἀργαίον reponere volebat, de quo v. Schoem. p. 258 not. 40.

V. 487. ἐσκάτθετο] Sic hic et v. 890. 899 scripsimus, quod
 cod. antiquissimus M3 omnibus locis poscit, hic etiam Par. Prae-
 tulerat ἐσκάτθετο etiam Dind., suadente Wolfio. — Vulg. ἐγ-
 κάτθετο, quam formam ad dialectum Aeolicam referunt. Recep.
 Goettling., Koechl., Schoem. V. Digamma p. 71. Flach.
 die beiden etc. p. 12. — χεῖρεσσι *Fe* ἔην Fl.

V. 488. *Foi* Fl.

V. 489. ἀνίκητος Bar. — *Fe* ὅς Fl.

V. 491. ἀέξειν V1. ἀθανάτοισι *Fανάξειν* Fl.

καλεῖται, καὶ Αἰγαίον τὸ ὑπ'
 ἐνίων Αἰγιδόκον (sic corr.
 Schoem. op. II p. 531 pro ἐκ-
 δικον codd., allegans Schol. II.
 II, 157) καλούμενον. Num Αἰ-
 γαίον ὄρος Ida mons sit, pot-
 est dubitari, cum nominis Αἰ-
 γαίον nulla post Hesiodum
 mentio fiat. — De ἔκτο cf. Cur-
 tii Verbum I p. 189.

V. 483. ἡλιβάτω] Schol.:
 εἰς ὃ ἀνέρχεται ὁ ἥλιος. ἐνταῦ-
 θα δὲ ἐν κοίλῳ καὶ ὑψηλῷ (v.
 Schol. II. XV, 273, 619). Ety-
 mologiam tractaverunt Butt-
 m. Lexil. II p. 176. Döderlin. gloss.
 n. 2452. La Roche ad II. XV,
 273. Nulla satis constat. Monuit
 Schneiderus p. 43, vocabulum
 ἡλιβάτος, cum nostro loco spe-
 lunca sic appelletur, sensum
 latiore induisse, quam in car-

minibus Homericis, ubi con-
 stanter significatu excelsi sive
 ardui inveniatur. Nonnus voca-
 bulo ἡλιβάτος nonnumquam uti-
 tur, cum de vivis loquitur, ve-
 lut cf. Dion. XXXIV, 177, et de
 animalibus Dion. XXIV, 342 et
 XXXIX, 91.

V. 486. μὲγ' ἄνακτι] Ra-
 rius μέγα cum nomine appella-
 tivo coniungitur. Sic etiam
 comparativi et superlativi ad-
 duntur, ut Herod. I, 146. μάλ-
 λον Ἴωνες et ap. Cicer. A. Q.
 IV, 46. minus homo. Cf. Bern-
 hardy Synt. p. 338. Sed ver-
 tus propter violatum digamma
 et inusitatum πρότερος βασιλεύς
 Palei. et Fl. spurius videbatur
 esse.

V. 491. ὃ δ' ἐν ἀθανάτοι-
 σιν] Pedestris orationis scriptor

Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γνῖα
 ἤϋξετο τοῖο ἄνακτος· ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 Γαίης ἐννεσίησι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς
 ὄνυγόνον ἄψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης, 495
 [νικηθεὶς τέγγησι βίηφι τε παιδὸς ἑοῖο.]
 πρῶτον δ' ἐξήμεσσε λίθον, πύματον καταπίνων·

V. 493. ἤϋξετο] Taur. ἤξετο. Pro ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν, quod habent V 1. 2. Taur. Bar. RS: et Tr. (hic tamen sine δέ), ceteri ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ. — Φάνακτος Fl.

V. 494. Ad ἐννεσίησι M2. margo πρεσβείαις.

V. 496. uncinis incluserunt Goettl. (probante Herm.) Gerh. Pal. Koechl. Fl.

V. 497. ἐξήμεσσε] Sic Passov. lex. v. ἐξεμῶ Hermanus, Goettl. Schoem. aliique pro vulgato ἐξήμεσε, quod scripsit Koechl. πύμαθ' ὄνυγόνον sive πύματον κατάπιστον coni. Wieseler.

dixisset αὐτὸς δὲ ἐν ἀθανάτοι-
 σιν ἀνάξειν. Guieti coniecturis
 καὶ ἐν ἀθ. vel ἡδ' ἀθαν.
 non opus est.

V. 492. Apollod. I, 2: Ἐπειδὴ
 δὲ Ζεὺς ἐγενήθη τέλειος, λαμ-
 βάνει Μῆτιν, τὴν Ὠκεανοῦ,
 συνεργόν· ἢ δίδωσι Κρόνον κατα-
 πιεῖν φάρμακον, ὃφ' οὐ ἐκείνος
 ἀναγκασθεὶς πρῶτον μὲν ἐξεμῖ
 τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας,
 οὓς κατέπιε· μεθ' ὧν Ζεὺς τὸν
 πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐξή-
 νεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ
 αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ
 τῷ Διὶ ἔχρησε τὴν νίκην, τοὺς
 καταταραραφθέντας ἀνέχη συμ-
 μάχους· ὃ δὲ τὴν φρουροῦσαν
 αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀπο-
 κτείνας ἔλυσε. καὶ Κύνλωπες
 τότε Διὶ μὲν δίδωσι βροτην
 καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραινόν,
 Πλούτωνι δὲ κυνήην, Ποσειδῶνι
 δὲ τρίαιναν. οἱ δὲ τοῦτοις
 ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτᾶνων,
 καὶ καθιόξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ
 Ταρτάρῳ, τοὺς Ἐκατόγχειρας κἀ-
 θίστασαν φύλακας. αὐτοὶ δὲ
 διακληροῦνται περὶ τῆς ἀρχῆς,
 καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν
 Οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν
 δὲ τὴν ἐν θαλάσῃ, Πλούτων δὲ
 τὴν ἐν ἄδῃ. Hinc Heynius et

Wolfius quaesivere, qui factum
 esset, ut v. 496. adderetur νικη-
 θεὶς τέγγησι βίηφι τε παιδὸς
 ἑοῖο, si Γαίης ἐννεσίησι res facta
 sit; sed v. 494. est alius recen-
 sionis pro versu 496., qui proxime
 accedit ad Apollodori narratio-
 nem. Iniuria autem unus Schoe-
 mannus versum 496 defendere
 conatus est (v. animadv. ad h.
 v. et p. 203).

V. 493. ἐπιπλομένων δ'
 ἐνιαυτῶν] Idem est quod supra
 v. 492. ἔπειτα dixit et v. 184
 περιπλομένων ἐνιαυτῶν.

V. 497. πύματον κατα-
 πίνων] Praesens vitiosum esse,
 cum poscatur perfectum vel aor-
 istum, omnibus editoribus ex-
 ploratum est. Ceterum quod
 Saturnus suos liberos ipse de-
 voravit, ita explicare conatus
 est Böttigerus Kunstmyth. I.
 p. 219., ut Saturnum cum Mo-
 locho Phoenicum compararet.
 Accedit praeterea, quod et Pho-
 nices et Graeci antiquissimis
 temporibus sub imagine devo-
 rantis dei piacula humana ef-
 fingere solebant, quo facilius
 fabula Saturni liberos vescentis
 existere poterat. Cf. Buttm.
 Mythol. II, p. 41. Hoeck. Creta

τιν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρουδείης
 Πυθοῖ ἐν ἡραδῆϊ γνάλοισ ὑπο Παρνησοῖο
 σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι. 500
 [Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀσειφροσύνησιν·
 οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιῶων,
 δῶκαν δὲ βροντῆν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
 καὶ στεροπὴν· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκέρθει· 505
 τοῖς πῖσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.]

V. 498. εὐρωδείης (sed supra vo) M2.

V. 501. ἀπὸ] M2. ὑπό.

V. 501—506 obelis notav. Goettl. Pal. Fl.

V. 502. οὓς] Sic codd. ed. edd. τὰς Schoem., ut correptionem acc. plur. Οὐρανίδας servaret. Sed cf. Theog. 675 et Foerstem. p. 13.

V. 503. ἀπεμνήσαντο] V2. ἐπεμνήσαντο.

V. 504. αἰθαλόεντα M2.

V. 505. τοπρὶν scripserat Goettl.

I, p. 165. Movers. Phoenic. I, p. 180 seq. Preller. Myth. Gr. I p. 46. Schoem. p. 194. Saturnus evomuit istos reges, quos antea in suo corpore coarctarat. Hinc novae leges divinae exortae sunt (θέμιστες), Delphico prodendae oraculi. Atque hoc ita expressum mythis est anti-quis, ut Iuppiter Delphici oraculi fundamenta iecisse diceretur. De saxo illo Delphico quod veteribus audiebat βαϊτύλος (v. Hesych.), cf. Pausan. X, 24. Ceterum haec omnia Platonem uberiora legis, ut ex philosophi verbis divinarat Wolfius (R. P. II. p. 377. E. et Theog. p. 108) uberiusque Muetzellius (p. 478 seq.) demonstrare conatus est, facile concedendum erit. Nam etiam Dio Chrysost. de servit. I p. 443 Hesiodi narrationem locupletiore alludit, quae hodie nusquam appareat: ὁ γε τῶν θεῶν βασιλεὺς ὁ πρῶτος καὶ πρεσβύτατος δέδεται, ὧς φασιν, εἰ γρη πιστεύειν Ἡσιόδω τε καὶ Ὀμήρω, καὶ ἄλλοις σοφοῖς ἀνδράσιν, οἱ περὶ Κρόνου

ταῦτα λέγουσι. Neque persuadet nobis Schoem. op. II p. 406, Platonem, Lucianum Saturn. 5, Chrysostomum omnes de Saturno et love fabulas ita, ut nos hodie, legisse, cum ex versu 207, cujus potissimum subsidio Schoemanus utitur, etiam Saturnum vincitum esse minime concludi possit. V. Flach. System. p. 40 seq.

V. 501—506. Haec ad Hesiodum non pertinent, sed ex alio quodam antiquo poemate huc translata sunt ab aliquo, qui manca haec esse putabat. Hesioda non esse patet ex vocabulo Οὐρανίδαι v. 502, quod v. 486 de Saturno usurpatur (si quidem versus genuinus est) hic de Cyclopiibus, violato more epico, qui Οὐρανίονες postulabat, quo nemo auditorum, quid poeta tentaret, dignoscere potuerit. Accedit enim, quod sub Οὐρανίδαι Titanes, ut voluit Petersen. Ursprung p. 35, non intellegi possunt, quos ab Urano in Terrae cavernas detrusos catenisque cohibitos fuisse poeta non narraverat. V. System p. 34.

Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφρονον Ὠκεανίην
 ἠγάγετο, Κλυμένην καὶ ὄμῶν λέχος εἰσανέβαινευ.
 ἢ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 τίτε δ' ὑπερκύδαντα Μενόϊτιον ἠδὲ Προμηθεῖα 510
 ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθεῖα,
 ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσι·
 πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναικα
 παρθένον. ὕβριστὴν δὲ Μενόϊτιον εὐρύοπα Ζεὺς
 εἰς Ἔρεβος κατέπεμψε βαλὼν ψολόεντι κεραννώ 515
 εἶνεκ' ἀτασθαλῆς τε καὶ ἠγορέης ὑπερόπλου.
 Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἐσπερίδων λιγυφώνων,

V. 509. *For Fl.*

V. 511. *αἰολόμητιν] Taur. ἀγκυλόμητιν.*

V. 507—516. Narratur eadem fabula de Prometheo et Pandora in Oper. v. 42—105. et repetitis quidem versibus quibusdam ex Theogonia. Cf. Theog. 571—573. cum Opp. 70—72. Theog. 613. cum Opp. 105, de quo cf. scholion Anonymi ad Op. 50: δῆλον δέ, ὡς προεκδέδοται ἢ Θεογονία· ἐκεῖ δὲ (l. γὰρ) πλείονα περὶ τοῦ Προμηθεῖως λέγει. Quae diversa sunt in utraque narratione perstrinxerunt Völcker. Mythol. Iap. p. 9 sq., Hermann. op. VI p. 224. Schoem. p. 214 not. 1. Perperam Völckerus diversis auctoribus haec carmina tribuit. V. Buttmann. Myth. I p. 57. Nam haec diversitas facillime explicatur ex diversa horum poematum ratione, quorum alterum est mere physiologicum et theogonicum, alterum ethicum atque ad practicam philosophiam pertinens. Ex recens adiecto in Operibus Pandora nomine exorta sunt additamenta illa mythica, quae absunt a Theogonia. In toto hoc mytho vere humano et humanam naturam repraesentante Atlas significat tolerantiam, Prometheus providentiam, Epimetheus caecita-

tem, Menoetius mortalitatem (Μένόϊτοις ὃν ὁ οἶτος μένει, ἢ ὃς μένει τὸν οἶτον) hominum, quae nascitur ex nimia audacia; atque ex hac coniunctione duorum bonorum et duorum malorum mira est exorta natura humana. Atlantem navigationem denotare non facile nobis persuadeat Völckerus. Ceterum de Prometheo omnino cf. Schoem. in praef. ed. Aesch. Prom. 1844. Welcker. Goetterl. p. 248, Bamberger. in Philol. II p. 324, de Atlante etiam Movers. Phoenicier p. 659.

V. 511. *ποικίλον] Homerum vocabulum ποικίλος non usurpare nisi de rebus inanimis, Hesiodum cum proprium hunc vocis usum novisse, tum posteriorem illum de hominibus versicoloribus sive astutis observavit Schneiderus l. l. p. 32.*

V. 513. *πρῶτος] Nempe primus fuit Epimetheus, qui uxorem feminam sibi consociaret. Post imitati sunt homines.*

V. 514. De forma Aeolica εὐρύοπα v. adnot. ad Oper. 582.

V. 518. Ἐσπερίδων λιγυφώνων] Beatorum insulae, in

ἔσθηάς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτησι χέρεσσι.
 ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς. 520
 δῆσε δ' ἀλκυτοπέδησι Προμηθεῖα ποικιλόβουλον
 δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
 καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὤρσε τανύπτερον· ἀντάρ ὄγ' ἦπαρ

V. 519. Hunc versum cur additum censeat Guet., non assequor. Nam quod infra v. 747. recurrit, argumentum fere est nullum. — ἔσθειάς V1. — ἀκαμάτησι Par. V1. et v. 747. Vulgo ἀκαμάτοισι.

V. 520. Post v. 520 versum eiusdem atque v. 534 sententiae excidisse coniecit Herm.

V. 520 et 523. Φοι Fl.

V. 521. δῆσε δ' ἀλκυτοπέδησι] Mirum est quod hic legerunt Draco Strat. XII, 1. et Choerob. ap. Bekk. Anecd. p. 1182. et apud Gaisf. I p. 94. Draco enim: σπανίως εὐρήσεις τὸ α βραγὴ ἔθει δωρικῶ ἐπομένου φωνήεντος, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Θεογονίᾳ· δῆσας ἀλκυτοπέδησι Προμηθεῖα ποικιλόβουλον. Et sic p. 64, 8. Gregor. Cor. Schaef. p. 340. Lascaris Gr. Graec. III p. 269 ed. Bas. Sed v. Herodian. περὶ διχρόνων ap. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 283: πᾶν εἰς ας ἀρσενικὸν βαρύτερον ἐπ' εὐθείας ἐκτείνεσθαι θέλει, εἴτε ὄνομα εἴη, εἴτε μετοχή. Αἴας. Δρύας. Θόας. λέξας. γράψας. ποιήσας. διὸ σημειούμεθα ποιητικῶς τὸ λᾶς ἀναιδῆς. καὶ μέγας ἐπίθετον, τὸ δουρὶ δὲ ξυστῶ μέμηνεν Αἴας καὶ ὅσα τοιαῦτα. κατὰ πάθος δῆσας ἀλκυτοπέδησι. Hic cod. Par. 72. δῆσας ἀλήκτω πέδησι. Cod. Bar. 119. haec verba prorsus omisit, unde consequens esse videtur scribendum καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ πάθος sine reliquis additamentis. Sed Herodianum in exemplaribus suis δῆσας ἀλκυτοπέδησι legisse ex pluribus locis patet (cf. Lentz. I p. 525, II p. 7 et p. 617), addita interpretatione Δωρικὰ συστέλλοντα τὸ α, unde criticos hodiernos Herodianum textum plus aequo neglexisse concludi potest. V. Muetzell. p. 483. Schoem. p. 219.

quas post mortem immigrare solent ii, quibus Iuppiter favet, sunt in occidentali plaga, quod Sol occidens notat vitam occidentem. Hinc factum est etiam, ut pretiosissima quaeque inveniuntur in occidentis solis regione, ut ambrosia, quae a columbis Iovis affertur, ut Hesperidum poma. — λιγύφανοι epithetum, quo ab Hesiodo ornantur Hesperidae (ab Euripide Herc. fur. 394. ὕμνος οἱ et Hipp. 743. αἰδοῖσι dicuntur), nihil aliud significat, nisi ἐπίμερον ἀείδουσαι Apoll. Rh. IV, 1397. V. Etym. M. p. 564, 54 λιγύς ση-

μαίνει δύο, τὸν ἠδύν — ἡ ὀξύς. V. System p. 61; de Nymphis cantantibus v. Cypria fr. 16 ed. Mueller. Apoll. Rh. I, 1225.

V. 522. μέσον διὰ κίον'] Κίων hic et 779. apud Hesiodum masculini generis, quod apud Homerum solet feminini esse, paucis quibusdam exceptis exemplis. Ceterum recte animadvertit Hermannus μέσον διὰ κίονα ita intellegendum esse, ut vincula mediae columnae infixa essent. Secutus est Schoem. p. 207 not. 3. Erraverunt igitur scholiasta ad h. v. et Paleius.

ἦσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέξετο ἴσον ἀπάντη
 νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις. 525
 τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
 Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἀλάλκεν
 Ἰαπειτιονίδη, καὶ ἔλύσατο δυσφροσυνάων,
 οὐκ ἀέκητι Ζητὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἶη 530
 πλείον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
 τοῦτον ἄρ' ἄζόμενος τίμα ἀριδείκτεον υἱόν·
 καίπερ χωόμενος παύσθη χόλου ὃν πρὶν ἔχεσκεν,

V. 524. *Ἰσον* Fl.

V. 525. *ἔδοι*] Taur. VI. *ἔδει*.

V. 526—616. Hos versus omnes non esse antiquissimi carnis Thiersch. de Hes. p. 24. arbitratur. Versus 526—534 ut spurios eiecit Fl., v. 528 Herm.

V. 532. Taur. ταῦτ' ἄρ' ἀζόμενος. Gaisf. cum M3. ταῦτ' ἄρ' ἀζόμενος claudicante metro. Cum hiatus non excusare videatur hymn. Hom. V, 76. μέγα ἄζομαι, (cf. Digamma p. 21), Vossius, ex parte immutata Graevii coniectura ταῦτ' ἄρα φραζόμενος, legi iusserat ταῦτα φραζόμενος. Hermannus ταῦτ' ἄρ' ὄγ' ἀζόμενος, in quo apostrophii ter usurpati binaeque asperatae displicent. Optime Robinson. e coni. edidit τοῦτον ἄρ' ἀζόμενος (cf. hymn. Hom. l. l., XII, 5. Quint. Sm. I, 189) quod recepit Fl. — ταῦτ' ἄρ' ἀγαζόμενος coni. Goettl. coll. Pind. Nem. XI, 6. Vulg. ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος. — Recte pro καί περ L. Dind. c. A. scripsit καίπερ. Nunquam enim praemittitur enclitica περ participio suo, quod arbitratur Heynius, nisi adverbium praegrassum sit, magis definiens participium. Cf. quae argute disseruit de καίπερ particula ab Homero aliena (excepto versus subditicio Od. VII, 224.) Schneiderus l. l. 22. Sensus ergo hic est: hunc igitur honorare cupiens filium suum, iram quanquam magnam compressit suam.

V. 533. παύσθη VI. — χόλου M2. — Pro ὃν πρὶν V2. ὄνπερ.

V. 528. Ἰαπειτιονίδη] Animadvertite duplex patronymicum; ab Ἰαπετός fit Ἰαπειτών, sicut ab Οὐρανός Οὐρανίων, a Κρόνος Κρονίων; hinc Ἰαπειτιονίδης. V. Butt. Gr. ub. II p. 333. Simile est Ἡφαιστιάδης op. Nonn. Dion. XIII, 176. XXXVII, 503. ab Ἡφαιστήσιος effectum, ut videtur. Nam sic Θεσφόρειος μάντις ap. Sophocl. Ai. 788. Ἡράκλειος ἄθλιος Phil. 1109. Contrariam formam animadvertite in Ἡετίδης ab Ἡετίων in ora-

culo ap. Herod. V. 92., cui similis est Scipiadēs pro Scipionides ap. Horat. Sat. II, 1, 17. et Verg.

V. 530. Θηβαγενέος] De hoc vocabulo v. Löbeck. Phryn. p. 648. Butt. Gr. ub. II, p. 351. Meunier. études (Paris 1872) p. 101. Stolz l. l. p. 42. Prima compositi parte locativus continetur, ut in Πυληγενῆς hymn. Hom. II, 220. πυληδόκος hymn. Hom. III, 15. ἀφρογενῆς Theog. 196. Κυπρογενῆς

οὐνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενεί Κρονίῳ.
καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι 535

V. 535. Scholiasta Basil. legisse videtur θεοὶ θνητοί, ἄνθρωποι. Nam qui ita hunc versum interpretatur: θνητός γὰρ θεός ὁ ἄνθρωπος, eum illud τε post θνητοί non legisse apparet. Sed inepte haec excogitata esse patet etiam ex sequente explicatione: ἐν τῇ Μηκῶνῃ ἐκρίνοντο τίνες θεοὶ τοὺς ἀνθρώπους λάχοιεν μετὰ τὸν πόλεμον. Totum scholion mutilatum Byzantino auctori tributum Flach. Schol. p. 262. Erravit, ut saepius, Muetzell. p. 495, qui inde locum Promethiam continentem recentiore aetate laesum esse conclusit.

Theog. 199. Κυπρογενής hymn. Hom. V, 1.

V. 534. βουλὰς] Vereor, ne βούλας pronuntiaverit Hesiodus ad mentem Aeolicæ dialecti; v. Koen. ad Greg. Cor. de dial. p. 191. Schaeff. Nam si brevis est ultima primæ declinationis, non licet accentu notari. Analogiam praebet μιά μιᾶς, ἄγνιᾶ et ἄγνιᾶ. V. Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1217. V. ad v. 60.

V. 535. ὅτ' ἐκρίνοντο] Cf. adnot. ad Op. 47—52. Haec fabula Peloponnesi, ut videtur, propria est, pertinetque ad ea tempora, quibus Olympicorum deorum cultus ad Peloponnesi incolas pervenit. Hinc dicitur ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι i. e. contenderunt inter se dii et homines vel „die Götter und Menschen setzten sich auseinander“ (v. Schoem. p. 208. ad Aeschyl. Prom. p. 113); perlatum est enim ad Peloponnesios cultus Olympicus, sed hi primo dubitabant eum recipere, atque postea demum cultus secundum certas regulas receptus est. Atque hoc factum est Meconae (Sicyone) propterea, quod ibi primi incolabant Peloponnesi homines. Paus. II. 5, 5: Σικωνῆσι δὲ περὶ τῆς χώρας τῆς σφετέρως λέγουσιν, ὡς Αἰγιάλευς αὐτόχθων πρώτος ἐν αὐτῇ γένοιο. Huc etiam pertinet, quod Sicyon olim appellabatur Hellas (v. Müller. Aeg. p. 156) et Telchiria. Steph. Byz.: Σικωνῶν πόλις Πελοποννήσου. Ἡ δ' αὐτὴ ἐκλήθη καὶ Μήκων (I. Μηκῶνῃ) coll. Strabon. VIII. p. 382. a Clerico laudato καὶ Τελχινία. De Telchinibus ita Diodor. V, 55: ἀγάλματά τε θεῶν πρώτοι κατασκευάσαι λέγονται. Prometheus igitur secundum hanc fabulam Peloponnesiacam is fuit, cui Peloponnesi incolas deorum Olympicorum cultum et sacrificia doceret ita, ut antiquos deos indigenas vel desererent vel novis adiungerent. Atque hoc sese fecisse Prometheus gloriatur etiam ap. Aeschyl. Prom. 204. De Mecone cf. praeterea Schol. Pind. Nem. IX, 123: οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικωνῶνα προσηγορεύσεν· ἡ γὰρ Μηκῶνῃ ἐπ' αὐτῆς ἔστιν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμὰς· Ἡσιόδος· καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι Μηκῶνῃ, καὶ Καλλιμάχος (fragm. CXCV.) Μηκῶνῃ μακάρων ἔδραν αὐτοῖς ἰδεῖν. Adde Etyim. M. p. 583, 56. Schol. Ven. Π. XV, 21. Schol. Aesch. Prom. 1022. et quae allegata sunt a Vossio Epp. myth. II. p. 305. — Welckeri sententia (Tril. Aesch. p. 190.) non satis confirmata videtur. Ceterum hanc fabulam cum Latina comparabis ap. Arnob. V, 1: „accepta Numina scientia rem in Aventino fecisse divinam, elexisse ad terras Iovem ab eoque quaesisse ritum procurationis. Iovem diu cunctatum expiabis dixit capite

Μηκώνη, τότε ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρουι θυμῷ
 δασάμενος προύθηκε, Διὸς νόον ἔξαπαφίσκων.
 τοῖς μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πλοῖνα δημῷ
 ἐν φινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοεῖη,
 τῷ δ' αὐτ' ὅστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ 540
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπειτιονίδη, πάντων ἀριδεῖκετ' ἀνάκτων,
 ὧ πέπον, ὡς ἔτεροζήλως διεδάσσαο μοῖρας.
 Ὡς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς. 545
 τὸν δ' αὐτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 ἦκ' ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθητε τέχνης·

V. 537. Διὸς — ἔξαπαφίσκων] Taur. Ζητὸς — ἔξαπαφίσκων. Ζητὸς etiam P2. M2. 3. V1. Par. Em. Bar.

V. 538. τοῖς μὲν] Sic e duobus codd. Bar. Emm. restituit Schoem. Codd. et edd. τῷ μὲν. — πλοῖνα scripsit Schoem. coll. Hom. Od. IX, 464. hymn. Hom. III, 120. Codd. et edd. πλοῖνι.

V. 539. ἀργέτι δημῷ, sed in m. γρ. γαστρὶ βοεῖη M2.

V. 541. καλύψας ἀργέτι δημῷ laudatur a Luciano Pro-meth. 3.

V. 542. προσέειπε Fl.

V. 543. περιδεῖκετ' V1. Par. περιδεῖκετε λαῶν scripsit Fl. conl. Pal. Cf. Digamma p. 55. Versum pro spurio habuerat Herm. de Theog. form. ant. p. 14, cui adversatus est Schoem. p. 209 et op. II. p. 276.

V. 544. μοῖρας] Taur. μοῖραν. — Pro Ζεῦ v. 548. A. Ζεὺς.

V. 545 et 550. μῆδεα εἰδῶς Fl.

V. 546. προσέειπε Fl.

fulgurita: regem respondisse coepitio. Iovem rursus, humano: retulisse regem, sed capillo. Deum contra, anima: piscis subiecisse Pompilium. Tunc ambiguis Iovem propositionibus captum extulisse hanc vocem: decepisti me, Numa: nam ego humanis capitibus procurari constitueram fulgurita, non capillo coepitio: quoniam me tamen tua circumvenit astutia, quem valuisti habeto morem." V. de Iano simili dispertitore v. Heind. ad Hor. Sat. II, 6, 22.

V. 538—541. 557. De hoc sacrificiorum genere cf. doctam Vossii disputationem Epp.

myth. II. p. 302 seq. et Heynium observ. ad II. XV, 189.

V. 539. γαστρὶ βοεῖη] Haec enim non magni habebatur ab antiquis Graecis: dabatur mendicis; v. Odyss. XVIII, 44. Male Heynius: „γαστήρ βοεῖα est ipsum corium, φινός.“ Verum corio, involucre carnis et adipis, imposuit ventriculum, ut abiecta haec pars esse videretur et contemnenda prae altera, quae ossa continebat, imposita tamen adipe, ut praeferenda esse videretur.

V. 545. V. II. XXIV, 88. hymn. Hom. IV, 43.

V. 547. δολίης δ' οὐ λή-

Ζεῦ κύνδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετῶν,
τῶνδ' ἔλεν ὀπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνάγει.

Φῆ ῥα δολοφρονέων· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰ-
δὼς 550

γνώε' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
θυητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλε.
χερσὶ δ' ὄγ' ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφα.
χῶσατο δὲ φρένας ἀμφί, χόλος δέ μιν ἔικετο θυμόν,
ὡς ἴδεν ὄστέα λευκὰ βοός δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, 555

ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων
καίουσ' ὄστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πῶ δολίης ἐπελήθεο τέχνης. 560

V. 549. ἔλεν] Sic cum codd. Schoem. Koechl. Fl. Simi-
liter Oper. 299. 397 ἐργάζεν. Theogn. 1050 βάλεν. Male ἐλεῦ et
βαλεῦ Goettl. Pal. De contractione Ionica v. Rzach. Dial. p. 440.

V. 550 seq. δολοφρονέων — γνώε' desunt in Emm.

V. 553. ἄλειφα] Sic scripsimus cum V2. M2. pro ἄλειφαρ.
Nam illa est antiquior forma atque rarior (v. Aesch. Agam. 322),
qua ad imitationem antiquorum poetarum usi sunt epici Alexan-
drini. Callim. ap. Etym. v. ὄστλιγγες (fragm. XII.), ubi pro
ἀλείφατα dictum esse non persuadet Ruhnkenius ad hymn.
Hom. V, 12., et Nonn. Dion. XIV, 175: καὶ μάγον ἀφρόν ἄλειφα
περιχρίσασα προσώπου. Quint. Sm. XIV, 266. Cf. Etym. M.
p. 491, 12. Pro λευκὸν ἄλειφα Vat. marg. ἀργεῖα δημόν.

V. 554. θυμόν] Taur. Em. Bar. V1. Par. θυμῷ. — χῶσατο
δὲ φρένας ἀμφί, χόλος δέ μιν] Sic scripsit Schoem. op. II
p. 277 coll. Il. XVII, 83. 499. 573. Minnrm. fr. I, 7. recep. Koechl.
Fl. Vulg. ἀμφὶ δέ μιν χόλος, quod receperat Goettl.

V. 555. Φιδεν Fl.

V. 557. In M2. hic versus legitur post 566. — Pro βωμῶν A.
βομμῶ.

V. 559 et 561. Φειδώς Fl.

V. 560. ἐπελήθεο] Sic cum P2. M2. Lennep. Koechl.

θετο τέχνης] hymn. Hom. III,
76: δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης
eodem modo.

V. 551. γνώε' οὐδ' ἠγνοί-
ησε δόλον] Cf. v. 157. Oper.
637. Sic hymn. Hom. III, 243.
Il. X, 113: νῆες ἐκαστάτω, οὐδὲ
μάλ' ἔγγυς. Il. I, 416: μίνυθ' ἀ
περ, οὔτι μάλα δὴν. Odysse.
XXII, 473: μίνυθ' ἀ περ, οὔτι

μάλα δὴν. Sophocle. Oed. T.
58: γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτὰ μοι.
Reisig. C. cr. ad Oed. Col. p.
166. Phil. 527: ἄξει κοῦκ ἀπαρ-
νηθήσεται. Eur. Or. 613: ἐκού-
σαν οὐκ ἀκουσαν ἐπισείσω πόλιν.
Cf. Lobeck. ad Sophocle. Aiac.
p. 211.

V. 560. οὐκ ἄρα πῶ] Pro-
metheus cum semper fuisset

Ὡς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώσ'
 ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
 οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτιο
 θνητοῖς ἀνθρώποις, οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
 ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς παῖς Ἰαπετοῖο, 565
 κλέψας ἀκαμάτιο πυρὸς τηλέσκοπον ἀνγῆν
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι· δάκεν δέ ἐ νειόθι θυμὸν,
 [Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,]
 ὡς ἰδ' ἐν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον ἀνγῆν.
 αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τευξεν κακὸν ἀνθρώποισι. 570
 γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 παρθένῳ αἰδοίῃ Ἰκελον Κρονίδεω διὰ βουλάς.
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἄργυφῆν ἐσθῆτι· κατακρηῖθεν δὲ καλύπτρην,
 διαδαλέην, χεῖρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι· 575

Schoem. Fl. ἐπιλήθεο Goettl. Pal. Sed cf. Foerstem. l. l. Taur. p. 30. ἐπιλήθεαι. Em. ἐπιλάθετο.

V. 562—564. Spurious hos versus habuit Brunckius.

V. 563. μελέοισι] P1. 2. V1. μελλοισι. V2. M2. 3. Taur. Bar. RS. μελήσι. Μελήσι con. Bergk.

V. 567. Insignis est scriptura codd. M3 et Emm. δάκεν δέ ἐ, cod. M4 δάκεν δέ οἱ quod hiatus causa in δάκεν δ' ἄρα obscuratum videtur esse, quod exhibent codd. et edd. Quo facto v. 568 a librario quodam, cui abesse videbatur accusativus personae, serius additus est. Omnino v. Flach, die beiden etc. p. 12. — De forma κοίλῳ cf. adnot. ad Oper. 689.

V. 568. Ζῆν' ὑψιβρεμέτη con. Scheer coll. II. V. 493.

V. 569. τηλέσκοπον V1. — Ἴδ' ἐν Fl.

V. 571. σύπλασε V1.

V. 572. Ἰκελον Fl.

V. 574. ἄργυφῆν et κατὰ κρηῖθεν A. — Ἐσθῆτι Fl.

V. 575. κατέσχε M2. Ἰδέσθαι Fl. περίσχε con. Herm. op. VI p. 177. — χαρίεσσιν ἐπέκχε con. Scheer.

ποικίλος αλολόμητις (v. 511.), non tunc solum, cum Iovem circumvenit, οὐπω aptissimum esse videtur.

V. 569. ὡς ἰδ' ἐν ἀνθρώποισι] Sic eximie coniecit Schoem. in adnot.; codd. et edd. ὡς ἰδεν ἀνθρώποισι, quod casu dictum putabat Goettl. coll. Hom. Od. XV, 227.

V. 573 seq. V. scholion: Ἐπειδὴ μετὰ μηχανῆς γίνεται,

ἀθετοῦνται, διότι, φασίν, ἀπρεπὲς θεῶν οὖσαν τὴν Ἀθηναίαν κοσμεῖν γυναῖκα. Quod fortasse corrigendum est ἀθετοῦνται δ' ὅτι (sc. 574—577). At scholion Vaticanum et Casan. ἀθετεῖ ἐνταῦθα ὁ Σέλευκος δώδεκα σιλήχους (sc. 573—584), unde reliquorum codicum scholion oriundum et perversum esse videtur. Cf. Flach. Scholien p. 104. 118.

V. 574. 575. Male Hermannus

[ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνους, νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης,
 ἱμερτοὺς τ' ἐπέθηκε καρῆατι Παλλὰς Ἀθήνη]
 ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνην χρυσεὴν κεφαλῆφιν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 ἀσκήσας παλάμησι, χαριζόμενος Διὶ πατρί. 580
 τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχματο, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κνώδαλ', ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
 τῶν ὄρε πόλλ' ἐνέθηκε, (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,)
 θανμάσια, ζῴοισιν ἐοικότα φωνήεσσιν.

V. 576. νεοθηλέας] V2. νεοθηλέης. H. Steph. et Wolf. νεοθηλέος: sed ita inconcinne additus est ἄνθεσι dativus. νεοθηλέος ἄνθεα γαίης coni. Scheer coll. Athen. XV p. 682 F.

V. 577. τ' ἐπέθηκε] Herm. περίθηκε vel περίθηκε, quod probavit Schoem. in adn. ad h. v. Cum codd. Goettl. παρέθηκε. Quanquam περίθηκε e more Graecorum recte dictum esse Wieseler l. I. ex Platon. Alc. II p. 151 A. Eurip. Med. v. 984. Aristoph. Thesm. v. 381 conclusit, tamen melius est e scriptura cod. Emm. (Pal. N.) ἱμερτοὺς τε facili emendatione ἱμερτοὺς τ' ἐπέθηκε corrigere, quod recepit Fl. Perperam Goettlingius: παρέθηκε i. e. παρὰ τὴν καλύπτρον ἔθηκε.

V. 578. δὲ abest ab A.

V. 583. τῶν] Taur. τῶ. Antea κνώδαλα ὅσ' sine πολλὰ Bar.

V. 584. θανμάσια] Sic M3. V1. 2. Taur., θανμασία Par.

Goettlingius Paleius (hic coll. Apoll. Rhod. III, 445. Od. XXI, 65. Il. III, 419 in κατέσχεθε subiectum Pandoram esse intellexerunt, quod vix tolerari potest; melius Schoemannus in adnot. ad h. v. Minervam esse docuit, quae velum ita applicaret, ut de capite ad pedes flueret.

V. 576 seq. Haec omnia ab Hesiodo profecta esse veri est dissimile, cum fieri non possit, ut v. 573 et 577 Minervae laboris mentio fiat, v. 571 et 579 Vulcani, v. 576 στέφανοι Pandorae capiti imponantur, v. 578 στεφάνη. Goettlingius enim hymn. Hom. VI, 6 στεφάνην χρυσεὴν citans et v. 18 epithetum ἱστέφανος v. 7 oppositum, errorem admisit, cum ἱστέφανος attributum quotidianum sit, quod ad actionem ipsius hymni minime spectet. Nam eadem ratione Iliad. V, 375 epitheton

Veneris φιλομειδῆς reprehensione affici poterat, cum ἀχθομένην ὀδύνησι poeta eam describat. Praeterea autem hymn. Hom. VI, 18 tres codices Parisini εὐστεφάνον praebent, quod in textum recipiendum esse recte monuit Wieseler l. I. I p. 14. Quare aut cum Wolf. Gaisf. Dind. Schoem. Koechl. Weis. v. 576—577 textu movendi sunt, aut cum Fl. v. 576—584. Cf. Schoem. op. II p. 429.

V. 582. κνώδαλ'] Schol. Vat. et Cas.: κνώδαλα θηρία, κνώδαλα τινα παρὰ τὸ ὑπὸ κνῶν αὐτὰ ἀλίσκεσθαι, κυρίως δὲ τὰ τῆς θαλάσσης ζῶα διὰ τὸ ἐν αὐτῇ κινεῖσθαι, ἤγουν τῇ ἀλί, νῦν δὲ καταχρηστικῶς. V. Aristonic. ad Od. XVII, 317 (ed. Carnuth. p. 141). Etym. M. p. 522, 37.

V. 584. ζῴοισιν ἐοικότα φωνήεσσιν] Recte haec verba

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο, 585
 ἐξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἢδ' ἄνθρωποι
 κόσμῳ ἀγαλλομένην γλανκῶπιδος ὄβριμοπάτρης.
 θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητοὺς τ' ἀνθρώπους,
 ὡς εἶδον δόλον αἰπύν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.

Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων, 590
 [τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν,]
 πῆμα μέγ' αἰ' θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι καιετᾶουσιν,
 οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο,
 ὡς δ' ὀπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι

Tr. Ceteri θαυμασίη. Nostrum multo concinnius. — Vulgo ζωοῖσιν, sed ζωοῖσιν recte V1.

V. 585. ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν] Herm. ad Orph. p. 817. αὐτὰρ ἐπεὶ τεῦξεν. V. adnot. ad Oper. 752.

V. 587. ἀγαλλόμενοι V1. — ὄβριμοπάτρης] V. ad v. 140.

V. 590. Hoc versu aut v. 591 conexum turbari recte intellexerunt Herm. Goettl. Schoem. Cum Schoem. v. 591 uncinis seclusimus.

V. 591 seq. Haec vulgo ita interpunguntur: τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος· καὶ φῦλα γυναικῶν πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι καιετᾶουσιν. Optima est Hermannii correctio πῆμα μέγ', αἰ' pro πῆμα μέγα, quam receperunt Schoem. Fl.

V. 593. οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο] Ita Stobaeus flor. LXXIII p. 433. Taur. Vat., sed Bar. ἀσύμφοροι, Emm. ἀσύμορα, V2. Wolf. οὐ σύμορα. Eadem lectionis diversitas comparet Oper. 783, ubi v. adnot. Pro ἀλλὰ κόροιο Vat. P2. ἀκόροιστοι.

V. 594—599. Interpungimus cum Schaefero Melet. crit. p. 136, cum vulgo post ἀμώνται minus plena esset positura. Pro

cum fabula Simonidea comparantur a Welcker. Tril. Aesch. p. 76.

V. 585. τεῦξε] Nempe Iupiter: cf. v. 570., quod moneo propter Twestenium (de Hesiod. Opp. et D. p. 46.), quem sensus verborum τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο fugisse videtur. Sensus est: Ζεὺς καλὸν κακὸν (Pandoram) ἀνθρώποις τεῦξεν ἀντ' ἀγαθοῦ (ignem dicit). Eodem sensu legitur ποιήσαν Oper. 110. 128. ποιήσε Oper. 144. 158. V. Flach. System. p. 52 not. 20. Hermannus τεῦξεν de Vulcano intellexit, quod propter antecedens τεῦξεν (570). minus aptum est.

V. 590—612. Haec uncis inclusit Wolf, Heynii iudicium secutus. Agnoscuntur tamen, quod idem Wolfius monuit, a Pausan. I, 24., nec facile concedamus a miellii versificatoribus proculus esse versus 590—593; contra mihi videntur haud indigni esse antiquissimis poetis. Cf. Schoem. p. 222 seq.

V. 593. πενίης οὐ σύμφοροι] Theogn. 526: ἡ πενίη δὲ κακῶ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν. Porro de κόρῳ cf. eundem Theogn. 153: τίπτει τοὶ κόρος ὕβριν. Quod dixit γένος καὶ φῦλα γυναικῶν est pro γυναικῆς, quare post per appositionem addidit οὐ σύμφοροι.

κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήοντας ἔργων, 595
 αἰ μὲν τε πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμάτια σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
 οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφίας κατὰ σίμβλους,
 ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·
 ὡς δ' αὐτως ἄνδρεςσι κακὸν θνητοῖσι γυναικας 600
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήοντας ἔργων
 ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·

σηήνεσι RS. σίμβλοισι. Schaeferus tamen malebat σίμβλοισιν ἐπηρεφέεσι. Ego vero σίμβλοισι glossema esse puto pro σηήνεσι propter v. 598. additum. Nam ita scholiasta: ἐν σηήνεσιν] ἐν σίμβλοις ἐκ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον. Hermannus variarum recensionum vestigia in hac codicum scriptura sibi agnovisse videtur, quarum una haberet ὡς δ' ὅπότ' ἐν σηήνεσι et βόσκουσι, pro ἡμάτια vero aliud epithetum, cetera sicut nunc leguntur, altera sic fere audiret:

ὡς δ' ὅπότ' ἐν σίμβλοισι κατηρεφέεσι μέλισσαι
 ἡμάτια σπεύδουσι τιθεῖσί τε κηρία λευκά·
 οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφίας κατὰ σίμβλους,
 κηφῆνες παρὰ τῆσι κακῶν ξυνήονες ἔργων
 ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται.

Pro βόσκουσι Em. V2. P2. βόσκουσι, quod nolimus recipere propter insequens σπεύδουσι, quod, si vel maxime colo post ἔργων posito magis a βόσκουσι disiunxeris, nihilo minus cum eo cohaeret. βόσκουσι Schoem. Pro ξυνήοντας Taur. Vat. ξυνήορας, in marg. Vat. ξυνήνερας (sic).

V. 595. κακῶν Tr.

V. 597. ἡμάτια] R. ἡμάτιον. Fort. ἀκάματα.

V. 600. αὐτως] Vulgo αὐτως. Correx. Dind. Vid. Herm. ad Viger. p. 736. ὡσαύτως. — Pro κακὸν P2. κακῶν. — γυναικας] Taur. γυναικα, quod receperunt Pal. Fl., v. 601 ξυνήονα restituentes.

V. 601. ξυνήοντας] Vat. marg. ξυνήορας, Taur. ξυνήορας, P2. ξυνήορας. — ξυνήονα Fέργων Fl.

V. 602. ἀντ' ἀγαθοῖο] Schol.: ἤγουν τοῦ πυρός ἢ τοῦ μὴ γαμῆν, male repetitum ab Heinsio et Gaisf. ad Diac. p. 590, 30 = 346 F. Res ne scholiastis quidem explorata perdifficilis est, cum quid poeta hoc versu ἀγαθόν alludat non dilucidum sit. Guietus bonum quod e mulierum carentia proficiascitur intellegens, interpunctione post ἀγαθοῖο sublata, ἕτερον κακὸν ἐπορεν τούτῳ construxit, ἕς κε — μὴ γῆμαι ἐθέλη, ut

v. 604 et 605 priori enuntiationis membro tribuendi sint. In sequentibus Heynius, χῆται pro ἐν χῆται dictum et verbum ζῶει iam ad χῆται γηροκόμοιο spectare ratus sic vertebat: vivit ille, etsi opum non egenus, tamen sine sedula cura et ministerio alterius (apud Wolf. p. 154). Similiter ipse Wolfius: si quis a coniugio abhorret — seni nemo adest qui foveat, qui curet — Muetzellius p. 98 denique post verba χῆται γηρο-

ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέμερα ἔργα γυναικῶν
 μὴ γῆμαι ἐθέλη, ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 χήτει γῆροκόμοιο, ὄγ' οὐ βιότου ἐπιδευῆς 605
 ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτήσιν δατέονται
 χηρωσταί· ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
 κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρῖαν προαπίδεσσι,
 τῷ δέ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
 ἔμμεναι· ὅς δέ κε τέτμη' ἀταρτηροῖο γενέθλης, 610
 ζῶει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίστου ἀνίην
 θυμῷ καὶ καρδίῃ, καὶ ἀνῆκεστον κακὸν ἔστιν.

Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
 οὐδὲ γὰρ Ἰαπειονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
 τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 615
 καὶ πολὺῖδριν ἕοντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἔρκεν.
 Ὀβριάρεφ δ' ὡς πρῶτα πατήρ ᾠδύσσατο θυμῷ

V. 603. κε γάμον] Vat. μίγα. — *Férga* Fl. — κάματον pro κε γάμου conl. Wieseler.

V. 605. ὄγ'] Sic scripsimus cum V1. 2. Par. et M4. Ceteri ὄδ'. Herm. ὄ δ'.

V. 608. ἀρηρῖαν] Sic M3. 4. V2. P2. Vulgo ἀραρῖαν.

V. 609. τῷ δέ τ'] Sic Herm. pro vulgato τῷδε τ'. ἰσοφερίζει pro ἀντιφερίζει et Oper. 490 ἀντιφερίζοι pro ἰσοφερίζοι conl. Capellius in Philol. Anz. VII p. 293 seq.

V. 610. κε τεύξη V1. Par.

V. 612. Versum uncinis circumscrispsit Weis.

V. 616. πολὺῖδριν Fl. ἔρκεν codd. et edd., ἔρκεν conl. Schoem. et Scheer.

V. 617. Ὀβριάρεφ pro vulgato Βριάρεφ ingeniose scripsit

κόμοιο nonnullorum versuum iacturam nos fecimus coniecit, quibus sortem senum coelibum infelicem poeta ampliore descriptione illustraverit. Utcunque res se habet, in verbis χήτει γῆροκόμοιο corruptelam latere manifestum est. V. Schoem. p. 221 seq.

V. 610. ἀταρτηροῖο γενέθλης] V. ad Theog. 657.

V. 611. Ἀλίστου coniungendum est cum θυμῷ καὶ καρδίῃ. Ita non opus erit, ut versum 612. deleamus cum Ruhnkennio ep. crit. I p. 55, qui στήθεα, θυμόν et καρδίην non posse

coniungi opinabatur. V. Hom. Od. IV, 548, hymn. Hom. V, 361. et Muetzell. p. 116.

V. 616. Non assentimur Heynio et Wolfio nonnulla ante hunc versum arbitrantibus excidisse, quibus responderent haec quasi pro epiphonemate subiecta. Non enim de Prometheo solum nunc sermo est, sed de hominibus in universum, quorum dux faxque est Prometheus.

V. 617—742. Sequitur pugna Cronidarum cum Titanibus de imperio et Hesiodica Tartari descriptio. De hac pugna cf. Preller. Myth. I p. 36 seq.

Κόττω τ' ἠδὲ Γύη, δῆσε κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ,
 ἠγορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος
 καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης· 620
 ἐνθ' οἶγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
 εἶατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
 δηθὰ μάλ', ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
 ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥεῖα Κρόνου ἐν φιλότῃ, 625
 Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὐτίς·
 αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
 σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.

L. Dind. et sic plane M3., et V1., qui habet Ὀβριάρεω. Cf. v. 734. Par. τῶ Βρ. De forma Ὀβριάρεως pro Βριάρεως v. Etym. M. p. 346, 38: Ἐξάδιος ὄνομα κύριον, ὃ ἐξοχὴν ἔχων ἐν τῷ διαί-
 κειν· τὸ ἔ πρό τοῦ ξ δασύνεται· τὸ δὲ Ἐξάδιος φιλοῦται· ἐπεὶ
 διαφορεῖται (l. διαφορεῖται) τὸ ὄνομα Λεξάδιος καὶ Ἐξάδιος ὡς
 Ὀβριάρεως καὶ Βριάρεως, Οἰλέως καὶ Ἰλέως. Herodian. ap. Eu-
 stath. p. 650, 46. Adde Hermann. de emendand. rat. gr. Gr. p.
 41 seq. Passov. über Zweck u. s. w. griechischer Wörterbücher
 p. 83. Wolf. dedit ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα. Taur. Bar. Em. Gaisf.
 habent Βριάρεω δ' ὡς τὰ πρῶτα, quod quomodo metro possit in-
 cludi, nisi Procrustis lectum adhibueris, non video. — De Γύη v.
 ad v. 149.

V. 619. ἀγαιόμενος ἰδὲ Φεῖδος coni. Fl.

V. 622. εἶατ' ἐπ'] V2. M3. εἶαται ἐσχατιῇ, V1. εἶατο ἐσχα-
 τιῇ μεγάλη, Par. ἐσχατιῇ μεγάλη.

V. 625. Ῥεῖα] Sic scripsimus pro Ῥεῖη, ut v. 634. Ῥεῖη
 Schoem. Koechl. Fl.

V. 626. Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον] Taur. Γαίης
 τε ἀνήγαγον.

V. 627. σφιν] Vat. μιν.

V. 628. κείνοισι νίκην καὶ V1.

V. 617. Ὀβριάρεως et Βριάρ-
 εως sunt antiquiores formae.
 Βριάρεως recentioris usus est.
 Callim. Del. 143. cf. Schoem.
 in adnot. ad h. v. et Rzach.
 Dialekt p. 402 seq. De synizesi
 v. adnot. ad Oper. 129. — πα-
 τήρ, Uranus; v. Völcker. Myth.
 lap. p. 300. Miro errore scho-
 liasta Monacensis ὁ Κρόνος in-
 tellexit. V. Flach. Scholien
 p. 11.

V. 622. εἶατ'] Vetustam
 formam fuisse ἦσ-αται, ἦσατο,
 deinde ἦαται, ἦατο, quae male

intellectis litteris HEATAI vi-
 tiose in εἶαται, εἶατο commutata
 sit, docuit Curtius Verb. I p.
 94. Cf. Rzach. Dial. p. 440.

V. 623. Hic versus Heynio
 spurius esse videbatur; sine
 causa: nam tales repetitiones in
 antiquo poemate non sunt ad
 unguem rescandae, nec facile
 hoc versu carebimus propter
 δηθὰ μάλια, quod commate dis-
 tinximus ab ἀχνύμενοι.

V. 628. ἀρέσθαι] Hic aori-
 stus a κατέλεξε pendens ad id
 loquendi genus pertinet, de quo

δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
 Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ξεγέροντο, 630
 ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
 οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρυος Τιτῆνες ἀγανοί,
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοί, δωτῆρες ἑάων,
 [οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥεῖα Κρόνω εὐνηθεῖσα·]
 οἷ ῥα τότε' ἀλλήλοισι πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες * 635
 συνεχῶς ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 οὐδέ τις ἦν ξριδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτῆ
 οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρματα πάντα,

V. 629. δειρὸν V1.

V. 632. Ὀθρυος] Sic recte Boisson. Vulgo Ὀθρῦος.

V. 634. uncinis secluserunt Weis. Fl.

V. 635. Codd. μάχην, Herm. coni. γόλον, coll. Hom. II IV, 513. IX, 260 et 561. Schoem. in adn. praefererat πόνον, quod etiam v. 629 legitur. — ἀλλήλοισιν ἄχη coni. Wieseler.

V. 636. πλείους] Taur. πλείονας. Antea pro συνῆ^ε χεως P2. M1. συνεχῆς.

V. 637. χαλεπῆς] Taur. χαλεπή. In A. deest ἦν.

V. 638. Ῥεῖσαν Fl.

V. 639. ἄρματα] Sic cum M3. Taur. (sed uterque ἄρματα) scripsimus. Vat. errore librarii εὔματα. Vulg. ἄρμενα. V. αινοτ. ad Op. 808. — ἀλλ' ὅτε Γῆ coni. Scheer. — Ζεὺς πάρασχεθεν^ε coni. Wieseler.

videndus est Schaefer. ad Theocr. Id. XXVII, 60. φῆς δόμεν, ὄμνομι ἐπιμένειν. V. adnot. ad Arist. Oec. p. 113. Sic etiam Aristoph. Nub. 1141: καὶ δειάσασθαί πασὶ μοι.

V. 632. Ὀθρυος] Cf. Herod. VII, 129. De Attica corruptione v. Hermann. ad Orph. p. 756. Rzach. Unts. p. 36. — Titanes postquam de Olympo deiecti sunt, quem antea possidebant, Othryn occupaverunt, ut denuo contra Deos dimicaret. Cf. Schoem. op. II p. 123. K. F. Herm. Abhandl. p. 310.

V. 638. Recte Wolf. Hom. II XV, 410 sq. et XII, 433. conferri iussit.

V. 639 seq. Hermannus etiam hic duas recensiones detexit, alteram, quae cum versu 640. con-

iungeret versum 643., alteram, quae ita haberet: 639. 641. 642. scripto ex Em. νέκταρ τ' προ νέκταρ δ'. Haec quamquam sagacissime sunt excogitata, non possumus tamen amplecti. Nam altera recensione non satis intellegitur, cur nectar et ambrosiam dederit Iuppiter, quod indicatum est 641., altera παρέσχεθεν quo pertineat, prorsus obscurum esse videtur. Hoc ut evitaretur, Goettlingius arbitratur παρέσχεθεν esse passivum pro παρῆσθησαν (v. Allgem. Lehre v. Acc. p. 69.) legendumque v. 640. ἀμβροσίη, probante Schoemann in adnot. ad h. v. Remedium autem sane pulcherrimum versui affertur, si recepta Goettlingii coniectura et eiecto versu 642., qui propter v. 640

νέκταρ τ' ἀμβροσίη τε; τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι, 640
 πάντων τ' ἐν στήθεσσι ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ,
 [ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἑρατεινήν,]
 δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Κέκλυτέ μεν, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 ὄφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. 645

ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα
 Τιτήνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενομέσθαι.
 ὕμεις δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 φαίνετε Τιτήνεσσι ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ, 650
 μνησάμενοι φιλότιτος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
 ἐς φάος ἄψ ἀφίκεσθε, δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 ἡμετέρας διὰ βουλάς ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
 δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιφαύκειαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ 655

V. 640. νέκταρ, ἀμβροσίην, τάπερ pars codd.

V. 641. ἐν στήθεσσι V 1. Par.

V. 642. νέκταρ τ' Em., δ' abest a V 1. Par. Totum versum eiecerunt Wolf. Pal. Fl.

V. 643. μετέειπε Fl.

V. 645. ὡς φείπω Fl.

V. 648. ἐκγενομέσθαι] V 1. 2. Vat. RS. Taur. ἐξεγένοντο.

In Par. corr.

V. 649. δὲ] V 2. δὴ. — ἀάπτους Fl.

V. 650. λυγρῇ] Taur. λυγρᾶ.

V. 652. Pro ἀπὸ V 1. ὑπὸ.

V. 653. Hunc versum e duabus glossis conflatum esse arbitrabatur Wolfius, uncinis seclusit Weis. Sed apertum est δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ dirimenda esse positura ab ἐς φάος ἄψ ἀφίκεσθε, quae cohaerent cum ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος. Cf. v. 658. 659. 669: ὑπὸ χθονὸς ἦκε φάωςδε. Pro ὑπὸ Gaisf. ἀπό.

V. 655. πιφαύσκεαι] Sic recte exhibet V 1. recep. Schoem. Koehli. Fl., πιφαύσκεο V 2. reliqui codd. πιφάσκεαι, quod recepe-

supervacaneus est, v. 641 πάντων τ' reponimus, quod coniecit Paleius. — Ceterum cf. scholiastam Vat. et Cas. apud Flach. p. 270, qui cum optimo codice v. 639 ἄρματα legerunt: κριῶς ἄρματα, μεταστρέφει δὲ εἰς τὸ ὕμεις.

V. 646. Quod hic dicitur μάλα δηρὸν, supra v. 636. erat δίκαια πλείους ἐναντούς, et quod hic

ἤματα πάντα, supra erat συνεχέως.

V. 653. βουλάς] V. ad v. 60.

V. 654. ἐξαῦτις] Hesiodum in usu particulae ἐξαῦτις ab Homero recessisse, iam Aristarchus observavit, qui apud Homerum semper significare „deno“, apud Hesiodum (Theog. 654. 659. 915) αὐὸ vel αὐτίς ostenderat. Cf. Lehrs. Ar. p. 158.

ἴδμεν, ὃ τοι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
 ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
 ἄψορον δ' ἔξαυτις; ἀμελιόκτων ἀπὸ δεσμῶν,
 σῆσιν ἐπιφροσύνησιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος
 ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες. 660

rat Goettl. Cf. Eustath. ad Od. p. 1654, 29. et quae exposuit Rzach. Dial. p. 387.

V. 656. ὃ τοι] Sic Hermannus correxit vulgatum ὄτι. V. Iliad. VIII, 32. 463. XVIII, 197. Odys. XX, 228. Retinuit codicum lectionem Rzach. Unts. p. 26. — *ἴδμεν* Fl. — *ἴσσι* pro *ἴσσι* coniecerat Wolfius laudante Scheerio script. *πραπίδας*. — *περὶ σοὶ πραπίδες* con. Guiet.

V. 658. ἄψορον ἔξ. V1. Par. — ὑπὸ P2. M3. Em. Bar., quod praeferebant Vossius hymn. Hom. V, 338. et Herm. Ceteri ἀπό.

V. 658 seq. Secuti sumus cod. Emm., qui hos versus ita habet, ut prior sit ille ἄψορον κτλ., posterior σῆσιν, quod secus est in ceteris codd.; σῆσιν ἐπιφροσύνησιν recepi ex Em., quod Attica correptio in ὑποφραδμοσύνησιν ferri non potest apud antiquum epicum poetam. σῆσι δ' ἐπιφρ. Par., σῆσι δ' ἐπιφρ. ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα V1. Vulgo σῆς δ' ἐπιφρ. ὑπὸ κτλ. Voss. ad hymn. Hom. V, 301. ἐπιφροσύνησιν ὑπό. V. 658 eiecit Fl. scripto v. 659 σῆσι δ' ἐπιφροσύνησιν.

V. 659. ὑπὸ ζόφον] Nonnulli codd. praebent ἀπό, quod recepit Fl.

V. 660. ἠλύθομεν] V2. ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ Ζεῦ. ἠλύθομεν etiam M3. V1. (in hoc et Par. deest ἄναξ) Bar. Taur. Editores recentiores ἠλύθαμεν. — *Ἐνάναξ* et *ἀνάφελπτα* Fl., *ἀνέελπτα* Herm., *ἀνέφελπτα* Pal., *πανέελπτα* con. Wieseler. l. I. p. 18. Cf. Curt. Etym. p. 528. Digamma p. 7.

V. 657. ἀρῆς — κρυεροῖο] Dorvill. Vann. crit. p. 390. Ἄρεος vel Ἄρεος scribi voluit. Prius est monstrum scripturae; sed nulla omnino opus emendatione erat. V. Hom. Il. XVIII, 100: ἐφθιτ' ἔμειο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. Cf. animadvers. ad Scut. 29. Quod Dorvillium movisse videtur, ut emendationem eam necessariam esse putaret, masculinum κρυεροῖο, non ita grave est, ut a recepta lectione recedere nos cogat; v. Naekium Choeril. p. 267. Philem. Gr. v. εὐφῆς et Favorin. p. 781., secundum quos Hesiodus δαιζομένον πόληος dixerat. Infra v. 696. est θερμός ἀντμή. Cf. etiam v. 406. Ἰητώ

μελιχον, v. 610 ἀταρτηροῖο γενέθλης, v. 956 κλυτὸς Ὠκεανίνη, Opp. 466 ἱερὸν ἀκτῆν, Scut. 395 θῆλυς ἔερση, scholion Aristonici ad Theog. 696 τὸ σημεῖον, ὅτι λέγει θερμός ἀντμή ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θερμή, et quae exposuerunt Friedlaenderus Ariston. p. 31. Foerstem. l. I. p. 22. Rzach. Dial. p. 420.

V. 660. ἠλύθομεν] ἠλύθομεν perfectum vel potius aoristus qua nitatur auctoritate, nescimus. Pro eo iam Buttmannus suasit ἠλύθομεν (Gr. uber. II. p. 136.) Choeroboscus ap. Bekk. Anecd. p. 1270: μὴ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἠλύθομεν ἦλθετε, ἐλάβομεν ἐλάβετε καὶ ἐφάγομεν ἐφάγετε καὶ ἐδράμομεν ἐδρά-

τῶ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν ἐν αἰνῇ δημοτῆτι,
 μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατεράς ὑσμίνας.

“Ὡς φάτ’· ἐπήνησαν δὲ θεοί, δωτῆρες ἑάων,
 μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ’ ἐλλιπαίετο θυμὸς 665
 μᾶλλον ἔτ’ ἢ τοπάροισθε· μάχην δ’ ἀμέγαρτον ἔγειραν
 πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἥματι κείνῳ,
 Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
 οὔς τε Ζεὺς Ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἤκε φώωςδε,
 δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες. 670
 [τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ’ ὤμων αἴσسونτο
 πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.]
 οἱ τότε Τιτῆνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῖ λυγρῇ,
 πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες. 675
 Τιτῆνες δ’ ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας

V. 662. Totus versus deest in V1.

V. 663. μαρνάμεθα T. ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ V1. Par.

V. 666. ἔγειραν] P2. ἔγειρον.

V. 669. Ἐρέβεσφιν] Sic V2. Tr. It. Dind. Goettl. Schoem. Ceteri Ἐρέβουσφιν.

V. 671—673. Haec uncinis incluserunt Wolfius, Pal. Weis. Fl., ut ex v. 150 seq. repetita. Non praetermittenda hic censebat Goettl.

V. 675. στιβαρῆς] Sic M2. 3. V2., στιβαράς Bar. Taur. V1. Par.

V. 676 seq. Haec non satis cohaerent: Τιτῆνες δ’ ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας προφρονέως, χειρῶν ἔργον ἔφαινον ἀμφοτέρω: certe abhorrent a dictione epica. Sensit hoc Boisson., qui posituram mutavit: Τιτῆνες δ’ ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας προφρονέως. Χειρῶν τε βίης δ’ ἅμα ἔργον ἔφαινον ἀμφοτέρω, δεινὸν δὲ Goettlingio ab interpolatore additus esse videba-

μετε εἰπόμεν διὰ τοῦ α, ὧς τινες λέγουσιν ἐν τῇ συνηθείᾳ, οἷον ἐπάγαμεν ἐπάγατε καὶ ἔλθαμεν ἔλθατε κτλ.

V. 664. δωτῆρες ἑάων] V. adnot. ad v. 46.

V. 669. Ἐρέβεσφιν] φη συλλαβα antiquis temporibus communem genetivi, dativi, locativi, casum notabat: genetivum, ut in ἀπο πασσαλόφω, διὰ στηθεσφιν, dativum ut in θεόφω, βίφω,

locativum ut in θύρῳφω, παρὰ ναύφω. Itaque cum Ἐρέβεσφιν ex analogia formarum στηθεσφιν, κράτεσφιν ortum sit, male cum pluribus codicibus Koehli. Ἐρέβουσφιν scripsit. Cf. Leo. Meyer. Gedrängte Vergleichung der griech. u. lat. Declin. p. 54 seq., Curt., Erläuterungen p. 67 seq. Rzach. Dial. p. 418.

V. 675. ἠλιβάτους] V. ad v. 483.

προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 ἀμφοτέροι· δεινὸν δὲ περιάχε πόντος ἀπειρῶν,
 γῆ δὲ μέγ' ἐσφαράγησεν, ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρύς
 σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὀλυμπος 680
 ῥιπῆ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἴκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν τ' αἰπεῖα ἰωῆ
 ἀσπέτου ἰωχοῖο βολῶν τε κρατεράων·
 ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἴεσαν βέλεα στονόεντα.
 φωνῆ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα 685
 κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῶ.
 οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχευ ἐὼν μένος ἀλλά νυ τοῦγε
 εἶδαρ μὲν μένεος πλήντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν·

tur v. 676., ne Titanibus suis derogaretur honos, totusque locus sic scribendus: προφρονέως χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον ἀμφοτέροι. Sed melius Hermannus ἔχοντες, προφρονέως· χειρῶν δέ, omissis versibus 668. 676., alii recensione, alii versum 666. coniunctum cum v. 668., omisso 667., tertiae v. 664—667. 676. attribuit.

V. 677. προφρονέων Em. — ἔργον] Taur. ἔργα. Ἐργον Fl. ἅμα ἔργ' ἀνέφαινον coni. Scheer. coll. v. 710. Hom. Il. XX, 211.

V. 679. Pro ἐσφαράγησεν coni. Doederl. Gloss. III p. 355 ἐσφαράγησεν.

V. 680. δὲ τινάσσετο Herm.

V. 682. ποδῶν τ' αἰπεῖα ἰωῆ] Sic Herm. ad Orph. p. 815. Vulgo ποδῶν αἰπεῖα τ' ἰωῆ, quod praeferebat Schoem. in adnot. ad h. v. Bar. ποδῶν δ'. Ἐιωῆ Fl.

V. 684. ὡς ἄρ'] V1. 2. M3. ὡς ἄν. — Pro ἴεσαν Taur. ἴασαν, A. ἴεσαν.

V. 687. ἴσχευ] Sic recte Dind. Vulgo ἴσχευ. ἴσχε Ἐὼν Fl.

V. 678. περιάχε] Haec vocalis elisio in περί praepositione, si elisio dici potest, propria est Aeolensium. V. Herm. ad Orph. p. 820. Bast. ad Greg. Cor. p. 616. Cf. v. 733. Sed cum utrumque verbum ἰάχειν et οἰχομαι olim digammatum fuerit, περιάχε et περιόχεται non elisionem sed apocopen praepositionis offerunt, de qua re cf. Ahrens. de dial. aeol. p. 151. Rzsch. Unts. p. 39. Dialekt p. 377. Digamma p. 75. περιάχε = περιόχεται esse statuit Hartel. V. ad. v. 887. Etym. M. p. 92, 13. contractionem hic agnoscit: αἰ δέ

δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς κράσεως οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως· οἷον προέστη πρόστη (exemplum non satis aptum), περιάχε, περιάχε πόντος ἀπειρῶν.

V. 681 seq. Verba ποδῶν αἰπεῖα ἰωῆ ἀσπέτου ἰωχοῖο βολῶν τε κρατεράων magis explicant ἔνοσις, unde exorta sit. Fortasse autem v. 683 spuris est, ut v. 846.

V. 688. ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε] Δέ τε nullam habere intendendi vim, sed potius rem paulo incertiore reddere, ut saepius per nostrum wohl ex-

φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ὀλύμπου
 ἀστράπτων ἔστειχε συναγαδόν· οἱ δὲ κερανοῖ 690
 ἴκαρ ἄμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
 χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες,
 ταρφέες· ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 ἔξεε δὲ χθῶν πᾶσα καὶ Ὠκεανοῖο ἄεθρα, 695
 πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἄμπεπε θερμὸς αὐτμῆ
 Τιτῆνας χθονίους, φλόξ δ' ἤερα διαν ἴκανευ

V. 689. ἄμαδις M3., ἄμαδις V1.

V. 690. συναγαδόν] Taur. συναγαδόν.

V. 691. ἀστεροπῇ] Sic cum Par. al. codd. scripsimus. Recep. Pal. Schoem. Koechl. Fl. ἀστραπῇ V1. Em. ἀστραπῇ εἰ M3. Bar., quod placuit Goettl. ἀστεροπῇ εἰ Em. A.

V. 692. φλόγα εἰλυφόωντες] Sic scribi voluit Herm. ad Orph. p. 815. pro φλόγα δ' εἰλυφόωντες, et ita fert Emm. cum P2. *Feilυφόωντες* Fl.

V. 693. φερέσβιος] P2. φερέσιος.

V. 694. πυρὶ] Vat. περὶ. — Pro ἄσπετος M3. ἄσπετος.

V. 695. ἔξεε] V2. Em. ἔξεσε, P2. ἔξει.

V. 696. ἀμπείπετο Bar. ἀμφείπε V1.

V. 697. διαν] Par. 2. διον, ut videtur.

primi possit, Hermannus monuit ad Viger. p. 836. Potius δὲ τε est nostrum aber auch atque intendendi vim sane habet et hic et apud Hom. Odys. XII, 90: ἔξ δὲ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες. — πλῆντο] De hac forma cf. animadv. ad v. 880.

V. 689. ἄμυδις] De forma aeolica ἄμυδις pro ἄμαδις (ἄμα) cf. Etym. M. p. 87, 13, Schol. Iliad. IX, 6, Herodian. II, p. 541, Giese, Aeol. Dial. p. 419. Curt. Erläut. p. 72. Rzach. Dialekt p. 362. Hinrichs. de vest. Aeolicis p. 67 seq.

V. 694. λάκε] Cf. glossam interlinearem ἤχει. Hesych. ἐθλάσθη, συνετρίβη. Eiusdem verbi perfectum λέλημα legitur Oper. 207. Fortasse hunc versum alludent Orion. Etym. p. 96, 27. Etym. M. p. 555, 38. V. Flach. Scholien p. 105.

V. 697. Τιτῆνας χθονίους]

Hoc Titanum epithetum multum difficultatis offert. Nam Pluto quidem v. 767 χθόνιος vocatur propter v. 455 ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει et eadem de causa audit Oper. 465 Ζεὺς χθόνιος, Titanes autem nunc non subter Terram morantur sed in Terra. Itaque Lennepius p. 323 χθόνιοι pro ἐπιχθόνιοι a poeta usurpatum esse conclusit, quod vix probabile est. Melius Schoemannus p. 229 originem Titanum alludentem poetam χθόνιος significatu vocabuli γηγενῆς vel αὐτόχθων posuisse ratus est, coll. Aesch. Prom. 205 Χθονὸς τέκνα et Sophocl. Aiac. 202 χθόνιοι. Sed cf. Synes. hymn. VIII, 21 χθονία πύλα, IX, 5 χθόνιος ὄφεις. ἡ ἔρα διαν] Schol. Vat.: τὸ σημεῖον, ὅτι τὴν ἄερα λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν ἄερα (sc. propter Oper. 549). Perperam Schoemannus ἡερα διον scripsit. Quo elegantius Scheer.

ἄσπετος, ὅσσε δ' ἄμερθε καὶ ἰφθίμων περ. ἰόντων
 αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἶσατο δ' ἄντα 700
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἢδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκούσαι
 αὐτως, ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν
 πύλαινθ'. οἶος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει
 τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑπόθεῖν ἐξεριπόντος,
 τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. 705
 σὺν δ' ἄνεμοί τ' ἔνοσις τε κονίην ἐσφαράγιζον

V. 700. κατέχευεν V1. — εἶσατο δ' ἄν τοι con. Scheer.

V. 701. ὀφθαλμοῖσι Fidein Fl.

V. 702. αὐτὰρ ὡς ὅτε V1.

V. 703. μέγιστος δοῦπος] Cf. schol. Mon.: ὅτι γράφεται μέγας ὑπὸ δοῦπος ὀρώρει. — Taur. μέγας. — πύλατο τοῖος — ὀρώρει Goettl. Koechl. πύλατο Taur.

V. 704. ἐριπόντος V1. ἐρειπομένης con. Wieseler.

V. 705. Hunc versum uncinis incluserunt Gaisf., Dind., Weis., ut ex II. XX, 66. depromptum: τόσσος ἄρα κτύπος ὠρο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. Non persuadent; nam Homericō versu in simili causa usus est etiam Nonnus Dion. XXXVI, 106. — Pro ἔγεντο Bar. Par. ἐπλεῖτο, V1. ἐγένετο, unde Hermannus concludit unum poetarum scripsisse τόσσος ἄρ' ἐπλετο δοῦπος αὐτῆ τε ξυνιόντων.

V. 706. ἄνεμοί τ' ἔνοσις] Sic correxit Schoem. pro ἔνοσιν τε κονίην θ' ἅμα αὐτ' ἔνοσιν τε κονίην τ', quod rec. Goettl., eiectis versibus 707—708, qui uno cod. Parisino absunt. Recte enim ventos non ἔνοσιν efficere posse perspexit. Cf. op. II p. 437 seq. Vocabuli σφαράγιζεν significationem Hesychius attulit μετὰ ψόφου δονεῖν. V. Curt. p. 176. — σὺν δ' ἔμενοι con. Wieseler.

in Mus. Rhen. XXIV p. 623 seq. αἰθέρα διὰν coniecit, quod nescio an restituendum sit.

V. 700. κάτεχεν Χάος] Mire Lennepius p. 324 ignem supra Terrae fines dilabentem voraginem vastam, quae v. 740 μέγα χάσμα audiat, attingere docuit, laudatus a Schoem. p. 229. V. Flach. System p. 12 not. 2: „Es ist daher ebenso erklärlich, dass unter Χάος v. 700 etwas anderes gemeint sei, indem der Dichter der Titanomachie in drastischer Weise das zusammengeschüttelte, zitternde und brennende Weltall so nennt, wie dass v. 814 πέτρην Χάος an einer unechten Stelle steht.“

V. 702. Si pristinam scripturam sequeris: ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν πύλατο, mire dictum est: ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς πύλατο τοῖος γάρ κε ὀρώρει. Hoc enim ὡς ὅτε πύλατο ita dictum, quasi vere factum aliquando esset: tantus erat tumultus, quantus tum fuit, cum terra et coelum, summa cum imis, miscabantur; illud vero τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει eum colorem habet, ut sensus videatur esse contrarius; tantus, si hoc fieret, existeret tumultus. Verba corruptissima sanavit Schoem. in adnot. ad h. v. πύλαινθ' οἶος

[βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἔνοπήν τε]
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων, ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
 σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων, 710
 ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοισ ἐπέχοντες
 ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 οἷ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμυεῖαν ἔγειραν
 Κόττος τε Βριάρεώς τε Γύης τ' ἄατος πολέμοιο,
 οἷ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν 715
 πέμπον ἐπασσντέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
 Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρουδειῆς
 πέμπσαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
 νικήσαντες χερσὶν ὑπερθύμους περ εόντας,
 τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης· 720
 ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.

V. 707. ἀγαθόεντα V1. V. 707—708 eiec. Schoem.

V. 709. ὄτοβος] V. Schol.: γράφεται καὶ κόναβος. — Pro
 ἄπλητος Etym. M. p. 636, 56 ἄπλητος, quod praef. Hermannus.

V. 710. ἔργων Fl.

V. 711. Pro ἐκλίνθη V1. κλίνθη.

V. 712. ἐμάχοντο] Taur. διεμάχοντο.

V. 714. ἄφατος Fl.

V. 715. τριηκοσίας V1.

V. 716. πέμπεν V1.

V. 720. γαίης ὅσον V1.

V. 721. Par. et Vat. τόσσον δ' αὐτὸ ἀπὸ γαίης ἐς Τάρταρον
 ἠερόεντα, M3. τόσσον γάρ τ', V1. τόσσον γάρ τ' ἀπὸ γαίης. Hunc
 versum absurdum stolidi grammatici emblemata habet Ruhn-
 kenius, uncinis seclausit Weisius. Certe inanis est et languet

γάρ κε — ὀρώροι — τόσσος δοῦ-
 πος ἔγεντο. Antea iam Her-
 mannus op. VI, p. 181 opta-
 tivum πλυναιθ' postulaverat.

V. 709. ὄτοβος] Cf. glossam
 interlinearem θόρυβος, ψόφος.

V. 711. ἐκλίνθη] μάχην
 κλίνειν est inclinare pugnam.
 V. Hom. II. XIV, 510 ἐπεὶ ῥ'
 ἐκλίψε μάχην κλυτὸς Ἐννοσί-
 γαιος.

V. 712. ἐμάχοντο] οἱ θεοί.
 Hoc propterea moneo, quod v.
 718. sequitur οἷ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώ-
 τοισι κτλ.

V. 716. ἐπασσντέρας] Ad-
 iectivum Aeolicum ἐπασσντέροι
 pro ἐπασσότεροι agnoscunt Schol.
 ad Iliad. I, 383. Herodian. I,
 p. 195. II p. 364 Lentz. alii-
 que. Cf. Curt. Erl. p. 72. Rzsch.
 Dialekt p. 362. Hinrichs l. l.
 p. 70.

V. 720. τόσσον ἐνερθ']
 Longe diversa est Hesiodi Tar-
 tari descriptio ab Homericā in
 Iliad. VIII, 16 seq., quo loco
 Tartarum sub Plutonis aedibus
 iacere poeta fabulatur. Cf. Sy-
 stem p. 116.

[έννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
οὐρανόθεν κατιῶν δεκάτῃ ἐς γαίαν ἴκοιτο·
έννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ ἐς Τάρταρ' ἴκοιτο·] 725
τὸν περὶ χάλκεον ἔρκος ἐλήλათαι· ἀμφὶ δέ μιν νυξ

incredibiliter. A manuscr. V2. et Emm. absunt v. 721—723. *Ἴσον* Fl.

V. 722—725 omisit Par. F (n. 2776) apud Lennepium. Omnes versus uncinis secluserunt Schoem. Fl. V. Schoem. ad h. v. — V. 722—723 desunt in O.

V. 723—725. Vat. ita: — δεκάτῃ δ' ἐς γαίαν ἴκοιτο, Ἴσον δ' αὖ ἀπὸ γαίης ἐς Τάρταρ' ἴκοιτο· Ἐννέα γάρ — ἄκμων Ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἴκοι. In Taur. M3. V1. al. v. 723. 724. desunt et pro ἴκοι in Taur. v. 725 legitur ἴκοιτο; δεκάτῃ δ' M3. V1.

V. 724. *έννέα δ' αὖ*] V2. Em. *έννέα γάρ*. Pro *Τάρταρα* omnes praeter Vat. *Τάρταρον*; ἴκοιτο autem propterea scriptum esse debuit, quod nemo intellexeret, cur in Bar. 724. 725. prorsus desint nisi propter eundem exitum versusum.

V. 726. *ἐλήλათαι*] Taur. *ἐλήλατο*.

V. 722. *ἄκμων*] Non est „Donnerkeil“, quem recentiores *μύθρον* vocant, ut obtinet Curtius p. 127, praeunte Goettlingio, sed incus. V. Schoem. p. 232.

V. 723. *ἴκοιτο*] Cave, ne scribas *δεκάτῃ κ' ἐς Τάρταρον ἴκοι*. Sensus est enim *εἰ ἴκοιτο, ἀλλ' οὐχ ἔξεται*. V. Reisig. de *ἀν* part. p. 129. et quae exempla ego dedi ad Aristot. Polit. p. 350. Aptissimum est verbum Antisthenis ap. Diog. Laert. VI, 1, 3: *Μανείην μᾶλλον ἢ ἠσθείην*, sc. *ἀλλ' οὐδέτερον ἂν ποιήσαιμι*. Nam in hoc *μανείην* non magis optativum licet agnoscere quam in illo *ψευδολεμν ὀλοντος ἀ κεν πεπλοδιεν ἀκουήν* Callim. Iov. 65. Aliter Hermannus de *ἀν* particula III, 5. — *δεκάτῃ*] Noli putare hoc multum discrepare ab Homeri sententia, apud quem Il. I, 592. Vulcanus narrat: *πάν δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ὅμα δ' ἠέλω καταδύντι κάππεσον ἐν Λήμνω*. Nam quod Homerus de Olympo monte dixit, id apud

Hesiodum de coelo narratur. Sed cf. System p. 129.

V. 726—819. Octo diversa carmina diversorum auctorum sibi agnosce visus est L. Dindorfius. (Cf. Herm. ep. ad Ilgen. p. XI.) I) 720—735. 820. 821. II) 725. 740—745. III) 725, 736—739. (807—810.) Eodem loco interpolata esse IV) 858—766. V) ab alio hac 767—774. VI) 775—806. VII) 811—819. VIII) 733. 746—757. Atque verissimum est quidem Hesiodi theogoniae h. l. ab aliis quaedam adiecta esse; sed quae nam sint ea, difficile est dictu. Sic quod ille versus 740—745. statim post 725. traici iubet, habet magnam quidem veri speciem, sed impediri tum eo videtur, quod v. 740. aliud est subiectum quam 722. *χάλκεος ἄκμων*, tum eo, quod, quamquam portarum Neptuni (v. 732.) nondum iniecta mentio est, tamen 741. dicitur *εἰ πρώτα πυλέων ἐντοσθε γένοιτο*. Sed antequam aliquid de hoc loco statua-

τριστοιχῆ κέχνται περὶ δειρὴν· ἀντὰρ ὑπερθεῖν
γῆς ῥίξαι πεφύασι καὶ ἀτρυνέτοιο θαλάσσης.
ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
κεκρύφαται βουλῆσι Διὸς νεφεληγερέταο,
[χρόφῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]

730

V. 727. τριστοιχῆ] Vat. τριστοιχῆ ἀν (sic), τριστιχῆ V1.

V. 728. πεφύασι] Bar. Em. πεφύασι.

V. 730. Διὸς μεγάληο ἔκρητι Em.

V. 731. Secluserunt uncinis hunc versum interpretes inde ab Guieto omnes, post v. 745 ponendum putabant Hermannus, Gerhardus, Schoemannus.

mus, ut de carcere illo Titanum uberius exponatur necesse est. Errant omnino qui putant Tartarum omnem esse Titanum custodiam; apertum est enim in parte Tartari tantum custodiri praecipuos Titanes, Saturnum Rheam, Iapetum ceteros. Nam is locus v. 736. dicitur *Ταρτάρου πηγάς*, ima sedes Tartari; hoc est illud *χάσμα μέγα* (v. 740.), cui muri (*τοιίχος*) portaeque impositi sunt a Neptuno v. 732. 733. 741. Cf. Hom. II. VIII, 13 seq., cum quibus minime confundere licet *χάλκεον ἔρκος* (v. 726.), verticem Tartari (*δειρῆ* v. 727.), quo tellus separatur ab omni Tartaro; hoc est illud *σῦδας* (v. 741.), illa *ἔσχατα γαίης* (v. 731.). In eodem Tartaro, quanquam aliquanto superior hoc primorum Titanum carcere (*τῶν πρόσθε* v. 746.), est sedes Atlantis, Noctis, Solis etc., quorum hi, si imo loco una cum ceteris Titanibus inclusi essent, non possent commercia hominum peragere, quod fit per *χάλκεον σῦδόν* coeli (v. 749.), qui longe diversus est ab imania (v. 732. Cf. Hom. II. VIII, 15.). Etiam superior (v. 767. *πρόσθε*) est Plutonis et Proserpinae domus. Hinc sequitur ea coniectura Dindorffii, qua v. 746—757. traiciuntur post 733., interrumpi seriem locorum domiciliorumque. Hermannus

ita facit cum Dind., ut primam recensionem putet esse versuum 720—735., eiecto tamen v. 731. Verum secundae tribuit 736—742., tertiae 758—766., quartae 767—773., quintae 807—817., sextae 775. 743—745. 731. 746—757.; versus denique 755—757. putat esse alius poetae pro versibus 752—754. — Alia autem interpretationis via patet, quae veri speciem luculentam habeat. Neque enim altera Tartari descriptio, quae v. 746—806 continetur, ab eodem poeta profecta esse potest, qui v. 720—742 composuit, quoniam his versibus Tartarum sub Orco esse, illis Tartarum Hademque ipsum ad occidentem vergere fingitur. Quod si recte se habet, v. 746—806 a rhapsodo aliquo additi sunt, qui in genuina descriptione Atlantem, Noctem, Solem a poeta non memoratos aegre ferebat. Cf. System p. 116 seq.

V. 727. τριστοιχῆ] Dind. contra omnes tam edd. vet. quam codd. mscr. τριστοιχῆ. Sed pauca ea adverbialia, quae a nominibus isosyllabis derivantur, exeunt in *τ*, non in *ε*, corripuntur, ut *ἀμισθί* Archilochium, minus recte formatum ad analogiam verbalium adiectivorum in *στί* desinentium, et seriorum poetarum *ἀωρί* (Theocr. XXIV, 38.) et *πανδημί* (Brunck. An. II. p. 349.).

τοῖς οὐκ ἐξίτον ἔστι, πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
χαλκείας, τείχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν.
ἐνθα Γύης, Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάθυμος
ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο. 735
ἐνθα δὲ γῆς θνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος
πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
ἀργαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ,
χάσμα μέγ', οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν 740
οὐδας ἵκοιτο, εἰ πρῶτα πυλίων ἐντοσθε γένοιτο.

V. 732. θύρας Tr. Vat. P2. — Ποσειδῶν] Sic codd. Koehl. Ποσειδῶν cum V2 scripserunt Goettl. Schoem.

V. 733. τείχος δὲ περοίχεται] Sic codd. Vat. M3. P2., coniecit Herm. ad Orph. p. 820. τοίχος Med., quod receperat Goettl. περικείται δ' vel περικείται vulg. Cf. Digamma p. 77.

V. 734. Vulgo Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως. Taur. sine τε. Cf. v. 617.

V. 736. 775. 807. ἐνθάδε A. Gaisf.

V. 739. ἀργαλέ'] Philod. περὶ εὐσεβείας p. 27 ζυμδαλέ'.

V. 741. ἵκοιτο — γένοιτο] Ridicula est coniectura Guieti ἴκοιο et γένοιο. — Pro πρῶτα Taur. πρόσθε.

V. 732. Cur Neptuno hoc inunctum negotii est, non Vulcanο? πύλας ἐπέθηξ' Ἥφαιστος? Nempe quod ille εἰζούχος et ἐννοσίγαιος est. Nam qui moenia profliget, eundem e Graecorum opinione etiam extruere posse consentaneum est. Itaque Neptunus etiam Laomedonti moenia considerat pertinetque id negotium proprie ad huius prolem, Cyclopas; v. Hes. ap. Schol. Lycophr. v. 393. Hom. Il. XXI, 442. — ἐξίτον] Hoc unicum esse verbalis huius adiectivi exemplum sine duplicata in fronte radice monuerant. Buttm. Gr. ub. I. p. 554. Foerstem. p. 44. Iam prius alibi παρὶτέ proposueram ex Callim. Lav. Pall. 90. Adde nunc ἀπρότερος apud Dinarch. c. Demosth. p. 102, 1. H. St. coll. Atticista ap. Villois. Anecd. II. p. 83. Ἴτον (non ἴτον)

habet oraculum ap. Herodot. VII, 140.

V. 732. Scholion mire quantum appositum est λείπει ἢ διά, τούτων τῶν διζῶν οὐκ ἐμβαδιστέον, οὐ πορευτέον, unde scholiastam τῶν, non τοῖς, legisse neque v. 731 in exemplari suo invenisse, cum τούτων τῶν ἐσχάτων dicendum ei esset, recte coniecit Schoemannus ad h. v. Cf. Friedländer. Ariston. p. 26. Flach. Scholien p. 105. De apocope in περοίχεται v. ad v. 678.

V. 739. εὐρώεντα] Significatum huius vocabuli esse σκοτεινός docuit Nauckius, Bullet. 1876 p. 12.

V. 741. ἵκοιτο — γένοιτο] Opus est, ut τις intelligatur cum Wolfio; vid. scholion ὅτι ἐλλείπει τὸ τίς, οἶον οὐδ' ἄν τις. Cf. Iliad. XIII, 287 et XXII, et quae exposuit Friedlaender. Ariston. p. 6.

ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλη
[ἀργαλή· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
ἔστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κτανέησι.] 745

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
ἔστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτησι χέρεσσιν,
ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἄσσον ἰούσαι
ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
χάλκεον. ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζε 750
ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἔεργει,
ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐούσα
γαίαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμον ἐντὸς ἐούσα
μίμνει τὴν αὐτῆς ὄρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἴκηται,
[ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερχῆς ἔχουσα, 755

V. 742. προθύελλα Bar. Antea φέρει M3. V1.

V. 743—745. Hi versus mire languent. Igitur seclusimus utpote non profectos ab Hesiodo.

V. 743. δεινὸν δὲ Par. Orell.

V. 744. νυκτὸς δ' ἐρεβεννῆς M3. sine καί.

V. 746. ἔχει οὐρανόν] Sic M3. Herm. Schoem. ἔχει' codd. Goettl. Koechl.

V. 747. ἔστειώς V1.

V. 748. ἀστεμφέως M3. — Ἡμέρη] Ita Vat. Par. M4. pro vulgato Ἡμέρα, quod abhorret a dictione epica. Sic etiam Boisson. cum Spitznero de versu Gr. her. p. 34. Cf. v. 124. — Pro ἄσσον ἰούσαι, ut M2. 3., Bar. ἡμέραι τάσσον, V1. Par. ἄσσον ἰούσαι (antea hic pro ὅθι habet ὅθεν). Scholiasta ad v. 744. videtur ἀμφὶς ἐούσαι legisse.

V. 754. ἔστ' P2. V1. εὐτ'. εἰς ὅν ἴκηται coni. Scheer.

V. 755—757. Haec uncinis inclusit Wolf. ad Heynii sententiam. Secuti sunt Gaisf., Dind., Weis. V. 757—761 eiecit Pal.

V. 742. φέροι πρὸ θύελλα] προφέρειν saepius de tempestatibus dictum est; vid. Hom. II. VI, 346, Od. XX, 64.

V. 746—806. „Unhesiodische Schilderung der Unterwelt“ V. 807—819 „Zweite Recension der hesiodischen Schilderung“ Fl. V. ad v. 617 et 726.

V. 749. ἀμειβόμενοι] De ἀμείβεσθαι vel ἀμείβειν i. e. per vices aliquid ingredi cf. Aesch. Choeph. 571 ἀμείψω βα-

λὸν ἐρκείων πυλῶν et Theocr. Id. II, 104 θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενων, ubi scholiasta docet ἀμειβόμενον ἀντὶ τοῦ ἀμείβοντα· ἀμείβο γὰρ τὸ διερχομαί — ἀμείβομαι δὲ διαδέχομαι λόγω ἢ ἄλλω τινὶ πράγματι.

V. 750. καταβήσεται] Sapienter poeta futuro nunc usus est: quando haec intus itura est, illa prorumpit. Non opus est igitur coniectura Guieti καταδύεται. De futuro

ἢ δ' Ἵπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
 Νυξ ὀλόη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἡεροειδεῖ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκ' ἔχουσιν,
 Ἵπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἥλιος φαέθων ἐπιδέρεται ἀκτίνεσσιν 760

οὐρανὸν εἰσανιῶν οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
 τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 ἦσυχος ἀνστρέφεται καὶ μέλιχος ἀνθρώποισι,
 τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
 νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὄν προῶτα λάβησιν 765
 ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήμεντες,
 ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 ἐστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροικε φυλάσσει,
 νηλειῆς, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας 770
 σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
 ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὐτίς ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
 ἐσθίει ὄν κε λάβησι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
 [ἰφθίμου τ' Αἰδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

Ἐνθα δὲ ναιεταίει στυγερῆ θεὸς ἀθανάτοισι, 775
 δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀψορροῦ Ὀκεανοῖο
 πρεσβυτάτη. νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δῶματα ναιεῖ
 μακροῖσιν πέτροισι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη

V. 758. ἐρεμνοί M3.

V. 760. ἐπιδέρεται] P2. ἐπιδέρκει.

V. 762. τῶν δ' Par., ἕτερος γαίην τε M3.

V. 764. χάλκεον δὲ οἱ] καὶ χάλκεον P2.

V. 768. uncinis inclusit Pal.

V. 770. μὲν κακὴν V1.

V. 774. Hic versus deest in Par. Vat. M3. 4. Em. V1. -----
 igitur Boisson. cum Ruhnck. delevit. Secuti sunt Pal. Schoem.
 Koechl. Weis.

V. 778. μακροῖσιν πέτροισιν — κατηρεφεῖ M3.

aoristo v. Herm. de emend. rat.
 p. 197.

V. 760. Vid. Hom. Od. XI, 16.

V. 767 seq. Post ἠχήμεντες et
 post Περσεφονείης commata po-
 suimus, ne alius videretur esse
 θεὸς χθόνιος quam qui proxime
 legitur Αἰδης. Addita est enim

Proserpina ut secundaria quae-
 dam persona. Quare haud ne-
 cessaria est coniectura Guicti
 θεῶν χθονίων. WOLF. ex Hom.
 Od. X, 534. vel XI, 47. additum
 esse putat v. 768.

V. 771. οὔασιν ἀμφοτέ-
 ροισιν] V. ad v. 312.

κίουσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήριξται.
 [παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἴρις 780
 ἀγγελίην πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 ὀππὸτ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται,]
 καὶ ῥ' ὅτε τις ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 Ζεὺς δέ τε Ἴριν ἐπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
 τηλόθεν ἐν χροσέῃ προχόῳ, πολυώνυμον ὕδωρ, 785
 ψυχρόν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτιο,

V. 779. ἀργαλείοισι V1.

V. 780—783. Hos versus, ut ineptissimos nihil ut supra, suspectos primum ab Heynio factos, Wolf. et Weis. omnes secluserunt, Gaisf. et Dind. tantum v. 780—782, quoniam v. 780 idem dicitur quod v. 784, v. 782 idem quod. v. 783.

V. 781. ἀγγελίην] Sic cod. Emm. Schoem., de quo cf. Iliad. XI, 140. ἀγγελίης A. cum nonnullis codd., quod scripserat Goettl. ἀγγελίη M3. V1. 2. Taur. cum Buttmano Koechl.

V. 783. καὶ ῥ' ὅστις ψεύδεται praebet editiones vitiosae. Corruptela enim in his versibus latet, cui remedium parare conatus est Gerhardius, qui καὶ ῥ' ὅτε τις correxisset, laudatus a Fl., qui hac descriptione recepta in sequente versu Ζεὺς τότε Ἴριν emendavit, coll. Theog. 87. Opp. 511. 671. Aliam viam ingressus est Schoem. p. 238 not., qui Ζεὺς δ' ἄρα pro Ζεὺς δέ τε proposuit coll. Iliad. IX, 510 seq. Ὅτε τις coni. etiam Scheer l. 1.

V. 784. ἐνεῖκαι (sic) V1. Par.

V. 785. πολυώνυμον] Em. M3. πολυόμβριμον.

V. 780—783. Poëta dixerat v. 777. procul a diis ceteris domicilia habere Stygem (νόσφι θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει); nunc additur raro etiam accidere, ut Iris eo perveniat, ubi Styx habitet, atque id tum tantum accidere, cum iusiurandum diis sit praestandum. Hoc est illud: ὀππὸτ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται: nam ita iuriurando opus est. Quod additur ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης causam habet in regione atque situ Orci.

V. 781. ἀγγελίην] Aristarchus sine dubio ἀγγελίης scripsit, quod ei idem significavisse, quod ἀγγελος, ex animadversionibus Ariston. ad Il. III 206 et XIII, 256 patet. Cf. La Roche, Hom. Textkritik p. 176. A. Nauck. Odysseae praef. p. IX.

Itaque Diaconus Alleg. p. 594 = 350 F. scripturam grammaticorum retinuit: καὶ πέμπεται παρὰ τοῦ Διὸς ἄγγελος. Melius alii τι vel ἐνεκα supplendum aut ἀγγελίην scribendum esse censuerunt. Goettlingius πωλεῖσθαι ἀγγελίης, ut πρήσσειν ὁδοῦ, θεῖν πεδίου dictum contenderat. Sed cf. Muetz. p. 236.

V. 784. μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι] Styx ipsa est μέγας ὄρκος, per quem dii iurant. Cf. v. 400. Il. II, 755. Similiter Nonn. Dion. XLII, 527. Hinc a Latinis Orcus dicitur. Cf. Plin. H. N. IV, 8: „Peneus — accipit amnem Orcon, nec recipit, sed olei modo supernatantem (ut dictum est Homero) brevi spatio portatum abdicat, poenales aquas dirisque genitas argenteis

ὑψηλῆς· πολλὸν δέ θ' ὑπο χθονὸς εὐρουοδείης
 ἔξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
 Ὠκεανοῖο κέρας· δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
 ἔννεα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης 790
 δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἄλα πίπτει,
 ἢ δὲ μὴ ἐκ πέτρης προρέει μέγα πῆμα θεοῖσιν.
 ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσῃ

V. 791. εἰλιγμένος V 1.

V. 792. πέτρων M 3.

V. 793. ὅς κεν τὴν] Taur. ὅς κε δεινὴν ἐπ.

misceri recusans." Cf. Müller. Orchom. 155. Hes. Oper. 219. 804. Sed cum Vergilius Georg. I, 277 seq., Hesiodi Oper. 803 seq. imitatus: quintam fuge, pallidus Orcus Eumenidesque satae, dicat, fortasse restituendum est pallidus Horcus, ut Celsus legebat. Cf. Ribbeck. Prolegomena p. 26 et p. 139. Flach. in Herma VIII p. 116. Πολυώνυμος dicitur Styx, quod multa est in ore poetarum. Cf. Spanhem. ad Callim. Dian. 7.

V. 787. ὑπὸ χθονός] sub terram labitur.

V. 789. δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται] Recte interpretatus est Vossius: denn ein Zehnthheil ward ihr (Stygi) beschieden, ut ap. Callim. Iov. 59. ἐπιδαίσιον explicatur. Quod Schoem. p. 235 sic interpretatus est: Neun Theile des Wassers umströmen die Erde, der zehnte Theil gehört der Styx, und fließt hinab in die unterirdischen Räume des Todtenreiches. — Ceterum κέρας eodem sensu legitur apud Thuc. I, 110. Apoll. Rh. IV, 282.

V. 791. εἰλιγμένος] Si sanum est, construendum erit: ὁ Ὠκεανὸς ἔννεα μοίρας δίνης ἀργυρέας εἰλιγμένος (activi sensus) εἰς ἄλα πίπτει. Sed hoc nimis abhorre videtur ab epica simplicitate, quae non patitur accusativum esse ἔννεα; nec

satis certus videtur ille usus participii εἰλιγμένος. Aliter statuit Matth. Gr. Gr. §. 303, 1. atque ita quidem, ut ἔννεα ῥέου dictum sit pro Oceano, quare additum esse εἰλιγμένος ait; quod mihi quidem parum placet. Cum Emm. codex, qui habet optimarum lectionum vestigia, praebeat εἰλιγμένα et Taur. εὐλιμένες, vide, ne scribendum sit εἰλιγμέναι εἰς ἄλα πίπτει; illa enim coniunctio singularis verbi cum nomine plurali est vere Boeotica; v. Ruhnck. ad h. l. Boeckh. ad Pind. Olymp. VIII, 8. Foerstemann. p. 43. Digamma p. 37. Sed fortasse ἔννεα pertinet ad δίνης, ut gurgites dicti sint pro aquae partibus. Ceterum similiter Dionys. Perieg. 497: δίνης ἀργυρέης Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἕλισσει, Hesiod. fr. CCI καὶ δὲ δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δράκων ὧς. Eurip. fr. 385, 7 Nauck. τρίτον δὲ βόστρυγός τις ὧς εἰλιγμένος.

V. 793. ἀπολείψας] Aoristum esse verbi ἀπολείβειν, non ἀπολείπειν, dudum viderat Graevius, qui recte monuit ineptissimos esse eos, qui ab ἀπολείπειν deducant. Nam quod Wolfius dicit, posse exponi fidem deserere, habet hoc incommodi, quod aliud simplex est deserere, aliud fidem deserere, quae significatio simplici verbo non subest. Ἀπολείβειν est

ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
 κείται νηῦτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν, 795
 οὔδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσσου
 βρώσιος, ἀλλ' ὄγε κείται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδός
 στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δέ ἐ κῶμα καλύπτει.
 αὐτὰρ ἐπήν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν,
 ἄλλος δ' ἔξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἄθλος. 800
 εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἶεν ἔοντων,

V. 795. νηῦτμος] νήποτμος Bar. Par., νηῦποτμος V1., νη-
 ὕγμος Etym. M. p. 605, 29, nisi mendum inest, νοῦποτμος Vat.
 marg. Νήποτμος erit fortasse qui praeferat propter ἀνάπνευστος,
 quod proxime sequitur. Cf. scholion: ἡ νεκρός ἢ ἄπνους.

V. 797. ἀλλ' ὄγε] Sic e lectione Med. ἀλλὰ γε reposuimus.
 Perperam codd. et edd. ἀλλά τε, quod Goettl. defendere conatus
 est. Cf. v. 330, 466. Hom. Il. I, 281. — Pro ἀνάπνευστος Herm.
 l. I. p. 164. ἀμ' ἀπνευστος, de quo cf. Digamma p. 22.

V. 798. κακὸν δέ ἐ] Insignis scriptura cod. Med. 3; idem
 coniecerat Scheer in Mus. Rhen. XXIV p. 623. allegans Il. XXIII,
 693. XI, 249. Cf. Digamma p. 51. Flach. die beiden etc. p. 13.
 Codd. et edd. male κακὸν δ' ἐπι.

V. 799. Pro ἐπήν M3. ἐπέι; V1. ἐπεῖ — τελέσει — τελε-
 σφόρον εἰς ἐν. — νοῦσον] Vat. νοῦτον. — Pro τελέσῃ μέγαν
 Taur. τετελεσμένον.

V. 800. In V1. M3. deest δ'. — χαλεπώτερος] Sic. Vat.
 M3. V1. 2. Tr. Emm. Taur. P2. pro χαλεπώτατος.

V. 801. εἰνάετες] Taur. εἰνάετης, M3. ἐννάετες. — Pro

idem quod Odys. XIV, 331. et
 XIX, 288. dicitur ἀποσπένδειν.
 Aliud esse videtur τὸ κατειβόμε-
 νον Στυγὸς ὕδωρ Odys. V, 185.
 Hanc tamen interpretationem id
 habere difficultatis monet Wol-
 fius, quod de libatione apud
 deos facta dicat poeta. Sed qui
 inter iusiurandum dandum libat,
 id eo consilio agit, ut demon-
 stret animum suum aequae pu-
 rum esse mendacii atque eum
 quem effundat laticem. Nihil
 igitur impedit, quo minus id
 etiam a dis fiat. De malae
 notae aoristo primo ἀπολείπειν
 verbi v. Lobeck. ad Phryn.
 p. 713. Ad τὴν (ταύτην) supple
 Στύγα.

V. 795. τετελεσμένον εἰς
 ἐνιαυτόν] Si comparaveris cum
 verbis μέγαν εἰς ἐνιαυτόν v. 799.,
 non esse vulgarem annum duo-

decim mensium vides, sed octo
 vulgarium annorum tempus; pu-
 nitur qui peieravit deus per se-
 ptiaginta duo annos. De ennae-
 teride antiqua et praecipue Boeo-
 torum v. Dodwell. de cycl.
 diss. V. p. 236. O. Müller. Or-
 chom. p. 218 seq. Doriens. I.
 p. 252. ad Aesch. Eumenid.
 p. 143.

V. 798. κῶμα] Scholion: ὁ
 νόθος ὕπνος, ὁ καλούμενος κά-
 ρος. Cf. Hom. Il. XIV 359 et
 Od. XVIII, 201. Apoll. Rh. II,
 205. Ceterum v. Etym. M. p.
 551, 5 ὁ ὕπνος, ἢ ληθώδης κα-
 ταφορά, schol. Nicandr. Alex.
 458 κῶμα τὴν μεταξύ ὕπνου
 καὶ ἐγρηγόρσεως καταφορὰν κῶ-
 μον καλοῦσιν, ὅθεν καὶ κωμά-
 ζειν τὸ ἐπιφοιτᾶν τοῖς κοιμη-
 μένοις.

οὐδέ ποτ' ἐς βουλήν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ ἰάτας
 ἐννέα πάντα ἔτεα· δεκάτῃ δ' ἐπιμίσγεται αὐτίς
 εἰρέας ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ, 805
 ὠγύγιον, τό θ' ἴησι καταστυφέλου διὰ χώρου.

[Ἐνθα δὲ γῆς δυοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος
 πόντου τ' ἀτρογγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 ἀργαλέ', εὐφρέντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ. 810
 ἔνθα δὲ μαρμάραι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 ἀστεμφῆς, ῥίξῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρώς,

ἀποιμίζεται P2. ἀπαμ. (V. Muetzell. p. 64., anim. ad Op. 578. M3. μεταμ., sed correctum.

V. 802. *περιμίσγεται* M3. V1. Ruhnk. suadebat *ἐπιμίσσειται*. Cf. interpr. ad Callim. Iov. 14.

V. 803. *πάντα ἔτεα*] Sic merito Pal. Fl. scripserunt, synizesin vocalium agnoscentes pro *πάντ' ἔτεα* codd. et edd. *πάντ' ἔτεα* defendit Rzach. Unts. p. 24 allegans Hom. II. XXII, 255. Oper. 130, quamquam hic versus spurius est.

V. 804. *εἰρέας*] Taur. *εὐφρας* (sic); Ruhnk., Heyn., Wolf., Dind. *εἰραις*, Herm. *εἰρας ἐς ἀθ.*

V. 805. *τοῖον ἄρ' ὄρκον*] Taur. *τοῖον ὄρκον θεοί*. — θεοὶ abest a V1.

V. 806. *τό θ'*] Sic Med. Dind. Vulgo *τόδ'*. — *κατὰ στυφελου* Par. Et sic Etym. M. p. 732, 13. Cf. hymn. Hom. III, 124. Apud Aesch. Prom. 748. *ἀπὸ στυφλον* legitur, exortum illud a lectione *ἀποστυφλον*, pro *ἀπὸ στυφλοῦ*.

V. 809. *ἔξῃς περὶ τῶν — πειράτων* V1.

V. 811. *ἐνθάδε* Gaisf. — *χάλκεος*] Bar. *λάϊνος*.

V. 804. *εἰρέας*] *Εἰρας* non *εἰρέας* fortasse pronuntiandum esse propter nominativum *εἰρη* coniecit Schoem. in adnot. ad h. v. Accusativus vero, qui Graecus non esset adiuncto simpliciter verbo *μίσγεσθαι*, Graecus est advocata *ἐπὶ* praepositione. Sic v. 802. *οὐδέ ποτ' ἐς βουλήν ἐπιμίσγεται* et prorsus ita Callimachus, doctissimus poeta, hymn. Iov. 12: *οὐδέ τι μιν κερχρημένον Εἰλειθυῆς Ἐρπετόν οὐδέ γυνῆ ἐπιμίσγεται*. Cf. Doederl. ad Hom. II. XVIII, 531, qui *ἐπιμίσγεται* interpretatur *μισγόμενος ἐπιφοιτᾷ*.

V. 806. *ὠγύγιον*] Non ad *ὄρκον* pertinet, ut nonnemi placuit, sed ad *ὕδωρ*. De significatione v. interpretes ad Callim. Iov. 14.

V. 807—819. Hos versus non ab Hesiodo profectos esse putamus. V. ad v. 746. Testimonia *νοθείας* sunt v. 811, *μαρμάραι πύλαι* coll. c. v. 733., *ἀντοφνῆς* v. 813. coll. c. v. 732., v. 813. *πρόσθεν*, v. 814. *πέρην Χάεος ζοφεροῖο*, v. 815. *ἐρισμαράγος*, v. 819. *Κυμοπόλεια*. Omnes versus eiecerunt Weis Fl. V. Flach. System p. 122.

ἀντοφύης· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων
 Τιτῆνες ναίουσι, πέρην Χάεος ζοφεροῖο.
 αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι 815
 δῶματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο θεμέθλοισι,
 Κόττος τ' ἠδὲ Γύης· Βριάρεών γε μὲν ἦν ἔοντα
 γαμβρὸν ἔον ποίησε βαρύνκτυπος Ἐίννοσίγαιος,
 δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυλίου, θυγατέρα ἦν.]

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς 820
 ὀπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
 Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χροσέην Ἀφροδίτῃν.
 οὗ χεῖρες μὲν ἄαπτοι, ἐπ' ἰσχύϊ ἐργματ' ἔχουσαι,

V. 814. μένουσι Em.

V. 815. κλειτοὶ τ' Bar.

V. 816. θεμέθλοισι] Vat. θέμεθλα.

V. 817. Κόττος τε Γύης V1. — γε μὲν] Tr. A. γέμεν; v. Butt. ad Arat. exc. II.

V. 823. ἄαπτοι] Sic scripsit Schoem. Codd. et edd. χεῖρες μὲν ἔασιν, quod mendosum est. — ἄφαπτοι Fl. — Pro ἐπ' ἰσχύϊ ἐργματ' ἔχουσαι Schoem. op. II p. 345 ἐπ' ἐργμασιν ἰσχὸν ἔχουσαι coniecit, coll. Paus. X, 32, 4. — ἔργματ' Fl. — μέμασαν μὲν conl. Wieseler.

V. 820—880. Pars cosmogonica, quae proprie ad partem theogoniae Hesiodicae priorem (v. 116—452.) reicienda erat. Hic certe aliena esse videtur post Titanes victos. Animadvertite autem Typhaonem et Typhoeum apud hymn. Hom. II, 128. 189. eundem esse, sed diversum a nostro. Homerides enim Iunonis Iovi irascentis ait filium esse Typhonem, ut Stesichorus ap. Etym. M. p. 772, 50. Hesiodum sequitur Aeschyl. Prom. 351. Cf. Sept. adv. Theb. 493 seq. Aliam viam ingressus est Baumeister. in hymn. ed. p. 159.

V. 821. Τυφωέα] Etym. M. p. 772, 50: Ἡσιόδος αὐτὸν Γῆς γενεαλογεῖ, Στησίχορος δὲ Ἥρας μόνῃς κατὰ μνησικακίαν Διὸς τεκούσης αὐτόν. Οἱ δὲ Τυφωέα φασὶ σημαίνειν τῶν τα-

ραχωδῶν πνευμάτων τὴν ἀνάδοσιν τὴν ἐκ τῆς γῆς. Ignis notatur subterraneus et qui inde terrae minantur motus; vid. Boeckh. ad Pind. Pyth. I, 13. p. 228. Hic locus Hesiodi est gravissimus propter Aetnae eruptionem antiquissimam quam describit. Non incognitus enim Aetnae mons Hesiodo; vid. Strabon. I. p. 42. Cf. Nonn. Dion. I, 11. Tzetza ad Lycophr. v. 688 ἔτεροι δὲ τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ τὸν Τυφῶνα κέραννοι, ὡς καὶ Ἡσιόδός φησι, citat denique Theog. v. 859—861, ubi v. 860 codd. Vitt. 2. 3 Ἄιτνης non male exhibent. Itaque Schoem. p. 244 not. v. 860. Ἄιτνης scribendum esse coniecit, quod restituit Fl. Hesiodum secutus est Aeschylus Prom. v. 365.

καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
 ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφις, δεινοῖο δράκοντος, 825
 γλώσσησι δυοφερῆσι λελειχμότες, ἐκ δέ οἱ ὄσσων
 θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὄφρῦσι πῦρ ἀμάρυσσε·
 [πασέων δ' ἐκ κεφαλῆων πῦρ καίετο δερκομένοιο,]
 φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῆσι
 παντοίην ὅπ' εἶσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ 830
 φθέρῃονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὐτε

V. 824. ἀκάμαντοι V1. κρατεροί, θεοί conj. Wieseler. —
 Foi Fl.

V. 825. δεινοῖο] Par. Tr. κρατεροῖο.

V. 826. λελειχμότες] Bar. Em. Vat. λελιχμότης, unde
 Gaisf. et Dind. λελειχμότης cum Guieto. Probavit Schaefer.
 ad Gregor. Cor. p. 889, propter schol. Iliad. XI, 26. Sed λελειχ-
 μότης genitivus exortus esse videtur ex simili genitivo δερκομέ-
 νοιο. λελειχμότες M3. V1. Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I.
 p. 268, quod receperunt Lennep. Schoem. Fl. Sed conf. Muet-
 zell. p. 187 seq. — Pro ἐκ δέ οἱ ὄσσων Herm. ἐν δέ οἱ ὄσσων,
 ut ἐν ad κεφαλῆσι pertineat. Quo mutato non opus esse videtur,
 cum θεσπεσίης κεφαλῆσι sit dativus loci et ἐκ δέ necessarium
 esse videatur propter aequabilitatem membrorum v. 824. —
 Foi Fl.

V. 828. πασέων ἐκ M3., ἐκ πασέων κεφ. V1. Hunc versum
 ut inutile glossema spurium esse censuit Ruhnken., uncis coer-
 cuit Wolf., quem ceteri secuti sunt. Sed alius esse recensio-
 nis videtur pro versibus 826. 827. Lennepius autem retinere cona-
 tus est, laudatus a Schoem.

V. 830. ὅπ' εἶσαι] Sic codd. et edd. omnes praeter V1.
 Par. 1., qui habent ὅφ' εἶσαι, quod receptum est a Dindorfio
 et Weisio, et P2., qui pro ὅπ' habet ὅσο' εἶσαι. Perperam
 Schoem. et Koechl. ὅπ' εἶσαι, quod suaserant Muetzell. p.
 138 et Foerstemann. p. 42. Nam ὅπ' εἶσαι in vestigiis ser-
 monis Aeolici habendum est, quo usum Hesiodum esse con-
 stat. Cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 19. 169. Buttm. Gr. ub. II.
 p. 385. Rzach. Dialekt p. 360. Ad verbum ita legitur ap. hymn.
 Hom. XXVII, 18.

V. 825. De forma ἦν v. ad
 v. 321.

V. 826. λελειχμότες] Nisi
 velis cum Wolfio ita intelle-
 gere, ut sit ad analogiam Ho-
 mericorum et tragicorum exem-
 plorum (v. c. ll. VIII, 456: Ἀθη-
 ναίη τε καὶ Ἥρη πληγέντε κε-
 ραννώ. Cf. Hesiod. Oper. 199.
 Valcken. Diatr. p. 175., Fried-
 laend. Ariston. p. 31), confu-
 giendum erit ad illam figuram

κατὰ τὸ σημαίνόμενον, de qua
 v. Matth. §. 334. not.

V. 829—830. Haec perversa
 esse perspexit Scheer. in Mus.
 Rhenano XXIV p. 626, qui et
 scriptura vitiosa et distinctione
 literarum falso posita alterum
 versum obscuratum esse ratus,
 παντοίη Φοιτὶ εἶσαι ἀθέσφατοι
 Hesiodum scripsisse conclusit.

V. 831. ὥστε θεοῖσι συν-
 ιέμεν] H. e. sermone usus est

ταύρου ἐριβρούχῳ, μένος ἀσχέτου ὄσσαν, ἀγαύρου,
ἄλλοτε δ' αὐτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκῃσιν ἐοικότα, θανάμα' ἀκούσαι,

V. 832. ἀσχέτου] Taur. Vat. Bar. M3. V1. ἄσχετον.

V. 833. Hic versus deest in Taur.

V. 834. αὐτε σκ. θανάμα' ἰδέσθαι VI.; in Par. in margine ἰδέσθαι, ἀκούσαι in textu. — σκυλάκῃσιν Ἐφοκίότα Fl. — θανάμα' ἰσακούσαι conii. Scheer.

deorum ipse deus Typhoeus. De sermone deorum cf. Hom. II. I, 403: ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες Αἰγαίωνα. II. II, 813: τὴν δ' ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κηλήσκουσι, Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρόνης. II. XIV, 291: ὄρνιθι, ἦν τ' ἐν ὄρεσσι γαλιῖδα κηλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδι. (Sic κικυμῖς.) II. XX, 74: Ξάνθῳ μὲν καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. Od. X, 304: μᾶλν δὲ μιν καλέουσι θεοί. Od. XII, 61: Πλαγκτὰς δ' ἦτοι τὰς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι. Diog. Laert. I, 11, 6: ἔλεγέ τε (ὁ Φερεκύδης), ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν. V. Pherecyd. fragm. ed. Sturz. p. 35. Koen. ad Greg. p. 92. Lobeck. Aglaoph. p. 858. Plut. Vit. Per. 3. Nägelsbach. Hom. Theol. p. 204. Hesiodus quod dicit interdum linguam deorum Typhoeum locutum esse, pertinet illud ad eam Graecorum sententiam, qua quasi deorum voce praesagiri terribilia montium ignivomorum eruptione arbitrabantur. Ceterum sane habet illud φθέγγοντο ὥστε θεοῖσι συνίμεν, quod offendat. Expectasses enim ὥστε θεοὺς συνίμεν (longa prima verbi syllaba, ut in συνεχές cet.), sed interpolati nihil video. Ὡστε particula (cognata illa cum ἕως, ὡς, εἰς et ἔστε) proprie nihil significat nisi usque ad. Sic ὡς ὀρίζει Soph. Phil. 635., sic ap. eundem 759. ὡς ἐξεπλήσθη.

Ad locum Soph. Phil. 1314. ipse Hermannus de ὡς ἄν pro ἕως, ἄν dixit. Ita modo cum infinitivo construitur, qui est verbi substantivum, casu accusativo, modo cum verbo finito, ut ἕως, ἔστε, μέχρι etc. Nostro loco igitur est: bald redeten sie, zum Verständniss für die Götter, φθέγγοντο θεοῖσι ὥστε συνίμεν αὐτούς. Eadem fere est Schoemannii p. 242 sententia. Minime apta est Wolfii explicatio: modo tam immanis erat contentio vocis, ut vel di in Olympo eam audire, percipere possent, modo —, quam sententiam non patitur ἄλλοτε particulae vis, quae diversa tantum opponit; hic autem non agitur de maiore vel minore vocis contentione, sed de genere vocis. Neque magis Lennepii, qui ἔξείναι supplendum esse, neque Paleii, qui συνίεναι idem esse, quod συνετοὺς εἶναι, censebat.

V. 832. ἀσχέτου ὄσσαν] Pro usitata interpunctione et interpretatione μένος ἀσχέτου, ὄσσαν ἀγαύρου Wieseler I. p. 18 aptiorem viam aperuit, cum vocem ὄσσαν pendente de φθέγγοντι' duos genitivos ταύρου et λέοντος postulare ostenderet, quorum alterius, ταύρου, epithetum ἀγαύρου esset. Eodem modo distinxerunt Schoem. Fl. Ceterum cf. scholion vetustam doctrinam redolentem: ἀγαυρός προπαροξύνεται. V. Flach. Scholien p. 106.

ἄλλοτε δ' αὖ φοίξασχ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά. 835
 καὶ νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
 καὶ κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα
 σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν, 840
 πόντος τ' Ὀκεανοῦ τε φοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
 ποσσι δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζειτ' Ὀλυμπος
 ὀρνυμένοιο ἄνακτος ὑπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
 καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντου
 βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῦ πελώρου, 845
 [πρηστήρων ἀνέμων τε κεραινοῦ τε φλεγέθοντος.]

V. 835. φοίξασχ'] Sic scripsimus cum M3. Vat. Em. P2. pro φοίξασκε, quod analogiam non sequitur. Taur. φοίξος ἐχ', V1. φοίξος ἐσχ', Par. φοίξος γ. Eorum exemplorum, quae Buttman-
 nus (Gr. Gr. ub. 1. p. 395.) protulit, ut φοίξασκε defenderet, nul-
 lum est verbum purum, cuius primigenia litera sit ε. Neque δρω-
 μασκε, si vel maxime legeretur apud aliquem poetam, simile esse
 putarem nostro φοίξασκε, ut visum est Lobeckio ad Phryn.
 p. 583. Male Schoem. φοίξασχ'. Cf. οἴχνησκε Hom. II. V, 790.
 Foerstem. p. 34. Rzach. Dialekt p. 461.

V. 836. ἤματ' ἐκείνῳ V1. — Ἐργον Fl.

V. 837. ἀθανάτοισι ἄναξεν Fl.

V. 839. ὄβριμον] V. ad v. 140.

V. 842. πολεμ. V1.

V. 843. ὑπεστενάχιζε] Sic scripsimus pro ἐπεστενάχιζε (V1. ἐπεστονάχιζε), cum Em. habeat ὑπεστονάχιζε. — Ἄνακτος Fl.

V. 844. κάτεχεν] Tr. M3. κατέχεν. V. ad v. 700. — Ἰοειδέα Fl.

V. 845. πυρός τ'] Particula invenitur in omnibus codicibus, quos contulimus. τ' om. A.

V. 846. πρηστήρων ἀνέμων τε] Τε quod addit Gaisf. secundum Heins. post πρηστήρων nescio qua nitatur auctoritate. Pro φλεγέθοντος M3. φλογέοντος.

V. 836. ἤματι κείνῳ] i. e. illo die, quo ortus erat, Typhoeus regnum nactus esset, nisi ipse Iupiter talia agentem praevenisset. Cf. Schoem. p. 242.

V. 838. Cf. Iliad. VIII, 132.

V. 842. Cf. Iliad. VIII, 343.

V. 843. ὑπεστενάχιζε] Nempe Terra est sub Olympo, mare vere utroque inferius.

V. 846. Hunc versum alius recensioneis esse pro v. 845 Wol-

fius et Hermannus intellexerunt, uncinis incluserunt Weisius. Fl. Nusquam enim πρηστήρας ἀνέμους poeta prius attigerat, neque κεραινός ante v. 854 memorari poterat, utpote hoc demum in versu Iuppiter fulgurat, ut Typhoea profliget. Denique v. 844 ὑπ' ἀμφοτέρων versu 845 satis explicatum est, scilicet βροντῆς Διός — et πυρός πελώρου, qui genetivi pen-

ἔξεε δὲ χθῶν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
 θῦε δ' ἄρ' ἄμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἄμφι τε κύματα μακρὰ
 ριπῆ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει·
 [τρῆσ' Ἀΐδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάστων, 850
 Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἄμφις ἔοντες,
 ἀσβέστων κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.]
 Ζεὺς δ', ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἔδον μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βροντὴν τε στεροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραινόον,
 πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἄμφι δὲ πάσας 855
 ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.

V. 847. ἔξεε] Quod in Taur. Vat. P2. Em. Ven. Tr. huic verbo ἔξε scripto adiicitur *πυρί*, ortum est ex glossa, nisi scripserat *ζη δὲ πυρί* ad normam *ἐπλη* etc. (v. Herodian. ap. Herm. de emend. rat. gr. Gr. p. 315. Eustath. p. 1892.), aut ἔξε comparandum est cum *φοβέο, μνθῆαι, οὔτα* (v. Allg. Lehre vom Accent, p. 36.) epicorum. In M3. ἔξεσε, V1. ἔξεε *πυρί* χθ. Notatur ignis fluens ex cratere montis ignivomi.

V. 850. Quod in edd. recentt. post Ἀΐδης adiicitur δὲ cum Wolfio delevimus. Muetzell. p. 495. ex Tricha proposuit lectionem *τρῆε δ' Ἀΐδης*, quam receperunt Orell. Lennep. Koehchl.

V. 851. θ' abest a V1. — Κρόνον] M3. P2. Bar. Κρόνον.

V. 853. *σεὸν* Fl.

V. 856. ἔπρεσε] Taur. Vat. P2. M3. V1. ἔπρεε; ἔπρεπε Par. Servavit Etym. M. p. 687, 40. Zonar. p. 1585.

dent de καῦμα. Inepte igitur Muetzell. p. 165 utrumque versum concinnare conatus est.

V. 850 — 852 suspectos esse observavit Wolfius, quia nusquam apud Hesiodum Saturnus cum Titanibus Tartaro insiderent. Praeterea autem neque Plutonem ante officiorum partitionem v. 885 enarratam memorare poetae licebat, neque genitivi v. 852 habent unde pendeant. Uncinis igitur circumscriserunt Pal. Fl. Hermannus solum versum 852 alius esse recensionis pro 844 et 845 ratus est, probante Gerhardio.

V. 851. Cf. Hom. II. XIV, 274. 279.

V. 852. Post hunc versum quaedam deesse videntur, supplenda ex Apollodoro I, 6, 3. 10. Nam verba Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρ-

θυνεν ἔδον μένος respondent aliquo modo Apollodori verbis: Ζεὺς δὲ τὴν ἰδίαν ἀνακομισάμενος ἰσχὺν κτέ. His enim novum certamen videtur indicari, ut apud Apollodorum, quanquam aliter narrandum. Nisi versus 853—856. alius recensionis esse statuas pro 839—851 seq.

V. 853. Οὐλύμποιο ἐπάλμενος] De hiatu in caesura cf. Digamma p. 20. Haud recte Paleius Οὐλύμποιο ἐπιάλμενος emendavit.

V. 856. ἔπρεσε] V. Buttman: Lexil. I. p. 104. Gr. ub. II. p. 215. ἔπρεσε pro ἔπρησε in iis Aeolicae dialecti exemplis habendum esse videtur, in quibus η breve est, ut *τύπτομη*. Melius, cum Foerstemann. p. 40 reiecta Buttmanni sententia Aeolicum usum non nisi in terminationibus

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῆσιν ἱμάσσας,
 ἤριπε γυιωθεῖς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη·
 φλόξ δὲ κεραννωθέντος ἀπέσσυτο τοιοῦτον ἄνακτος
 οὔρεος ἐν βήσσησιν Ἀίτνης παιπαλοέσσης, 860
 πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο, κασσίτερος ὡς
 τέχνη ὑπ' αἰζηῶν ὑπὸ τ' εὐτρήτου γοάνοιο
 θαλφθεῖς, ἢ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
 οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ 865
 [τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ ὑφ' Ἡφαίστου παλάμησιν.]
 ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθουμένου.

V. 858. γυιωθεῖς M3., γυωθεῖς V1., γυρωθεῖς Em.

V. 859. τοιοῦτον ἄνακτος] Sic codd. et edd. τοιοῦτον πελώρου coni. Fl.

V. 860. Ἀίτνης] Codd. et edd. αἰδνῆς. Cf. animadv. ad v. 821.

V. 862. ἀτμῇ] Vat. Taur. V2. Bar. Em. αὐτμῇ, V1. αὐτή.

V. 863. τέχνη ὑπ' αἰζηῶν] Sic Dind. pro ὑπ' αἰζηῶν. Sed cum eodem Dind. et aliis edd. nolui κασσίτερος ὡς scribere, quod recte haberet, si praecederet τήκεται, non sequeretur. Male me tamen habet proclitica ista in fine versus heroici. Quare magis facio cum Hermannō, qui versus 865. 866. alius recensioneis esse putat versuum 863. 864.

V. 864. ἦ ἐ] Bar. ἦ δέ.

V. 866. τήκετο δ' M3. — ὑφ' Ἡφαίστου] Miror Matth. Gr. Gr. §. 35, 3. et Buttm. Gr. ub. I. p. 77. allegare ex Hesiodo ὑπ' Ἡφαίστου, quod in codicibus non reperitur, sed ὑπ' Ἡφαίστου est vitium typogr. ed. Clerici. Apud Apollon. de adv. p. 562. est ἐπ' Ἡφαίστοις θύρησιν, quem locum in animo habuit Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 374: καὶ πάλιν τὸ Ἡφαίστος δασύνεται καὶ ὅμως ἐπ' Ἡφαίστοις θύρησιν Ἰωνικῶς εἶπεν ὁ ποιητής. Callim. Del. 144. habet ὑφ' Ἡφαίστοις, Quint. Smyrn. III, 729. εἶπῃ ὑφ' Ἡφαίστοις. Totum versum spurium esse propter v. 863 τέχνη ὑπ' αἰζηῶν coll. v. 866 ὑφ' Ἡφαίστου παλάμησιν, conclusit Pal., eiecit Fl.

V. 867. σέλα] V2. M3. σέλαι, Vat. σέλα, Taur. σέλας. Hunc versum Ruhnken. inter glossulas retulit.

comparere exposuisset, Rzach. Dialekt p. 451 formam ἔπρεσε de radice πρε, quae pra affinis sit, derivandam esse docuit.

V. 859. τοιοῦτον ἄνακτος] Incertum est quid poeta sibi velit. Cf. Schol.: ἢ κεραννωθέντος τοῦ ἄνακτος, τουτέστι τοῦ Τυφώως, ἀνεχώρησεν ἢ φλόξ· ἢ φλόξ τοῦ

ἄνακτος, τουτέστι τοῦ Διὸς, ἀπέσσυτο, κεραννωθέντος ἐπὶ τὰ ὄρη. Scholion sanavit Flach. Schol. p. 165.

V. 867. σέλα] α littera in σέλας vocabulo brevis natura, in dativo casu eodem modo longa evaluit atque o in dativis singularis numeri secundae declina-

[ὄψε δέ μιν θυμῷ ἀκαχὼν ἐς Τάρταρον εὐρύν.]

Ἐκ δὲ Τυφώεος ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 νόσφι Νότου Βορέω τε, καὶ ἀργέστεω Ζεφύροιο 870
 οἷ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεή, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
 οἱ δ' ἄλλοι μαψαῦραι ἐπιπνεῖουσι θάλασσαν.
 αἰ δὴ τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
 πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ·
 ἄλλοτε δ' ἄλλη ἄεισι, διασκιδναῖσί τε νῆας, 875
 ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίγνεται ἀλλῆ

V. 868. Pro ἀκάχων scripsimus ἀκαχὼν cum Guet. et Butt. Gr. I. p. 339. Taur. habet ἀκαχημενος, ἀκάχοντα coniecit Iortinus. Ceterum hunc versum maiore iure dixeris spurium quam eum, qui proxime praecedit, a Ruhnkenio in spuris habitum. Itaque alteri recensionis tribuerunt Hermann. Gerhard., uncinis seclisit Fl.

V. 870. ἀργέστεω Ζεφύροιο] Sic plerique codd. M3. Vat. Ἀργέστεω Ζεφύρον τε, quod recep. Goettl. Cf. animadv. ad v. 379.

V. 871. γενεή] Sic Em. Vulgo γενεῆ.

V. 872. οἱ δ' ἄλλοι μαψαῦραι] Sic scripsit Schoem. Cf. op. II p. 363. αἰ δ' ἄλλαι μαψαῦραι cum plurimis codd. Koechl. μὰψ αὔραι Par. 2. Bar., quod receperat Goettl. Cf. tamen Bentl. ad Callim. fr. 67.

V. 873. αἰ δὴ τοι] Sic codd. Restituerunt Schoemann. Koechl. Male Herm. ad hymn. Hom. IV, 226 αἰ δ' ἦτοι, quod scripserunt Dindorf. Goettling. Lennep. Gerhard. — ἠεροφειδέα Fl.

V. 874. θνέλλῃ Em.

V. 875. ἄεισι] Taur. ἄλλοτ' ἄεισι. Sed ἀείσι Par. V1. Vat. pro ἄησι, quod legitur etiam in M3. et lectum est a Gramm. ap. Cram. Anecd. Oxon. I. p. 47: ἄησι καὶ παρ' Ἡσιόδω· τὸ πλῆθος ἄεισι ὡς τιθεῖσι. V. ead. Anecd. I. p. 87. Nostrum, quod legitur in Taur., ex Etym. M. p. 22, 14. primus recepit Graevius. Ceterum v. schol. Mon. ἄησι. γράφεται ἄεισι. — δ' ἄλλῃ legitur Etym. M. p. 22, 14, quod receperunt Schoem. Fl. Codd. et edd. δ' ἄλλαι. — Pro διασκιδναῖσι Taur. διασκιδνασι, M3. διασκιδνησι.

tionis a λόγος fit λόγῳ. Ita non opus est, ut cum Thierschio Gr. Gr. §. 189. scribatur σέλαι, quanquam id in duobus codicibus legitur et probari etiam ab Hermanno videtur ad Soph. El. 1397.

V. 875. ἄεισι] Schol. Townl. ad Hom. Il. V, 526: διασκιδναῖσιν ἀέντες, ὡς τιθέντες: ἀπό γὰρ τοῦ ἄημι· τὸ δὲ παρ' Ἡσιό-

δω ἄλλοτε δ' ἄλλοι ἀείσιν, (l. ἀείσιν) Αἰολικόν. Neque vero forma ἀείσι ad schema Pindari- cum referenda est, ut volebant nonnulli critici, neque circumflecti debet ἀείσι, sed tertia persona pluralis est, Aeolico accentu imposito, unde Foerstemanni, quod attulit p. 38, iudicium non sobrium esse sequitur. Argute de illa forma disputave-

ἀνδράσιν, οἳ κείνησι συνάντωνται κατὰ πόντον
αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ἀνθεμέεσσαν,
ἔργ' ἔρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέον κολοσυρτοῦ. 880

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴα πόνου μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτῆνεσι δὲ τιμῶν κρίναντο βίηφι,
δὴ ἴα τότ' ὄτρυνον βασιλευμένῃ δὲ ἀνάσσειν
Γαίης φραδμοσύνησιν Ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν

V. 877. *συνάντωνται*] Sic Vat. M3. Taur. Dind., *συνα-
τώνται* V1. 2. Em. Med. Par., *συναντῶντες* P2. Vix contracta
forma usus esset Hesiodus. Vulgo *συναντῶσιν*.

V. 878. *Πρὸ αὐτῶν καὶ Α. αὐτε.*

V. 879. *ἔργ' ἔρατὰ*] Vat. *ἔργα ῥᾶστα*, in marg. Vat. γρ.
ἔργ' ἔρατὰ, Em. *ἔργον ἔρατόν*. — *Ἐργ'* Fl.

V. 880. *πιμπλεῦσαι*] Taur. V1. P2. *πιμπλησαι*, Par. *πιμ-
πλεῖσαι*.

V. 882. *Τιτῆνεσι δὲ τιμῶν*] Em. *Τιτῆνες δὲ αὐθι-
μῶν* (sic).

V. 883. *Ἐνάσσειν* Fl.

V. 884. *εὐρύοπα Ζῆν*] Sic Schoem. Koechl. Fl. *Ζῆνα*
Em. Tr., V1. 2., *Ζῆν'* praetulerat Goettl., nulla codicum auctori-
tate nixus.

runt Ahrens. I p. 16. 72. 139,
Rzach. Dialekt p. 357. 452,
Curt. Verbum I p. 174, Hin-
richs l. I. p. 127 not. 41.

V. 880. *πιμπλεῦσαι*] Nota
hanc formam, cui ε est litera
primigenia, cum in *πιμπλάναι*
sit α. De radice πλε etiam ad-
iectiva *πλέων*, *πλήρης* et verbum
Latinum pleo derivanda sunt.
Alias formas eiusdem verbi repe-
ries Scut. 146 *πλήτο*. Theog. 688
πλήντο. Herod. VII, 39 *ἐπι-
πλέει*. Cf. Lobeck. Rhem. p. 4.
Foerstemann. p. 39. Rzach.
Dialekt p. 451. — *κολοσυρτοῦ*]
Schol.: *τὴν ἐκ φρυγᾶνων λέγει
κόνιν. ὅτι διαφέρει κόνις κολο-
συρτοῦ. κολοσυρτός γὰρ ὁ τῶν
φρυγᾶνων συρομένων θόρυβος,
ἀπὸ τοῦ τὰ κόλα σύρειν, τουτέστι
τὰ φρυγᾶνα· κόνις δὲ ἡ λεπτο-
τάτη ψάμμος*. Cf. Etym. Gud.
p. 333, Etym. M. p. 525, 26.

V. 882. *τιμῶν*] Sc. *ἔνεκα*.

Non est, ut Wolfius interpre-
tatur: spe praemiorum quae
Iuppiter diis pollicitus
erat ante pugnas; sed pro-
pter *τιμᾶς* pugna exorta erat,
utri haberent, Titanes, an Cro-
nidae.

V. 884. *Ζῆν*] Herm. El.
doctr. m. p. 351. *Ζῆν* sine eli-
sione scribendum esse auctor est.
Spectat enim forma ad radicem
Ζη. Disiunguntur praeterea tres
eiusdem vocabuli stirpes: *Δις*,
Ζευ, *Ζην*, quibus Hesiodus pari
modo utitur. Cf. Curt. p. 567,
Rzach. Dialekt p. 413. — Accu-
sativum *εὐρύοπα* pluribus Ho-
meri locis Il. I, 498. VIII, 206.
XIV, 265. al. comparentem, ad
abusum rhapsodorum referen-
dum esse, argute demonstravit
Hinrichs l. I. p. 96 seq., quem
secuti sunt Rzach. l. I. p. 397.
Brugman. in Stud. IX, p.
259.

αθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν ἐϋ διεδάσσατο τιμάς. 885

Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρῶτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν
πλεῖστα θεῶν τε ἰδυίαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.

ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεῶν γλανκῶπιν Ἀθήνην
τέξεσθαι, τότε ἔπειτα δόλω φρένας ἔξαπατήσας
αἰμυλίουςι λόγοισιν ἐὴν ἑσκάτθετο νηδὺν 890

Γαίης φραδμοσύνησι καὶ Οὐρανοῦ ἄστερόεντος.
τῶς γὰρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμῆν

V. 885. ἐϋ deest in M3.

V. 887. Pro ἰδὲ Bar. καὶ V1. ἡδέ. θεῶν τε Ἰδυίαν Schoem. τε Ἰδυίαν Fl. adversante Rzach. Unt. p. 46. θεῶν ἰδυίαν codd. edd. — θεῶν ἰδυίαν = ἰδυίαν legendum esse proposuit Hartel. Stud. III, p. 35, laudatus a Rzach. Dial. p. 383. V. ad v. 678. Scut. 382.

V. 888. δὴ ῥ' ἔμελλε] Galenus de Hippocr. et Plat. dogm. III p. 350 Kühn. δ' ἦρα ἔ., al. δὴ ῥα ἔμελλε, quod probavit calculo suo Wolf.

V. 889. τέξεσθαι] Taur. τεύξασθαι, V1. 2. τέξασθαι. — Post pro ἔξαπατήσας Vat. ἐξεπάθησεν.

V. 890. V1. λόγοισι τεην. — ἑσκάτθετο] Sic scriptis cum optimis codd. Koehl. Vat. O. Em. Taur. Galen. ἐγκάτθετο, quod receperunt Goettl. Schoem. Fl. Cf. Digamma p. 71. — λόγοισι Ἔτην Fl.

V. 892. φρασάτην] Sic P2. Em. Bar. Vat. Taur. Vulgo ἔφρασάτην, quod non patitur versus epicus; v. Herm. ad Orph. p. 780. — ἶσι Fl.

V. 885. Post hunc versum nonnullos excidisse virisimile est, quibus munerum descriptio continebatur. V. ad v. 112. Cf. Hom. II. XV, 187. Apollod. I, 2, 1.

V. 889 seq. δόλω φρένας ἔξαπατήσας αἰμυλίουςι λόγοισιν] Antiquissima est ac simplicissima haec fabula, quam nondum satis intellexerunt interpretes. Schol.: λέγεται, ὅτι ἡ Μῆτις τοιαύτην εἶχε δύναμιν, ὥστε μεταβάλλειν εἰς ὅποιον ἂν ἐβούλετο. Πλανήσας οὖν αὐτὴν ὁ Ζεὺς καὶ μικρὰν (sic lege pro μικρὰν: nam Lobeckii Aglaoph. p. 613. coniectura μολίαν ποιήσας subobscura est, ut monuit etiam Muetzell. p. 34 not.) ποιήσας κατέπειν, i. e. Iuppiter

astutia sua Metidem callide permovet, ut figuram suam minorem faceret atque hinc arreptam devoravit. Videaris tibi caligatae felis fabulam legere. Huc pertinet quod habet Clemens Hom. IV, 26. p. 653. 662. 664. Cotel.: τοῖς δὲ ἀρρητουργεῖν θέλουσι τὴν Μῆτιν γεννήσας κατέπειν· ἦν δὲ ἡ Μῆτις γονή, βρέφος δὲ καταπιεῖν ἀδύνατον. p. 658: τὴν Μῆτιν γὰρ χωρὶς τῆς πρὸς τινὰ μίξεως ἀποκοιτοῦκε.

V. 889 seq. δόλω — αἰμυλίουςι λόγοισιν] De his et similibus v. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 251.

V. 892. τῶς] i. e. οὕτως ποιεῖν. Cf. Aesch. Prom. 768 ἢ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

ἄλλος ἔχη Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετῶν.
 ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι
 πρώτην μὲν κούρην γλανκώπιδα Τριτογένειαν 895
 ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
 ἤμελλεν τέξεσθαι, ὑπέφθιον ἦτορ ἔχοντα
 ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἐὼν ἐσκάτθετο νηδύν,
 [ὡς δὴ οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθὸν τε κακὸν τε.] 900
 Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὀρας,
 Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
 αἵτ' ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι,
 Μοίρας δ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,

V. 893. ἔχη] Em. V1. ἔχοι.

V. 895. πρώτην μὲν] μὲν pro γὰρ iam ab Heynio probatum ex Em. Vat. Taur. P2. V1. recepi cum Dind., Bar. μὲν γὰρ.

V. 896. ἔχουσα V1. — ἴσον Fl.

V. 899. ἐσκάτθετο] Sic scripsit cum optimis codd. Koehl. Vat. Taur. Galen. ἐγκάτθετο, quod recep. Goettl. Pal. Schoem. — πρόσθε Feñ Fl.

V. 900. ὡς δὴ] Taur. ὡς μή. — φράσατο Em., ὡς δ' οἱ συμφράσαιτο Galen. de Hipp. et Plat. dogm. III, extr. In eodem Galeno hic versus legitur post 890.

V. 901. Ὀρας Schol. Pind. Ol. XIII, 11. Vratisl. κούρας.

V. 903. ὠρεύουσι] Sic M2. 3. V1. Em. Par. Vat. Taur. pro ὠραίουσι, quo ceteri contaminati sunt codices. Correxerat iam Ruhnken. — αἵ Feγ' Fl.

V. 904. αἵς M3.

V. 893. ἔχη] Recte usus est coniunctivo, quod id ipsum, de quo dicitur, poetae aetate durat.

V. 895. μὲν] Huic μὲν respondet αὐτὰρ (897.).

V. 900. Hunc versum Wolf. Heynii monitu primus uncis sepsit. Secuti sunt ceteri, qui versum hic omnino sensu carere recte perspexerant. Paulo aliter Schoem. p. 249 et in adnot. ad h. v. coniecit, hunc versum post v. 887 excidisse, in antiquissimisque exemplaribus scriptum fuisse ὡς οἱ συμφράσαιτο, quod suaserat Hermannus. Nostro loco frustra tueri tentaverat Goettlingius.

V. 901. Ὀρας] Si cui mirum

videatur, quod Horis nomina imposita sint haec: Lex, Pax, Iustitia, is meminerit antiquos homines totam rempublicam secundum temporum rationem ordinasse; v. Hüllmann's Staatsrecht d. Alterth. p. 15 seq. De Horis cf. eximiam dissertationem Lehrsii Pop. Aufs. p. 73 seq. (p. 77 seq. ed. II). — λιπαρά cur dicatur Themis, facile intellegitur, si antiqui proverbii memineris iustitiam alere patriam. Nihilominus tamen hoc epithetum hic mire habet, ubi persona deae introducitur.

V. 904—906. De his versibus quos Wolf. et qui eum secuti sunt editores uncis cluserunt, satis dictum ad v. 217.

Κλωθῶ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον, αἶτε διδοῦσι 905
δνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐφροσύνη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
[Ὀκεανοῦ κούρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα.]

Ἄγλαϊην τε καὶ Εὐφροσύνην Θαλίην τ' ἑρατεινήν·
τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερχομενάων 910
λυσιμελής· καλὸν δὲ θ' ὑπ' ὄφρῦσι δερμιόωνται.

Αὐτὰρ ὁ Δῆμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
ἢ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἄιδωνεὺς
ἤρασεν ἥς παρὰ μητρός· ἔδωκε δὲ μητιέτα Ζεὺς.

Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο, 915
ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
ἐννεά, τῆσιν ἄδον θαλαίαι καὶ τέρψις αἰοιδῆς.

V. 908. ἦτορ ἔχουσα V1.

V. 909. Ἄγλαϊήν τε καὶ] Sic M 2. 3. V1. Par. Vat. Vulgo
Ἄγλαϊήν καί.

V. 910—911. Pro suspectis habent Gerhard. Schoem.
p. 256.

V. 910. εἴβετο] εἴβεται Vat., ut Etym. M. p. 295, 21. Bar. V1.

V. 911. κακόν δὲ θ' V1.

V. 913. Περσεφόνειαν V1. — Ἄιδωνεὺς Fl.

V. 914. ἤρασε Fῆς Fl.

V. 916. οἱ Μοῦσαι] Sic Par. V1. Diind., ut οἱ ad Iovem
pertineat. Vulgo αἱ Μοῦσαι. — M3. ἐγένοντο. — Foi Fl.

V. 917. τῆσιν ἄδον] Forte scribendum erat cum M3. τῆσι

V. 908. Totus versus a
rhapsodo recentiori insertus esse
videtur, cum propter digamma
vocis εἶδος violatum suspectus
sit. Cf. Digamma p. 34.

V. 909. De Gratis vide Müll-
ler. Orchom. p. 177. 179. Ἀμ-
φίπολοι Φοίβοιο audiunt Nonn.
Dion. XXXIV, 38.

V. 910. ἔρος] De Aeolen-
sium pronuntiatione ἔρος pro
ἔρος cf. animadv. ad v. 120.

V. 912—914. Cf. hymn. Hom.
V, 2: ἣ Ἄιδωνεὺς ἤραξεν·
δῶκεν δὲ βαρύνκτωπος εὐρύσσια
Ζεὺς. De mytho Cereris et Pro-
serpinae cf. Preller. Demeter
u. Persephone (1837), R. Foer-
ster. Raub u. Rückkehr d. Per-
sephone (1874). Lehrs. Pop.
Aufs. p. 275 seq. ed. II.

V. 915. Μνημοσύνης] Cf.
hymn. Hom. III, 429 Μνημοσύνην
μὲν πρῶτα θεῶν ἐγγραιρεν αἰοιδῆ,
Μητέρα Μουσῶων.

V. 916. χρυσάμπυκες] Sermo
est de corymbis, antiquissimo
feminarum Graecarum orna-
mento. Vid. quae monnimum ad
Aristot. Pol. p. 326. His adde
Athenaeum XII. p. 512. B. C.
p. 525. F. Pseudo-Phocylid.
v. 210. μὴ μὲν ἐπ' ἄρσειν παιδί
τρέφειν πλοκάμους ἐπὶ χαιτίης.
Μὴ κορυφήν πλέξης, μήθ' ἄμ-
ματα λοξὰ κορύμβων· Ἄρσειν
οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυ-
ναιξί. Cf. Müller. Dor. II. p.
271. Testis antiquissimus est
Hom. II. XVII, 52: πλοχομοί θ',
οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἔσφη-
κωντο.

Λητώ δ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
 ἡμερόντα γόνου περὶ πάντων Οὐρανιῶνων,
 γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃτι μιγείσα. 920

Λοισθοτάτῃν δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
 ἦ δ' Ἥβην καὶ Ἄρην καὶ Ἐλλείθυιαν ἔτικτε,
 μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃτι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.

Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκῶπιδα γείνατ' Ἀθήνην,
 δεινὴν, ἐργεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρουάνην, 925
 πότνιαν, ἣ κέλαδοί τε ἄδον πόλεμοί τε μάχαι τε.

Ἥρῃ δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότῃτι μιγείσα
 γείνατο, καὶ ζαμένῃσε καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοιτῇ,
 ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον Οὐρανιῶνων.

ἄδον, ut Goettl. Schoem., cum digamma sit hoc verbum.
 Cf. v. 926. ἄδον V1. τῆσι Φάδον Fl.

V. 920. γείνατ' ἄρ' Taur. V1. γείνατο δ' ἄρ'.

V. 922. ἄρην V1.

V. 924. γλαυκῶπιδα γείνατ' Ἀθήνην] Sic cum cod. M4.
 al. scripserunt Lennep. Schoem. Koechl. Fl. Eandem scripturam
 exhibet Galenus. Perperam codd. et editores γλαυκῶπιδα
 Τριτογένειαν, quod frustra Goettl. tueri conatus est.

V. 926. τε Φάδον Fl.

V. 927. οὐ φιλότῃτι μιγείσα] Cf. scholion Alexandrinum:
 τὸ σημεῖον, ὅτι πρῶτος οὗτος τὸν Ἥφαιστον ἐκ μόνῃς Ἥρας εἶπεν,
 ὃ δὲ Ὀμηρὸς ἐκ Διὸς καὶ Ἥρας. Addunt codd. Vat. Cas. Par.
 Mon. λέγει γάρ· ἀτὰρ οὗτι μοι αἴτιος ἄλλος, ἀλλὰ τοκῆε δύω, τῶ
 μὴ γείνεσθαι ὄφελον (v. Od. VIII, 311 seq.). V. Ariston. II. XIV,
 338, et quae exposuerunt Muetzell. p. 337. Lehrs. Ar. p. 185.
 Radicem nominis Hephaesti veteres grammatici ἀπὸ τοῦ ἄπτειν
 deduxerunt. Cf. Cornut. de nat. Deor. c. 19.

V. 929. Ex lectione Em. κεκαυμένων concludas scriptum esse
 in aliquo codice κεκαδμένον.

V. 918. Λητώ] Post Iuno-
 nem nobilissima Iovis uxor La-
 тона est, quapropter arctissime
 Hesiodus cum Iunone coniunxit.
 Cf. Hom. II. XXI, 498 Λητοῖ, ἐγὼ
 δέ τοι οὔτε μαθήσομαι ἄργα-
 λέον δὲ Πληκτίσεσθ' ἀλόχοισι
 Διὸς νεφεληγερέταο. De etymo-
 logia nominis Latonae, diu cum
 λανθάνειν compositi, cf. Curt.
 p. 117. Apollinis autem nomen
 cum ἀπέλλειν = ἀπέργειν, Dia-
 nae cum ἄρτεμῆς = involata
 cohaerere manifestum est.

V. 920. γείνατ' ἄρ'] Guie-
 tus coniecerat γείνατ' ἐν. Sed
 hoc ἄρα prorsus ita apud Hom.

Od. XXIII, 298: ἀτὰρ Τηλέμα-
 χος καὶ βορυκόλος ἦδὲ σὺβῶτης
 Παῦσαν ἄρ' ὄρχηθμοιο πόδας.

V. 922. ἦ δ' Ἥβην] Cf.
 Lehrsii l. I. p. 81 (p. 86 ed. II.)
 verba egregia: „Wie den Aether
 die Heiterkeit, so durchziehen
 gleichsam die Reihen der höhe-
 ren Götter Gestalten, die ihrer
 Freude und Heiterkeit gewidmet
 sind, Musen, Chariten, Horen,
 Harmonia, Hebe, Ganymed: —
 Freude, Schönheit, Mass und
 Anmuth tönen uns schon aus
 diesen Namen entgegen.“

V. 928. Conferenda sunt ea
 quae ex alio poeta (nou enim

Ἐκ δ' Ἀμφιρύτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου 930
 Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας, ὄστε θαλάσσης
 πυθμὲν' ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
 ναίει χροῦσα δῶ, δεινὸς θεός. αἰτάρ Ἀρηϊ

V. 932. φίλῃ] deest in Vat. P2. — Φάνακτι Fl.

sunt temere afficta ab Stoico, ut putabat Wolf. prolegg. p. CCXXXVI.) Chrysippus habet apud Galenum de Hipp. et Plat. dogm. V p. 349., inserenda post v. 928. Apposui emendatius edita partim ex Ruhnkenii sententia: (v. 1) Ἐκ ταύτης ἐριδος (nempe quae erat Iovi cum Iunone, καὶ ἦρισεν ὃ παρακοίτη) ἣ μὲν (Iuno) τέκε φαιδιμον υἱὸν Ἡφαιστον τέχνησιν, ἄνευ Διὸς ἀγίοχοιο, Ἐκ πάντων παλάμησι κεκασμένον Οὐρανιαῶναν. Αὐτάρ ὄγ' Ὡκεανὸς καὶ Τηθύος ἡὔκόμοιο (v. 5) Κούρη νόσφ' Ἥρης παρελέξατο καλλιπάρῳ, Ἐξαπατῶν Μητιν καίπερ πολὺ δινεύουσαν. Συμμάρφας δ' ὄγε χερσὶν ἐήν ἐγνατθετο νηδύν, Λείσας, μὴ τέξῃ κρατερώτερον ἄλλο κερανοῦ (hoc satis acerbè dictum verebatur Iuppiter, ne sapientia potentior foret quam vis illa, qua utebatur, fulminis). Τοῦνεκά μιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων (v. 10) Κάππιεν ἐξαπίνης· ἣ δ' αὐτίκα Παλλάδ' Ἀθήνην Κύσατο, τὴν μὲν ἔτιντε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Πάρ κορυφῆς, Τρίτωνος ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο. Μητις δ' αὐτὲ Ζηνὸς ὑπὸ σπλάγγχοις λελαθνῖα Ἦστο Ἀθηναίης μήτηρ τέκταινα δικαίων, (v. 15) Πλείστα θεῶν τε ἰδνῖα καταδνητῶν τ' ἀνθρώπων. Ἐνθα θεὰ παρέλεχθ', ἣ μὲν παλάμησι περὶ πάντων Ἀθανάτων ἐκέκαστο Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων, Ἀγίδα ποιήσασα φοβέσρατον ἔντος Ἀθήνη, Σὺν τῇ ἐγείνατό μιν, πολεμῖα τεύχε ἔχουσαν. In hoc carmine v. 5 Ruhnken. ep. cr. I p. 155 κούρη — παρελέξατο καλλιπαρῳ scri-

pserat pro κούρην — παρεδέξατο καλλιπάρῳ, probante Schoem. op. II, p. 418, not. 34; v. 6 Orelli pro δινεύουσαν praeter necessitatem scribebat ἀννεύουσαν, Schoem. καίπερ πολυίδριν ἐούσαν; v. 14 pro τέκταινα δικαίων vero τέκταινά τε δηνέων (vel τευχέων); v. 16, vulgo ineptissime legitur θεὰ παρέλεκτο Θέμις, cui minime medetur Welckeri distinctio (Tril. Aesch. p. 278.); Hermannus: παρέδεκτο (sc. τὰ δίκαια)· ὄθεν παλάμησι κτέ., Orelli: ἐνθα θεᾶ παρέλεκτο Θέμις. Schoem. παρέλεχθ' ἣ μὲν, quod Goettl. coniecit, vix verum esse credit, ipse tamen se nihil melius habere profitetur. V. 15 cum Schoemanno θεῶν τε ἰδνῖα scribendum est pro θεῶν εἰδνῖα codd. et edd. V. 18 Schoem. coniecit ἀγίδα δ'· ἐξεπόνησε aut etiam ἀγίδα δ' ἀσκήσασα. Versu denique 19 ἔντος notandum est, cum hic nominativus singularis praeter Archiloch. fr. 6 ἔντος ἀμώμητον non legatur.

V. 931. Τρίτων εὐρυβίης] Trito, deus marinus, Homero ignotus est.

V. 933. χροῦσα δῶ] Δῶ cum sit apocope δῶμα vocabuli, plane est indeclinabile, hinc etiam pluralis numeri. Atque eiusmodi vocabulum semper esse neutrius generis per se satis apertum videtur. Cf. scholion: δῶματα κατὰ ἀποκοπήν, δύο συλλαβὰς ἀπέτεμεν, Gregor. Corinth. p. 308. Ceterum sermo est de Aegidis, Neptuni regia. V. Hom. II. XIII, 20: τὸ δὲ τέτρατον ἔκτο τέκνωρ, Ἀγίας· ἐνθα δὲ οἱ κλυτὰ

ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Λεῖμον ἔτικτε
 δεινούς, οἳτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας 935
 ἐν πολέμῳ κρονόεντι σὺν Ἀρηϊ πτολιπόρῳ·

Ἀρμονίην δ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.

Ζηλὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύνδιμον Ἐρμῆν,
 κήρῳκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβάσα.

Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱὸν 940

μυχθεῖς ἐν φιλότῃ Λιώνυσον πολυγηθέα,

ἀθάνατον θυητῆ· νῦν δ' ἀμφοτέροισι θεοῖ εἰσιν.

V. 934. ῥινοτόρῳ, ut videtur, schol., qui ita: καὶ πολλὰκις
 καὶ τὰς δῖνας τέμνονται.

V. 937. ὑπέρθυμος] Taur. ὑπέρθυτος.

V. 938. ἄρ' abest a Par. — κύνδιμον] Tr. φαίδιμον.

V. 940. Καδμῖς V1., et sic Tr. in schol. — Φοί Fl.

V. 942—944, v. 947—955, v. 958—962 eiecit Fl.

δάματα βένθει λίμνης, χρύσεια,
 μαρμαίροντα τετεύχεται.

V. 934. De hoc versu Etym.
 M. p. 704, 34: Ἡσίοδος ῥινοτόρῳ
 Κυθέρεια Φόβον καὶ Λεῖμον ἔτι-
 κτεν' ἦγουν ἀφροσύνη τῷ θρα-
 σει συνεμίσγετο. Etymologus
 hic cogitavit de Stoicorum ety-
 mologia, a Cornuto l. I. p. 134
 et Heraclito alleg. p. 101
 Schow., tradita. Eandem ety-
 mologiam iam Euripides
 Troad. v. 989—990 amplexus
 erat. Cf. Flach. Scholien p. 34.
 Ceterum scholion vetustum ad
 hunc versum adpersum est: ὅτι
 ἡγῶς ἐκδέδοται τὸ παρ' Ὀμήρῳ
 ἀμφιβόλως νοούμενον, quae nota
 pertinet ad Φόβον καὶ Λεῖμον,
 quos Hesiodus diserte Martis ex
 Venere filios dicit. Cf. Lehrs.
 Ar. p. 179. Schoem. op. II p.
 533. Addidit autem schol. Vat.
 ὡς φάτο καὶ ὁ ἵππους κέλετο
 Λεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεν.
 οἱ μὲν γὰρ ἵππους ἤκουσαν, οἱ
 δὲ υἱοὺς αὐτούς, unde duo Ari-
 starchi σημεῖα versui appicta
 fuisse patet. Cf. Ariston. ad
 ll. XV, 119.

V. 937. Ἀρμονίην] Dea vere
 Boeotica; v. Plutarch. Pelop.
 19. et quae de hac dea eiusque

notione mythologica monita sunt
 ab O. Müllero Orch. p. 461.
 Non casu factum esse videtur,
 quod post Cadmum (qui Pelasgo-
 rum et Boeotorum est Mercurius;
 v. Tzetz. ad Lycophr. 162. 219.)
 statim Mercurii inicitur mentio.
 Nam v. 933—944. pertinent ad
 Boeotiam omnes.

V. 938. Μαίη] Cf. animad-
 vert. ad v. 260. Mater Mercu-
 rii in hymn. Hom. III, 244 audit
 νόμῳν σφραῖνη. Cf. Hes. fr. X,
 6. Apollod. III, 10, 1. — Ἐρ-
 μῆν] Nominativus Ἐρμῆς apud
 Homerum uno loco Od. V, 54
 apparet pro Ἐρμείας, quam for-
 mam Hesiodus Oper. 68 habet.
 Usitatio in hymnis est. De
 etymologia nominis Ἐρμῆς cf.
 Welcker. Götterl. I p. 342.
 Christ. Lantl. p. 135, qui cum
 Kuhnio comparant nomen In-
 dicum Sarameias. Dubitant au-
 tem Curt. p. 582. et Plewius
 in ed. III. Preller. Myth. I
 p. 307. Refutavit hanc affinita-
 tem D. Müller, Mythol. d.
 griech. Stämme II p. 219—226.

V. 942. Pro spurio habendum
 esse Paleius et Petersen.
 Ursprung p. 15 existimave-
 runt.

Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακληίην
μιχθεῖς ἐν φιλότῃτι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄγλαϊην δ' Ἥφαιστος, ἀρακλυτὸς ἀμφιγυήεις, 945
ὀπλοτάτην Χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν,
χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
κούρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱός, 950
ἧς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν Οὐλύμπῳ νιφόνετι,
ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας
ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα. 955
Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸς Ὠκεανίνῃ
Περσηῖς Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.

V. 943. Scholion: *Ἀλκμήνη δ' ἄρ'*] τὸ σημεῖον, ὅτι ἀθετοῦνται ἐπεξεῖς στίχοι ἐννέα· τοὺς γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων θεῶν γενεολογεῖν ἀντὶ πρόκειται. Ex his concludit Muetzellius p. 502. perditam esse in nostris Theogoniae exemplaribus uberiores de Bacchi natalibus descriptionem, ad quam pertineant verba ἀθετοῦνται ἐπεξεῖς στίχοι ἐννέα. Sed cf. quae monuit Flach. Scholien p. 106 seq., qui mutato numero ϑ in ιθ, Aristarchum v. 937 —955 obelo confodisse suspicatus est.

V. 945. δ' abest a V1.

V. 953. ἀκοίτιν V1. et sic ubique.

V. 954. ἀθανάτοισιν ἀνύσσας] V2. ἀθανάτοισι τελέσας. Osann. Auct. lex. p. 128. ἐνὶ θνητοῖσιν, quod placebat Paleio.

μετὰ ἔργ' εἰν coni. Wieseler.

V. 956. κλυτὴ A.

V. 945. Ἄγλαϊην] V. Hom. Il. XVIII, 383, qui Gratiarum nato maximam cum Vulcano coniunxit. Poeta autem recentioris libri Od. VIII, 266 Venerem Vulcano uxorem dedit: ὡς τὰ πρῶτ' ἐμίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν Λάθηρ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνήν Ἥφαιστοιο ἀνακτος.

V. 952. Cf. Od. XI, 604.

V. 954. ἐν ἀθανάτοισιν] Male ab Heynio coniungitur cum ναίει, quanquam Diaconus quoque All. p. 603 = p. 360 F. verba ita intellegit: διὸ

καὶ ὄλβιος καὶ ἀπήμαντος ἐν οὐρανῷ ναίειν λέγοιτ' ἄν. Male etiam Goettlingius μέγα ad ἐν ἀθανάτοισιν referens, facinora tam magnifica fuisse interpretatus erat, ut vel dei admirarentur. Fortasse, si verba genuina sunt, cum Schoem. p. 274., Pindar. Nem. I, 67 allegante, ἔργον ad ἐν ἀθανάτοισι reiiciemus, i. e. ad pugnam contra Gigantes commissam. Cf. Apollod. I, 6, 1.

V. 956. κλυτὸς Ὠκεανίνῃ] V. ad Theog. 657.

V. 957. Αἰήτην βασιλῆα]

Αλήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἑλίοιο
 κούρην Ὠκεανοῖο τελέεντος ποταμοῖο
 γῆμε θεῶν βουλῆσιν Ἰδυῖαν καλλιπάρηον. 960
 ἢ δέ νύ οἱ Μήδειαν εὖσφυρον ἐν φιλότῃτι
 γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Ῥεῖς μὲν νῦν χαιρετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 [νῆσοί τ' ἤπειροί τε καὶ ἄλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.]
 νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε, ἠδυνέπειαι 965
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.

V. 960. Εὐδυῖαν A.

V. 961. νν deest in M3. V1.

V. 963. Quae sequuntur usque ad finem post Hesiodum scripta esse videntur, quanquam Lucianus (Rhet. praec. p. 4.) haec novit sub ἡρωονομίας nomine. *Εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν, inquit, ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν ἀντίκτα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμῆνος κατέστη καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος* — Etiam anonymus apud Gaisf. p. 4, 22 auctor nomen ἡρωονομίας ita sumebat, male intellectus a Iohanne Tzetzta γένος Ἡσίοδου p. 9. 20: *μετὰ τὴν ἡρωικὴν γενεαλογίαν καὶ τοὺς καταλόγους ἐπεξήτησε καινουργῆσαι πάλιν ἑτέραν ὑπόθεσιν*. Cf. Di-gamma p. 70.

V. 964. Cum Goettl. eiecerunt Pal. Schoem. Koechl. Fl.

V. 968. ἀθάναται] Vat. ἀθάνατα, in marg. ἀθάνατον, P2. ἀθανάτοις.

Nomen regis Aietae non de αἶα derivandum esse, sed de ἄω et ἀήρ, ut vetustum Solis cognomentum esset, censebat Schoem. p. 277. Cf. Eustath. ad Hom. Il. p. 87, 18. Doederl. Gloss. I p. 2.

V. 961. Hunc locum in animo habuit Athenag. Leg. p. 14. Sylb.: *Ἀλκμάν καὶ Ἡσίοδος Μήδειαν*.

V. 963 seq. Wolfius hos versus spurios habet, Heynius v. 964. notat. Parum enim sibi satis facere eum ait ille, qui scribat: *νῆσους τ' ἤπειρόν τε καὶ ἄλμυρόν ἐνδοθι πόντον*. Hermannus hunc versum (964.) post 843. reiecit, laudatus a Schoemannop. 278. Post v. 963 olim secutum esse versum *αὐτά*

ἔγων ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς, qui toti carmini finem afferret, e natura et indole hymnorum Homericorum concludas. Quae enim sequuntur, ex nonnullis alijs carminibus, velut cycli epici, compilata et concinnata prorsus aliena esse a poetae consilio iam Wolfius p. 140 perspexerat. Cf. Muetzell. p. 503. Bernhardy. Lit. Gr. II p. 185 seq. Bergk. Lit. G. I p. 987 seq. Itaque v. 965—1022 non immerito eiecit Fl. Ceterum Homerus non usus est plurali substantivi ἤπειρος. Sed ita Dionys. Perieg. 1181. versu prorsus simili: *Ῥεῖς δ' ἤπειροί τε καὶ εἰν ἄλλ, χαιρετε, νῆσοι*. Callim. Del. 267: *πίονες ἤπειροί τε καὶ αἰ περιναίετε, νῆσοι*,

Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δια θεῶν,
 Ἰασίῳ ἤρωι μινεῖς' ἐρατῇ φιλότῃ 970
 νεῖῳ ἐνι τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
 ἐσθλόν, ὃς εἶς' ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 πᾶσιν τῷ δὲ τυχόντι καὶ οὐ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
 τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.

Κάδμω δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτηρ χρυσέης Ἀφροδίτης, 975
 Ἰνὰ καὶ Σεμέλῃ καὶ Ἀγαυῇ καλλιπάρῃον,
 Αὐτονόμῃ δ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
 κείνατο καὶ Πολύδωρον ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.

[Κούρῃ δ' Ὠκεανῷ, Χρυσάορι καρτεροθύμῳ

V. 970. Ἰασίῳ V1., Ἰασίῳ Par.

V. 972. ἐσθλόν] Vat. al. ἐσθλός. — Post γῆν in A. abest τε.

V. 974. τόνδ'] Vat. P2. τὸν δῆ. — τέθεικε Par. — Postea ὠπασε λᾶσιν Taur. RS. M3.

V. 977. Αὐτονόμῃ M3. — Ἀρισταίης V1.

V. 779 seqq. Wolf.: Cum sermo iam sit de iis, quos viri mortales e deabus susceperint, haec ab imperita manu e superiore

aliquo poetae, qui Terram duabus ἡπείροις contineri dicebant. V. Schaeff. ad Dionys. Art. p. 37. Passov. ad Mus. p. 189. Addaeus in Brunck. Anal. II p. 243.

V. 970. Ἰασίῳ] Non datum contractum nominativi Ἰασίων esse, ut volebat Goettlingius, sed nominativi Ἰασίος docuit Herm. op. VI p. 192. Ceterum de fabula Iasii cf. Hoeck. Creta I p. 330.

V. 971. τριπόλῳ] Hinc etiam Triptolemi nomen deducendum esse patet. Cf. adn. ad Oper. 464.

V. 972 seqq. Hermannus anacoluthiam excusari putat, si scibatur πᾶσιν pro πᾶσαν codd. et edd. et postea τὸν δ'. Non persuaserat Goettlingio, qui nonn. codd. scripturam v. 972 ἐσθλός conclusit exortam esse ex male lecto initio insequentis versus, quem sic constituere liceret: τυφλός τῷ δὲ... Pro τυφλός cum quis legisset et scripsisset ἐσθλός, fieri non potuisse, quin aliud vocabulum (πᾶ-

σαν) substitueret alius, ne idem epithetum repeteretur. Schoemannus denique in adnot. ad h. v. πᾶσαν ex πάντῃ vel πάντοσε obscuratum esse opinatus est. V. Timocreon. scholion in Schneidew. Del. p. 430: ὠφελεν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῆ μήτ' ἐν θαλάσῃ μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆναι, ubi verba μήτε γῆ μήτ' ἐν θαλάσῃ nos admonent Hesiodi loci.

V. 976. Ἀγαυῇ] V. adnot. ad v. 246.

V. 977. Ἀρισταῖος] De Aristaeo fabulas nuper collegit Broendstedius de Ceo insula p. 41 seqq. Cf. O. Müller. in Eucyclop. M. s. v. Boeotien p. 266. Preller. Myth. I p. 373 seqq. ed. III, qui epithetum βαθυχαίτης ad barbati Dei imaginem retulit.

V. 978. ἐϋστεφάνῳ] Quid sit in moeniis στεφάνῃ, dixit Triclinius ad Theog. v. 578: στεφάνῃ λέγεται θηλυκῶς τὸ περικύκλωμα τῶν πύργων καὶ τῶν τειχῶν τῶν πόλεων.

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης, 980
 Καλλιρόη τέκε παῖδα βροτῶν κάριστον ἀπάντων,
 Γηρονέα, τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληεῖη
 βοῶν ἔνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρῦτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.]
 Τιθωνῶ δ' Ἡὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστήν,
 Αἰθίοπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἄνακτα. 985
 αὐτῷ τοι Κεφάλῳ φυτόσατο φαιδιμον υἷον,
 Ἰφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
 τὸν ἴα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης
 παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ

narratione (v. 287 seq.) iterum intrusa hoc loco prorsus aliena esse ipse Clericus vidit, qui praeter hanc in toto Hesiodo vix ullam interpolationem odoratus est. Inprimis versus 980. ineptus est. Nunquam enim, si recte memini, hoc sensu Graeci dicunt ἐν φιλότῃ Ἀφροδίτῃ. Alia res est Odys. VIII, 288. — Ineptum est etiam παῖδα βροτῶν κάριστον ἀπάντων, cum Geryoneus non minus fuerit deus quam Typhoeus. — Ὠκεανοῦ] V2. Ὠκεανοῖο. ὠκεανίη V1.

V. 981. κάριστον] κάλλιστον Bar.

V. 982. Γηρονεῖα] Sic Vat. M3. V2. Tr. Taur. Steph. Ceteri Γηρονῆ, quod praetulerat Hermannus l. l. p. 165. Gaisf. Par. Γηρονῆα, quod propter metrum violatum exstirpandum esse perspexit Rzach. Dialekt p. 407. Idem praebet lemma scholii. Sed cf. schol. Mon. γράφεται Γηρονῆν.

V. 983. βοῶν] Malim βῶν. v. Antiatt. ap. Bekk. Anecd. p. 84: Βοῦ δ' ἀντὶ τοῦ βοῦς. Σοφοκλῆς Ἰνάχω, et p. 1196: Ἰστέον δέ, ὅτι εὐρέθη τοῦ βοῦς ἡ γενικὴ οὐ μόνον βοῦς, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦ παρὰ Σοφοκλῆ ἔν Ἰνάχῳ καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ. — Synizesin βοῶν non immerito defendit Rzach. l. l. p. 408.

V. 986. τοι Κεφάλῳ] P2. Τοικεφάλῳ.

V. 989. ἀταλὰ] Sic Guet. Em. V2. Tr. Taur. Vat. (in margine hic ἀπαλὰ, ut ceteri).

V. 986—991. Φαέθοντα] Pausan. I, 3: ταύτης ἐπεσει τῷ κεράμῳ τῆς στοᾶς ἀγάλματα ὀπίτης γῆς, ἀφίεις Θησεὺς ἐς θάλασσαν Σκίρωνα καὶ φέρονσα Ἥμερα Κέφαλον, ὃν κάλλιστον γενόμενόν φασιν ὑπὸ Ἥμερας ἐρασθείσης ἀρπασθῆναι καὶ οἱ παῖδα γενέσθαι Φαέθοντα. καὶ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ ταῦτα ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος εἰρηκεν ἐν ἐπεσει τοῖς ἐς τὰς γυναῖκας. Quem locum sic corrigendum esse putabat Wolfius: ὃν καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ,

Heynius vero ex glossa addita esse arbitratur verba καὶ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ ab aliquo homine, cui Hesiodi carmen in animo haerebat. Neutrū placet. Cephalus custos erat templi Hemerae, Phaethon templi Veneris. Haec uberius exposita erant in catalogo mulierum. Cf. Markscheffel. Hesiodi, Eumeli etc. p. 93. Ceterum Schoem. p. 282 Pausaniam Hemeram appellare illam Deam, quae apud Hesiodum Ἡὼς audiverit, recte monuit.

ᾧδρ' ἀνερριψαμένη, καὶ μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς 990
νηοπόλον μύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.

Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης βουλῆσι θεῶν αἰειγενετῶν
ἦγε παρ' Αἰήτεω, τελέσας στονόνοντας ἀέθλους,
τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ, 995
ὑβριστῆς Πελῆος καὶ ἀτάσθαλος, ὄβριμοεργός.

τοὺς τελέσας ἐς Ἴωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
ἀκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην
Αἰσονίδης, καὶ μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
καὶ ῥ' ἦγε δημηθεῖς' ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν 1000
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὔρεσιν ἔτρεψε Χείρων
Φιλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελείτο.

V. 990. ἀνερριψαμένη M3. Em., ἀναρριψαμένη V1.

V. 991. μύχιον] Sic volebat Aristarchus, de quo v. infra; exhibit cod. P2. Receperunt Wolf. Koechl. Fl. Codd. et edd. νύχιον. Eadem diversitas lectionis Oper. 523 apparet, ubi v. adnot.

V. 994. Αἰήτεω] Sic Vat. M3. V1. Taur. P1. 2. Ceteri Αἰήτων.

V. 996. ὄβριμοεργός] V. ad v. 140.

V. 999. Eiecit Herm.

V. 1002. Φιλυρίδης] Sunt qui scribant Φιλλυρίδης, ut ap. Pind. Pyth. IX, 50., atque ita V1. 2. Sed haec scriptura ab iis profecta est, qui, cum Chironem rescissent musica instituisse

V. 991. μύχιον] Cf. schol.: νύχιον, τουτέστιν ἀφανῆ, λαθραῖον. Ἀρίσταρχος (sic Gaisf. pro Ἀρχίλοχος coll. Ruhnk. praef. ad Hesych. II p. VII) δὲ γράφει μύχιον, οἷον ἐν τῷ μυχῶ, τῷ ἀδύτῳ ἐπιστατοῦντα (sic l. pro προφαίνοντα) τῇ Κύπρω. Hunc Phaetontem fuisse Hesperum docet Hyginus Astron. II, 42: Nonnulli hunc Aurorae et Cephalii filium esse dixerunt pulchritudine multis praestantem: ex qua re etiam cum Venere dicitur certasse, ut etiam Erato-sthenes dicit eum hac de causa Veneris appellari: ex oriente sole et occidente videri.

V. 994. ἦγε] Saepius pro

activo usurpatur medium, quod Scut. 274 de iis quoque dicitur, qui marito uxorem adducunt.

V. 1001. Μήδειον] Duo filios secundum alios ex Medea susceperat Iaso, Mermerum et Pheretem, unum Medeum Aigeus Atheniensis; v. Apollod. I, 9, 28. Pausan. II, 3, 8. Hesiodi fabula ab iis profecta, qui Medos a Medea derivarent; v. Butt. Myth. II. p. 189. 193. Apud Ciceronem de off. I, 31. et Pausan. l. l. Medae filius Medus, non Medeus vocatur.

V. 1002. Διὸς νόος ἐξετελείτο] Quid Iovis consilio perfectum sit, non dilucidum est. Perperam utique scholiasta: ἐξετελείτο τοῦ Διὸς νοῦς, ἵνα βασιλεύσῃ τῶν Μήδων.

Ἀντάρ Νηρῆος κοῦραι, ἀλίιοιο γέροντος,
 ἥτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθῃ τέκε δια θεῶων
 Αἰακοῦ ἐν φιλότῃ δια χρυσέην Ἀφροδίτην, 1005
 Πηλέϊ δὲ δημηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 γείνατ' Ἀχιλλῆα φηξήνορα, θυμολέονα.

Αἰνεῖαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἔνστέφανος Κυθέρεια
 Ἀρχίση ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃ
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑλήεσσης. 1010
 Κίρκῃ δ', Ἑλλίου θυγάτηρ Ἐπειονίδαο,
 γείνατ' Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότῃ
 Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε,

Achillem aliosque heroas, a φίλος et λύρα nomen eius matris male deducerent. Nonn. D. XLVIII, 40: Φιλύρης γλαφυρόν δάμον.

V. 1003. Νηρῆος] Bar. Νηρηίδες, Vat. marg. Νηρηίδες. Non male, si ita distinguatur: ἀντάρ Νηρηίδες, κοῦραι ἀλίιοιο γέροντος.

V. 1006. Πηλέϊ] Vulgo Πηλεῖ.

V. 1011. Ἐπειονίδαο] M3. (sed corr.) et Vat. marg. γρ. Ἐπειονίδαο.

V. 1013. Ἄγριον] Vat. Ἄγριον, porro ἠδ' Ἐλάτινον V1. Pro ἀμύμονά τε κρατερόν τε Steph. m. Ἀμύμονά τε Κρατερόν τε. Quod unde ortum videatur, dixit Muetzell. p. 18.

V. 1013. Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον] Ἄγριος ab uno scholiastarum inepte pro epitheto habetur ad Latinum pertinente. Agrius alius notus est ex Oenei fabula; v Quint. Sm. I, 770. Schol. Arist. Ach. 417; alius inter Gigantes erat, Apollod. I, 6. Atque agnoscitur hic Agrius a schol. Apollon. Rhod. III, 200. et Eustath. ad Hom. II. p. 1796. Itaque neque Ἄγριον, quae Clerici est coniectura (ex verbis scholiastae petita: λέγονται δὲ αἱ ἐκεῖσε νῆσοι Ἡλεκτρίδες; v. Strabon. V. p. 149.), substituendum esse, neque Antiam, Antii conditorem, latere cum Vossio (Geogr. ant. p. XXXV.) credimus, cuius nomen quo pacto versui sit includendum, nescire nos fatemur; accedit, quod Antias ad aliam fabulam pertinet, quam prodidit Xenagoras (Dion. H. I, 72. Euseb. Chron. can. I, 45. 3. Maii.

Cf. Cramer. Anecd. Par. II. p. 162.), qui ex Ulixee et Circe procreatos esse Romam, Antiam et Ardeam dicit. Steph. B. s. Ἄντεια. Neque minus displicet coniectura Ὀμβριον pro Ἄγριον, quam vocem obscuratam in Ἄβριον tandem in Ἀγριον commutatam esse fabulantur. Laurentius Lydus de mens. I, 4. p. 7. (Bekk.): τοσοῦτων οὖν, inquit, ἐπιξενοφθέντων τῆς Ἰταλίας, ὥσπερ ἐδείχθη, Λατίνους μὲν τοὺς ἐπιχωράζοντας, Γραικοὺς δὲ τοὺς ἑλληνίζοντας ἐκάλεον, ἀπὸ Λατίνου τοῦ ἀρετῆ ἡμῖν δθέντος καὶ Γραικῶν, τῶν ἀδελφῶν, ὥς φησιν Ἡσίοδος: Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον. His verbis adiectum in margine est: ἐν καταλόγοις: Κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγανοῦ Δευκαλίωνος Πανδώρας Διὸς πατρὸς, θεῶν σημαντορι πάντων, Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ τέκε Γραικῶν μενεχάρμη. Egregie vero de illo Laurentii dicto disputa-

[Τηλέγονόν τε ἔτικτε διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.]

V. 1014. Τηλέγονον κτλ.] Hic versus legitur in V. 2. Vat. Taur. Em. Par. MS. Dorvill. ad Char. p. 465. et in cod. Schellersh. V. Creuzeri ep. ad Herm. p. 222. Igitur ab M3., optimo codice, et M2 abest, et, ab exemplari Eustathii ad Od. p. 1796 et scholiastae ad Apoll. Rh. III, 200. Necesse est autem, ut unus scholiastarum hunc versum legerit; nam qui Ἄγριον pro epitheto Latini habuit, is pluralem οἱ δ' ἦτοι — ἄνασσον sine Telegono addito non potuit intellegere. Attamen eiiciendum esse Muetzelli p. 176—182 doctissima dissertatione comprobavit. Cui adversatus est Schoemannus in adnot. ad h. v. et op. II, p. 384, praeunte Goettlingio, sed labore irrito. Nam et praestantissimo codice versus abest et hiatus continet molestissimum atque intolerabilem τε ἔτικτε, de quo v. Digamma p. 22. Itaque non immerito versum, frustra a Goettlingio defensum, Koechl. textui subiecit, Pal. Weis. uncis secluserunt.

vit Schoem. op. II p. 382 seq.: „Quorum versuum tres, qui integri sunt, id saltem demonstrant, Graecum in Catalogis Iovis et Pandorae filium fuisse, cuius cum Latinum fratrem dictum esse Ioannes Lydus testetur, necesse est, Latinum quoque non Ulyxis et Circae, ut in Theogonia, sed Pandorae et Iovis filium, quamvis mentio eius in his, qui adscripti sunt, versibus non fiat. Nam praecedens hemistichium Ἄγριον ἦδ' Ἰατῖνον ab hoc contextu prorsus alienum esse apparet. Hanc ob causam Muetzelli p. 508 id transponendum putabat post versum tertium, ut Ἄγριον acciperetur pro altero Graeci epitheto: nam ad Latinum ne traheretur, collocatio verborum obstabat. Mihi autem epitheton ne si ad Graecum quidem trahatur, recte collocatum videtur, neque credibile est, casu aliquo fieri potuisse, ut idem vocabulum, eadem verborum iunctura, sed diversa potestate, in Catalogis et in Theogonia usurparetur: nam in hac quidem proprium nomen, non epitheton Ἄγριον esse apparet. Longe probabilius est, interdisse apud Lydum versum Catalogi eum, in quo Latinum nominabatur, verba autem illa Ἄγριον

ἦδ' Ἰατῖνον ab aliquo lectore qui Theogoniae recordaretur, in margine appositum ac deum temere in contextum illatum esse.“ — Idem statuerat etiam Hermannus, op. VI p. 193, Goettlingii coniectura Γραικόν τ' ἦδ' Ἰατῖνον, quod Lydum legisse putaverat, merito infirmata. Unum saltem coniecturae defensorem Goettlingius nuper invenit, F. Ungerum in Philol. XXIII p. 402. — Dolendum autem est, quod scholia cod. Cantabrigienis ad hunc versum, ut saepius, prorsus caligine obruta sunt, nam quae exhibent, sensu carent: τῆς Ἰταλίας οἱ Ἰατῖνοι. Ἄγριον δὲ τὸν ἀμύμονα Ἰατῖνον. καὶ οὗτοι μὲν οἰκοῦσιν εἰς τὰ ἐσώτερα μέρη τῶν ἰερῶν νήσων, οἱ Ἰατῖνοι οἰκοῦσι τὴν Τυρρηνίαν χώραν, ἐνθα ὄκει ἡ Κίρκη. λέγονται δὲ αἱ ἐκεῖ νῆσοι Ἠλεκρίδες. — Qua de causa nusquam de Agrio certiores fimus, nam quod Nietschius ad Od. tom. II p. 76 coniecit, laudatus a Schoemanno l. l. not. 14, referendum nomen videri ad feritatem Tyrrenorum, qui propter latrocinia infames apud Graecos fuerint, minus exploratum est.

V. 1014. Τηλέγονον] V. Eustath. ad Odys. p. 1796, 45: ἐν Κίρκης νήσῳ κατ' Ἠσίοδον

οὐ δ' ἦτοι μάλα τῆλε μυχῶ νήσων ἱεράων

1015

V. 1015. *μυχῶ νήσων ἱεράων*] Sic V2. MS. Dorv. Taur.; *μυχῶν εἶσω ἱερ.* Par. Vat.; *μυχῶν νήσων A.* Ceteri *μυχῶν εἶσω ἱεράων.*

Ὀδυσσεὶ Ἄγχιος καὶ Λατίνος, ἐκ δὲ Καλυψοῦς Νανασίδου καὶ Νανσιλίου. ὁ δὲ τὴν Τηλεγένειαν γράψας Κυρηναῖος ἐκ μὲν Καλυψοῦς Τηλέγονον νῖον ἀναγράφει Ὀδυσσεὶ ἢ Τηλέδαμον, ἐκ δὲ Πηλεόπης Τηλέμαχον καὶ Ἀρκεσσίλῳ. κατὰ δὲ Ἀνσίμαχον νῖός αὐτῶ ἐξ Εὐύππης Θεσπρωτίδος Λεοντόφρων, ὃν ἄλλοι Δόρυκλόν φασι. Σοφοκλῆς δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς Εὐρύαλον ἱστορεῖ, ὃν ἀπέκτεινε Τηλέμαχος. ὁ δὲ τοὺς Νόστους ποιήσας Κολοφώνιος Τηλέμαχον μὲν φησι τὴν Κίρκην ὑστέρων γῆμαι. Τηλέγονον δὲ τὸν ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηλεόπην. Eustathius igitur hunc versum non legit in suo exemplari, vel potius is, ex quo sua convasavit episcopus. Telegonum secundum Eugammonem Cyrenaeum Circes filium cum Ulixe fuisse, non Calypsus, ut Eustathius scribit, docemur ex Procli chrestomathia apud Bekkerum (Scholia in Hom Iliad. p. III.); idem tradidit Oppian. Hal. II, 498. aliique, quorum haud immemores fuerunt Welckerus Graec. Trag. I. p. 241. et Muetzell. p. 178. His addendi sunt Schottus in Proclum (Hephaest. Lips. p. 457.), Cramer. Anecd. Par. II. p. 215, et Livius I, 49.; aliter Hyginus Fab. 125., secundum quem Nausithoum et Telegonum cum Ulixe procreavit Circe; aliter etiam alii (quos refutat Tzetza Chil. V, 16. et ad Lycophr. 805.): ex Circe procreasse Ulixem Ausonem, Telegonum et Casiphonem. De Telegono, qui condidisse Tusculum et Paeneste dicitur, v. praeterea Festum s. v. Mamiliorum. Dionys. Hal. Ant. R. IV, 45: Ὀκτάβιος Μάμιλιος

ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Τηλέγονον τὸν ἐξ Ὀδυσσεῶς καὶ Κίρκης, κατῶκει δὲ ἐν πόλει Τύσιλῳ. Hinc Mamilia gens in suis denariis Ulixem repraesentandum curavit. V. Eckhel. Doctr. num. II, 5. p. 252. De Telegono et Praeneste v. Plut. Parall. T. VIII. p. 437. Hutt. et Steph. Byz. v. Praeneste. Ceterum cf. Preller Myth. II p. 468 seq. et Welcker. cycl. ep. II p. 308, qui Eustathium, scribentem de Telegonia Καλυψοῦς pro Κίρκης, calamo errasse coniecit.

V. 1015. *νήσων ἱεράων*] V. Strab. V. p. 215. Longe aliae sunt quam quae Homero audiunt ἱεραὶ νῆσοι, II, II, 625: οὐ δ' ἐκ Δουλιχίου Ἐχινάων θ' ἱεράων Νήσων, αἱ ναῖουσι πέτρην ἄλῶς Ἥλιδος ἄντρα (v. ad Scut. 19.). Hoc comprobatur additis verbis μάλα τῆλε. Νῆσοι ἱεραὶ Hesiodo sunt Sicilia cum insulis Aeoli et Italia; cf. Hom. Od. XII, 127 seq., ubi Thrinacia nutrix dicitur sacrorum Solis taurorum. Atque hoc optime congruit cum antiquissima Italiae nominis etymologia et cum fabula Geryonei; v. Aul. Gell. XI, 1. Fest. s. v. Italia, Creuzeri epp. ad Herm. p. 222. Huc etiam Ortygia pertinet, cuius cum Tyrrhenis Hesiodus meminerat (v. Strabon. I. p. 16.), sacra illa propter Dianam. De insulis Aeoli testatur Aristot. Meteor. II, 8: οἶον καὶ περὶ Ἡράκλειαν ἐγένετο τὴν ἐν τῷ Πόντῳ νεωστὶ καὶ πρότερον περὶ τὴν Ἰεράν νῆσον· αὐτῇ δ' ἐστὶ μία τῶν Διόλου καλουμένων νήσων· ἐν ταύτῃ γὰρ ἐξανώθει τι τῆς γῆς καὶ ἀνυεῖ οἶον λοφώδης ὄγκος μετὰ ψόφου· τέλος δὲ ῥαγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ καὶ τὸν

πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀρακλειτοῖσιν ἄνασσον.
 Ναυσίδορον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψῶ δια θεάων
 γείνατο Ναυσινόον τε μίγεισ' ἔρατῃ φιλότῃ.

Αὐται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα. 1020
 νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰεῖσατε, ἡδυνέπειαι
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,

* * *

V. 1016. ἀρακλειτοῖσιν] Vulgo ἀρακλυτοῖσιν. Correxit Wolf.

V. 1019—1022. Desunt in V2. RS. In Taur. M3. V1. desunt 1021. 1022.

πέφαλον καὶ τὴν τέφραν ἀνήνεγκε καὶ τὴν τε Λιπαραίων πόλιν οὖσαν οὐ πόρρω πάσαν κατετέφρωσε καὶ εἰς ἐνίας τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πόλεων ἦλθε. V. Thuc. III, 88. Theophr. H. Pl. 5, 8 et 9, 15. Tzetzam ad Lycophr. 805 Πηνελόπη δ' ἐν Μανάρων νήσοις ἐγγήματο Τηλεγόνῳ.

V. 1016. Τυρσηνοῖσιν] Dionys. Hal. I, 29: ἦν γὰρ δὴ χρόνος, ὅτε καὶ Λατίνοι καὶ Ὀμβροικοὶ καὶ Ἀῦσονες καὶ συχνοὶ ἄλλοι Τυρσηνοὶ ὑφ' Ἑλλήνων ἐλέγοντο. Strabo I. p. 23. Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσιόδον εἰκάζει — μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι ἀλλὰ καὶ Αἴτνης καὶ Ὀρτυγίας, τοῦ πρὸς Συρακούσας νησίου, καὶ Τυρσηνῶν. V. fragm. Hesiodi incert. sed.

V. 1017. Ναυσίδορον δ'] Nausithoi et Nausinoi Ulyxis e Calypsone filiorum, non nisi his versibus mentio fit. Nausiphoi autem, Ulyxis e Circe filii, nomen apud Hygin. Fab. 125, errore librarii Nausithoi nomine mu-

tatum est, ut coniecit Munckerus. Correxit Schmidtus.

V. 1019—1022. Haec manca esse luce clarius est. Itaque Hermannus versus similem versui 967 ὄσαι δὴ θνηταὶ θεοῦ ἄρσενος ἔμπεσον εὐνῇ intercidisse putabat, Marckscheffel. p. 100 duos versus ὄσαι ὑφ' ἀθανάτοισι θεοῖς φιλότῃ καὶ εὐνῇ Δηθεῖσαι γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα. Fortasse omnes quattuor versus a poeta aliquo adiectos esse, qui pararet transitum ad catalogum feminarum, suspicatus est Goettlingius. Minus caute praef. p. XXVI ed. I pro certo posuerat, a versu 1021 Eoearum initium esse factum, quod confidentius negandum esse Marckscheffel. l. l. obtinuit. Ineptius autem Lennepius poetam ipsum his versibus ad alterum carmen transiisse ratus quaestionem instituit: „Quidni poeta ipse sic transitum paraverit?“ Quod refelli vix opus esse videtur.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΣΠΙΔΟΣ.

A.

Τάφιοι στρατεύσαντες ἐπὶ τὰς Ἡλεκτρώωνος βοῦς ἀνεῖλον τοὺς τῆς Ἀλκμήνης ἀδελφούς, τῶν θροεμμάτων ὑπεραγωνιζομένους. τοῦ δὲ Ἀμφιτρώωνος βουλομένου αὐτῇ συνελθεῖν¹⁾, οὐ πρότερον αὐτῷ ὑπέσχετο, πρηνῆ παρὰ τῶν ἀδελφοκτόνων εἰσπράξεται τιμωρίαν²⁾. ὁ δὲ ἐπιστρατεύσας ἀνείλεν αὐτούς. κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν νύκτα συνέρχονται αὐτῇ ἀμφοτέροι, ὃ τε Ζεὺς καὶ ὁ Ἀμφιτρώων, ὁ μὲν ἐκ³⁾ τοῦ πολέμου ὑποστρέψας, Ζεὺς δὲ βουληθεὶς τοῖς ἀνθρώποις βοηθὸν γεννηῆσαι. ἡ δὲ κύει ἐκ μὲν Ἀμφιτρώωνος Ἴφικλέα, ἐκ δὲ Διὸς Ἡρακλέα. ὃς καὶ⁴⁾ ἐπὶ Κύκνον, Ἄρεος υἱόν, ἠνίοχον ἔχων Ἰόλαον, στρατεύεται, ὃς τοὺς τὰς δεκάδας⁵⁾ ἄγοντας εἰς Πυθῶ περιεσύλα. σκεπασθεὶς οὖν ἠφαιστοτένκτω ἀσπίδι πρὸς-εἰσιν εἰς Τραχίνα φρὸς Κήυκα. συμβαλὼν δὲ τῷ Κύκνω αὐτὸν μὲν ἀναιρεῖ, τὸν δὲ Ἄρην, ὑπερασπίζοντα τοῦ υἱοῦ, κατὰ μηρὸν τιτρώσκει, καὶ οὕτως ἔρχεται πρὸς Κήυκα. ἦν δὲ ὁ Κύκνος γαμβρὸς Κήυκος ἐπὶ θυγατρὶ Θεμιστονόῃ⁶⁾.

B.

Οἱ Τάφιοι καὶ οἱ Τηλεβόαι εἰς ἔριν ἐλθόντες πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἀλκμήνης ἐφόνευσαν αὐτούς. αὐτῇ

1) αὐτῇ βουλομένου συνεισελθεῖν Em. 2) πρην ἢ τῷ ἀδελφοκτόνω εἰσπράξαι τιμωρίαν Em. 3) ἀπὸ Em. 4) καὶ om. Em. 5) Goettl.: lege δεκάτας. Sic Rank. Schoem. — ἐσύλα Em. 6) Sic Goettl. Rank. Pal. Schoem. cum codd. Par. AF (n. 2708. 2772) apud Rank. Vulg. Θεμιστονόμη. — πρὸς Κήυκα τὸν πενθερὸν κύκνον τὸν γήμαντος Θεμιστονόην Em.

δὲ τὸν ἑαυτῆς γάμον ἐκήρυττε γαμείσθαι τῷ δυναμένῳ διεκδικῆσαι τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς. περιερχομένη οὖν ἐπὶ τούτοις ἦλθεν ἐν Θήβαις, ὅπου ἐδούλευεν ὁ Ἀμφιτρώων τότε. κακῆϊνος ὑπέσχετο αὐτῇ. * * *⁷⁾ ὁ Ἀμφιτρώων ὁ τῆς Ἀλκμήνης σύνευνος τὸν τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς πατέρα Ἥλεκτρώωνα ἀποκτείνας.

Γ.

Τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' Καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ ε'⁸⁾. ὑπώπτευκε δὲ Ἀριστοφάνης, οὐχ ὁ κωμικός, ἀλλὰ τις ἕτερος, γραμματικός, ὡς οὐκ οὐσαν αὐτὴν⁹⁾ Ἡσιόδου, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς τὴν Ὀμηρικὴν ἀσπίδα μιμήσασθαι προαιρουμένου. Μεγακλῆς δὲ ὁ Ἀθηναῖος γνήσιον μὲν οἶδε τὸ ποίημα, ἄλλως δὲ ἐπιτιμᾷ τῷ Ἡσιόδῳ¹⁰⁾. ἄλογον γάρ φησι ποιεῖν Ἥφαιστον τοῖς τῆς μητέρος ἐχθροῖς ὄπλα παρέχοντα. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ¹¹⁾ εἶναι, ἐκ τε τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ Καταλόγῳ εὐρίσκειν ἠμιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ. ὡσαύτως δὲ καὶ Στησίχορος¹²⁾ φησὶν Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

7) Videtur addendum καὶ ἐγένετο. — 8) Em. A. Vulg. ν' καὶ σ'. Refinxit Heinr. monente Petito de legg. Att. p. 462. Ceterum pro δ' καταλ. cod. Rehd. distincte τετάρτῳ Κ. V. Markschffel. Hesiodi etc. p. 142. Verba οὐχ ὁ — γραμματικός desunt codd. Par. A E F (Par. 2708. 2773. 2772). Em. — 9) V 1. pro αὐτὴν habet τὴν ὀλοποιάν αὐτὴν. — 10) καὶ ἄλλως ἐπιτιμᾶται Ἡσιόδῳ Em. — 11) αὐτὴν Em. — 12) „The name is probably corrupt“ Pal. — Sequitur apud Heinrich. et Goettl. Argumentum ε codd. Rehdig. et Flor. XXXI, 20. Omis. Rank. Pal. Schoemannus.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ οἷη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν

V. 1. ἡ οἷη] Cod. Med. τοῖη. — δόμους] Em. δόμον.

V. 1—56. De his versibus vide Argumentum Graecum F.; deprompti sunt ex Boeis et praefationis loco assuti a rhapsodo quodam, qui pugnam Herculis cum Cycno celebrare vellet. Demonstravit Heinrich. Proleg. LV—LXVII. Cf. Müller. Dor. II. p. 478. Thiersch. de Hes. p. 27. Mareksch. p. 141 seq. Nos ab reliquo argumento separavimus.

V. 1. Dubitabant de genuitate Scuti Herculis Aristophanes Byzantius, de quo cf. Argumentum F, Longin. de sublim. IX, 4 seq. εἰς Ἡσίοδον καὶ τὴν Ἀσπίδα θετέον. Theodos. de Gramm. p. 54 ed. Goettl. ὡς ἡ Ἀσπίς Ἡσίοδου ἦτις οὐκ ἔστιν Ἡσίοδου, ἀλλ' ἐτέρον τινός, ὃς ἐχρηάσατο ἐπιγραφῇ καὶ ὀνομασίᾳ Ἡσίοδου (v. Villoison anecd. II p. 174), Gramm. apud Beckker. an. II p. 1465 εἰδὶ γὰρ καὶ ἐν αὐτοῖς ὁμώνυμα βιβλία ψευδοῦ, οἷον ἡ ἀσπίς Ἡσίοδου καὶ τὰ Θηριακά Νικάνδρου (cf. etiam II p. 672). Gramm. apud Cramer. an. Oxon. IV p. 315 πολλὰ γὰρ νοθευόμενά ἐστιν, ὡς — Ἡσίοδου ἀσπίς. Ceterum cf. Gaisford. Poet. Min. I p. 122. Koechl.

not. — V. 1—56 „Unhesiodisches Boeenfragment“ Fl. — ἡ οἷη] A Niobe exorsus erat auctor Boearum. Nam ita Apollod. II, 1, 1: Νιόβης δὲ καὶ Διός, ἡ πρώτη γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, καὶς ἄργος ἐγένετο ὡς δὲ Ἀκουσάλας φησὶ, καὶ Πελασγός, ἀπ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι. Cf. Dionys. Hal. Arch. I, 17. Atque initium huius carminis, praemisso prologo huius fere tenoris esse potuit: Ἀλλὰ γυναικῶν φύλον ἀείσατε, καλλιπέπειαι Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, Ἡς ἐμίγη φιλότῃτι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Κάλῃ καινυμένης ἐφ' ὀμηλικας εὐφροῖνί τε, Ὀἷη ἔην Νιόβη — (cf. v. 106: οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτόν). — His annectebantur cetera carmina, ut nostrum: ἡ οἷη (sc. ἔην) Σεμίη (vel τοῖη καὶ Σεμίη, ut ap. al.); — ἡ οἷη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν Ἀλκμήνη ἤλυθεν ἐς Θῆβας. Hinc factum, ut μεγάλαι ἡσῖαι (ἡσῖαι) diceretur catalogi Hesiodi pars. V. Ruhnck. epist. crit. p. 289. Imitati sunt hoc initium Hermesiana x (ap. Schnei-

ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρούωνα
 Ἀλκμήνῃ, θυγάτηρ λαοσσόου Ἡλεκτρούωνος.
 ἢ ἄρα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 εἶδει τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἐριξε
 τάων, ἄς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
 τῆς καὶ ἀπὸ κρηθῆεν βλεφάρων τ' ἄπο κυανέοντων

V. 5. Φεῖδει τε Fl.

V. 7. τ' post βλεφάρων ignotum fuisse Eustathio p. 1257, 54. 1363, 55. (etiam Ven. II. XIX, 1.) suspicatur Hermannus. — κυανέοντων] Sic pars cod. κυανέοντων M3. ἀποκυανέοντων Schellershem. κυανέων tuentur cum Schol. Iliad. XIX, 1. Eustath. p. 1363, 55. Apoll. lex. p. 61, 23 Bekk. omnes editores. Antea αποκρηθῆεν M2. Cf. Schol. Ven. II. XVI, 548.

dew. Del. poet. eleg. p. 148): οἴην μὲν φίλος νῆος ἀνήγαγεν Οἰάγροιο Ἀγριόπην, et Theocrit. XV, 103: οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν. — πρ ο λ ι π ο ὕ σ α] V. Apoll. od. II, 4, 6. In exilium a Sthenelo actus erat Amphitruo propter caedem Electryonis, Mycenarum regis, quam invitus patrarat. Sequebatur Amphitruonem Alcumena sponsa. V. Eustath. ad Hom. Odys. p. 1683, 19 seq.

V. 2. Ἀμφιτρούωνα] Mira de accentu narrat Heynius ad Apollod. p. 129. Ita enim statuendum est: Ἀμφιτρούων Ἀμφιτρούωνος, Ἡλεκτρούων Ἡλεκτρούωνος dicitur, sed Ἀμφιτρούων Ἀμφιτρούωνος, Ἡλεκτρούων Ἡλεκτρούωνος. V. Arcad. p. 15, 22: τὰ διὰ τοῦ νων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καὶ βαρύνεται καὶ ὀξύνεται. καὶ βαρύνεται μὲν ὅσα κλίνονται διὰ τοῦ ω μὴ συννεμπύπυσα πόλεσιν, ὡς ἔχει Ἀμφιτρούων, Ἡλεκτρούων — τὰ μὲν τοι κατὰ γενικὴν τρέποντα τὸ ω εἰς ο ὀξύνεται, ἄλεκτρούων, Γηρυών, Ἀμφικτυών. V. Herodian. I. p. 22. Fallitur igitur Hermannus Opusc. VI. p. 193. Ἡλεκτρούωνος legitur etiam in codice Eurip. Alc. 851. In V2. hic et v. 82. male Ἡλεκτρούωνος.

V. 3. Ἡλεκτρούωνος] Cave secundam syllabam correptam esse a poeta credas. Nam quod licuit in Ἀμφιτρούωνα, non item licet in Ἡλεκτρούωνος, cum syllabae hic sit pondus aliquanto gravior; syllabae κτρων et ω in unam coeunt pronuntiando. V. Hermann. El. doctr. metr. p. 53. Rzach. Dialekt p. 376, qui synizesin ω in Ἡλεκτρούων perspicuam esse docuit. Cf. Scut. 16. 35. 82. 86. Rem breviter attigit Hartel. Stud. I p. 31.

V. 4. θηλυτεράων] Non esse comparativum θελύτερος recte monuit Buttmannus Gr. ub. I. p. 279. Sic ἀγρότερος v. 407.

V. 7. κυανέοντων] Mirum esset, adiectivum nomen κυανέος neutrius generis κυανέων veteres flexisse. Nam ut exemplo Homericō II. XXIV, 528. hoc defendi possit, multum abest, cum έων non habendum sit in neutris. Alii igitur vel βλεφαρέων scribere, vel ab ἡ βλεφαρος deducere voluerunt, ut Döderlinus, Kuehner. Gr. uber. I, p. 296. Rzach. Dialekt p. 399. Formam ἡ βλέφαρος invenerat Schneidewinus in fragmento Ibyci p. 97. Cf. Rank. p. 122. Flach. die beiden etc. p. 13 seq.

τοῖον ἄηθ' οἶόν τε πολυχρόσου Ἀφροδίτης.
 ἣ δὲ καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἐὼν τίεσκεν ἀκοίτην,
 ὡς οὐπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων· 10
 ἣ μὲν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἴφι δαμάσσας,
 χωσάμενος περὶ βουσί· λιπῶν δ' ὄγε πατρίδα γαίαν
 ἐς Θήβας ἐκέτευσε φερεσσακίας Καδμείους.
 ἔνθ' ὄγε δάματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
 νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου, οὐδέ οἱ ἦεν 15

V. 9. ἐφόν Fl.

V. 10. abest a V 1.

V. 11. μὲν οἶ] Sic cum M3. Schoem. Fl. laudati a Rzach. Dialekt p. 379. ὁ μὲν οἶ Schellershem. sed marg. γρ. ἣ μὲν. Codd. et edd. μὴν οἶ, quod recep. Rank. Goettl. Koechl. ἀπέκτανεν] Em. M2. ἀπέκτεινεν. V2. ἀπέκτειν'. — ἀπέκτανε Fīφι Fl.

V. 12. περὶ] Sic vulg. Suaserunt Hermann. op. VI p. 194. Lohrs. quaest. ep. p. 97. Rank. p. 124. Perperam Goettling. περὶ = περισῶς.

V. 13. φερεσσακίας V1. Sed v. doctr. accent. Gr. p. 323. Ceterum idem epithetum legitur apud Nonn. Dionys. XXIX, 219: φερεσσακίος δὲ χορείης ἐνθυμὸν ἐμιμήσαντο. XXXVI, 447: ἄνδρα φερεσσακίαν κεκορυνθμένον ὑπόδι νηῶν.

V. 15. οὐδέ οἱ ἦεν] Sic cum Dind. scripsimus ex Hermannii sententia Orph. p. 125. et 780. Vulgo οὐ γάρ οἱ ἦεν, quod respuit versus antiquus propter οἶ digammum. — οὐδέ Foi. Fl.

V. 9. καὶ ὡς] Quanquam coacta erat solum vertere cum sponso, quamquam hic patrem eius invitus occiderat.

V. 12. χωσάμενος περὶ βουσί] Cf. Rank. l. l.: „Sic Hermannus et Wolfius opinantur, et Hesiodo loco colligi non posse, Amphitruonem Electryoni iratum fuisse: me iudice, ab Apollodoro harumque rerum enarratoribus posterioribus seduci se passi sunt. Quicumque enim aliarum narrationum immemor ex Hesiodo solo rei cognitionem petit, nihil certius putabit, quam ab Amphitruone Electryonem interfectum esse, rixa propter boves h. e. de possessione boum s. bonorum exorta. Cf. praeterea v. 82 κτείνας Ἠλεκτρύωνα, βῶων ἔνεκ' εὐρυμετώπων et schol.

ad Iliad. XIV, 323 Ἀμφιτρύων, ὃς ἀνελὼν Ἠλεκτρύωνα βῶων ἀμφισβητήσεως χάριν ἐξ Ἄργου ἐφυγεν quae nostra ex carmine hausta esse patet. Similiter dictum est in hymn. Hom. III, 236 χωόμενον περὶ βουσί et Iliad. XXIII, 86 seq.“ Ceterum cf. Lycophron. v. 933 ἀμφὶ μῆλων et Tzetza ad h. v.

V. 13. Καδμείους] De his antiquis Thebarum incolis v. O. Müller. Orchom. p. 118. Constructio est: ἐς Θήβας ἐλθὼν ἐκέτευσε φερεσσακίας Καδμείους; ἐλθὼν supple ex λιπῶν. Alia est mens Hom. II. XVI, 574. ab Heinrichio laudati: Ἐπειεὺς — ἐς Πηλῆ' ἐκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀγγυρόπεζαν, i. e. ἰκετηρίαν Πηλεΐ καὶ Θετιδι προὔτεινε.

V. 15. νόσφιν ἄτερ] Non

πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἡλεκτρονῶνης,
πρὶν γε πόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
ἢς ἀλόχου, μαλερῶ δὲ καταφλέξει πυρὶ κόμας
ἀνδρῶν ἠρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοῶν.

V. 18. πρὶ κατ. M3. V1. Ἰῆς ἀλόχου Fl.

V. 19. ἠδὲ M2.

reperitur apud Homerum; Hesiodus etiam Opp. 91. 113. usus est. Simile est γυνὸς ἄτερ Sophocl. Ai. 464. Cf. Tzetiam ad Opp. 91 χωρὶς. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ποιητικῶς μὲν ἐν παραλλήλῳ καλεῖται, ἑητορικῶς δὲ περιγραφῆ.

V. 17. τίσαιτο] Verbo finito titum Hesiodus propter negationem praegressam v. 15. (vid. Elmsl. ad Eur. Med. 216.), optativo vero, non subiunctivo, propter ἦεν imperfectum. V. Matth. Gr. s. 522. b.

V. 19. Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοῶν] De Taphiis et Telebois v. Sturz. ad Pherecyd. p. 98. Locis a Sturzio laudatis addendi erant Pindar. Nem. X, 15. et Ioh Alex. τον. παραγγ. p. 9, 4., ex quo discimus etiam Τηλεβῶς contractum fuisse ex Τηλεβόας (sic corr. ap. Iohannem). Taphius autem, Persei pronepos, secundum antiquam fabulam apud Apollod. II, 4., Mycenis coloniam Taphum deduxerat, unam ex Echinadibus insulis, e regione Acarnaniae oppositis. Pertinebat haec insula ad Teleboarum agrum, quorum maxima pars Acarnaniae litora inhabitasse videtur, antequam in Italiam venisset (v. Vergil. Aen. VII, 735.). Taphi erat caput regionis (Cephaleniae nomē antiquissimum fuisse videtur; v. de Cephaleniis Buttm. ad Soph. Phil. p. 90.), quod incolebant ἄνδρες ἠρώες. Cf. de his insulis Strabon. X. p. 458. Thucyd. II, 102. Spanheim. ad Callim. Del. 155.

et Salmasium ad Solin. p. 503. Ab Hom. II, II, 625. Echinas dicuntur sacrae insulae, propter Acheloum fluvium sacrum et ὡς τῆς ἄλλης γῆς Ἀμφιάρω μεμιασμένης, ut legitur ap. Thucyd. I. 1. Cf. animadv. ad Theog. 1015. Urbem gentis primariam non attigisse Amphitruonem apparet e versu 18: καταφλέξει πυρὶ κόμας. Cf. Thucyd. I, 5: καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κόμας οἰκουμέναις ἤπειρον — ἐληίζοντο δὲ καὶ κατ' ἤπειρον ἀλλήλους. καὶ μέγροι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῶ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, περὶ τε Λοκρῶν τοὺς Ὀζόλους καὶ Αἰτωλοὺς καὶ Ἀκαρνανίας καὶ τὴν ταύτην ἤπειρον. Naves igitur, quarum etiam Plautus Amphitruone mentionem fecit, non commemoratas ab Hesiodo sine causa miratur Heynius. Sed eas intulerunt veteri epigrammati apud Herodot. V, 59. scribendo: Ἀμφιτροῶν μ' ἀνέθηκε νέων (navigans) ἀπὸ Τηλεβοῶν (cf. Wolf. Proleg. p. LV.), cum scribere debuissent: Ἀμφιτροῶν μ' ἀνέθηκε λαβὼν ἀπὸ Τηλεβοῶν. Sic Grammat. ap. Cram. Anecd. Ox. IV. p. 320. De hac ἀπὸ praepositionis significatione v. Boeckh. Corp. inscr. Gr. I. p. 35. Plutarch. de Pyth. orac. 15: Βρασιδᾶς καὶ Ἀκάνθιοι ἀπὸ Ἀθηναίων καὶ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Κορινθίων, καὶ Φωκεῖς ἀπὸ Θεσσαλῶν, Ὀρνεῦται δ' ἀπὸ Σικυωνίων, Ἀμφικτυόνες δ' ἀπὸ Φωκείων.

ὡς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν· 20
 τῶν ὄγ' ὀπίζετο μῆνιν, ἐπαίγεται δ' ὅττι τάχιστα
 ἐκτελέσει μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
 τῷ δ' ἅμα ἰέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνεύοντες,
 Λοκροὶ τ' ἀγγέμαχοι καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι 25
 ἔσποντ'· ἦρχε δὲ τοῖσιν εὐς πάς Ἀλκαῖοιο,
 κυδιόων λαοῖσι. πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν, ὄφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν ἀρήσ ἀλκτῆρα φντεῦσαι.
 ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυβσοδομεύων, 30
 ἱμεῖρων φιλόττος εὐζώνοιο γυναικός,

V. 20. ἐπιμάρτυροι] Tr. ἐπὶ μάρτυροι. — ἔσαν pro ἦσαν
 M3. P2. — γάρ Foi Fl.

V. 21. τῶν' ὄπ. V1.

V. 22. μέγα ἔργον — Foi Fl.

V. 23. ἰέμενοι M2.

V. 24. πλήξιπποι] P2. πλάξιπποι.

V. 25. ἀγγεμάχοι] V2. ἐγγεμάχοι. Cf. Heyn. II. XIII,
 713.; ἀγγεμάχοι M3. De accentu v. Allg. Lehre vom Acc.
 p. 318.

V. 26. πάς] Sic cum omnibus codd. scribendum esse mo-
 nuit Rank. p. 127, quem Schoem. et Koechl. secuti sunt.
 Male Dind. παῖς, quod receperat Goettl.

V. 28. ὕφηνε V1. — ὄφρα] Harl. M2. ὡς δα.

V. 29. φντεῦσαι] Sic M3. Harl. Par. 1. 2., φντεῦσαι M2.
 V1. Vulgo φντεῦση.

V. 20. ἐπιμάρτυροι] Cf.
 Hom. Iliad. VII 76. Od. I, 273.
 Apoll. Rhod. IV, 229 et quae
 exposuit Lehrs. Ar. p. 109.

V. 21. μῆνιν] νέμεσιν.

V. 23. ἅμα ἰέμενοι] Hia-
 tus excusationem habet voce
ἴεσθαι olim. digammata. Cf.
 Leo. Meyer in Kuhn. Zeitschr.
 1873 p. 355. Iota initiale fuisse
 putat Hartel. III p. 68.

V. 24. πλήξιπποι] V. epi-
 gramma in obitum Hesiodi: ἀλ-
 λά θανόντος Ὅστ' ἔα πλήξιππων
 γῆ Μινυῶν κατέχευ.

V. 28. θεοῖσιν] Deorum
 auxiliator Hercules dictus est
 propter Gigantomachiam. Cf.
 Apollod. I, 6 et animadv. ad
 Theog. 954.

V. 29. ἀλφηστῆσιν] Sic
 inde a Promethei vel potius
 Deucalionis aetate mortales di-
 cebantur. V. Oper. 82. 146.
 Vocabulum ἀλφηστῆς derivabat
 Hermannus de ἀλφῃ et ἐδ,
 probante Doederl. Gloss. p. 28.
 Sagacius Curt. p. 274, cum ra-
 dice ἀλφ cohaerere exposuit, ut
 significet eos, qui victum quae-
 runt, vel qui quaestum faciunt.
 — ἀρήσ ἀλκτῆρα] V. Theog.
 657. Buttm. Mythol. I. p. 259.
 De voce ἀρή Hermann. cens.
 Scuti ab Heinr. editi in ephem.
 litt. Lips. 1802. Intellig. p. 92.
 ita: ἀρή votum priorem habet
 longam apud epicōs, ἀρή da-
 mnum brevem; tragicis vero
 ignotum est ἀρά damnum, ἀρά

ἐννύχιος· τάχα δ' ἔξε Τυφάδιον· τότεν αὐτίς
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς.
 ἔνθα καθεζόμενος φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα·
 αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ ταυνοσφύρου Ἥλεκτροῦνης 35
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ μίγῃ, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλωρ,
 αὐτῇ δ' Ἀμφιτροῦν λαοσσόος, ἀγλαὸς ἦφως,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀφίκετο ὄνδε δόμονδε.
 οὐδ' ὄγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
 ὦρτ' ἰέναι, πρὶν ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς· 40
 τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα

V. 32. ἔξε M2. Post τότε δ' αὐτίς Harl., quod Rankius praefert. πόθεν αὐτίς Em. αὐτίς V2. Ceteri αὐτίς.

V. 33. Φίκιον] Em. Φόκιον. Harl. Φύκιον.

V. 34. θέσκελα ἔργα Fl.

V. 35. ταυνοσφύρου Ἥλεκτροῦνης] Harl. M2. ταυνοσφύρῳ Ἥλεκτροῦνῃ.

V. 36. καὶ φιλ.] V2. ἐν φιλ.

V. 40. πρὶν ἧς] Sic scribendum esse recte monuit Fiorillo in Goett. Gel. Anzz. 1812 p. 1847. Cf. Digamma p. 38. 50. Codd. et edd. πρὶν γ' ἧς, quod laudavit Rank. p. 131. πρὶν γ' ἔης Par. πρὶν ἤης Fl.

V. 42. ὑπεκπροφύγῃ] Em. ὑπερπροφύγῃ. P2. ὑπεκπροφύγοι.

voto priore brevi utuntur; ἄφως ἀκτιῆρα eximendum est editionibus, quod epici nec Ἄφως genitivo, nec Ἄφην accusativo utuntur. Sic ille. Cf. ad Theog. 657.

V. 32 seq. Τυφάδιον] Ex Schol. Pind. Ol. IV, 11. Müller. Orchom. p. 62. concluderat in Boeotia olim fuisse Typhonium. Sed ex hymn. Hom. II, 128 apparet pertinere ad Parnassum montem, unde postea in Phicium montem, non longe a Thebis situm, perrexit Iuppiter. Müllerus item Orchom. p. 33. Phicium altissimam partem Phoenicium montis esse non recte putat, cum Sphingis rupes etiam nunc se conspiciendam praebeat prope ab Hylicio lacu. Omnino autem totam Typhoei

fabulam e Cilicia in Europam et Boeotiam esse translata[m] recte intellexit Baumeist. ad. v. cit.

V. 35. Ἥλεκτροῦνης] De constructione μιγῆναι εὐνῇ τινος cf. Theog. 920.

V. 39. ποιμένας ἀγροιώτας] Heinrichus propterea hoc additum a poeta putat, quod summa heroici aevi cura in re pecuaria poneretur. Cf. Op. 120. 163. Sed alia etiam causa subest. Nempe boves ut praedam secum duxerat Amphitruo, quos, quanquam eorum cura iniungenda familiae esset, prae magno Alcumenae amore neglexit.

V. 42. ἀσπαστὸν] adverbialiter. Cf. Hom. Odys. V, 398.

νούσου ὑπ' ἀργαλέης ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
 ὧς ἴα τότ' Ἀμφιτρώων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέυσας
 ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε. 45
 παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
 τερπόμενος δάροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 ἢ δὲ θεῶν δηθηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστω
 Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάουε γείνατο παῖδε,
 οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἦστην· 50
 τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μὲγ' ἀμείνονα φῶτα,
 δεινὸν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληΐην.
 [τὸν μὲν ὑποδηθηθεῖσα κελαινεφεῖ Κρονίωφι,
 αὐτὰρ Ἴφικλῆα δορυσσόφ' Ἀμφιτρώωφι,
 κεκοιμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῶ ἀνδρὶ μιγεῖσα, 55
 τὸν δὲ Διὶ Κρονίωφι, θεῶν σημάτωντορι πάντων.]

V. 45. φίλως] P2. V1. φιλίως, quod praeferrem, si scriberetur ἀσπασίως φιλίως τε — φεὸν F1.

V. 48 seq. Egregie de his versibus disputavit Lehrsius Pop. Aufs. p. 236 seq. (p. 427 seq. ed. II), qui aut V. 50, 51, 55 aut V. 55, 56, 52 ut genuinos retinendos, V. 53—54 ut ineptos eliminandos esse putabat. Melius autem v. 53—56 eiiciuntur, quod ipse Lehrsius suavit. V. 53—54 uncis seclusit Pal.

V. 49. In M2. deest ἐν.

V. 50. οὐκέθ' ὁμὰ] Lennep. οὐ καθομά.

V. 51. αὐ μὲγ'] Tr. δὲ μὲγ'.

V. 52. deest in Par. 2772.

V. 54. Ἴφικλῆα δορυσσόφ] Sic optimus cod. M3. cum aliis codd., quod laudavit Wolfius, recepit Koechl. Cf. Schol. apud Rank. p. 45 τῶ δια τῶ δόρατος σώζοντος τὸν λαόν. Ἴφικλῆ λαοσσόφω proposuit Herm. ad Gregor. Corinth. p. 879, quod scripserant Goettl. Schoem. Pars codd. male Ἴφικλῆά γε λαοσσόφω quod placuit Rankio.

V. 56. θεῶν abest a M2.

V. 50. οὐκέθ' ὁμὰ] Mens Hesiodi haec est: ἐγείνατο διδυμάουε παῖδε, i. e. similes eo erant, quod erant gemini fratres, sed animo erant diversissimi, i. e. non amplius similes, οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε, κασιγνήτω γε μὲν ἦστην. Idem sensus est Oper. 13. Sic οὐκέθ' ὁμῶς apud Hom. II. IX, 605: οὐκ ἔθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσει, πόλεμόν περ ἀλακλῶν. Archi-

loch. fr. 100 Bergk. οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χροά. Theocr. Id. XXIII, 2: τὰν μορφῶν ἀγαθῶν, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίῳ. γε μὲν, pro γε μήν, tamen, epicorum est proprium. V. Buttman. exc. I. ad Aratum.

V. 51. χειρότερον] Duplici modo formatum esse monuit Rzach. Dial. p. 422. Cf. Oper. 127.

Ὅς καὶ Κύκνον ἔπεφνευ, Ἀρητιάδην μεγάρυμον.
 εὔρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 αὐτὸν καὶ πατέρα ὄν, Ἄρην, ἅτον πολέμοιο,
 τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο, 60
 ἔσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ἄκεις ἵπποι
 νύσσοντες χηλῆσι, κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδέη
 κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 ἄρματα δ' εὐπόιητα καὶ ἄντυγες ἀμφοράβιζον,
 ἵππων λεμένων· κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων, 65
 ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήιον ἠνίοχόν τε
 χαλκῷ δηρώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 ἀλλὰ οἱ εὐχάλεων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·

V. 57. Olim ἐνθ' ὃ γε scriptum fuisse conii. Parl. V. Theog. v. 330.

V. 58. Ἑκατηβόλου Fl.

V. 59. Parr. apud Rank. πατέρ' ὄν. — πατέρα Φόν — ἄφατον Fl.

V. 60. In V2. a recentiore manu additus.

V. 61. ἔσταότ' M2. — Recte comma post ἵπποι reiecit Rankins, ut νύσσοντες coniungatur cum χθόνα.

V. 65. [εμμένων] Sic scripsimus cum Boissonado ex M2. 3. V1. 2. Par., non λεμένων. Vide quae monui ad Aristot. Polit. p. 382.

V. 66. Ἑλπόμενος Fl.

V. 68. Φοί Fl.

V. 57. *Κύκνον*] Cycnus, Martis ex Pelopia filius, pompas et theorias Delphos deducendas haud procul ab Apollinis Pagasaei agro depopulari solebat. V. Schol. ad Arist. Ran. 961. Müller. Dor. I. p. 204. Prolegg. Mythol. p. 303. Cf. Scut. 480. Hanc fabulam suo more adornarat Stesichorus. V. Schol. Pind. Ol. X, 19. et Stesichori fragm. 12 Bergk. Mire pro *Ἀρητιάδης* dicitur *Ἀρητιάδης*, tanquam ab *Ἀρης* *Ἀρητος*. Cf. Herodianum ap. Eustath. Il. p. 518, 24 seq., quem allegavit Rankins. Cf. Herod. Il. p. 639. Etymon vocabuli *Ἀρης* attigit Curt. p. 318.

V. 57—228. Sequitur melius

carmen a rhapsodo quodam Eoearum fragmento adiectum, quod denuo excipitur v. 314—480. V. 57—227 Erstes rhapsodisches „Machwerk“. Fl.

V. 62. *νύσσοντες χηλῆσι*] Allegatur a Schol. Aristoph. Ach. 740.

V. 63. *πλεκτοῖσιν*] Noli intellegere currum plectilem, sed structum. V. Callim. Apoll. 61: ὃ δ' ἐπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων. Cf. v. 306.

V. 68. οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων] Heinrichius: „At de Cycni ad Appollinem missis precibus nihil memoratur. Verba οὐκ ἔκλυε ergo accipias: irrita fecit eius vota intus concepta.“ Non assentimur. Cycnus enim theorias depraedabatur Delphos

αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακλειῆην.
 πᾶν δ' ἄλλος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου 70
 λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
 πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνω
 ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὀρμηθῆναι
 πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
 [κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι 75
 ἐξ ὤμων ἐπέφνκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.]
 ὃς ἴα τόθ' ἠνίοχον προσέφη κρατερόν Ἰόλαον·
 "Ἡρως ᾧ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλιτατε πάντων,
 ἦ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,

V. 70. πᾶρ δ' ἄλλος V1.

V. 72. ἐκείνω] ἐκείνων, quod habent Harl. Med., Heinrichius non debet adoptare.

V. 74. Parr. duo ap. Thierschium πλὴν γ'. — *Ἰολάου* Fl.

V. 75 seq. male ex Oper. 147 seq. hic intrusos esse intellexit Pal. Secutus est Fl. Cf. etiam Theog. 152. Ad conexum servandum Hermann. cum uno codice κείνω coniecerat, ut de Hercule solo intellegatur.

V. 76. μέλεσσιν] Em. μελέεσσιν.

V. 77. *Ἰόλαον* Fl.

V. 78. φίλιτατ' ἐκείνων M2. — *Ἰόλαε* Fl.

V. 79. τι μέγ' ἀθανάτους] Sic M2. 3. V1. et ita vulgatum τι μετ' ἀθαν. correxerat Dorvill. ad Charit. p. 220. Hermannus l. l. malebat ἦ μέγα δὴ τι θεοῦς μάκαρας, quod diversum sit τι μέγα et μέγα τι. μετ' ἀθανάτους cruce affixa scripsit Koechl.

Apollini mittendas et, ut hunc sibi placaret, aram ei voverat e capitibus occisorum Pagasae extruendam, quemadmodum prior ipse Apollo e caprarum Cynthiadum capitibus aram sibi fecerat. (V. Callim. Apoll. 61. et auctor. ἀγῶν Ὀμήρ. καὶ Ἡσ. Diog. Laert. Vit. Pythag. VIII, 1, 12.) Demonstratur verbis scholiastae Pindari Ol. X, 19., ubi non opus est cum Heynio et Boeckhio scribere τῷ Ἄρει pro τῷ Ἀπόλλωνι. Ipse Apollo eius preces non exaudivit, quod magis sibi curae cordique erant Delphica sacra quam Pagasaea.

V. 71. Coniungenda sunt vocabula τευχέων δεινοῖο θεοῦ;

nam etiam αὐτοῦ pertinet ad Martem, non ad Cycnum, sc. ὑπὸ τευχέων θεοῦ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ. Rankius post θεοῦ interpungi iussit, quod minus placet.

V. 79—94. Haec alius esse auctoris suspicatur Thiersch. de Hes. p. 28. Sed recte Hermannus Opusc. VI. p. 194. intercedit. Prorsus ita langueret repetitio βροτῶν πολὺ φίλιτατε πάντων, ᾧ φίλος, ἀλλὰ σύ —. Idem Herm. vv. 95 (ita enim sine dubio scribere voluit, non 96.) — 101. pro recentiore additamento habet. Nam qui fieri potest, inquit, ut Hercules Iolaum frena firmiter tenere currumque recta contra Martem

ἤλιτεν Ἀμφιτρούων, ὅτ' εὐστέφανον ποτὶ Θήβην 80
 ἤλθε λιπὼν Τίρυνθον, ἐκτίμενον πτολίεθρον,
 κτείννας Ἠλεκτρούωνα βοῶν ἐνεκ' εὐρυμετώπων·
 ἵκετο δ' ἐς Κρείοντα καὶ Ἠνιόχην τανύπεπλον,
 οἷ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρείχον,
 ἢ δίκη ἔσθ' ἰκέτησι, τίον δ' ἄρα κηρόφι μᾶλλον. 85
 ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρω Ἠλεκτρούωνη,
 ἦ ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
 γεινόμεθ' οὔτε φωνὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,
 σὸς τε πατήρ καὶ ἐγώ· τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,

V. 81. *Τίρυνθον*] M2. Par. *Τίρυνθα*. Ruhnk. et Wintert. *Τίρυνθος*.

V. 83. *δ' ἐς*] Sic recte scripserunt Wolfius, Heinrichus, Rankius, Koechl. Pars codd. *δ' εἰς*, quod recep. Goettl. Schoem.

V. 84. *ἄρμενα*] Em. ἄρματα, M2. ἄρμενα. Eadem lectio- nis diversitas apparet Theog. 639 et Oper. 808, ubi cf. animadv.

V. 85. *ἰκέτησι, τίον*] Em. *ἰκέτη, τοῖον*.

V. 87. *ἐπιπλομένων*] περιπλομένων P2. *ἐπιπλομένῳ ἐν- αυτῷ* Tr. ἄμμε περιπλομένων malebat Guietus. — *ἦ ἀλό- χῳ* Fl.

et Cycnum dirigere hortetur, cum ipse nondum arma induerit? Hinc traiciendos esse post 77. addendosque iis v. 338 seq. paululum mutatos (ὡς εἰπὼν ἐς δίφρον ἔβη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς ἔσσυμένως· τότε δὴ ῥά διόγνητος Ἰόλαος σμερδαλέως ἱπποισιν ἐκέκλετο), ut antiquissima carminis forma restituatur. Mihi tamen haec omnia suo loco posita esse videntur. Nam ab heroe, qualis Hercules erat, facile expectari poterat, ut neglectis armis suis in certamen cum bene armatis prorueret paratissimus esset, cum Iolaum providentiosem deceret Herculem armorum induendorum admonere. Cuius rei testimonium esse puto, quod poeta postea leniter ridentem fingit Herculem (v. 115.). Alia argumenta pro integritate loci Rankius et Marckscheffelii Hesiod. fragm. p. 144. protulerunt. Nuper etiam Pal. v. 79—94 pro spuris habuit.

V. 81. *Τίρυνθον*] ἢ *Τίρυν-θος* (ut *Κόρινθος*, *Προβάλινθος*, *Όλυνθος*, *Σύρινθος*; v. Welck. Tril. Aesch. p. 212.) forma non est inusitata. Stephan. Byzantius v. *Τίρυνς*· τὸ ἐκ τόπου *Τίρυνθόθεν*, εἰς τόπον *Τίρυνθόνδε*· ὡφεῖλε δὲ *Τίρυνθάδε* ὡς πρὸς αἰτιατικὴν, quem iam Lennepius laudavit. *Τίρυνς* nominativus est inventum nescio cuius poetae apud Hephaestion. Enchir. I. 2: *Τίρυνς*, οὐκέτι *τεῖχος ἐπήρμεσε*, *Τίρυνς* vero grammaticorum. V. Lobeck. Phryn. p. 116. Paralip. Gramm. Gr. I. p. 94. 167.

V. 82. *βοῶν ἐνεκ'*] cum propter boves irasceret. V. v. 11.

V. 83. *Ἠνιόχην*] Sophocli Antigone v. 1180 dicitur Eurydice. Heniochen Creontis filiam commemorat Paus. IX, 10, 3.

V. 85. *ἢ δίκη ἔσθ' ἰκέτησι*] I. e. expiavit Amphitruonem Creon. V. Herodot. I, 35. et quos ibi laudavit Wesselin-

ὅς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆς 90
 ᾤχετο, τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
 σκέτλιος ἢ που πολλὰ μετεστοναχίζει ὀπίσσω
 ἦν ἄτην ἀχέων ἢ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὸς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
 ᾧ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἦνία φοινικέοντα 95

V. 91. ἀλιτήμενον] Sic codd, omnes praeter M 2., qui habet ἀλιτήμνον (Par. ap. Rank. ἀλιτήμενον). Sed fateor magnopere mihi placere coniecturam Guieti ἀλιτήμερον, de qua v. Herm. add. ad Schaeff. edit. Greg. p. 879. Nam Bentleyi et Heynii emendatio Εὐρυσθῆ' ἠλιτόμηνον iure reprobata est ab Hermanno et Bekkero. ἠλιτόμηνος est ἑπταμηνιαῖος, qualis vere factus est Eurystheus (Il. XIX, 118.) a Iunone, ne Hercules prior dias luminis auras respiraret, atque ita etiam Bacchus dicitur a Nonno Dion. VIII, 400. IX, 9. V. Etym. M. p. 428, 10., ubi Callimachi fragmentum sic videtur reŕingendum: ὃν οὐκ ἐπλησε φέρουσα Μῆτηρ ᾠδίνων μῆνας, i. e. ὃν φέρουσα μήτηρ οὐκ ἐπλησε τοὺς τῶν ᾠδίνων μῆνας (i. e. ἐννέα). Ἀλιτήμερον recepit cum Gaisf. Dindorfius. Vulgatam Lennepius defendit apud Boissonadum.

V. 92. πολλὰ] Bav. et Par. ap. Rankium μάλα. — μετεστοναχίζει] Stobaeus flor. IV, 36 p. 54 μεταστον. Post ὀπίσσω interpunxerunt Schoem. Koechl. Fl.

V. 93. ἀχέων] ὀχέων, quod maluerat Graevius, propter Od. XXI, 302 recepit Dind., ne accusativum ἦν ἄτην ἀχέων regeret. Probavit Pal. Sed v. adnot. expl. — ἦν ἄτην Fl.

V. 94. ἐπετέλλετ'] V2. ἐπέτειλεν.

gius. Praeterea rem accurate exposuit O. Müller. ad Aesch. Eum. 136.

V. 90. σφέτερον] suam domum. V. Voss. ad hymn. Hom. ἡμαρμένον (Hesych.) 103. Cf. Brugman. l. l. p. 23.

V. 91. ἀλιτήμενον] Si sanum est, item significat quod ἀλιτήμωνα Il. XXIV, 157. 186. Callim. Dian. 123. Cf. Rank. p. 158. Male Tzetzza διὰ τὸ πρὸ καιροῦ τεχθῆναι.

V. 93. ἀχέων] ἀχέων cum sit verbum neutrum, necesse est, ut ἦν ἄτην coniungas cum μετεστοναχίζετο: quare delevimus posituram post ὀπίσσω. Assentitur Rankius coll. Odys. IV, 261, qui ex Iliad. I, 34 fortasse ἀχέων reponendum esse coniectabat.

V. 94. Ex hoc versu concludas pugnam cum Cycno factam esse ante duodecim labores patratos. Ad Eurystheum antea Iphicles commigraverat cupidine maxime et spe magni honoris: at quae fuerit eius ἄτη apud Eurystheum, ex Hesiodo non perspicitur.

V. 95. φοινικέοντα] Non recte Heinrich interpretatur ebore splendidia; multum enim inter se differunt πορφύρεον (α φον derivandum geminata radice v. Curt. p. 284) et φοινικόν, quorum illud sane splendidum significat ad ignis instar, hoc vero nihil est nisi rubrum. Ceterum hunc et insequentem versum non esse antiqui auctoris arbitratur Thierschius de Hes. p. 28 propter

ἵππων ὠκνπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
 ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἄρμα καὶ ὠκνπόδων σθένος ἵππων,
 μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
 ὃς νῦν κεκληγῶς περιμαίνεται ἰερὸν ἄλσος
 Φοίβου Ἀπόλλωνος, ἑκατηβέλεταο ἄνακτος· 100
 ἢ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄταται πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἴόλαος·
 Ἥθεϊ', ἢ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 τιμᾷ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,

V. 96. ὠκνπόδων — θάρσον V1.

V. 97. ἔχειν] Harl. ἔχαν.

V. 99. κελωγῶς M2. Antea ὃς καὶ νῦν V1.

V. 100. ἑκατηβέλεταο Φάνακτος Fl.

V. 101. καὶ] omisit P2. — ἄεται M3., ἀάται V1.

V. 102. προσέειπεν. — Φιδίλαος Fl.

V. 103. ἦθεϊ', ἢ] ὦ θεεῖ' ἢ V2. θεεῖ' ἢ Palat. ἦθεεῖ Par. ὦ
 ἦθεεῖ, ἢ M2. Postea δῆται.

repetitionem, quae insit versibus 95—97. Tamen aliquantum differunt ἔχ' ἠγία et ἰθὺς ἔχει θοὸν ἄρμα, quorum hoc est: fac, ut recta via sine ambagibus currus contra Martem dirigatur. Si propter ἵππων ὠκνπόδων monitum est, ingrata quidem est ista repetitio, sed non magis suspecta quam ap. Hom. II. VIII, 123. 129. Attamen etiam Pal. v. 97 aut omittendum, ut post v. 96 statim v. 98 μηδὲν ὑποδδείσης scriptus sequeretur, aut eiectis v. 79—96 statim cum v. 78 iungendum esse putabat.

V. 96 seq. ἀέξων — ἔχειν] V. Matth. Gr. §. 544.

V. 97. ἰθὺς ἔχειν] Cf. schol. Diac.: τὸ ἰθὺς ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας ἔχε καὶ κράτει λαμβάνεται γὰρ τὸ μὲν ἰθὺς ὄνομα ἀντὶ ἐπιρρημάτων.

V. 101. ἄαται] Hermannus l. l. p. 195. ἄαται non habet pro futuro, ut voluerat Goettlingius, sed pro praesenti hac sententia: Auch ein noch so Tapferer wird des

Kampfes satt. Forma ἄαται spectat ad ἄφαμαι et ἄφατος. Cf. Rzsch. Dialekt p. 372.

V. 103. ἦθεεῖ'] Ἥθεεῖον vocabulo honorifico adolescentes apud epicos poetas compellere solent maiorem natu. Cf. Phot. lex.: παρὰ Ἴωσι νεωτέρων πρὸς πρεσβύτερον προσαγόρευσις.

V. 104. ταύρεος Ἐννοσίγαιος] De Neptuno, Onchesti in Boeotia culto, intellegi debere recte monuit scholiasta, eo tamen falsus, quod a tauris ipsi immolatis hoc cognomen tulisse deum arbitratur. Ταύρεος Ἐννοσίγαιος est Neptunus, qui undis Onchesti lacus, taurorum instar mugientibus (cf. Aristot. Probl. XXIII, 2), Thebarum urbem, cuius in se recepit custodiam, de periculis imminentibus advertit. V. Mülleri Orchom. p. 43. Neptunum autem fuisse in dis Thebarum tutelaribus ex Aeschyl. Sept. 133 seq. perspicitur. — Ceterum de forma ταύρεος pro ταύρειος cf. Gregor. Corinth. p. 326.

- ὅς Θήβης κρηδεμνον ἔχει ζύεται τε πόληα· 105
οἶον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
σὰς εἰς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα
δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε
μαρνάμεσθ', ἐπεὶ οὔτοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν 110
οὐδ' Ἴφικλείδην δειδίξεται, ἀλλὰ μιν οἶω
φρεύεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
φυλόπιδα στήσειν, τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
Ὅς φάτο· μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληεῖη, 115
θυμῷ γηθῆσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν·
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρωσ ᾧ Ἴόλαε, διοτρεφεές, οὐκέτι τηλοῦ
ὑσμίνῃ τροχηῖα· σὺ δ' ὥς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
ὥς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην 120

V. 105. πόληα] πόληας M3. P2.

V. 106. τε ante μέγαν deest in M2.

V. 108. ἀλλ' ἄγε] Sic P2. M2. 3. V1. Dind. Vulgo ἀλλά γε.

V. 109. ἀμπελίαντες V1.

V. 110. οὔτοι] Sic V1. Harl. Bentl. Herm. Vulgo οὔτι.

V. 111. Bentl. οὐ Φικκλείδην. Versum propter digamma violatum vitiosum esse suspicatus est. Fl.

V. 112. φεύξασθαι M3

V. 113. εἰσί] Sic M2. V1. Ceteri εἰσι. Εἰσί etiam Hermannus et Rankius. — πτολέμοιο M3.

V. 114. φίλτερα] P2. M2. Rehd. Harl. φέρτερα. Antea σφι M3. Versum pro suspecto habuit Pal.

V. 116. θυμῷ] V2. μύθῳ — νύ] om. P2. M3.; ab aliis apud Rankium abest ol. — Φοι — Φεῖπεν Fl.

V. 117. ἔπεα Fl.

V. 118. Φιόλαε Fl.

V. 119. τροχηῖα] Em. Harl. τροχέια.

V. 120. Ἀρείονα κυαν.] V2. ἀρείονα κυαν.

V. 105. κρηδεμνον] de urbibus dictum idem significat, quod στεφάνη. Cf. animadv. ad Theog. 978. De radice δέ-ω v. Curt. p. 220.

V. 112. δύο παῖδας Ἀλκείδαο] Amphitruonis, filii Alcaei. Παῖς latiore sensu usurpatur.

V. 113. σφι aequè bene ad Martem solum pertinere potest (v. Voss. hymn. Hom. V, 103), quam ad Martem et Cycnum. Illud h. l. praestare Goettlingio videbatur, hoc Rankio. Cf. Brugman. p. 18.

V. 120. Ἀρείονα] De hoc equo v. Pausan. VIII, 25.

πάντη ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν ὡς κε δύνῃαι.

Ὡς εἰπὼν κνημίδας ὄρειχάλκειο φαεινοῦ,
 Ηφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμησιν ἔθηνεν·
 δεύτερον αὖ θῶρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνε,
 καλόν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν οἱ ἔδωκε 125
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυη Διός, ὅππότε ἔμελλε
 τοπρῶτον στονούοντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 θήκατό δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀκτῆρα σίδηρον
 δεινὸς ἀνὴρ· κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
 καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὄστοι 130
 ῥιγηλοί, θανάτιο λαδιφθόγγιο δοτῆρες.

V. 122. κνημίδων V1. — Φειπῶν Fl.

V. 124. ἔδυνε] V2. ἔδυνεν, et sic semper in fine versus.

V. 125. ὃν οἱ ἔδωκε] Sic M2. 3. V1. Vit. Male vulgo ὃν
 ὃ οἱ ἔδωκε. V. Herm. Orph. p. 780 Flach. die beiden etc. p.
 13. — ὃν Φοι Fl.

V. 130. καββάλε δ' ἐξ M2. — ἔντοσθεν] V2. τοι ἔσσαν.

V. 131. Minus placeret, si, de quo ambigi posse dicebat
 Hermannus, post δοτῆρες commate distingueretur.

Hom. II. XXIII, 346. 347. Schellenberg. ad Antim. rel. p. 65, quos laudavit Heinrichus. Non intellegi curram uno equo rectum iam monuit contra eundem Heinrichium Hermannus l. l. comparato loco Hom. II. XXIII, 409. 525. Tamen huius rei exemplum est apud Eurip. Orest. 1004. μόνοπῶλος ἄως.

V. 122. ὄρειχάλκειο] Homero, tragicis atque Pindaro incognitum est hoc metallorum genus, ab auctore hymni Hom. VI, 9 memoratum: ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν ἀνθεμ' ὄρειχάλκειον, χρυσοῖό τε τιμῆντος. Schol. Apollon. IV, 973: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τελεταῖς φησι μὴ ὑπάρχειν τὸ ὄνομα μηδὲ τὸ τοῦτον εἶδος. Photius: ὄρειχάλκος ὁ διανγῆς χαλκός. V. Boisson. ad Philostr. Her. p. 602. Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 260 seq. 286. Metrol. Unters. p. 347. Tamen Latinorum aurum in

ὄρειχάλκειο (aurichalci) vocabulo latere videtur. Sic auratum antiqui dicebant oratum. V. Macrob. Sat. III, 15 et Glossar. H. Steph., ubi legitur aurochalca. Videtur a Tuscis primum, ex quorum sermone aurum receptum est Latinis, hoc metallorum genus Graecis allatum esse, conflatum ex auro et cupro, proprio illo Tuscorum metallo. Atqui Tyrreni (nempe Tusci) noti sunt auctori hymn. Hom. VII, 8 et cuprum propterea Veneri acceptum fuisse videtur, quod in Cypro insula magna eius metalli vis effodiebatur, unde nomen tulit apud nos. Cuprum enim est metallum Cyprium. V. Engel: Kypros I, p. 43.

V. 128. σίδηρον] ensem. De θήκατο v. adnot. ad Theog. 175.

V. 129. De forma Aeolica κούλιος cf. adnot. ad Oper. 689.

πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον,
 μέσσοι δὲ ξεστοί, περιμήκεες, ἀντὰρ ὀπισθεν
 μόρφνοιο φλεγύαιο καλυπτόμενοι περὺγεσσιν.
 εἴλετο δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἶθοπι χαλκῶ· 135
 κροτὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε,
 δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 ἦτ' εἶρτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

Χερσὶ γε μὲν σάκος εἶλε παναίολον, οὐδέ τις αὐτὸ

V. 132. θάνατ' εἶχον V1.

V. 134. μόρφνοιο] Vulgo μορφνοῖο. V. Allgem. Lehre vom Accent p. 195.

V. 135. εἴλετο δ' ὄβριμον ἔγχος — αἶθοπι χαλκῶ] Vulgo περὺγεσσιν Ἡσυχ. ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος — εἴλετο χαλκῶ, quo nihil potest languidius fingi. Pro εἴλετο tamen M3. V1. Vit. Em. P2. αἶθοπι; porro M2. ἀκάχμιον εἴλετο θυμῶ. Quod recepimus est ex Hermannii emendatione ephem. litt. Lips. l. i. p. 94. Quam emendationem minus probandam esse propterea Rankius putat, quod apud Homerum, ubi hoc versiculo utitur, semper δέξῃ χαλκῶ, non αἶθοπι χαλκῶ reperiat, quo longe sit alterum significantius. Recte quidem, sed eam ipsam ob causam, quod non totum versiculum mutuatus esse videri vellet noster poeta, aliud epitheton addidit. Cf. 156 cum Iliad. XVIII, 535. De ὄβριμον v. ad Theog. 140.

V. 137. ἀδάμαντος] P2. ἀδάμαντον.

V. 138. εἶρτο] V2. ἦρτο. V1. ἔρτο. Φεῖρτο Fl. — κάρη M2.

V. 139. χερσὶ δὲ — παραίολον M2. χερσὶ μὲν Parr. ap. Rank. — εἶχε παν. M3.

V. 132. δάκρυσι μῦρον] Hoc dictum est pro: ciebant lacrimas occisorum cognatis, ut arbitratur cum scholiasta Heinrichus. Scholion enim sic corrigendum est: μῦρον. ἔρρεον δὲ καὶ ἔσταζον, καὶ δάκρυσι μῦρον, ἀντὶ τοῦ μύρεσθαι ἐποιοῦν τοὺς τῶν ἀναιρεθέντων οἰκείους, ἢ μῦρον, ὡς κρητισμένων τῶν βελῶν ὄντων θανασίμῳ φαρμάκῳ.

V. 134. μόρφνοιο φλεγύαιο] Schol.: ἐπτερωμένοι ἦσαν μέλανος αἵετος. φλεγύον ἐκ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸν εἶναι· οἱ δὲ ὄρνεον εἶναι παραπλήσιον γυνί. V. Etym. M. p. 795, 57. Müllerer Orchom. p. 195, 196.

V. 137. ἀδάμαντος] Cf. Blomf. Aesch. Prom. 6 et animadv. ad Theog. 161.

V. 138. εἶρτο] V. ad Theog. 304.

V. 139. Sequitur genuina clipei descriptio, cuius primam imaginem v. 144—160 propter repetitum οὐτι φατειός e v. 161, τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα e v. 164, οἵτινες ἀντιβίην e v. 163, maximeque languentes versus 151—153 et versus 156—159, inepte e carminibus Homericis huc illatos, imitationem alterius v. 161—167 enarratae esse sagaciter exposuit Lehrs. Pop. Auf. p. 245 (= 436 ed. II, primum publ. in Annal. Phil. XXX p. 261—275). Huic adver-

οὐτ' ἔρρηξε βαλὼν οὐτ' ἔθλασε, θανάμα ιδέσθαι. 140
 πᾶν μὲν γὰρ κύκλω κνανῶ λευκῶ τ' ἔλεφαντι
 ἤλεκτρον θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσοῦ τε φαινοῦ
 [λαμπόμενον, κνάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.]
 ἐν μέσσοι δὲ δράκοντος ἔην φόβος οὔτι φατειός,
 ἔμπαλιν ὄσσοισιν πηρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς· 145
 τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλήτο στόμα λευκὰ θεόντων,

V. 140. *Ἰδέσθαι* Fl.

V. 141. Pro *τιτάνω* scribendum esse *κνανῶ* et v. 143 additiciū esse e molestissima repetitione *λαμπόμενον*, cum antecesserit v. 142 *ὑπολαμπὲς*, et e significatu vocabuli *τιτάνω* conclusit Deiters p. 61.

V. 143. *κνάνου*] M2. *κνανοῦ*.

V. 144. *δὲ δράκοντος*] Sic codd. et edd. omnes. Sed ex Tzetzae schol. elucet in quibusdam exemplaribus scriptis inventum esse *δ' ἀδάμαντος*, quod recipiendum in textum esse putabat Rankius. Consideratione non dignum videbatur Deitersio p. 41 not. 100, in altera recensione fuisse putabat Herm. l. l. — *φατειός*] Em. *φατεινός*.

V. 145. *ἔμπαλιν*] P2. M3. *ἔμπαλι δ'*.

V. 146. *θεόντων* M3.

satus est Deiters. de Hesiod. Scut. descr. p. 41 seq., qui draconis imaginem v. 144—150 corruptelis interpolationibusque purgatam altera imagine antiquiorem esse probare studebat, simul e diverso argumento v. 154—160 novam imaginem a. v. 154 incipere concludens, quae pugnae descriptionem contineat. Fortasse autem versibus 144—167 tres continentur recensiones, quarum prima v. 144—153, eiectis v. 151—153, altera v. 154—160, tertia v. 160—167 exhibita est. Paulo aliter Hermannus op. VI p. 207.

V. 141. *κύκλω*] Recte Heinrich. dictum esse censet pro *πᾶν σάκος ἐν κύκλω*, vel *πᾶς κύκλος τοῦ σάκου*. Cf. praeterea Welckerum (Zeitschr. f. Gesch. d. alten Kunst I. p. 553) et Muellerum (Zeitschr. für Alterth. 1834. No. 110). — *ἔλεφαντι*] V. Heyn. Comment. Soc. sc. T. I. p. 111.

et Heinr. praef. ad Scut. p. LIX.

V. 142. *ἤλεκτρον*] τὸ ἤλεκτρον (ab skt. ark splendere cum Curt. p. 131 derivandum) hic non est metallorum genus, sed quod nos dicimus Bernstein, αἱ ἤλεκτροι artificium ex eadem materia. V. Buttm. Mythol. II. p. 346 seq.

V. 144. *φόβος*] horrenda facies. Bene Pausaniam V, 19. comparaverunt Welckerus et Müllerus.

V. 145. *ἔμπαλιν — δεδορκώς*] i. e. *λοξὰ βλέπων*, sive capite verso circumspiciens et despiciens in caudam.

V. 146. *πλήτο*] A radice *πλε*. V. anim. ad Theog. 880. — *λευκὰ θεόντων*] Vid. v. 224. Theogon. 733. Cf. quos laudavit Heinrich. Inventur primum apud Homerum Od. XXIV, 208: *ἐνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισίον θίε πάντη*.

δεινῶν, ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
 δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
 σχετλή, ἢ ἄρα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἴνυτο φωτῶν,
 οὔτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὸν φέροιεν. 150
 [τῶν καὶ ψυχῆ μὲν χθόνα δύνουσι Ἄιδος εἶσω
 αὐτῶν, ὅστέα δὲ σφι περὶ ῥινοῖο σαπίσης
 Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῆ πύθεται αἴη.]
 ἐν δὲ προῖωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο,
 ἐν δ' ὄμαδος τε φόβος τ' ἀνδροκτασίη τε δεδήει, 155

V. 147. μετώπου] V2. προσώπου.

V. 148. δεινὴ ἔρις] Vulgo δεινὴ Ἔρις.

V. 149. αἴνυτο] Recte sic scripsit Dind. ex marg. Em. et V2.; nam εἴλετο, quod vulgo circumfertur, est glossema. M2. adeo εἴλετο βροτῶν. V. Hom. Il. IV, 531: ἐκ δ' αἴνυτο θυμόν. V, 155: φίλον δ' ἐξάινυτο θυμόν.

V. 151. δύμενος V1.

V. 152. περ ῥιν. M2. περὶ ῥινοῖο, sed supra scripto — ρω — M3.

V. 153. κελαινῆ] μελαινή Harl.

V. 155. φόβος τ' — δεδήει] Vit. φόβος τε ἀνδρῶν ἀνδροκτασιῶν. Em. φόβος τ' ἀνδρῶν ἀνδροκτασίη τε. P2. φόβος τε ἀνδρῶν ἀνδροκτασίη. φόβος praeferunt Hermannus et Rankius.

V. 148. δεινὴ ἔρις] δεινὴ Ἔρις ab hoc loco alienum est, vel propter v. 156. Inepte etiam, ut hoc addam, dictum esset: δεινὴ Ἔρις πεπότητο ἐπὶ βλοσυροῦ μετώπου, quod quomodo poeta sibi cogitarit, non facile quispiam assequatur; nam quominus interpretare: draconis cervicis imminet Eris, ut voluit Heinrichus, impedit tam μετώπου vocabuli significatio, quam totius loci tenor. Igitur non erraveris, si ita interpretatus fueris: auf dem grimmigēn Antlitz schwebt (ist ausgedrückt) Kampf wuth.

V. 151—153] Cf. Lehrs. l. l. p. 245 (436): „Die Verse 151—153 sind eine matte Effecthascherei, genau angesehen, nichts sagend.“ Ab omnibus versibus qui praecesserint alienos esse exposuit Deiters. p. 46; cum praesertim verba χθόνα δύνουσι Ἄιδος εἶσω insolenter

coniungantur, verba Σειρίου ἀζαλέοιο construi nequeant.

V. 151. τῶν] ad αὐτῶν pertinens (v. 152), non est articulus, ut voluit Heinrichus, sed pronomen demonstrativum, ut in iis exemplis, quae protulit vir doctissimus, Il. VII, 170. XXI, 114; αὐτῶν oppositum est τοῖς ὁστέοις, aliter atque Il. I, 4.

V. 152. περὶ ῥινοῖο σαπίσης] περὶ coniunge cum σαπίσης. Eodem modo ὅστέα et ῥινοῖο coniunguntur ap. Apoll. Rh. Arg. II, 201: ῥινοῖο δὲ σὺν ὅστέα μούνον ἔεργον. Cf. Valcken. Callim. eleg. fr. p. 27. Similiter Theocr. II, 89: αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὅστέ' ἐτ' ἧς καὶ δέγμα. Ceterum ῥινοῖος femininum est apud recentiores epicos, ut Apoll. Rh. II, 58.

V. 154. προῖωξίς τε παλίωξίς τε] Sic scribendum esse, non Προῖωξίς τε Παλίωξίς τε, quia non belli numina personarum forma

ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ
ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν.

εἶμα δ' ἐχ' ἄμφ' ὤμοισι δαφουινὸν αἵματι φωτῶν,
δεινὸν δερκομένη καναχῆσι τε βεβρονχυῖα. 160

ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν,
δάδεκα, ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων,
οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς νύι φέροισιν·

V. 156—159 eiecerunt Pal. Fl.

V. 157. αούτατον V1.

V. 159. Vulgo δαφουίνεον. Sed recte M2. V1. V. Allg. Lehre vom Accent. p. 294.

V. 160. κανοχῆσι τε βεβρονχυῖα M3., βεβρονχυῖα V1. Vulgo βεβρονχυῖα. Recepti lect. M2. V1., ut iam coniecerat Ruhnkenius.

V. 162. τοὶ βόσκονται, in marg. γε. ταὶ φοβέεσκον M3. Schellersh.

V. 163. Hunc versum eiecerunt Pal. Fl.

praedita significantur, sed verae pugnae imago, monuit Deiters. p. 43.

V. 156—159. Hi versus a rhapsodo sublecti Homero Iliad. XVIII, 535—538. Sed propterea non sunt relegandi. Cf. Herm. l. l. p. 93. Nam de Eride bis memorata dictum est ad v. 148, et cur hic Κῆρ, omnium personarum maxime terribilis, ferri non possit, non perspicitur. Nam personam vere affabre factam hic intellegi, non quasi epithetis describi horrendam medi clipei imaginem, quae Muelleri et Rankii sententia est, eo concludi potest, quod versus 160, nisi faciem personae cogites, inepte adiectus esset. Inprimis autem ἐθύνεον v. 156, pro quo apud Homerum legitur ὀμίλειον, argumento est, haec de industria addita esse a poeta nostro. Nam ἐθύνεον est vocabulum Hesiodicum. V. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 55. Similiter Deiters. l. l.: „Denique versus 156—159 prorsus hic sensum non haberent, nisi pugnae commemoratio praecessisset;

set; quos cur ab alio poeta, quam qui 154—155 scripserit, profectos esse credamus, iustam causam desidero.“

V. 157 seq. His personis τεθνηῶτος, νεούτατον et αούτων tres pugnae sortes: letum, vulnus et captivitas, significantur. Maxime memorabilis est αούτος forma, etiam Homero l. l. usurpata. Nam analogum erat ἀνούτατος Il. IV, 540 vel ἀνούτητος, unde ἀνούτητι Il. XXII, 371, si ab ούτάω derivandum erat. Cf. Flach. Digamma p. 9.

V. 160. Cf. Deiters l. l. not. 102: „Versum 160 suspectum habeo, qui primum in Homero isto loco haud legitur, praeterea et argumenti ineptiis et scribendi generis molestia a caeteris abhorret. Ipsum adeo versum ab una manu haud esse confectum crediderim, sed verbis δεινὸν δερκομένην nescio unde adscriptis cetera postea addita ut versus efficeretur.“

V. 161—167. E Lehrsii sententia p. 249 (440) prolata prima imago duodecim serpentum, qui per totum clipeum dispersi κνά-

τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναγή πέλεν, εὔτε μάχοιτο
 Ἀμφιτρωνιάδης, τὰ δὲ δαίετο θανματὰ ἔργα. 165
 στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι·
 κνάνεοι κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεα.

ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
 ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἰεμένων τε.
 τῶν καὶ ὀμιληδὸν στίγχεσ ἦῖσαν· οὐδέ νυ τοίγε 170
 οὐδέτεροι τρεῖτην· φρεῖσσόν γε μὲν ἀχένας ἄμφω.

V. 164. μάχετο V1.

V. 165. θανματὰ] Hoc pro θαντὰ recepi cum Gaisf. et Dind. ex V2. Palat. Par. (ap. Ruhnck.) Neap., duobus Flor.; θανμαστὰ P2. Med. duo alii Florr. ap. Lennep. Vit., θέσκελα unus Flor. ap. Lennep., ἐδέετο θανμαστὰ M2., θανμαστὰ etiam V1. — Ἔεργα Fl.

V. 166 seq. στίγματα — κνάνεα] Male habet ultima vocis κνάνεα producta, quae Herm. ad Orph. p. 702. coniecerat στιγμαῖ — κνάνεαι, quod sustentatur Pal. Par. 2. Vit. M3. V1., qui habent κνάνεοι. Nunc autem recipiendum esse putat κνάνεοι, quae constructio propter δράκουσι mutata sit. Mihi simplicissimum videtur post δράκουσι interpungere, ut ad κνάνεοι suppletur ἦσαν, ut v. 183. Nam istam mutatam constructionem non facile tuleris in tam arcte coniunctis vocabulis. — Φιδεῖν Fl.

V. 169. M2. τ' ἰεμένων.

V. 170. ὀμιληδὸν] P2. V2. ὀμιλαδόν. — ἴσαν etiam V1. — τοίγε] Sic Par. pro τώγε vel τῶν γε (sic M2.), quod habent ceteri. Qui illud mutarunt, eos male habebat pluralis in τοίγε et οὐδέτεροι iunctus duali τρεῖτην. ἴσαν τῶν γε M3.

V. 171. οὐδέτεροι] P2. οὐδέτερον. M2. V1. οὐδ' ἔτ. τρεῖτην M3. Porro M2. φρένας ἄμφω.

νου πτύγας v. 143 implent κνα-
 νέοις νῶτοις qui v. 167 memo-
 rantur.

V. 164. Haec Rankius ita interpretatus est, ut non de collis ipsorum serpentum dentibus intellegeret, sed de dentibus pugnatorum, qui tremore colliderentur, cum Hercules in pugnam procederet. Hoc vero prorsus non patitur ratio verborum ὀδόντων μὲν καναγή πέλεν et τὰ δὲ δαίετο ἔργα. Capita ista serpentum ita scuto infixa erant, ut thysanorum instar propendula moverentur cum scuto sublata et ultro citroque moto. Hinc effectus est stridor dentium collis faucibus.

V. 165. δαίετο θανματὰ ἔργα] Δαίετο, ardebant fulgore

metalli. Heinr. θανματὰ pro θανμαστὰ, ut ἀγατός pro ἀγαστός, ἀδάματος pro ἀδάμαστος.

V. 166. ἐπέφαντο ἰδεῖν] V. Matth. Gr. §. 535.

V. 168—177] Altera imago aprorum leonumque pugnae, quam cum admodum frigida et ieiuna sit, non ab eodem poeta profectam esse, qui sequentem Lapitharum pugnam descripserit, suo iure conclusit Deiters. p. 17.

V. 168. χλούνων] Contractum esse videtur ex χελούνης, ut a χελών derivetur, quod apprimè accommodatum apro est propter varronum incondita rostra, ut Lucilius ait.

V. 169. θ' ἰεμένων τε] V. adnot. crit. ad v. 65.

ἤδη γὰρ σφὶν ἔκειτο μέγας λῆς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
δοιοί, [ἀπουράμενοι ψυχᾶς, κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
αἶμ' ἀπελείβει' ἔραξ'· οἱ δ'· αὐχένας ἐξεριπύοντες,
κείατο] τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι. 175
τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
ἀμφοτέροι, χλοῦναί τε σύες χαροποὶ τε λέοντες.
ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα Δρύαντά τε Πειρίθοόν τε

V. 172. λῆς] V1. 2. M2. λῆς. Sed v. Allg. Lehre v. Acc. p. 241. Recte λῆς M3.

V. 173. δυοί — ψυχᾶς M2.

V. 174. ἀπελείβει' M2.

V. 176. ἐγειρέσθην, sed supra ἀγ. M3. — κοτέον τε] Vit. κότέον τε.

V. 178. ὑσμίνη μάχη A. V1.

V. 179. καὶ νέα V1. — Δρύαντα M2. — Φάνακτα Fl.

V. 173. ἀπουράμενοι] Recte reflexivam mediū significationem ita agnoscit Hermannus, ut ἀπουράμενοι etiam ad leones pertinere dicat, qui invicem se interfecerant. Paulo aliter Rankius: „qui sibi vitam eripuerant sc. pugnando prae reliquis, i. e. qui pugnantes vitam amiserant.“ Hoc autem admodum mire dictum foret neque valeret nisi de eo, qui ipse mortem sibi conscivisset. Idem Rankius οἱ δὲ (v. 174.) oppositum esse putat αἶματι eodem versu, cum pateat οἱ δὲ pertinere ad solos apros, σφί vero v. 173 tam ad leonem, quam ad apros. Melius autem Lehrsius versus 173—175 ita cognovit contrahendos esse, ut post v. 172 sequerentur verba δοιοὶ τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι, laudatus a Deiters. p. 16 not. 50. — De ἀπουράμενοι cf. Hartel. III, p. 26 seq.

V. 178—190. Tertia imago Lapitharum et Centaurorum pugnae, in qua imaginis certam cogitationem servari probare studebat Deiters. p. 12.

V. 178. Λαπιθάων] V. Boettiger. Griech. Vasengem. I, 3. p. 75. Müller. Orchom. p. 194 seq.

V. 179. Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα] Haec recte ita explicantur ab Heinrichio, ut omisso τῶν articulo ἀμφὶ periphrasin personae facere videri debeat pro Καινέως τ' ἄνακτος Δρύαντός τε κτέ. Secutus est Deiters. p. 15 not. 48: „Vix moneatur oportet, quod pridem observavit Graevius, praepositione ἀμφὶ ipsas tantum personas significari notissimo dicendi genere.“ Ceterum cf. l. l. p. 13: „Ipsam autem quam Hesiodus descripsit imaginem praebet ingens amphora illa a Francoisio anno 1844' Clusii reperta, in cuius collo picti sunt Centauri arboribus lapidibusque adversus Lapithas scutis et ensibus armatos pugnantes; omnibus autem figuris nomina adscripta sunt, partium sane temporis iniuria oblitterata. Supersunt Centaurorum Ἀσβολος, Πετραῖος, Ἄγριος, Ἰλαιος, Πυρρός, Ὀρόβιος, Μελαγχαιτης, Lapitharum Θεσεύς, Ὀπλον, Καινεύς, Ἀντίμαχος, et fragmentum

Ὀπλέα τ' Ἐξάδιόν τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε 180
 Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄξον Ἄρηος,
 Θησέα τ' Ἀργείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
 ἀργύροισι, χρύσεια περὶ χροῦ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο
 ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστὴν 185
 Ἄρκτον τ' Οὔρειόν τε μελαγχαιτὴν τε Μίμαντα

V. 181 seq. Pro his versibus Em. Μόψον δ' Ἀργείδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. V. 182 in *Iliad.* I, 265 migravit. V. Wolf. *Proleg.* p. XXVII.

V. 182. ἐπιείκελον Fl.

V. 183. Hic versus, quia deest in MS. M2. Voss. et Harl., pro spurio habetur a Ruhkenio, Gaisfordio et Dind. Secuti sunt Schoem. W. — χρύσεια V1.

V. 184. Κένταυροι. V] Em. Κένταυροί θ', M2. Κενταῦροι δ'.

V. 185. Πετραῖον V1.

V. 186. Οὔρειον] V2. Οούριόν τε, M2. τ' οὔριον — μελεγχέτην, M3. Θούρειόν τε, V1. θ' οούριόν.

nominis *APT*, in quo *Αρνὰς* latere suspiceris; quorum quae sit cum Hesiodiis compluribus congruentia manifestum est."

V. 181. Cf. Deiters. p. 15: „Est autem inter Lapitharum nomina quo facile careamus Mopsus Ampycides, qui ab antiquioribus in Argonautarum numero saepius profertur, inter Lapitharum nomina hand invenitur. (Lapitham eum Strabo nominat IX p. 443 et Ovidius *Met.* XII, 466, qui potuerunt hunc ipsum locum respicere). — Quem versus si postea adiectum habemus, restitutam accipimus et imaginis symmetriam, in qua octoni ab utraque parte sese aggrediantur, et ipsius descriptionis, ubi quinis de utrisque versibus exponatur."

V. 183. Bello Lapitharum et Centaurorum ab illis victorum indicatur victoria militiae ordinata incedentis acie atque cultioribus armis instructae de rudi antiquioris temporis agmine reportata. Hoc significatur etiam nominibus Lapitharum et Cen-

taurorum, de quibus vide Müller *Orchom.* p. 197. Buttm. *Mythol.* II. p. 221, significatur etiam versu, ἀργύροισι, χρύσεια περὶ χροῦ τεύχε' ἔχοντες, apud illo Lapithis, et altero ἀργύροισι, χρυσεῖας ἐλάττας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Centauris, rudioribus armis usis, accommodato. Quibus consentaneus est v. 190 ἔγχεσιν ἢ δ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ἀριγῶντο; nam ἔγχεα, pila, sunt opposita ἐλάταις, rudibus Centaurorum perticis. Nam Κένταυροι magis videntur κομποφόροι esse quam κέντροες ἔπλων (*Il.* IV, 391.). Post ἀργύροισι supple ἦσαν.

V. 186. Cf. Deiters. l. 1.: „Videmus enim Mimantem epitheto ornari μελαγχαιτῆς, unico huius generis in hac imagine neque cum eius describendi genere satis conveniente; nam quomodo crines nigri in argentea figura exprimerentur? In amphorae autem pictura illa inter ipsa nomina erat *Μελαγχαιτῆς*, quem legimus etiam apud *Diodorum* (IV, 12); *Μίμας* autem

καὶ δύο Πένκειδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε,
 ἄργύροισι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσίν ἔχοντες.
 καὶ τε συναϊγδην ὥσπερ ζωοὶ περ ἔοντες
 ἔγχεσιν ἢ δ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. 190
 ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδάκεις ἔστασαν ἵπποι
 χρυσεοί, ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἑναρφόρος οὐλλίος Ἄρης
 αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, προλέεσσι κελεύων,
 αἵματι φοινικίους, ὥσπερ ζωὸς ἑναρίζων,
 δίφρῳ ἐπεμβεβῶς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε 195
 ἔστασαν ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.

V. 188. ἄργύροισι — ἔχοντες] ἀργυρέας — ἔχοντας Harl.
 — ἐν χερσ. M3.

V. 189. συναϊγδην] Ita Vir doctus in observ. misc. I. p. 416
 cum Med. cod. Voss. Etym. M. p. 40, 31 pro eo, quod ante Heinr.
 edebatur, συναϊκτην, quod retinet Buttman. Lexil. I. p. 16.

V. 192. ἑναρφόρος] Em. ἑναρφόρος, M3. V1. et alii ap.
 Rankium ἑναρφόρος, Med. P2. ἑναροφόρος.

V. 193. αἰχμῆ] Harl. ἔγχος ex glossemate; M2. ἔγχος τ'.

V. 195. ἐπεμβεβῶς] Sic Em. P2. Harl. ἐμβεβῶς Tr.
 δίφρον Harl. δίφρον Dind.

neque in artis monumentis neque apud poetas inter Centaurorum nomina invenitur. Itaque sine dubio apud Hesiodum quoque Μελαγχαιτης Centauri nomen est, in Μίαντα autem aliud nomen latet nobis pro certo haud definiendum. Ipse Deitiesus suspicabatur τ' Ἀργιόν τε aut τε Λυκόν τε coll. Ovid. Met. XI, 332, melius O. Iahnus τ' Ἐλατόν τε coll. Apoll. II, 5, 4.

V. 191—196. Quarta imago Martis, in curru sedentis peditesque ad pugnam incitantis.

V. 192. ἑναρφόρος] Mira compositionis imago male ad analogiam πυρφόρος vocabuli directae. Ex variis lectionibus apparet ab initio scriptum fuisse ἑναρηφόρος, etiam reliquis vocabulis pro versus ratione mutatis; ἑναρφόρος, cuius patrocium susceperunt Buttmanus Gr. Gr. uber. II, p. 352. Schneidewinus Coni. crit. p. 11 et Rankius, ab analogia nondum video commendatum; nam omnia

composita, quae σ illud in commissa habent, eo utuntur post vocalem posito, tamquam rhythmico adminiculo, quod hic prorsus non opus erat. Ergo cur adiecissent inutile illud σ, cum inde literarum ρσφ compositio nasceretur Graecis inaudita? Igitur ex ΕΝΑΡΦΟΡΟΣ scribendo factum esse videtur ΕΝΑΡΦΟΡΟΣ; ἑναρφόρος autem sequitur analogiam verbi χερνίπτομαι. V. Lobeck. Phryn. p. 669.

V. 193. προλέεσσι] Προλέες pedites esse observavit Aristarchus, de quo cf. Lehrs. Ar. p. 118. Aliam interpretationem tentavit Hermann. op. IV, p. 288.

V. 194. ἑναρίζων] Haec vocabulo ἑναρίζειν indita interficiendi notio usurpata est etiam Homericæ ætatis. Cf. Lehrs. Ar. p. 145.

V. 195. Δεῖμός τε Φόβος τε] Pallor et Pavor Latinis. V. Liv. I, 27. Eckhel. Doctr. num. II, 5. p. 226. V. praeterea

ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 τῆ ἱκέλη ὥσει τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 ἔγχος ἔχουσ' ἐνὶ χειρὶ χροσεῖην τε τρυφάλειον,
 αἰγίδα τ' ἄμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὄχητο φύλοπιν αἰνήν. 200
 ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέσῳ
 ἡμερόεν κιδάριξε Διὸς καὶ Ἀητοῦς υἱὸς
 χροσεῖη φόρμιγγι· [θεῶν δ' ἕδος ἄγνός "Ὀλυμπος·

V. 198. *Φικέλη* Fl.

V. 199. *χροσεῖην τε τρυφάλειαν*] *Servavimus vulgatam, quanquam prima vocabuli χροσεῖη syllaba contra epicum morem correpta est. Corripitur autem ex more Boeoticō apud Pindarum. V. Boeckh., de metris Pind. p. 289. Flach. die beiden etc. p. 11. Monstrum versus infandum foverunt: ἔγχος ἔχουσ' ἐν χειρὶ χροσεῖην τε τρ., Gaisf. Boissonadus, uterque M2. 3. V1. 2. secutus. Revocavit etiam Rzach. Dialekt p. 368. Cf. La Roche, Hom. Unters. p. 41. Dind. ex coniectura Hermannii ad Orph. p. 813 et Bentl. ἐν χειρὶν ἰδὲ χροσεῖην τρυφάλειαν, dedit. Alia est Hermannii emendatio in ephem. Lips. φαεινήν τε τρ. ex Hom. Il. X, 76. — ἐνὶ χειρὶ*] Sic scripsimus cum M3. Harl. Med. χροσεῖη pars codd. et edd. omnes.

V. 200. In M2. scribitur alia manu *λείπει κἀνταῦθα*. Etiam Muetzellius de emend. Theog. p. 262 hic lacunam animadvertisse sibi videtur.

V. 202. *Διὸς καὶ Ἀητοῦς υἱὸς*] Sic scripsimus cum Boiss. et Dind. ex M3. V2. (tribus Flor.) et Neap. Ceteri *κιδάριξεν Ἀητοῦς καὶ Διὸς υἱός*.

V. 203—204. eiec. cum Lehrsio Goettl. Koechl. Schoem. Fl. v. 204 eiec. cum Heinrich. Dindorf. Weis. V. 204 post

Hom. Il. IV, 440. XI, 27. XIII, 229. XV, 119. Sunt Martis et Veneris filii. V. schol. ad Theog. 934 et animadv. ad h. v. De Phobo v. Aeschyl. Sept. 45 seq.

V. 197—200. Sequitur quinta imago Minervae armatae et in proelium ruentis, quae luculenter Homeri recordationi debetur. Cf. Iliad. V, 738 seq.

V. 198. *ὥσει τε*] Hoc τε cognatum est illi in *ολά τε, ἐπέι τε*.

V. 199. *τρυφάλειαν*] *Olein:* observations sur une note de l'ouvrage intitulé: peintures de vases antiques p. 7 et Buttmannus Lexil. II. p. 250 a *τρύω* et *φάλος* derivandum esse cen-

sent, quod vetat syllaba prima in *τρυφάλεια* correpta. Etiam Vergilio vulgaris explicatio placuisse videtur, Aen. VII, 785: triplici crinita iuba galea. *Τρυφάλεια* paulatim pro *τριφάλεια* scriptum est ab iis, qui a *θύρω* (ut *τετράθυρος* Op. 440) aut a *τρυφάω* inepte deducerent. Sic *Ἀμφικτιόνες* mutati sunt in *Ἀμφικτόνες*. Cf. Curt. p. 149. Alia quaedam exempla dedit Welcker. Trilog. Prom. p. 479. Cycl. epic. p. 220.

V. 201—206. Sexta imago deorum saltantium chori, Apollinis *κιδάριζοντος*, Musarumque canentium.

ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωντο
ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι.] θεαὶ δ' ἐξήρχον αἰοιδῆς 205
Μούσαι Πιερίδες, λιγὴ μελπομένης εἰκνύαι.

ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
κυκλοτερῆς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
κλυζομένῳ ἱκελος· πολλοί γε μὲν ἄμ μεσον αὐτοῦ
[δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυόοντες, 210
νηχομένοις ἱκελοι· δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες]
ἀργύρεοι δελφῖνες ἐφοίτων ἔλλοπας ἰχθῦς.

v. 206 traïci iussit Hermann. Post v. 203 aliquos versus excidisse putabat Rank. Utrumque retinuit Pal.

V. 203. ἀγνός] V1. et alii quidam codices, teste Lennepio ἀγνὸν Ὀλυμπον. Heinrich. et Dind. D. Heinsii coniecturam ἀγνυτ' receperunt coll. 279 et 348.

V. 205. ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' cum Graevio Heinrichius. Hanc distinctionem non patitur sedes δέ particulae. Revocavi pristinam posituram cum Boiss. et Dind.

V. 206. μελπομένης] Sic V2. Ceteri μελπομένας. M3. Πιερίδες μελπ. — *Ἐικνύαι* Fl.

V. 208. κασιτέροιο M3.

V. 209. ἄν μεσον M3. — *Ἰκελος* Fl.

V. 210 seq. Spurius esse Lehrsius l. l. p. 248 (438) suspicatus est, quem secutus Deiters, p. 23 continuos 209 et 212 pro genuinis habet, v. 212 mutato ἐθούων ἔλλοπας ἰχθῦς in ἐφοίτων ἰχθυόοντες.

V. 212. ἐφοίτων] Sic pars codd. Dind. Koechl. ἐθούων cum Diacono Goettl. Pal. Schoem. Fl., quod suo iure iam reiecerat Herm. op. VI p. 198.

V. 203 seq. Minervae imaginis descriptionem inepto additamento inquinatam esse docuit Lehrs. l. l. p. 247 (437), qui v. 203—204 pro spuriis eiciendos censebat. Melius Deiters. p. 20 cum Baumeistero verba χρυσαίη φόρμιγγι aptissima esse neque Apollinis commemorationi deesse posse, contra verba ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι prorsus esse superflua et molestam prae se ferre repetitionem propter v. 201 ratur, v. 203 θεων δ' ἔδος — 205 ἐν ἀγῶνι eiecit. Veri non dissimile videtur, additamentum recordatione versuum hymn. Hom. II, 8 seq. III, 249. IV, 120 ortum esse.

V. 207—215. Septima imago portus cum delphinibus et piscibus, in cuius ripa piscator cum iaculo sedet.

V. 207. ἀμαιμακέτοιο] V. adnot. ad Theog. 319.

V. 208. πανέφθου κασιτέροιο] V. Etym. M. p. 650, 34. Eckhel. Doctr. num. I, 1. p. XXIII. Varin. p. 339. Dind.

V. 211. ἀναφυσιόωντες] Ovid. Met. III, 686: acceptum patulis mare naribus efflant. Hermannus vero non recte ἀναφυσιόωντες coniungi iubet cum ἔλλοπας ἰχθῦς, ut sit „aufscheuchend.“

V. 212. ἔλλοπας] V. Lobeck. ad Phryn. p. 78.

τῶν δ' ὑπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες· ἀντὰρ ἐπ' ἀκταῖς
ἦστο ἀνήρ ἀλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορροῖοντι εὐικῶς. 215

ἐν δ' ἦν ἠνυκόμεον Δανάης τέκος, ἱππότα Περσεύς,
[οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσσὶν οὔθ' ἐκὰς αὐτοῦ,
θαῦμα μέγα φράσσασθ' ἐπεὶ οὐδαμῆ ἐστῆρικτο.
τῶς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις]
χρῦσεος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα. 220

V. 213. τῶν δ'] Sic V2. M3. Em. δ' vulgo abest. — ὑπο-
χάλκειοι V1.

V. 214. δεδοκημένος] P2. δεδοκευμένος. Pro ἦστο Bentl.
ἔξετ'.

V. 215. *FeFoικῶς* Fl.

V. 216. ἠνυκόμεον Δανάης τέκος] ἠνυκόμεοιο nonnulli codd.
ap. Rankium, quorum magna pars neque τέκος agnoscit. Mirum,
nī ii, qui ἠνυκόμεοιο scripserunt, Δανάης vel legerunt vel pronun-
tiarunt. V. Herodian. περὶ μόν. λέξ. p. 8, 1.

V. 218. φράσσασθ' ἐπεὶ] Sic Koechl. Schoem. Fl. cum
plurimis codd. φράσσασθαι, ἐπεὶ scripserant Goettl. Dind. Pal.
propter Herm. hymn. Hom. III, 133. Spitzner. de versu Gr.
her. p. 464.

V. 219. τῶς M2. V. Lehre v. Accent. p. 335. Lehrsius
Quaest. ep. p. 63. quibus locis demonstrare possit Apollon. Dyscol-
um pronunciassse ὦς, nescio. Ipse Apollon. oxytonon tantam
agnoscit.

V. 220. χρῦσεος] Coni. Deiters. Vulg. χρῦσειον. — ἔσχε V1.

V. 216—228. Octava imago
Persei festinantis, omnium diu-
dicatu difficillima. De genealo-
gia Persei Hercules pronepotis
v. Eudoc. p. 334 seq.

V. 217. οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων
— ἐκὰς αὐτοῦ] De magnete
lapide cogitaverat Goettlin-
gins propter Plin. Histor. nat.
XXXIV, 42: Magnete lapide
Dinocharēs architectus
Alexandriae Arsinoes tem-
plum concamerare inchoa-
verat, ut in eo simulacrum
eius e ferro pendere in aere
videretur. Intercessit mors
et ipsius et Ptolemaei, qui
id sorori suae iusserat
fieri. Heinrichius putabat
clipei oram Perseum non
contigisse pedibus, aliter atque Gor-
gonēs, quae in clipeo incederent

i. e. orae clipei inniterentur.
Hermannus, Perseum clavo
ita scuto infixum esse, ut pen-
dere videretur (coll. Aeschyl.
Sept. 547. Euripides Rhes.
306.) Cf. Deiters. p. 24: „Quae
verba, qui explicando ad artifi-
cii rationem referre conati sunt,
poetae mentem mihi non intel-
lexerisse videntur, qui miracu-
lum proferre voluit ab humano
artifice haud perficiendum; eam
autem ipsam ob causam hic
Volcani mentio incitur, qui in
superioribus nusquam erat no-
minatus.“ Itaque Deitersius
omissis v. 217—219 leni muta-
tione χρῦσεος pro χρῦσειον cur-
sum orationis restituit, cui ad-
iungit v. 224 ἀμφὶ δὲ μιν —
228, duplicem recensionem in
tota descriptione agnoscens.

ὄμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 χάλκεον ἐν τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτάτο·
 πᾶν δὲ μεταφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
 Γοργούος· ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θῆε, θαῦμα ἰδέσθαι,

V. 221. ὄμοισιν δέ μιν ἀμφὶ] Vide ne scripserit poeta δέ οἱ ἀμφί. Hermannus δ' ὁ μὲν ἀμφί, ut, quemadmodum licet dicere περιβέβληται ξίφος, ita dicatur ἀμφίκειμαι ξίφος. Similiter sane Polemo in Brunck. Anal. II. p. 184 καὶ περίκεισο ἄνδρα; sed an ita hic Hesiodus dixerit, dubito. Rankius γε μὲν, sed pronomine carere locus non potest.

V. 222. χάλκεον] Med. χαλκίον. In iis, quae sequuntur, olim Herm. Orph. p. 694. ὁ δ' ἐπτάτο ὥστε νόημα scribi iusserat, quod in textum recepit Dind., νόημ' ἐπτάτο Pal. Vit. Vid. Spitzner. l. l. p. 10 seq. νόημ' ἐποτάτο M3., quod rec. Schoem. Koechl. Fl. νόημα ποτάτο Goettl. Pal. al.

V. 223. κάρη] κάρα V2.

V. 224. κίβισις V2., κίβισις Em. M2. 3. Apollod. II, 4., κίβιρις Par. V1., κίβισις Schol., Commel. Steph. — *ἰδέσθαι* Fl.

V. 223. δεινοῖο πελώρου] Recte monuit Heinrich. anti-
 quiores esse in effingenda Me-
 dusa terroris notionem, ut apud
 Homer. Od. XI, 633 et Apol-
 lod. II, 4, quae ita post im-
 mutata est, ut mirandae pulcri-
 tudinis Gorgonem fuisse poetae
 narrarent. Ita Pindar. Pyth.
 XII, 28 εὐπαράου κράτα Με-
 δούσας dicit.

V. 224. κίβισις] Hoc voca-
 bulum mirae originis Cypriorum
 esse dicit Hesychius. Mirum
 est propterea, quod quae apud
 antiquos reperiuntur in *ισις* de-
 sinentia substantiva plerumque
 abstractam habent, ut ita dicam
 notionem, ut ξένισις, ἀγώνισις,
 κοῦφισις, ὄπισσις, νόμισις (cf.
 Lobeck. ad Phryn. p. 351),
 derivanda illa ab verbis in *ιζω*
 exeuntibus. Mihi eiusdem origi-
 nis esse videtur atque κισσύ-
 βιον i. e. κισύσιον per metathe-
 sin trajectis syllabis et cognatum
 cum κισωτός. V. Isidor. Origiu.
 20, 9: „Cibutum Graecum nomen
 est, quod nos arcam dicimus.“
 Eiusdem esse originis atque κισ-
 σύβιον docet Suidae κισσιβίς,
 Kustero et recentioribus editori-

bus omissum; qui a κισός de-
 ducunt κισσύβιον (quod apud
 Homerum ubique est vini vas)
 immemores fuerunt praecepti
 Catonis de re rust. 111: si
 voles scire, in vinum aqua
 addita sit nec ne, vascu-
 lum facito de materia ede-
 racea. Nam non continet
 vinum vas ederaceum. Cf.
 praeterea Etym. M. p. 513:
Ἡλοδοσος ἐν ἀσπίδι· ἀμφὶ δέ μιν
κίβισις θῆε, θαῦμα ἰδέσθαι· ἐβά-
σταξεν ἐν δευτικῷ τινι ἀγγελίᾳ
τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης ὁ
Περσεύς, quod totidem verbis
 ex scholiis ad hunc versum ex-
 scriptum esse observavit Ran-
 kius p. 215. Cf. p. 32 seq.
 Apollod. II, 4. Apud Hesych.
 est κίβισις et κύβισις pro πήρα,
 κίβισις (sic) pro κήλη. Apud
 Zenob. Prov. I, 41 est κίβισις.
 Usus erat hoc vocabulo Calli-
 machus. V. fragm. CLXXVII.
 Ceterum cf. Deiters. p. 25:
 „Iluc pertinet vasculi antiquis-
 simi temporis imago, in qua
 Perseum manibus pedibusque
 extentis fugientem et κίβισιον
 in tergo ferentem sequitur pri-
 mum Mercurius ipse festinans,

ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηρωεῦντο φαεινοί, 225
 χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
 κείτ' Ἴδως κυνέη νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.

αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἑοικῶς
 Περσεὺς Δαναΐδης ἐπιταίνετο. ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρῶοντο, 230
 ἴεμεναι μαπέειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μέγαλῳ ὄρυμαγδῶ
 ὄξεα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
 δοιῶ ἀπηρωεῦντι ἐπικυρτώντε κάρηνα.

V. 225. κατηρωεῦντο] Em. κατηρωοῦντο Harl. κατηρωῶντο.

V. 226. κροτάφοισι Ἰάνακτος Fl.

V. 228. Ἰεφοικῶς Fl.

V. 229. Δαναΐδος τ' M2., Δανάης V1.

V. 230. φαταί] P2. aliique ap. Rankium φατοί.

V. 231. μαπέειν pars codd. ap. Rank. — χλωροῦ] Em. χλωροῖς.

V. 232. ὄρυμαγδῶ] ὄρυμαγδῶ V2. M2. V1. P2. — Ἰιάχεσκε Fl.

V. 233. δράκοντε] M2. 3. V1. δράκοντες. Antea pro ὄξεα καὶ λιγέως P2. ὄξεα κεκλήγως, M2. ὄξεως καὶ λιγέως.

V. 234. ἐπικυρτώντε] ἐπικυρτώντε Med., ἐπικυρτώνετε M3. Vid. Buttm. Gr. ub. I. p. 499.

deinde Gorgones duae horrenda facie, strictis vestibus indutae alisque praeditae quantumque possunt festinantes."

V. 227. Ἰίδως κυνέη] Poetis Germanorum antiquis dicitur Nebelkappe, Tarnkappe. De Orci galea vide, quos laudavit Heinrich., Hom. Il. V, 845 et Heynium ad Apollod. II, 4.

V. 228—313. Sequitur additamentum recentius ad Homericam Scuti Achillis descriptionis imitationem expressum, quod non a v. 237 initium capere, sed a v. 228 docuit Lehrsius l. l. p. 249 (439). Similiter Deiters. p. 27, qui pro αὐτὸς μὲν scribendum esse ἔπειτα δὲ exposuit. V. 228—313 „Zweites Rhapsodisches Machwerk“ Fl.

V. 228. ἐρρίγοντι] Participium perfecti ἔρριγα, cum in carminibus Homericis non inveniatur, a Boeotica Hesiodi patria oriundum esse opinatus est Rzach. Dial. p. 444. Simile perfecti participium κεκλήγων comparet Scut. 379. 412, cuius altera forma κεκλήγως legitur Scut. 99. 442.

V. 232. βαινουσέων] Mirum Gorgones non alis instruxisse poetam nostrum, qui est in recentioribus habendus. V. Apollod. l. l. — ἰάχεσκε dictum est pro videbatur resonare aes incedentibus Gorgonibus.

V. 233. ζώνησι] Hic est pro loco, quo cingi tunicae solebant. Nam ipsi serpentes Gorgonibus

λίμαξον δ' ἄρα τῶγε· μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας 235
 ἄγρια θερκομένω. ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρῆνοισι
 Γοργείοις ἐδουεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 ἄνδρες ἐμαρνάσθην πολεμήια τεύχε' ἔχοντες,
 τοὶ μὲν ὑπὲρ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῆων
 λοιγὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ προθέειν μεμαῶτες. 240
 πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες
 μάρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδητήτων ἐπὶ πύργων,
 χαλκίων, ὄξυν βόων, κατὰ δ' ἐδρῦπτοντο παρειάς,
 ζωῆσιν ἱκελαί, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.

V. 235. λίμασον — ὀδόντες M2., λίμασον M3., λίμασον V1.

V. 236. ἐπὶ δεινοῖσιν δὲ κ. M3.

V. 237. γοργίης M2. — οἱ δ' ὑπὲρ] ἡδ' ὑπὲρ V2. οἱδ' ὑπὲρ Par. Exspectabas οἱ γὰρ ὑπὲρ αὐτέων: sed illud epicae dialecti magis proprium.

V. 238. Post ἔχοντες delevimus interpunctionem maximam cum Dind.

V. 239. ὑπὲρ] Sic cum Iohanne Diacono M2. Harl. V1. Koechl. Schoem. Fl. ἀπό M3., quod praetulerant Rank. Goettl. Pal.

V. 240. προθέειν] προθέειν Par. ap. Rank. A. It., παραθέειν M2., δὲ διαπραθέειν M3.

V. 242. μάρνασθ' M2. — ἐπι] V2. ἀπό.

V. 243. χαλκίων] Sic scripsimus cum Hermanno. Codd. χάλκισον, quos secuti sunt Rank. Goettl. Pal. Koechl. Schoem. Fl.

V. 244. ἱκελαί, ἔργα Fl.

erant pro cingulis, ut apud Heliodor. Aeth. III, 4: ζώνην δὲ ἐπεβέβλητο τοῖς στέρνοις — δυοῖν δρακόντοιν τὰ μὲν σφραῖα κατὰ τῶν μεταφρένων ἐδέσμενε, τοὺς δὲ αὐχένιας ὑπὸ τοὺς μαζοὺς παραμείψας καὶ εἰς βρόχον σκολιὸν διαπλέξας καὶ τὰς κεφαλὰς διολισθῆσαι τοῦ βρόχου συγχωρήσας ὡς περὶ τῶν τοῦ θεσμοῦ κατὰ πλεῖστων ἐκατέρων ἀπηώρησεν.

V. 236—270. Sequitur nova imago, qua pugna de obsidenda urbe describitur, et ipsa partim ad Homeri verba II. XVIII, 509—540 expressa. Nam v. 237—240 apud Homerum multo copiosius narrantur et v. 241—248, quibus mulieres in

turribus clamantes senesque intra urbis muros precantes effinguntur, duobus versibus Homericis v. 514—515 redditi erant. Extremi tantum v. 248—270 apud Homerum non inveniuntur. Duarum urbium descriptionem (v. 236—313) ab initio tantum v. 239—242 et v. 270 (scripto δάκρυσι μυδαλέαι) — 280, omisis omnibus, quae ne apud Homerum quidem inveniuntur, comprehensam fuisse coniecit Deiters. p. 35 seq.

V. 243. χαλκίων] Goettlingius coniecit poetam verbis χάλκισον ὄξυν βόων dicere voluisse ἐν χαλκῷ ὄξυν βοῆσαι mulieres, ut ὄξυν βόων quasi pro uno vocabulo dictum esset. Via probabiliter.

ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆες ἔσαν γῆρας τε μέμαρπον, 245
 ἀθροοὶ ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
 χείρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
 δειδιότες· τοὶ δ' αὐτε μάχην ἔχον· αἱ δὲ μετ' αὐτοὺς
 Κῆρες κνάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 δεινωποὶ βλοσυροὶ τε, δαφουνοὶ τ' ἄπλητοὶ τε 250
 δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων· πᾶσαι δ' ἄρ' ἴεντο
 αἶμα μέλαν πιεῖν· ὄν δὲ πρῶτόν γε μεμάρποι

V. 245. *τε μέμαρπον*] Sic cod. Par. in marg. man. II γρ. γῆρας τ' ἐμέμαρπον quod librarii errore obscuratum est. Neque aliter Mon. 91 in scholiis. Probatum nostra lectio codice antiquissimo M3., qui et ipse *τε μέμαρπον* vitiose scriptum praebet, et M2. in quo *μέμαρπον* dilucide expressum est. Alteram grammaticorum scripturam textus cod. Par. et nota marg. Mon. 91 exhibent γῆρα τε μέμαρται, quae placuit Koechl. Minus recte cum Rankio Goettl. Pal. γῆρας τε μέμαρπεν scripserant errantes in eo, quod M3. *μέμαρπεν* praebere existimabant, frustraque defensi a Rzachio Dialekt. p. 435. Quartam denique lectionem agnoscit scholiasta, *μέμαρπεν* sc. αὐτοὺς τὸ γῆρας ἀντὶ τοῦ κατελάμβανε. Quintam immisit Schoemannus γῆρας τ' ἐμέμαρπεν. Ceterum cf. scholion Mon.: τὸ γῆρας κατέλαβον. γρ. γῆρα δὲ μέμαρται, ἦγον μεμάραται ὑπὸ τοῦ γῆρας.

V. 246. *ἔκτοσθεν*] Sic cum codd. M2. 3. recte scripserunt Wolf. Boiss. Lennep.; male Schoem. et Koechl. cum Dind. Heinrich. *ἐκτοσθεν*, quod intruserunt librarii, Homericam descriptione (v. 515) adducta. Cf. scholia p. 57 Rank. Pari modo lectio v. 245 γῆρας τε μέμαρπεν ab iis profecta est, qui eiusdem versus Homericum verba οὗς ἔχε γῆρας vel Od. XXIV, 390 ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπεν exprimere volebant. — *ἔσαν*, quod Wolfius scripsit pro ἔσαν Rankiusque probavit, hic locum non habet, cum neque imperfecto neque aoristo verbi eundi hic opus sit. — *ἐν δὲ θ.* M3.

V. 247. *σφετέροις τέκεσσι* V1.

V. 250. *δεινωποὶ*] *δεινωταὶ* Harl., *δεινωτοὶ* — *βλοσυροὶ* (suprascr. ol) *τε δαφουνοὶ* M2. — *ἄπλητοὶ*] Duo codd. ap. Rankium et A. It. *ἀπληστοὶ*.

V. 251. *ἔχοντες* V1.

V. 252. *γε μεμάρποι*] Scripsimus e conii. Deiters. *μεμά-*

V. 246. *ἔκτοσθεν*] Conveniant ante portas seniores, ut spectarent propius, timidioribus fensim intra moenia relictis.

V. 249. *Κῆρες*] Multum differunt a Parcis v. 258 seq., quae vitam afferunt et mortem; *Κῆρες* mortem tantum eamque violentam; *Κηρῶν* nec numerum nec nomina novit Homerus II. XII, 326: *Κῆρες ἐφροσάσιν μυρταίαι*. XXIII, 78: *Κῆρ, ἦπερ λάχε*

γενόμενον. Tot enim sunt *Κῆρες*, quot necis sunt genera. Simonid. Am. fr. I, 20 B.: *ἀλλὰ μυρταίαι βροτοῖσι Κῆρες κἀνεπίφραστοὶ δύαι καὶ πήματ' ἔστιν*. V. adnot. ad Theog. 217. Ceterum *Κῆρες κνάνεαι* sunt *μέλαιναί*, ut in epigr. Aeschylis in Brunck. Anal. I. p. 148 *κνανέη Μοῖρα*.

V. 252. *πρῶτόν γε μεμάρποι*] Iam Lehrsius P. A. p.

καίμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῶ
βάλλ' ὄνυχας μεγάλους, ψυχὴ δ' Ἄιδόςδε κατῆεν
Τάρταρον ἐς κρυόνειθ'. αἱ δὲ φρένας εὐτ' ἀρέσαντο 255

ποιεν cum V 2. Rank. Goettl. Pal. Schoem. Fl. μεμάρποιεν cum aliis codd. Koechl.

V. 254. ψυχὴν M 2. 3. Schellershem. Harlei. — κατῆεν] Hanc formam posebant Matthiae Gr. §. 219. Wolf., laudati a Deiters. p. 36 not. 90. Codd. et add. κατεῖεν. — ψυχὴν — καθίει egregie coni. Hermann. — Ἄφιδόςδε Fl.

244 (434) not. rem explanare tentavit, duas horum versuum recensiones agnoscens, quarum altera singulae Κῆρες singulata describantur, altera omnes simul de uno viro (v. 261) pugnantes. Paulo aliter Deiters. p. 36, qui et ipse duas recensiones cognoscens alteram atque genuinam, in qua multae Κῆρες, contineri v. 251 πᾶσαι, 252 — πείειν, 255 — αἱ δὲ φρένας —, 256—257, alteram, in qua una Κῆρ, ad Homeri exemplum redditam v. 251 πᾶσαι, 252 (scripto μεμάρποι), 253—254 scite exposuit.

V. 254. βάλλ'] V. adnot. ad v. 245. Non opus esse videtur ea explicatione, quam proposuit Matth. Gr. §. 304. — Ἄιδόςδε κατῆεν] Nuper Rzach. Dial. p. 453 Matthiae ei et Wolfii interpretationem revocans, κατεῖεν eo tempore, quo vetustae litorae in recentiores ionicas commutatae sint, vitiose pro κατῆεν scriptum esse docuit, quam formam epicam esse apud omnes constet (v. Il. XII, 371), quanquam Kühner. Gr. ub. I p. 663 κατεῖεν miram imperfecti formam esse putaverit. Versus autem sane corruptus est, cum Ἄιδόςδε quoque quin propter sequens Τάρταρον ἐς κρυόνειθ' perverse dictum sit, dubium non possit esse. Neque vero in restituenda lectione a scriptura ψυχὴ proficiscendum erit, sed ab accusativo ψυχῆν, quem praeter alios codex antiquissimus M 3. exhibet, quapropter Hermannus

omnium optime quaestionem tractavisse videtur, scribens ψυχὴν — καθίει. Hoc autem confirmatur nota marginali cod. M 2., qua κατεῖεν voce ἐπεμψαν explanatur.

V. 255. Τάρταρον ἐς κρυόνειθ'] Haec ut Hesiodi aetatem sapiant, multum abest. Longe diversus est Hades a Tartaro. Cf. Heinr. praef. p. LIX. Thierschium de Hes. p. 27. V. adnot. ad Theog. 726—819. Schoem. Theog. p. 87 not. 2. Flach. System p. 115—125. Tolerari possunt in Anacreontis carmine XLIV. Bergk. διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς. — εὐτ' ἀρέσαντο] Ita recte: cum animum suum satiassent sanguine. Nam φρένας ἀρέσκομαι quanquam proprio significat delecto mihi animum atque propria verbi delectandi potestas dativum (αἷματι ἀνδρομέω) exigebat, tamen a poeta nostro huic verbo adiuncta est replendi vis. Hinc additus genitivus est. Boissonadius quam recte fecerit recipiendo εὐτ' ἄρ' ἔσαντο, ipse viderit. Nam ἔωμεν, ad quod lectores suos amandavit (Il. XIX, 402), prorsus destitutum analogia est; debebat scribi aut ἔωμεν (v. Buttm. Lexil. II. p. 130 seq.) aut ἔωμεν, quod, quamquam minus probabile, profectum est ab iis grammaticis, qui ab ἔωω derivarent. V. Allgem. Lehre v. Accent. p. 78. Spitzner. excurs. XXXI. ad Iliad.

αΐματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν δίπτασκον ὀπίσσω,
 ἄψ δ' ὄμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον ἀντίς ἰούσαι.
 [Κλωθῶ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφήσσω
 Ἄτροπος οὐτι πέλεν μεγάλη θεός, ἀλλ' ἄρα ἦγε
 τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερός τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.] 260
 πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δοιμεῖαν ἔθεντο.
 δεῖνὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμῆνασαι,
 ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰώσαντο.

V. 255. εὐτ' ἀρέσαντο] εὐτ' ἄρ' ἔσαντο V2. Par. Schol., M3. εὐτ' ἄρ' ἔσαντο, V1. εὐτ' ἄρ' ἔσαντο, M2. αὐτὰρ (spat.) ἔσαντο. Rankius scribendum putat εὐτ' ἄσαντο.

V. 256. ἀνδρομέου M2.

V. 258. Λαχεσίφιν V1. Pro ὑφήσσω Vit. ὑφάτω.

V. 259. ἀλλ' ἄρα ἦγε] Sic Pal. M3. V1. P1. 2. Vit. pro vulgato ἀλλὰ καὶ ἔμπης. Harl. Med. ἀλλ' ἄρα ἦδε. M2. ἄρα δ' ἦδε. Herm. ἀλλ' ἄρα τῶν γε ἦδε μὲν ἀλλάων. Rankius τῶνδε μὲν ἀλλ'. Ἀλλὰ cum γε μὲν hic componitur ut nostrum aber cum doch. Antea pro πέλεν V1. πέλει.

V. 260. γε abest a V1., qui paulo post προφερός τε πρεσβυτάτη.

V. 263. ἰώσαντο] V2. ἰσώσαντο. Post h. v. in P2. Vit. aliisque versus 253. repetitus. — *Ἰωώσαντο* Fl.

V. 258—260. Iam Guietus dubitaverat, utrum *Κῆρες* illae differrent a *Parcis*, an hae principes essent, seu praesides illarum. Postea Hermannus et propter copulae defectum, et quia haec de *Parcis* narratio dissecat ea, quae de mortis *Fatis* enarrantur, versus pro altera recensione habuit. Neque dissentit Rankius, qui aut loco suo eos esse movendos aut post v. 263 transponendos censuit, neque Deitersius p. 37. Minus recte Goettlingius v. 258—260 propter necessitudinem, quae intercederet inter *Κῆρας* et *Μοίρας*, quasi parenthesis signis includendos esse putavit, cum poeta v. 261 non de *Parcis* ageret, sed de *Κηρεί*, ad quas reditum sibi pararet. Versus eiecit Koechl.

V. 258. ὑφήσσω] Minor erat figura *Atropos* propter decrecentem aetatem, cui mors proprior esse videbatur. Sic enim artifex graviolem *Atropi*

aetatem indicare voluit, interprete Hermanno l. l. Atque haec interpretatio mire sustentatur antiquissimo opere caelato in villa Albani Cardinalis Romae asservato, quo non representatur *Leucothea* cum *Baccho* tribusque nymphis, ut putabat *Winckelmannus* Opp. III. p. 194 ed. n., neque *Rhea* cum aliis deabus, quae sententia est *Panofcae* (*Annali dell' inst. di corrisp. arch.* IV. p. 217), sed matrona (*Ceres fortasse*) cum infante (*fortasse Demophoonte*) et tribus *Parcis*, filum vitae infantis nentibus. Prima, eaque figura maxima, est *Clotho*, quae sequitur minor, *Lachesis*, et tertia, formaque minima, *Atropos*, quae parcere filo velle videtur. Eam imaginem, quae est apud *Winckelmannum*, non admodum accommodatam veritati esse ipse vidi. Ceterum ὑφήσσω est debilior, οὐτι μεγάλη forma minor.

παρ δ' Ἀχλὺς εἰστίμει ἐπισμυγερὴ τε καὶ αἰνή,
 χλωρὴ, ἀύσταλέη, λιμῶ καταπεπηυῖα, 26
 γουνοπαχῆς, μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεςσιν ὑπῆσαν.
 τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
 αἷμ' ἀπελείβειτ' ἔραξ' ἢ δ' ἄπλητον σεσαοῦα

V. 264. τε abest a M2.

V. 265. ἀύσταλέη] Rhed. M2. ἀύαλέη.

V. 266. γουνοπαχῆς] γουνοπαχῆς M2. Med. P2., γουνοπαχῆ Harl. γουνοπαχῆς V1. Hermann. praefert. γουνοπαχῆς cum Maltbyo comparans γουνοπαχῆς. — ὑπῆσαν] V2. Dind. ἐπῆσαν.

V. 267. τῆςδ' duo ap. Hank. — μὲν abest a V1.

V. 268. ἀπέλειβεν V1. Pro ἄπλητον Herm. ἄπληστον.

V. 264. Ἀχλὺς] „Huius vocabuli notionem non recte intellexerunt, qui tristitiam esse sibi persuaserunt, Tan. Faber ad Longin. περὶ ὕψους IX, 26, Goettlingius, Hermannus, Müllerus. Caliginis enim est huius vocabuli notissima apud Homerum significatio, Il. V, 127. XV, 668. XVII, 591. Od. XX. 356.“ Sic Deitersius, qui postquam exposuit, Parcarum descriptionem esse ieiunam, impolitam et frustulis undique conquisitis compositam (1. propter verbum prorsus inauditum ὑπῆσαν; 2. propter verba μάχην δριμύειαν ἔθεντο v. 261 sumpta e v. 411; 3. propter verba inepte coniuncta ὄνυχες χεῖρας τε θρόσεως et propter inauditam vocis ἰσάσαντο notionem v. 263), sic pergit: „Ab utraque autem ceterisque omnibus quae in hac descriptione leguntur differt Ἀχλὺς descriptio eo, quod consulto in eam omnia coniecta leguntur quae taedium lectori et fastidium moveant (offenderunt in ea iam veteres, Longin. περὶ ὕψους IX, 26).“ „Verum enim vero, si ut de hac re certi aliquid assequamur, horum omnium cum sequenti lactae urbis imagine coniunctionem consideramus, videmur in novas incurrere difficultates; cum prorsus non coniuncta ea esse nobis appa-

reat. Nam verba δάκρυσι μυδάλεη, quae versus 270 initio leguntur, primum si grammaticam rationem spectamus, cum praecedentibus non cohaerent, deinde si sententiam consideramus eis quae de Achlye dicuntur prorsus inutiliter adduntur; nam quisvis sentiet frigide et superflue foedis illis pulveris, sanguinis et cuiusque generis sordium imaginibus postremo etiam lacrimas adici. Unde si argumentum sumpseris Achlyis imaginem inter numina illa non esse veterrimam habendam, videbis eiecta illa cum ceteris multo etiam minus coniunctionem fieri posse; nam neque de Parcis neque de Keribus dici possunt verba δάκρυσι μυδάλαι.“ V. adnot. ad v. 236.

V. 266. γουνοπαχῆς] V. Oper. 497. Lobeck. ad Phryn. p. 535.

V. 268. ἄπλητον σεσαοῦα] Perperam Heinrichus interpretatus est: dentes terribiliter stringens; nihil significat nisi: distorta propter moerorem facie, ut aegre eam adspiceres, aegre ad eam accederes (ἄπλητον). — Duorum participiorum perfecti formam masculinam apud Hesiodum non invenies: σεσαοῦα, τεθαλυῖα Scut. 276, Theog. 902. fr. 170. V. Rzach. Dialekt

εἰσθήκει, πολλή δὲ κόνις κατενήνοθεν ἄμους,
 δάκρυσι μυδαλή. παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν· 270
 χρούσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυροῖς ἀραρυῖαι
 ἐπὶ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαταῖς τε χοροῖς τε
 τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρου ἐπ' ἀπήνης
 ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναιῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὄρωρει·

V. 272. ἐπὶ πύλαι] P2. ἐπὶ πύλαι — θαλυῖαι pro τε χοροῖς τε. Voluit, ut videtur, θαλαῖαις τε, nisi ob oculos versabatur v. 276.

V. 273. εὐσώτρου ἀπ' M2.

V. 274. ἦγοιεντ'] V2. ἦγοῦντ'.

p. 445. σεσᾶρός legitur Theocrit. VII, 19. σεσᾶρός XX, 14.

V. 269. κατενήνοθεν] Tam large sibi iniecit pulverem, ut vel ad humeros deflueret. Hinc patet, quam male apta sit Guieti coniectura ἐπενήνοθεν, de qua v. Ruhnck. ad hymn. Cer. 278, quem laudavit Heinr.

V. 270—313. Altera imago urbis voluptatibus diversi generis splendentis, quae apud Homerum II. XVIII, 491—508 prima est. Cf. Deiters. p. 30: „Atque duarum rerum, quas Homerus in ea accidere narrat, nuptiarum et litis civium, priorem solam videmus nostrum imitatione expressisse v. 272—280, ipsis plerisque verbis ex Homero petitis, ἦγοντο 274 = ἠγύνεον II. XVIII, 493, αἰδομένων δαίδων 275 = δαίδων ὑπὸ λαμπομενάων 492, πολὺς δ' ὑμέναιος ὄρωρει 274 = 493, deinde 277 seq. conformatis ad exemplum Homericorum v. 494 seq. Addita deinde brevi commissionis descriptione (281—283) non ex Homero petita transit poeta ad enarranda ea, quae ante urbis portas accidunt, ipso consilio ab Homero alieno; in quibus primum equitatum commemorat v. 285: deinde breviter reddit Homericas segetis, messis et vindemiae imagines 287—300, quarum unaquaeque apud illum propriam

imaginem efficit (541—549, 550—560, 561—572) ubi rursus singulas voces illinc petiit. Quibus peractis adicit pugilatum et luctationem 301, venationem 302—304, denique curruum certamen 305—313, quorum omnium nihil apud Homerum legimus.“

V. 270. Hunc locum in animo habuit Lucian. de astrol. 22: καὶ τὰς πόλιας τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποίησατο καὶ τὸν χορὸν καὶ τὴν ἀλωήν.

V. 271. ὑπερθυροῖς ἀραρυῖαι] ὑπερθύριον trabs transversa, qua postes iunguntur; occurrit etiam Hom. Odys. VIII, 90. Ab hoc differt στροφήγῃ, cardo. Heinr.

V. 272 seq. ἀγλαταῖς τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον] Hoc scilicet de industria artifex iunxerat antecedentibus tanquam prorsus contrarium. Ἄνδρες autem sunt πολῖται.

V. 274. ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναιῖκα] Pompa nuptialis sic erat instituta. Praecedunt ancillae cum facibus (276); sequitur currus cum sponsa (373), post agmen claudunt duo chori, cum fistulis (277) alter, alter cum citharis. Huic pompae ab altera parte (sc. a domo sponsi) obviam fit (v. 284 πρόσθ' ἔκειον) coetus iuvenum (281: ἔνθεν δ' αὐθ' ἐτέρωθε νέοι κάμαζον), partim saltantium (ὑπ' ὀρχηθμῶ

τῆλε·δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε 275
 χερσὶν ἐνι δμῶν· ται δ' ἀγλαΐη τεθαλυταί
 πρόσθ' ἔκιον· τῆσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔποντο.
 τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἔσαν ἀυδῆν,
 [ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.]
 αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα. 280
 ἔνθεν δ' αὐθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὄρχηθμῶ καὶ αἰοιδῆ,
 τοί γε μὲν αὖ γελῶντες ὑπ' ἀύλητῆρι ἕκαστος
 πρόσθ' ἔκιον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλαίαι τε χοροὶ τε
 ἀγλαΐαι δ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόλορος 285
 νῶθ' ἴππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες

V. 276. ται δ'] Tr. αἱ δ'. Porro ἀγλαΐαις M2. Harl. Pal. Pro δμῶν cum Guieto Hermannus δμῶν, ut ad servas (ται δέ) pertineat. Certe Vit. ἀνιδμῶν.

V. 277. τῆσιν] Sic P2. Vit. Rehd. M2. Med. (a sec. man.) Boiss. Vulgo τοῖσιν, ut V2.

V. 278. ὑπὸ] Sic M3. V1. P2. Vulgo ὑπαί. — ἀυδῆν] αἰοιδῆν V2., ἔσαν αἰοιδῆν V1.

V. 279. Ἄγνυτο Ἡχώ Fl.

V. 280. αἱ] Sic codd. οἱ e coniectura Guieti scripsit cum Herm. Goettlingius.

V. 281. ὑπ' abest a Schellersh. Antea ἐτέρωθι M2. — αὐλοῦ] αὐλῶ V2. Antea pro αὐθ' P2. V1. αὐ.

V. 283. γελῶντες ὑπ' ἀύλητῆρι ἕκαστος] Sic scripserunt cum codd. M3. al. schol. apud Rankium p. 59, schol. Ravenn. ad Aristoph. Aves 1426. Lennep. Palei. Koehl. Weisius. Male codd. plurimi γελῶντες ὑπ' ἀύλητῆρι δ' ἕκαστος, quod receperunt Gaisfordius. Rankius. Goettlingius aliique. Totum autem versum postea additum esse, cum verba ὑπ' ἀύλητῆρι ἕκαστος propter ὑπ' αὐλοῦ prorsus sint superflua, non probavit Deiters. p. 35 not. 88.

V. 284. θαλαίαι V1.

καὶ αἰοιδῆ), partim iocantium verbis (γελῶντες). Herm. τῆσιν v. 277, sed ται μὲν v. 278 et οἱ δ' v. 280. Ceterum cf. O. Mueller. Histor. litt. gr. I. p. 33 seq. Ceterum insignis est usus vocabuli ἄγεσθαι ἄκοιτιν, quod plerumque de marito dicitur, quo commotus Heynius ad Iliad. XVIII, 493 ἦγον τε coniecit adstipulante Paleio in adnot. ad v. 273. Sed cf. Od. IV, 10. XV, 237. XXI, 214. V. ad Theog. 994.

V. 279. ἀπαλῶν] Sunt subtili arte facta ora hominum. Sed iure versum pro spurio habuit Deiters. p. 35 not. 87, cum e v. 348 compilatum esse manifestum sit.

V. 281. κώμαζον] V. Heinr. praef. LIX.

V. 286. νῶθ' ἴππων ἐπιβάντες] Hoc non est aetatis Homericae, qua curru vehuntur, non equitant. Atque hic intellegi equites, non desultores et salitionem, patere videtur ex

ἤρεικον χθόνα διαν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 ἔσταλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺν λήιον· οἶγε μὲν ἤμων
 αἰχμῆς ὀξεῖησι κορωνιόωντα πέτῃλα,
 [βριθόμενα σταχύων, ὥσει Δημήτερος ἀκτὴν.] 290
 οἱ δ' ἄρ' ἐν ἔλλεδανοῖσι δέον καὶ ἐπιτνον ἀλώην,

V. 287. ἐπιστολάδην M2.

V. 288. ἔσταλτ quidam ap. Rank., ἔστειλαντ' M2.

V. 289. αἰχμαῖς V1. — κορωνιόωντα] V. Ioh. Diacon.: διαφορεῖται. καὶ γὰρ κορωνιόωντα (sic M2.) γραφεται, ἤγουν μέλινα — ἢ κορωνιόωντα, ἤγουν ἑσθλῶδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εὐογκα· κορύνη γὰρ ἢ ῥάβδος. Schol.: κορωνιόωντα. ἐπικαμπῆ γεννήματα. κατεχρήσατο· πέτῃλα γὰρ τὰ φύλλα λέγονται. κορωνιόωντα V2. Steph. Dind. Rank. Goettl. Schoem. Fl. κορωνιόωντα It. 2., quod praeferebat Heinr., κορωνιόωντα M3. (hic in m. γέμοντα· τῶν σταχύων ἐπλήρου ad v. 290, ut videtur) V1. Boiss. cum Lennepio, Koehel., et sic legisse videtur scholiasta apud Rank. p. 59 ἐθέριζον ἐν αἰχμαῖς καὶ ἐν δρεπάναις ὀξεῖαις τὰ πέτῃλα καὶ τὰ ἐπικαμπῆ φύλλα. — κορωνήεντα Pal. κορωνιόωντα Med.

V. 290. βριθόμεν' ἀσταχύων M2. Versum uncis secluserunt Pal. Fl.

V. 291. ἐν] abest a V2. — ἐπιτνον] Sic V2. Plures Flor. Par. Vit. Ioh. Diac. Rehd. cod. Voss. Etym. M. p. 366, 43. Heinr. Boiss., ἔλεδανοῖς δὲ καὶ ἐπιτνον ἀλώην M2., ἔλεδ. — ἐπιτνον V1. ἐπιπλον quidam codd. ap. Rank., Dind. Gaisf. ἐπιπλον cod.

pompa ab Heliodoro descripta Aeth. III. init.

V. 287. ἐπιστολάδην] ἀνεσταλμένως Schol., succincta tunica.

V. 288. ἔσταλατο] Similes formae tertiae personae perf. et plusquamperf. sunt κερύφαται Theog. 730. Oper. 386. τετεύχατο Theog. 581, vocali antecedente εἶατο Theog. 622 (ubi cf. adnot.). κείατο Scut. 175. κέατο Scut. 241. V. Rzach. Dialekt p. 440. Ceterum cf. scholia p. 59: ἀροτριῶντες δὲ τοὺς χιτῶνας ἀνεσταλμένους εἶχον ἐπιταῖς ζώναις.

V. 289. αἰχμῆς] Mirum est, quod poeta utitur hoc vocabulo, quod plerumque de hasta dicitur, quapropter Paleius ἄρηης ex Oper. 573 reponendum esse coniecit. Neque vero scholiis res explanatur, in quibus paraphrasis extat ἐν αἰχμαῖς καὶ ἐν δρεπάναις ὀξεῖαις.

V. 290. Δημήτερος ἀκτὴν] Ab ἄγνωσται deducendum esse vocabulum non persuadent scholiastae Hom. Il. XI, 630, ubi vide Heynium. Nam apud Hesiodum Oper. 466 de granis non fractis pinsendo usurpatur. Potius est derivandum de radice ἀκ, ut ἀκρός et ἀκρίς. Cf. Ioh. Schmidt. Wurzel Ak p. 81. Curt. Etym. p. 494. Dubium autem est, num scholiasta apud Rank. l. 1, qui ὡσανεὶ ὄντα δῶρον τῆς Δημήτερος interpretatus sit ἀκτὴν legerit. Totum versum esse superfluum et spurium, cuius prior pars ad versus 295 sive 300 similitudinem confecta, altera ex Oper. 32 sive 466 sumpta sit, ostenderunt Deiters. p. 31 not. 83 et Paleius in adnot. ad h. v.

V. 291. ἐπιτνον ἀλώην] praeparabant aream, eamque quasi sternebant; solebant enim sub dio grana exterere,

οἱ δ' ἐτρυγάνων οἴνας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν· [ὑπὸ τρυγητῆρων
λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσιν. 295
οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν.] παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
χρῦσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περιφρονος Ἡφαίστιοι,
σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέησι κάμαξι,

Bar. a sec. manu. — ἀλωήν] ἀλωῆ Robins. Heinr. Boiss. Heyn. ad Hom. II. XXII, 402.

V. 292. οἱ δὲ τρυγάνων Spitzn. de versu her. p. 95. melius. *φοῖνας* Fl.

V. 293. ἐς ταλάρους ἐφόρευν] ἐν ταλάροις ἐφ. V1. 2. duo Flor. Lenner. Boiss. Et sic voluit Herm. l. l. — ὑπὸ τρυγητῆρων] ἀπὸ τρ. Flor. Nam Vit. 293 et 296 οἷδ' οὖν τ' ἐς ταλάρους.

V. 294—300. Heinr. et Rank. verba μεγάλων ἀπὸ ὄρχων — ἐς ταλάρους ἐφόρευν includi iusserunt, Guiet. vv. 296—300, Hermannus pro genuinis habet, scripto tamen v. 296. οἷδ' οὖν ἐς ληνοὺς ἐφόρευν, cum Vit. habeat οἷδ' οὖν τ'. Trium recensio- num vestigia Dindorfius detexit, quarum prima, v. 293—295, altera v. 296—298, tertia v. 296, 297, 300 (v. 299 enim plurimis codicibus abest) continetur. Paleius v. 293—295 ut alteram recensio- nem versuum sequentium uncis seunxit. Melius Schoemannus v. 293 ἀπὸ — 296 ἐφόρευν uncis seclusit.

V. 294. βότρυας abest a V1.

V. 296. ἐς ταλάρους] Vulg. Rank. Schoem. Koechl. .Fl. — ἐν ταλάροις cum Bar. Goettl. Pal.

V. 297 et 313 *Ἔργα* Fl.

V. 298. ἀργυρέησι] V1. ἀργυρέοισι. Heinr. ἀργυρέοις: videtur καμάκεσσι scribere voluisse.

quod etiam nunc faciunt Itali. V. Voss. Verg. Georg. I, 176. Ceterum hic solum transitiva imperfecti ἐπιτρυνον invenitur significatio.

V. 293. ὑπὸ τρυγητῆρων] Hi quidem accipiebant a vindemiatoribus, uvas porrigentibus, atque acceptas in calathos (ἐς ταλάρους) colligebant.

V. 295. ἀργυρέης ἐλίκεσσιν] Epithetum ἀργυρέης male me habet; hic enim non erat locus de metallo exponendi, ex quo facti erant flexuosi racemi: factum hoc est infra v. 297 χρῦσεος ὄρχος et 298 ἀργυρέησι κάμαξι.

V. 296. οἱ δ'] Hi sunt ipsi τρυγητῆρες secundum Lenne-

pium apud Boiss., quod sequitur παρὰ δέ σφισιν ὄρχος. — παρὰ δέ σφισιν ὄρχος] pro ὁ δὲ παρὰ πᾶσιν αὐτοῖς ὄρχος (antes). De vocabuli ὄρχος notatione cf. schol. ad Theocr. I, 48: Ἡσιόδος δὲ ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιγον τῶν ἀμπέλων φύτεϊαν. V. 297. κλυτὰ ἔργα] De hoc plurali apposito singulari subiecto v. Matth. Gr. §. 293.

V. 298. κάμαξι] καλάμοις. V. Achill. Tat. I, 15: ἀμπελοὶ δὲ ἐκατέρωθεν τοῦ δένδρου καλάμοις ἐποχούμενοι, et quem ibi Iacobsius allegavit p. 471. Io. Chrysostomus. κάμακτες igitur sunt harundines, quibus ab una arbore ad alteram complicatae transeant vites, quemad-

[τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ἀύλητῆρι ἕκαστος]
 βριθόμενος σταφυλῆσι· μελάνθησαν γε μὲν αἶδε. 300
 οἷγε μὲν ἐτρόπεον, τοί δ' ἤρουν. οἱ δ' ἐμάχοντο
 πύξ τε καὶ ἔλληδόν. τοί δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν

V. 299. Hic versus deest in V2. M2. Par. Rehd. 4 Ital. apud Lennep. alisque apud Rank. Adscriptus erat margini tanquam diversae recensionis versuum 282. 283 atque postea inepto loco repositus. παίζοντες recte Harl. Med. Ceteri παίζονται et τῷ γε. Pro αὖ Harl. σύν. Cf. schol. Mon.: ἔν τισιν οὐ φέρεται ὁ στίχ.

V. 300. Etiam h. v. uncinis inclusit Gaisf. cum Heinr. Pro βριθόμενος Harl. σειόμενος. Pro γε μὲν alii ap. Rank. δὲ μ. Pro αἶδε alii ap. Rank. αἷγε. δέ μιν αἷγε M2. V1., δὲ μὲν αἶδε M3.

V. 301. τοί δ'] V2. οἱ δ', M2. οἶδ'.

V. 302. λαγὸς M2., λαγὸς ἤρουν V1.

modum etiam nunc in Italia videre licet. Hinc patet, qui dici a poeta potuerit σειόμενος κάμαξι.

V. 300. μελάνθησαν] Folia et cincinni erant argentea (295), uvae tamen ipsae nigrae (ex auro). Helioid. Aeth. III, 4: οἱ δὲ ἤσαν μὲν τὴν ὕλην χρυσοῦ, τὴν δὲ χροιάν κνάνεο· ὁ γὰρ χρυσοῦς ὑπὸ τῆς τέχνης ἐμελαίνετο.

V. 301. ἐτρόπεον] Cf. Hom. Odys. VII, 125. Etym. M. in bibl. Paris. ap. Ruhnkenium: ἀπότροπος οἶνος· τραπεῖν γὰρ τὸ αὐτὸ (sic scr. pro αὐτὸ) τῷ πατήσαι. ὄθεν καὶ τὸ πρό τοῦ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς ἀπότροπος οἶνος λέγεται. οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσει ἀσπίδος· Ἡσιόδου. — Ceterum de harum voluptatum conexu v. Lehrs. P. A. p. 244 (435): „Nun aber sehe man hier. Was vor der Stadt geschieht, zerfällt in Geschäfte und Belustigungen. Von den Belustigungen sind die gleichartigsten Reiten, Faust- und Ringkampf, Wettfahren. Das erste steht v. 286, kein voller Vers, das zweite, nachdem dazwischen Pflügen, Ernten, Weinlese und Keltern be-

schrieben, v. 301, kein voller Vers in zwei Hexameter vertheilt, eintretend am Schluss des einen, dessen vorhergehender Theil dem Keltern des Weines angehört; das dritte endlich, getrennt davon durch drittheilb Verse Jagd, 305—313, sage neun vollständige Hexameter. Wie gehen, wenn ich aus anderm Beleidigenden noch eins ausheben soll, bei den ländlichen Geschäften Personen und Lokal durch einander.“ Et confidentius Deiters. p. 31: „Quamobrem nullus dubito, quin omnibus istis antea omissis haec fuerit genuina verborum coniunctio 285 νῶθ' ἔπικον ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἐμάχοντο 301 πύξ τε καὶ ἔλληδόν, quorum loco alius Homericam illam agriculturae descriptionem recitaverit versu aut 295 aut 298 (seu 300) finitam.“ Ceterum idem etiam in versibus sequentibus duas agnoscit recensiones, quarum altera v. 305—309, altera 310 (scriptis πὰρ δ' αὐτοῖς ἰππῆες ἔχον πόνον) — 313 comprehensa sit; tacet autem de venatione v. 302—304.

V. 302. πύξ τε καὶ ἔλληδόν] De ἔλλειν luctari v. Hom. Iliad. XXIII, 714, quem locum laudavit Heinr. Nonn.

ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρό,
 ἰέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἰέμενοι ὑπαλύξαι
 παρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις 305
 δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 ἠνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους
 ὄντα χαλαίνοντες, τὰ δ' ἐπικροτόεντα πέτοντο
 ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτευν.
 οἱ μὲν ἄρ' αἰδιδιον, δὴ ἔχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν 310

V. 303. *καρχαρόδοντε κύνε πρό*] *Hermannum non solo πρό offendit, quod debebat hoc ordine legi: πρό δὲ καρχαρόδοντε κύνε vel πρό τε κ. κ., sed etiam dualis. Nam solo duali, non addito δύο, non uti Graecos dicit, nisi cum ipsa rei ratio dualem quodammodo poscat, ut in ὄσσε, χεῖρες, ἔκπω vocabulis; atque ἔκπω quidem sine δύο esse equorum par, currui adiunctum, duos vero equos a grege quodam libere vagantes esse δύο ἔκπω. Pronum esse igitur corrigere πρό δὲ τῶνδε δύο κύνε καρχαρόδοντε. Cf. v. 402. Sed nunc tutatur vulgatam. Pro πρό Par. πρόσ, in V1. prorsus deest.*

V. 304. *μαπέειν*] *μαρπέειν* P2. — *ὑπαλύξαι*] M3. *Pal. ἀπαλύξαι.*

V. 305. *ἀέθλοις*] *ἀέθλων* Rehd. P1. 2., *ἀέθλω* Harl. M2. 3. Sic etiam V1. (qui antea habet αὐτούς) multique alii ap. Rankium, qui hoc praefert propter v. 312. Sed ex Hom. II. XXIII. intellegitur praeter eum, qui primum meruisset praemium, etiam reliquos, quamquam victos, competitors accepisse praemia.

V. 306. *ἀπλεκ.* M2., *εὐπλεκτέων* V1 (qui antea pro μόχθον habet μόθον).

V. 307. *ἔφθοσαν* M2.

V. 308. *ἐπικροτόεντα*] V1. *ἐπικροτόεντα, ἐπικρατέοντα* est vitium typogr. edit. Stephani. M3. *όντα* (supra ἠνία) *χαλαίνοντες* (supra ἄν) *ἐπὶ κροτόεντα.* Pro *πέτοντο* M2. *πειτόντο.*

V. 310. *δὴ ἔχον*] Sic M3. *δὴ* abest a V1. 2. M2. Vit. rel.; deesse syllabam iam suspicatus erat Herm. qui *οἱ μὲν ἄρ' ἔμπεδον αἰὲν ἔχον πόνον* coniecerat, quod *αἰδιδιος* vocabulum in-

Dionys. XXXVII, 560: *ἔην δ' ἀμφίδρομος ἀνήρ ἄνδρα παλινδίνητον ἄγων ἑτερόξυγι παλμῷ ἔλκων ἐλκόμενός τε.* Cf. Krause de Gymn. et Agonist. Graec. I. p. 418. — *λαγός*] Accusativus Doricus a *λαγός* nominativo, de quo cf. adnot. ad Theog. 60. — *ἤρευν* de retibus appositis intellegit Heinr., nec immerito, si Herodoti I, 123 memineris. Non tamen opus est, ut continuo de retibus cogites, cum *ἤρευν* etiam

significet studebant capere, non capiebant. V. Elmsl. ad Eur. Heracl. 1003 et Schaeffer. App. ad Demosth. I. p. 337.

V. 305. *ἱππῆες*] Esse certamen curule, non equestre, recte monuit Heinr.; *ἱππῆες* igitur sunt aurigae, non equitantes.

V. 306. *ἐπλεκέων*] Cf. 63.

V. 310. *αἰδιδιον*] De etymo huius vocabuli cf. Curt. Etym. p. 359, qui formationis analogā *μαψιδιος* et *μινννθάδιος* atfultit.

νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.
τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
χρῦσειος, κλυτὰ ἔργα περιφρονος Ἡφαίστιο.

ἀμφὶ δ' Ἴττυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι εἰοικώς·
πᾶν δὲ συνέιχε σάκος πολυδαίδαλον. οἱ δὲ κατ' ἀν-
τὸν

315

κύκνοι ἀερσιπότεαι μεγάλ' ἤπνον, οἳ ῥά τε πολλοὶ
νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδαρ, παρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.
θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλάς

usitatum sit epicis antiquis. Alii pro ἔχον εἶχον. Pro ἄρ' V1. γάρ.

V. 311. ἐπηνύσθη] ἐπηνύσθη P2. al. ap. Rank. ἐπηνήθη Harl. Post ἄκλιτον A. — ἔχον V1.

V. 312. τοῖσιν δὲ πρ. M3., καὶ abest a V1. Pro προὔκειτο scribendum esse προέκειτο monuit Nauckius, Bulletin. 1876 p. 4 (item diphthongum esse dissolvendam in multis locis Homericis, quibus προύφαινε, προύθηκε, προύπεμψε, similia leguntur).

V. 314. Pro ῥέεν V1. πέλεν. — Σεφοικώς Fl.

V. 315. αὐτούς M2.

V. 316. γε πολλοὶ M2. 3.

V. 317. παρ] V2. Harl. παρὰ Pro ἐκλονέοντο P2. multique alii ap. Rank. δονέοντο. — ἰχθύες δονέοντο M3., ἰ. κλονέοντο M2. V1. In V1. deest ὕδαρ.

V. 318. Φιδεῖν Fl.

V. 312. ἐντὸς ἀγῶνος] Hesychn.: ὁ τόπος, ἐνθα ἀθροίζεται τὸ πλήθος. Cf. Schol. Il. XXIV, 1 p. 627 Bekk.: παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγῶν ἢ ἀγορά, καὶ τὸν ἀγορὰ νόμον ἀγῶναρχον καλοῦσιν, ὃθεν καὶ ἀγῶνιστοὺς θεοῦς Αἰσχύλος τοὺς ἀγοραῖοὺς καὶ Ἡσίοδος „ἐρχόμενον δ' ἀν' ἀγῶνα“ (Theog. v. 91).

V. 314. ἀμφὶ δ' Ἴττυν ῥέεν] His verbis continuatur genuina scuti descriptio, quae additamentis serioribus v. 228—313 interrupta erat. Cf. adnot. ad v. 228. V. 314—480 „Erstes rhapsodisches Machwerk“ Fl. Ceterum margo erat Oceanus, quemadmodum. Hom. Il. XVIII, 606—607.

V. 316. κύκνοι ἀερσιπότεαι] Eurip. fragm. 775, 31 Nauck. πηγαῖσί τ' ἐπ' Ὠκεανῶν Μελίβοας

κύκνος ἀχελ. Cf. Athen. IX. p. 393 D. Cycni adipras Oceani habitare dicuntur propter Ligyes. V. animadvers. ad Theog. 518. Voss. Geogr. ant. p. XXXV. Epp. myth. I. p. 84. Eodem significato Hesiodus ἀερσιπότητος adhibet Oper. 767 cum nomine verbali in priore parte compositi. Cf. composita Homericā ἀερσίπους, ἀρσίπους h. h. IV, 211 et quae exposuit Stolz. Zusammeng. Nomina p. 41. — ἤπνον Heinrichius non de cantu olorum, sed de sonitu alarum rostrorumque, vocis etiam, intellegendum esse dicit, cum ἤπνεν sonandi, non canendi, notionem habeat. Sed hic nihil notari verbo ἤπνεν videtur, quam apertura orum.

V. 318. θαῦμα ἰδεῖν] Haec

Ἥφαιστος ποιήσῃ σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 ἀρσάμενος παλάμησι· τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς 320
 πάλῃ ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' Ἰσπείου θόρε δίφρου,
 εἵκελος ἀστεροπῆ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἠνίοχος κρατερὸς Ἴόλαος
 δίφρου ἐπεμβεβαῶς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
 ἀγγίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, 325
 καὶ σφραγς θαρσύνουσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαίρετε, Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο·
 νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὕμμι διδοὶ μακάρεσσιν ἀνάσσων,
 Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 ἄλλο δέ σοι τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέριστε λαῶν· 330
 εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσης,

V. 322. *Φείκελος* Fl.

V. 323. *κρατερὸς Φιόλαος* Fl.

V. 326. *θαρσύνουσα*] Sic ex analogia v. 445 scribendum est. *θαρσύνουσ' ἔπεα* codd. et edd. — *θαρσύνουσα* *ἔπεα* Fl.

V. 328. *κράτος ὕμμι Ζεὺς* M2. — *μακάρεσσι Φανάσσων* Fl.

V. 329. *δύσειν* pro *δύσαι* V1.

V. 330. *σοί*] V1. 2. *τοί* ἔπος ἐξερῶ. — *ἔπος* *Φερῶ* Fl.

V. 331. *δὴ* abest a V1.

vulgo cohaerent cum antecedentibus: *πάρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο*: male. Nam Iuppiter non solum illos pisciculos vel cynos et Oceanum, ut Hermannus putat, admiraturus erat, sed totum clipeum. Quare post *ἐκλονέοντο* plena positura distinximus.

V. 320. *ἀρσάμενος*] Cf. Op. 431.

V. 322. *εἵκελος ἀστεροπῆ*] Similiter Hom. II. XIV, 386 *εἵκελον ἀστεροπῆ*. Sic dicitur in primis propter celeritatem, non solum propter armorum fulgorem, quemadmodum etiam locus Homericus non de fulgente solum gladio, sed de saepe fortiterque vibrato, quo fulgor celeriter cessaturus excutatur. Sic Hom. II. XIII, 245 de lorica et X, 154 de lanceis

celeriter motis et inde fulgentibus dicitur.

V. 324. *καμπύλον ἄρμα*] Sic dicitur propter *ἀντηγας*.

V. 327. *χαίρετε — γενεῆ*] „Tam Iolaum quam Herculem alloquitur Minerva. Ducebat enim uterque genus ab Lynceo. Quippe Lynceus pater fuit Abantis, Abas Acrisii, Acrisius Danaes, Danae mater Persei, Perseus pater Electryonis et Alcaei, Electryo Alcmenae, ex qua natus Hercules; Alcaeus pater Amphitryonis, hic autem Iphicli, cuius filius fuit Iolaus. Vid. Appollod. II. 4, 1. IV, 5, 6, 8, 11. Tzetz. ad h. l. Itaque mox *ὕμμι διδοί*.“ Lennepius. Idem iam antea Hermannus statuerat, sequente Paleio.

V. 330. Ad Herculem se convertit Minervae oratio.

τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοιοῦ,
αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλείο
ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆς, ἐνθ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ· 335
ἄψ δ' ἀναχάσσασθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἰσιμὸν ἔστιν
οὔθ' ἵππους ἔλεειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοιοῦ.

Ὡς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐβήσατο διὰ θεάων,
νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
[ἔσσυμένως. τότε δὴ ἦα διόγνητος Ἰόλαος] 340
σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλήσ
ρίμῳ ἔφερον θοὸν ἄρμα κονίοντες πεδίοιο.

V. 332. V1. τὸν αὐτοῦ relicto lacunae spatio post τόν.

V. 333. ἐπιόντα] ἐπὶ νῶτα Harl. Pal. P2. M2. 3.

V. 334. ἐνθα καὶ M2. aliiq. ap. Rankium. — κει] om.

A. It.

V. 335. ὀφθαλμοῖσι Fιδῆς Fl.

V. 336. ἀναχάσσασθαι] V1. ἀναχάσεσθαι, alii ap. Rankium ex glossa ἀναχωρήσασθαι.

V. 337. ἔλαάν M3.

V. 338. ἐβήσατο] ἐπεβήσατο Parr. duo. — ὡς εἰποῦσ' Fl.

V. 339. ἀθανάτησιν V1.

V. 340. Non iniuria Pal. versum uncinis secluit, scripto v. 341 cum plurimis codicibus σμερδαλέον θ', quoniam non Iolaum, sed Minervam, currum Herculis ascendentem, equos incitare v. 343 demonstratur.

V. 341. σμερδαλέον θ'] Sic codd. A. σμερδαλέον ἵπποισι M3. V1. Vit. al. Varietas lectionis inserto versu spufio 340 vel 339—340 orta esse videtur.

V. 342. κονίοντος M2.

V. 332. αὐτοῦ] eo ipso loco, quo occisus est. „Prudens Minervae monitum huc pertinet, ne forte in exuendo Cycno occupatus Hercules minus sibi ab irruente Marte caveret. Itaque Cycni spoliationem haud prius eum peragere iubet, quam et Martem vulneratum in fugam verterit. Cf. v. 467 seq.“ Lennepius. αὐτὸς δὲ reddendum cum Wolfio tu ipse vero.

V. 334. ἐνθα κε γυμνωθέντα] Itaque Heroulem poeta dicit v. 460 μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλείο. Cf. Iliad. XV, 312. XI, 424.

V. 337. τοιοῦ] Martis.

V. 338. δίφρον] Herculis currum. Heinrichius ipsam

deam curru advenisse dicit, idque, quanquam non dictum ab ipso poeta, suppleri debere v. 325. Scilicet non meminerat

Heinrichius Hom. II. V, 837 seq. V. 339. νίκην — καὶ κῦδος ἔχουσα] Non indigemus Goettlingii interpretatione, qui νίκην καὶ κῦδος de ipsa aegide acceperat, quia melius est cum Heinrichio et Lennepio collatis Hom. Iliad. V, 593 et XI, 3 de Minerva, Herculi victoriam praebente, cogitare. Fortasse autem totus versus recentius additamentum est, ut putabat cum Hermanno Paleius, allegans Eurip. Ion. 1529.

V. 342. κονίοντες πεδίοιο] Nos eodem modo geni-

ἐν γὰρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 αἰγίδ' ἀνασσεύσασα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.
 τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἔκλειοι πυρὶ ἢ ἐθυέλλῃ, 345
 Κύκνος δ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος αὐτῆς.
 τῶν ἵπποι μὲν ἐπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄξεια χρέμισαν, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἦχώ.
 τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἡρακλεΐη·
 Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵπ-
 πους, 350

V. 344. *περιστονάχιζε*] Harl. V1. Pal. P2. *περιστενάχησε*, M2. *περιστενάχησα*.

V. 345. *προγένοντ' ἔκλειοι*] *προγένονθ'* ἔκλειοι V1., M3. *προσέγενθ'*. *προγένοντο* ἔκλειος cod. O apud Pal.; itaque Pal. *τοῖς δ' ἄμυδις προσέγεντ'* ἔκλειος πυρὶ coll. Theog. 283 vetustam lectionem esse coniecit. Sed cum alterum vitium versui adhaereat, digrammo vocabuli ἔκλειος violato, Boeoticum singularem *προσέην* significatu aggrediendi, ut Oper. 353, Hesiodum scripsisse, atque hoc male intellecto et glossemate *προσέγεντ'* inepte explicato, scripturam ἔκλειος pro ἔκλειο irrepsisse exposuit Flach. Dig. p. 39.

V. 346. *ἀκήρατος* V1.

V. 347. *τῶν ἵπποι*] Vulgo *τῶν δ' ἵπποι*. Dind. *τῶνδ' ἵπποι*. Cum Hermanno δ' eieci.

V. 348. *ὄξεια*] Guietus corripbat *ὄξεια τ' ἐχρέμισαν περὶ τε σφισιν ἄγνυτο ἦχώ*. V2. *ὄξεια*. Post *σφισιν* scripsi cum Heinr. et Dind. ex Harl. Med. M2. 3. pro *σφίν*. Bentl. *σφισι* *ἄγνυτο* *ἦχώ*, quod recepit Fl.

V. 349. *πρότερος*] Sic V1. 2. M2. 3. 4. Flor. P2. Al. *πρότερον*. — *προσέειπε* Fl.

V. 350. *τί νυ νῶϊν*] *τοίνυν νῶϊν ἐπίσχετος* Harl., *τοι νῦν ἐπίσχετος* M2.

tivo loci utimur: des Weges daher wirbelnd, seines Weges gehend. Cf. Iliad. XIII, 820; XXIII, 372, 449; Od. VIII, 122.

V. 344. *αἰγίδ' ἀνασσεύσασα*] I. e. iactans aegidem et armis tundens, unde fragor ut tonitru oritur. Recte Lennepius animadvertit, II. IV, 167, XV, 310, 321. XVI, 593 vibrationem aegidis ad terrorem incutendum valere. — Forma *ἀνασσεύσασα* legitur hymn. Hom. II, 225.

V. 348. *ὄξεια*] Non facile *εἶα* exitus neutrius generis alicuius adiectivi in *vs* reperiatur

praeter Arat. Dios. 336 *θῆλεια μῆλα*. V. Hermann. ad Soph. Tr. 122. Nostrum ab Etymol. M. p. 814, 45 tanquam Hesiodi profertur. Non iniuria igitur conclusit Rzach. Dialekt. p. 419 ex *ὄξεφα* olim stirpe producta formam *ὄξεῖα* ortam esse, quae litteris prisca in ionicas commutatis errore librariarum *ὄξεια* scripta sit, coll. Brugman. de Gr. I. prod. supplet. in Curt. Stud. IV.

V. 350. *Κύκνε πέπον*] Non cum Wolfio vertendum est „Cycne ignave,“ neque cum Vossio „o Freund“, cum locis Homerici

ἄνδράσιν οἷ τε πόνου καὶ δίξυός ἰδριές εἶμεν;
 ἀλλὰ παρέξ ἔχε δίφρον ἐϋξοον ἠδὲ κελεύθου
 εἶκε παρέξ ἰέναι. Τρηχίνα δέ τοι παρελαύνω
 ἐς Κήυκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 Τρηχίνος προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ ἀν-
 τός· 355

τοῦ γὰρ ὀπνίεις παῖδα Θεμιστονοῦν κνανῶπιν.
 ᾧ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτήν
 ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίξειν.
 ἦδη μὲν τί ἔφημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 ἔργεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος 360

V. 352. παρέξ] Sic V1. P2. Dind. Al. πάρεξ.

V. 353. παρελαύνω] Vit. et Schol. Soph. Tr. 39. παρ-
 ελαύνων. Antea Τραχίνα M2. — Φείκε Fl.

V. 354. ἄνακτα Fl.

V. 355. Φοῖσθα Fl.

V. 357. πέμπον, οὐ μὲν M2.

V. 358. νῶϊ] νόγε St. marg. νόγε V2. — πολεμ. M2.

V. 359. μὲν τι] Sic V2. Vulgo μὲν γε. — Φέ Fl.

cis, quibus πέπον legitur, in-
 spectis appareat, eorum qui sic
 appellentur simul, quamvis ami-
 ce, notari negligentiam vel tar-
 ditatem in eo faciundo, quod
 facere eos oporteat." Sic Ul-
 lysses Od. IX, 447 arietem suum
 alloquitur, quod solito tardius
 neque primus, ut decebat, sed
 postremus omnium antro exiret.
 Cf. Lennep. ad h. v.

V. 351. δίξυός] Propter vio-
 latum digamma in ἰδριες Flach.
 coniecturam proposuit πόνου καὶ
 ἀϋτῆς Φίδριες. Cf. v. 346, 433.
 Fortasse autem versus spurius
 est, ut putabat Paleius.

V. 352. παρέξ] πάρεξ =
 χωρίς, παρέξ = ἔξω. V. Dia-
 con. ad h. l. Herodian. περὶ
 μον. λέξ. p. 25 et Varini ecl.
 p. 342, 16. Dind.: τὸ μὲν οὖν
 βαρυνόμενον σημαίνει τὸ χωρίς
 καὶ συντάσσεται γενικῆ, ὅλον
 πάρεξ Ἀπολλωνίου· τὸ δὲ ὄξυνό-
 μενον ἰσοδυναμεῖ τῇ παρά ἢ τῇ
 ἔξω προσθέσει, ἣτις σημαίνει τὴν
 ἔξω σχέσιν, ὡς παρ' Ὀμήρω πα-

ρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν ἀντι ἐκ-
 τὸς τῆς ὁδοῦ καὶ παρέξ τὴν νῆ-
 σον ἐλαύνετε. V. Allgem. Lehre
 v. Accent. p. 347.

V. 353. εἶκε παρέξ ἰέναι]
 Sic βῆ ἔμεν ἐν θαλάμοιο Hom.
 Od. II, 5. V. Thiersch. Gr.
 §. 314, 9. — Τρηχίνα sc. ἐς
 Τρηχίνα δέ τοι παρελαύνω, ut
 Hesiodi, citat schol. ad Soph.
 Trach. 39.

V. 354. Κήυκα] V. Apol-
 lodor. II, 7, 7. Paus. I, 32, 6.

V. 355. Τρηχίνο] προσβαί-
 νειν τινός eodem sensu hic usur-
 patum est, quo ἀμφιβαίνειν τι
 Hom. Iliad. I, 37. Τρηχίς seu
 Τραχίς idem est atque Θράκη,
 ut Καλχηδών et Χαλκηδών, κη-
 θών et χιτών etc.

V. 357. θανάτοιο τελευ-
 τήν] Apud Homerum non legi-
 tur, sed θανάτοιο τέλος, ut
 Oper. 166. Cf. Iliad. III, 309.
 IX, 416. XI, 451. XIII, 602.

V. 360. Πύλον ἡμαθόεν-
 τός] Hoc expositum erat in ca-
 talogis. V. Apollod. II, 7, 3.

ἀντίος ἔσθη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
 τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἠρείσατο γαίῃ,
 οὐταμένον σάκκος, τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρόν,
 παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξα·
 προνήης δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὄρημ̃. 365
 ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 χερσὶν ὕφ' ἡμετέρησι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
 "Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἄρα Κύννος ἐϋμμελῆς ἐμενοῖνα
 τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
 δὴ τότε ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἰψ' ἐπὶ γαῖαν 370
 παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνναλλοιο ἄνακτος.
 ἠνίοχοι δ' ἐμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
 [τῶν δ' ὑπο σενομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθῶν.]

V. 361. ἔσθη V1.

V. 362. ἠρείσατο V1.

V. 364. μέγα σαρκὸς ἄραξα] Sic V1. Vulgo μέγα σάκος ἄραξα. Σακρός, quod infra v. 461 recurrit in Harl. Med. P1. 2., etiam hic Hermannus reponi iusserat. Secutus est Boiss. Quare non opus est, ut cum Guieto, Heinar., Dind. uncinis includatur. Boiss. tamen malebat οὐταμένον σάκκος διὰ δὲ μέγα ὄπλον ἄραξα Παντὶ μένει σπεύδων, τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρόν. Thiersch. de Hes. p. 28 σάκκος scribendum esse putat, ut ὄπρις, στυπφος etc.

V. 365. ἔγχεος αἰχμῆ, sed in m. ὄρημ̃ M3., ἔγχεος αἰχμῆ V1.

V. 368. ἄρα οἱ M3. V1.

V. 369. Ἐρυσάρματα Fl.

V. 370. εὐπλεκέων — αἰψ' V1.

V. 371. Ἐνναλλοιο V1. — Ἐνάκτος Fl.

V. 372. ἐμπλην] V2. ἐπλην.

V. 373. κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθῶν] Herm. Orph. p. 694 ex Iliad. XVI, 105. 794 scribendum esse καναχὴν ἔχον εὐρεῖα χθ. arbitrat, a rhythmico incessu maxime commendatum. κανάχιζεν πᾶσα περὶ χθῶν coni. Rank. coll. II. XIX, 362 γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν; κανάχει πᾶσ' εὐρεῖα χθῶν vel κανάχει ποσὶν εὐρεῖα χθῶν Goettlingius. Sed melius est totum versum pro

ibique Heyn. p. 187. — ἡμαθόσεις solemnē Pyli epitheton etiam apud Homerum.

V. 361. ἄμοτον] Vox ἄμοτον aut de radice μα, aut de αψ in ἄω, aut de μοτόν = μέτριον derivanda est.

V. 363. οὐτάμενος] est aoristus passivae significationis, ut κτάμενος v. 402. Cf. Rzach. Dialekt p. 459.

V. 367. Non satis recte Heinrichius ad. h. l. dicit ignominiose spoliatum esse Martem secundum poetam nostrum, cum nefas esset (v. 336) spoliare deum aliquem. Non spoliatum esse patet ex ἔνθα κε ἐτύχθη scilicet εἰ ἔλιπε ἔναρα βροτόεντα.

V. 373. Non consentit comparatio Herculis et Cyceni pugnantium cum comparatione Iliad.

[ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλιοι
 πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι, 375
 πολλαὶ δὲ δρυὲς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι
 αἰγυροὶ τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 ῥίμφα κυλινδομένων, εἰὸς πεδίονδ' ἀφίκωνται,
 ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.]
 πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκός, 380

spurio habere, ut proposuit Pal. Cf. v. 348. — Antea vulgo ὑποσενομένων. Pro πᾶσ' P2. M2. πᾶσ'.

V. 375. ἀποθρώσκωσιν] ἀποθρώσκουσιν M2. 3. ἀποθρώσκουσαι ἐπ' ἀλλήλαισι πέσ. V1.

V. 376. πολλοὶ V1.

V. 378. κυλινδομένων, ἕως πέδονδ' M2. Versus deest in M3. Vit., sed in M3. in m. postea additus. V1. ἕως — πεδίον ἀφ.

V. 379. κεκλήγοντες M2., πεκλήγωντες M3.

V. 380. τε πόλις] τε om. V2. — Ἰαωλκός Fl.

XIII, 137 et Verg. Aen. XII, 684, cum v. 373—379 non duo hostes magno clamore in se invicem irruentes describantur. Praeterea idem pugnae status etiam v. 405—412 exponitur. Cf. adnot. Wolfii ad v. 405: „Sed eiusdem fere rei caussa iam ante aliam similitudinem perdiderat; et quod h. l. nostro est ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, prope nihil discrepat ab istis ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον, μέγα κεκλήγοντες 379.“

V. 377. ῥήγνυνται] Coniunctivum esse pro ῥήγνυνται ex aliis coniunctivis ἀποθρώσκωσι, πέσωσι concludi potest. Cf. Hippon. fr. 19, 4 B. Odys. XXIV, 89 et quae exposuit Rzach. Dialekt. p. 458 seq.

V. 378. Non iniuria A. Nauckius in Bulletin. Acad. Pet. VI p. 18 etiam hic, ut in locis Homericis, εἰὸς pro εἰως restituendum esse monuit.

V. 380. πᾶσα — Μυρμιδόνων — πόλις] „Ut rei hic narratae non aliquid etiam adiciatur ad prodigium (est per se prodigium satis), omnia hoc

loco memorata oppida Thessaliae fuisse dicendum est, ut haud dubie Thessaliae fuit Μυρμιδόνων πόλις Phthia, Pelei regia, quae Μυρμιδόνων ἄστυ dicitur Od. III, 9; item Ἰαωλκός etiam Ἰωλκός et Ἰωλγός dicta; cumque Ἄρρη tam Thessaliae memoretur oppidum quam Boeotiae (vid. Steph. de Urb. in V; Strabo IX p. 630 C. 633 B), de illa potius quam de hac cogitandum est. Neque Helice hic intellegenda Peloponnesi urbs, biennio ante pugnam Leuctricam fluctibus absorpta, sed Thessaliae oppidum, iudice etiam Strabone VIII p. 590 C, ubi testem invocat Hesiodum, Scutum Herculis aperte respiciens, vel h. l. vel infra v. 475, ubi Arne et Helice memorantur in vicinia Trachinis sitae. Nec proinde dubitandum, quin fuerit etiam Thessaliae urbs quaedam Anthea, quod nomen, ut pluribus urbibus ob similem loci naturam conveniens, ita pluribus etiam inditum fuit.“ Lennepius. Secutus est Palenius. Ceterum cf. schol. Mon.: Ἄνθεια· πόλις Θεσσαλίας.

"Αρνη τ' ἦδ' Ἑλίκη" Ἀνθεία τε ποιήεσσα
 φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς.
 [κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας,
 σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσείῳ παιδί.] 385
 [οἶος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προιδέσθαι
 κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
 δοχμωθεῖς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχῶντι

V. 382. φωνῇ δ' M2. — μέγα ἴαχον Fl.

V. 385. μέγα θάρσει M2. — ἑῷ Fl.

V. 386. προιδέσθαι] Harl. Par. ap. Rank. προσιδέσθαι, quod immerito praefert Rankius. — προϋιδέσθαι Fl.

V. 387. χαυλιόδων] V2. χαυλιόδους. Porro φορέει V2., δὲ θυμῷ V1., al. μάχεσθαι V2. M2.

V. 388. θηρευτῆς] V2. θηρευταῖς, M2. θηρατῆρσι, V1. θηρευτῆσι.

V. 389. μαστιχῶντι] Sic M2. 3. P2. Med., μαστιχῶντε P1. V1., στόμασι χιῶντι V2., στόμασι χιῶντι lb. 2., μαστιγῶντι Heinr. Heynius ad Il. XI, 416 μαστιῶντι (ut 431; quod male conveniret apro) vel μαστᾶζοντι (ut Nicand. Ther. 918).

V. 382. μεγάλ' ἴαχον] In ἴαχε vocalem iota productam esse digammo vocis ἴαχω in vocalem v commutato, ut vλαχε pronuntiandum sit, probare tentavit Hartel. Stud. III p. 33. V. ad Theog. 678. 887.

V. 384—385. Hos versus ex Hom. Iliad. XVI, 459 seq. male huc translatos esse iam scholasta ad h. v. intellexit: Ὀμηρος μὲν ἐπὶ Σαρπηδόνοσ μέλλοντοσ τελευτᾶν εὐλόγωσ ποιεῖται τὰσ αἱματοέσσασ ψιάδασ φερομένησ, οὗτοσ δὲ Ἡρακλέουσ νικῶντοσ.

V. 384. ψιάδασ ἀίματ.] Hom. Il. XVI, 458: οὐδ' ἀπίθησε πατῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Αἱματοέσσασ δὲ ψιάδασ κατέχευεν ἔραξε Παῖδα φίλον τιμῶν.

V. 386—392. Nova comparatio Herculis cum apro venatores invadente ante v. 405—412 absونا videtur esse, praesertim cum Iliad. XI, 414. XIII, 471. Od. XIX, 439, unde com-

parationem rhapsodus noster descripsit, unus aper pluribus adversetur venatoribus, non uni. Praeterea iam v. 370 enarratum erat, Herculem de curru suo desiluisse.

V. 387. χαυλιόδων] Cf. Ioh. Diaconum ad v. 303: χαυλιόδοντα μὲν λέγονται, ὅσα ἔχουσι τοὺσ ὀδόντασ ἔξεστηκότασ τοῦ στόματοσ, οἶον ἔλεφασ καὶ χοῖροσ.

V. 389. δοχμωθεῖς] Incurvata cervice. — μαστιχῶντι] Derivant a μαστᾶξ, sed unde μαστιχ —? Non potest derivari nisi a μαστιχη: est igitur is μαστιχῶν, ex cuius ore spuma crassior, tanquam ex lentisco lacrima, defluit; nos dicimus geifernd. Atque hoc etiam Hesychius voluisse videtur: Μασταρίζειν, μαστιχᾶσθαι καὶ τρέμειν ἢ σφοδρῶσ ἢ κακῶσ μαστᾶσθαι. De manducatione non cogitavit poeta. Nam quod Hermannus dicit, cogitandum

λείβεται, ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔκκτην, 390
 ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας ἀμφὶ τε δειρήν·
 τῷ ἔκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππέλου θόρε δίφρου.]
 [ἦμος δὲ χλοερῶ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ
 ὄξω ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰεΐδειν
 ἄρχεται, ὥτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἔερση, 395
 καὶ τε πανημέριός τε καὶ ἠῶος χέει αὐδὴν
 ἰδεῖ ἐν αἰνοτάτῳ, ὅτε τε χροῖα Σείριος ἄξει,
 ἦμος δὴ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,

V. 390. *ἔκκτην*] Sic codd. et edd. *ἐοίκτην* M2. Goettl. Pal. *ἔικτον*, coll. Od. IV, 27. Versus autem ex Il. I, 104 male traiectus est. Cf. adnot. Wolfii: „Importunus consarcinator in tali loco vel una hac forma facile se prodit, quae mutuata ex narrationis tenore hic male convenit inter quatuor praesentia.“ — *Φοι* — *Φεφίκτην* Fl.

V. 396. *αὐδὴν*] *αἰοδὴν* P2. V1.

V. 397. *ὅτε τε*] Sic cum Etym. M. p. 465, 39 Dind. Pal. Schoem. Koehl. Fl. *ὁπότε* cum nonnullis codd. A. Goettl. *ὅτε περ* M3. al. Cf. Iliad. II, 471. 782. V, 500. 803.

V. 398. *ἦμος δὴ*] Cum duob. codd. Par. et ed. Iunt. I

esse de morsicante bestia, ad aprum nullo modo pertinet, qui dente caedit suo, non mordet.

V. 390. V. Homer. Od. XIX, 446: ὁ δ' (ὁ κάπρος) ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο Φοίξας εὐ λοφιῇν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκῶς.

V. 393—401. Hi versus, quibus significatur anni tempus, quo commissa est pugna, inepte positi inter v. 380—383 et v. 405—412 initium pugnae enarrantes, aut sunt removendi, cum filum narrationis interrumpatur, aut post v. 372 transponendi. Iam Wolfius graviter eos tulit, addita causa hand probabili: „Hic vero voluit, opinor, interiectis his versibus taedio occurrere, quod tot similitudines afferre potuerint.“

V. 393. *κυανόπτερος*] Recte Vossius: mit dunkeler Schwinge. Sic dicitur *αἰθίοπι χρωτὶ* in Meleagri Epigr. CXI apud Brunck. Anal. I p. 32 et *αἰθαλίωνες τέττιγες* Theocr. VII, 138. *ἠχέτα τέττιξ* legitur etiam Oper. 580, unde sua desumpsit

Pamphilus in Brunck. anal. I p. 258.

V. 394. *θέρος* — *αἰεΐδειν ἄρχεται*] Anacreont. fr. 32 Bergk.: *θέρος γλυκὺς προφήτης* — *δενδρεῶν ἐπ' ἄκρων Ὀλίγην δρόσον πεπωκῶς Βασιλεὺς ὅπως αἰεΐδεις*. Cf. Meleagr. 112. Leonid. Tarent. LX.

V. 395. *θῆλυς*] Pro *θῆλεια*. Cf. Friedl. Ariston. p. 31 et adnot. ad Theog. 657. Sic etiam Homerus Iliad. XIX, 97 *Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα* dicit.

V. 397. *ἰδεῖ*] *τῷ ἰδρωτί· καὶ εὐθεία τὸ ἴδος· καὶ ἰδεῖ τῷ θέρει παρ' Ἡσιόδω*. Suidas (ed. Bekker). Hinc *ἰθάλιμος* Oper. 413. — *Σείριος ἄξει*] Cf. Oper. 597: *ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄξει*. Ceterum cf. adnot. Wolfii: „Ineptus versus, qui omittendus est. Nam cum versibus prioribus summae aestatis tempora describere voluisset, nunc non licebat nude ipsam aestatem adicere.“

V. 398. *ἦμος δὴ*] Hermannus versus 398—400 nihil esse

τούστε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
 οἶα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος· 400
 τὴν ὄρην μάραντο, πολὺς δ' ὄρνυμαδὸς ὄρῳρει.]
 [ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
 ἀλλήλοις κοτέοντες ἐπὶ σφείας ὀρμήσῳσι,
 δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ ἄραβός θ' ἅμα γίγνεται ὀδόντων·]
 οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, 405·
 πέτρον ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλῃ κλάζοντε μάχεσθον

Graevius Schoem. Fl. τῆμος δὴ codd. et. edd. — περιγλώχες
 τελέθῳσι V2. V. Lobeck. Paral. p. 108.) τελέθῳσι etiam
 M3. V1.

V. 399. σπείρουσιν] σπείρουσιν V1. 2. — αἰόλλονται M2.,
 αἰώλλωνται M3., αἰώλονται V1.

V. 400. Hunc versum uncinis inclusit Heinr., quod ab
 Athenaeo X. p. 428 C. ex Eois allegatur οἶα Διώνυσος δῶκ'
 ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος. V. fr. XCIV. Eandem sententiam
 amplexi sunt Lennepius et Paleius in adnot. ad h. v.

V. 401. ἐμάραντο V1. — ὄρνυμαδὸς] ὄρνυμαδὸς P2.
 M2. V1.

V. 402. ἀμφικτ. V1.

V. 403. κοτέοντες] Sic Em. Med. M2. 3. V1. P1. 2. Vulgo
 κοτέοντε. — Postea M2. ὀρμήσουσι.

V. 405. οἱ δ'] Graevius ἡδ' ὥστ' atque ita fert V1. et
 unus Neap. Recepit igitur cum Boiss. Dind. Sed vix ab epico
 profectum est ἡδ' ὥστε, nec satis aptum huic loco.

V. 406. κλάζοντε] κλάζοντε Harl., κλάζοντε μάχεσθον M2.,
 μάχονται V1. Vulgo μαχέσθην. Hermannus, qui ἀπαλήσειται

putabat nisi interiectam tempo-
 ris eius uberiori explicationem,
 quod poeta descripsit v. 393—
 397. Neque aliter Wolfius
 v. 398—400 uberiori esse exp-
 licationem protascos, apodosin
 autem v. 401 reddi exposuerat.
 Melius autem est de duabus re-
 censionibus cogitare, quarum
 altera v. 393—397, altera v.
 398—400 contineatur: quo male
 intellecto librarios ἡμος δὴ v.
 398 in τῆμος δὴ commutasse.

V. 400. οἶα] V. adnot. ad
 Theog. 93.

V. 401. τὴν ὄρην] eo tem-
 pore, respondet vocabulo ἡμος
 v. 393. Recte Wolfius: „Hic
 exit sententia, sed spiritus etiam,
 aegre iam ductus, deficit poë-
 tam. Defectum explet nota

formula. Sed nemo non sentit
 miserum laborem hominis.“

V. 402—404. Haec alius re-
 censionis esse videntur pro ver-
 sibus 405—411. Neque dissentit
 Lehrsius Pop. Aufs. p. 243
 (433). Male Rankius et Pa-
 leius versus tueri conati sunt.

V. 405. ἀγκυλοχεῖλαι] Hoc
 vocabulum etiam ap. Aristoph.
 Eq. 204 in oraculo legitur, sed
 ἀγκυλοχῆλης ibi scribendum esse
 ex Demosthenis responsione col-
 ligitur et recte ita scripsit G.
 Dindorfius ad Bothii senten-
 tiam. Cf. Bergk. Comment. de
 rel. Com. Att. p. 257. Ceterum
 initium et exitum huius
 comparationis ex Hom. Il. XVI,
 428 seq. descripta esse obser-
 vabat Heynius et Wolfius.

αίγλος ὄρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο,
 πίονος, ἦντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰξήτιος ἀνήρ
 ἰῶ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη,
 χώρου αἰθρῆς ἐών· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν, 410
 ἐσσυμένως δέ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο·
 ὣς οὐ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 ἔνθ' ἦτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 κτεινέμεναι μεμαῶς σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος,
 [οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρηντο δὲ δῶρα θεοῦ.] 415
 Ἀμφιτροωνιάδης δέ, βίη Ἡρακλεΐη,
 μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχευ μακροῦ
 ἀνχένα γυμνωθέντα θεῶς ὑπένερθε γενεῖου
 ἦλασ' ἐπικρατέως τ' ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε

habet pro coniunctivo aoristi, etiam hic μάχησθον vel μάχωνται vult.

V. 407. ἀγροτέρης] Em. ἀγροτέρου.

V. 409. ἀπὸ νευρῆς] Sic P2. M3. V1. Dind. V. Hermann. Orph. p. 701. Vulgo ἀπαλ. Postea pro ἀπαλήσεται Em. ἀπαλήσεται, Etym. M. p. 42, 32 ἀποχέσεται, Harl. Voss. ἀπονίσσεται, quod praeferrem, nisi glossema esse videretur. Scripsit enim poeta, ni fallor, ἀπαλήσατο (ut legitur in tribus codd. ap. Rank.; idem Wintertonius suspicatus est) vel ἀπαλήσεται; nam aorista futuri significatio (v. Herm. de em. rat. gr. p. 147) in hoc secundo membro locum non habet.

V. 410. αἰθρῆς Fl.

V. 411. Φοι Fl.

V. 412. κεκλήγοντες M2. V1. al.

V. 414. σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος] V2. σάκει χάλκεον ἔγχος ἐλάσας, V1. σάκει ἔλασε. Tr. σάκει γ. ἔ. ἔλασεν.

V. 415. χαλκόν] Schol.: Σέλευκος γράφει χαλκός, ἐν ἡ ἐπὶ τοῦ δόρατος· ἡ γὰρ ἀσπίς οὐκ ἐπεποιήτο ἀπὸ χαλκοῦ. χαλκός legitur in M2., sed supra scripto v.

V. 419. Rankius ex Diacono (ταχέως καὶ ἰσχυρῶς) ἐπικρατέως τ'. τ' abest codd. et edd. — κέρσει] Em. τέρσει.

V. 412. κεκλήγοντες] Cf. adnot. ad v. 228.

V. 415. οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν] Seleuci animadversio ad h. v. recte se habet. Nusquam enim poeta clipeum aeneum esse dixerat, immo e v. 141—143 clipeum non aeneum fuisse sequitur. Quare cum Wolfio facere nequimus quaerente: „Cur non ab initio χαλκόν tamquam

materiam memoravit?“ et respondente: „quia per se patebat.“ Praeterea digamma vocabuli ἐρύειν violatum esse monuit Paleius. Versus autem prorsus supervacaneus est.

V. 416. Ἀμφ. δέ, βίη Ἡρακλεΐη] Wolfius: „An ullus alius hoc aut similia ita iunxerit?“

ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός. 420
 ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρη
 ἧλβητος, πληγεῖσα Διὸς πολόεντι κεραυνῷ·
 [ὡς ἔριπ' ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.]
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός,
 αὐτὸς δὲ βροτολοιογὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας, 425
 δευδὸν ὄρωϊν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας,
 ὅστε μάλ' ἐνδυκέως φινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
 σχίσσας ὅ ττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπήγυρα·
 ἐμ μένεος δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πιμπλᾶται ἦτορ·

V. 420. ἔπεσε M2.

V. 421. τις abest a M2. Pro πέτρη M3. πέυκη, sed corr. in margine. — ἤριπεν ὡς V1.

V. 423. Φοι Fl. Wolfius: „Versus pauperculus, post ὡς ἤριπεν sequitur ὡς ἔριπ'. Reliqua facile in promptu erant ex Homero.“ Apparet autem versum a rhapsodo quodam intrusum esse.

V. 425. Ἄρην] Ἄρηα προσιόντα Em. Ἄρηα προσιέντα P2. προσιόντα M2., προσιόντα M3. V1.

V. 427. βάλ' ἐνδ. V1.

V. 428. σχίσσας] σχίσας V1. al. Pro τάχιστα Harl. M2. μάλιστα.

V. 429. ἐμ μένεος] Sic Heinr. et Heyn. ad Il. XX, 172, qui ἐν μένεος coniecerant. Recte ἐμ revocavit Dind. Codd. ἐμ-μενέως, quod recepit Koehl. — πιμπλᾶται V1.

V. 420. ἔμπεσε φωτός] Cum interprete Basil. vertendum esse „magnum enim robur incidit viri, in Cycnum scil.“, non cum Graevio „magnum vero robur concidit viri“ docuit Lennepius.

V. 421. ἤριπε δ' ὡς] Recte Lennepius Iliad. XIII, 389. XVI, 482. laudavit, et paullo post v. 423 Iliad. XIII, 178. XIV, 414.

V. 424. ταλακάρδιος] Vocem non esse Homericam monuit Lennepius. Cf. Fietkau. l. l. p. 16.

V. 426. σώματι κύρσας] Ferae corpus, sed, corpus vivum, non interfectum, ut ex v. 428 patet. Ceterum cf. Iliad. v. XVIII, 161—162, quos laudavit Heinrichius.

V. 427. ἐνδυκέως] Etiam

apud Homerum Il. XXIII, 90 hoc vocabulum legitur, ubi Eustathius exponit ἐπιμελῶς. Lennepius autem cum quibusdam Etymologis praefert interpretationem μετ' ἐπιστροφῆς, ut derivatum ab ἐνδεδύνα. Melius Curtius (p. 611 vertit „gezient“ (κατὰ δόξαν, decenter) stirpem δειν-δοκ et v aeolicum pro o positum esse ratus. Idem fere Doederl. gloss. v. 2046 statuerat.

V. 429. ἐμ μένεος] I. e. ἐμπίπλᾶται μένεος ἦτορ. Ἐμ pro ἐν sequente litera labiali etiam in inscriptionibus antiquis usurpatur. V. Boeckh. Inscr. I, p. 300. Cf. Iliad. IX, 679. Theog. 686 seq. Vereor tamen, ne vulgata defendi possit: trotzig schwoll ihm sein Herz. Sic αἰρεσθαι κέαρ Aesch. Ag-

γλανκίων δ' ὅσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὦμους 430
 οὐρῆ μαστιῶν ποσσὶ γλάφει, οὐδέ τις αὐτὸν
 ἔτλη ἐξάντα ἰδῶν σχεδὸν ἐλθέμεν οὐδὲ μάχεσθαι·
 τοῖος ἄρ' Ἀμφιτροωνιάδης, ἀκόρητος αὐτῆς,
 ἀντίος ἔσθη Ἄρης, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
 ἐσσυμένως· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ· 435
 ἀμφοτέροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρῃ προῦσῃ,
 μακρὰ δ' ἐπιθρόσκουσα κυλίνδεται, ἣ δὲ τε ἡχῆ

V. 430. δ' ὅσοισι πλ. M3., δ' ὅσοισι δ. V1.

V. 431. μαστιῶν] Sic Vit. V2. Med. Par. Em., μαστιχῶν
 al. ap. Rank. (volebant μαστιχῶν, quanquam ne hoc quidem
 metro aptum). — ποσσὶν V1. — γλάφει Em. Pro αὐτὸν Harl.
 αὐτοῦ.

V. 432. ἐξάντα] Sic cum Dind. scripsi pro ἐς ἄντα. —
 Φιδῶν Fl. — ἐλθεῖν codd,

V. 433. Ἀμφιτροωνιάδης] Em. Ἀμφιτροωνειδης.

V. 434. ἔσθη Ἄρης] ἀντίος Ἄρης ἔσθη M2. 3. Par. 2. al.
 ap. Rank. Ἄρης ἔσθη V1.

V. 435. ἀχνύμενος] Harl. M2. ἀχθόμενος. Non perverse
 Pal., ne digamma vocis ἰάχειν violaretur, ὁ δὲ ὡς σχεδὸν ἤλυθεν
 —, ἀμφοτέροι Φιάχοντες — scribendum esse proposuit, quod in
 textum recepit Fl.

V. 437. ἀπὸ — ὄρουσῃ] ἀπὸ habent Vit. P2. et tres Flor.
 ap. Lennep. ὄρουσῃ M3. V1. Par. 2678. Ita Io. Diaconus
 legisse videtur et V2. Par. duo Flor. Neap., qui praebent
 ὄρουσῃ.

V. 438. ἡχῆ Schellersh., quod vidit etiam Hermannus. Vulgo
 ἡχῆ, quod placuit Koechl. — Φηχῆ Fl.

592. Nam quod non leve esse
 argumentum arbitrantur, non
 legi alias adverbium ἐμμενέως,
 id quidem non satis considerate
 dictum est. Nam ἐμμενέως legi-
 gitur Theog. 712 et saepius
 apud Nonnum, Quintum et Op-
 pianum.

V. 430. γλανκίων] De
 verbo γλανκῖαν v. Hom. II.
 XX, 172.

V. 431. μαστιῶν] Α μᾶστις
 μᾶστιος fit μαστίω et μαστιάω,
 hinc epicum participium μαστιό-
 ων. V. ad v. 466. De re v. locum
 Etym. M. Reg. ap. Ruhnck.:
 ἀλκῖα ἢ οὐρά· κυρίως δὲ ἡ

τοῦ λέοντος διὰ τὸ εἰς ἀλκῖν
 αὐτὸν τρέπειν. ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ
 οὐρᾷ κέντρον, ὑφ' οὗ παροξύνε-
 ται, καθάπερ φησὶν Ἰερῶννος
 καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσει
 ἀσπίδος Ἡσιόδου. — ποσσὶ
 γλάφει scil. terram, ut solent
 animalia in ira. Apud Home-
 rum non simplex inveniri, sed
 compositum διαγλάφειν Od. IV,
 438 monuit Lennepius.

V. 432. ἐλθέμεν] Hanc
 formam pro lectione codd. ἐλ-
 θεῖν revocandam esse docuit
 Nauckius praef. Od. p. XIII.
 not. Cf. Oper. 278. 724. 750.
 V. Flach. die beiden etc. p.
 20 not.

ἔρχεται ἔμμεμανία, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
 ὑψηλός· τῷ δὲ συννεύεται, ἔνθα μιν ἴσχει· 440
 τόσση ὃ μὲν ἰαχῆ βρισάρατος οὐλιος Ἄρης
 κεκληγῶς ἐπόρουσεν· ὃ δ' ἔμπαέως ὑπέδεκτο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος ἑρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα·
 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 445
 Ἄρες, ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι

V. 439. ἀντεβόλησεν M2. — Foi Fl.

V. 440. Pro συννεύεται Vit. συνενήνεται, unde Herm. συνενήνεκ', ut plusquamperfectum sit, positura dirimendum a sequentibus. Sed συννεύεται non debebat mutare, cum ἐνείκω sit Boeoticum. V. Etym. M. p. 691, 24: τὸ ἐνείκω Βοιωτίων, ὃ σημαίνει τὸ ἐνέγκω.

V. 441. ὃ μὲν] Sic hic et v. 442 cum Hermanno Schoem. Koechl. Fl. ὃ μὲν cum codd. Goettl. Pal. — *Ἰαχῆ* Fl.

V. 442. ὑπέδεκτο V1.

V. 445. ἰδοῦσα ἔπεα] Sic reposuimus cum M3. aliisque codd. ἰδοῦσ' ἔπεα pars codd. et edd. — *Ἰδοῦσα* *ἔπεα* Fl. — V. Digamma p. 52. Cf. ad v. 326.

V. 446. ἐπίσχε] Cum codd. et edd. Schoem. Koechl. *ἐπισχε* Goettl. Pal.

V. 440. ἔνθα μιν ἴσχει] Si τῷ est pronomem relativum ad πάγος pertinens, usus loquendi ita scribi iubebat: καὶ οὗτος (ὁ πάγος) ἴσχει αὐτὴν (τὴν πέτραν), ἔνθα συννεύεται αὐτῷ, quod paululum invertit poeta dicens: ἔνθα τὴν πέτραν ἴσχει, συννεύεται αὐτῇ, atque invertit ita, ut subiecta etiam mutaret, ut factum est Op. 513: καὶ τε διὰ θειοῦ βοός ἐρχεται οὐδέ μιν ἴσχει. Sed magis quadrare videtur, si τῷ pro adverbio loci habeamus, ut ἦ, ἧχι etc., hic ut sensus sit: ubi (τῷ) cum monte illo colliditur rupes, ibi mons eam sistit. Contra Hermannus explicat: τῷ πάγῳ συννεύεται· ἔνθα μιν (τὴν πέτραν) ἴσχει ὁ πάγος Similiter Lennepius: Quo loco autem petra in collem impingit, τῷ δὲ συννεύεται, ἔνθα, ibi, sistit eam collis.

V. 441. βρισάρατος Idem Marti epitheton datum est hymn. Hom. VIII, 1. Ceterum cf. hymn. Hom. VII, 18.

V. 444. ἀντίη ἦλθεν] Nempe curru Herculis (v. 338. 456), advehitur, de quo Hercules v. 370 descenderat. Martem quoque ipsum non in curru stantem pugnare e v. 452. 458, 464 patet; quod si de curru pugnaret, ut currus procul abesset, non poterat fieri.

V. 445. ὑπόδρα ἰδοῦσα] Pronuntianda sunt tanquam ὄφ' ἔν scripta, quare alterum adverbium δεινὰ adiecit: horrendum in modum torve intuens. Hermannus, qui epicum antiquum hoc minime decere putat, hic duas recensiones agnoscit, quarum una haberet: τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδοῦσ', altera: δεινὰ δ' ἰδοῦσα θεά. V. Hom. II. XIII, 13.

Ἡρακλέα κτείναντα, Διὸς θρασυκάρδιον υἷον.
ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴστας' ἐμείτο.

Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πειθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυ-
μόν, 450

ἀλλὰ μέγα λάχων φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων

καρπαλίμως ἐπόρουσε βίη Ἡρακληεῖη,
κακτάμεναι μεμαῶς· καί ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος,

σπερχνὸν ἐοῦ παιδὸς κοτέων πέρι τεθυνηῶτος,
ἐν σάκει·μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλανκῶπις Ἀθήνη 455

ἔγχος ὀρμὴν ἔτραπ' ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.

δριμὺ δ' Ἄρην ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ

ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλέα κρατερόφρονα· τὸν δ' ἐπίοντα

Ἀμφιτρονιάδης, δεινῆς ἀκόρητος ἀυτῆς,
μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο 460

οὔτας' ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε

V. 448. θρασυκάρδιον] τρασικ. V2.

V. 449. παῦσαι — ἐμοῖο M2.

V. 450. Ἄρεος] Sic V2. Par. pro Ἄρεως. Rehd. aliique ap.
Rankium πείθεν Ἄρεος. Harl. πείθεται Ἄρης μεγαλήτορι θυμῷ.

V. 451. Φιάγων — Φείκελα Fl.

V. 453. κατακτ. V1.

V. 454. σπερχνῶς παιδὸς ἐοῦ V1. — ἐοῦ παιδὸς] παιδὸς
ἐοῦ Em. Harl. M2. 3. P2. Dind. — ἐφοῦ Fl.

V. 457. Ἄρη codd. quidam ap. Rankium, ἄρ' ἄχος M2., Ἄρη
M3. — ἔσχεν ὀρεξάμενος δ' ἄορ Tr. — εἶλε Φερυσσάμενος Fl.

V. 458. Ἡρακλέα κρατερόφρονα] Sic Par. 2678. Heinr.
Vulgo Ἡρακλῆι κρατερόφρονα, quod recepit Koechl.

V. 460. σάκευς] Cum Dind. revocavi ex V1. 2. M2. 3.
pro σάκευς.

V. 461. σαρκὸς] Sic Harl. V1. M2. P1. 2. Med. Vulgo
σάκος. Vid. ad 364. Verba διὰ δὲ — νομήσας Heinr., Gaisf.,
Dind. cum Guieto uncinis tanquam adulterinos includere.
Thiersch. et hic pro σάκος σάκος.

V. 448. Ἡρακλέα] Accus.
Ἡρακλῆα ortum esse ex Ἡρακλέ-
φασα, et ex Ἡρακλῆα, mutata
vocalium mensura, Ἡρακλέα
exposuit Rzach. Dial. p. 410.

V. 453. κακτάμεναι] pro
κατακτάμεναι.

V. 454. σπερχνὸν] Coniun-
gendum est cum κοτέων, non
cum ἐμβαλε.

V. 456. Verba vitiosa sunt.

Ad ὀρεξαμένη additum est χειρὶ
Theog. 178.

V. 461 seq.] Lennepius: „Sed
poeta σαρκὸς dederat, nec con-
structio offensionem creabit, si
δοῦρατι iungas cum ἄραξε, non
cum νομήσας, quod accusativum
regit. Vid. Hom. Il. III, 218.
V, 594. VII, 238. Ineptissime
autem haec Latine ab interpre-
tibus reddita hasta perrum-

δούρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσση.
 τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἐντροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 ἤλασαν αἰψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρουοδείης
 ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα 465
 ἵππους μαστιέτην· ἴκοντο δὲ μακρὸν Ὀλύμπου.
 υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος
 Κύνου σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῆνος ἴκοντο
 ἵπποις ἀνυπόδεσιν· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη 470
 ἐξίκετ' Οὐλύμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύνου δ' αὖ Κήϋξ θάπτειν καὶ λαὸς ἀπείρων,
 οἳ ἔ' ἐγγύς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος
 [Ἀθην Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτήν τ' Ἰαωλκὸν
 Ἄρην τ' ἠδ' Ἐλίην· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός,] 475
 τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

V. 462. νωμήσαν Par. ap. Rank.

V. 464. ἤλασεν M2. — αἰψ' abest a V1.

V. 467. Γιόλαος Fl.

V. 468. Κύνου] Κύνου Em. Pro σκυλεύσαντες Par. συλήσαντες, quod probat Herm. Wolfius συλεύσαντες. Sed etiam Theocritus in epico carmine Id. XXIV, 5 habet ἀπεσκέλευσε.

V. 469. νίσσοντ' V1.

V. 570. ἀντὰρ M2., ἀνυπόδεσ' ἀτὰρ M3.

V. 473. Pro πόλιος P2. M2. V1. πόλης.

V. 474. λαβηλὸν M2. et al. λαβηλὸν ωλ^π Harl. (O apud Pal.), unde β corruptionem vetusti digammi esse coniecit Pal. Ceterum v. 474—475 conglutinati esse videntur ex v. 380—381. Certe πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός incredibiliter languet post καὶ λαὸς ἀπείρων. Frustra Lennepius adversatur. δῆμος ἀπείρων legitur apud Hom. II. XXIV, 776.

V. 476—480. bis scripti in Schellersh. In fine σίγῃ υπ', ut appareat errasse eum, qui bis scripserat. Cf. Ritschelium: die Alex. Bibl. p. 91.

pens vel dividens, cum sit νωμῶν idem quod σκοπεῖν (vid. Wessel. ad Herod. IV, 128) et huius loci haec sententia: Hercules directa in Martis femur, quod indefensum observaverat, hasta, multum inde carnis avulsit."

V. 462. μέσση] Sensu caret; itaque vitiosum est.

V. 463. Φόβος καὶ Δεῖμος] Etiam in imagine clipei Martis comites et aurigae vocantur. Cf. adnot. ad v. 195.

V. 466. μαστιέτην] Verbum perrarum, quod legitur apud Hom. II. XVII, 622. XX, 171, multo etiam rarius μαστιῶ Scut. 431, usitatius μαστιῶ.

τοῦ δὲ τάφου καὶ σῆμ' ἀτδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
 ὄμβρω χειμερίῳ πλήθων· τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Αἰητοῖδης ἤνωξ', ὅτι θα κλειτὰς ἐκατόμβας
 ὄστις ἄγοι Πυθιοῖδε βίη σύλασκε δοκεύων.

480

V. 477. τάφρον V1.

V. 478. τὼς M2.

V. 479. ἤνωγ' M2.

V. 477. Ἄναυρος] Thessaliae fluvius. Eundem memorat Eurip. Herc. Fur. 389 seq. τάν τε Πηλιάδ' ἀκτάν Ἀναύρου παρὰ πηγᾶς· Κύννον δὲ ξενοδαίκτην τόξοις ὤλεσεν.

V. 479. Αἰητοῖδης] Hanc vocem ex Αἰητοῖδης ortam esse docuerunt Curtius Erl. p. 50. Rzach. Dial. p. 408.

V. 480. σύλασκε] V. Foerstem. l. l. p. 34: „In iis, quae vulgarem flectendi rationem sequuntur, plerumque, sicut vulgo fieri solet, σκον et σκομην vocali ε cum stirpe coniunguntur; contra vocalem copulativam α pro ε asciscunt ἀποκρούπτασκε Theog. 157 et δίπτασκε Scut. 256. Ex verbis puris in εω hac

terminatione duo utuntur, vocali copulativa ε servata: φοβέεσκον Scut. 162, καλέεσκον Theog. 207; duorum autem verborum in αω exeuntium, quae apud Hesiodum illam assumunt, alterum vocali copulativa non est instructum, σύλασκε Scut. 480, alterum eodem modo hac caret, sed vocalem α in αα dilatat, δραμάασκε fr. 221, 2.“ Cf. etiam Rzach. Dialekt p. 461. — Ceterum cum codd. Πυθιοῖδε non Πυθιώδε, ut scripserant cum Paris. 2833 Goettlingius, Lennepius, Paleius, Schoemannus, restituendum esse egregie exposuit Rzach. l. l. p. 418, suffixum δε radici Πυθιοφι = Πυθιοι adiciendum esse iure docens.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

[Μοῦσαι Πιερίηθεν, ἀοιδῆσι κλείουσαι,

V. 1—10. Hos versus obelo signavit Koechl., eiecerunt Spohn. Steitz. Schoem. Fl. Cf. Schoem. com. p. 13: „Nos ab Hesiodo utique eos abiudicandos esse censemus, non quidem

V. 1—10. Hoc prooemium (quod Hermannus ad Orph. p. 689 pro farragine habebat sententiarum e diversis diversarum aetatum scriptoribus concinnata) non agnoscitur ut perfectum ab Hesiodo a Praxiphane, Theophrasti discipulo (cf. Diog. Laert. V. Epic. III, 9), ab Aristarcho, a Pseudo-Herodiano (περὶ σχημ. p. 49. Dind., Rhet. T. VIII. p. 586. Walz.), a Proclo, a Boeotis Pausaniae coaevus (v. Paus. IX, 31) et a Tzetza ad h. l. Cf. Thiersch. de Hesiodo p. 31. Fl. Digamma p. 61. Abesse autem totum prooemium a quibusdam codicibus nova codicum collatione non probatur. Exsecuit Brunckius. Nempe res ita se habet: v. 1—9. est hymnus in Iovem huc translatus, ut vetus illud a Iove principium etiam hic opportuna praerberet initia poemati, ut videbatur, ἀκεφάλω. Versu κλῦθι ἰδὼν αἰῶν τε, δίκη δ' ἰθύνε θεέμιστας clauditur hymnus ille, ut Orphici 2. 4. 8. etc. Huic vero sciolus aliquis, ut transitus fieret ad Hesiodi opera, versum ineptissimum 10 adiecit: τὴννη, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μν-

Hesiod. ed. Götting.

θησαίμην. Ineptissima est, quod τὴννη ad Iovem pertinet (v. Etym. M. p. 314, 43: καὶ Ἡσίοδος — ἰθύνε θεέμιστας Τὴννη), cui ridicule opponitur ἐγὼ δέ μνηθησαίμην ἄν. Nam qui τὴννη ita intellegunt, ut de Perse dictum sit, nae illis pro rege aliquo, ne dicam deo, frater Hesiodi esse videatur. V. Twetten. de Hes. Op. et D. p. 13. Hermannus Opusc. VI. p. 220. τὴννη nihil esse aliud dicebat quam ἀλλ' ἄγε. Vel si tamen statuendum esset τὴννη pronomine se ipsum allocutum esse Hesiodum, quod hic quidem propter additum ἐγὼ δέ cogitari vix potest. Quis enim poeta uno eodemque membro ita de se et secunda et prima persona loquatur, τὴννη, ἐγὼ δέ?

V. 1. Μοῦσαι Πιερίηθεν] Spohnius post Μοῦσαι distinguit, Πιερίηθεν cum δεῦτε coniungens ad mentem Tzetzae. Sed Μοῦσαι Πιερίηθεν Heinsio recte sunt Pierides Musae, ut apud Platon. in epigr. (Br. Anal. I. p. 171) dicitur Σαπφῶ Λεσβόθεν et Μεγαροῦθεν Εὐκλείδης apud Platon. Phaed. p. 59. C. Δημόκιος Ἀλωπενήθεν ap. Boeckh.

δεῦτε, Δί' ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνίουσαι·
 ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
 ῥητοί τ' ἄρρητοί τε Διὸς μεγάλοιο ἔκητι.
 ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
 ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει,

propter illud Πιερίθθεν in v. 1, quod veteribus quibusdam offensionem fuit, qui Ascræum ποῦτᾶμ Musas non a Pieria sed ab Helicone potius appellaturum fuisse putarunt: id enim levius est: sed quia totum hoc proœmium, sive verba sive sententias consideramus, nec bonum ποῦτᾶμ prodere nec satis accomodatum videtur insequentis carminis argumento.“ „Unhesiodischer Hymnus mit Uebergangsversen“ Fl.

V. 2. Δί'] Sic M5. Vat. 2. Eustath. p. 1809, 13 cum aliis. Alii, codd. cum Mess. V2., Herodian. περὶ σχημ. p. 49. Schol. Ven. II. I, 1 minus bene δῆ, quod recentiores editores in textum receperunt. — ἐννέπετε] M5. ἐνέπετε. Cf. v. 22. Mess.

V. 3. deest in Vat. 2.

V. 5. ῥέα — ῥεῖα] Apollon. de adv. p. 562: καὶ σαφὲς, ὅτι τὸ ῥέα μὲν γὰρ βριάει ὀλόκληρον γέγονε, τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεονασμῷ ἐστὶ τοῦ ἰ. M5. ῥεῖα — ῥεῖα. — ῥεῖα δὲ alii nec malae notae codd. cum Vat., ῥεῖα μὲν omn. codd.

Corp. inser. I. p. 120. *Ανσικλῆς Βατήθθεν* I. p. 182. 183. 199. 328. 330. Similiter *νίκη Ἰσθμοί* p. 355. Hermannus vero Opusc. VI. p. 219. Πιερίθθεν cum ἀοιδῆσι κλείουσαι coniungi iubet. Quod quid sit, subobscurè indicatum est collato Homericò Ζεῦ πατέρ' Ἰδηθθεν μεδέων.

V. 2. σφέτερον] V. Pseudo-Herodian. περὶ σχημ. p. 49. Butt. Lexil. I. p. 53. Wolf. Prolegg. p. CCXLVIII. Brugman. I. l. p. 45.

V. 3. ἄφατοί τε φατοί τε] Haec loquendi ratio in iis est habenda, quae ab epanaphora nomen habent; v. animadvers. ad Theog. 408. Atque ipsa huius epanaphorae ratio causa est, quod cum vi quadam repetitur Διὸς μεγάλοιο ἔκητι. Similiter Callim. Iov. 92. 93: τὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι; οὐ γένητ', οὐκ ἔσται τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει; Igitur quae v. 3. dicuntur: ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ἄφατοί τε φατοί τε, ea v. 4. audiunt ῥητοί τ' ἄρρητοί

τε Διὸς μεγάλοιο ἔκητι. Quare posituram eam, quae erat ante Διὸς, exsulare iussi.

V. 4. ἔκητι] V. de hoc vocabulo Apollon. de coniunct. p. 497.

V. 5. ῥεῖα] Sic *μονοσυλλάβως* Hom. II. XVII, 461, postea (462) ῥεῖα *δισυλλάβως* usus. Eodem modo in fine versus II. XII, 381. XX, 101. V. Spitzn. de vers. her. p. 185. — βριάει] Hic transitivo, mox intransitivo sensu, ut μινύθει v. 6 et 244 notavit Spohnius.

V. 6. ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει] Imitatus est Quint. Sm. XIII, 474: καὶ τὰ μὲν ἀκλῆα πάντα καὶ οὐκ ἀρίθῃλα γεγῶτα κωδῆεντα τίθῃσι, τὰ δ' ὑπόθῃ μελιοναθῆνε. Aesopus ap. Diog. L. I, 3, 2: φασὶ δ' αὐτόν (Solonem) καὶ Ἀσώπον πωθῆσθαι ὃ Ζεὺς, τί εἶη ποίων; τὸν δὲ φάναι τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῦν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῦν. Cf. Herodot. VII, 10, 5: ὁρᾷς τὰ ὑπερέχοντα ζῶα ὡς κεραινοὶ ὃ θεός, οὐδὲ

φαίτα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέφρατα δάματα ναίει.
 κλύθι ἰδῶν αἴων τε, δίκη δ' ἰθύνε θεμιστίας
 τύνη· ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησαίμην]. 10

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
 εἰσὶ δύω τῆν μὲν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,

V. 7. δ' ἔτ' Rehd.

V. 10. Πέρση] Sic M5. Vat. al. Pauci codd. Πέρση; ita etiam rec. edd.

V. 11. Ἐρίδων] Gaisf., Dind. cum cet. edit. ἐρίδων. Lucian. Amor. p. 439. Οὐ μὴν οὐδ' Ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν. Schol. Ven. II. XVII, 144. Schol.: λαμβάνεται δὲ ἑαυτοῦ, ἐπειδὴ ἐν τῇ Θεογονίᾳ μίαν γέννησιν παρέδωκεν ἐρίδων.

V. 12. ἐπαινέσσειε] ἐπαινέσειε M5, quod, cum scriptor huius codicis nunquam σσ exprimat, ἐπαινέσσειε significat, quod receperunt Lanzi. Koechl. ἐπαινῆσειε V2. Vat. Goettl. Schoem. Fl.

ἴα φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδέν μιν κνίξει; De μινύθειν v. Heyn. ad II. XVI, 392.

V. 9. κλύθι ἰδῶν] Cf. scholion: ὅπερ δὲ Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ἡλίου φησί, τοῦτο Ἡσίοδος ἐπὶ τοῦ Διὸς εἶπεν· ὁμοιον γάρ ἐστι τῷ Ἡέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

V. 10. τύνη] Mira erat de hoc vocabulo sententia Polyzeli apud schol. Dorvillii: Πολύζηλος δὲ ἐν Ῥοδιακοῖς Τύνην ἀρχοντα Χαλκιδέα φησίν, ἐφ' οὗ κρίνεσθαι τὸν Ἡσίοδον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ (v. 37. 38), Διονύσιος δὲ φαιέδριστον (scr. φιλέριστον), ἀγνοοῦντες, ὅτι ἀντωνυμία ἐστὶ παράγωγος. Igitur his viris Τύνη erat pro vocativo nominis proprii, ut Τύμνη est nomen patris Histiaei apud Herodot. V. 37. VII, 98. Inepte. Neque opus est, ut addam etiam propterea ineptum hoc esse, quod causa Hesiodi cum fratre acta est Ascræe, non Chalcide. De τύνη cf. schol. ad h. v.: Δωρικὴ παράγωγος ἀντωνυμία οὗτοι γὰρ τὸ τύνη ἀντὶ τοῦ οὐ λέγονται καὶ ἐγώνη καὶ τὰ ὅμοια. V. schol. ad Theog.

34. Etym. M. p. 314, 41. Ahrens II p. 248.

V. 11—40. „Gedicht von der guten und bösen Eris“ Fl.

V. 11. Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην] Interpretantur ita hanc sententiam, ut quasi opposita videatur eis, quae dicta sunt Theog. v. 225, ubi de una Eride sermo est. Atque ita Spohnius: non, sicut ante existimabam, unum est contentionis genus. Aut ita opponuntur, ut Hesiodus antea errorem admisisse homines in explicandis contentionibus existimet, quo modo etiam imperfectum ἔην recte possumus interpretari: früher glaubten einige, aber es war nicht. Sic dicit poeta Timocreon fr. 3 Bergk. οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος, fortasse imitator Hesiodi, et Theognis v. 700 τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος, v. 788 οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον. V. Vollbehr. p. 22 not. 37. — ἐπὶ γαῖαν] V. animadvers. ad Theog. 95.

V. 12. νοήσας] Sc. laudet is, qui Contentionis vim exper-

ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
 ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφείλλει,
 σχετλή· οὔτις τὴν γε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 15
 ἀθανάτων βουλῆσιν Ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
 τὴν δ' ἑτέραν προτέραν μὲν ἐγείνατο Νυξ ἑρβεβεννή,
 θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίλυγος, αἰθέρι ναίων,
 γαίης τ' ἐν ῥίξῃσι καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω·

V. 17—19. Ritschl. Sched. crit. p. 33. τῆς δ' ἑτέρας — (προτέραν — ἀνδράσι) — πολλὸν ἀμείνων sc. ἐστὶ. Quae sententia, quanquam haud aliena ab mente Hesiodi, nimis artificiose pro ratione poetae mihi expressa videtur. Ut auctor Operum cum auctore Theogoniae consentiret, non opus erat.

V. 17. Laudatur a Schol. ad Arist. Met. p. 803. a. — πρότερον St. m.

V. 19. γαίης τ' ἐν] γαίης ἐν Guet.

tus est. Usitatius esset ὁ νοήσας.

V. 13. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν] I. e. διέχουσι δὲ ἄνδιχα τὸν θυμὸν.

V. 14. ἡ μὲν (Ἔρις) — δῆριν ὀφείλλει] Hom. II. IV, 445: Ἔρις — ὀφείλουσα στόνον ἀνδρῶν. Comparavit Passovius. δῆρις non solum de pugna usurpatur, sed etiam de rixa et certamine. Cf. II. XII, 421. Od. XXIV, 515.

V. 17. τὴν δ' ἑτέραν προτέραν μὲν] Alteram, maiorem natu, multo praestantiorum confirmavit Iuppiter. Nemphe existimabant Graeci antiqui maiores natu esse ceteris praestantiores. Sic Iuppiter secundum quosdam in Cronidis, Calliope inter Musas etc. Nam πρεσβυτέροιαι Ἐρινύες αἰὲν ἔπονται. Hom. II. XV, 204. V. Platner. Not. iur. et instit. ex Hom. et Hes. p. 91. — Qui post ἑτέραν et ἑρβεβεννή incidunt, male faciunt eo, quod τὴν δ' ἑτέραν θῆκε δέ μιν coniungunt. Recte hoc sensit Ritschl. Sched. crit. p. 32. Utraque Eris est filia Noctis.

V. 19. γαίης τ' ἐν ῥίξῃσι

καὶ ἀνδράσι] Haec pertinere ad Iovem, non ad Eridem alteram Goettlingius cum Proclo et Tzetzta putaverat. Multo autem rectius Spohnius iungit: Iuppiter posuit eam γαίης τ' ἐν ῥίξῃσι καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω (οὔσαν). Secuti sunt Hermannus, Rankius, Vollbehr praef. p. 22, Steitz p. 26. Ceterum versus 18. 19 etiamnum puto postea additos esse. Nam versus 17 et 20 optime cohaerent; de quo dubitabat Hermannus: „Denn so würde ja nicht nur aller Zusammenhang aufgehoben, sondern es würde gar von der bösen Eris das ausgesagt, was nur von der guten gelten kann.“ Haec quo errore nitantur, nescio, nisi forte v. 17 parenthesis notas, quae προτέραν — ἑρβεβεννή verba ab antecedentibus secernerent, prorsus necessarias esse arbitratur Hermannus. Mihi autem bona Eris necessario maior natu esse videtur. Τοῖς γὰρ πρεσβυτέροιαι Ἐρινύες αἰὲν ἔπονται, quo iam supra usus sum. Eodem pertinent aetates hominem (v. 109 seq.); priores enim melioris sunt indolis quam posteriores. Cete-

ἦτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
 εἰς ἕτερον γάρ τις τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
 πλούσιον, ὃ σπεύδει μὲν ἀρώμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
 οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δὲ τε γείτονα γείτων
 εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἔρις ἦδε βροτοῖσι.

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, 25
 καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῷ.

Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶ ἑνικάτθεο θυμῷ,

V. 20. ἀπάλαμον] Al., ut M5. V2. Vat. 2. G., ἀπάλαμνον. — ὁμῶς vulg. — ἐγείρει] Par. al. ἐγειρεν.

V. 21. τε abest a V1. — Ἰδὼν ἔργοιο Fl. — Usenerus in Mus. Rhen. XXIII p. 147 ἔργοιοι pro ἔργοιο scribendum et cum πλούσιον in v. 22 construendum putavit, refutatus a Schoem. com. p. 14.

V. 22. ὃ] Sic scribendum esse pro ὄς codd. et edd. monuit Lehrs. Quaest. ep. p. 222, ὡς maluit Schoem. — ἀρώμεναι unus cod. Par., ἀρόμεναι codd. et edd. Cf. Foerstemann. l. l. p. 33. Rzach. Dial. p. 439 et 446 seq. Frustra ἀρόμεναι defendit Steitz. p. 27 not. ἀρόμεναι M5. Vat. cum al. Animadvertendum est autem M5. fere semper vitare duplices consonantes, ubi id fieri recte potest. Sic v. 37. ἔδασάμεθ', 39. δικάσαι, 43. ἐργάσαιο, 167. ὀπάσας, 237. νίσονται, 238. θυέσει, 369. μεσόδι, 395. πώσης et ἀνύσης, 510. βήσησι, 820. μέση. Conf. Buttm. Gr. ub. I p. 506.

V. 23. V. Ammon. v. ζῆλος. — Φοῖκόν Fl.

V. 24. ἄφενος al. codd. — Ἔρις] Edd. all. ἔρις.

V. 25. κεραμεῖ κεραμεὺς Aristot. de rep. 5, 8. Plato Lys. p. 215: καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῷ καὶ πτωχὸς πτωχῷ.

rum Κροονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι
 ναίων legitur etiam apud Hom. II. IV, 166.

V. 20. ὁμῶς] Sic scribendum est cum codd. M5. Mess. et Aristarcho. Cf. Lehrs. Ar. p. 156. Steitz p. 27. Pars codd. et edd. ὁμῶς, quod frustra defendere conatus est Schneider. de eloc. p. 22. — ἀπάλαμος = „unthätig.“

V. 25—26. Lehrs. l. l.: „Haec a prioribus avellenda esse et propter quandam sententiae

similitudinem huc apposita esse multi consenserunt. Nec de aemulatione (ζηλοῦν) in his sermo est: debebat autem, ut cum proximis coirent: sed de invidia.“ Secuti sunt Schoem. et Steitz. Male Vollbehr p. 24 κοτέειν vocem mediam esse existimans propter Nitsch. ad Od. III p. 220 versus ad bonam Contentionem esse referendos exposuit, secutus Rankium comm. p. 45, meritoque reprehensus a Steitzio.

μηδέ σ' Ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
 νεῖκε' ὀπιπτεύουσι' ἀγορῆς ἐπακουδὸν ἔοντα.
 ὦρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, 30
 φῆτι μὴ βίος ἔνδον ἐπητανὸς κατάκειται
 ὠραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτῆν.

τοῦ κε κορεσσάμενος νεῖκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοι
 κτήμασ' ἔπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔστιν
 ὦδ' ἔρδειν· ἀλλ' ἀνθι διακρινώμεθα νεῖκος 35
 ἰθείησι δίκαις, αἷτ' ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄρισται.

V. 28. ἀργὸν θυμῷ ἐρύκοι. Bntl. μὴ κακόχαρτος Ἔρις σ'
 ἀπὸ ἔργου coni. Schoem., rec. Fl. scripto ἀπὸ ἔργου.

V. 29. ὀπιπτεύουσι'] M5. ὀπιπτεύουσι'. Fortasse melius.

V. 30. ὦρη] Sic M5. m. I, quod cum Koechl. Schoem.
 recipiendum est. Cf. Lehrs. p. 223. Steitz p. 30. Plerique
 codd. ὦρη, quod scripserunt Goettl. et al.

V. 33. κε κορεσσάμενος] Vat. 2. Br. male κεκορεσσάμε-
 νος. Cf. Schol. Ven. II. I, 211. — Postea δῆριν καὶ νεῖκε' ὀφέλ-
 λοις Herm. ad Orph. p. 822. — ὀφέλλοι] Sic scribendum est
 cum Schoem. et Steitz. pro ὀφέλλοις codd. et edd., cum Perses
 v. 34 (σοὶ δὲ) opponatur illis, quibus litium movendarum facultas
 sit. Itaque cum Schoem. v. 34 ἔστιν pro ἔσται praeferendum
 est: non licet tibi facere, quod facis.

V. 36. δίκης' pro δίκαις Bntl. (voluit δίκης, ut Vat. 2.).

V. 27—32. Lehrsius: „Sententia huc posita propter Contentionis vocabulum.“ Quid significet iam antea diximus §. 1: „Ne otiosus litium fori auditor te ab opere abstrahi sinas. Hanc verò sententiam ut proferas, qui potes prooemio uti et tam longo et tali, quale est a versu primo ad quartum decimum? Qui potes multo diutius morari in eo genere Contentionis, laudabili illo, de quo nunc ne sermo quidem est?“

V. 32. Δημήτερος ἀκτῆν] V. adnot. ad Scut. 290.

V. 33—39. Lehrsius: „Haec antecedentibus non cohaerere posse, iam supra §. 1 indicavimus: nec quidquam certius vel clarius est. Sed quomodo explicem non habeo: quidquid adhuc allatum est, probare non

possum.“ — Contra Schoem. p. 18: „Hactenus igitur inde a v. 11 usque ad v. 39 nihil invenimus, quod non genuinum h. e. non ab ipso Hesiodo factum videri possit: nam etiam v. 25. 26 licet loco alieno positi, non tamen propterea ab Hesiodo abiudicandi erunt.“

V. 35. ἀλλ' ἀνθι διακρινώμεθα νεῖκος] ἀνθι non est denuo, ut volebat Mitscherlichius, non iterum ut malebant Schoemannus alique, non extemplo, illico, quod placuit cum Hermanno etiam Goettlingio, sed hic, hoc loco, sive poeta intellexit hic = domo tua, sive hic, Ascræ vel Orchomeni, non alio in oppido. Cf. Apoll. lex. p. 47 ἀνθι· ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, et quae exposuit Steitz p. 32. V. anim. ad Oper. 635.

ἤδη μὲν γὰρ κληῖρον ἔδασσάμεθ', ἄλλα τε πολλὰ
ἀρπάξων ἐφόρεις, μέγα κνυδαίνων βασιλῆας
δαροφάγους, οὐ τήνδε δίκην ἐθέλοντι δικάσσαν.

V. 37. ἄλλα τε] ἄλλα τὰ Guiet., Br., Gaisf., Boiss.

V. 39. ἐθέλοντι δικάσσαν] Sic restituit Schoem. pro
ἐθέλουσι δικάσαι codd. et edd.

V. 38. βασιλῆας] Sunt
praesules aut nobiles populi
Ascraei, ut apud Hom. Od. VIII,
40, 41. V. Mülleri Orchom.
p. 187, quemadmodum etiam
apud Aeschyl. Agam. 451
Ἄτρεϊδαί dicuntur πρόδικοι, ubi
βασιλεῖς expectavisses. Recte
Steitz. p. 33 neque Ascram nec
Thebas Hesiodi temporibus sub
imperio regis fuisse docuit. Cf.
Paus. IX, 5, 8; Strabo IX p.
392.

V. 39. τήνδε δίκην ἐθέ-
λοντι δικάσσαν] Cf. Schoem.
com. p. 17: „Goettlingius
contra, quum interpretetur: „qui
libenter indicare solent (ἐθέλουσι
δικάσαι) talem de patrimonio
litem,“ non modo τήνδε pro
eo accipit quod dicendum fuit
τοιήνδε, sed etiam δικάσαι pro
eo quod δικάζειν dici debuit.
Nam si non de una quadam lite
sed de universo quod quandoque
inciderit genere litium diiudican-
do agitur, lex sermonis non
aoristi infinitivum, rem semel
factam aut faciendam indican-
tem, sed infinitivum actionis
inflectae (s. inf. praesentis) pos-
cere videtur. Neque Theocriti
locus, quem Goettl. in comparationem affert, VIII, 29 ὁ
δ' ἀλόλος ἤθελε κρῖναι, con-
trarium probat: nam ibi de
unius quod tunc instabat certa-
minis iudicio sermo est. Infini-
tivum δικάσαι nostro loco non
aptum esse etiam Hermannus
sensisse videtur, qui quum olim,
in censura ed. Goettl. (op. VI
p. 222) sic vertisset: „denen

dieses Recht d. h. so ungerech-
tes zu sprechen beliebt,“ postea
tamen in Annal. phil. XXI p.
p. 128 hoc repudians δικάσσαν
reponendum esse censuit, quod
mihi quoque dudum in mentem
venerat. Hac igitur certissima
emendatione admissa iam ἐθέ-
λουσι dativum participii esse
apparet. Pluralem Hermannus
de utroque litigante, Hesiodo
eiusque fratre, intelligendum pu-
tavit, qui illos sibi iudices quasi
ex compromisso cepissent. Id
mihi minus probabile visum,
malebamque pro plurali singula-
rem ἐθέλοντι mutatione lenis-
sima (nam saepissime has for-
mas permutatas esse constat),
sensu autem aptissimo. Nam
Persae sane volenti fuit iniustum
illud iudicium, Hesiodo contra
ingratissimum. Hoc iudicium
nunc τήνδε δίκην poeta dicit
propterea, quod huius ope fa-
ctum est, quod versu superiore
queritur, ut Perses multa prae-
ter ius et aequum sibi auferret.“

V. 40—41. Quod Lehrsius
exposuit, ineptum esse, a regi-
bus postulare, ut de malva et
asphodelo viverent, eo refellitur,
quod βασιλῆες non reges, sed
nobiles esse dictum est. Nihilo-
minus versus e conexu remo-
vendi sunt, de quo v. Schoem.
p. 18: „Utut est, si proximam
partem usque ad v. 105 omnem
eo pertinere viderimus, ut fru-
galitatis necessitas et unde haec
hominibus iniuncta sit, expona-
tur, dubitare non poterimus,
quin illi duo versus 40. 41 non

Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν, ὅσφ πλέον ἤμισυ παντός, 40
οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω μέγ' ὄνειαρ.

23

V. 40. *Ἰσασι* Fl. — V. 40 retinuit v. 41 eiecit Fl.

V. 41. *μέγ' ὄνειαρ*] Gramm. ap. Bachm. Anecd. I. p. 157
ἐν ὄνειαρ. Antea v. 40 οὐδ' ἴσασιν Vat. 2. A.

aliam ob causam inserti sint, quam ut transitus aliquis ad hanc expositionem fieri possit. Haec ipsa vero, si sic comparata est, ut veteri poetae a nullo, qui quidem mediocriter sapiat, tribui facile possit, consequens est, ut etiam duos illos versus non veteri poetae sed compositor potius tribuendos esse censemus.

V. 40. ὅσφ πλέον ἤμισυ παντός] Quantum praestet opibus frui non iniuste partis, quamquam exiguis. Sic Proclus et Schol. Ven. H. IX, 160. Eodem proverbio usus est Pittacus ap. Diog. L. I, 4, 2, cum agrum Mytilenaei ipsi dedissent (paulo tamen aliter ap. Diod. Exc. Vat. VII, 21. p. 21. Dind.), idemque in suam rem convertit Ovid. Fast. V, 718: Quod tibi dat uni coelum partire duobus; dimidium toto munere maius erit. Alio modo usus est Aristotel. Eth. N. I, 7: δοκεῖ οὖν πλεῖον ἢ τὸ ἤμισυ τοῦ παντός εἶναι ἢ ἀρχή.

V. 41. ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω] Malvarum foliis et asphodeli radicibus pauperes vescantur, ut apud Aristoph. Plut. 543: σιτεῖσθαι δ' ἀντι μὲν ἄρτων μαλάχης πόρροθον. Lucian. de merced. cond. p. 683: καὶ οὕτως εἰς τὴν ἀτιμοτάτην γαστρίαν ἐξωσθεῖς κατακίσειται μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέγρι σοῦ, καθάπερ οἱ κόντες παρεσθίων ἢ τὸ σιληρόν τῆς μαλάχης φύλλον, ὧ τὰ ἄλλα σννειλῶσι. Horat. Od. I, 31, 16. Epod. II, 57. Plin. H. N. XXII, 22 huc pertinet:

Asphodelon ab Hesiodo quidam alimon appellari existimavere, quod falsum arbitror. (V. fragm. 18). Cf. Ast. ad Plat. de Legg. p. 143. Mirum est igitur Pythagoram malvis vesci vetuisse, de quo v. Lobeck. Aglaoph. p. 897. Nam quod in heliotropicis malva habetur, non puto causam fuisse. Porro vere monuit Heinsius asphodelon λειμῶνα propterea mortuis tribuisse Homerum, quod defunctorum victus ab omni luxuria sit remotissimus. Sed alia praeterea causa est, quam nuper in Graecia peregrinanti ipsi mihi reperire contigit: in locis sepulchrorum maximam copiam asphodeli crescere. Quod inprimis in eo loco animadverti, quo — prope abest a Nauplio — magna Bavarorum caterva sepulta est. Suidas v. Ἀσφοδελός: σικιλῶδες φυτόν, φύλλα ἔχον μακρὰ καὶ ἀνδρείον ἐσθιόμενον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον καὶ ἡ ῥίζα κοκτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. (Ex Theophr. Pl. VII, 11) Περσεφόνης καὶ Χθονίων ἱερόν· καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀσφοδέλω στέφουσι. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγινώσκον· οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω μέγ' ὄνειαρ· τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φρεται, ὀξύτονητόν. Et v. Θύμος θύμος εὐτελής βοτάνη. Ἀρστοφάνης Πλούτω· ὧ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη ταῦτόν θύμον φαγόντες· ἀντι τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. — παρωδῆται δὲ ἐκ τοῦ Ἡαιόδου· οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω, ἀντι τοῦ· δίκαιοι τὰ εὐτελή ἔθελον-

Κρούσαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
 ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσαιο,
 ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν εἶντα.
 αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, 45
 ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

V. 43. *Φεργάσσαιο* Fl.

V. 44. *Herm.*: ὥστε κέ σ' vel ὥστε καὶ εἰς ἐν. Fortasse ὥστε σε κείς, id ut sit crasis pro καὶ εἰς. — ἀΦεργὸν Fl.

V. 45. Fort. αἰψά τε πηδάλιον κεν. — μὲν abest a Vat. 2. — Schol. Aristoph. ad Ach. 278. ἔνθα κε; ad Av. 713. αὐτίκα π.

V. 46. *Φέργα* — *ταλαΦεργῶν* Fl.

τες ἐσθίειν διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν· ἅμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει. Cf. Hieron. adv. Iov. II, 13. Gell. XVIII, 2. Ceterum animadvertas inscriptionem in vase antiquo (Coloni Atheniensium, ut videtur, facto) a Iac. Millingen publici iuris facto (v. Jah n. Telephus), cuius imaginem apud ipsum Florentiae vidi: *Νῶτα μὲν μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, Κόλπῳ δ' Οἰδιπόδαυ Λαίῳ υἷον ἔχω.*

V. 42—89. „Pandoramythus“ Fl.

V. 42. *κρούσαντες γὰρ*] Haec ita inverterat Diogenes cynicus ap. Laert. VI, 44: *ἔβόα πολλὰ κίς λέγων τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ῥῆδιον ὑπὸ τῶν θεῶν δεδῶσθαι, ἀποκεκρύφθαι δὲ αὐτὸν ζητούντων μελίπηκτα καὶ μύρα καὶ τὰ παραπλήσια, et Polemo νόον ἀνθρώπων, habitusque in animo Vergilius Georg. I, 121: pater ipse colendi haud facilem esse viam voluit. Ceterum h. v. redit illuc, unde filium abruperat v. 24. Alia est Twesteni sententia, qui arbitratur v. 11—41. 200—324 unum carmen esse, adiectos videri v. 42—199. Certe v. 42—46 arcte coniunctos esse cum 11—24 satis patere puto. Quod cum hoc enuntiato non facile concinnari posse videtur v. 309: *καὶ τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτε-**

ρος ἀθανάτοισιν, explicatur eo, quod haec omnia sunt ethica proverbia, seorsum spectanda.

V. 42—49 a versibus sequentibus divellendos esse putabat Lehrsius p. 224.

V. 43. *ῥηϊδίως γάρ κεν* — *ἐργάσσαιο*] *Supple εἰ μὴ ἔκρουσαν.*

V. 44. *ὥστε σέ — ἔχειν*] Thiersch. de Hes. p. 15 illud ὥστε cum inf. recentioris aetatis esse putat, apud Homerum non legi. Sed ita Odys. XVII, 21. Cf. Lehrs. de Arist. p. 158, et quae exposuit Schneider l. l. p. 33, qui etiam Theog. 831 in ὥστε praevalere vim consecutivam recte observavit. De particula *κε ὥστε* addita cf. Krüger. Gr. § 65, 3 A. 2.

V. 45. *πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ*] Spohnius: „ne corumpatur gubernaculum, ut 629.“ Recte quidem in universum. V. Vergil. Ge. I, 175: et suspensa focus exploret robora fumus. Sed hic alia significatio accedit: non amplius opus foret neque gubernaculo neque laboribus boum. Recte locum intellexit Mitscherlichius l. l. Passoviusque loci Homericus Odys. XIX, 7 admonuit. — Aliter Proclus ad v. 629: *σεσημειώται δὲ ὡς πρὸς τὸ ἄνω* (sc. v. 45) *ἐκεῖ γὰρ κατακαῦσαι σημαίνει.*

V. 46. *ἔργα βοῶν*] Odys. X, 98 sunt agri culti.

ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἧσιν,
 ὅτι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης·
 τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὐτίς εὖς παῖς Ἰαπετιοῖο 50
 ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθῶν Δία τερπικέρανον.
 τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

V. 47. φρεσὶ *F*ῆσιν *Fl*.

V. 48. ἀγκυλομήτης] *Al*. ἀγκυλόμητις, ut Philemo p. 5. Osann.

V. 49. κήδεα] *G*. μήδεα.

V. 50. Pro αὐτίς vulgo αὐθις. Ceterum quae inde ab hoc versu sequuntur a ceteris seiungenda esse Lehrsius putat l. l. Adversatus est Schoem. p. 14.

V. 51. Schol.: δῆλον δέ, ὡς προεκδέδοται ἡ Θεογονία· ἐκεῖ δὲ (l. γὰρ) πλείονα περὶ τοῦ Προμηθεῶς λέγει, ὡς ἠπάτησε τὸν Δία.

V. 53. τὸν τε *A*.

V. 47—51. Haec ex ipso Hesiodo sunt explicanda, non ex Aeschylō, non ex Aesopi fabulis, quas commemoravit Mitscherl. Meconae (cf. adnot. ad Theog. 535) homines cum diis disceptabant, utrum melius esset carnem diis offerre in sacrificiis, an ossa cum omento (v. Voss. Epp. myth. II, 39). Tandem homines, Prometheus astutia usi, Iovem ita deceperunt, ut ossa sibi inscius, ut videbatur, eligeret, carnem vero hominibus relinqueret. Hinc detecta hominum malignitate ignem subtraxit Iuppiter, quem ferula deinde inclusum Prometheus rapuit mortalibusque dono dedit. Hoc pactum mortalium cum diis de sacrificiis comparandum est cum simili fabula Numae et Iovis apud Arnobium V, 1. Secundum Hesiodum mortales iam ante noverant ignis usum, quod comprobatur tum sacrificio, quo ante uai erant, ut testis est Theogonia, tum particula αὐτίς Oper. v. 50. Homi-nibus igitur, ut poenam luerent, Iuppiter Pandoram dedit, i. e. mulierum mores mutavit in peius,

easque novaram rerum cupidias fecit, ut proterva sua levitate ac luxuria compensarent virorum industrias et ad altius enitendi studium. Nempe iam ante Pandoram Epimetheo datam genus muliebres erat (errat enim Pausan. de Hesiodo exponens I, 24), sed absque artibus illis (v. 64—66) a Minerva et Venere adiectis, quae simul cum magis exculto per Prometheum ingenio virorum effluere. Nam ut virile genus Prometheus excoluit, ita muliebrem sexum Minerva cum Venere, idque magno virorum detrimento factam. Cf. Buttm. Mythol. I p. 48 seq. et Welcker. Tril. Aesch. p. 73 seq.

V. 51. ἔκλεψ' κλέψας ὁ Προμηθεὺς τὸ πῦρ εἰς πόλιν ἠλθεν Αἰτωλίαν' ἀφ' οὗ συνέβη τὴν πόλιν κληθῆναι Πυρρηλίαν. Similiter in Theogonia Meconae mentio iniicitur.

V. 52. κοίλῳ] De hac forma trisyllaba v. anim. ad v. 689.

Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 χαίρεις πῦρ κλέφας καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπέυσας, 55
 σοὶ τ' αὐτῶ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι·
 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν ᾧ κεν ἅπαντες
 τέρπονται κατὰ θυμὸν ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 [Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅ ττι τάχιστα 60
 γαῖαν ὕδει φῦρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν

V. 54. κέρδεα εἰδώς Vat. 2. — μῆδεα Φειδώς Fl.

V. 55. χαίροις V1. — Postea pro ἠπεροπέυσας al. cum Vat. ὑπεροπέυσας, pauci ἠπεροπέυσας.

V. 56. σοὶ τ' αὐτῶ] Apollon. de pron. p. 125: ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεία (ἢ σφίν) εὐλόγως ὠρθοτονήθη ἐν ταύτῳ, σφιν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα. Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 388: ἀπαξ δ' ὠρθοτονήθη παρ' Ἡσιόδῳ, ἐπεὶ καὶ προετάρη· σφίν τ' αὐτοῖς μέγα πῆμα. Hinc σφιν δ' αὐτοῖς scripserant Spohn. et Dind., monente Schaefero. Similiter cum Steitz. p. 44 Fl. Sed nostrum locum non spectavit Apollonius. V. Fragm. 61. Haec est Goettlingii et Schoemanni sententia. Nuper fusius hunc locum tractavit Brugman. de probl. p. 44, qui apud Apollonium ἐν τρίτῳ non significare ἐν τρίτῳ προσώπῳ, sed ἐν τρίτῳ καταλόγῳ sc. tertium Catalogi librum, itaque apud Herodianum π. μον. λέξ. p. 42, 12 Ἡσ. ἐν τρίτῳ, p. 18, 22 Ἡσ. ἐν δευτέρῳ ad Catalogum pertinere, exposuit.

V. 57. σοὶ δ' ἐγὼ Clemens Alex.

V. 58. ἐὼν] Proclus: μέμφομαι δὲ τὸν Ἡσιόδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἐνικῶ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο, ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιᾶται διὰ τὸ αὐτό. V. Apollon. de pron. p. 125, qui argutam adiecit rei interpretationem ὑπερ δὲ τοῦ Ἡσιοδείου οὕτω τινὲς ἐκδέχονται, τῆς ἀντὶ πυρὸς δοθείσης γυναικὸς τέρπονται ἐὼν ἕκαστος κακὸν ἀγαπῶντες. Sed cf. Brugman. l. l. p. 28. ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες arripuit Tryphiod. v. 138. Fortasse Hesiodum respexit Theocrit. Id. XIV, 36 ἐμὸν κακόν, οὗ τοι ἀρέσκω; τέρπονται V1. et Achilles Tat. I, 8. p. 14. Jacobs. — ἐφὼν Fl.

V. 59. ἐκ δ' ἐτέλεσσε Origines.

V. 60. Schol. Pind. Nem. VI, 1. ἐκέλευε. Clemens Al. Strom. V. p. 255 Sylb. δὲ κέλευσε et paulo post καὶ νόον.

V. 56. σοὶ δ' αὐτῶ μέγα πῆμα] Homer. Il. III, 50: πατρὶ τε σὺ μέγα πῆμα — κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῶ.

V. 60—68 ex alia profecto esse recensione ac v. 69—32 obtinuit Lehrsius.

V. 61. ὕδει] Choeroboscus ap. Bekk. Anecd. p. 1209: ἀπὸ τῆς ὕδατος εὐθείας, ἕξ ἧς ἡ γενικὴ

ὕδατος γίνεται ὕδος — ἔχομεν δὲ καὶ δοτικὴν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ γαῖαν ὕδει φῦρειν. Cf. etiam Proclum: τὸ δὲ ὕδει ἀπὸ τῆς ὕδος εὐθείας, ὡς βέλος, — γέγονε δὲ κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τῶν εἰς ας οὐδέτερον εἰς ος, ὕδας ὕδος, ὡς κῶας κῶος· κῶεσιν ἐν μαλακοῖσιν.

καὶ σθένος, ἀθανάτοις δὲ θεοῖς εἰς ᾧπα εἶσκειν
 παρθενικῆς καλὸν εἶδος, ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
 καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσέην Ἀφροδίτην, 65
 καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοβόρους μελεδῶνας·
 ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείαν ἦνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.

Ἔως ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.]

V. 62. ἀθανάτοις δὲ θεοῖς] Sic Origines cum M5 m. I.
 Hinc corrigas Kinkelii collationem. V. Flach, Die beiden etc.
 p. 20. Vulgo ἀθανάταις δὲ θεαῖς. Al. cum A. ἀθανάτης θεῆς.

V. 63. παρθενικῆς] Al. codd. (ut V2. G.) παρθενικαῖς.
 Par. παρθενικῆσι. Scribendum fortasse καλὸν παρθένου εἶδος.
 Herm. Orph. p. 817. Sed cf. Digamma p. 34 et de correptione
 in καλός adnot. ad v. 752.

V. 64. διδασκῆσαι] Br. ex Orig. διδασκόμεναι. Sed v.
 Herm. ad Aristoph. Nubb. 1110.

V. 65. χρυσέην Par.

V. 66. γυιοβόρους] Sic V1. coniec. H. Stephanus, recep.
 Schoem. Fl., iudicium secuti Ruhnkennii ep. crit. I p. 136
 et Dindorfii. γυιοκόρους codd. et edd. γυιοκόρους Eustath.
 p. 1715, 53. — γυιοβόρους sustentari videtur imitatione Nonni
 Dionys. XLVII, 53 θυμοβόροι μεληδῶνες.

V. 67 seq. uncinis inclusit Bentl., qui ἐπίκλοπα ἦθη corrigit.

V. 68. Ἑρμείην V2. Par.

V. 64. διδασκῆσαι] Cf.
 Eustath. p. 1715, 53 καὶ Ἡσίο-
 δος οἶδε διδασκῶ, διδασκῆσω
 περισπωμένως.

V. 69. Lehrsus l. l. p. 227:
 Ceterum auctor horum versuum
 69—82 non videtur ex antiquis-
 simis esse. Non saepe fit, ut
 ex imitationibus aliquid concludi
 possit. Nam partim Homericæ
 imitationes ubique incurrunt:
 partim quæ in Hesiodæis sæ-
 pius leguntur eiusmodi formulæ
 sunt, quas huic familiae per
 conditorum imitationem mox in
 usum familiarem venisse credi-
 bile est. Sunt aliae imitationes
 ita comparatæ, ut unum alterum
 cognitum habuisse appareat, sed
 uter antiquior sit, non efficitur.
 Sic legimus hic v. 52 ἐν κοίλῳ
 νάρθηκι, v. 57 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ
 πυρὸς δώσω κακόν: in ea narra-

tione, quæ in Theogonia legi-
 tur, item est ἐν κοίλῳ νάρθηκι
 v. 567, et 570 ἀντίκα δ' ἀντὶ
 πυρὸς τεύξην κακόν: et certe
 ἀντὶ πυρὸς ut significet „pro igne
 surrepto“ non duo excogitant:
 sed, ut dixi, uter ab utro sum-
 serit, inde non intelligitur, tan-
 tum alterum ab altero sumsisse.
 At his paucis de quibus nunc
 verba facimus, versibus nimis
 multa sunt cum aliis convenien-
 tia, quam ut hos omnes hinc
 petisse, non hunc ab aliis cre-
 dere possis. Primum tres primi
 versus ita conveniunt cum Theog.
 571—573, ut posteriores duo
 prorsus iidem sint, primus pau-
 lum immutatus: ἀντίκα δ' ἐν
 γαίης πλάσσε κλυτὸν Ἀμφιγυήεις,
 Theog. 571 γαίης γὰρ συμπλάσσε
 περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις. Deinde
 ἐπίκλοπον ἦθος 78 est v. 67

ἀντίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις 70
 παρθένω αἰδοίῃ ἱκελον Κρονίδεω διὰ βουλᾶς·
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτες τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθῶ
 ὄρμους χρυσείους ἔδεσαν χοροῖ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
 ὦραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι· 75
 [πάντα δέ οἱ χοροῖ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος·
 [τευξῆς Διὸς βουλῆσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνήν]
 θῆκε θεῶν κῆρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναικᾶ 80

V. 71. *Ἰέκελον* Fl.

V. 73. *Φοι* Fl.

V. 74. *τήνδε* Orig. Vat. 2. et postea (v. 75.) *καλλιπλόκαμοι*.
 Ante *χοροῖ* Vat. 2. *περι* habet.

V. 75. *ἄνθεσι* *Ἰεαρινοῖσι* Fl. — *στέφον ἄνθεα* *Ἰεαρινοῖσι*
 conl. Scheer.

V. 76. *uncinis* inclusit Bentr. — *Secuti* sunt Lehrs. Pal.
 Steitz. Schoem. Koechl. Fl.

V. 77. *στήθεσσι*] Gal. *στήθεσφι*. — *διάκτορα* Ἀ. V1. —
Φοι Fl.

V. 78. Propter violatum digamma voc. ἦθος e v. 789 *κρυ-*
φίους τ' ὀαρισμούς restituit Fl.

V. 79. *spurius* sec. Heyn. Π. XVIII, 419, Vollbehr. p. 33,
 Pal. Steitz. Koechl. Fl. Monuerat iam Proclus.

V. 80. Pro δὲ *τήνδε γυναικᾶ* primo a poeta dictum fuisse
 δ' ἄρ' *αὐτήν* putabat Herm.

ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους
 infra in Diebus v. 791. Deni-
 que illa: *ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες* —
 in memoriam revocant illa ex
 Carminibus Cypriis (Athen. XV
 p. 682 D) *εἴματα μὲν χοροῖς* —.

V. 79. *ἐν δ' ἄρα φωνήν*]
 Cf. Vollbehr. p. 32: „Proculus
 quidem (v. ad v. 61. 77. 79),
 cui recentioris aetatis viri docti
 assentire solent, Vulcani *αὐδῆν*
 et *φωνήν* Mercurii dona inter-
 pretatus est diversa (veluti
 Goettl. ad v. 79, Caesar cens.
 Lehrs. in Zimmerm. ephem.
 1837 p. 1015 fu. Weisk. Prom.
 p. 362. 383), ut *αὐδῆ* nihil sit
 nisi vox humana, *φωνή* vero
 dicendi suada. Sed quum ora-
 tionis calliditatem ab Mercurio

datam antea commemoravit
 poeta v. 78 (*ψεύδεά θ' αἰμυ-*
λίους τε λόγους), tum eos verbo-
 rum significatus, quos illi inter-
 pretes amplectuntur, exemplis
 neutiquam tueri possunt.“ —
 Itaque inepte Lennepius in
 adnot. ad h. v.: „Quod si diver-
 sas Vulcano et Mercurio attri-
 butas partes cogitamus, non erit,
 ut de significatione verborum
αὐδῆν et *φωνήν* multum ambi-
 gamus. Vulcanus opifex Pando-
 rae tribuit *τὰ τῆς φωνῆς ὄργανα*.
 Mercurius, Deorum praeco, idem-
 que eloquentiae praeses *φωνήν*
 eloquium ei tribuit, disertam
 eam fecit.“

V. 80. *ὀνόμηνε δὲ*] Lehr-
 sius p. 228 not. 9: „An *ὀνόμηνε*

Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.

αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανου ἐξετέλεσσαν,
εἰς Ἐπιμηθεά πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς 85
ἐφράσαθ', ὥς οἱ εἶπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε·

Πρώην μὲν ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων 90

V. 82. ἐδώρησαντο Orig.

V. 83. ἐξετέλεσαν, sed supra scr. εν Vat. 2. ἐξετέλεσαν
Vossius in vers. Germ.

V. 85. θεῶν, ταχὺν ἄγγελον al.

V. 86. 87. Laudantur μήποτε — ἀποπέμπειν a Plut. de aud.
poet. VII. p. 88. Hutten. — Foi — εἶπε Fl.

V. 88. γένοιο Br.

V. 90. πρώην μὲν] Sic scribendum est cum Flor. XXXII,
2 et O. πρην μὲν γὰρ plur. codd. et edd. — γὰρ om. M5., additum
est, ne metrum claudicaret, πρώτον μὲν vel τὸ πρην μὲν coni.
Lehrs. πρην μὲν om. γὰρ et addito crucis signo Koechl.

δὲ τήνδε γυναῖκα ab initio
significabat: nominavit autem
hanc — Feminam? Recte
Steitz. p. 46 perspexit, propter
v. 81—82 non Mercurium femi-
nae nomen tribuere potuisse, sed
ipsum Iovem, qua de causa, eiecto
v. 79, non inscite coniecit θῆ-
κεν· ἄταρ Κρονίδης.

V. 82. ἀλφηστῆσιν] V. ad-
not. ad Scut. 29.

V. 84. πέμπε — δῶρον
ἄγοντα] Expectabas δῶρον
ἄγειν, ut II. I, 338. 347 σφῶν
δος ἄγειν, δῶκε δ' ἄγειν. — Cete-
rum recte monuit Proclus: σι-
κτέον δὲ εἰς τὸ ἄγοντα, οὐ γὰρ
πάντων τῶν θεῶν ἦν τὸ δῶρον,
ἀλλὰ τοῦ Διός. Hinc corrigenda
est Koechl. interpunctio.

V. 90—105. Lehrs. p. 229:
„Haec, quae sequuntur, quomodo
intelligamus, iam indicavimus.
Ipsam feminam maligne et de-

dita opera mala inclusa emittere
voluisse, declarat v. 95, ubi de
ipsa dicitur ἀνθρώποισι δ' ἐμή-
σατο κήδεα λυγρά. Versus 98 (l.
99) αἰγίοχον βουλήσι Διὸς νεφελη-
γερέταο, quo nihil aptius fingi
potest, si a quibusdam aberat,
ab iis omissum putō, qui falsa
implicata erant opinione, hic
quoque Iovem hominibus aver-
sum fingi. Unus offensionis est
v. 105 οὕτως οὐ τί πη ἔστι Διὸς
νόον ἐξάλεασθαι, qui reliquae
narrationi ita adversatur, ut ei-
dem, quae hic veritatem adhuc
praeclusit, praeiudicatae opinioni
deberi putandus est: effectus
est iste versus ex eo versu, quo
in Theog. narratio de Pandora
concluditur 613 ὥς οὐκ ἔστι Διὸς
κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Hoc igitur eiecto tota res egre-
gie procedit. Nam de v. 93
dudum explorata res est.“ —

νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῦ πόνοιο,
 νούσων τ' ἀργαλέων, αἴτ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
 [αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρησάσκουσι.]
 ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα

V. 91. Codd. quidam cum Vat. ἄτερ κακῶν, Br. ἄτερθε κ.

V. 92. κῆρας] γῆρας Vat. G. Schol.: ἄς δὴ κῆρας ὀνομά-
 ζει καὶ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος. V. II. VIII, 73.

V. 93. deest in M. s. Par. al. Adiectus est, ut monuere inter-
 pretes, ex Hom. Od. XIX, 360 ab eo librario, qui versu antece-
 dente γῆρας scripserat; legitur enim in eodem codice, qui γῆρας
 habet, atque inde in alios quoque migravit. Delevit Br.

V. 94—164. laudantur a Plut. Consol. ad Apoll. T. VII p.
 326. Hutten.

V. 90 — 105 „Unhesiodisches
 Fragment über Entstehung der
 Leiden“ Fl.

V. 94. πίθου μέγα πῶμ'
 ἀφελούσα] Simplificissima sen-
 tentia videtur haec: Ut homines
 liberi essent a malis, haec omnia
 in magnum vas collecta atque
 inclusa in Epimethei domicilio
 Prometheus collocaverat. Quod,
 quanquam non dictum est ex-
 pressis verbis, tamen facile sup-
 plebis factum esse pro studio
 Promethei erga mortales; doce-
 tur id etiam a Proclo, cui Tze-
 tza adversatur, mortalium ine-
 ptissimus. Sed haec si fuit sen-
 tentia, sine dubio huius rei antea
 ab Hesiodo mentio facienda erat
 post v. 92; nam pro versu 93
 expectabamus alium, ut hunc:
 πάντα γὰρ εἰς πίθου εἶρε Προ-
 μηθεὺς ἀγκυλομήτης, nisi maior
 quaedam hic statuenda lacuna
 est, qualem indicavit Proclus:
 φησὶν, ὅτι Προμηθεὺς τὸν τοῦ
 κακοῦ πίθου παρὰ τῶν Σατύ-
 ρων (Satyros etiam alibi com-
 memoraverat Hesiodus: v. fragm.
 127) λαβῶν καὶ παραθέμενος τῷ
 Ἐπιμηθεῖ, παρήγγειλε τὴν Παν-
 δώραν μὴ δεξασθαι. Si nihil
 deest, quod mihi quidem parum
 probabile videtur, statuendum
 est Pandoram vas malorum ple-
 num secum attulisse ex Iovis
 aedibus (Hom. II. XXIV, 527)

atque aperuisse de industria,
 cum ita Iuppiter iussisset. Huic
 sententiae faveret v. 99. Atque
 vasis operculum cum aperuis-
 set Pandora, statim mala evo-
 larunt omnia, excepta Spe, quae
 relicta est in vase, quod Pan-
 dora, perturbata rei novitate,
 operculum rursus, quanquam
 sero, imposuit. In quo illud
 nuper negotium facessivit Spoh-
 nio et Mitscherlichio, quod
 Spes, quae animos mortalium
 mirum in modum demulcere so-
 let, simul cum malis istis arca
 inclusa asservatur. Sed hoc ve-
 reor ne magis e mente Christia-
 norum quam antiquorum Grae-
 corum diiudicaverint, quibus
 spes in malis habetur, etiam
 eam ob causam, quod homines
 decipiat atque vana pascat fidu-
 cia. Quod cum eo probetur,
 quod ἐλπίς etiam timorem re-
 rum futurarum significat, tum
 imprimis declarat egregia Peric-
 lis, magni illius Anaxagorae
 auditoris, oratio apud Thucy-
 didem II, 62: ἐλπίδι ἤσσαν πι-
 στεύει (ἢ ξύνεσις), ἧς ἐν τῷ
 ἀπόρρῳ ἢ λούρῳ, γνώμη δὲ ἀπὸ
 τῶν παρόντων, ἧς βεβαιότερα ἢ
 πρόνοια, coll. V, 103. Soph.
 Ai. 473: οὐκ ἂν πριαμένη οὐδε-
 νὸς λόγον βροτόν, ὅστις κεναισὶν
 ἐλπίσιν θερμαίνεται. Antig. 615:
 ἂ πολίπλαγκτος ἐλπίς πολλοῖς

ἐσκέδασ' ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά. 95
 μούνη δ' αὐτόθι Ἑλλίς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
 ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθιοιο,
 [αἰγίόχου βουλῆσι· Διὸς νεφεληγερέταο.]
 ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται. 100
 πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα·
 νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἢ δ' ἐπὶ νυκτὶ
 αὐτόματοι φοιτῶσι κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι

V. 95. μήδεα G., μήδετο Plut., κέρδεα Vat. 2.

V. 96—108 ut subditicium de malorum origine fragmentum eiec. Fl.

V. 96. δόμοισιν] Seleucus πίθοισι.

V. 97. ἔμιμνε] Al. ἔμεινε, ut V2. Vat. Plut. Br. Male.

V. 98. ἐπέλλαβε Par.

V. 99. abest a quibusdam codd. Plut. 1. 1. Orig. Eiec. Gaisford. Dindorf. Koechl. defendit Lehrs. 1. 1.

V. 102. ἐφ' ἡμέρη] Pauci ἐφ' ἡμερ' vel ἐφημέροι. V1. ἐφημέριοι αἰδ'. Sic etiam Plut. 1. 1., Vat. 2. ἐφημέρι· αἰδ'. ἐφ' ἡμέρη αἰ δ' Par. — ἡδ' ἐπι] M5. Vat. αἰδ' ἐπί.

μὲν ὄναισι ἀνδρῶν, πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων. Qui spem in bonis habebant, totam fabulam ita inverterunt, ut loquem dicerent bona omnia in unum vas collecta hominibus tradidisse. Hoc fecit Babrius ita, ut non immemor videatur loci Homericī (Il. XXIV, 527) fuisse. Mentionem Babrii fecit G. W. Müllerus Script. II. de de variis rebus gramm. p. 52. — Ceterum cf. Aristarchi interpretationem a Proclo nobis traditam: πῶς (sic Lehrsius, codd. ὡς) φησιν, ἔμεινε ἐν τῷ πίθῳ ἢ Ἑλλίς· ἔστι γὰρ τοῦτο ἐν ἀνθρώποις. τοῦτο δὲ καὶ Κόμανος ὁ ἀρχαιονοχός τοῦ βασιλέως προὔτεινε. φησὶν οὖν Ἀρίσταρχος, ὅτι ἡ μὲν τῶν κακῶν ἔμεινε, ἡ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐξήλθεν, ὅθεν ἀκυρολογούμεν λέγοντες ἐλπίζειν κακὰ· ἡ γὰρ ἐλπίς κακῶν, οὐ θεῶν (Lehrsius: leg. videtur οὐδ' ἐξήκει). ὁ δ' Ἡσίοδος ἀκύρως ἐπὶ κακῶν εἶπεν.

Hoc scholion corruptelis obscuratum esse exposuit Waeschkus in Symbol. Philol. 1874 p. 164 seq., qui totum locum ita restituendum esse putavit: [φησὶν οὖν Ἀρ. ὅτι] ἢ [μὲν] τῶν κακῶν ἔμεινε [ἢ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐξήλθεν] ὅθεν ἀκυρολογούμεν λέγοντες ἐλπίζειν κακὰ. ἢ γὰρ ἐλπίς κακῶν οὐδ' ἔστιν. ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκύρως ἐπὶ κακῶν εἶπε. itaque latine vertendum: Aristarchus malam spem in dolio remansisse dicit [bona vero effugit], qua de re non recte nos dicere mala sperare, nam malam spem nullam esse, Hesiodum vero improprie spem etiam malorum dixisse (sc. eam, quae in dolio remanserat). Nuper etiam Hoerschelmann in Act. soc. Lips. IV p. 332 scholio operam navavit, errans in eo, quod Lehrsium οὐδ' ἔστι proposuisse dicit. Rectius verba scholii per-versa emendavit: ἢ γὰρ ἐλπίς κακῶν οὐ[κ ἔστιν, ἀλλ' ἀγαθῶν.

σιγῆ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεὺς.

[οὕτως οὔτι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξάλεασθαι.] 105

[Ἐὶ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
εὖ καὶ ἐπισταμένως, (σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν).]

[ὡς ὁμόθεν γεγάσι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι.]

Χρῦσειον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων

V. 104. ἡθετημένος sec. Proclum.

V. 105. πη] Sic M5. Vat. Vat. 2. V2. Par. Al. cum A. που.
— Versus cum Lehrsius eiiciendus est.

V. 106. In litura est in uno codice ap. Lanz. — θέλεις G. MS. incert.

V. 108. οὐχ ὁμόθεν adscripsit Heyn. In V1. post ἀνθρώποι plene interpungitur.

V. 109—201. Narrationem de quinque hominum generibus

V. 104. σιγῆ] Schol.: ἀθόρυβοι γὰρ παρέρχονται.

V. 106—107. Schoem. com. p. 21: „Transitum faciunt ad sequentem de quinque aetatibus generis humani narrationem, sunt autem eiusmodi, ut a quolibet ad quodlibet aliud argumentum seu simile seu dissimile sic transiri potuerit.“ Itaque non dubium videtur, quin a concinnatore inserti sint. Recte Steitz. p. 51 consarcinatos eos esse docuit ex II. X, 265. I, 297. IV, 39. Od. XX, 161. XXIII, 197 et al.

V. 107. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν] Sic Lithic. 638.

V. 108. Lehrsius: „Hic versus aliunde desumptus, vel etiam (et hoc potius credemus) si postea ut coire videretur imperite mutatum putamus (poterat e. g. esse ἐξ ὁμόθεν — Od. V, 477) proverbialis sententia hexametro uno absoluta huc intravit, quod de Hominum Origine in eo sermo est, et in proxime sequentibus. Qualia exempla nunc affatim novimus. Sententia si sola spectatur, ut decet, bona est: nam ἐν ἀνθρώπων, ἐν θνητῶν γένος· ἐν μίᾳ δὲ πνέο-

μεν ματρὸς ἀμφοτέροι. Pind. Nem. VI, 1. Occurrit etiam locus Dionis Chrys. T. I. p. 550. hymn. Apoll. 336.“ Non ad-versantur Steitz. p. 51 et Schoem. l. l. p. 22: „Fieri facile potuit, ut versiculus hinc ab aliquo Op. et D. lectore ad marginem adscriberetur, unde perperam mox in textum illatus est.“ Ridicule defendere conatus est Vollbeh. p. 35: „Nam quidquid statueris de fide huius descriptionis aetatum mythica vel etiam historica, versu 111 οὐ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῶ ἐμβασίνεον (cf. v. 191) satis comprobatur, antiquissimis diis aequales fictos esse primos mortales, deinde cum Iovis imperio ortas esse alias hominum gentes, ut recte poeta dixerit, se illustratum esse: ὡς ὁμόθεν κ. τ. λ. Neque sagacius Goettl. v. 108 cum antecedentibus coniungit, Lennepius cum sequentibus. — De usu vocis ὁμόθεν cf. Valck. Diatr. p. 246, hymn. hom. IV, 135, Eurip. Iph. A. v. 501 seq.

V. 109—201. „Mythus von den Weltaltern“ Fl.

V. 109 seq. De quinque ae-

ἀθάνατοι ποιήσαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. 110
οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευν.

ex quinque recensioibus (prima v. 109—126, altera v. 127—142, tertia v. 143—155, quarta v. 156—196, quinta non integra v. 197—201) commixtam esse ostendere conatus est Lehrs. l. l. p. 230 seq.

V. 111. Par. Vat. 2. *ἐβασίλευν*. Non ab Hesiodo profectum esse hunc versum putabat Goettl., quia Saturnus nusquam in diis Olympiis haberetur. Sed cf. quae contra Goettlingium monuerunt Schoem. Theog. p. 227 et op. II p. 123. 342, Pal. in adnot. ad h. v. Cum Goettl. sentiunt Heyer. p. 25; Steitz. p. 66 seq. Ceterum v. 111—120 laudavit Diod. V, 66., v. 111. in mente habuit Schol. Ven. II, 1, 222.

tatibus Hesiodi disputaverunt Buttmanus Act. acad. lit. Berol. 1814. 15. p. 141 seq. (Cf. Buttman. Mythologum), C. F. Hermann. in Act. Phil. 1841 p. 62—72, Abh. p. 306 seq. Schoem. op. II p. 308 seq. et in ed. Aeschyl. Prom. p. 123. Vollbehr p. 33—48. Bamberger in Mus. Rhen. a. 1842 p. 524 seq. Roth, Mythus von den Weltaltern, Tüb. 1860. Flach. System p. 46—58. In universum autem vides tres orbis maiores vel aetatum circuitus in se remeantium commemorasse Hesiodum, quorum primus ab aurea aetate deflectat ad aeneam, alter ab aetate heroum ad eam ipsam, qua vixit Hesiodus; sed tertium orbem (huiusque initium et aureae aetatis et heroum aevi simillimum) post suam ipsius aetatem secuturum non recte indicavit Hesiodus v. 175: ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι, eodemque modo Vergilium sensisse verba huius (Ecl. IV. init.) demonstrant, ubi Cumaeum carmen est Hesiodi carmen. Ita primum explicatur, qui fieri potuerit, ut post aeneam aetatem, omnium priorum deterrimam, heroum pia gens nasceretur; nam magnus ab integro seclorum nascitur ordo, novus autem hic ordo quodammodo respondet aureae

aetati, ita tamen, ut etiam hic aliquantum degeneraverit natura humana; deinde intellegitur, cur optarit Hesiodus, ut non hac aetate viveret, qua vivit, sed aut priore aut ea, quae suam secutura est, quae, quanquam ipsa facile inferior heroicæ aetatis virtutibus, tamen aliquanto melior erit ea, quae post secutura est. Aetates igitur horum orbium se excipientes sunt hæc: aureum saeculum, innocentiae humanæ tempus, quo dii cum hominibus vixerant coniunctissime, homines post mortem facti sunt *δαίμονες ἐπιχθόνιοι*, φύλακες ἀνθρώπων; argenteum saeculum, desidiæ humanæ tempus, quo homines eo a diis defecerunt, quod, licet facinora nulla committerent, tamen inertia ignaviaque peccarunt; facti sunt post obitum *δαίμονες* quidem *ὑποχθόνιοι*, sed non additur curam eos aliquam habuisse hominum; aeneum saeculum, quo impietati hominum accedebant facinora; atque hi quidem postquam *ῥώνυμοι εἰς ἀίδην* migrarunt, primus orbis finitur. Sequitur secundus, cuius initium est aetas heroica, insignis quidem iustitia, sed bellicosa tamen. Finis huius orbis est Hesiodi aetas, quam ipsa iustitia et Pudor ita relicturae sunt,

ὥστε θεοὶ δ' ἔξωον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἴζυος· οὐδέ τι δειλὸν
 γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοιοί
 τέρποντ' ἐν θαλίησι κακῶν ἐκτοσθεν ἀπάντων· 115
 θυῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
 τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδαρος ἄρουρα
 αὐτομάτῃ, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἔθελημοί
 ἦσαν οἱ ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσι,
 [ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.] 120

V. 112. ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον Br., Gaisf. ex Diod. Herm. Orph. p. 820.

V. 113. ἄτερ πόνων M5. Vat., ἄτερ γε π. Med., ἄτερθε Br. (et sic Vat. 2., sed θε εraso), ἄτερ πόνου Pseudo-Herodian. περὶ σσημ. p. 61.

V. 115. κακῶν ἐκτοσθεν ἴοντες MS. Diod.

V. 116. ὡς] Par. Vat. 2. ὡςθ'.

V. 118. πολὺν τε V1.

V. 119. ἔργ' ἐνέμοντο] Sic V1. M5. Vat. Par. Vulgo ἔργα νέμοντο. — ἦσαν οἱ ἔργα scripsit Bentl. ἦσαν οἱ ἔργ' Fl.

V. 120. Hic versus conservatus est a Diod. Sic V, 66.

ut ex malis homines obruiturisque nullum videatur refugium esse. Tertius denique orbis post Hesiodi aetatem secururus est. Tota vero fabula facile explicatur ex antiqua persuasione de depravatione hominum. Prellerus vero (Demeter und Persephone p. 223) statuit gentes vere Graecas hic in animo habuisse Hesiodum, similemque sententiam diserte explicuit C. Fr. Hermannus. Mihi tamen recte vidisse Voelckerus (Mythologie des iapet. Geschlechts p. 250 seq.) discrimen, quod est inter nobilissimos heroicæ aetatis homines, vere illius historicæ, et homines insequentis aetatis longe inferiores, causam fuisse primariam, cur simile antecedentis temporis discrimen poetae excogitarent sibi que fingerent; quemadmodum etiam patriarcharum et regum aetates, quae vere se exceperunt apud homines, ad deos retulerunt Graeci, Saturnique et Iovis regno ex-

presserunt. Si quis autem quaeratur, cur a metallis aetatibus tribus nomina indiderit Hesiodus, neque opus est cum Goettlingio Theogn. 452 allegante et metallorum robiginem afferente putare, tria metalla, quae hic nominantur, moribus singularum aetatum simillima esse, neque cum Prellero Myth. I p. 69, Bergkio Lit. Gr. I p. 947 in aurea aetate de splendore lucis vitaeque felicitate atque amoribus cogitare, in aetate argentea de opibus, divitiis, luxuria. Rem perspexit Schoem. op. II p. 316, laudatus a Roth. l. I. p. 11, poetam usum esse allegorico vetustarum fabularum modo, ut metallorum ordinem pro numeris usitatis: „das erste, zweite, dritte Geschlecht“ adhibuerit.

V. 119. „Cum multis bonis rebus transigunt tranquilli“ Lehrs. l. I. p. 233.

V. 120. ἀφνειοὶ μῆλοισι] i. e. locupletes. Pecora aevo antiquissimo sunt pro divitiis,

αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς

Abest a codd. omnibus. Graevius aliique reiecerunt post 115. Sed aliunde depromptum esse probabile est.

V. 121. ἐπεὶ κεν MSS., Tzetza ἐπεὶ κε, ἐπειδὴ Plat. Cratyl. p. 397, ἐπεὶ καὶ Brunck. Senioris originis h. versus sec. Spohn. ei. Fl.

V. 122. Plato de rep. V. p. 469.: οἱ μὲν δαίμονες ἀγνοῖ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν, ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι, φύλ. μερόπων. Cratyl. p. 397: μοῖρ' ἐκάλυψεν, οἱ μὲν δαίμονες ἀ. ὑποχθόνιοι καλέονται, ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι. Plut. de def. or. 39 ἀγνοῖ ἐπιχθ. κτέ.

v. 163. et animadvers. ad Scut. 39. Post hunc versum Spohnius addiderat alios duos: ξυναὶ γὰρ τότε δαίτες ἔσαν, ξυνοὶ δὲ θόωκοι Ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις, ex Origene contra Cels. IV, p. 216 ed. Spencer. et Schol. Arat. Phaen. 97, qui priorem habet. Secutus est Lehrs. Qu. epp. p. 233. Recepit etiam Vollbehr. Sed propter consensum codicum et scholiorum ex hoc carmine eos depromptos esse non probabile est, quanquam probabile esse exposuit etiam Schoem. com. p. 22. Dubitavit iam Goettl. Cf. Steitz. p. 62. Pal. not.

V. 122. Cf. v. 252 seq. Haec de genii doctrina non est Graeca, sed ex oriente, ut videtur, petita, ignota saltem Homero, qui ita Odys. XVII, 485: καὶ τε θεοὶ ξεινοῖσιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστροφῶσι πόλης ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ ἐνομίην ἐφορῶντες. Quae negotia apud Homerum tribuuntur diis, eis apud Hesiodum δαίμονες ἐπιχθόνιοι funguntur, ab ipsis diis magnopere diversi. Menander (Meinekii fragm. poet. com. IV. p. 238.): ἀπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθύς γενομένῳ μυσταγωγὸς τοῦ βίου ἀγαθὸς κτέ. Daemones Hesiodo, immortales post vitam terrestrem transactam, dignitate sequuntur μάκαρες θνη-

τοὶ ὑποχθόνιοι, qui non fruuntur immortalitate, sed genii sunt ad tempus, ut nymphae; tertium genus (χάλκειον) post mortem in Hadem sine honore descendit, ut ita gradus conspiciantur: ἐν ἄδη, ὑπὸ χθονί, ἐπὶ χθονί. Ne putes vero τοὺς ὑποχθονίους esse malos genios, ut volebat Buttmanus cum Lanzio l. l. p. 161. Nam recte de hoc loco Plutarchus in libro de def. orac. 10: Ἡσίδοτος δὲ καθαρῶς καὶ διωρισμένως πρῶτος ἐξέθηκε τῶν λογικῶν τέσσαρα γένη, θεοὺς, εἴτα δαίμονας πολλοὺς κάγαθούς (aeneum genus non durat ideoque non numeratur in geniiis), εἴτα ἥρωας, εἴτα ἀνθρώπους, τῶν ἡμιθέων εἰς ἥρωας ἀποκριθέντων, ubi genera aureum, argenteum et aeneum uno corpore δαιμόνων πολλῶν κάγαθῶν comprehendit. Aliter de Is. et Os. 26. Μάκαρες θνητοὶ similes sunt Manibus, de quibus v. Müller. Etr. II. p. 95. Daemones mali ἀλάστορες) primum a Zaleuco (si modo verus est Zaleucus) memorantur apud Stobaeum Sentent. p. 279. Postea Thaletis doctrina simile quid videtur aperuisse, ut ab Athenagora ea traditur (leg. pro Christ. p. 8. H. St.): πρῶτος Θαλῆς διαίρει (ὡς οἱ τὰ ἐκείνου διαίρουσιν) ἀκριβοῦντες μνημονεύουσιν) εἰς θεόν, εἰς δαίμονας, εἰς ἥρωας· ἀλλὰ θεὸν μὲν τὸν νοῦν τοῦ κόσμου

ἔσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
 [οἳ ῥα φυλάσσουνσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 ἤερα ἐσδάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἴαν,] 125
 πλουτοδοῦται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὐτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
 ἀργύρεον πώλησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 χρυσέω οὔτε φηὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
 [ἀλλ' ἐκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδυῆ 130
 ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ]

V. 124—126. uncinis inclusit Benti., 124—125 ut male repetitos ex v. 254 seq. eiec. Koechl. Fl. Hic quidem ignorat eos etiam Proclus.

V. 126. citatur a Plut. de Is. et Osir. 26.

V. 130—131. uncinis inclusit Benti. pro spuris habuit Heyn. ad II. XIII, 27, errore v. 131—132 notans, eiec. Fl. Multa in iis sunt, quae offendant: digamma violatum in ᾧ, ἀλλ' inepte repetitum, producta postrema in ἔτεα, quam defendit Rzach. Unts. p. 24. Sed conf. Digamma p. 38 et adn. ad Theog. 803.

V. 131. ἀτάλλων] Al. codd. ἀττάλλων.

εἰσάγει, δαίμονας δὲ οὐσίας ψυχικάς, καὶ ἥρωας τὰς κηρωισμένας ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀγαθούς μὲν τὰς ἀγαθὰς, κακούς δὲ τὰς φαύλας. Ab his longe diversus est Pindar. Fragm. 97: ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ πατῶνται ἐν ἄλγεσι φρονίους ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν, εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι νόοισαι μόλις μάκαρα μέγαν ἀείδοντ' ἐν ὕμνοις, quae mysteriorum doctrinam sapiunt. Ceterum verba fere Hesiodica, non rem, quam Hesiodus docet, invenies apud Aeschyl. Pers. 628: ἀλλὰ χθόνιοι δαίμονες ἄγνοί, Γῆ τε καὶ Ἐρμῆ. Macrob. Somn. Sc. I, 9. antiquam versuum Hesiodicorum translationem Latinam servasse hanc: Indigetis divi fato summi Iovis hi sunt. Quondam homines, modo cum superis humana tuentes, Largi ac munifici, ius regum nunc quoque nacti, animadvertit Klausenius Aeneas p. 1015.

V. 123. φύλακες] Inde sua deprompserunt Stoici. Cf. Diog. Laert. VII, 151 φασὶ δὲ εἶναι

καὶ τινὰς δαίμονας, ἀνθρώπων συμπάθειαν ἔχοντας, ἐπόπτας τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων.

V. 126. πλουτοδοῦται] Ut Penates et Lares familiares Tuscorum, de quibus v. Müller. Etrusc. II. p. 87. — γέρας βασιλῆϊον] Nempe tum ut servent ius et poenas exigant a peccantibus, tum ut regum instar liberalium bonarum rerum affluentiam hominibus procurent. Plutarch. de def. orac. 12 explicari hoc vocabulo πλουτοδοῦται adiectivum arbitratur.

V. 127. χειρότερον] De hoc comparativo v. adnot. ad Scut. 51.

V. 129. χρυσέω] Alia synizesis in dativo εἰς exempla sunt ἀργυρέω Oper. 144 (codd. ἀργυρῶ), δεινδρέω Oper. 583, κηλέω Theog. 865, Ὀβριάρεω Theog. 617, e quibus ἀργυρέω et δεινδρέω ultimam syllabam ante sequentem vocalem corripiunt. V. Rzach. Dial. p. 375.

V. 131. ἀτάλλων] Hic sensu neutro, ut II. XIII, 27. Soph.

ἀλλ' ὅτ' ἀνηβήσειε καὶ ἤβης μέτρον ἴκοιτο,
 παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἀλγέ' ἔχοντες
 ἀφραδίης· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύνατο
 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν 135
 ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος, οὐνεκα τιμὰς
 οὐκ ἐδίδουσαν μακάρεσσι θεοῖς οἷ' Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε, 140
 τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται,
 δεῦτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ζεὺς δὲ πατήρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀν-
 θρώπων

χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέω οὐδὲν ὁμοῖον,
 ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἷσιν Ἄρηος 145

V. 132. ἀνηβήσειε] Sic corr. Bergk. Phil. XVI p. 582. ὅτ' ἄν Goettl. Pal. cum nonnullis codd., ὅτ' ἄρ' Par. et al. codd., quod receper. Schoem. et Koechl.

V. 134. ἀφραδίης] Sic Vat. Vat. 2. Sed M5. ἀφραδίησιν, al. ἀφραδίαις, quod receper. Schoem. Fl. ἀφραδίηδ' Par.

V. 137. ἢ θέμις ἀνθρώποις κατὰ ἤθεα Bentl. — Ἡθεα Fl.

V. 138. χολούμενος] Par. χολωσαμενος.

V. 139. Par. al. ἐδίδων, quod vereor ne magis congruat cum dialecto Hesiodi.

V. 141. ὑποχθόνιοι] Sic Proclus, M5. G. al. cum Bentl.; ἐπιχθόνιοι Tzetzta, Vat. al. — MS. incert. θεοὶ καλέονται θνητοί. — φύλακες pro μάκαρες Proclum legisse ex eius scholio patet. φύλακες con. Hagen. II, p. 20, defendit Steitz p. 67.

V. 142. inclusit Bentl.

V. 144. ἀργυρέω] Vulgo ἀργυρῶ. Corr. Spohn. ἀργύρω Moschop. V. ad v. 129.

V. 145. ὄβριμον] Cf. adnot. ad Theog. 140. M5. Vat. al.

Ai. 559; active legitur apud nostrum Theog. 480 (ἀντ.) et saepius apud Homerum. V. Werfer. Act. Mon. II. p. 134 seq.

V. 132. ὅτ' ἀνηβήσειε] quotiescunque quisque pubertatem assecutus est. Optativus est de re repetita.

V. 138. ἔκρυψε] V. Hom. II. XVIII, 397: ἢ μ' ἐθέλησεν κρύψαι χολὸν ἰόντα. Ἐκρυψε

propterea dixit poeta, quod ὑποχθόνιοι sunt genii.

V. 142. δεῦτεροι] dignitate inferiores.

V. 145. ἐκ μελιᾶν] Rem explicat Proclus: Νυμφῶν, ἢ Δωρικῶς Μελιᾶν εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν ἐκγόγων (Gaisf. ἀπογόγων) τοῦ Ὀυρανοῦ. Sed forte cum Gaisfordio οὐκ ante ἐκ τῶν inserendum erit, cum Tzetzta Procli sententiam afferat ἀλλ' οὐκ ἐκ Νυμφῶν. Tzetzam se-

ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σίτον
 ἦσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
 ἄπλητοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄπτοι
 ἐξ ὤμων ἐπέφνικον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
 τοὺς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἴκοι, 150
 χαλκῶ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
 καὶ τολ μὲν χεῖρεσσιν ὑπο σφετέρησι δαμέντες

ὄβριμον. Par. ὄβριμον. Haud inscite Anonymus apud Lennep.
 ἐκ μελέων δ. coniecit.

V. 146. *Ἔργ' Fl.*

V. 148. *ἄπλητοι*] M5. G. Vat. al. *ἄπλαστοι*, al. *ἄπλοτοι*.
 Cf. animadvers. ad Theog. 151. Postea pro δὲ Par. τε (at τ
 in ras.).

V. 149. Schol. Ven. II. V, 502. — *στιβαροῖσι μέλεσσιν*]
 Al. *στιβαροῖς μελέεσσιν*.

V. 150. *τοὺς*] Par. al. *τῶν*. — A V1. *τε* abest. — Hunc et
 sequentem versum uncinis inclusit Bentl. — Transposuit versus
 Fl. hoc modo mutans: *χαλκῶ φεργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σί-*
δηρος καὶ σπιν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἴκοι.

V. 151. Schol. Ven. II. XV, 713. — *εἰργάζοντο*] Al. *ἐρ-*
γάζοντο. Pro *μέλας δ' οὐκ ἔσκε* Philostr. vit. Apoll. p. 230. Ol.
μέλας δ' ἀπέκειτο. Sed cf. Apoll. lex. s. *χάλκεα* et Lehrs.
 Quaest. ep. p. 234.

cutus cum Lennepio Schoe-
 mannus com. p. 24 interpreta-
 tur: „Quod autem e fraxinis
 hos homines a Iove factos esse
 dicit, meminisse debemus, non
 paucis inter veteres omne genus
 humanum ex his arboribus ori-
 ginem habere visum esse, qua
 de re dixi ad Theog. p. 116
 seq. eamque originem ut his
 saltem aenei saeculi hominibus
 tribueret poeta sine dubio pro-
 pterea permotus est, quod ex
 quo ligno hastae fabricari sole-
 bant, ex eodem etiam horum
 hominum hastatorum semperque
 hastis utentium corpora fuisse
 haud inepte dici poterant.“ Cf.
 etiam Verg. Aen. VIII, 315.
 Male Goettlingius interpun-
 xerat *ἐκ μελιᾶν δεινόν τε καὶ*
ὄβριμον = timendum genus
 propter arma, coll. Soph. Trach.
 668, laudatus a Rothio l. l.
 p. 11. Recte cod. Par. *ἐκ με-*
λιᾶν· δεινόν τε. Hic nymphas

poetam alludere, quae Theog.
 187 cum Eryinibus et Giganti-
 bus ut hominum generatores
 laudentur, ostendere studuit Fl.
 System p. 52 seq. De Dorico
 genetivo *μελιᾶν* cf. adnot. ad
 Theog. 41.

V. 146. *σίτον*] Non contenti
 erant frugibus, sed carne etiam
 vescebantur.

V. 151. *εἰργάζοντο*] De
 hoc augmento, quod apud Ho-
 merum, ut videtur, non inve-
 nimus, cf. Curt. Verbum I p.
 124 seq. Rzach. Dialekt p.
 430.

V. 152. *χεῖρεσσιν ὑπο*
σφετέρησι δαμέντες] Recte
 monuit Proclus in antiquissi-
 ma fabula hanc gentem fluctibus
 Deucalionis interiisse. Apol-
 lod. I, 7, 2: *ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι*
Ζεὺς τὸ χαλκοῦν γένος ἠθέλησεν,
ὑποθεμένου Προμηθεώς, Δευ-
καλιῶν τεκτηνόμενος λάρνακα
καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθήμενος εἰς

βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
 νόνημνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ. ἔοντας
 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο. 155

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
 αὐτίς ἐτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
 ἀνδρῶν ἡρώων θείου γένος, οἳ καλέονται
 ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρου γαῖαν. 160

καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ
 τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηϊδὶ γαίῃ,
 ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο,
 τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠΰκόμοιο. 165
 ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμπεκάλυψε·

V. 153. MS. incert. σκιεροῦ pro κρυεροῦ.

V. 154. νόνημνοι] Sic Br. et Bentl. Vulgo νόνημοι.

V. 157. αὐτίς] Sic V1., al. αὐθίς. — ἐπ' ἄλλο A.

V. 160. γενεῇ] Al. γενεῶ.

V. 161. deest in uno Mēd. ap. Lanz. — πάντας μὲν scripsit Fl.

V. 162. Hunc versum spurium habet Heynius ad Il. XII, 23. Nescio an recte.

V. 166. τοὺς abest ab A.

ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη. Pyrrha autem est filia Epimethei cum Pandora.

V. 153. εὐρώεντα] vastum secundum Herm. ad Soph. Ai. 1146; sed horridum secundum Lobeck. p. 463; obscurum (ut vetustam formam vocabuli ἡερόεις) secundum Doederl. gloss. n. 7. Ahrens. Philol. VI p. 7.

V. 160. προτέρῃ γενεῇ] Aetate, quae quintam antecedit, qua nos vivimus. Ceterum cf. Hom. Il. XII, 23, quem locum laudavit Hermannus.

V. 163. μῆλων ἕνεκ'] V. 120. Noli mirari ποιμένεας λαῶν imprimis gaudere gregibus, qui sunt pro opibus omnigenis.

V. 165. Cum ἀγαγὼν non habere videretur, unde penderet,

Herm. hic versum deesse statuit hunc: Ἑλλάδι κῦδος ἔσθηκεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Lohrsius Quaest. epp. p. 235 dubitanter hunc: τινυμένους μέγα ἔργον ἀπώλεσε θυμὸς ἀγήνωρ, Vollbehr. p. 43 versus proposuit: — Ἑλένης πόσις ἠνκόμοιο (v. 165) ὤλεσε μαρναμένους Τρώων ἐν πύλῳ δῆμῳ. Simplicius esse videtur πόλεμον intellegere cum Moschopulo ap. Gaisf. p. 132, cui assentitur etiam Schoem. et Lennepius.

V. 166. τοὺς μὲν] Sagaciter exposuit Steitz. p. 68, e sententia Goettlingii, Schoem. et al. τοὺς μὲν v. 161 non ad omnes heroes quartae aetatis referendum esse, sed tantum ad maiorem eorum partem, ean-

τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοντα καὶ ἦθε' ὀπάσσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
 [τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσιν Κρόνος ἐμβασιλεύει.]
 καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες 170
 ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
 ὄλβιοι ἦρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 τρεῖς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.
 Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι

V. 167. *Ῥήθε'* Fl.

V. 169. Hic versus abest M5. Par. al. Agnoscitur tamen a Zenobio Prov. Cent. III, 86. Hunc et v. sequentes (sc. 170—173) a quibusdam eiectos esse ut ineptos Proclus dicit. Versum 169 pro spurio habent Heyer. p. 25. Steitz p. 69 Schoem. com. p. 26, eiec. omnes edit. recentiores. *ἐμβασιλεύει* corr. Buttmanus, codd. *ἐμβασιλέυε*, quod placuit Lennepio.

V. 173. *τρὶς ἔτεος*] Sic M5. Par., *τρὶς τοῦ ἔτους* V2. G. al. — *τρὶς Ῥέτεος* Fl.

V. 174. *ὄφειλλον* Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 221.

demque partem, quae v. 162 et 164 iterum divisa sit, v. 166 denuo afferatur, oppositaque sit minori heroum parti, v. 167 vocabulis τοῖς δὲ a poeta introductae. V. 166—167 ad omnes heroes reiecerunt Buttmanus, Nitschius alique, Moschopuli sententiam l. l. expositam secuti.

V. 170—173 secundum Procli athetesin obelo notavit Koechl.

V. 171. *μακάρων νῆσοι*] ut apud Homerum et Hesiodum sunt in Oceano, ita postea mirum in modum Sardiniam in insulis beatorum habuisse videntur Graeci; v. Aristot. Phys. IV, 11 καθάπερ οὐδὲ τοῖς ἐν τῇ Σαρδοῦ μυθολογουμένοις καθεύδειν παρὰ τοῖς ἦρωσι, ὅταν ἐγερωσῶσι. Cf. Plutarch. de facie in orb. lun. 26 Nisi haec spectant ad fabulam multo recentiorum. Ceterum secundum Callistrati scoliū (Br. Analect. I. p. 155) praeter Achillem Diomedemque etiam Harmodium in insulis beatorum esse fingebant

posteri. De Menelao aliunde constat. (Cf. Br. Anal. I. p. 179.)

V. 174. *μηκέτ' ἔπειτ'*] Cf. Lehrs. l. l. p. 236: „Iam illud, quo transitus fit, *μηκέτ'* — nondum extricatum est. Nam qui dicit „utinam ne amplius his hominibus interesse deberem“ ei addendum est „sed statim mori.“ Ac si antea meliorem aetatem fuisse exposuit, hoc modo: „sed aut antea fuisse aut statim mori.“ Vel invertamus rem hoc modo: „Qui ita dicit: utinam aut antea mortuus essem aut post natus huic exordium fuit „nollem huic aetati interesse“, „amplius“ ineptum est.“ — Ad quae Schoem. com. p. 26: „*Μηκέτι* in v. 174, non amplius, quod Lehrsio p. 234 ineptum videtur, non video qua ratione sic vituperetur: est enim i. q. non porro, non diutius quam adhuc. Quod autem additur ἢ πρόσθε θανεῖν optabile esse significatur iam ante mortuum esse. Proxima verba, ἢ ἔπειτα γενέσθαι, in quibus

ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι. 175
 νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδὲ ποτ' ἤμαρ
 παύσονται καμάτου καὶ οὐζύου, οὐδέ τι νύκτωρ
 φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δάσουσι μερίμνας·
 [ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων, 180
 εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.]

V. 179—181 ei. Fl., post v. 181 signum lacunae posuit Pal.

infinitivum nōn praeteriti sed futuri temporis significationem habere manifestum est (quamquam Lehrsius vertisse video aut, post natus) spem ostendunt post exitum huius miserri- mae aetatis aliam in melius rerum conversionem futuram esse, quemadmodum recte Proclus et Moschopolus intellexerunt.

V. 176 σιδήρεον] Hom. II. XXIV, 205 σιδηρεῖον νύ ται ἦτορ. Hesiod. Th. 764: τοῦ δὲ σιδη- ρεῖη μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ. Blomf. ad Aesch. Prom. 250. Aristoph. Ach. 491: ἀναλσχυντος ἂν σιδηροῦς τ' ἀνὴρ. Eurip. Med. 2279. Durum genus dicitur Vergilio Georg. I, 63. V. Boisson. ad Eunap. p. 380.

V. 179—181 Lehrsius l. l.: „In reliquis primum consideremus hos versus (79—81). Et primus quidem qualis sit videor mihi recte intelligere. Cum pessima quaeque in proxime antecedentibus de genere hominum dicta essent, addidit aliquis minus severus in contrariam sententiam: „attamen quaedam bona etiam in his erunt“ prorsus eodem modo ut infra cum dicta essent 270—272 additum hoc: ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἔοικα τε- λεῖν Δία τερατικέρανον. Dixit de hoc genere interpolationum apud gnomicos Welckerus ad Theogn. LXXXIII.“ Lehrsii sententiam amplexi sunt Gœttingius in ed. altera, Hagen.

II p. 23. Heyer. p. 27. Steitz. p. 70, qui v. 179—181 ineptissimos totius carminis esse ratus partim consarcinatos esse ex II. XXIV, 529—530, partim ex oraculis Herod. I, 55, III, 57 exposuit. Adversatur Schoem. com. p. 26: „In v. 179 μεμίζεται significat bona tamen huic aetati, ut adhuc quamvis pauca admixta sint, sic etiam in posterum aliquamdiu admixta fore, donec tandem ista conversio ac depravatio extiterit, quae inde a v. 180 describitur.“ Lenne- pium secutus. — Hermannus vero post v. 181 quosdam versus deperditos esse primo putabat, quibus sexta aetas introduceretur, deinde v. 182—196 ab alio poeta profectos esse suspicabatur. Priori Hermanni sententiae applaudit Pal. in adnot. ad h. v. Inepte Voll- behr. p. 43 v. 174—201 duo describi genera existimavit, quorum prius versibus extremis 179—181 exponatur, alterius omnium pessimi descriptio a v. 182 exoriatur.

V. 181. πολιοκρόταφοι] Hoc nihil aliud significare dicebat Herm. quam: „wenn sie, nachdem sie geboren worden, ins Greisenalter werden gekommen seyn“, postea vero ab hac sententia ipse se revocavit εὖτ' ἂν γιγνώμενοι scribi iubens, ita ut τελέθωσιν sit dictum pro τελῶνται. Deinde Lehrsius l. l.: „Mihi videntur

οὐδὲ πατήρ παιδεύσιν ὁμοίως οὐδέ τι παῖδες,
οὐδὲ ξείνος ξεινοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
οὐδὲ καθάρνητος φίλος ἔσσειται, ὡς τὸ πάρος περ.
αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας· 185
μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποὺς βάζοντε ἔπεσσι,
[σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οὔγε
γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
χειροδίκαί· ἔτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.]

V. 186. βάζοντε ἔπεσσι] Sic legebat Tzetza. Cf. schol.: τὸ δυνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ. V. Digamma p. 29 not. Curt. Verbum I p. 65 et 73. Coni. iam Lennepius et Pal. βάζοντ' ἐπέεσσι M3. M5. βάζοντες ἔπεσαι Par. βάζοντες ἐπέεσσι al. βάζοντε ἔπεσσι Fl.

V. 187. οὐδὲ] Sic Vat. 2 al. οὔτε M5. Par. al. οὐδὲ μὲν οὔγε Par. Vat. 2 Tr.

V. 187—189. Cf. Lehrs. p. 237: „Deinde v. 187—189 videntur ex duplici eorumdem versuum recensione conglutinata esse, item v. 191—195.“ De v. 187—189 assentitur Steitz. l. l. 187—188 duplici recensione tribuit Koechl. v. 186—189 ab aliena manu insertos esse putabat Heyn. ad II. XVI, 422. Respicias etiam digamma violatum in εἰδότες.

V. 188. Schol. Ven. II. XVII, 197.

significare: delebit — nunquam (et si sententiarum conexum apud Aristidem I p. 369 Dind. intueor, paene persuadeo mihi hunc eodem modo intellexisse). Et videntur haec ab homine faceto profecta, illas multas et repetitas hominum extinctiones hoc vaticinio re levi, verbis grandi παραδοῦντι. His tribus versibus non improbabili, ni fallimur, interpretatione eiectis, magnas difficultates sustulimus.“ Contra Schoem. p. 27: „In v. 177. 178 verborum tempora futura, παύσονται et δάσσοι, nunquam fore significant, ut laborare homines dique mala iis impertire desinant. In eo autem versu, quo transitus fit ad extremam illam corruptionem quae interitum huius aetatis adductura sit, quod dicitur, 180 εὔτ' ἂν — τελέθωσιν, nihil aliud nisi summa quaedam et insuperabilis humanae naturae depravatio si-

gnificatur, ut homines modo nascentes statim canescant, nulla igitur sit in iis infantiae innocentia et hilaritas, nullus adolescentiae flos ac vigor, nullum virilis aetatis robur, sed statim ab initio gravia senectutis mala. Hanc sententiam recte cum ab aliis tum a Lennepio perceptam video, mirorque Lehrsium p. 236 illud potius subesse dicentem, nunquam fore ut hanc aetatem Iupiter deleat.“ — Non multum interest in versibus corruptis inter hanc et illam interpretationem. Inapte Goettlingius coll. Callim. Del. 171 hic formam antiqui oraculi agnoscit, quo ingentem mutationem rerum factum iri diceretur, cum gens canis capillis irrueret, qualis esset natio Gallorum, quae et Romanos et Graecos ingenti terrore percelleret et paene deleteret.

V. 184. φίλος ἔσσειται] Sc. κασιγνήτῳ.

V. 189. χειροδίκαί] Nota-

οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὔτε δίκαιον 190
οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ἑκτεῖρα καὶ ὕβριν
ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς

V. 190—196. habet Stobaeus Serm. II. p. 30.

V. 190. οὔτε] οὐδὲ Spohn. ex Stobaeo, hic et v. seq.

V. 191. In VI. post ὕβριν commate interpungitur.

V. 192. In alia recensione fuisse δίκη δ' ἐν τοῖσι καὶ αἰδῶς
suspiciatur Herm.

tur χειρὸς νόμος, ut ap. Aristot. Pol. III, 9, ἐν χειρὸς νόμῳ Heraclid. Pont. de Parisiis, Dionys. Hal. VI, 26. VII, 35. Wesseling. ad Herod. VIII, 89.

V. 191. κακῶν ἑκτεῖρα καὶ ὕβριν ἀνέρα] Similiter Manetho I, 212 ἀλλὰ κακῶν ἑκτεῖρα. Ceterum de toto loco Spohnius ita: ὕβριν substantivum loco adiectivi; et sic alii interpretantur post Scaligerum, ut Matth. Gr. §. 429. Bernhardy Synt. p. 50, prorsus alius rationis est ὡ φιλότης pro ὡ φλε, quod erit fortasse qui comparat; nunquam enim Graeci dixerunt φιλότης ἀνὴρ: contra vero ὕβριν accusativum regi a ἑκτεῖρα, ἀνέρα, ὕβρισταῖα ποιῶντα, olim arbitrabar, ut ap. Aesch. Choeph. 23 χάρις προπομπός, Agam. 1090 συνίστορα αὐτόφωνα κακά. V. Matth. Gr. §. 422. Sic etiam datus substantivis adhaeret, docente Schaefero ad Porson. ed. Eur. Phoen. 948. Quod praegreditur κακῶν ἑκτεῖρα non magis dignum notatione visum est, quam quod Herod. VI, 191 ita locutus est: τῆς μάχης ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπεμνημένοι καὶ τὴν Αἴθης αἰρέσειν, et Aesch. Ag. 659: ἀνθῶν πέλαγος νεκροῖς Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρείπιων, Choeph. 491: μέμνησο λουτρῶν et postea μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον. Sed Lobeckius Paral. p. 41 ita: „Hesiodio illi κακῶν ἑκτεῖρα καὶ ὕβριν ἀνέρα, de quo iam

diu disceptatur, specie simillimum est Lucian. Cony. §. 12: ἀνδρα βοῆν ἀτεχνῶς ὄντα καὶ κρατικώτατον, sed Hesiodum Homerumve hoc modo locutum esse non constat. Accusativum autem ὕβριν ex nomine ἑκτεῖρα, unde κακῶν, pendere nimis artificiosum videtur. Ergo vix effugere possumus, quin aliquando ὁ ὕβρις dictum esse statuamus, non, ut Bernhardy opinatur Synt. p. 50, ex ὕβριστης contractum, sed eodem intellectu.“ Hoc verum esse censemus. Sic v. 356: ἀραξ pro ἀραγή, inverso modo, sed prorsus similiter, Herodot. III, 142: γεγρονῶς τε κακὸς καὶ ἐὼν ὄλεθρος. Aristoph. Nubb. 446: ψευδῶν συγκολλητῆς — περίτριμμα δικῶν, κρηβίς. Equit. 1151: ὡ φθόρε. Soph. Ant. 320: οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφνῶς εἶ. Hom. II. XVI, 498: σὸς γὰρ ἐγὰ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι. Ceterum v. Lehrs. Quaest. epp. p. 188.

V. 192. ἐν χερσὶ, καὶ αἰδῶς] Lehrs. l. l. p. 188: „Ubi aetatis omnium corruptissimae homines describuntur, haec sunt v. 192 seq. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς οὐκ ἔσται: imo „erit“. Nam quibus δίκη ἐν χερσὶ, ii sunt χειροδίκαι (v. 191). Et hoc ita qui haec primus cecinit intelligi voluisse nec Eustathius mihi eripiet (p. 201, 1; 1459, 50) nec alius quisquam. Dudum hoc intellexeram: L. Dindorfium (quem secutus est Goettlingius) hoc item sen-

οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα
 μύθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκιον ὁμείται.
 ξῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν 195
 δυσκέλαδος, κακόχαρτος ὀμαρτήσει, στυγερώπης.
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 λευκοῖσιν φαρῆεσσι καλυψαμένω, χροά καλὸν
 ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους

V. 193. βλάψει δὲ κακὸς Bentl. βλάπτει Schol. Soph. Phil. 453.

V. 195. ἅπασι Par.

V. 196. στυγερώπης al.

V. 197—201. Hos versos a reliquis seiunxit Lehrsus. Sed concedet Lehrsus futura *λείπεται* et *ἔσσετα* non bene annecti praeterito *ἔτην*. Expectandum sic erat *λείπεται* et *ἔστιν*. Atque ita pro *λείπεται* legendum esse *λείπεται* suspicabatur Herm.

V. 198. *λευκοῖσιν*] M5. al. *λευκοῖσι*. — *φάρεσσι* Herm.

V. 199. *ἴτον*] Sic Bentl. Vollbehr. Lennep. Pal. Schoem. cum V2. G. al. Procl. Moschop. Sed M5. Par. V1. Vat. al. *ἔτην*, quod tuetur praeter Lehrsium Koechl. Similiter Scut. 390 edd. *ἔκτον* pro *ἔκτην*. Schol. Soph. Oed. C. 1665: *ἀθάνατον μετὰ φύλον ἴσαν*.

sisse libenter video: edidit enim hoc modo *ἐν χειρὶ, καὶ αἰδῶς οὐκ ἔσται*.“ Sed in ed. altera Goettl. positura pristina servata sententiam versuum esse suspicatus est: „in eorum manibus (i. e. *ἐν ἔργοις*, in iis, quae agunt) neque iustitia neque pudor agnoscetur.“ Lehrsium secutus est Schoem. com. p. 27, dubitavit Pal. Ante Lehrsium et Dindorfium idem iam perspexerat Gaisfordius.

V. 196. *στυγερώπης*] Lobeckius ad Ai. p. 408 dubitare se dicit, utrum primae an tertiae declinationis sit. Sed secundum accentus legem est primae; si *ἔρωπεια*, similia, inveniuntur, habenda sunt in heteroclitis. Etiam *Λυκάπη* dativus legitur apud Herod. III, 55.

V. 199. *ἴτον*] Et hic animadvertente futuram praesentis verbi *εἶμι* significationem, quae necessaria est propter totius loci tenorem. Non enim reliquerunt (*ἔτην*) homines Nemesis et Pu-

dor, sed mox relinquunt. Itaque non assentiri licet Lehrsio l. l. p. 232, qui v. 197—202 ex alia recensione aetatum, quam nunc non integram habemus, superesse ratus haec dicit: „Imo illi versus ex tali fere contextu relictis sunt, Arateo simili: aurea aetas fuit praestantissima, tum argentea iam degenerans, tum intravit ferrea, qua vis et omnia mala ex sceleribus orta gravari coeperunt; quod cum viderent Pietas et Nemesis, e quibus solia illa poterant coerceri, tristes discesserunt, mala autem illa ut reliquerunt sic relicta erunt hominibus, nec erit qui ea defendat.“ Itaque Lehrsus praeteriti formam *ἔτην* praefendam putat. Cf. omnino Schoem. l. l. p. 28. Steitz. p. 71. Rzach. Dialekt p. 438. Foerstem. l. l. p. 43. Ceterum masculinum genus in *προλιπόντε* eodem modo habet atque *πληγέντε* apud Homer. II. VIII, 455. Notavit propter

Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ 200
 θυητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσεται ἀλκή.

[Nῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐ-
 τοῖς.]

ᾧδ' ἱρηξ̄ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
 ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπῶς·
 ἦ δ' ἔλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι, 205
μῦρετο τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·

V. 202. βασιλεῦσιν] Vulgo, ut Par. βασιλεῦσ'. Correxit Thiersch. Act. Mon. III. p. 404. Porro pro φρονέουσι unus Med. νόεουσι.

V. 203. ποικιλόδειρον] Ruhnk. Br. ποικιλόγηρην. — προσέειπεν Fl.

V. 205. V. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 238.

V. 206. ἔειπε Fl.

V. 207. λέληκας] λέλακας G. A. al. Sed epici aut utuntur λέλακα forma (non solum in forma participii, ut Büttmannus opinatur Gramm. uber. II. p. 180; v. Oppian. Cyn. II, 141. Brunck. Anal. II. p. 67) aut λέληκα (Odys. XXII, 141. Arat. Dios. 913. Nicand. Th. 758. Oppian. Cyn. IV, 399), Attici, ut videtur, forma λέλακα, ut Aristoph. Ach. 410.

id ipsum καλυψαμένο χροά καλόν Apoll. Synt. III, 7 et Schol. Ven. II. VIII, 456 utrumque: ἦ διπλή, ὅτι ἀρσενικῶς τὸ θυικόν ἐσχημάτισται, πληγέντε ἀντι τοῦ πληγείσα. καὶ Ἡσίοδος προλιπόντ' ἀνθρώπων (I. ἀνθρώπου) ἐπὶ αἰδοῦς καὶ νεμέσεως ἀντι τοῦ προλιπούσαι. V. Friedländ. Ariston. p. 31. — Ultimū v. 201 enuntiatum legitur Theog. 876.

V. 202—235. „Fabel und im Anschluss daran Rügelied an Perses und die Richter“. Fl.

V. 202. αἶνον] V. Hom. Od. XIV, 508. Ceterum additus hic versus postea videtur. — φρονέουσι καὶ αὐτοῖς] qui bene sciunt, quid hac fabula doceri velim. Nempe haec spectant ad litem eius cum fratre a iudicibus (βασιλεῦσι) male de-

cisam. Minus recte illud φρονέουσι καὶ αὐτοῖς intellexit Westen. l. I. p. 21. Cf. etiam Lehrs. l. I. p. 238.

V. 203. ἱρηξ̄] De huius vocabuli psilosi Ionica cf. Eustath. p. 920, 46 Rzach. Dial. p. 360. — ἀηδόνα ποικιλόδειρον.] Se ipsum intellegit, utpote vatem cum lusciniā comparandum; ἱρηξ̄ι reges. De voce ποικιλόδειρον ita Mitscherl.: „collum lusciniæ diverso anni tempore diversum est, modo rubidum colorem subitus admodum intendit, modo remittit.“ Huius explicationis neque Ruhnkenius immemor fuit, cuius tamen ποικιλόγηρην praeplicet, cum poeta hic se ipsum respiciat, quo sensu admodum otiosum est ποικιλόδειρον. Apud Nonn. Dion. XLVII, 31 legitur αἰολόδειρος ἀηδών.

τῆδ' εἰς ἣ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ αἰοιδὸν ἐοῦσαν·
 δεῖπνον δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἣ ἐ μεθήσω.
 [ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλη πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν, 210
 νίκης τε στέρεται πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.]
 Ὡς ἔφατ' ἀκυπέτης Ἴρηξ, ταυνοσίπτερος ὄρνις.

Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε·
 ὕβρις γάρ τε κακῆ δειλῶ βροτῶ· οὐδὲ μὲν ἐσθλός

V. 208. Mitscherl. τῆδ' — ἄγω· καὶ αἰοιδὸν ἐοῦσαν δεῖπνον σ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι. Pro τῆδ' Gramm. ap. Cramer. An. Ox. IV. p. 201 τῆδ' ἂν. Spohn. τῆ δ'.

V. 209. αἶ κ' ἐθέλω] Par. αἶ κε θέλω.

V. 210 seq. ut spurios notavit Aristarchus. Cf. Twisten. l. l. p. 22. Steitz p. 72. Schoem. com. p. 29: „Damnavit enim eos, ut Proclus refert, ὡς ἀλόγων γνωμολογεῖν σὺν ἂν προσῆκον. Et permovit haec ratio Graevium, ut aptiorem iis sedem post v. 212 assignandam censeret, ubi non accipitris verba essent, sed epimythium ab ipso poeta additum. Credo autem non illam unam Aristarcho damnandi causam fuisse, sed animadvertisse criticum acutissimum, non satis apte eiusmodi sententiam ab accipitre luscinae occini, quippe quae nec de victoria cum illo certare, neque, cum fortiori succumberet, quidquam ex eo dedecoris contrahere potuerit. Itaque hoc adeo manifestum est, ut ego quoque non dubitaverim hos duos versus in marginem relegare.“ Adversantur Aristarcho Tzetzam secuti Hermannus et Lennepius. Ceterum ipsam hanc fabellam, missis istis de aetatibus emblematis, compositorem carminis melius post v. 39 ponere potuisse non fugit Schoem. sagacitatem.

V. 210. ἐθέλω] Al. ἐθέλωι, κε θέλη Vat. 2. κε θέλει Par.

V. 213. ἄκουε] Spohn. ex Etym. M. p. 43, 5 σὺ δ' αἶε, de qua mensura vehementer dubitamus; v. Herm. ad Aristoph. Nubb. 646. coll. Oper. v. 275. Ceterum quae sequuntur, a Lehrsio (Quaest. epp. p. 239) separantur ab antecedentibus et sequentibus, cum v. 213—341 in singulas sententias ad vocabula Δίκη — Ἐσθλός — Ἔργον illustranda dissolvit, quarum prima continetur v. 213—218, altera v. 219, 224, 225—226, tertia e conexu nostro remota v. 220—221, quarta v. 225—237 (in quibus autem v. 232—237 altera recensio versuum 227—231 est). Cf. anim. ad v. 238.

V. 214. οὐδὲ μὲν] Gerhardius coni. οὐδέ μιν.

V. 208. εἰς] Nota et hic futuram huius praesentis significationem, qua pro imperativo usus est Hesiodus.

V. 214. ὕβρις] locupletibus et optimatibus est damnosa, nēdum egeno et humili loco nato; de hac significatione vocabulorum δειλός et ἐσθλός, quae saepequam antiqua tempora redo-

let, v. Welcker. Prolegg. ad Theognid. p. XXIII. Thiersch. Act. Mon. III. p. 405. Iam quae sequuntur ita explicabis: saepius etiam vir bonus (i. e. dives et genere praepollens, a quo omnia alia expectaris) a petulantia se abripi patitur, φέρειν οὐ δύναται (ut dicimus: male ferre fortunam), succumbit

ῥηιδίως φερέμεν δύναται, βαρῦθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς, 215
 ἐγκύσας ἄτησιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν
 κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει
 ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθῶν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀρκος ἅμα σκολιῆσι δίκησιν.
 [τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἢ κ' ἄνδρες, ἄγρῳσι 220
 δωροφάγοι, σκολιῆς δὲ δίκης κρίνωσι θεμίστας.]
 ἢ δ' ἔπεται κλαίονσα πόλιν καὶ ἦθεα λαῶν,
 ἦέρα ἐσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,

V. 216. παρελθεῖν] V1. Par. μετελθεῖν. — ἐτέρηφι recte A, Schol. Ven. II, 233, male vulgo ἐτέρηφι.

V. 220 seq. Lehrsius l. l. hos versus postea additos esse putat. Secutus est Steitz, p. 74, adversatur Schoem. Heynius ad II. XVI, 387 solum 221 spurium habet.

V. 221. σκολιῆς δὲ δίκης] Sic codd.; al. σκολιαῖς δὲ δίκαις. V. 222. πόλιν καὶ] Sic M5. Vat. 2. V2.; al. πόλιν τε καὶ. — καὶ ἦθεα Fl.

V. 223. Ἔσσαμένη Fl.

ei (βαρῦθει ὑπ' αὐτῆς: ita bene Mitscherl.), atque inde magnis obnoxius est incommodis damnisque.

V. 216. ἐτέρηφι] Thiersch. Act. Mon. III. p. 406 pro nominativo habet cum Schol. Ven. II. XIII, 388; quanquam tantum casus obliquos syllaba φι suffixa formari posse constat, ut Ἐορέβερφιν Theog. 669, θεόφιν Theog. 871. Itaque nihil prohibet, quominus hic ἐτέρηφι pro dativo accipiamus. Uno tantum loco Oper. 410 ἐς ἔννηφι substantivum terminatione φι flexum pro accusativo adhibetur, sed ἔννηφι adverbii instar, quemadmodum αὔριον, usurpatum esse veri simile est. Cf. adnot. ad Theog. 669; Foerstem. p. 19; Rzsch. Dialekt p. 401. — Ceterum et hoc loco et Oper. 231. 413. Theog. 230. Scut. 93. — ἀάτη = ἀΐατη scribendum esse monuerunt Nauckius Mcl. III p. 231 et Hartel Zeits. f. Oestr. G. 1876 p.

622 seq. V. Oper. 352 et Meinek. in Philol. XIX p. 199.

V. 218. Hom. II. XVII, 32: ἔχθρην δέ τε νήπιος ἔγνω.

V. 219. Ὀρκος] est deus, qui punit periuros; v. Theog. 231. Pind. Nem. XI, 30: Ναὶ μὰ γὰρ Ὀρκον (nisi hic ut nostrum: bei meinem Eid). Soph. Oed. C. 1767. Elmsl. et quae monuimus ad Theog. 784. Cf. oraculum apud Herodot. VI, 86.

V. 220. ῥόθος] Sc. ἐστὶ. Ῥόθος est tumultus ex rapta obtorto collo iustitia ortus. Cf. Hesych.: ῥόθος, ὀρμηὴ μετὰ φόφου. V. Schoem. p. 30: „Equidem adhuc motum significare credidi cum maiore quodam strepitu coniunctum, qualis ut in impetu faciendo sic etiam in reluctando esse posset. Sed haec est sententia: ruit iustitia eq quo ab iniustis hominibus rapta trahitur.“

V. 223. ἦέρα ἐσσαμένη] Lehrsius nube vultum obtexisse prae moerore putat, ut apud

... ἐν ἐξελάσωσι καὶ οὐκ ἰθείαν ἔνειμαν.

Οὐ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν 225
 ἰθείας καὶ μὴ τι παρεκβαίνουσι δικαίον,
 τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
 εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 ἀργαλέον : ὄλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς·
 οὐδέ ποτ' ἰθυδίῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ, 230
 οὐδ' ἄτη, θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυῶν
 ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
 τίκτουσιν δὲ γυναιῖες ἐοικότα τέκνα τοκεῦσι· 235
 θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

V. 224. ἐξελάσωσι] Sic M5. Par. V1. al., ἐξελάσωσι al.,
 ἐξελάουσι V2. G. al.

V. 227. τοῖσι δὲ τέθηλε V1.

V. 228. αὐτῆς Vat. 2. Par. m. II (αὐτοῖς m. I).

V. 230. ἰθυδίῃσι M5., ἰθυδίαισι V2. al.; ἰθυδίκοισι V1.
 Vat. 2. Pro λιμὸς A. λοιμὸς.

V. 231. Ἔργα Fl.

V. 232—237. Alia recensio versuum 227—231 secundum
 Lehrsium l. l. p. 240.

V. 232 seq. laudat Plato Rep. p. 363.

V. 233. ἄκρη] Pauci ἄκρη et postea μέσση.

V. 233. εἰροπόκοι] Scr. εἰροποκοι. Ceterum h. et antec.
 v. allegavit Plato de rep. p. 363.

V. 235. τοκεῦσι] Sic M5. rec. Koechl. γονεῦσι sive γονεῦ-
 σιν pars codd., quos secutus erat Goettl. — τίκτουσιν δὲ τοκεῦσι
 FeFoικότα τέκνα γυναιῖες Fl. secutus Pal.

V. 237. νίσσονται] Sic Proclus, Vat. 2. al. V. Schaef.
 ad Theocr. Id. VII, 25. νήσσονται M5. Plures cum V2. Moschop.
 νείσσονται, quod rec. Dind., νίσονται V1.

Quint. Smyrn. IV, 44: ἀθά-
 νατοι δὲ — κρατ' ἐκάλυψαν
 ἀπειρεσίους νεφέεσσιν, θυμὸν
 ἀκηχέμενοι. Sed multum dif-
 ferunt locutiones κρατ' ἐκάλυ-
 ψαν et ἤερα ἔσσαμενη (v. 125.
 255.), quod non potest aliter in-
 tellegi nisi de tota corporis
 forma.

V. 225 seq. Cf. Vollbehr.:
 „Iam sequitur omnibus orationis

luminibus ornatu descriptio vi-
 tae cultusque hominum, qui ius
 ac leges rite exercent.“

V. 236 seq. οὐδ' ἐπὶ νηῶν
 νίσσονται] Quos non agit ava-
 ritia, ut navigationibus merces-
 que circumferendo lucrum faci-
 ant, cum ager largos fructus
 suppeditet. Quo dicto Hesiodum
 navigationem et mercaturam non
 magni fecisse elucet.

Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σκέτλια ἔργα,
τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς.

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήρξα, 240
ὄστεις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται.

Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
[οὐδὲ γυναικες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἴκοι,
Ζηρὸς φραδοσύνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὐτῆ] 245
ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὸν ἀπώλεσεν ἢ ὄγε τεῖχος
ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίννται αὐτῶν.

V. 238—239, v. 240—241 (v. 239 alia recensio v. 242—247) nova Lehrsii sententias efficiunt.

V. 240. ἀπήρξα] Sic M5. Vat. al. Al. codd. cum V2. G. A. ἐπανρεῖ. Citatur a Schol. Ven. II. I, 42. V. 240—247 eicercunt Steitz. Fl.

V. 241. ἀλιτραίνει] Sic plerique codd. ὅς κεν ἀλιτραίνῃ Aesch. l. I., quod praetulerat Goettl.

V. 242. ἐπήγαγε] Br. e Plut. ἐήλασε.

V. 243. V. Schol. Ven. II. XVI, 385. — ἀποφθίνουσι Gal.

V. 246. τῶν γε] G. τῶν τε, Vat. 2. V1. τόν γε. — ὄγε] τόγε Guet. Graev.

V. 247. τε ὑποτίννται αὐτοῖς Med. Egregiam coniecturam ἀποαίννται αὐτῶν attulit Pcpmüller Philol. XXXIV p. 180.

V. 248—264 novam sententiam efficiunt secundum Lehrsium, exceptis v. 261—262 cum propter sensum tum propter formam βασιλέων.

V. 240 seq. Haec ita laudat Aeschin. in Ctesiph. p. 427. Bekk.: πολλάκι δὲ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήρξα, Ὅς κεν ἀλιτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγα πῆμα δῶκε Κρονίων, Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Ἡ τῶν γε στρατὸν εὐρὸν ἀπώλεσεν ἢ ὄγε τεῖχος Ἡ νῆας ἐν πόντῳ τίννται εὐρύοπα Ζεὺς. Atque hic Aeschines omisit v. 244—245, quos non in omnibus esse latos exemplaribus teste Plutarcho tradidit Proclus; itaque merito removendi sunt.

V. 241. μηχανάται] Coniunctivi vel subiunctivi formam μηχανάται producta penultima esse exposuerat Goettl., probante Nauckio Bull. 1876 p. 45. Aliter Rzsch. Dialekt p. 447 rem explicavit, qui assimilationem progredientem agnoscens vetustam prioris a mensuram inde ad alteram vocalem transiisse ostendit, ut indicativus μηχανάται non diversus sit a μηχανάεται. Ceterum cf. anim. ad Scut. 101.

V. 248—264. Novum carmen esse censet Thiersch. Act. Mon. III p. 410.

Ὡ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράξεσθε καὶ αὐτοὶ
 κήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
 ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σχολιῆσι δίκησιν 250
 ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.
 τρεῖς γὰρ μυριοὶ εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 οἳ ἴα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 ἡέρα ἐσσάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν. 255
 ἢ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 κυδρῆ ἢ αἰδοίῃ τε θεοῖς οἷ' Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 καὶ ὅ' ὀπότ' ἂν τίς μιν βλάβητη σχολιῶς ὀνοτάζων,
 αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι

V. 248. Viteb. ὑμεῖς δὲ βασιλεῖς καταφράξεσθε καὶ αὐτοί,
 unde Herm. ad Hom. hymn. Cer. p. 122. ὑμεῖς δ', ὦ βασιλῆες,
 ἐπιφράξεσθε καὶ αὐτοί. In uno Med. βῆ δ' ἰέναι μάλα δ' ἔωκα
 γλανκίωπις Ἀθήνη.

V. 249. τὴν δίκην V1.

V. 250. φράζονται] Sic M5. Par. Vat. V1. 2. al. Al. codd.
 λεύσουσιν. δίκησιν M5. Par. al. δίκησι pars codd., quod recep.
 Goettl.

V. 253. Sextus Emp. advers. Math. IX. p. 571: μερόπων
 ἀνθρώπων, Clemens δαίμονες ἀθάνατοι φ. μερόπων ἄ.

V. 254 seq. Vid. v. 124. 125. — *Férga* Fl.

V. 255. Schol. Ven. II. I, 4 citat. — *Ἑσσάμενοι* Fl.

V. 257. κυδρῆ] Sic M5. Par. Vat. V1. 2. multique alii.
 Pauci κυδνή.

V. 252. τρεῖς μυριοὶ] Sunt
 pro ingenti numero. Ceterum
 cf. 122 seq. Boissonad. non
 immemor fuit Pseudo-Heracliti
 epistolae ad Hermodorum in
 commentario ad Eunaprium p.
 424 seq. editae: πολλὰ δίκης
 Ἑρινύες ἀμαρτημάτων φύλακες.
 Ἡσίοδος ἐφύσατο τρεῖς μυριά-
 δας εἰπών· ὀλίγαι εἰσὶν, οὐκ
 ἀροῦσαι κακία κόσμον· πολὺ
 ἐστὶ πονηρία. Vel in his Chri-
 stianum hominem agnoscas, sed
 omnium maxime personatum phi-
 losophum produnt haec: Λακε-
 δαιμόνιοι δὲ μετ' ἄλλων καὶ
 τοῦτο ἀγαθοί, οὐ γράμμασιν
 ἀποδεικνύντες Σπαρτιάτας, ἀλλ'
 ἀγωγῇ· κἄν ἑλθῶν τις ἢ Σκύ-
 θης ἢ Τριβαλλὸς ἢ Παφλαγῶν

ἢ μηδὲν ἔχον ὄνομα χώρας ὑπο-
 στῆ τὴν Ἀνκούργειον σκληραγω-
 γίαν, Λάκων ἐστίν.

V. 253. ἀθάνατοι Ζηνὸς
 φύλακες] immortales a
 Iove instituti custodes
 mortalium. Idem dixerat v.
 122: δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλου
 διὰ βουλάς. Nimis poetam
 urget Twesten. l. l. p. 26. Cf.
 Buttmann. de aetat. hom. p.
 159. Ἀθάνατοι φύλακες dicuntur,
 ut θνητοῖς μακάρησαι v. 141.
 opponantur.

V. 256. ἢ δέ τε παρθένος
 ἐστὶ Δίκη] Atque praeter hos
 est etiam Iustitia, Iove procreata,
 quae hominum pravitatem
 observat. V. Theog. 902. Ad
 ἐστὶ igitur supplendum est φύ-

γηρύνει' ἀνθρώπων ἀδίκων νόον, ὄφρ' ἀποτίσῃ 260
 [δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες
 ἄλλη παρακλίνωσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες.]
 ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε δίκας
 δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.

Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων, 265
 ἢ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλευέσαντι κακίστη.

V. 260. ἀδίκων] Sic codd. praestantissimi M5. Par. Mess. Idem praebet Vat. 2., sed suprascr. ἀδικον, et sic edd. omnes. V. Flach. die beiden etc. p. 20 not.

V. 261 seq. hic, ubi reges admonentur et deterrentur, inepti sunt. Et genitivus βασιλέων imperitum vel recentiorem auctorem prodit. Vocativus βασιλεῖς ne ipse quidem ex more veterum epicorum est. Lehrsii l. l. p. 242. Neque μύθους adhibuit poeta e significatione vulgari. V. 261—264 eiecerunt Pal. Fl. — Ceterum de forma inusitata βασιλέων cf. etiam Lehrs. in Wissenschaft. Monatsbl. III, 4 p. 52 seq.

V. 261. βασιλέων] Sic pauci cum V2. Nam M5. Vat. 1. 2. multique al. cum Tzetzta βασιλῶν. Pro ἀτασθαλίας MS. inc. ἀτασθαλίων (sic).

V. 262. παρακλίνωσι] A. παρακλίνουσι. Par. παρακλίνωσι.

V. 263. δίκας] Sic Med. 5. Par. Vat. al., quod iure recepit Koechl. μύθους codd. al. et plur. edd. — Pro βασιλῆες, quod in optimis codd. legitur, pauci βασιλεῖς, quod praeferebat Goettl. De synizesi v. adnot. ad v. 607.

V. 265—266, v. 267—269, v. 270—272, v. 274—286 novas Lehrsii sententias efficiunt. — οἱ αὐτῷ] Sic V2. al., M5. οἱ τ' αὐτῷ, Vat. Par. οἱ θ' αὐτῷ. — Foī Fl.

λαξ. Aliter Hermannus, qui hanc esse constructionem dicit: ἢ δὲ, δίκη, ἐστὶ παρθένος, i. e. „sie aber, die Gerechtigkeit, ist keusch und rein,“ quae minus bene cohaerere cum antecedentibus videntur.

V. 260 seq. Fundus sententiae Horatianae Epist. 1, 2, 14: quicquid delirant reges, plectuntur Achivi. — Ad ὄφρ' ἀποτίσῃ non subiectum esse δῆμος, sed ἀνθρώπων νόος, recte exposuit Lehrsii p. 242 not.

V. 265. Maioris antiquitatis speciem habet versus a Plut. de sera num. vind. 9. Hesiodo una cum 266 tributus: ὄς δ'

ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἐφ' ἑκατὸν ἦπατι τεύχει, et prorsus ita Lucillius in epigr. 51, 5. (Brunck. Anal. II. p. 327). Similiter in Prov. Sal. 3, 5 „das wird deinem Nabel gesund seyn.“ Sed Aristot. Rh. III, 9 ut in contextu scriptum est. — Ceterum hiatus molestissimus Foī αὐτῷ fortasse digammi vestigia probat, quod in αὐτός Ahrensii et Bergkii in Apoll. de pron. p. 363 A (Alcaei fr. 78) scripserunt; sed cf. quae exposuit Clemm. in Curt. Stud. IX p. 450.

V. 266. Hic versus in Latinum translatus est ap. Gell. IV, 5.

Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας
καὶ νῦν τὰδ', αἶ κ' ἐθέλησ', ἐπιδέχεται, οὐδέ ἐ λήθει,
οἶην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἔεργει.

Nūn δὴ ἐγὼ μὴτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος 270
εἶην μὴτ' ἐμὸς νόος· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικιώτερος ἔξει·
[ἀλλὰ τὰγ' οὐπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέρανον.]

᾽Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσι,
καὶ νῦν δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλάθεο πάμπαν. 275
τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
ἰχθύσι μὲν καὶ θηροῖς καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
ἔσθιμεν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς·

V. 267—273. delevit Br. e iudicio Plutarchi, uncis inclusit Bentl., qui v. 269 adscripsit δὴ καὶ ἦδε δίκην (fortasse propter Procli verba: ἐν τῇ πόλει ταύτῃ) et 270 νῦν δ' ἄγ' ἐγώ. — *Fi-dawn* Fl.

V. 268. ἐθέλησ'] Malim ἐθέλη. — *Fz* Fl.

V. 269. ἐφέργει Fl.

V. 270—273. non videntur ab Hesiodo profecti esse, quem non decet imprimis v. 270. — Omnes versus eiecit Fl.

V. 273. τερπικέρανον] Par. Vat. 2. al. pauci μητιόεντα

V. 275. ἐπιλάθεο] Sic M5. Vulgo ἐπιλήθεο.

V. 277. πετεηνοῖς A. Tr.

V. 278. ἔσθιμεν] Sic cum Clement. Al. Strom. I p. 154 Sylb., et Boisson. scribendum est, de quo cf. quae exposuit Nauckius praef. Od. p. XIII, not. — ἔσθειν codd. et edd. — V. ad Scut. 432. — ἐν αὐτοῖς] Sic M5. Par. Vat. Alii cum V2. ἐπ' αὐτοῖς. Plut. de sollertia anim. 6. μετ' αὐτοῖς.

V. 267—273. Novum carmen secundum Thierschium Act. Mon. III. p. 412, cui praemis-sum erat: σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθία νοέων — νῆπιε Πέρση, οἱ αὐτῶ κακὰ τεύχει ἀνῆρ, et porro v. 286. 265. 266. Potius cum Lehr-sio p. 242 faciendum est, qui vv. 267—269, 270—272 pro singulis proverbis habet. Idem p. 236 not. recte monuit v. 273 ab eo adiectum esse, cui haec omnia nimis videbantur morose dicta.

V. 269. τήνδε δίκην] Nec latet Iovem, quatenam sit ea, qua utimini, iustitia. Videtur et hic Ascram respicere; cf. v. 35.

V. 273. τελεῖν] est futurum pro τελέσειν.

V. 274. βάλλεο σῆσι] Hesiodum scripsisse βάλλεο ἦσιν suspicatur Brugmanus l. 1. p. 76.

V. 274—285. Septimum carmen Thierschio Act. Mon. III. p. 412.

ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
 γίγνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλη τὰ δίκαι' ἀγορεύειν 280
 γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς·
 ὃς δέ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσσιας
 ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας νήκεστον ἀασθῆ,
 τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεῇ μετόπισθε λέλειπται.
 ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων. 285

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ λαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι
 φητίδως· ὀλίγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῶτα θεοὶ προπάροισθεν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν 290
 καὶ τρηχὺς τοπρωῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,

V. 280. ἐθέλη] Vat. 2. Par. ἐθέλοι. Sic lemma Procli, ἐθέλη Moschop.

V. 281. γινώσκων Par.

V. 282. μαρτυρήσιν Φεκῶν Fl.

V. 283. ψεύσεται V 1. — ἀασθῆ] Sic Schaef. con. Vulgo ἀασθη. — ἀφασθῆ Fl.

V. 286. Φερέω Fl. — V. 286—292 novam Lehrsii sententiam efficiunt.

V. 287. μὲν γὰρ Xenoph. Mem. II, 1, 20., ὡς τὴν μὲν Plato Rep. p. 364.

V. 288. ὀλίγη] Sic codd. omnes, quod recepit Koechly. λέιη habent Plato de rep. p. 364, ubi v. Schneider., Xenophon et Stobaeus.

V. 290. ἐς αὐτὴν] Sic M5., Par. Plato; ἐπ' αὐτὴν Vat. V2. edd.

V. 291. ἵκηται] Sic codd. tantum non omnes. Vulgo ex uno Vat. et duobus codd., Plat., ἵκηαι.

V. 282. Pro ἐπίορκον Usenerus in Mus. Rhen. XXIII p. 146 coniecit ἐπὶ ὄρκον, ἐκὼν ad ψεύσεται referens, quod receperunt Schoem. Fl. Adversatur autem Lehrs. Wissenssch. Monatsbl. I. I. p. 49 seq. causis haud spernendis. — Fortasse in composito ἐπίορκος pristini digammi initialia vis ἴορκος comparet: v. Curt. p. 470.

V. 283. ψεύσεται] est epicum pro ψεύσθαι. V. Rost. Gr. Gr. §. 75. I, 3. e.

V. 285. Hoc versu Pythia usa

est in oraculo Glauco dato apud Herodot. VI, 86.

V. 286—382. „Aufforderung zur Tugend und Arbeitsamkeit, dann allgemeine Lebensregeln“ Fl.

V. 286. μέγα νήπιε Πέρση] Hoc ne quis invidiosius dictum putet, recordetur esse illud ex more antiquissimarum admonitionum; v. oraculum apud Herodot. I, 85: *Αὐτὸ δὲ γένος, πολλῶν βασιλεῦ, μέγα νήπιε Κροῖσε.*

V. 287. μὲν τοι] V. Spitzn. Exc. VIII. ad Iliad. p. XXVII.

V. 291. ἵκηται] Subiectum

θηδίοη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ εὐῶσα.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῶ πάντα νοήση,
φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω·
ἔσθλός δ' αὖ κάκεινος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται· 295
ὃς δέ κε μὴτ' αὐτὸς νοεῖ μὴτ' ἄλλου ἀκούων
ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὐτ' ἀχρήσιος ἀνὴρ.

Ἄλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς

V. 293. ὃς αὐτῶ] Sic Med. 5 man. II, Proclus, Stob. flor. IV p. 53. Eustath ad Il. p. 238, 16 quod iure praetulit Rzach. Dial. p. 427. αὐτῶ Med. 5m. I codd. edd. V. anim. ad Theog. 470. Flor. XXXII, 2 et Aristot. Eth. N. I, 2. ὃς αὐτός, quod rec. edit., sed ita ab eis immutatum esse videtur, qui v. 293. seorsim in re oeconomica uti vellent, ut eadem esset sententia, quam Aristotelis Oecon. 6: Περσικὰ δὲ ἦν τὸ πάντα ἐπιτάττειν καὶ πάντ' ἐφορᾶν αὐτόν. — νοήσει Schol. Ven. II. II, 360 cum al.

V. 293—297 novam sententiam continent secundum Lehrsium.

V. 294. praeteritur a Clement. Alex. Paedag. III., ab Eustath. ad Iliad. et ab Aristide. Delevit Br., eiecerunt Steitz. p. 102 Fl., adversante Lehrsius Wiss. Mon. I. I. p. 52.

V. 295. Schol. Ven. II. XIII, 733. πείθεται, sed recte idem II. XIV, 203. Antea καὶ κείνος Schaef. — Φειπόντες Fl.

V. 296. μὴτ' αὐτός] Sic V2., μὴθ' αὐτός M5. man., I. sed ex corr. man. II αὐτός, μὴθ' αὐτῶ Par. Vat. 2. A. al. μὴτ' αὐτῶ scripsit Koechly, adversante Rzach. I. I. — Pro νοεῖ Par. νοεῖ.

V. 297. ὃ δ'] Sic Schaef., Dind., Boiss., Jacobs. ad Anth. P. III. p. 122. Buttm. ad Soph. Phil. p. 73. Vulgo ὄδ'.

V. 298—302 nova Lehrsii sententia.

est in hoc ipso verbo ἔληται: si eo pervenerit qui hanc viam elegit. V. Theog. v. 725.

V. 293 seqq. Sensum expressit Livius XXII, 29, laudatus Graevio: Saepe ego audivi, milites, eum primum esse virum (i. e. maxima laude dignum, qui ipse polleat ingenio, ut consulere sibi optime possit), qui ipse consulat, quid in rem sit: secundum eum, qui bene momenti obediat; qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat, esse extremi ingenii. Et

Cicero p. Cluent. c. 31: Sapientissimum esse eum dicunt, cui quod opus sit veniatinmentem, proxime accedere illum, qui alterius bene inventis obtemperet. Rem sic invertit Zenonis doctrina apud Diog. Laert. VII, 1, 21: κείνος μὲν πανάριστος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται, ἔσθλός δ' αὖ κάκεινος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήση, vel ut Proclus dicit: οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται, ἔσθλός δ' αὖ κάκεινος, ὃς αὐτῶ πάντα νοήσει, ut v. 295

ἐργάζεσθαι, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε λιμὸς
 ἐχθαίρῃ, φιλήν δέ σ' ἐϋστέφανος Δημήτηρ,
 αἰδοίῃ, βιότου δὲ τῆν πιμπλήσι καλιήν.
 λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῶ σύμφορος ἀνδρῶ.

300

Τῶ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
 ζῶῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἰκελος ὀρηήν,
 ὅτε μελισσῶν κάματον τρύχουσιν ἀεργοί.

305

V. 299. Hic versus cum 301 deest in cod. Vindob. IV. A. 16, sed is est recentior. — *Ἐργάζεσθαι* Fl. — Vulgo *Δῖον γένος*, quod non legitur in codd. neque agnoscitur a Proclo et Plutarch. de Stoic. repugn. 30. *Δῖον* divinarat Ruhnkenius ad Vellei. I, 7 cum Sevino.

V. 300. *φιλήν δέ σ'*] Quidam codd. et Br. sine *σ'*.

V. 301. *πιμπλήσι*] Sic coni. Spohn. Vulgo *πίμπλησι*.

V. 302. *τοι* abest a Schol. Ven. II. XI, 736. — *ἀεργῶ* Fl.

V. 303—307 nova Lehrsii sententia.

V. 304. *Didymus κοθούροις. — ὀρηήν*] Sic M5. Mess. Par. 3. Vat. 2. Koechl. *ὀρηήν* pars codd., quod praetulit Goettl. — *Ἐίκελος* Fl.

V. 305. *τρύχουσιν*] Par. *τρύχουσιν*. — *κάματον νήποιον ἔδουσιν* Stob.; antea idem ὅστις ἀεργός.

ignorare videatur. Etiam Euripidis versus frg. 897 Nauck. *μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ ἀντὶ σοφός*, ex hoc Hesideo effectus est. — Cf. Ennium apud Ribbeck. Trag. Lat. p. 41. Maxim. Tyr. XXI p. 409.

V. 299. *δῖον γένος*] Sunt qui de *Δῖω* Hesiodi patre hoc intellegant, quem ipsi ex hoc versu finxerunt. Verum *Δῖος* esset nomen proprium, non *Δῖος*, quod nomen finxit Spohnius, ut inde *Δῖος* adiectivum patronymicum derivaret; v. Plut. de def. orac. 21 et auctor. certam. Homer. et Hesiodi, apud quem hic versus legitur: *Ἥαιος δ', ἔργονε Δῖου*. Contra vero *δῖον γένος* est aut genus a Iove derivandum, ut Hom. II. IX, 538: *ἥ δὲ χλωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα*; aut is *δῖον γένος* dicitur, qui a probro patre genitus est, ut *διος Εὐμαῖος*, atque hoc quidem alterum hic locum

habet. Recteque ita explicatur ab Anonymo in Cramer. Anecd. Ox. III. p. 193. Sensus igitur hic est: labora, Perse, cum a probro patre sis natus, qui minime socors erat; cf. 633: *ὥσπερ ἐμὸς τε πατήρ καὶ σὸς πλωτῆρ ἐν νησὶ βίου κερημένος ἐσθλοῦ*, et v. 641. Male etiam Bergkiius Lit. Graec. I p. 919 coniectura Ruhnkenii *Δῖον γένος* fretus Persis patrem hoc in versu alludi fusius exposuit, quod refragravit Flach. in Herma VIII p. 457 seq. Cf. etiam Hartel. in Zeitschr. f. Oest. Gymn. 1876 p. 622. Nomen patris Hesiodi logographorum tempore effectum esse exploratum est. V. Lobeck. Aglaoph. p. 323 et Schoem. p. 34. — De contractione Ionica *ἐργάζεσθαι* v. ad Theog. 649.

V. 300. *ἐϋστέφανος*] V. Spanhem. ad Callim. Cer. 45.

V. 304. V. schol. Anon.:

ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
ὡς κέ τοι ὠραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.

Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε·
καὶ τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν.

[ἔσσαι ἡδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.] 310

Ἐργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀψηδεῖ.
δαίμωνι δ' οἶος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν 315

V. 306—311 eiecit Fl. V. 306—307 uncinis seclussit Pal.

V. 308—311 pro spuriiis habuit Steitz.

V. 308—310, v. 311, v. 312—313, v. 314, v. 315—316 (atque hic lacuna antea indicata), v. 317—318, v. 319 singulas Lehrsii sententias continent.

V. 310. Hic versus deest in M5. Par., ubi recentiore manu margini adscriptus est, ap. Stob. Pro ἀεργούς al. ἀεργόν.

V. 311. Schol. Ven. II. XXIV, 370 πλεονάζει τὸ δὲν ὡς το ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος. Tzetzta post ἔργον δ' virgula incidi iussit. Quem secutus est Spohn.

V. 312. ἀεργός] A. ἀεργός. — κε Ἐργάζῃ et ἄἘεργός Fl.

V. 314—316 removit Steitz. V. 314—319 eiecit Fl. V. 317—319 pro spuriiis habuit Steitz. V. 317—318 uncinis seclussit Vollbehr, eiecit Koechl.

V. 314. δαίμωνι δ' οἶος ἔησθα] Heins. et Schaeef. ex conii. δαίμωνι δ' ἴσος ἔησθα· τῷ, quod rec. Spohn., Dind.

Διδυμος δὲ κοτούροις, ὅτι κότον ἔχουσιν ἐν τῇ οὐρᾷ· κατὰ δὲ Ἀριστοτέλην ἀκέντροις· Ἀμερίας δὲ κακούργοις· μόνος δὲ Ἡσίοδος ἀπαξ τῇ λέξει ἐχρήσατο.

V. 314. δαίμωνι δ' οἶος ἔησθα] Mire Proclus: ὁποῖος ἂν ἐκάστῳ τυγχάνῃ βίος (sic enim τὸν δαίμονα interpretatur) ἀποδεδομένος, τοῦτῳ ἄμεινον ἐργάζεσθαι, εἴτε ἀμεινων εἴτε χείρων. Similiter Tzetzta: τῷ δαίμωνι καὶ τῇ τύχῃ οἶος ὑπάρχεις, ἀτυχῆς ἢ εὐτυχῆς, ἢ πέννης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. Melius Hermannus con-

iecit: δαίμων δ' οἶος ἔης. τῷ ἐργάζεσθαι ἄμ., i. e. δαίμων τοῖός ἐστιν οἶος ἔης. Sed haec male cohaerent cum antecedentibus. Deinde Lehrs. p. 244: δαίμωνι δ' οἶος ἔησθα! i. e. fortuna autem qualis eras! Vel sic obscurum est quod sequitur; neque multum proficimus, si δαίμονι οἶος ἔησθα cum eodem Lehrsio scribatur. Aliam viam tentavit Goettlingius, qui allegans Etym. M. p. 35, 24 δαίμων ὁ αὐτοδίδακτος et Archiloch. ap. Plut. Thes. 5 ταύτης γὰρ κείνων δαίμονές εἰσι

εἰς ἔργον τρέψας μελετᾶς βίου, ὧς σε κελεύω.

Αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
[αἰδῶς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἡδ' οὐνύησιν.]

Αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.

Χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά, θεόςδοτα πολλὸν ἀμείνω. 320
εἰ γάρ τις καὶ χειρὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἔλθαι,
ἢ ὄγ' ἀπὸ γλώσσης ληϊσεται, οἷά τε πολλὰ
γίγνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάξῃ.

V. 317. κομίζειν Herm.

V. 318. in M5. al. additur in margine. Plut. pro suspecto habet hunc et superiorem; delevit Br. utrumque. Spohn. etiam v. 317 obelo notavit.

V. 319. ἀνολβίῃ — ὄλβῳ] Sic M5. V2. al., ἀνολβίην — ὄλβον Vat. Gaisf. al.

V. 320—327 absunt Par. folio avulso. V. 320—326 novam Lehrsii sententiam efficiunt.

V. 320. θεόςδοτος πολλὸν ἀμείνων Gramm. in Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 118.

V. 324. Al. codd. αἰδῶς δέ γ' ἀναιδείῃ.

μάχης hic quoque significationem „peritus, consultus“ vocabulo δαίμονι esse suspicatus est, hac explicatione adlata: „Qua propter satius est homini prudenti, qualis olim tu fuisti, antequam alienarum rerum cupidus eras (antequam lite tecum agebas) laborare atque ita divitias iustas tibi parare.“ Scripsit igitur δαίμονι δ', οἷος ἔησθα distinctione ante οἷος posita. Quem Lennepius et Schoemannus laudaverunt, qui et ipse l. l. novam attulit explicandi rationem, cum δαίμονι δ' ἴσος ἔση τῷ ἐργάζεσθαι ἀμείνον coniceret.

V. 317. 318. Haec putant ex Homero petita esse Od. XVII, 347. Il. XXIV, 45, sed videntur et Homero et Hesiodo antiquiora esse, sumpta ex antiquis proverbii. Utrumque res se

habet (nam difficile iudicatu est), veteres grammatici alterum versus ex ipso Hesiodo in Homerum venisse putabant. V. Schol. Il. v. l. et Lehrs. Ar. p. 343. Αἰδῶς οὐκ ἀγαθὴ est malus quidam pudor, oppositus alteri, qui cum Nemesi quandoque homines relicturus est; cf. v. 200. Spohnius non recte ita: ἀγαθὴ loco adverbii positum sumas, ne cum aliis falso interpretere. V. 500 eodem sensu ἔλπεις δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. V. animadv. ad v. 94. Nos eodem modo dicimus „falsche Scham, falsche Hoffnung.“

V. 320. οὐχ ἀρπακτά] sive non sunt rapiendae sive non raptae secundum vulgarem explicationem scholiastarum, quam recte secutus Hermannus est ita, ut dicat Hesiodum sic pro

φεία δέ μιν μαυροῦσι θεοί, μινύθουσι δὲ οἶκον 325
ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.

Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἐρξε,
ὅς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βάλνη
[κρυπαδῆς εὐνής ἀλόχου, παρακαίρια φέξων,]
ὅς τε δι' ἀφραδῆς ἀλιταίνεται ὄρφανα τέκνα, 330

V. 325. φεία δέ μιν μαυροῦσι] Sic M5. al. Al. φεία τε.
— οἶκον coni. Bergk. Philol. XVI p. 582, οἶκαι codd. et edd.
φοῖνον Fl.

V. 327—335 novam Lehrsii sententiam efficiunt.

V. 327. ἐρξε al. — Ἴσον Fl.

V. 328. βάλνοι V1. Vat. 2. — Φεοῦ Fl.

V. 329. A. Straubelius h. v. probabiliter pro interpreta-
tione habet v. antec. coll. Odys. VIII, 314. Secutus est Schoem.

V. 330. ἀλιταίνεται] G. ἀλιτρύνεται, al. ἀλιτραίνεται. —
δι' ἀφραδῆς e coni. Schoem. τευ ἀφραδῆς codd. et edd.

χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά, ἀλλὰ
θεόςδοτα ἀγαθὰ ἔστιν invertisse.
Hinc cum eodem Hermanno post
ἀρπακτά virgula tantum inter-
punxi. Compositi θεόςδοτος,
de cuius origine nil certi con-
stat, priorem partem e dativo
θεοῖς correptam esse coniecit
Iusti. Cf. Stolz. l. l. p. 44.
Nuper Brugman. in Curt.
Stud. IX p. 270 θεόςδοτος ex
analogia formae διόςδοτος (cuius
prior pars genitivum continet)
ortum esse exposuit.

V. 325. δέ] In apodosi epica
notissimum. Hermannus ta-
men praefert φεία τε.

V. 329. Spohnius haec ita
iungi iubebat: ὅς τε κρυπαδῆς
εὐνῆς παρακαίρια φέξων κασι-
γνήτου ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βάλνη,
verum hoc nec Graeci sermonis
ratio neque Hesiodi simplicitas
patitur; Hermannus: ἀνὰ δέ-
μνια κρυπαδῆς εὐνῆς ἀλόχου
κασιγνήτοιο ἐοῦ, in quo tres
genitivi eadem significatione
iunguntur; Goettlingio ad
κρυπαδῆς εὐνῆς videbatur
supplendum ἔνεκα, quod fami-
liare est epicorum poetarum
supplementum. Argutius Pa-

leius κρυπαδῆς εὐνῆς coniecit;
Schoemannus vero, laudatus
a Steitzio, v. 329 textu mo-
veri iussit. Cf. p. 37: „Mihī
ab interpolatore insertus vide-
tur, qui disertius quid esset
κασιγνήτου ἀνὰ δέμνια βάλνειν
eloquendum fuisse opinaretur;
quod quis tam hebes est, quin
sua sponte intellegat?“ Cete-
rum non opus est monito κασι-
γνήτου hic esse latiore sensu
eum, qui proximus est sacrae
scripturae. Hesych. κάσις ἡλι-
κιώτης. Hermannus vero Per-
sen fratrem notare voluisse
arbitratur. In universum com-
parandus est versus Pseudo-
phocyl. 194 Bergk.: μηδὲ
κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια
βάλνειν.

V. 330. δι' ἀφραδῆς] V.
Schoem. l. l.: „In proximo
versu pronomen τευ non modo
otiosum esse apparet — nam
liberos orbos plicius liberos esse
per se intellegitur — sed ne
commode quidem ante ἀφρα-
δῆς collocatum. Id iam Guiet-
us sentiens καὶ reponendum
putavit; mihi melius videtur δι'
ἀφραδῆς.“

ὅς τε γονῆα γέροντα κακῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 νεικείη χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 τῷ δ' ἦτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγάζεται, ἐς δὲ τελευταίην
 ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
 ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔργ' ἀεσίφρονα θυμόν. 335

Καὶ δὴ δύναμιν δ' ἔρδειν ἰεῖ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἀγνώως καὶ καθαρώς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
 ἄλλοτε δὴ σπονδῆς θυέεσσι τε λιάσκεσθαι,
 ἡμὲν ὅτ' εὐνάξῃ καὶ ὅτ' ἄν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
 ὧς κέ τοι ἴλαον κραδίην καὶ θυμόν ἔχουσιν. 340
 ὄφρ' ἄλλων ὀνή κληῖρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.

Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν εἶσαι·

V. 332. τ' ἐπέεσσιν Vat. 2. V1. — *Ἐπέεσσιν* Fl.

V. 333. δ' ἦτοι] Sic Herm. e cod. Viteb., Dind. Schoem. Fl. Ceteri δὴ τοι. — ἀγάζεται] Codd. pauci, neque ii optima nota, ἀγέται, ἀγάζεται, ἀγαιρέται. Antea MS. inc. ὁ Ζεὺς sine αὐτός.

V. 334. *Ἐργων* Fl.

V. 335. *Ἐἔργ'* Fl.

V. 336—341 nova Lehrsii sententia.

V. 338. Pro σπονδῆς al. codd. σπονδῆσι. — Porro θυέεσσι M5. (θυέεσι pro more, vid. v. 22.) Vat., V2. al. σπονδῆσι θυέεσσι; Par. σπονδῆσι θυέεσι τε. Spohn. θυέεσι; scripsi cum Herm. σπονδῆς θυέεσσι τε cum codd. — Pro δὴ Schaeff., Dind. δὲ probante Hermanno. — Ceterum v. 338. 339 ex seriore interpolatione illatos esse putat Heynius ad Pl. I, 583.

V. 342—345, v. 346, v. 347, v. 348, v. 349—351, v. 352, v. 353—354, v. 355, v. 356, v. 357 (scriptus ὄ γε κἄν μέγα δόλη) singula sunt praecepta Lehrsio. Cf. l. l. p. 246 seq.

V. 342. laudatur a Plut. de vitioso pud. 4. Schol. Ven. II. XV, 87. Proclus vero monuit hunc et insequentem versum pro spuris habuisse Plut.

V. 337. ἀγνώως καὶ καθαρώς] pura mente puroque corpore. Ceterum tres animadvertente immortales placandi modos: ἀγλαὰ μηρία καίειν, σπένδειν et θυέεσιν, λιάσκεσθαι; libatio fit vesperi, mane vero thure placantur dii.

V. 341. ὄφρ' ἄλλων κτέ.] Fortasse hic versus traiciendus est post 301: βίότου δὲ τῆν πιμπλήσι καλιήν; ineptissimus

enim hic esse videtur. Consentit Schoem. l. l., adversatur Steitz.

V. 342—382. Cf. Lehrsium l. l. p. 184: „Primi quattuor versus bene cohaerent; sed iam proxime sequentia cum his minime cohaerent. Nam primi quattuor versus non praecipiant de vicino, sed de his, qui potissimum ad coenam vocandi sint, quorum in numero sunt

τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
εἰ γὰρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,
γείτονες ἄζωστοι ἔκιοι, ζῶσαντο δὲ πηόλ.

345

Πῆμα κακὸς γείτων ὄσσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρα.

Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.

Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.

V. 344. τοι] M5. MS. inc. τι. — ἐγκώμιον] Sic Proclus, Br., Spohn., Dind. ex Ambr. 6. ap. Lanz. et Steph. Byz., ceteri cum Tzetza ἐγκώριον. — γένοιτο] Primus Br. e Steph. Byz. Vulg. γένηται.

V. 345. κίον Gramm. in Cram. Anecd. Ox. III. p. 195. Cf. Schol. Ven. II. XVIII, 392.

V. 347. ὅς κ' ἔμμορε Stob. V. Klotz. ad Devar. II. p. 117.

etiam vicini: quae autem sequitur sententia, ea dedita opera scripta est de vicinis. Deinde versus 346 quae antea de vicino dicta erant, quasi retractat. Nam illic in universum laudabantur vicini, ut quos usus doceat ad commodandum paratissimos esse: contra in his distinguuntur boni vicini et mali, quae illa prior sententia ignorabat, et illae generales laudes coarctantur quodammodo et restringuntur, ut de bonis valeant.“ —

„Ergo tres sententiae sunt de Vicino, vel ut rectius dicamus, duae de Vicino, una in qua incurrit Vicinus et ut in reliquis vocabulum *Γείτων*. Intericitur versus 352, de quo infra dicam. Nunc animadvertendum, hoc uno verso interiecto sequi ea quae sunt de *Διδόναι*, quorum initium est, v. 353 seq. Vides igitur *Γείτων*, *Διδόναι* — Γ, Δ.“

V. 344. ἐγκώμιον] Ἐγκώριον, quod legitur in aliis exemplaribus, est glossema. Ascre Hesiodo est *κωμη*; vid. v. 639. — γένοιτο] i. e. quotiescunque accidat.

V. 345. ἄζωστοι] i. e. non tantum sibi temporis sumunt, ut tunicam prius cingant: vicini distincti extemplo succurrunt.

V. 346. Pindar. Nem. VII, 130: εἰ δὲ γένηται ἀνδρὸς ἀνῆγε τι, φαίμεν κε γείτων' ἔμμενα νόφ φιλάσαντ' ἀτενεῦ γείτονα χάσμα πάντων ἐπάξιον.

V. 347. ἔμμορέ τοι τιμῆς] Τιμή est praemium a diis honoris causa datum. Proclus: λέγεται, ὅτι Θεμιστοκλῆς χωρίον πιπρασκῶν ἐκέλευσε κηρῦττεσθαι, ὅτι ἀγαθὸν ἔχει γείτονα. Quod Hermannus monuit, τιμῆν esse pretium, non potest intellegi, nisi etiam κλήρον vel οἶκον mentio iniecta sit. Etiam Lehrsii interpretatio: „Wer einen guten Nachbar hat, hat Geldeswerth,“ eadem obscuritate laborat.

V. 348. οὐδ' ἂν βοῦς] Heraclides in republica Cumaeorum Thes. Gron. T. VI. p. 2328: ἔθος ἦν αὐτοῖς (τοῖς Κυμαίοις) εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας, διὸ καὶ ὀλίγα ἀπόλλυνται πάντες γὰρ ὁμοίως ἐτήρουν. καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
 αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶϊον, αἶ κε δύνηαι, 350
 ὡς ἂν χρηίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὖρης.

Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτησιν.

δοκεῖ λέγειν· οὐκ ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. Qui βοῦν intellegunt γυναικα, ridicule et vere τζετζικῶς errant. Βοῦς est pro divitiis; cf. v. 120.

V. 351. ἄρκιον] proprie est id quod sufficit (v. Buttmann. Lexil. II. p. 35). Ita Hesiodus Op. 499. 576. βλος ἄρκιος et μισθὸς ἄρκιος Oper. 370. Hom. Odys. XVIII, 358. II. X, 304. Atque sic etiam hoc loco: ut ipse etiam postea invenias qui tibi rursus mutuo det quod sufficiat vel quo inopiae tuae succurras. Sed ex hac significatione derivata alia est, qua ἄρκιον nihil est aliud quam quod reliquum est vel quod integrum est, quae reperitur apud Hom. II. XV, 302: νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ ἐσαωθῆναι, i. e. iam vobis reliquum est aut mori aut servari, et II. II, 393: οὐ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἔσσειται φηγγεῖν κύνας ἢ δ' οἰωνούς, i. e. iam non ei integrum est etc. Aliter Lehrsius p. 249 οὐ οἱ ἄρκιον ἔσσειται dictum esse pro οὐκ ἄρκιος ἔσσειται putabat, ut vertendum sit „erwird nicht gewachsen sein zu entfliehen, nicht vermögen.“

V. 352. Lehrsius: Haec sententia adhaesit antecedenti (in qua vetabamur defraudare vicinum) propter quandam rei similitudinem. — De ἴσ' ἄτησιν = ἴσ' ἀάτησι (ἄτῆσι) v. animadv. ad v. 216.

V. 352. προσίμεν] Sic scribendum cum Hartel. Zeitschr. f. Oestr. Gymn. 1876 p. 629 seq.

De forma προσεῖναι, quae omnibus codicibus tradita est, cf. Schoem. l. l. p. 37 seq.: „In versu 353 καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι veteres grammatici hoc προσεῖναι pro προσιέναι dictum esse consentiunt, neque dubitari potest, quin hoc sententia loci postulet. Nescio autem an rectius προσιέναι scribendum fuerit. Quidni enim ε in ι longum coalescere potuisse credamus, quum praesertim etiam in altera forma, λέμεναι, sola arseos vi produci primam vocalem videamus, Od. XXII, 470: αὐλιν ἐσιέμεναι et in II. XX, 365 verius haud dubie cum prioribus et Hermannō ἴμεναι, quam, quod recentiores habent, ἴμεναι scribatur. Huc accedit, quod in Parechol. ex Herodiani rhemat. p. 34, 35 (ed. La Roche, Vindob. 1863) scriptum est: τὸ δὲ εἶναι ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι παραλόγως ἐγένετο διὰ τῆς διφθόγγου· ὡφεῖλε γὰρ διὰ τοῦ ε εἶναι. Quod Ruhnkenio in mentem venit, προσεῖναι nostro loco eodem sensu dictum esse quo apud Latinos adesse, id licet M. Hauptio placuerit, qui in Herm. I p. 251, 7 adeo etiam προσιόντι in προσεόντι mutandum suadet, mihi magnopere displicet, quippe quum παρεῖναι quidem eo sensu satis frequenter, nunquam autem προσεῖναι dici meminerim.“ Haec Schoemannus. Ruhnkenii sententiam nuper amplexi sunt etiam Foerstem. l. l. p. 44 et Rzach. Dial. p. 457. Kühner. in Gram. ub. I §. 293, 2 προσεῖναι pro προσιέναι dictum putabat, vocali ε in εἰ producta.

Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσίμεν·
καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.

Δώτη μὲν τις ἔδωκεν, ἀδώτη δ' οὔτις ἔδωκεν. 355

Δὼς ἀγαθή, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότεира.

Ὅς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὄγε κἂν μέγα δοίη·

χαίρει τῷ δῶρῳ καὶ τέρεται ὄν κατὰ θυμόν·
ὅς δέ κεν αὐτὸς ἔληται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
καὶ τε σμικρὸν ἔόν, τόγ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ. 360

Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

V. 353—355. delevit Br. secundum Plut., v. 354 etiam Gerhardio Lect. Apoll. p. 145 spurius videtur.

V. 353. V. Schol. Ambros. ad Odys. I, 406.

V. 355—356 eiec. Steitz. Fl.

V. 357. κἂν — δοίη] κἂν Ambr. V2. al.; καὶ Vat. 2. M5. Par. Proclus; δοίη quidd. codd.; M5. Par. δῶη, V1. Voss. 2. Proc. καὶ μέγα δῶη al., Spohn., Dind. δῶη.

V. 358. τέρεται' ἔδῶν Fl.

V. 358—360 (ita ut ante v. 358 quaedam exciderint), v. 361—362, v. 363, v. 364, v. 365, v. 366—367 singulas Lehrsii sententias efficiunt.

V. 359. ὃ δέ κεν ἄλλος ἔλ. Bentl.

V. 360. τόγ'] Sic Med. Par. MS. inc. al., vulgo τότ'. — ἐπάχνωσεν] Varin. p. 345: Ἡσίοδος ἐπάχνωσε φίλους ἦτοι ἐλύπησεν, ἔφθειρεν. — φίλον ἦτορ] G., al. φίλον κῆρ.

V. 361. καὶ abest a Par. Vat. 2. — σμικρὸν A. pro σμικρῷ.

V. 361 seq. laudantur a Plut. de educ. lib. 13. Herman-

V. 356. ἄρπαξ] Ut κακὴ a κακὴ fit substantivum, ita etiam ἄρπαξ pro substantivo est Hesiodo; nam ne quis scribat: ἄρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότεира, id ut sit pro: ἢ τῆς ἀρπαγῆς κακία, non verendum est.

V. 357. ἐθέλων] Sc. δῶη, quod mente repetendum ex sequente δοίη; κἂν est pro καὶ ἂν, non pro καὶ ἔάν, quod tum κἂν esset apud epicōs, tum hic

ἔάν καὶ ea sententia dicendum erat, quam vult cum Tzetza Spohnius. Hermannus: ὅτε [sic Stobaeus X, 16 in ed. Tr.] καὶ [κἂν ed. Tr.] μέγα δῶη [δῶη Stob.], χαίρει κτέ. et v. 360: τὸ δ' ἐπ., ita ut hoc significet: eum poenitentia sera subit, aliter atque Spohnius: οὔτος ἐλύπησεν ἐκείνον, ἀφ' οὗ ἔλαβε, καίπερ μικρὸν τι καὶ ὀλίγον λαβών.

Ὅς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὁ δ' ἀλύξεται αἰθροπα λιμόν.

Οὐδὲ τόγ' ἐν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηφιν. 365

Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
 κρητίζειν ἀπεόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.

Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,

nus coniunctivos κατάθῃαι et ἔρδης reponi iubet. Recte, si hoc proverbium est per se intellegendum; at si cohaerent cum antecedentibus, quod et γὰρ particula demonstratur et Procli sententia, optativi suo iure sunt positi: wenn du öfters das Kleine zum Kleinen thätetest, i. e. si iterum iterumque surripias quamvis exiguum cet.

V. 363. ἀλύξεται] M5. Par. Mess. Vat. 2. ἀλέξεται. Antea vulgo ὄδ'. Correxerit Spohn.

V. 364. ἐν οἴκῳ Bentl. Fl. — Vulg. ἐν οἴκῳ.

V. 365 eiecerunt Vollb. Steitz. Fl. Cf. Vollbeh. p. 60: „Sed v. 365 Hesiodo abiudicandum esse censeo, praecertim quum iam Proculus hunc versum non legisse videatur.“

V. 365. βέλτερον] Gal. βέλτιον.

V. 366. παρεόντος] MS. inc. γὰρ ἐόντος.

V. 368—369, v. 370—371, v. 372, v. 373—375, v. 376—377, v. 378, v. 379, v. 380, v. 381—382 singula Lehrsii praecepta

V. 363. 364. 365. Singuli versus singula sunt proverbia per se spectanda, ut saepius in hac carminis parte; v. 363 laus est parsimoniae, quicum etiam 360. 361 olim coniunctos fuisse putaverim; v. 364 laudem habet liberalitatis; v. 365, prorsus ab ceteris dirimendus, ad feminas spectat, quibus melius est intus manere, ne foris laedantur. Atque sic intellexisse videtur Aeschylus Sept. 200: μέλει γὰρ ἀνδρῶν, μὴ γυνὴ βουλευέτω, τᾶξωθεν ἔνδον δ' οὐσα μὴ βλάβῃν τίθει. Plut. Coniug. Praec. VII. p. 421. Hutt.: τὴν Ἥλειων ὁ Φειδίας Ἀφροδίτην ἐποίησε χελώνην πατοῦσαν οἰκουρίας σύμβολον ταῖς γυναιξὶ καὶ σωπῆς. Sic Xenoph. Oecon. p. 839: τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον

ἐνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Eur. Med. 214: ἐξῆλθον δόμων, μὴ μοὶ τι μέμψησθε. Fragm. Meleagr. XII. et Naumach. Proc. nupt. 19. 20: λείπε δέ οἱ τὰ θύρηφιν, τὰ καὶ δύναται πονέεσθαι, σοὶ δ' οἰκοφελὴ μελέτω κτέ. Prorsus aliter Vossius: Besser im Hause das Gut, zum Verderb ist's ausser der Thüre. Ita etiam Lanzius et Spohnius. Quod idem versus legitur hymn. Hom. III, 86, per iocum mutato sensu eo reiectum esse a poeta apertum est. Diogenian. Proverb. VII, 35: οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα, alio pertinet, alio etiam οἴκοι γενομένην in append. prov. cent. I p. 438 ed. Schneid.

V. 368 seq. Cf. Lehrs. p. 248: „Non convenit mihi in

μεσσοῖσι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πνυμένῃ φειδῶ.

[Μισθὸς δ' ἄνδρῳ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. 370
καὶ τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάτυρα θέσθαι.

sunt et sententiae cognatione coniuncta et in eodem vocabulo ver-
santia et ex litterarum ordine se excipientia.

V. 369. δειλή] Quidd. codd. cum V2. G. δεινή. — δειλή
sed λ in corr. Par.

V. 370—372 desunt in M5. Par. (ubi manu rec. margini ad-
scripti sunt) Vat. 2. al. Praeterea a quibusdam grammaticis pro
spuriis eos esse habitos Proclus nos docet. Itaque quanquam
in nonnullis codd., velut Ambr. 6. V2. al. leguntur, cum Koechl.
e textu removendi sunt. — Bentl. ad v. 371 adscripsit κασιγνήτῳ
χρεῖός γ' ἐπὶ φίστορα. — V. 370. Ἐφέσημένος pro εἰρημένος F1.

quibusdam cum interpretibus. Primum in hoc ἀρχομένου δὲ
κ. τ. λ. nescio quae artificiosae interpretationes quaesitae: quae
improbandae omnes de dolio
vini dictum, de hoc intelligend-
um, et id intelligendum quod
dictum est. Nec miror hoc:
nam equidem sentio, si mihi
vini dolium esset, me ipsum hoc
modo acturum." Aliter cum
Mitscherlichio Schoem. p.
38: „Quod v. 308 seq. de parsim-
onia praecipitur, licet nomi-
natim de vino tantum agat, non
minus tamen haud dubie ad
alias quoque res in cella et
penu conditas pertinet." Idem
autem si non satis apparere quid
Lehrsium ipse statuat profite-
tur, Lehrsium vix introscepit.
Ceterum Plutarch. Symp. VI,
7 hunc locum in animo habuisse
videtur: τὸν οἶνον οὐκ ἔφη δεῖν
ἐγγεῖσθαι ἠθνημένον, ἀλλ' ὡς-
περ Ἡσίοδος ἐκέλευσεν, ἀπὸ τοῦ
πίθου πίνεσθαι τὴν σύμφυτον
ἔχοντα ζώμην καὶ δύναμιν. Cf.
Cramer. Anecd. Ox. III. p. 214.

V. 369. Pro μεσσοῖσι coniecit
Nauckius Bullet. 1876 p. 3
μεσσοῖ, allegans Ahrensium in
Mus. Rhen. II. p. 163, qui II.
XXII, 295 pro Ἰλιόφι restituit
Ἰλίοο, XXIV, 268 πασσαῖοο pro

πασσαῖοο, Od. VIII, 67 πόντοο
pro ποντόφιν, II. XIII, 588
πτόοο pro πτόοφιν, XI, 351 χάλ-
κοο pro χαλκόφι.

V. 370. μισθὸς δ' ἄνδρῳ
φίλῳ] Hic quanquam hic spu-
rius est ex summa antiquitate ad
nos pervenit. Nam Aristoteles
Pittheo, Thesei ἀνο, eum attri-
buit apud Plut. Thes. 2. Litte-
batur igitur in libro Pittheo
adscripto, cuius mentionem fecit
Pausan. II, 31, 4. Inde sequi-
tur prorsus hunc verum seiun-
gendum esse ab eo, qui sequi-
tur: καὶ τε κασιγνήτῳ κτέ., ut
apparet ex Plut. de vitios. pu-
dore 10. De sententia cf. Lehrrs.
l. l.: „Seria disputatio est de
subsequente μισθὸς δ' ἄνδρῳ
φίλῳ κ. τ. λ.: non convenit mihi
cum Hermanno hoc modo exp-
licante: der ausgemachte
Lohn werde sicher ausge-
zahlt: sed sic potius ver-
tendum: der mit einem
Freunde bedungene (μισθῶ
ἐπὶ ᾄτηῳ II. XXI, 445) Lohn
sei anständig: commodus non
parcus: lautus paulo plus est:
sed prorsus respondet Graeco-
rum ἐπιεικής."

V. 371. Haec doctrina non
admodum liberalis est. Sed
aliud est praeceptum antiquis-

πίστεις γάρ τοι ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὄλεσαν ἄνδρας.]

Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω
αἰμύλα κατὶλλουσα, τὴν διφῶσα καλήν.

ὅς δὲ γυναιξὶ πέποιθε, πέποιδ' ὄγε φηλήτησι. 375

Μουνογενῆς δὲ παῖς οἶκον πατρώιον εἶη

V. 372. γάρ τοι] Sic scribendum est cum Benti. Pal. Steitz. Codd. ἄρα ὁμῶς vel ἄρα ὁμῶς. ἄρ τοι Guiét. Dind. Goettl.

V. 373. νόον Clem. Al.

V. 375. Plutarchus versus expunxit. — γυναιξὶ coni. Steitz, γυναικὶ codd. et edd. — φηλήτησι M5. Par. Vat. 2., ubi cf. Hesych. φηλήτησι, λησταῖς. φήλητησι Vat. al. quod praetulerat Goettlingius. — φηλήτης etiam reperitur apud Lycophr. 785. Menand. ap. Meinek. Fragm. Com. IV p. 77.

V. 376. εἶη] Sic M5. Par. Vat. al.; V1. σώζει; Vat. 2. εἶη, sed supra γε. σώζει; ceteri cum Proclo σώζοι. — Φοῖκον Fl.

simi temporis, quo tanquam proverbio utebantur, aliud praeceptum philosophiae. Cf. praeterea Plut. de vitios. pud. l. l. De perfidia Graecorum v. Cic. pro Flacco 4.

V. 373. πυγοστόλος] V. Etym. M. p. 695, 32. Suidas: πυγοστόλος· προαγωγός, μανύστρια. Apud Simonidem de mulier. 76 in vitis habetur, si qua sit ἄπυγος mulier; v. Aristoph. Plut. 152. Alexis ap. Athen. XIII. p. 568. Horat. Sat. I, 2, 93 et exempla ea, quae de simili femininarum incensu, a pavonibus cognominato, apud Hebraeos collegit Hartmannus: die Hebr. am Putzt. II. p. 344.

V. 376 seq. Cum optimi codices lectionem εἶη servarint, dubitari non potest, quin εἶη, non σώζοι, scribendum sit. Sed εἶη propter metrum pristino versus loco cecidisse veri simile est, ut παῖς οἶκον (= Φοῖκον) πατρώιον εἶη, non cum codd. et edd. (praeter Paleianam) εἶη πατρώιον οἶκον, reponi oporteat. Cf. Digamma p. 51. Frustra Schoemannus p. 39 seq. v.

377 a textu remoto σώζοι restituere conatus est, quae lectio librario debetur, cuius in exemplari sequens versus casu omisus erat. Erravit autem vir doctissimus in eo, quod Procli verba τὸ δ' ἐπόμενον στοιχίδιον ἐτι μάλλον λύει τὴν διαβολὴν ad v. 377 retulit, quae ad v. 378 spectare et adnotationibus Anonymi ad hunc versus et scholio Tzetzae probatur. Schoemanni vestigia premens nuper Nauckius Bull. 1876 p. 34 not. παῖς σαοῖ πατρώιον οἶκον, altero versu eiectione, proposuit. Difficilior quaestio est de v. 378, cui Schoemannus remedium pulcherrimum attulit, codicum lectione θάνοις in θάνοι mutata. Nam θάνοις omnino sensu carere iam Plutarchus vidit, qui verum prorsus neglexit; cf. de frat. amore 6 ὁ δὲ Ἡσίοδος οὐκ εὖ παραινεῖ μουνογενῆ παιδα τῶν πατρώων ἐπίκληρον εἶναι, καὶ ταῦτα τῶν Μουσῶν γεγονῶς μαθητής. Sed etiam ἕτερον alio sensu esse accipiendum et in σφέτερον corrigendum, quod iam Scaligerus

φερβόμεν· ὡς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.

Γηραιὸς δὲ θάνοι ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.

Ῥεῖα δὲ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.

Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη. 380

Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν,
ὦδ' ἔρδειν, καὶ ἔργον ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

Πηλιάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων

V. 377. 378. Br. 378. 377. θάνοι coniecit Schoem. θάνοις pars codd. Pro θάνοις V1. Vat. 2. θάνης. Praeterea adiectum est scholion hoc a Proclo: *παρέγγραπτον ὡς ἀδιανόητον. Cui Tzetza addidit: οἱ περὶ Πρόκλον καὶ Ἀρίσταρχον ἢ Πλούταρχον ἀδιανόητον τοῦτο φασιν εἶναι καὶ περισσόν.* V. 377 eiecit Schoem., v. 378 Koechl. — γεραιὸς Par.

V. 381. 382. Hos duos versus ut postea additos quo finis prioribus imponeretur, Goettlingius uncinis seclussit. Adversatur Schoemann. p. 41. V. 380—382 eiecerunt Steitz. Fl. — V. 381 φρεσὶν ἦσιν optimi codd., ut M5., ἦσιν Vat. 2. al. — ἔργον δὲ τ' V2. al.

V. 383. Ἀτλαγενέων] M5. Mess. Ἀτλαγενάων. Ambr. Ἀτλαγγενάων. Gregorii Cor. p. 577 verba non pertinent ad genitivum Ἀτλαγενέων, sed ad ἐπιτελλομενάων, quare non opus erat apud eum corrigi Ἀτλαγεννάων.

in mente habuerat, vir doctissimus recte intellexit, nisi potius cum Brugmano facimus, qui nuper l. l. p. 23 seq. totum versum ingeniose tractavit, ἕτερον alteram esse formam adiectivi σφέτερον, quemadmodum ὄς adiectivi σφός, argumentis docens Mimmermiquē fr. 12, 11 ἐνδ' ἐπέβη ἐτέρον ὀχέων Ἐπερίονος νίος in disputationem vocans. Aliam viam ingressus est Lehrsius l. l. p. 182, qui ab initio in eo versu θαλερόν fortasse vel μεγάρους fuisse et in ἕτερον propter subsequens πλεόνεσσι imperita manu mutatum suspicatus est.

V. 378. Pro παῖδ' Nauckius l. l. p. 8 ut in locis similibus,

πάνν scribendum esse exposuit. Cf. adnot. ad Scut. 26.

V. 381. Adiectivum ἦσιν non referendum esse ad θυμόν, ut voluerant editores, sed ad σοὶ propter pronominis naturam ambiguum et universalem egregie exposuit Brugman. l. l. p. 111. Imitati sunt priscam consuetudinem Apoll. Rhod. III, 511 et IV, 1015. Orph. Lith. 166.

V. 383—617. „Gedicht vom Landbau (Ἔργα).“ Fl.

V. 383—617. Secunda pars poematis hic inchoatur, quae agit de agricultura. — De composito Ἀτλαγενής cf. Stolz. l. l. p. 43. — Ἀτλαγενής, non Ἀτλαγγενής tuentur Maxim. Tyrius Diss. XXX, 6. Athen. XI p.

ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότιο δὲ δυσομενῶν.
 αἰ δ' ἦτοι νύκτας τε καὶ ἡμέματα τεσσαράκοντα 385
 κεκρύφεται, αὐτὶς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
 φαίνονται ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
 οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἷ τε θαλάσσης

V. 384. ἀμήτου] Sic codd. nonn., Spohn., Koechl., Schoem. Et sic scribi iubet Schol. Ven. II. XIX, 222. ἀμητοῦ Goettl. Dind.

V. 385. δ' ἦτοι] Sic e Iunt. Herm. ad Hom. hymn. Ven. p. 105. Vulgo δῆ τοι, ut Schol. Ven. II. XVIII, 486, quod praetulerunt Lennep. Koechl.

489 F. Dio Chrys. Or. II. p. 75. Probus ad Verg. Ecl. III, 40. Eustath. ad Il. p. 1155, 49. Itaque cum Lennepio Schoem. et Koechl. recte Ἀτλαγενῆς restituerunt. — Locum Hesiodum alludit Eudoc. p. 339. Pleiades (i. e. πελειάδες), quas Orio persequitur, magnus Coeli venator, sunt Atlantis ex Pleione filiae, de quibus vide I. H. Vossium ad Arat. Phaen. 253. Tempus, quod hic describitur ab Hesiodo, est aestatis initium. Plin. H. N. XVIII, 69: Vergiliarum exortu aestas incipit, occasu hiems, semestri spatio intra se menses vindemiasque et omnium maturitatem complexae. Sciendum est autem antiquissimos Graecos duas tantum anni tempestates novisse, ἀμητον secundum Hesiodum, seu aestatis initium (ἔσρος), et ἀροτον, hiemis initia (χειμῶνα); illa Hesiodi tempore XIV Cal. Iun., haec III Non. Nov. (calend. Iulian.) incipiebat; nam cum hoc tempore fere congruit Vergiliarum aut ortus aut occasus cosmicus. Has anni tempestates deinde ita diviserunt, ut primum ver (ἔαρ) adiiicerent, VI Cal. Mart. Hesiodi tempore ineundum (cum Arcturi ortu v. 566), postea vero etiam auctunum, si ita licet reddere ὀπώραν (de qua re vehementer Idelerus dubitat, et recte quidem) XIII Cal. Septembr. in-

cipiendum. Versus auctunus (φθινόπωρον) post Hesiodi tempora additus est; nam etiam μετόπωρον (quod noverat Hesiodus v. 415) est extrema pars aestatis. Secuti sumus in his omnibus Idelerum Enchirid. chronol. I. p. 241 seq.

V. 384. ἀρότιο δὲ δυσομενῶν] V. de toto hoc argumento Plin. H. N. XVIII, 24.

V. 385. τεσσαράκοντα] Cum occasus heliacus Vergiliarum sit prid. Non. Apriles, ortus autem XIV Cal. Iun., dies intermedii sunt quadraginta quatuor; cf. Ideler. l. l. p. 247.

V. 385—387. Hos versus non ab Hesiodo profectos esse arbitratur Schaubach. Comment. philolog. (ed. a Ruperti et Schlichthorst.) Tom. V. p. 30 seq. Non persuadet. Nam qui v. 384 dicitur ἀροτος, non metitur post quadraginta dies, sed est Wintersaat, quod nos dicimus. Bis enim metitur in iis plagis. Etiam Lehrsio l. l. p. 189 horum versuum indoles ab oratione subsequentis Hesiodi carminis abhorrere videbatur. Cf. Steitz. p. 119.

V. 386. περιπλομένου] Annum tropicum significari monuit Ideler. l. l. p. 260. Sed v. adnot. ad Theog. 184.

V. 387. χαρασσομένοιο σιδήρου] quando falcis acies acuitur. V. v. 573.

V. 388. οἷ τε] ἐκείνοις, οἷ.

ἔγγυθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγγεα βησσήεντα,
 πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πλοια χῶρον 390
 ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοιωτεῖν,
 γυμνὸν δ' ἀμάειν, εἴ χ' ὄρια πάντα θέλησθα
 ἔργα κομίζεσθαι [Λημήτερος· ὡς τοι ἕκαστα

V. 389. ναιετάουσ'] Sic Vat. V2. multique alii. M5. ναιετάουσιν. Pauci ut Par., ναιεάουσ'.

V. 391. ναίουσιν] Pauci, ut Par., ναίωσιν. Porro γυμνὸν δὲ V1. Vat. 2. Par.

V. 392. ἀμάειν] Sic cum lemmate Procli M5. Par. et optimi codd. Vulg. ἀμάαν. Al. ἀμάσθαι. Etiam Cert. Hom. et Hes. p. 321 (ed. II) ἀμάειν cod. Flor. praebet, non ἀμάαν, quod utroque loco Goettl. praetulerat. Hinc Koechl. adnotat. ad h. v. corrigas. — De vetusta forma ἀμάειν cf. Rzach. Dial. p. 363 et 446. — πάντα θέλησθα M5. Par. Vat. 2. Vulgo πάντ' ἐθέλησθα.

V. 393. ὡς τε ἕκαστα Bentl. ὡς τὰ ἕκαστα ex Hom. Od. XII, 16 Lennep.

Νόμος non esse Homericum vocabulum iam animadversum ab aliis est. V. ad Theog. 66.

V. 391. γυμνὸν σπείρειν] Aristoph. Lysist. 1173: ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὸς βούλομαι. Verg. Georg. I, 299: nudus ara, sere nudus. Hinc Aurel. Vict. 17. Quintius dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, i. e. reiecta ab humeris tunica. Illud γυμνὸν σπείρειν κτέ. videtur arctius cohaerere cum antecedentibus, quam vulgo indicant positura. Nempe hoc voluit poeta: haec doctrina, quam propono, ad accolae orae maritimae et ad eos pertinet, qui valles planaque incolunt; ad montanos non item. Nam hi cum frigidiores plagas habeant, necesse est, ut alia praecepta de messe et aratione sequantur. Sic etiam Proclus intellexisse videtur. Aliter Lehrsiius Quaest. epp. p. 186, qui versus 388. 389 in Attica factos esse suspicatur, ita ut πεδίαιοι, πάραλοι et διάκηριοι intellegantur

versibus: οὗτός τοι πεδίων πέλειται νόμος, οἳ τε θαλάσσης ἐγγύθι ναιετάουσ' οἳ τ' ἄγγεα βησσήεντα, quibus postea πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πλοια χῶρον ναίουσιν inepte additum sit. Sed, ut verum fatear, cur hic a quoquam Atticae et quidem tripartito mentio iniecta sit, non satis intellegitur, deinde διακρίους seu ὑπερακρίους in animo fuisse ei poetae, qui ἄγγεα hic adhibuerit, non admodum probabile videtur, cum in describenda illa regione caput rei sit ἄγγεα, non βησσήεντα. Ἄγγεα enim βησσήεντα sunt valles, quae saltuosis montibus ita continentur, ut tutae iceant ab aquilonibus. Ceterum cf. Rankium l. l. p. 33: „At de Boeotia verba optime dici potuisse, ex iis apparet, quae Od. Muellerus de Boeotorum terra docuit, cf. Orchom. p. 25. Boeot. p. 252 in. Boeotia enim et montium iugis cincta est et trans montes ad maris littora campis fructuosissimis gaudet.“ Consentit Steitz. p. 120.

ᾧρι' ἀέξεται,] μὴ πως τὰ μέταξε χατίζων
 πτώσεως ἀλλοτριούς οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσεως. 395
 ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἤλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδάσω,
 οὐδ' ἐπιμετροῦσά· ἐργάζεσθαι, νήπιε Πέρση,
 ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
 μήποτε σὺν παιδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων
 ζητεύης βίοντον κατὰ γείτονας, οἳ δ' ἀμελῶσιν. 400

V. 394. μέταξε] restituit primus Sprohnius. Codd. μεταξό.
 Vat. 2. ταμεταξό.

V. 395. Φοίκους Fl.

V. 396—404 ut ineptos Steitz. eiecit. — οὐκ ἐπιμενέσω pro
 οὐκ ἐπιδάσω coni. Kappotas.

V. 397. Φεργάζεσθαι Fl.

V. 398. Φέργα Fl.

V. 400. ζητεύης Vat. 2.

V. 394. Recte haec impedita esse propter inelegantem repetitionem sensit Lehrsius Quaest. epp. p. 188. Itaque optime verba Δημήτερος — ἀέξεται Paleius et Schoemannus eicienda censuerunt, quanquam Steitzius non sine consilio ᾧρια ποῦτῃα repetivisse ratus adversatur. — μέταξε] Steph. in Bekk. Anecd. p. 945: σεσημειώται τὸ μέταξε χρονικὸν ὄν· Ἡσιόδου· μήπως τὰ μέταξε χατίζων. Cf. Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 46: οὐδὲν ἐπίρημα διὰ τοῦ αἴε ἐκφερόμενον ἐπὶ χρόνον τέθειται, ἀλλὰ μόνον τὸ μέταξε χατίζων. Favor. p. 738, 19. Cf. Lennep. p. 86: „Significatur intervallum temporis a messe, ex qua minus diligens agricola vel parum, vel nihil collegit, ad sequentis anni messem. Cf. infra v. 479 seq.“ De forma cf. Curt. p. 197. Rzach. Dial. p. 401. De Dorica vocis origine cogitat Bergk. Lit. Gr. I. p. 1021 not.

V. 396. ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἤλθες] Haec non satis respondent eis, quae sequuntur per futurum tempus expressa: οὐ σοὶ ἐπιδάσω, οὐδ' ἐπιμετροῦσά; exspectabas: ego vero, uttum

temporis nihil tibi imperitivi, cum a me petebas, ita etiam in posterum non dabo, quanquam ne hoc quidem dignum erat fratris animo. Putaverim hic rectius scribi: ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐτι δάσω, οὐδ' ἐπιμετροῦσά i. e. sed in posterum nihil a me accipies; semel id feci quidem, sed postea nihil profeceris. Hoc si statuamus, et futuro tempore Hesiodus excusatur, quod eo admonetur Perses ad industriam, et ἐτι particula demonstrat dedisse sane fratrem fratri. Ita olim existimabam, sed nunc facio cum Fr. Jacobsio, cui composita ἐπιδάσω et ἐπιμετροῦσά eodem modo indicare videntur Hesiodum fratri prius dedisse, nunc vero denuo petenti nihil insuper daturum esse. Sic etiam Moschop.

V. 398. Cf. Lennep. l. l.: „Poëta indicat, Deos opera destinasse hominibus; voluisse, homines ex operibus sibi victum quaerere. Conf. supra v. 40 seq. v. 303 seq. Simplex τεκμαίρεσθαι destinandi sensu legitur supra v. 229. 239.“ Frustra haec de sideribus intellegenda esse Tzetzta monuit.

δὲς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξεται ἦν δ' ἔτι λυπηῆς,
 χρήμα μὲν οὐ πρόηξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύ-
 σεις·

ἀρχεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 φράζεσθαι χρεῖων τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.

Οἶκον μὲν πρώτιστα γυναικὰ τε, βοῦν τ' ἀροτήρα, 405
 [κτητήν, οὐ γαμετήν, ἦτις καὶ βουσίην ἔποιτο,].
 χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι,

V. 401—404 ei. Fl.

V. 402. ἀγορεύεις Vat. 2. Par.

V. 405. βοῦς τ' ἀροτήρας con. Steitz. p. 123. — Post v. 405 Steitz. p. 124 v. 602—605 transponendos esse censet. — V. 405 secundum Lehrsius est primum continui carminis praecipitum, v. 407—409 alterum, v. 410—413 tertium, v. 414—422 quartum, v. 423—440 quintum.

V. 406. Hunc versum non legit Aristot. Polit. I, 1, 6. Oecon. I, 2, 1. Cf. quae monui ad Aristot. Pol. p. 279 et ad Theod. p. 210. Atque ab exemplaribus quibusdam antiquis abfuisse perspicitur ex Philodemo de vitiis et virtutibus oppositis ab Herculanseni societate nuper edito col. VIII. (p. 46 ed. nostr.): καὶ πῶς δέχεται γαμετήν ὕφ' Ἡσιόδου λέγεσθαι τὴν γυναῖκα πολλῶν καὶ φασκόντων αὐτὸν γεγραφεῖναι κτητήν, οὐ γαμετήν. A dictus est versus ab eo, qui haec non congruere putabat cum inferiore poematis parte, ubi de uxore ducenda Hesiodus praecipit, sed huic dum satisfacere conatur, versum 441 iugulavit τοῖς δ' (βουσίην) ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζήσος ἔποιτο. Idem iudicabat Muretus ad Aristot. Oecon. p. 558. Rankius de Hesiodi Op. p. 9 ex verbis Procli: μάτην οὐν λέγουσιν οἱ περὶ Τίμαιον Ἡσιόδῳ τὸν Ἀριστοτέλην πευθόμενον μετὰ τὴν τῆς γυναικὸς τελευτήν Ἐρπυλλίδι συνεῖναι τῇ Θεραπαίνῃ, ἐξ ἧς αὐτὸν σχεῖν νόον, hunc versum Timaei iam tempore circumlatum esse concludit. Sed inde nihil conficitur pro eius ἀνθεντία; nam Aristotelem et Theophrastum non novisse versum certum est.

V. 407. δ' ἐν οἴκῳ Benth. Fl. εἰν οἴκῳ plur. codd. et edd.

V. 403. ἐπέων νομός] Sic Il. XX, 249: ἐπέων δὲ πολὺς νομός ἐνθα καὶ ἐνθα. Mire errat Mitscherl., cui ἐπέων νόμος (ita enim is corrigendum esse putat) est formula precum, ἐπη νενομισμένα, usitata precum formula.

V. 405. Lucian. Navig. s. nota 20: εὐθύς οὐν κατὰ τὸν Ἡσιόδου οἶκος τὸ πρῶτον.

V. 406. κτητήν οὐ γαμετήν (omissa positura) ab initio significasse servam non nuptam

putabat Lehrsius Quaest. epp. p. 191. Sed fuisse nuptias sic dictas servorum cum servis antiquo tempore probari non potest.

V. 407 seq. „Sequuntur inde a v. 407 praecepta de instrumentis rei rusticae tempestive comparandis, quorum quas lignea sint rectissime hiberno tempore confici docet v. 413 seq., quo tempore etiam homines magis quam aestate agiles sint.“ Schoem.

V. 407. πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι] Xenoph. Oe-

μη σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾶ,
 ἢ δ' ὦρη παρὰμειβῆται, μινύθη δέ τε ἔργον.
 μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν. 410
 οὐ γὰρ ἔτωσιεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλήν,
 οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
 αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄττησι παλαίει.
 Ἥμος δὴ λῆγει μένος ὀξέος ἡελίοιο

V. 408. αἰτεῖς et ἀρνείται, postea verò μινύθει pauci codd., velut Par., Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 123: ὁ μὲν ἀρνείται.

V. 409. δέ τε ἔργον Bentl. Probavit Herm. Secuti sunt Pal. Fl. Codd. δέ τοι ἔργον. Eadem diversitas apparet v. 586, ubi plures codd. δέ τοι ἄνδρες, alii δέ τε ἄνδρες.

V. 410. εἰς τε ἔννηφι Par. ἔς τε ἔννηφι M5.

V. 411. laudatur ab Etym. M. p. 485, 53. — ἔτωσιεργὸς Fl.

V. 412. deest in pluribus codd. — δέ abesse malit Gaisf. Probavit Herm. μελέτη τοι ἔργον citat Schol. ad Pind. Isthm. V, 97 p. 549 Boeckh; sed μελέτη δέ τοι idem ad Nem. VI, 91. — V. 412—413 ei. Fl.

V. 413. ἄττησι] Sic codd. Editores ante Spohnium ἄταισι. De lectione ἄταισι cf. anim. ad v. 216.

con. c. VIII, 3. p. 841: ἔστι δ' οὐδὲν οὕτως οὐτ' ἐν ἔργον οὐδὲ καλὸν ἀνθρώποις, ὡς ἡ τάξις. c. VIII, 18. p. 483 B: ὡς μὲν δὴ ἀγαθὸν τετάχθαι σιευῶν κατασκευὴν καὶ ὡς ῥάδιον χάρον ἐκάστοις αὐτοῖς [edd. αὐτῶν] εὐρεῖν ἐν οἰκίᾳ θεῖναι, ὡς ἐκάστοις συμφέρει, εἴρηται.

V. 408. τητᾶ] V. Etym. M. p. 757, 51 τητᾶ Ἡσιόδου· σημαίνει τὸ ζητεῖς· ἐκ τοῦ τᾶα τοῦ σημαίνοντος τὸ ζητῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τατᾶα, τατᾶ καὶ κατ' ἐκασιν τητᾶ· ὁ παθητικὸς ἐνεστώδης τητᾶομαι. τὸ β τητᾶη, τητᾶ.

V. 410. ἔννηφιν] De adverbio ἔννηφιν cf. anim. ad Theog. 669. Oper. 216. 770. De rei nomine cohaerente cum ἐνιοι cf. Curt. p. 290: „Meine Ansicht stützt sich besonders auf das hesiodische ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν, worin deutlich der in aeolischer Weise assimilirte Stamm des Femininum's ἐννᾶ = skt. anjā zu erkennen ist.

Die Bedeutung übermorgen ergiebt sich einfach.“ De psilosi Aeolica, quae etiam Aristoph. Acharn. 172. Eccl. 796 restituenda est, v. Rzach., Dialekt p. 359. Male olim Goettlingius ἔνος ab ἐν esse derivandum putaverat, Hermannus ab εἰς. — Ceterum hunc versum citant Athen. XIV. p. 653 D. Schol. Aristoph. Acharn. 171 (παρεῖναι εἰς ἔννη = εἰς τρίτην), cum subsequente versu Zonaras p. 1155.

V. 412. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει] Pindar. Isthm. V, 95: Λάμπων δὲ μελέταν ἔργοις ὀπάξων Ἡσιόδου μάλα τιμᾶ τούτ' ἔπος.

V. 413. Laudatur versus a Columella XI, 1: αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει, et ab aliis. Cf. praetera Arrian. Epict. Diss. II, 18. Simplicius ad Epict. c. 75. Etym. M. p. 80, 24.

V. 414. V. Steitz. p. 126: „Diesen Grundregeln schliessen

καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος 415
 Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς
 πολλὸν ἐλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστὴρ
 βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
 ἔρχεται ἡμάτιος, πλεῖον δὲ τε νυκτὸς ἐπανρεῖ·
 τῆμος ἀθηματοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρω 420
 ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει·

V. 415. Etym. M. p. 465, 18.

V. 416. Post hunc versum Lehrsins l. l. p. 194 versum deesse statuit, ut hunc: ἀυαλέος τὸ πρόσθεν, ἀνῆρ δὲ τε γούνατα σείει. Sed v. adnot. exeg.

V. 417. Σείριος] Edd. σείριος.

V. 420. τῆμος] Sic M5. Par. Vat. 2. alii; V1. 2. al. ἦμος. Cf. animadvrs. ad Scut. 398, ubi item ἦμος substitutum est a Guieto demonstrativae particulae. — ἀθηματοτάτη τε πέλει Bentl. Praeterea hic v. in V1. iterum legitur post v. 808.

V. 421. πτόρθοιο] G. πτόρθοις.

sich jetzt 414—617 die eigentlichen *Ἔργα* an, ein Arbeitskalender für den Landmann, das ganze Jahr umfassend, an den Lauf der hellsten Gestirne — Plejaden, Arktur und Orion — und Erscheinungen in der Thierwelt anknüpfend. Hier wechselt nicht mehr blos Vorschrift mit Begründung, Verheissung und Drohung, vielmehr wird mit wenigen kräftigen Zügen die Natur der Jahreszeit angedeutet oder geschildert, zum Theil auch ihr Einfluss auf menschliches Befinden, und daran schliessen sich bald längere, bald kürzere Regeln über die in jeder vorzunehmenden Arbeiten.“

V. 415—416. Recte Steitz. p. 127 allegavit Xen. Oecon. 17, 2.

V. 416. τρέπεται βρότεος χρώς] Longe magis agile et vegetum ad obounda negotia surgit humanum corpus. Ita enim licebit interpretari, cum χρώς non solum sit cutis, sed etiam caro cum musculis, quibus totum corpus movetur.

Idem statuerunt Schoem. p. 44. Steitz. l. l. not.

V. 417. Σείριος ἀστὴρ] Putant cum Proclo solem esse Hesiodo. Quasi Solem ἀστὴρα dixissent Graeci antiqui. Ἄστρον dixerunt Pindarus et Alcaeus. Hic vere est Sirius (v. 419), et hanc stellam etiam Archilochum intellexisse putamus (v. Hesyeh.), ut vere intellexit Eur. Iph. A. 6. Adversatur Lennep. p. 91, qui Solem ἀστὴρ quoque dici potuisse exposuit.

V. 418—419. Recte Steitz. p. 129 ad hos versus allegavit Arati Phaenom. 580, ad v. 424. Arat. 247, ad v. 430 Arat. 529, ad v. 446 Arat. 9, ad v. 470 Arat. 7.

V. 420. Cf. Lennep.: „Tunc silva, si caesa fuerit, minime est vermiculorum morsibus obnoxia. Rei causam indicant sequentia: Fundit tunc folia et finem germinandi facit.“ — τμηθεῖσα σιδήρω] si ferro caedatur; nota est hypothetica participii significatio. Cf. Herm. ad Vig. p. 805.

τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὦρια ἔργα
 ὄλμον μὲν τρίπόδην τάμνειν, ὑπερον δὲ τρίπηχυν,
 ἄξονά θ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτως·
 εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο. 425
 τρισπίδαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ.
 πόλλ' ἐπικαμπύλα κἄλα φέρειν δὲ γόνῃν, ὅτ' ἂν εὐ-
 ϑῆς,
 εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν,

V. 422. abest ab uno codice ap. Lanz. — ὦρια ἔργα] Sic scribendum est cum codd. Mess. (et Par. 3.) Par. Vit. al. — ὦριον ἔργον rel. codd. et edd. — ὦρια Ἔργα Fl. V. Digamma p. 48. Adstipulatur Schoem. p. 44.

V. 423. ὄλμον] Sic cum M3. Par. Par. 3. al. scribendum est. V. Rzach. Dial. p. 360. Vulg. ὄλμον. — Vulg. τάμνειν firmant Schol. ad Aristoph. Vesp. 238. Serv. ad Verg. Georg. I, 175. — Al. κόπτειν.

V. 424. ἄξονά θ'] Par. ἄξονα δ'. Postea ἄρμενον Par., Dind.; ἄρμενος οὕτω A.

V. 424—425. Verba μάλα γάρ — ὀκταπόδην desunt in G.; Vat. 2. habet μέγα γάρ.

V. 425. ἀπὸ καὶ] M5. ἀπὸ κεν, Vat. Par. ἀπό κε, V1. Vat. 2. ἀπό κε σφῦραν τάμ.

V. 426. ἄψιν] Sic M5. M3. Par. Vulg. ἄψιν. Correxerat Spohn. Qui Aeolicam flexionem probant, probare etiam spiritum Aeolicum debebant. De accusativo ἄψιν et psilosi Aeolica cf. Rzach. Dial. p. 356. 358. Postea ἀμάξῃ cum A. Spohn., Koechl. Vulgo ἀμάξῃ.

V. 427. ἐπικαμπύλα] Sic M5. al. Proclum quoque sic legisse testatur scholion: ξύλα ἐπικαμπῆ ὄντα τὰ ἀμφίδεα. Vulgo ἐπὶ vel ἐπι καμπύλα. Corr. Hermannus. V. hymn. Hom. III, 90 ἐπικαμπύλος ὄμους.

V. 422. μεμνημένος] Spohnius: μεμνημένος seorsim legas, bene memor praescripti nostri. Sic v. 623 ἐργάζεσθαι μεμνημένος et 711 τίνυσθαι μεμνημένος. Simonid. Amorg. fr. 7 v. 112 Bergk.: τὴν ἦν ἑκαστος ἀνέσει μεμνημένος Γυναιῖκα.

V. 423. ὄλμον] ὄλμος mortarium est, mola antiquissima rusticorum. V. Interpr. ad Aristoph. Vesp. 238 et Buttm. Lexil. I, p. 195. — Formam Doricam τάμνειν pro τέμνειν Hesiodus adhibuit v. 425. 426. 570. 743. 786. 791. 810. V. Rzach.

Dial. p. 361. τραφόμεν legitur Theog. 480. V. Pind. Pyth. IV, 205.

V. 426. ἄψιν] Choerob. p. 353. Gaisf. (ap. Bekk. Anecd. p. 1207): παρὰ δὲ τοῖς Αἰολεῦσι γίνονται εἰς ἃ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν μετὰ βαρείας τάσεως. κνήμιν γάρ λέγονται καὶ σφῦράν καὶ ἄψιν, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ τρισπίδαμον δ' ἄψιν τάμνειν ἀντὶ τοῦ ἀψίδα. V. etiam Eustath. ad Il. p. 265, 9. Etym. M. p. 183, 37. Digamma p. 67.

V. 428. ἄρουραν] Ἄρουρα hic est vallis seu plana regio opposita montibus.

πρίνινον· ὃς γὰρ βουσίην ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
 εὐτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος, ἐν ἐλύματι πήξας, 430
 γόμοφισιν πελάσας προσαρήρεται ἰστοβοῆη.
 δοιά δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
 αὐτόγνον καὶ πηκτόν, ἐπεὶ πολὺ λῶιον οὕτω·
 εἴ χ' ἔτερον ἄξαις, ἕτερόν κ' ἐπὶ βουσί βάλιοι.
 δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἰστοβοῆες· 435

V. 428. ἐς Φοῖκον Fl.

V. 430. δμῶος] Sic Georg. Choerob. p. 92. Gaisf., A. Steph. et al. codd. Vulgo δμῶος.

V. 431. προσαρήρεται] Quidam codd. cum Vat. 2. προσ-
 ἀρήσεται. Butt. Gr. ub. II. p. 82 πρὸς ἄρ' ἄρσεται. πνκάσας
 pro πελάσας conji. propter v. 624 Steitz. p. 127 not.

V. 432. κατὰ Φοῖκον Fl.

V. 433. laudatur a Schol. Ven. II. X, 343. — οὕτως Spohn.,
 Dind.

V. 434. ἕτερον ἄξαις Par. 2708. ἕτερον Φάξαις Benti. Fl.
 V. Spitzner. de vers. her. p. 113. Digamma p. 50. Vulg. ἕτε-
 ρόν γ', quod coniecit Spohn., codd. ἕτερόν κ'.

V. 435—453 absunt Par., folio avulso.

V. 435. δάφνης ἢ Vat. 2. — Etym. M. p. 48, 47 Ἡσίοδος

V. 430. Ἀθηναίης δμῶος] Sic fabrum dicit. Atque eodem modo Ἀσκληπιῶ παιδες proprie non tam sunt filii Aesculapii, quam servi; cf. animadvers. ad Theog. 240. Quod faber dicitur servus Minervae, non Vulcani, explicatur ex cultu Ἀθηνᾶς Ἐργάνης Boeotiae et Atheniensium proprio. Cf. Pausan. IX, 26. I, 24.

V. 431. προσαρήρεται] est coniunctivus perfecti passivi significatione media, de qua vide Matth. Gr. §. 493. Sane aoristum coniunctivi expectabas pro perfecto; sed hoc perfecto usus est praesenti sensu Hesiodus; atque ita praesenti utitur Hom. II. I, 242: τοῖς δ' οὐτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ χραϊσμεῖν, εὐτ' ἂν πολλοὶ ὕφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιο θνήσκοντες πίπτωσι. — ἰστοβοῆη] Duo aratri genera distinxit Hesiodus, alterum continuum (αὐτόγνον), quod hic non describitur uberius, alterum compositum (πηκτόν), cuius

descriptionem legimus. Quattuor autem sunt partes huius: γῆης, Latinis bura (Krümmel), cui a superiore parte paxillis (γόμοφισ) adnectitur ἰστοβοεὺς vel potius ἔνδρον (sic enim dicitur temo in aratro πηκτῶ, ἰστοβοεὺς in aratro tam αὐτόγνῶ, quam πηκτῶ), Latinis temo (Deichsel, Pflugbaum), quicum in fronte coniungitur iugum, ab inferiore vero ἔλυμα, dentale, cui dens (ὄνυς) seu vomer inseritur. De stiva (ἐχέτλη) hic nihil Hesiodus; sed memoratur v. 469. Quam dedit αὐτόγνον ἀρότρον formam Richtsteigius de nostrae aetatis indole et conditione rerum rusticarum p. 78, eam nimis artificiosam puto. Ceterum de tota aratri compositione vid. eundem Richtsteigium et F. I. Schulzium Antiquit. rust. I. Ienae 1820. Verte: Trag' es als Krümmel nach Hause, wenn du ein solches Holz gefunden hast.

V. 435. ἀκιώτατοι] Cf.

δρυνός ἔλυμα, γήνην κρίνου, βόε δ' ἔνναετήρω
 ἄρσενε κεκτῆσθαι, τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 [ἦβης μέτρον ἔχοντε· τὸ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.]
 οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντ' ἐν αὐλακί καμὲν μὲν ἄροτρον
 ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐθι λίποιεν. 440
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζήσῃς ἔποιτο
 ἄροτρον δεῖπνήσας τετράτρονον, ὀκτάβλωμον,

„δάφνης ἢ πελέης ἀκνώτατοι ἰστοβοῆες“ ἄσηπτοι, ἄβρωτοι. κίς γὰρ λέγεται ὁ ἐν τοῖς ξύλοις σκώληξ. ἄλλοι γράφουσιν ἀκνώτατοι, ἐν ἡ κάλλιστοι. V. Zonar. p. 112 Hesych.

V. 436. δρυνός ἔλυμα, γήνην κρίνου] Sic Br. cum Dorv. (nisi quod hic δρυνός εἴλυμα ad Charit. p. 460 δρυνός εἴλυμα, γήνην κρίνου), Schaef., Spohn., Dind., Boiss. Sed M5. Mess. (et Par. 3.) V1. Vat. 2. aliique multi δρυνός ἔλυμα κρίνου δὲ γήνην, Vat. V2. δρυνός ἔλυμα κρίνου γήνην. γήνης κρίνου Lennep. κρίνου δὲ γήνην sed cruce affixa Koechl. Sed cf. Steitz. l. l. — ἐνναετήρω] Sic M5. (sed ἐνναετήρω) m. l. al., unde corrigas collationem Kinkelii. Iure de ἐνναετήρω monuit Rzsch. Dial. p. 423. Mosch. videtur legisse ἐνναετήρη, quod recepit Koechl. — ἐνναετήρω Fl.

V. 438. Hic versus deest apud Suidam in ζυγομαχεῖν. Schol. Ven. II. XIII, 484, qui v. 441 laudat integrum (sed sine δ' post τοῖς) hunc in animo habuit verbis, ὡς τὸ ἦβης μέτρον ἔχοντες. Adiectus est ab eo, cui ἐνναετήρω non placuisset. Herm., qui pro genuino habet, τὸ ἐργάζεσθαι ἄριστον scribendum esse censet (nisi ἀρίστω voluit).

V. 439. Sic reposuimus cum Flor. N apud Lennep. Vat. 44. apud Lanz., quod placuit Hermann. Lennep. Schoem. Steitz. Fl. — Vulgo ἐρίσαντες. Sed ἐρίσαντε M5. Mess. — Φαύλακι Fl.

V. 440. ἄξειαν, ἔργον δὲ ἑτώσιον Bentl. Φάξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον Fl.

V. 441—447 secundum Lehrsium sextum, v. 448—452 septimum, v. 458—461 cum v. 463 octavum, v. 465—478 nonum praeceptum efficiunt.

V. 441. Schol. Ven. II. XIII, 484. — τεσσαρακονταετήρης Fl.

V. 442. deest in cod. Mess.

Procli adnot.: ὁ δὲ Πλούταρχος ἐξηγήσατο τὴν αἰτίαν, λέγων, εἶναι τι θηρίδιον, ὃ καλεῖται κίς, διεσθίον τὰ ξύλα. τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα: κείνον οὐ σῆς οὐ κίς δάμνεται, ὡς ἄσηπτον. Ad quae cf. quae Valckenaer. ad Ammon. p. 79 et Lennep. ad h. v. exposuerunt.

V. 439. ἐν αὐλακί] De hac voce, quae digammo olim imbata erat, v. Legerlotz. in Kuhn.

Zeitsch. X. p. 371. Curt. p. 131. Knös. l. l. p. 183. Rzsch. Unts. p. 43. Gust. Meyer. in Philol. VII p. 193 seq. Hinrichs. de vestig. Aeol. p. 34. Fläch. Dig. p. 40 not. Ἰωλκός = Ἰα-Φωλκός cum Φαύλαξ = Φῶλξ cohaerere manifestum est.

V. 442. τετράτρονον, ὀκτάβλωμον] Vid. Athenaeum, quem Lanzius laudavit, III. p. 114 E haec ex Philemone referentem: βλωμι-

ὅς ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὐλάκ' ἐλαύνου,
μηκέτι παπταίνων μεθ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων 445
σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὀμήλικας ἐπτοίηται.

Φράζεσθαι δ', εὐτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσης
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυγίης·
ἦτ' ἀροτοιοῦ τε σῆμα φέρει, καὶ χεϊματος ὄρην 450
δεικνύει ὀμβροῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω·
δὴ τότε χορτάζειν ἔλικας βόας ἔνδον ἔοντας·
[ῥήϊδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν Βόε δὸς καὶ ἄμαξαν·

V. 443. ὅς Ἐργου Benti. Fl. Vulg. ὅς κ' ἔργου. — ἰθεῖαν
Ἐαύλακ' Fl.

V. 444. ἐπὶ Ἐέργῳ Fl.

V. 448. γεράνου φωνήν] Pauci codd., inter quos G.,
φωνήν γεράνου, quod ante Br. et Spohn. receperant editores.
Schol. Arat. 1010 γεράνων φωνῆς. — Pro ἐπακούσης Vat. ἐσακούση
cum corr. ἐπ.

V. 450. ἀροτοιοῦ A.

V. 451. ὀμβροῦ A. Steph. Schol. Arat. l. l. ὀμβρινοῦ.

V. 452. βόας] Sic cum M5. recte scripserunt Gaisf. Dind.
Quaquam adversatur Rzach. Dial. p. 408. Vulg. βοῦς.

V. 453. De ἄμαξα v. anim. ad v. 426.

λίους ἄροτους ὀνομάζεσθαι λέγει
τοὺς ἔχοντας ἐνομάς, οὗς Ῥω-
μαῖοι καθράτους λέγουσι. ὀπά-
βλαμον Spohnius intellegit de
servo celeriter edente. Minime
vero. Panes rustici incisuras
suas habent, ut servis omnibus
aequas partes frangendo pos-
sis dirimere. V. Philostrate.
Imagg. p. 95, 16. Iacobs.

V. 443. ὅς ἔργου] Cf. quae
exposuit Fl. Digamma p. 45,
cui adversatus est Rzach. Unts.
p. 49.

V. 448. γεράνου φωνήν]
Est signum appropinquantis hie-
mis; cf. Homer. Il. III, 3 seq.
Aristoph. Avv. 710: σπείρειν
μὲν, ὅταν γέρας κρῶξουσ' ἐς
τὴν Λιβύην μεταχωρῆ, καὶ πη-
δάλιον τότε ναυκλήρω φράζει
κρεμάσαντα καθεύδειν. Arat.

Phain. 1031—32 ὑψοῦ γεράνων
μακραὶ στίχες αὐτὰ κέλευθα τεί-
νονται. — Ceterum v. Lehrs.
l. l. p. 197: „Ne hoc dicam, non
unam ob causam dubitari de-
bere, an triplicem illam aratio-
nem Hesiodus docuerit (sc. de
qua Goettl. verba fecerat).“ Et
Steitz. p. 131: „Hesiod kennt
vielmehr nur die eine (Aussaet)
im früheren oder späteren (ἡε-
λίω τροπῆς 479) Herbst und
nicht einmal die auch übliche
im Frühling (πρωίσπορα Her-
mann Privat-Alterth. §§. 15, 12).
So verstand ihn Aristoph. Av.
710, dessen Worte Goettling
selbst unmittelbar vorher an-
führt. Auch findet noch heuti-
gen Tages dasselbe Verfahren
in Griechenland statt (Vömel,
Frankf. Oster-Programm 1846,
s. 8).“

ῥηϊδιον δ' ἀπανήρασθαι Πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
 φησι δ' ἀνήρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἄμαξαν, 455
 νήπιος, οὐδὲ τόγ' οἶδ' ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης,
 τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκῆῖα θέσθαι.]

Εὐτ' ἂν δὲ πρῶτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
 δὴ τότ' ἐφορηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς
 αὐτὴν καὶ διερῆν ἄρώων ἄροτοιο καθ' ὥρην, 460
 πρῶτ' μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
 [Ἔαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὐ σ' ἀπατήσει.
 νειὸν δὲ σπεῖρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.
 νειὸς ἀλεξιάρη παίδων εὐκηλήτειρα.]

V. 454. βόεσαι Par.

V. 456. τόδ' Vat. 2. οὐδὲ τὸ οἶδ' Par. conl. Herm. δὲ δούρατ' Par. Postea δὲ γε Vat. 2.

V. 457. μελέτην ἐχέμεν] Sic M5. Vat. V2. al. Pauci cum G. ex glossemate μ. δεῖ ἔχειν.

V. 458. Pro δὲ Graev. e codd. duobus δῆ. — Pro φανείη vulg. Spohn. φανείη.

V. 459. δῆ τότ'] Pauci δεῖ τότ'.

V. 461—462 om. Par. 3. (et fort. Mess.).

V. 462—464. V. Steitz. p. 131: „Eine der störendsten Interpolationen des ganzen Gedichts sind die schon durch ihre Abgerissenheit (vgl. auch Lehrs. S. 197) verdächtigen Verse 462—464.“ (Cf. etiam Verg. Georg. I, 47—49 cum adnot. F. Forbiger.) V. 462 et 464 eicc. videbantur Lehrsio et Heynio. — Ceterum versus cum antiquissimi sint, fortasse ex alio conexu male huc traieci sunt.

V. 462. ἔαρι] Sic Pollux I, 223. Codd. omnes εἶαρι, Bentl. ἦρα.

V. 455—457. Hi versus seorsim spectandi sunt. Lehrsius p. 196 hos simul cum antecedentibus duobus 453. 454 ut aliunde huc male traiectos obelo notavit. Steitz. p. 130 autem v. 453—454 post v. 451, v. 455—457 post v. 426 transponendos putavit. Omnes quinque versus uncinis seclisit Fl.

V. 455. φρένας ἀφνειὸς] sibi sapiens. Spohn. Quod sequitur πῆξασθαι, aoristus loco futuri, exemplis defenditur adnot. ad Theog. 628.

V. 456. Hic versus multus erat in ore antiquorum. V. Plat. Theaet. p. 207. Galen. in Hippocr. de N. hom. T. XV. p. 103. Kuehn.

V. 457. οἰκῆῖα θέσθαι] Quae ante colligere et domum ferre opus est.

V. 463. Herm. ἐπικουφίζουσαν active, ut τὸ σπεῖρειν intellegatur. Sed aliud vult dicere poeta: novalem agrum tum conseras, cum putridae adhuc sunt glebae. Similiter sensu neutro ap. Eurip. Helen. 1555, ubi nostrum locum non neglexit Heathius. Similiter ἐπόντισε ap. Aeschyl. Ag. 1013 non habet transitivam significationem. Sic etiam intellexit Verg. Georg. I, 44: Vere novo, gelidus canis cum montibus humor Liquitur et Zephyro putris se gleba resolvit etc.

V. 464. νειὸς ἀλεξιάρη

Ἐύχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερι δ' ἄγνῃ, 465
 ἐκτελέα βροθεὶν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῆν,
 ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότου, ὅτ' ἂν ἄκρον ἐχέτης
 χειρὶ λαβῶν ὄρημα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἴκηαι
 ἐνδρουν ἐλκόντων μεσάβων. ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν

V. 467. ἀρότρου Mess. (et Par. 3.) Vat. 2. al.

V. 468. ὄρημα] Sic cum M5. (m. I). Mess. recte Koechl. V. Rzach. Dial. p. 360. Hinrichs. de vest. Aeol. p. 18. Vulg. ὄρημα. Eadem diversitas apparet etiam Theocrit. VII, 146, ubi cf. adnot. Ziegleri. Editores inde a Br. ὄρημα, facta post λαβῶν positura. Corr. Goettl.

V. 469. μεσάβων] Sic cum M5. (m. I). Par. Par. 3. (et fortasse Mess.) al. Koechl. μεσάβων Vat. 2. Vulg. μεσάβων. Pro τυτθὸς Spohn. et Dind. receperunt Schaeferi coniecturam τυτθόν (ad Dionys. Hal. de comp. 62).

παίδων ἐν κηλήτειρα] Etym. M. p. 59, 32: Ἡσιόδος· νεῖος ἀλεξιάρη παίδων ἐν κηλήτειρα· — ἀπαλέξουσα καὶ ἀπειροῦσα τὴν ἀρήν, τούτεστι τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ βλάβην καὶ τοὺς παῖδας ἤδουσα καὶ θάλλουσα, εὐκηλος, ἡσυχάστρια. ἡ ἀγανουμένη γῆ. Ceterum de vocabulo ἀλεξιάρη v. Lobeck. Paral. p. 464. — Antiqui agricolae arbitrabantur agrum, qui non satis pro expectatione sua fruges tulisset, imprecationibus excantatum esse. Quod apud Romanos fieri vetitum erat lege duodecim tabularum: qui fruges excantasit — neve alienam segetem pellegeris; v. Dirksen. de legg. XII. tabul. p. 539. Cf. Plin. H. N. XVIII, 6. Atque hic quidem ita intellegenda sunt verba: novali evitatur sterilitas, i. e. non opus est, ut incantamentis tribuas frugum tenuitatem. Quod adiectum est παίδων ἐν κηλήτειρα non ita intellegendum esse videtur, ut in agro novali eas herbas nasci Hesiodus dicat, quae fascinationem infantum averruncant, sed ita, ut fere Germanico proverbio respondeant: Mergeln macht reiche Väter, arme Kinder. Buttm. Lexi-

log. I. p. 141. Nam quod nos dicimus mergeln, fere oppositum est novali agro. Aliter expedire rem sibi visi sunt Proclus et Etym. M. v. ἀλεξιάρη, cuius verba supra allegavimus, aliter Phil. Melanthon: „ἀλεξιάρη i. e. pellens execrationem; solent enim agricolae maledicere, quando fructus ex sententia non proveniunt,“ aliter etiam Lehrsius p. 197, qui hanc superstitiosam sententiam inesse putat: pueri si imponuntur novali, damnum iis defenditur et plorantes sedantur, ut contra bustis impositi (750) summa noxa afficiuntur. Hinc inepte additum esse putat hunc v. et 462. Ceterum locum laudat Plutarch. Symp. III, 9: ἡ δὲ δεῖν πρὸς τρεῖς μουσικατῆτη, πᾶσα ὑπνοφόρος καὶ λαθικηδῆς καὶ κατὰ τὴν Ἡσιόδειον ἐκείνην ἀλεξιάρη παίδων ἐν κηλήτειρα.

V. 466. ἀκτῆν] V. animadvers. ad Scut. 290.

V. 468. Haec coniungas cum ἄκρον: ὅτ' ἂν ἄκρον ὄρημα ἐχέτης χειρὶ λαβῶν κτε.

V. 469. μεσάβων] Cf. adnot. Procli: τὰ μέσσαβα τῶν μεσάβων. λέγονται δὲ αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαί. καὶ ὁ Καλλιμα-

δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, 470
 σπέρμα κατακρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
 θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 ᾧδὲ κεν ἀδρῶσύνη στάχυες νεύοιεν ἐράζει,
 εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάξει.
 ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα 475
 γηθήσειν, βιότου αἰρεύμενον ἔνδον ἑόντος.

V. 470. δμῶος] Sic V1. Steph. al. Vulgo δμῶός. Cf. v. 430.

V. 471. σπέρμα κατακρύπτων] Sic M5. Vat. Vat. 2. V2. Mess. (Par. 3.) Par. multique alii. De Par. errat Koehle. — Pauci codd. cum A σπέρματα κακκρύπτων, quod praetulerunt Vollbehr. Schoem. al.

V. 472. κακοθημοσύνη] Pauci κακοθυμοσύνη. Antea εὐθυμοσύνη A.

V. 473. ἀδρῶσύνη] Sic cum M5. Par. al. scribendum est. Vulg. ἀδρῶσύνη.

V. 474. Ruhnkenio suspectus sine probabili causa.

V. 475. σε *FéFolpa* Fl.

V. 476. αἰρεύμενον] Sic scribendum est cum Etym. M. p. 38, 15: αἰρούμενον καὶ τροπῇ Αἰολικῇ αἰρεύμενον. V. Buttm. Gr. ub. II. p. 67. Neglexit Rzach. l. l. et p. 449 αἰρεύμενον M5. Par. V1. edd. ἐρεύμενον Varin. p. 200 (Dind.), alii. —

χος· μέσσαβα βοῦς ὑποδύς. ἑλκόντων τῶν βοῶν τὸ ἔνδρον τῶν μεσσάβων, τὸν ζυγόν, ἐν ᾧ αἱ γλυφαί, ἐνθα οἱ ἀνχέρες τῶν βοῶν δέθενται. Μεσάβιοι, quod habet H. Stephanus, apud Pollucem tantum legitur, μεσσαβοῦν vero, quod habet Favorinus, legitur apud Lycophr. 817 ab ipso poeta excogitatum. Quid sit μεσάβιον, intellegitur tum originatione, tum ἐνδρῶνον vocabuli significatione perspecta. Ἐνδρον enim, quod hoc solo loco legitur, varie ab antiquis interpretibus explicatur. Pollux Onom. I, 252 coniecit idem esse quod ἔμβρον seu paxillum, quod iugum cum temone connectatur; Proclus hunc primo secutus (τὸν δὲ μῦθον ζυγῶ περιβαλλόμενον μεσάβιον ὀνομαζόντων, ὃν περιάπτουσι κερκίδι εἰς τὸ μέσον ἐνθέντες τοῦ ζυγοῦ, ἣν ἔνδρον καλοῦσιν), postea dubitat, utrum ἔνδρον idem dicendum sit quod μεσάβιον, an quod

ἔλυμα. Tzetzta vero ita: ἔνδρον ἔστιν ὃ καὶ ἰστοβοεὺς καὶ ὄρνιθις καλεῖται. In hoc sententiarum discrimine licebit hoc ultimum sectari, quod et etymologia et ipsius loci sententia suadet: Ἐνδρον est igitur quod δρον inseritur. In aratro πηκτῶ bura est querna; ergo ἔνδρον est temo πηκτοῦ, quia inseritur burae, μεσάβιον vero ipsum est iugum seu lignum transversum, quod boves duos coniungit, ad normam μεσάδμης vocabuli effectum; de loris cogitare non licet. Callimachus recte μέσσαβα βοῦς ὑποδύς, quod non potest intellegi nisi de iugo. — τυτθός] Nempe τεσσαρακονταετῆς αἰζηός (v. 441) est arator; hunc sequitur puer, τυτθός, cum rastro.

V. 476. αἰρεύμενον] Hoc optime conspirat cum priore versu: ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια. Qui nihil possidet, ei plena sunt dolia aranearum; cui

εὐοχθέων δ' ἔξει πολὺν ἕαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
ἀνγάσσει· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡέλιιο τροπῆς ἀρώως χθόνα διαῦ,
ἡμενος ἀμήσεις ὀλίγον περὶ χειρὸς ἔργων, 480
ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων,

βιότιο ἐρέυμενον edd. ante Br. βιότιοι γ' ἐρέυμενον Bentl. Herm. ἡρευγμένον ex Tzetz Monac., quem sic habere dicit: ἐρέυμενον ἀντί τοῦ ἐρευγόμενον. ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς τὴν ἀφθονίαν (cod. ἀφανίαν) τοῦ πλοῦτου ἐδήλωσε κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ στομάχου, ὅς, ὅταν πολλῶν βρωμάτων πλησθῆ, τὰς ἐρυγὰς ἐργάζεται. Sed v. infra.

V. 477. εὐοχθέων] Vat. G. Steph. cum aliis paucis εὐοχθέων. V. Varin. p. 215. — Post ἔξει V1. Vat. 2. Etym. M. p. 401, 15. Tzetz: εὐοχθέων μὴ γραψῆς, μηδ' ἔξει ἐσφαλμένον γὰρ οὕτως τὸ ἔπος εὐρίσκεται. — Ἔειρ Fl.

V. 479—482 undecimum Lehrsii praeceptum efficiunt, V. 485—490 et v. 483 seq. ante v. 479 positi decimum, v. 493—499 duodecimum, v. 536—553 tertium decimum.

V. 479. τροπῆς] Sic codd. plerique et A. τροπῆς ἀρώως Par. Vulgo τροπαῖς. ἀρώως V1. Gal. ἀρώως M5. M3. Vat. 2. ἀρώως sed η suprascr. Vit. ἀρόης Par. 3. al. Cum Herm. optativi forma ἀρώως praeferenda est, quam ex ἀρώϊς vocalium mensura mutata oriundam esse sagaciter exposuit Rzach. Dial. p. 450. ἀρώως scripserunt etiam Lennep. Schoem. Koechl.

V. 480. ἐφέργων Fl. Elegantissimam coniecturam proposuit Schoem. p. 49: „ὀλίγον περ χεῖρεσι ἔργων (= Ἔεργον), quod intellegimus pro appositione accipiendum esse ad versum ἀμήσεις, quod idem est atque ἀμητον ποιήσει, nec solum de secundo frumento, sed de universa messe dicitur.“

plena frumenti, unde sumere possit, non item. Cf. v. 366 ἐλέσθαι παρεόντος.

V. 477. πολὺν ἕαρ] V. 492. Πολιὸν hic idem atque λευκόν. Callim. Cer. 123 λευκὸν ἕαρ, λευκὸν δὲ θέρος. Theocr. Idyll. XVIII, 27: πότνια νύξ ἄτε λευκὸν ἕαρ χειμῶνος ἀνέντος. Cf. Blomf. ad Aesch. Pers. 360.

V. 479 seq. Cf. Lehrs. l. 1. p. 198: „In his confusio est. Neque enim haec quadrant: si bruma severis — sin autem sero severis. Nam bruma serere, id ipsum tam sero est, ut pro extremo tempore a veteribus feratur. Geopon. II, 14, 3 παύσασθαι δὲ ἀμφοτέρων τῶν σπόρων ταῖς τροπαῖς ταῖς χειμεριναῖς. Cf. Colum. II, 8, 2. Varro

I, 34, 1 post brumam nisi quae necessaria causa coegerit non serere. Quare certissimum est, haec duo praecepta locum suum mutare debere, et primum haec scribenda esse: εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσης — 485 seq., deinde εἰ δέ κεν ἡέλιιο τροπαῖς — v. 479 seq. Praeterea versus 483—484 et 491—492, ut nunc quidem se res habet, alienissimi sunt.“ De v. 491—492 adstipulatur Steitz. p. 132.

V. 480. ἡμενος ἀμήσεις] Propter humilitatem, tenuitatem et raritatem aristarum sedens metas, i. e. necesse est, ut cernum te inclines et quasi conquiniascas, nec opus est, ut festines.

V. 481. ἀντία δεσμεύων]

οἷσεις δ' ἐν φορμῶ· παῦροι δέ σε θηήσονται.
 [ἄλλοτε δ' ἄλλοιός Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,
 ἀργαλέος δ' ἄνδρεςσι καταδνητοῖσι νοῆσαι.]
 εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσης, τότε κεν τοι φάρμακον εἴη· 485
 ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
 τοπρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἡματι, μηδ' ἀπολήγοι,
 μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς, ὄπλῃν μήτ' ἀπολείπων·
 οὔτω κ' ὄφαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζοι. 490
 [ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσειο· μηδέ σε λήθοι
 μήτ' ἔαρ γιγνόμενον πολὺν μήθ' ὄριος ὄμβρος.]
 Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην

V. 482. Hunc versum laudat Lucian. de Hesiod. p. 244.

V. 484. καταδνητοῖσι] V. Spitzner. ad Hom. II. VI, 123.
 Vulgo κατὰ θνητοῖσι.

V. 485. ἀρόσης] Vat. cum aliis paucis ἀρόσεις.

V. 488. ὕοι V1. Vat. 2.

V. 490. ἰσοφαρίζοι] Pauci neque ii boni ἰσοφαρίζει vel ἰσοφαρίζη. De coniectura ἀντιφερίζοι v. ad Theog. 609.

V. 491. Vit. cum habeat λήθοι, Hermannus μηδέ σε λήθη scribendum esse putavit.

V. 493. Pro θῶκον Schol. Ambr. ad Odys. XVIII, 327 οὐδόν. — ἐπαλέα] M5. M3. Par. al. corr. Hermann., ἐπ' ἀλέα plerique codd., recep. Goettl. Eustath. p. 1849, 3 ἐπ' ἀλέα.

Ob inaequalem aristarum longitudinem. Spohn. Sed hoc significare posse ἀντία quis putet? Goettl. positura mutanda esse videbatur: ἡμενος ἀμήσεις ὀλίγον, περὶ χειρὸς ἐέργων ἀντία, δεσμεύων νεκονιμένος i. e. dann kannst du sitzend dein Bischen mähen, fassend was dir in die Hand fällt; ἀντία enim cum χειρὸς coniungendum erit, cum περὶ pertineat ad ἐέργων. Hermannus coni. πέρι χειρὶ vel χειρὸν.

V. 486. κόκκυξ κοκκύζει] V. interprr. ad Hor. Sat. I, 7, 31.

V. 488. ὕοι — μηδ' ἀπολήγοι] Non: fieri possit, ut pluatur, sed: optandum est, ut pluatur. — τρίτῳ ἡματι] Tertio post die, non: per tres dies integros, ut Vos-

sius voluit. Sic Herodot. II, 22: ἐπὶ δὲ χιόνι πεσοῦση πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶν ὕσαι ἐν πέντε ἡμέρησι.

V. 489. βοὸς ὄπλῃν] Ut impleat vestigia a bubus solo impressa. Sic ὄπλή hymn. Hom. III, 77 et infra v. 748 χυτρώπους est vestigium ollae in cinere.

V. 493. χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην] In fabrorum officinis mendicantes dormire solebant. — ἐπαλέα λέσχην] V. schol. Anon.: τὰ χάλκεια παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἄθνηρα ἦν, καὶ ὁ βουλόμενος εἰσῆει καὶ ἐθερμαίνετο, καὶ οἱ πένητες ἐκεῖ ἐκοιμῶντο. λέσχη δὲ ἐστὶ τόπος τις δημόσιος, ἀνεμῆτος τοῖς βουλομένοις διαιτῶσθαι. λέγει γὰρ ἡ Μελανθῶ

ὦρη χειμερῆν, ὅποτε κρύος ἀνέρα ἔργων
 ἰσχάνει, ἐνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι, 495
 μή σε κακοῦ χειμᾶνος ἀμηχανίη καταμάρψη

V. 494. ἀνέρα] Sic cum Etym. M. p. 401, 15 Hermann. Secutus est Fl. scribens ἀνέρα φέρον. — ἀνέρας vulg. — ἔργων] Sic M5. Laur. XXXII, 2 in litura. Correctum postea ἔργον, hoc ut esset participium; Vat. al. ἔργον, V1. εἰργων, Vat. 2. ἔργων, sed corr. γρ. εἰργον. Ceteri εἰργον cum A.

V. 495. ἰσχάνει] Sic M5. Vat.; ἰσχάνη V2. al. — Pro μέγα Steph. m. μέγαν. — ὀφέλλοι] Sic e coniectura scripserunt Br. Gaisf. Herm. Schoem. Fl. ὀφέλλει codd. M5. Par. Par. 3. G. V1. Vat. 2. al. ὀφέλλη multi codd., quod praetulerat Goettlingius, alleg. Hermann. de part. ἀν II, 3. — μέγα φοῖνον Fl.

V. 496—497 absunt Par., sed rec. manu margini subiecti sunt. V. Schoem. 1. 1.: „Primum v. 496—497 quod providendum esse dicitur ne hiemis inopia opprimamur, non hieme demum sed iam aestate id provideri necesse est. Atque hoc ipsum etiam aliter loco, v. 502—503 inculcatur: iam media aestate servis praecipendum esse, ut procurarent quibus in hieme opus est.“ Sed cf. Lehrs. Wiss. Mon. 1. 1.

V. 496. σε] δέ G.

πρὸς Ὀδυσσεά· Ὀδὸ' ἐδέλεις εὔ-
 δειν χαλιήιον ἐς δάμον ἐλθῶν |
 Ἢέ που ἐς λέσχην, τουτέστιν εἰς
 τόπον λέσχης ἀπέλθε. καθεξό-
 μνοι δὲ ἐν αὐτοῖς ἐθερμαίνοντο
 καὶ τῶν ἔργων ἀπέχοντο. παρ-
 ἔρχου οὖν, φησί, τοὺς τοιού-
 τους τόπους ὄρα χειμῶνος, τότε
 γὰρ μὴ ὄκνων ἀνὴρ μεγάλως
 αὔξει τὸν ἑαυτοῦ βίον. ὁ δ'
 ἀεργὸς ἐλπίζον πάντα αὐτῷ αὐ-
 τόματα παραγενήσεσθαι διελογι-
 σατο κακὰ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυ-
 χὴν ἐνακολόγησεν. Νεοπτόλε-
 μος ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν φησι
 λέσχην εἶναι ὄνομα αὐλῆς, ἐν ἣ
 πύρ ἐστι. φησὶν οὖν ὅτι ἀπερ-
 χόμενος ἐπὶ τὸ ἔργον σου μὴ,
 ἐάν εὐρης τόπον θέρμην ἔχοντα,
 στής καὶ φλυαρής, ἀλλὰ πάρελθε·
 ἐν τούτῳ οὖν καὶ λέσχη ἀπλῶς
 ἢ φλυαρία· ἀλέα δὲ ἢ θέρμη ἢ
 περὶ τὸν ἥλιον, κρυῖος ὑπαιθρος
 τόπος ὑπὸ ἡλίου θερμαινόμενος.
 Μέγανδρος· ἀλέας Ἀθήνας. Quo-
 cum conferas Suidae explica-
 tionem λέσχη δὲ παρὰ Ἡσιόδῳ
 ἢ κάμνος, et Etym. Leid.
 apud Gaisford. not. ἀλέα ἢ
 θερμασία. Ἡρόδοτος ἐν E. κ. Ἡρ.
 Quae, ut Neoptolemi, vocis ἀλέα

interpretatio absurda est, nam
 ἐπαλῆς λέσχη est calefacta ta-
 berna vel exedra, quanquam
 adversatur Steitz. p. 132 not.
 Dissentit de λέσχη Etym. M. p.
 561 λέσχα παρὰ Βοιωτοῖς τὰ
 κοινὰ δειπνητήρια. De ἀλῆς =
 ἀλλῆς cogitaverat Goettling.
 allegans Etym. M. p. 59, 46.

V. 494 seq. Quando frigus
 viros a rusticorum laboribus (ἐρ-
 γοις) arceat, quo tempore impiger
 melius utatur ad componendas
 res domesticas.

V. 495. ἄοκνος] De huius
 vocabuli origine cf. Digamma p.
 10. Clemm. in Curt. Stud. IX.
 p. 420 seq. — De sententia ver-
 borum v. Lennep.: „Poeta hoc
 vult: si, quo tempore alii pro-
 pter hiemem, vel garriendi oca-
 sionem captantes, in λέσχη desi-
 dent, ipse gnaviter in labore
 perrexeris, eo facto multum iuva-
 bis domum, neque motus erit,
 ne praeter hiemis incommoda
 etiam egestatem experiaris.“
 Aliter Schoem. qui v. 496—
 497, v. 502—503 post v. 492
 transponendos esse censuit.

σὺν πενήνῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέξης.
πολλὰ δ' ἄεργος ἀνήρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμωνων,
κηρῖζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει, 500
ἤμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρμιος εἴη.

Δαίκνυε δὲ δμῶεσσι, θέρους ἐτι μέσσον ἰόντος·
,, οὐκ αἰεὶ θέρους ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλιάς.“

Μῆνα δὲ Ἀθηναῖῶνα, κάκ' ἤματα, βουδόρα πάντα,

V. 497. πιέξης] Sic V 2. al. Sed M 5. Par. 3. Vat. Vat. 2.
V 1. al. πιέξουσ.

V. 498. ἄεργος — ἐπὶ Φελπίδα Fl.

V. 500—501 et v. 502—503 ex alio conexu huc traiectos esse
vidit Lehrsius. Adstipulatus est Steitz. p. 133.

V. 500. κομίζειν Herm. — Φελπίς Fl.

V. 501. Pro βίος Vat. 2. Par. βίωτος. — εἴη Herm.

V. 503. ποιεῖσθαι Par.

V. 504. Βουκάτιον κακὰ τ' ἤματα scripsit Fl. e conji. Steitz.

l. l. — βουδόρα] Vulgo βούδορα. V. Etym. M. p. 564, 6.
Schol. Ven. II. XVII, 550. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 229. Eu-
stath. ad Il. p. 1117, 53 seq.: βούδορα ἤματα προπαροξύντως
κατὰ παθητικὴν σημασίαν, ἐν οἷς βόες ἀποδέρονται, ἢ κατὰ ἐγγε-
γυαν παροξύντως τὰ τοὺς βούς ἐνδέροντα.

V. 497. παχὺν πόδα] Καὶ
εἰς (ἔστι?) νόμος ἐν Ἐφέσῳ μὴ
ἐξεῖναι πατρὶ παιδὸς ἀποθέσθαι,
ὥς ἂν διὰ λιμὸν παχυνθῇ τοὺς
πόδας. Proclus. λεπτῇ χειρὶ
additum est, quod, ut Aristote-
les ait in problematis animad-
vertente Scaligero, famelicis
superiora arescunt, infe-
riora tument. Sensus igitur:
ne tibi fame tabescenti
manus macrescant, pedes
intumescant. Ex hoc Hesiodi
loco explicatur Aristoph. Eq.
906 φάρμακον δίδωμι τὰν τοῖ-
σιν ἀντικνημίους ἐκλύδρια περι-
αλείφειν; nam haec ulcera sunt
indicia famis atque miseriae;
cf. Theophr. Charact. c. 19.

V. 502. δαίκνυε] dic, prae-
cipe: οὐκ αἰεὶ θέρους ἐσσεῖται
κτέ. V. schol.: καθηγοῦ τοῦ

ἔργου καὶ πρόβλεψε τοῖς δούλοις,
οὗ οὐκ αἰεὶ θέρους ἔσται.

V. 504. Ἀθηναῖῶνα] Hunc
versum non ab Hesiodo Boeoto
profectum esse, sed ab Ionico
poeta, ut multa alia in hoc car-
mine, certum est. Nam Boeoti-
tis hic mensis dicebatur Βουκά-
τιος, qui est Atticis Γαμηλιών,
Latinis Decembris pars cum
parte Ianuarii; Lenaeonem pro-
sus non norunt Boeoti, ut testis
est Plutarchus Boeotus ipse;
Lenaeon est nomen Ionicum, dic-
tum ita a Lenaeorum festo; v.
Boeckh. de Lenaeis cet. p. 50
seq. Quod poeta adiecit κάκ'
ἤματα, βουδόρα πάντα, mi-
nime propterea additum esse
puto, ut βουδόρα πάντα respon-
derent Βουκάτιον ἡμασι (nam
Βουκάτιος est ἀπὸ τοῦ βούς καί-

τοῦτον ἀλεύσθαι, καὶ πηγάδας, αἶτ' ἐπὶ γαίαν 505
 πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν,
 ὅστε διὰ Θρήκης ἵπποτρόφον εὐρέει πόντω
 ἐμπνεύσαις ὥρινε· μέμνεκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
 πολλὰς δὲ δρυῶν ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
 οὖρεος ἐν βήσσης πιλνᾶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ 510
 ἐμπύπτων, καὶ πᾶσα βοᾶ τότε νήριτος ὕλη.
 θῆρες δὲ φορίσους, οὐράς δ' ὑπὸ μέξε' ἔθεντο,

τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσκιον· ἀλλά νυ καὶ τῶν
 ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ εόντων.
 καὶ τε διὰ ξινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει. 515
 καὶ τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πάσα δ' οὔτι,
 οὔνεκ' ἐπηεταναι τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν

V. 506. *δυσηλεγέες*] Unus cod. *δυσηλεγέος*. — Pro *τελέθουσιν* A. G. *τελέθωσιν*.

V. 510. *βήσσης*] Pauci *βήσσησι* et *πιδνᾶ*. M5. *πιλη*, sed *supr. α*, et *βήσσησι*.

V. 511. *τότε βοᾶ* Par.

V. 512. 513. A. et It. 513. 512. — Pro *μέξε'* G. *μάξε'*.

V. 513. V1. Vat. 2. *καὶ λάχνη καὶ δέρμα*.

V. 516. Gerhard. Lect. Ap. p. 178: *καὶ τε διάησ' αἶγα τανύτριχα*.

νειν); *βουδόρα* potius dicuntur *ἡματα* ob nutrimenti per hiemem inopiam. Prov. Vatic. I, 22 *βουδόρα νόμα*. Ceterum cf. Lehrs. p. 200: „Interpolatio hic non substitit in illis duabus sententiis, sed longior sequitur locus, notus ille de hieme „*Μῆνα δὲ ληναίωνα*“, quem Hesiodicum non esse color a nostro carmine plane diversus certissimo indicio est. Nam non in docendo versatur, sed in describendo. Ionio poetae deberi verisimile esse, rectissime monuit Goettlingius. Sed non facio cum illo, quod hunc locum deducit ad v. 560. Nam a v. 536 iam Hesioidea videntur esse et ordo praeceptorum recte procedit.“ Aliam viam tentavit Steitz. p. 127, qui v. 504—512 non eici posse ratus propter necessariam hiemis descriptionem (scripto v. 505 *Βουκάτιον κακά τ' ἡματα*) v. 513

—535 ut ineptus et superfluous expungendus esse censuit. Etiam Fl. v. 513—535 textu removit.

V. 507. *Θρήκης ἵπποτρόφου*] Oraculum antiquum: *Ἴπποι Θρητικοί* [*Θεσσαλικοί*, Strab.], *Λακεδαιμόνιοι δὲ γυναικες*, *Ἄνδρες δ' οἱ πίνουσιν ὕδαρ καλῆς Ἄρεθούσης*.

V. 510. De forma contracta *πιλνᾶ* v. Rzach. Dial. p. 459. *πιλναι* con. Bergk. ad Sapph. fr. 5. V. Lit. Gr. I. p. 1021 not.

V. 511. *νήριτος*] V. Etym. M. p. 604, 50: *νήριτος ὕλη* *Ἠσόδου*, *μεγάλη*, *πρὸς ἣν οὐδεὶς φιλονεικήσειεν διὰ τὸ πλήθος*. De etymo v. Curt. p. 317 *ν-ήρ-ιτος* (rad. *ἄρ*) = ungez ählt.

V. 512. *μέξεα*] Nomen Ionicum secundum Gregor. Cor. p. 535. V. adnot. ad v. 504. Etym. M. p. 575, 12. Bergk. Lit. Gr. I. 1. 1.

ἴς ἀνέμου Βορέου· τροχάλον δὲ γέροντα τίθησι.
καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
ἦτε δόμων ἔντοσθε φίλη παρὰ μητέρι μίμνει,
οὐπω ἔργα ἰδυῖα πολυχρῦσον Ἀφροδίτης·
εὐτε λοεσσαμένη τέρενα χροά καὶ λίπ' ἐλαίῳ
χρῖσαμένη νυχίη καταλέξεται ἔνδοθι οἴκου,
ἦματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὄν πόδα τένδει,

V. 518. *τρόχalon τε* Par. 3. (et fort. Mess.) Turic. apud Koechl.

V. 519 citat Plut. de tranq. an. p. 465.

V. 520. Mess. (et Par. 3.). Voss. 1. Vit. *ἔντοσθεν μίμνει παρὰ μητέρι κεδνῇ*. Herm. *μίμνη* vel *παρὰ μητέρι κεδνῇ*.

V. 521. *ἔργα ἰδυῖα*] Sic Fl. Vulg. *ἔργ' εἰδυῖα*.

V. 522. *εὐτε*] εὐ τε Dind., Lehrs. Fl.

V. 523. *νυχίη*] Sic M5. al. Cf. schol. Med.: *δι' ὄλην τὴν νύκτα*. Al., ut Par. 3., *μυχίη*, quod Proclus in exemplari suo habebat. V. Schol.: *εἴσω μυχῶν τοῦ οἴκου παρθενομένην, καὶ διὰ τοῦτο μένουσαν ἀπειραστον τοῦ κρύου*. Eadem lectionis diversitas apparet Theog. 991, ubi Aristarchus *μύχιον* praeferebat. V. animadv. ad h. v. — *ἔνδοθι*] Hic et v. 733. M5. Mess. (et Par. 3.). Utroque loco cum Par. vulg. *ἔνδοθεν* Koechl. V. Fl. Die beiden etc. p. 20.

V. 524. *τένδει*] Antig. Caryst: 25 *τέμνει*. Suid. v. *τένθαις* habet *τένθει*.

V. 518. *τρόχalon*] Cf. scholion Procli: *ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τροχοῦ, ἢ ὁξύν ἐν τῷ δρόμῳ· ἀναγκάζεται γὰρ καὶ ὁ γέρον ὑπὸ τοῦ ψύχους τρέχειν ἐπὶ τὸν θερμὸν οἶκον· ἢ κρυτὸν καὶ ἐπικαμπῆ*. Ex Lehrsii sententia, quam mecum amice communicavit, scholion sic restituendum est: *ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τροχοῦ ἐπικαμπῆ* (sic enim etiam codd.) *ἢ ὁξύν ἐν τῷ δρόμῳ*. Verba ἢ *κρυτὸν καὶ ἐπικαμπῆ* molestam repetitionem afferunt. Altera explicatio Lennepio verior esse videbatur, prior Lehrsio Wisens. Mon. III, 4 p. 53.

V. 523. *νυχίη*] Coniunge cum *καταλέξεται*. *Μυχίη* superfluum esset propter *δόμων ἔντοσθε* et *ἔνδοθι οἴκου*. At Schoem. p. 50: „*νυχίη* autem etiam propterea minus probabile videtur, quia sic *λοεσσαμένη* et *χρῖσαμένη* de vespertina lavatione et

unctione intellegi deberent, quum matutino potius tempore haec convenire videantur.“ Sed cf. Lehrs. Qu. ep. p. 201 not.

V. 524. *ὅτ' ἀνόστεος κτέ.*] Graevius laudavit Antigon. Carystium *πρ. συν. c. 25: ὁ δὲ πολύπους ἐν τῷ χειμῶνι τὰς πλεκτάνας αὐτοῦ κατεσθίει· τοῦτ' ἔστιν ἦματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὄν πόδα τέμνει*. Additus est a Gaisfordio Suidas v. *Ἐλεδώνη* et Etym. M. p. 327, 23: *ὅτ' ἀνόστεος ὄν πόδα τένθει*. διὰ τοῦ θ *γραπτέον*. Adde Proclum: *λέγεται γὰρ καὶ ὁ πολύπους ἐν τοῖς χειμῶσι ἐκμυζᾶν τὸν πόδα συνεστραμμένος ἐν τοῖς μυχοῖς τοῖς ἑαντοῦ*. Ceterum v. Plin. H. N. IX, 29. Ipsum (polypodem) brachia sua rodere falsa opinio est. Id enim a congris evenit ei, sed renasci sicut colotis et lacertis haud falsum. Idem Proclo teste dixerat Ari-

ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἤθεσι λευγαλέοισιν. 525
οὐδέ οἱ ἥλιος δείκνυ νομὸν ὀρηθῆναι
ἀλλ' ἐπὶ κνανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαίνειν.
καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήμεροι ὑληκοῖται
λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ θρία βησσήεντα 530

V. 525. καὶ ἤθεσι] Sic M5. Par. Vat. et al. Ceteri καὶ ἐν ἤθεσι, ut Plut. de sol. anim. 9. V. Digamma p. 51.

V. 526. οὐδέ οἱ Herm. Orph. p. 780. οὐ γὰρ οἱ codd.

V. 528. Πανελλήνεσι] Cod. Paris. Phryn. ecl. p. 101 (ap. Bachm. Anecd. II. p. 385) παρ' Ἑλλήνεσσι. Πανελλ. cet. manuscr. Phrynichi. Πανελλῆσι Par. 3.

V. 529. ὑληκοῖται Hesiodaeum citat Eustath. ad Il. p. 1031, 45. p. 1265, 34.

V. 530. λυγρὸν] Pauci λυγρῶς. — μυλιόωντες] Par. μυλ-

stoteles. — Ceterum hanc significationem consentaneam esse et veteri poetarum Graecorum consuetudini et rusticorum iocorum rationi viderunt Goettl. Schoem. op. II. p. 223. Bergk. Lit. Gr. I. p. 926 not. 19 et p. 1020 not. 125. Sic Hesiodo cochlea est φερέοικος (v. 571), manus πέντοζος (v. 744), formica ἔδρις (v. 778), fur ἡμερόκοιτος (v. 605). V. Digamma p. 74. Minus recte Lobeck. Aglaoph. p. 850 hunc dicendi modum ad sacrum quendam stilum, etiam in oraculis graecis vulgatum, referebat. Εὐφρόνη quoque = nox (v. 560) ad idem genus dicendi pertinet. Cf. etiam adnot. ad Theog. 411.

V. 525. ἤθεσι] sedibus consuetis; Herodot. VII, 75, 125. V. Ruhnk. ad Callim. Del. 297 et Koen. ad Greg. p. 495.

V. 526. οὐδέ οἱ] Correpta γὰρ syllaba ante οἱ, quod habet digamma, indicium esset serioris aetatis. — Quod sequitur δείκνυ vix potest pro imperfecto haberi, si vel maxime Hermanni coniecturam οὐδέ οἱ veram habeas. Adstipulatus est Bergk. ad Sapph. fr. 5, breviorē formam δείκνυ Aeolensium more pro δείκνυσι

poetam adhibuisse exponens. V. etiam Ahrens. Dial. p. 138. An. Oxon. IV. p. 352, 14 οἱ Αἰολεῖς ἀποβολῇ τοῦ σ ἐπὶ τούτων τὰ τρίτα ποιοῦσι οἶον τῆθς τῆθη, δίδως δίδω, ζεύγνως ζεύγνυ Herodian. II. p. 210. Hartel. Zeitschr. Oestr. G. 1876 p. 628. — De totius loci natura a stilo Hesiodaeo discrepante v. Steitz. p. 137. Digamma p. 72.

V. 527. κνανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε] Aethiopum terram poeta intellexisse videtur. V. Herod. II, 24 τὰ ἄνω τῆς Λιβύης.

V. 528. Πανελλήνεσσι] Sic Graeci, ut videtur, apud Homerum audiunt Il. II, 530 versu sublestae fidei (v. Thucyd. I, 3), vel sic tamen diverso modo. Nam Homerum non Graecos omnes Πανελλήνας dicit, sed adiunctis Achivis Πανελλήνας καὶ Ἀχαιοὺς. Sed v. Strabon. VIII. p. 370. Hesiodus etiam v. 653. Graeciam totam dixit Ἑλλάδα, si hic versus ab Hesiodo profectus est. V. de Πανελλήνοι O. Müller. Aegin. p. 19. 155. Alia quaedam vocabuli Πανελλήνων exempla protulit Bergk. Comment. de reliq. com. Att. p. 23.

V. 530. μυλιόωντες] V.

φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
οἳ σκέπα μαιόμενοι πικινούς κενθμῶνας ἔχουσι,
καὶ γλάφῳ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῶ ἴσοι,

λιόωντες, Crates, Br. μαλκίωοντες. V. Procl. et Etym. M. p. 594, 46.

V. 532. Male Br. οἳ σκέπα μαιόμενοι — ἔλωσι. Hermannō vero οἳ i. e. ἐκείσε sufficiebat.

V. 533. Hermannus: τοὶ δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι, quod recep. Schoem. Fl. Sed cf. quae monuit Lehrs. Wiss. Mon. I. I.

Procli scholion: *μυλιόωντες δὲ διεστραμμένοι καὶ συγκαμφθέντες ὑπὸ τοῦ κρύους, ἢ τὰ χελλή κινούντες ὑπὸ τῆς ψυχρότητος. Κράτης δὲ γράφει μαλκίόωντες. Cf. Etym. M. p. 594, 96, ubi nostrum scholion exscriptum est. De re ipsa v. Lennep.: „Equidem, quin μυλιῶν etiam significare possit manducare non intercedo: frustraneam illam operam (quod voluerat Goettl.) verbo indicari nego. Videtur mihi quoque designari maxillarum motus, quamquam diversus ab eo, qui frigore in hominibus excitatur. Scilicet indicari puto, quod in efferatis aliqua de causa animalibus saepe observare liceat, ut maxillis motis haud sine stridore frendeant. Memor huius rei fuit in apri Calydonii descriptione Ovid. Met. VIII, 287. 370. Bovis e rabie tremorem frendoremque memorat Vegetius Art. Veter. III, 31. Quasdam autem feras frigore saevius efferari certum est. Tum autem omnes ingruentem in se vehementiorem imbris, nivis vel grandinis procellam, impatientius ferunt, idque adeo declarent rostri motu, circa quam molliorem ac nudiore corporis partem, crebris a procella ictibus verberatam, maxime dolorem sentiunt, unde etiam incurvantes se caput demittunt (infra v. 533 seq.). Observavi ipse id nonnunquam in cane, quocum venabar, tali forte tempestate ingruente.“ Ceterum de μαλ-*

κίῶν v. Arat. v. 293 et Schol. Nicand. Ther. 382.

V. 532. οἳ] De toto loco disputavit Brugman. de problemate etc. p. 18, qui οἳ plurali pronominis significatione = sibi quaerentes vertendum et post μέμηλεν maiorem distinctionem adhibendam esse monuit. Hermann. op. VI. p. 240 οἳ σκέπα μαιόμενοι = ἐκείσε, οὐ κενθμῶνας ἔχουσι esse exposuerat. Utraque autem interpretationis via nec simplex nec necessaria videtur esse. — Ceterum de γλάφῳ et νίφα (v. 535) v. Ahrens. dial. Aeol. p. 108. — νίφα et ἀλενόμενοι νίφα λευκήν citat Choerob. apud Bekk. an. p. 1229. V. Herodian. II. p. 664. Etym. M. p. 606, 20. Digamma p. 68 seq.

V. 533. *τρίποδι βροτῶ]* Vossius: Gleich sind auch die Menschen dem Dreifuss, dem sich der Rücken verbog und das Haupt zum Boden herabschaut. Legit igitur βροτοὶ cum L. Wachlero (τότε δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι) et Passovio, quod ne unus quidem codicum praebet. Sed φοιτᾶσιν cum non facile aliter possit intellegi quam de hominibus, ne opus quidem est hac emendatione. Τρίπους βροτός prae ceteris populis Graecis Boeotis, quibus Sphingis aenigma in animo haerebat, est senex, qui baculo tanquam tertio utitur pede. Eadem imagine Aeschylus usus est Agam. 79:

οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας ὄραται,
τῷ ἱκελοὶ φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκῆν.

535

καὶ τότε ἔσασθαι ἔρυμα χροός, ὡς σε κελεύω,
χλαῖνάν τε μαλακῆν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
στήμονι δ' ἐν καύρῳ πολλὴν κρόκα μηρῦσασθαι·
τὴν περιέσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα·
ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοῶς ἴφι καταμένοιο
ἄρμενα δήσασθαι, πῖλοις ἐντοσθε πνυάσας.

540

V. 534. ὄντ' Schoem. Fl. — νῶτ' ἔαγη Benti. Voluit sine dubio etiam sequentia pro versus ratione mutare.

V. 535. ἀλευόμενοι Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I. p. 174.

V. 536. Ἔσασθαι ἔρυμα Fl.

V. 537. χλαῖνάν τε] Sic M5. Vat. Vat. 2. al. Alii cum V2. χλαῖναν μὲν, quod receperunt editores.

V. 538. V. Gramm. in Cram. Anecd. Ox. I. p. 297. Schol. Ven. II. XI, 601.

V. 539. περιἜσασθαι Fl.

V. 541. Ἰφι Fl.

τὸ δ' ὑπέργησεν — τρίποδας
μὲν ὁδοὺς στείλει; v. quem
Wellauerus illic laudavit Seid-
ler. ad Eur. Troad. 228.

V. 534. οὗτ' ἐπὶ νῶτα
ἔαγε] Hoc mire dictum est pro:
cuius flexa senectute cer-
vix est. Nonn. Dion. VII, 41:
ἄρκιον οὐ πέλε γῆρας, ὅπερ νεό-
τητα μαραίνει, Καὶ βραδὺν ἄν-
δρα τίθησι κάτω νεοντα καρή-
νω, Κυφὸς ὅτε τρομερῆσι πε-
ρισσοπέδεσι πορείαις Γηροκόμῳ
βαρύνοντος ἐρείδεται ἠδέϊ βάρ-
τῳ. Corn. Gall. I, 217—219:
Nec coelum spectare licet, sed
prona senectus Terram, a qua
genita est et reditura, videt.
Fitque tripes prorsus quadrupes,
ut parvulus infans, Et per sor-
dentem flebile serpit humum.

V. 535. φοιτῶσιν] Cf. Pro-
cli scholion: δι' ἂν δηλοῖ τοὺς
θήρας καταλαμβάνειν σκέπασμα
ζητούντας ἢ τοὺς κενθμῶνας
τοὺς θαμνώδεις ἢ τὸ ἄντρον τὸ

γλαφυρὸν καὶ πέτρινον, τὴν νι-
φάδα φεύγοντας, εὐκότας γέ-
ροντι τρίποδι· τρίπους γὰρ ὁ
βακτηρεῖα χρώμενος. οὗτος κέ-
καμπται μὲν τὰ νῶτα, κυπτάξει
δὲ εἰς γῆν.

V. 536. ἔρυμα χροός] Hom.
II. IV, 137: μέτρης δ', ἣν ἐφό-
ρει, ἔρυμα χροός.

V. 537. τερμιόεντα χι-
τῶνα] Hom. Od. XIX, 242. V.
Eustath. ad Od. p. 1864, 2
τερμιόεντα χιτῶνα γεωργῶ πρό-
ποντα, ὄλω τῷ σώματι συν-
απαρτιζόμενον (i. e. tunicam
talarem). Non diversa videtur
κατωνάκη fuisse apud rusticos
Dorienses; v. Müller. Dor. II.
p. 41. Welcker. prolegg. ad
Theognid. p. XXXV.

V. 541 seq. πέδιλα βοῶς —
πῖλοις — πνυάσας] Sic
Laertes rustico vestimento usus
apud Hom. Od. XXIV, 228:
περὶ δὲ κνήμησι βοείας κνημίδας
δαπτὰς δέδετο.

πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὅπότ' ἂν κρύος ὄριον ἔλθῃ,
 δέρματα συρράπτειν νεύρω βοός, ὄφρ' ἐπὶ νῶτῳ
 ἵετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην· κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν 545
 πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὐατα μὴ καταδεύῃ·
 ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται Βορέαιο πεσόντος·
 ἠῶος δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστεροέντος
 ἀῆρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·

V. 543. ὅπότ' ἂν] Sic M5. alii. Ceteri codd. ὅποτε. ἔλθου
 Par. 3.

V. 544. νῶτῳ] Br. ex Moschop. ἄμφ.

V. 546. πῖλον Par. 3.

V. 548—553. delevit Br. e sententia Ruhnkenii, inclusit
 Benti. Herm. facta post πέλεται v. 547 plena positura sic totum
 locum constitui iubet: Βορέω δὲ πεσόντος Ἀῆρ πυροφόροις — ἔρ-
 γοις Ὅστε — ἀεναόντων, Ἰφροῦ — θυέλλῃ, Ἄλλοτε — ἄλλοτε δ'
 εἰσιν ἠῶος γ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστεροέντος. Versum 553
 esse alius rhapsodi dicit pro versu 547: ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλε-
 ται δειλοῖσι βροτοῖσι Πυκνὰ Θρηϊκίον Βορέω νέφεα κλονέοντος.

V. 549. ἐπὶ ἔργοις Fl. — Unus Ambrosianus πυροφόρος ἐντέ-
 ταιται, sed correctum est. Selencus pro πυροφόρος ὄμβροφόρος.
 πυροφόροις coni. Herm. recep. Steitz. p. 150.

V. 544. δέρματα συρρά-
 πτειν νεύρω βοός] Haec est
 illa διφθέρα Helotarum apud
 Spartanos, quae aliquanto differt
 a σισύρα (v. 537); cf. Müller.
 Archaeol. p. 422.

V. 546. πῖλον] Alias κυνήν,
 ut apud Hom. Od. XXIV, 231.
 De forma κυνής Boeotorum v.
 Theophrast. Histor. pl. III, 9.
 Cf. Müller. Archaeol. p. 424.

V. 547. πεσόντος] Ces-
 sante Borea voluit Spohnius,
 ut cadente Euro apud
 Livium XXV, 27. Verg. Ge. I,
 354. Sic Hom. Od. XIX, 202,
 quem locum Hermannus lauda-
 vit: τῇ τριςκαιδέκτῃ δ' ἄνεμος
 πέσε. Sed apud eundem Home-
 rum Od. XIV, 475 minus certa
 videtur haec significatio: νῦξ δ'
 ἄρ' ἐπῆλθε κακῆ, Βορέαιο πεσόν-
 τος, Πηνυλῆς· ἀντάρ ὕπερθε
 χιῶν γένετ' ἠῶτε πάχνη, Ψυχρὴ,
 καὶ σακέσαι περιτρέφετο κρυ-
 σταλλος. Sic κεραννοῦ πεσόν-
 τος, σκηπτοῦ πεσόντος, de qui-
 bus videndus est Dorvillius

ad Char. p. 64. Porro apud
 Pindar. Ol. II, 40: πένθος δ'
 ἐπίτνει βαρῶ, et Aeschyl. Pers.
 759 seq.: ἔργον, οἶον οὐδέπω
 τόδ' ἄστν Σούσων ἐξεκείνωσεν
 πεσόν. Euripid. El. 639: τούν-
 θένδε πρὸς τὸ πίπτον αὐτὸς
 ἐννοεῖ. Non dubium igitur
 videtur πίπτειν hic habere non
 passivam, sed activam significa-
 tionem, quasi ἐμπεσόντος vel
 ἐπιπεσόντος dixisset (Herodot.
 VI, 44). Proclus: πνεῖ γὰρ
 ἀπὸ ὑψηλοτέρων ὁ Βορέας, ὃ
 δηλοῖ τὸ πεσεῖν. Moschop.: πε-
 σόντος ἀντὶ τοῦ καταπνεύσαντος.

V. 549. μακάρων ἐπὶ ἔρ-
 γοις] Μάκαρες locupletes
 sic simpliciter apud Homerum
 non dicuntur; nam Il. XI, 68.
 Od. I, 217 versu sequente addi-
 tur, cur sic dicatur homo; est
 indicium recentioris aetatis, ut
 ἀῆρ πυροφόρος, nubes fecun-
 da, quae triticum procreat.
 Ἀῆρ hic pro αὔρα, quae a flu-
 minibus surgens modo in nubem
 cogitur et pluvium emittit, modo

ὄστε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἄπο ἀενάοντων, 550
 ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεῖς ἀνέμοιο θυέλλη,
 ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησι
 πυκνὰ Θρηκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος.
 τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἰκόνδε νέεσθαι,
 μήποτε σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψη, 555
 χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατὰ θ' εἴματα δεύσῃ.
 ἀλλ' ὑπαλεύσθαι· μεις γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
 χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
 τῆμος τῶμισυ βουσίν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλεόν εἴη

V. 550. ὄστ' ἀρυσσάμενος Gerhard. Lect. Apoll. p. 176.
 — ἀενάοντων] M5. Par. m. II. V1. αἰὲν ἰόντων. Vat. αἰὲν
 ναόντων. Ceteri, ut Par. m. I, αἰεναόντων. αἰὲν αόντων Par. 3.,
 sed marg. γε. ναόντων.

V. 552. ποτὶ ἔσπερον] Hiatus forte digamma excusatur.
 V. Digamma p. 40 not. 18.

V. 554. Φέρον — Φοικόνδε Fl.

V. 554—558 secundum Lehrsius quartum decimum, v.
 559—560 quintum decimum, v. 564—570 sextum decimum, v. 571
 —581 septimum decimum praeceptum efficiunt.

V. 555. μήποτ' οὐρανόθεν V1. Vat. 2. — μήποτε οὐρανό-
 δεν Par.

V. 556. καὶ εἴματα pro κατὰ θ' εἴματα conii. Pal. καὶ Φε-
 ματα Fl. — χρῶτα δὲ Par.

V. 559. τῶμισυ] Sic cum Eustath. ad II. p. 245, 37 Par.
 Par. 3. Gal., τῶμισυ βουσίν ἐπὶ δ' ἀνέρι πλεόν V1. Vat. 2. (in
 hoc corr. θῶμ.), τόμισυ M5. Vulgo θῶμισυ, ut Procl., Mosch.
 et Tzetza. — Porro βουσίν ἐπὶ δ' M5. Vat., βουσίν ἐπ' V2. alii.
 Pro δὲ πλεόν Par. τὸ πλ. Br. Herm. βουσίν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλεόν
 εἴη e G., quod receperimus pro βοῶσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλεόν.
 ἐπὶ δ' ἀνέρι πλεόν Par. 3.

ventis vehementioribus dissipa-
 tur. V. Herodot. II, 27: τῆς
 αἰθρῆς δὲ πέρι, ὅτι οὐκ ἀποπνέει
 (ὁ Νεῖλος), τῆνδε ἔχω γνώμην,
 ὡς κάρτα ὑποθέριμων χωρέων
 οὐκ οἰκός ἐστι οὐδὲν ἀποπνέειν.
 αἰθρη δὲ ἀπὸ ψυχροῦ τινος φη-
 λείει πνέειν. Hom. Odys. V,
 469.

V. 55. μεις] Haec vox legi-
 tur etiam Hom. II. XIX, 117.
 hymn. Hom. III, 11 al. Non
 recte Tzetza μεις, ὁ μῆν, Αλο-
 λικῶς, cum formam Ionicam
 fuisse constet. De etymo μῆν
 v. Curt. p. 311. Ceterum v.

Lascaris Gr. (Bas.) III. p. 373.
 Ex μενσ-σ oriundam esse docuit
 Rzach. Dial. p. 416.

V. 558. De προβάτοις vid.
 Schol. Ven. II. XIV, 124.

V. 559. τῶμισυ] De psilosi
 Aeolica vel Ionica v. adnot. ad
 Theog. 88.

V. 559 seq. τῶμισυ — ἀρ-
 μαλιῆς] Cato de re rust. 57:
 Familiae cibaria qui opus
 facient per hiemem triti-
 ci modios IV, per aestatem
 modios IV. Columella VI,
 3. Alleg. Lanzi.

ἀρμαλιῆς· μακρὰι γὰρ ἐπίροθοι εὐφρόναι εἰσί. 560
 [ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένοι εἰς ἐνιαυτὸν
 ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσόκεν αὐτίς
 γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνεῖκη.]

Εὐτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἡλείοιο
 χεμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ ἴα τότε' ἀστήρ 565
 Ἄρκτουρος προλιπὼν ἰερὸν ῥόον Ὀκεανοῖο
 πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀροκνέφαιος.
 τὸν δὲ μέτ' ὀρθογόνῃ Πανδιονίς ὄρωτο χελιδῶν

V. 560. εἰσίν Par. 3.

V. 561—563. Hi versus adiecti sunt postea. Delevit Br. e sententia Plutarchi. Secuti sunt Schoem. Koechl. Fl. Herm., qui antiqui Hesiodi eos habet, εἰσὶ ταῦτα φυλασσομένοις, ἰσοῦσθαι κτῆ.

V. 564. Propter digamma vocis ἐξήκοντα violatum conii. Fl. εὐτᾶν ἐξήκοντα (= *ἑξήκοντα*), postea autem codicis M5. lectione introspecta, qui εὐτᾶν δὴ praebet, ἦν δὴ *ἑξήκοντα*. V. Flach. Die beiden etc. p. 18 not.

V. 567. ἀροκνέφαιος] G. ἀροκνέφαος.

V. 568. ὀρθογόνῃ] Sic cum M5. Mess. Vat. G. Etym. M. p. 631, 4 Proclo recte Koechl. scripsit. ὀρθογόνῃ rel. codd. Goettl. Schoem. Lennep. Utramque lectionem norat Etym. M.: ἡ μεγάλως θρηνοῦσα ἢ ἡ ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡχοῦσα, quae verba excerptit Etymologus ex schol. Anon. ad h. v. Fuisse etiam, qui ὀρθογόνῃ praeferrent, tradidit Proclus.

V. 560. μακρὰι κτῆ.] μακρὰι γὰρ εὐφρόναι ἐπίροθοι εἰσίν. Ceterum hic locus est antiquissimus, quo εὐφρόνη dicitur pro νυκτί. V. adnot. ad v. 524.

V. 564. ἐξήκοντα] Bruma Hesiodi tempore erat XXIX. Decembr. (Julian.) atque hinc usque ad exortum Arcturi (Hesiodo d. XXIV. Febr.) proprie sunt LVII dies, non LX, ut hic ait Hesiodus. V. Ideler. Enchir. chron. I. p. 246 seq. De correctione acc. plur. τροπὰς v. adnot. ad Theog. 60.

V. 567. πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται] Idelerus l. l.: Der Spätaufgang des Arctur ist der letzte, nicht, wie der Dichter sagt, der

erste sichtbare Aufgang des Sterns in der Abenddämmerung. Solche Verwechslungen kommen auch anderwärts vor. Mirum tamen, si ita confudit cana antiquitas. Potius ita voluisse videtur poeta: προλιπὼν πρῶτον ἰερὸν ῥόον Ὀκεανοῖο παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀροκνέφαιος. — ἀροκνέφαιος] Haec vox comparanda erat cum Homericο νυκτὸς ἀμολγῶα Buttmanno Lexil. II. p. 45.

V. 568. Πανδιονίς] Nota fabula est de Procne, Pandionis filia, Terei uxore, quae in hirundinem mutata est. Cuius fabulae in Catalogo mentionem esse factam, ex Ael. V. H. XII, 20 colligendum est.

ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἱσταμένοιο.
τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἄμεινον. 570

Ἄλλ' ὅπότε ἄν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἄν φντὰ βαίνῃ,
Πληιάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
ἀλλ' ἄρκας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν.
φεύγειν δὲ σκιερὸς θάκος καὶ ἐπ' ἡῶ κοῖτον
ῶρη ἐν ἀμῆτου, ὅτε τ' ἡέλιος χροά κάρφει. 575
τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἰκαδε καρπὸν ἀγινεῖν,
ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴῃ.

V. 569. *Ἰέαρος* Fl.

V. 570. *περιταμνέμεν*] Sic M5. (m. II) Vat. *περιτεμνέμεν*
Mess. (et Par. 3.) al., quod placuit Koehl. Praeferenda autem
est forma Dorica. V. Rzach. Dial. p. 361. Cf. anim. ad v.
422. — *Φοῖνας* Fl.

V. 571. *βαίνῃ* Gal. — *φερέφοικος* Fl.

V. 572. *Φοινέων* Fl.

V. 574. *ἡῶ κοῖτον*] For. *κοῖτον ἐπ' ἡῶ*.

V. 575. Pauci cum Tzetzā *κάρφει*.

V. 576. *ἀγινεῖν*] Sic Par. 3. V1. 2. Gal. Vulgo *ἀγείρειν*.
— *Φοῖκαδε* Fl.

V. 577. Pauci ὄρθρου. — Pro εἴῃ Herm. hic et v. 606 εἴῃ,
quod receperat Goettl.

V. 570. Omnem uvarum cu-
ram ad Arcturi cursum meti-
untur; v. Platon. Legg. VIII.
p. 844.

V. 571. *φερέοικος*] V. ani-
madvers. ad v. 524. Ὁ μὲν Θράξ
Διονύσιος ἔλεγε φερέοικον τὸν
κοχλίαν· ἐπιτιμῆσαι δὲ φησὶν
αὐτῷ τινα τοῦτο λέγοντι Ἀρκά-
δα, εἶναι γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸν
φερέοικον ὄραῖν (Heins. ὄραῖν)
μελίττη ἰοικότα, σμικρότατον,
κάρφει καὶ συρφετὸν ἐαυτῷ συν-
άγοντα, στεγοποιεῖσθαι διὰ τοῦ
χειμῶνος, βαίνειν δ' ἀνὰ τὰ
φντὰ θέρους· τὸν δὲ κοχλίαν
μὴ φαίνεσθαι θέρους, ἀλλ' ὅπ-
ταν ὄμβρος γένηται, ἀναδύμε-
νον φαίνεσθαι διὰ τῶν φντῶν
βαίνειν, ἔλκοντα τὸ κοῦφον ἐξό-
πισθεν ὄστρακον. Proclus. V.
etiam Athen. II. p. 63 B. Cf.
Etym. M. p. 790, 34. Inde ab

antiquo poeta apud Ciceron.
de divin. II, 64 dicitur herbi-
grada, domiporta. Fuerunt
tamen qui φερέοικον testudi-
nem intellexerent (v. Etym. M.
l. l.).

V. 572. *Πληιάδας φεύ-
γων*] Quando cochlea calorem
vitatura foliorum umbram se-
ctatur. — *τότε δὴ σκάφος*] *non amplius circumfodi vi-
tes debent.*

V. 574. Noli captare umbras
arborum neve dormiendo auro-
ram exspectare; haec enim con-
cessationes attrahunt corpus;
contra vero necesse est, ut fe-
stines. Nam si cum exorta au-
rora opus aggressus fueris, ter-
tiam eius partem iam pro facto
habeas. Haec omnia observa-
verat Columella I, 31.

ἥως γὰρ ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.

[ἥως τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·

ἥως, ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου 580
ἀνθρώπους, πολλοῖσι τ' ἐπὶ ζυγὰ βοῦσι τίθησιν.]

· Ἥμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχέτα τέττιξ

V. 578. ἥως γὰρ ἔργοιο] Sic reposuimus pro lectione codd. et edd. γὰρ τ' ἔργοιο. V. Digamma p. 48 seq. — ἀπαμείρεται Eustath. ad Π. p. 1243, 23. ad Od. p. 1766, 53; ex ἀπομείρεται corr. Gal. V. ad Theog. 801.

V. 579—581 eiecit Steitz. p. 140. Secutus est Fl.

V. 579. προφέρει δὲ τε ἔργου Bentl.

V. 581. πολλοῖσι τ' ἐπι] Sic M5. Mess. Par. Vulg. πολλοῖσι δ' ἐπι.

V. 582—596 secundum Lehrsium octavum decimum, V. 597—600 undevigesimum, V. 600 (ἀντὰρ ἐπὴν δὴ), 601, 604—605 vigesimum, V. 606—608 vigesimum primum, V. 609—617 vigesimum secundum praeceptum efficiunt. — ἤχέτα Pal.

V. 580. πολέας ἐπέβησε κελεύθου] De sensu verborum v. Procli comment.: πολλοὺς μὲν ἐπέβησε κελεύθου, πολλοὺς δ' ἡγειρεν εἰς τὸ βοηλατεῖν.

V. 582—596. V. Lehra. p. 205: „Summo aestatis calore umbras quaere et genio indulgeas.“

V. 582. Plinius H. N. XXII, 22: Venerem stimulare in vino (scolymum) Hesiodo et Alcaeo testibus, qui florente ea cicadas acerrimi cantus esse et mulieres libidinis avidissimas virosque in coitum pigerrimos scripsere, velut providentia naturae hoc adiumento tunc valentissimo. Cf. fragm. 24. Sed vide, quam incertus hic auctor sit Plinius. De scolyimo in vinum iniiciendo ne verbum quidem Hesiodus neque is, quem praeterea huius rei testem adsciscit, Alcaeus. Accedit, quod idem Plin. H. N. X, 62 ne mentione quidem Alcaei iniecta sic: viros avidiores Veneris hieme, feminas aestate Hesiodus prodidit.

Quare Goettl. putabat, versus duos, qui apud Proclum sequuntur: ἀνθεῖ δὲ καὶ ὁ σκόλυμος, νῦν δὴ μιαινώταται εἰσι γυναῖκες, λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄξει, esse alicuius comici, non Alcaei, quem tam serviliter imitatum esse Hesiodum non credebatur. Comicos enim Hesiodi memores fuisse ex Aristophane intellegi, qui Avv. 709 eleganter imitatus sit Hesiodum Oper. 448. Sed verba corruptissima Procli sanaverunt critici. Cf. Alcaei fr. 39. Bergk. Ceterum Hesiodus imitatus est Hom. II, III, 151 seq., Hesiodum Nicand. Ther. 779, qui habet Σείριος ἄξει, ut Hes. Scut. 397. — Ceterum de ἡχέτα cf. Eustath. p. 75, 30 et scholion: ἡχέτα ἢ ἡχητικός· Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων ἐστὶν ἰδιωμα. Idem observaverunt Ahrens dial. Aeol. p. 109. Bergk. Lit. Gr. I. p. 853. Hinrichs. de vest. Aeol. p. 96. Rzach. Dial. p. 396. V. εὐρύσπα Ζεὺς Theog. 514. Oper. 229. 239. 281. ἀνάκητα Προμηθεὺς Theog. 614. Ἐρμάων ἀνάκητα fr. 46. ἡχέτα τέττιξ Oper. 582. Scut. 393.

δενδρέω ἐφεξόμενος λιγυρὴν καταχευέει' αἰοιδὴν
 πυκνὸν ὑπὸ πετρύγων, θέρους καματώδεος ὄρη,
 τῆμος πιόταται τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος, 585
 μαχλόταται δὲ γυναικες, ἀφανρότατοι δέ τε ἄνδρες
 εἰσίν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄξει,
 ἀναλέος δέ τε χρῶς ὑπὸ καύματος· ἀλλὰ τότ' ἦδη
 εἶη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλιος οἶνος,

V. 583. καταχευέει'] Sic M5. Vat., Gaisf., al. Ceteri edd. cum Moschop. ἐπιχευέει'.

V. 584. πυκνόν] G. πυκνῶν.

V. 585. Φοῖνος Fl.

V. 586. δέ τε ἄνδρες] Sic V2. al. Sed M5. Vat. Vat. 2. Par. Par. 3. δέ τοι. V. animadv. ad v. 409.

V. 587. κεφαλὴν τε καὶ M5.

V. 588. τε commode hic abesset. V. Herm. Orph. p. 757. Spitzner. de vers. her. p. 96. La Roche H. Unters. p. 41. — ἀλλὰ τότ' εἶη (om. v. 589—596 et v. 597 script. δμῶσιν ἐποτρύνειν) Fl. e conl. Pal. ἀλλὰ τόθ' ἦδύ conl. Hecker.

V. 589. βίβλιος] Sic M5. Vat. V2. al.; βύβλιος alii, ut Vat. 2.

ἱππλόατα Κήνξ (sive κήνξ) fr. 168. ἱππόα Περσεύς Scut. 216. ἱππόα Νέστωρ fr. 45. μητίετα Ζεὺς Theog. 56. 520. 904. 914. Oper. 104. Scut. 33. 383. νεφεληγερέα Ζεὺς Theog. 558. Oper. 53. — De synizesi δενδρέω v. 583 v. adnot. ad v. 129.

V. 583. δενδρέω] V. ad Theog. 216.

V. 586. V. Arist. Probl. IV, 28.

V. 589. πετραίη τε σκαή] Correptionem syllabae τε ante σκ molestam esse exposuerunt La Roche Hom. Unts. p. 43. Rzach. Unts. p. 37. Cf. etiam adnot. ad Theog. 345. Sed cum codex egregius M3. lectionem πετραίη σκιὴ offerat (producta priore syllaba in σκιῇ), primigeniam mensuram vocis σκιῇ = σκιῇ, quam de radice ski olim derivabat Curtius, hoc uno loco apparere probabile est. V. Flach. Die beiden etc. p. 16 not. 8. De producta vocali in ἀνίην Theog. 611, ἀεργίη Oper.

211, ἀνολβίη Oper. 319, Ἰστίην Theog. 454 disputavit Rzach. Dial. p. 364. V. Hartel. Stud. III. p. 40. — ἀλλὰ τοι ἦδύ πετραίη σκική καὶ βίβλιος οἶνος conl. A. Nauck. coll. Hippon. fr. 35, 5 B.

V. 589. βίβλιος οἶνος] Athenaeus I. p. 31 A cum Epicharmo (cf. Etym. M. p. 197) Thracicum a montibus biblinis in Thracia, Demus vero Delius ap. Steph. Byz. et Simus ap. Etym. M. l. l. Naxium vinum, dictum ita a fluvio Biblio, intellexerunt. Atque hos (siquidem alter ab altero differt) videtur Proclus secutus esse, ab Holstenio recte sic emendatus: οἶνον βύβλιον (sic enim Proclus), ὃν οἱ Νάξιοι παρ' ἀντοῖς γεωργεῖσθαί φασι παρὰ ποταμὸν οὕτω καλούμενον. [Βίβλιον Steph. B., Βιμβλίην Etym. M.] Hoc igitur longe praeferendum esse puto, cum Naxus insula celeberrima fuerit sedes Bacchi apud Graecos culti. E fabula, quam Aglaio-

μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων, 590
καὶ βοῶς ὕλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκνίης,
πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἰθροπα πινέμεν οἶνον,
ἐν σκιῇ ἐξόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
ἀντίου ἀκράεος Ζεφύρου τρέφαντα πρόσωπον,
κρήνης τ' ἀεναίου καὶ ἀπορρύτου, ἦτ' ἀθόλωτος. 595
τρὶς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἴμεν οἶνον.

V. 590. σβεννυμενάων] In antiquis exemplaribus ζβεννυμενάων scriptum esse testatur Eustath. ad Hom. p. 217. p. 1260. 7. Cf. adnotat. ad Theodos. p. 225.

V. 594. ἀκράεος] Sic M5. V2. al., εὐκράεος Vat. Vat. 2. V1., al. Porro ἀνέμον pro Ζεφύρου habent Par. G. — πρόσωπον est lectio M5. al. Quid Vat. habeat, non indicavit Lanz. Alii πρόσωπα, ut Par. Par. 3. Vat. 2., quod rec. editores.

V. 595. ἀεναίου M5. Par. 3. al.

V. 596. τρὶς ὕδατος] Sic Gal., Vat. 2. al. et Boiss. Vulgo τρὶς δ' ὕδατος. Hermannus vero, qui hunc versum cum antecedente coniungendum esse putat, τρεῖς ὕδατος κτλ. Sed otiosum prorsus esset ὕδατος post κρήνης. — ἴμεν Par.

stheneas, Naxicorum scriptor (Hygin. Astron. I, 17), tradidit, Naxo in Etruriam propagatum esse Bacchi cultum probabile est.

V. 590. μᾶζά τ' ἀμολγαίη] Est panis bene coctus, in quo ἀμολγὸς (ἀκμή) coquendi recte observatus est; v. Gramm. ap. Cramer. Anecd. Ox. I. p. 82: καὶ Ἡσίοδος μᾶζαν ἀμολγαίην τὴν ἀκμαίαν πρὸς τὸ φαγεῖν. Athen. III. p. 116: Ἐρατοσθένης δὲ ποιμενικήν, Καλλίστρατος δὲ τὸν τυρόν. Procl. et Etym. M. Butt. Lexil. II. p. 45. Praeterea scripsi μᾶζα ex regula grammaticorum, quos laudavi Allgem. Lehre v. Accent p. 145. Accedat Herodian. περὶ διχρόνων ap. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 288: μᾶζα ἐκτεῖνον τὸ πρὸ τοῦ διπλοῦ ᾄ. Cf. Lentz. II. p. 11 et Lobeck. Paral. II. p. 405. — σβεννυμενάων] quae non iam lactantes sunt. Hippocr. de aer. et aq. p. 18: τὰ παιδία

ἀδύνατοι τρέφειν εἰσὶ τὸ γὰρ γάλα ἀποσβέννεται ἀπὸ τῶν ὕδατων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτετραμνίης. Galenus saepius γάλα σβέσαι. Aeschyl. Ag. 958: ἔστιν θάλασσα, τίς δὲ νιν κατασβέσει;

V. 591—595. Hi versus ab alio rhapsodo additi esse videntur.

V. 595. laudatur a Plut. Symp. VIII, 5 sine τ' post κρήνης. Hermannus malam repetitionem, quae inest in versibus 589 et 591. 592, eo removeri posse putabat, si eiectis vocibus ἐπὶ δ' αἰθροπα — ἐξόμενον scriberetur κεκορημένον et τρέφαντι. Illum enim, cui πετραίη σκιή non placuisset, ante ἀλλὰ τότε εἶη scripsisse.

V. 596. τρὶς ὕδατος] V. Plut. Symp. III, 9. Non opus est, ut hic versus coniungatur cum antecedentibus: nam regulam quandam peculiarem is continet, debere qui vinum bibere velit unam vini partem tempe-

Δμωσί δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῆ σθένος Ἰαριάωνος,
 χάρω ἐν εὐαίῃ καὶ ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
 μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν· αὐτὰρ ἐπὴν δὴ 600
 πάντα βίον κατάθῃαι ἐπάραμενον ἔνδοθι οἴκου,
 [θῆτά τ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἐριθον
 δίξεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἐριθός·
 καὶ κῦνα καρχαρόδοντα κομῆν· μὴ φεῖδες σίτου·
 μὴ ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρημάθ' ἔληται.] 605
 χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν, ὄφρα τοι εἴη

V. 597. ἱερὸν Par.

V. 598. Ἰαριάωνος] Sic cum A. Nauck. Mél. III. p. 235 seq. Hartel. Zeitsch. Oestr. Gymn. 1876 p. 623 scribendum est. Vulg. Ἰαρίωνος. V. 609. 615. 619.

V. 599. εὐαίῃ Par. al. Probat Spitzn. de vers. her. p. 43. εὐαίῃ Goettl.

V. 601. ἔνδοθεν Par. al., quod praeferebat Koechl. ἔνδοθι Φοίκου Fl.

V. 602—603 eiec. Schoem. v. 602—605 eiec. Steitz. p. 143. Schoem. p. 52 Fl. Dubium non videtur esse, quin v. 602—605 ex alio conexu male huc traieci sint, cum v. 606 optime cum v. 601 cohaereat.

V. 602. θῆτά τ'] Graevius cum A. sine τ'. Unus cod. apud Lanz. θῆτα δ'. Steph. θῆτ' ἄοικον, ut Procli lemma.

V. 605. ἀποχρημάθ' Par.

V. 606. δ'] Par., Procli lemma et Vat. 2. τ'. — Heyn. ad II. XI, 773 cur spurium habeat, nescio.

rare cum tribus partibus aquae idque esse sanissimum. Paulo aliter Aristoph. Equit. 1187: ἔχε καὶ πιεῖν κενραμένον τρία καὶ δύο, ubi cf. Berglerum. Alcaeus fr. 41 B.: ἔγγχε κίοναις ἓνα καὶ δύο Πλείαις. Ceterum cf. scholion Procli: ἐν Διδύμοις διὰ τὸ θέρος καὶ διὰ τὸ καταψύχειν τρία πίνειν ὕδατος καὶ ἐν οἴνῳ.

V. 598. φανῆ σθένος Ἰαριάωνος] IX. Jul.; v. Ideler. I. p. 247. Σθένος Ἰαριάωνος epica paraphrasis, ut ἴς Τηλεμάχιο, βίη Ἡρακλήετη.

V. 599. ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ] Orbem areae antiquae intellegit, quem boves calcant. V. Senec. Quaest. Nat. I, 2. Nisi

Hesiod. ed. Götting.

de calcando per pedes pecorum frumento intellexit.

V. 600. μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν] Constr. μέτρῳ δὲ τὸν σίτον ἄγγεσιν ἐγκομίσασθαι.

V. 602. θῆτα] θῆς hic multum differt a δμωσί, est enim vilicus, i. e. custos fructuum (Cic. Verr. III, 50), atque ἐριθός, quae deinceps sequitur, vilica. De utroque v. Caton. de R. R. 5. 142. 143. θῆς ἄοικος est vilicus, qui non habet familiam.

V. 604. Verg. Ge. III, 404: Nec tibi cura canum fuerit postrema.

V. 605. ἡμερόκοιτος] V. animadvers. ad v. 524. Oropian. Hal. II, 408.

βουσι καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. ἀντάρ ἔπειτα
 δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα καὶ βόε λῦσαι.

Εὐτ' ἂν δ' Ὀραίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
 οὐρανόν, Ἄρκτουρον δὲ ἴδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἥώς, 610
 ᾧ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδραπε οἰκαδε βότρως.
 δεῖξαι δ' ἡλίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας·
 πέντε δὲ συσκιᾶσαι, ἕκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
 δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. ἀντάρ ἐπὴν δὴ
 Πληιάδες θ' Ἰάδες τε τό τε σθένος Ὀραίωνος 615
 δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
 [ῥαίου· πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἶη.]

V. 609 seq. ἔλθοι — ἐσίδοι Par. Par. 3. — Ὀραίων hic et v. 616 codd. et add.

V. 610. τῆ ἴδῃ] Sic pro vulg. τ' ἐσίδῃ scribendum est, ut Theog. 82 γεινόμενον τε ἴδωσι. V. Digamma p. 53. Hartel. Zeitsch. Oestr. G. 1876 p. 638. Cf. etiam hymn. Hom. II, 77 et 163 ἢ δ' ἐσιδοῦσα pro ἢ δὲ ἰδοῦσα, et quae exposuit Eberhard. Sprache d. hom. Hymn. II. p. 34. — τε ἴδῃ Fl.

V. 611. ἀποδρέπειν Par. V1. Vat. 2. Fortasse ἀποδρέπεν voluit, Dorico infinitivo. — Φοίκαδε Fl.

V. 612. τ'] abest a G.

V. 613. Ἐκτω Fl.

V. 614. Διωνύσου corr. ex Διονύσου Par. 3.

V. 616. ἀρότου] Male quidam codd., ut Vat. 2., ἀρότρου.

V. 607. ἐπηετανόν] est quattuor syllabarum, ut hymn. Hom. III, 113. Eadem synizesis vocalium ηε apparet etiam v. 263 βασιλῆες. V. Rzach. Dial. p. 376.

V. 610. Ἄρκτουρον] Die XVIII. Septembr.; v. Ideler. l. l. I. p. 247.

V. 612. Describitur vinum passum Varr. ap. Nonium c. 17 n. 16: Passum nominabant, si in vindemia uvam diutius coctam legerent eamque passii essent in sole aduri. Verius Columella XII, 39: Uvam praecoquam bene maturam legere: acina arida aut vitiosa reiicere in sole pandere

uvae et noctibus tegere, ne irrorentur. Plin. H. N. XIV, 8: Apud Graecos iure clarissimum nomen accepit, quod appellaverunt bion (ed. Spir. brion, scr. biblinon) ad plurimos valetudinum usus excogitatum. — Fit autem hoc modo: uvae paulum ante maturitatem decerptae siccantur acri sole, ter die versatae per triduum, quarto exprimuntur, dein in cadis sole inveterantur. Adde eiusdem Plinii XIV, 9, quo de diachyto vino docetur.

V. 617] Lehrsius l. l. p. 206: „Dann gedenke der Saat, und das Jahr möge schicklich, nach-

Εὖ δέ σε ναυτιλῆς δυσπεμφέλου Ἴμερος αἶρει,
 εὖτ' ἂν Πληιάδες σθένος ὄβριμον Ῥαρίωνος
 φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἠροειδέα πόντον, 620
 δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
 καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

V. 618. αἶρη] unus Vindobon. et G. Versum in animo habet Schol. Ven. II. XVI, 748.

V. 619. ὄβριμον] Sic Par. al. ὄμβριμον V1. Vat. 2. V. ad Theog. 140.

V. 620. ἠεροειδέα Fl.

V. 622. μὴ νῆας V1. Vat. 2. Par. — φοῖνοπι Fl.

dem alles gut besorgt, unter die Erde gehen.“ De forma *εἶη*, quam Lehrsius pro optativo verbi *εἶμι* habebat, adstipulatus est Foerstem. l. l. p. 43. V. quae contra monuit Rzach. Dial. p. 453 allegans Kühner. Gr. Über. I. p. 663. Goettlingius: „Atque ita quidem recte constituti sint totius anni conditi labores.“ Lennepius: „Si sic egeris, annus in operibus terra obeundis recte dispositus fuerit“ male supplens τῶν κατὰ χθονὸς ἔργων agriculturae praecepta. Schoemannus p. 52: „Nihil autem probabilius, quam, post proposita operum rusticorum praecepta, his etiam votum hoc addi, ut anni quoque tempestates operibus faverent et κατὰ χθός h. e. sic ut opus est, apte eveniant: nam nihil sibi optabilius esse agricolae omnes uno ore nobis affirmabant.“ Respuit coniecturam Schoemanni κατὰ χθός pro κατὰ χθονὸς Steitz. p. 143, qui versum non una parte laborantem cum Goettlingio eiiciendum esse monuit. Kappotas denique l. l. p. 37 scribendum esse πλειῶν δ' εἶτα χθονὸς ἀρμενος αἰεί ratus est. Cum πλειῶν de anno non usurpatum sit nisi ab Alexandrinis, velut a Callimacho Hymn. in Iov. 89. Lycophr. v. 201. 1039. Antipatro Sidonio Ep. XIII. v. 3 in Anal. Brunckii

II. p. 9, quin totus versus aetatis recentioris sit, dubitari nequit.

V. 618 — 694. Sequitur carmen de navigatione. V. Lehrs. p. 207: „Quae sequuntur de navigatione eo consilio facta esse, ut hoc modo intrarent, inde videtur apparere, quod hoc modo aptissime initium fit ab eo tempore, quo non navigandum sit: quod alioquin aliquid offensio- nis haberet. Nunc vero postquam rusticorum operum descriptio in Pleiadum et Orionis occasu et aratione tum aggredienda conclusa fuit, rectissime haec procedunt: sin navigationis cupido te tenet, hoc quidem tempus, quo Pleiades et Orion occidunt, navigationi non aptum est: sed tum, ut te commonui, agro opera danda.“ — V. 618 — 694 „Gedicht von der Schifffahrt“ Fl.

V. 620. φεύγουσαι] Magna pars Graecorum cum Boeotus stellarum imagines venationem Orionis, magni Graecorum Nimrodi, ita repraesentare putabant, ut Orio cum Sirio cane ἀρκτον, πηλειάδας (πληιάδας, columbas), ψάδας (suculas), πτωκάδα cet. persequeretur. Hinc illud φεύγουσαι Ῥαρίωνα. Iones vero plaustris (ἀμάξης) imaginem cum bubulco Boote in iisdem siderum sedibus videre sibi videbantur. V. Voss. ad Arat. 26.

[γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὡς σε κελεύω.]
 νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πνικάσαι τε λίθοισι
 πάντοθεν, ὄφρ' ἰσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν αέντων, 625
 χεῖμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθη Διὸς ὄμβρος.
 ὄπλα δ' ἐπάρομενα πάντα τεῶν ἐνικάτθεο οἴκῳ,
 εὐκόσμως στολίσας νηὸς περὰ ποντοπόροιο·
 πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
 αὐτὸς δ' ὠραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ· 630
 καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' ἐλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον
 ἄρομενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρῃαι,
 ὥσπερ ἐμός τε πατήρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
 πλωτίζεσκ' ἐν νηυσί, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ·
 ὅς ποτε καὶ τεῖδ' ἦλθε, πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας, 635

V. 623. eiec. Pal. Fl. Adversatus est Steitz. p. 154. 157.

V. 624. ἀλλά τ' pro νῆα δ' scripsit Fl. — Ἐερύσαι Fl.

V. 626. ἐκφερύσας Fl.

V. 627. ἐνικάτθεο] G. Vat. 2. Par. Par. 3. ἐγκάτθεο. —
 Φοίκα Fl.

V. 629. εὐφεργῆς Fl.

V. 630. ἔλθοι Par. V1. Vat. 2.

V. 632. ἐντύνασθαι, ἵνα οἴκαδε Heinrichius. — ἐντύνειν,
 ἵνα φοίκαθε Fl. e con. Pal.

V. 634. πλωτίζεσκ' ἐν] Ita V1., Gal., Dind. Vulgo πλω-
 τίζεσκεν.

V. 635. τεῖδ'] Doricum pro vulg. τῆδ' scribendum esse
 monuit Bergk. Lit. Gr. I. p. 1020 not. propter scholion Procli:
 καὶ οἱ λεξογράφοι Κρητῶν εἶναι τὴν φωνὴν ἀνέγραψαν.

V. 623. Hic versus ab eodem
 poeta adiectus esse videtur, qui
 aptiorem transitum parabat a
 carmine de agricultura ad novum
 carmen de navigatione.

V. 624. λίθοισι] V. Pro-
 cli scholion: „ἀνέλκειν οὖν τὴν
 ναῦν καὶ ἐδράζειν ἐπὶ τῆς γῆς,
 λίθοις πνικάσαντα κελεύει πάν-
 τοθεν, ἵνα μὴ σαλεύσωσιν οἱ
 ἄνεμοι τὴν ναῦν νεωκληθεῖσάν,
 καὶ καταξωσιν ἀντεχόντων παν-
 ταγόθεν τῶν ὑποστηριζόντων
 αὐτὴν λίθων· ὅπως δὲ μὴ σήπη-
 ται ὑμένη, δεῖν τὸν χεῖμαρον
 ἐξερύσαι.“ Male Goettlingius
 de εὐναῖς Homericis cogita-
 verat.

V. 626. χεῖμαρον] εὐδιαῖον
 secundum Proclum.

V. 627. ὄπλα] non solum
 funes, sed etiam remos.

V. 629. ὑπὲρ καπνοῦ] Cf.
 adnot. ad v. 45.

V. 633—642. Adiecti hi ver-
 sus serius esse videntur ab iis,
 qui non Cumanum, sed Boeotum
 fuisse Hesiodum ex ipsis eius
 versibus demonstrare et ita qui-
 dem demonstrare vellent, ut
 Ascram, in qua natus fuisset,
 reliquisset et alio secessisset, Or-
 chomenum sine dubio, videre-
 tur. Cf. Twest. p. 57. Ean-
 dem sententiam invenies apud
 Steitz. p. 157, qui etiam v. 631
 —632 pro spuris habet, contra-
 riam apud Schoem. p. 52.

V. 635. τεῖδ'] in Boeotiam,
 ut putabat cum Proclo Goett-

Κύμην Αιολίδα προλιπών, ἐν νηϊ μελαίνῃ·
οὐκ ἄφενος φεύγων οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
ἀλλὰ κακὴν πενήνην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεςσι δίδωσι.
νάσσατο δ' ἄγγ' Ἐλικῶνος οἴζυροῦ ἐνὶ κόμῃ,
"Ἀσκηρ, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῆ. 640
Τύνη δ', ὧ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
ᾠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα.
[νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι,
μείζων μὲν φόρτος, μείζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωνιν ἀήτας.] 645
[εὐτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμόν,

V. 637. 638. delevit Br. e sententia Clerici. — ἄφενον V 1.

V. 640. θέρει ἀργαλέῃ] Vat. θέρει δ', A. θέρει δ, Laur. XXXI, 37 θέρει τ' ἀργαλέῃ, Eustath. θέρος. — οὐποτ' ἐσθλῆ M5. Par. al.

V. 641—642. V. Lehrs. p. 209: Versus servavi pro genuinis, hoc significari posse ratus: „Age vero, Perses, omnium operum memor esto in tempore, navigationis vero maxime.“ Itaque Lehrsio concedimus. Omnes versus 641—645 pro suspectis habet Steitz. p. 160.

V. 641. *Ἐργων* Fl.

V. 643—645. Hos versus aliunde huc translatos putat Lehrs. p. 209.

V. 646. V. Lehrs. p. 208: „Sed interpositi his versus 646—662, qui habent prioris particulae aliam recensionem et quidem alius poëtae, qui hanc priorem particulam alio modo proferret et

lingius. Bergk. autem l. l. p. 920 not. 6 poëtam de Nautico verba fecisse exposuit, de Aulide coniecit Flach. in Herma VIII. p. 462 seq. propter Ascrum Boeoticam oppositam τειδ'. V. ad v. 35.

V. 637 seq. οὐκ ἄφενος φεύγων — ἀλλὰ κακὴν πενήνην] De hac loquendi ratione v. adnot. ad Theog. 551, ubi legitur: γυνὴ δ' οὐδ' ἠγνοήσε δόλον.

V. 640. Ἄσκηρ] V. Procli scholion: Ἐδοξός φησι ταύτην ἀνήλιον εἶναι ἐν χειμῶνι διὰ τὸ ὄρος τὸ ἐν Ἐλικῶνι (ἔστι δὲ τοῦτο τῆς Βοιωτίας) καὶ ἐν τῷ θέρει φλέγεσθαι. V. Müller. Orchom. p. 89. Aloidae (ibid.

p. 381. 389) erant conditores. Quod tam malae notae epitheta adduntur, rationem habet in lite illa, quam iniuste diiudicasse dicebantur Ascræi iudices. Hoc est illud Velleii I, 7: sed patriam, quia multatus ab ea erat, contumeliosissime contestatus est, de quo dubitabat Ruhnkenius. Ceterum Spohn.: „Synizesis collocetur in arsi ἀργαλέ | η οὐ | δέ ποτ.“ At vero hoc non licet propter virgulam ante οὐδέ, quae pausam post ἀργαλέῃ requirit; synizesis igitur necessario est in thesi, ut ἐη ante οὐ correptum sit. V. Rzach. Dial. p. 375.

V. 643. Verg. Georg. II, 412: laudato ingentia rura, exiguum colito.

βούλαι δὲ χρέα τε προφυγεῖν καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
 δεῖξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 οὔτε τι ναυτιλῆς σεσοφισμένος οὔτε τι νηῶν.
 οὐ γὰρ πάποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον, 650
 εἰ μὴ ἐς Ἐϋβοίαν ἐξ Ἀυλίδος, ἧ ποτ' Ἀχαιοὶ
 μέιναντες χειμῶνα πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν

alio modo antecedentibus cōnnecteret.“ Iure Lehrsius p. 210
 εὔτ' ἂν offendebat, pro quo εἰ expectavisses. Mutatum esse vi-
 detur ab eo, qui 646 cum 645 coniungere arctius volebat. —
 τρέψας] Sic cum Proclo M5. M3. Par. Vind. Vat. 2. τρέψης re-
 liqui, quod scripserat Goettl., τρέψης Par. 3.

V. 647. βούλαι] Sic M5. M3. Par. Mess., (et Par. 3.) al.
 De synizesi v. Rzach. Dial. p. 375. βούλαι cum reliquis Goettl-
 ling. βούλαι χρέα e coni. Vollbehr. — λιμὸν ἀτερπῆ Par.
 Mess. (et Par. 3.) Vat. 2. al. ἀτερπέα λιμὸν rel. codd., quod scrip-
 serat Goettl. Herm. τς post χρέα eiici iubet. Br. χρέα τε φυγεῖν.
 V. 649—662 deletit Br.

V. 649. V. Procli scholion: σημειοῦται ὁ στίχος οὗτος· ἐ-
 πὼν γὰρ εἶναι ἄπειρος ναυτιλίας πῶς ὑποτίθεται αὐτήν; — σεσο-
 φισμένος M5. Par. 3. σεσοφισμένος al., quod placuit Goettlingio
 propter verba Tzetzae ad h. v.: „οὐ σεσοφισμένος τῆς ναυτικῆς,
 Αἰολικῆ ἐκθλίψει τοῦ σ“.

V. 650—662 obelo notavit Koechl.
 V. 652. ἄγειραν Par. 3.

V. 647. βούλαι] Est bisyl-
 labum. V. ad Theog. v. 61.

V. 646—662. Non esse He-
 siodi persuasum erat Pausan.
 IX, 31, 3, ut ex eius verbis pat-
 tet. Si enim pro Hesiodois ha-
 buisset, sine dubio huius loci
 memor fuisset. V. ad v. 657.
 Pro spuris sunt etiam Plutarcho
 qui de tripode agunt versus 654
 —662. Sed cum versus 646—
 653 ita prorsus inepti esse vi-
 deantur, necesse est, ut etiam
 hos pro spuris habuerint anti-
 qui; v. Twisten. p. 58 et
 Heinrich. Epim. p. 148. Ani-
 madvertendum est etiam versum
 550: οὐ γὰρ πάποτε νηὶ γ' ἐπέ-
 πλων εὐρέα πόντον, repugnare
 versui 683: οὐ γὰρ ἐμῶ θυμῷ
 κεχαρισμένος ἐστίν, quo com-
 mode probari posse videtur sae-
 pius navigasse Hesiodum. Nam
 quod Herm. dixit, potuisse etiam
 eum, qui semel trans Euripum
 Chalcidem ex Boeotia naviga-
 verit, quendam quasi maris hor-

rorem experiri, serio dictum esse
 non puto; quod praeterea addi-
 dit, v. 683 nihil aliud significare
 quam: „mir gefällt das zur
 See Gehen im Frühjahr
 nicht; es ist eine gefähr-
 liche Sache,“ verum id qui-
 dem est, sed si quis ita Germa-
 norum loquatur, eumne putabi-
 mus loqui aliorum experientia,
 non sua edoctum? Perverse
 Lennepius ad v. 660: „Usum
 quidem navigationis poeta non
 habebat, sed nihilominus effari
 poterat Ζηρός νόον (supra v.
 483) Iovis mentem i. e. ratio-
 nem, quam ille sequi solebat
 in regendis anni tempestatibus,
 ita ut alio tempore tutior, alio
 periculosior esset navigatio.“

V. 648. μέτρα — θαλάσ-
 σης] Quidquid est maris,
 ut in illo oraculo Croeso dato
 apud Herodot. I, 47: οἶδα δ'
 ἐγὼ ψάμμον τ' ἀριθμὸν καὶ μέ-
 τρα θαλάσσης.

V. 652. μέιναντες χειμῶ-

Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 ἔνθα δ' ἔγων ἐπ' ἄεθλα δαίφρονος Ἀμφιδάμαντος
 Χαλκίδα τ' εἰςπέρησα· τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλά 655
 ἄδλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μὲ φημι
 ὕμνω νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτᾶεντα.
 τὸν μὲν ἐγὼ Μούσαις Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,

V. 655. προπεφραδμένα Viteb. probante Herm. Orph. p. 757. Aug. πεφραδμένα. — πολλά om. Par. sed m. II add. est.

V. 656. μεγαλήτορος M5. Par. Mess. (et Par. 2.) Gal. (cum glossa of νόιοι τοῦ μεγάλου Ἀμφιδάμαντος) al.

V. 658. Μούσαις] Sic M5. aliique longe plurimi. Μούσησ' pauci, ut Par., cum A. Unus Μούσης.

να] I. e. exspectantes, dum desineret tempestas. Sic saepius rem ipsam pro rei cessatione usurpari et per se satis apertum et exemplis declaratum est a Schaefero ad Soph. Ai. 647. Similiter Eurip. Tro. 128.

V. 653. Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς] Cf. animadvers. ad v. 528. De vetusta vocis ἱερὸς notione = kräftig, rege v. Curt. p. 372.

V. 654. Ἀμφιδάμαντος] Amphidamas, rex Chalcidensium, cum in bello contra Eretrienes propter Lelantum campum (qui ad fluvium Lelantum situs, v. Plin. H. N. IV, 12, a Chalcide septentrionem versus extenditur) suscepto cecidisset, ludi funebres a filiis eius in honorem patris instituti sunt atque inter eos etiam certamen musicum et poeticum, quo victorem discessisse Hesiodum is monuit, qui hos versus fecit. De Lelanto campo de belloque Eretriensium et Chalcidensium v. C. Fr. Hermannum in Mus. Rhen. I. p. 84.

V. 655. προπεφραδμένα] Correptio Attica est indicium senioris aetatis. Cf. Spitzner. de vers. her. p. 96.

V. 656. Hermannus monuit, videri hunc versum ab interpolatore mutatum, cum ab initio scriptum esset: παῖδες μεγαλήτορος Ἀμφιδάμαντος, sine

eis, quae post de tripode sequuntur.

V. 657. Mirum est quod monetur a Proclo, scribere alios ὕμνω νικήσαντ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον. Ita enim si scriperunt, ridicule est dictum ἔνθα μὲ φημι ἐν Χαλκίδι, nam ἔνθα est ἐν Χαλκίδι (et sic intellexit Proclus), deinde male dicitur ἔνθα μὲ φημι νικήσαντα pro ἔνθα μὲ φημι νικήσαι: denique perinepte additur τὸν μὲν (sc. τρίποδα). Quare erravisse Proclum patet scribentem esse quosdam, qui pro ὕμνω νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτᾶεντα scriberent ὕμνω νικήσαντ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον. Dicendum erat enim addere quosdam post versum 657 alterum versum: ὕμνω νικήσαντ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον, repetitis per epianaphoram ὕμνω νικήσαντα. De qua epianaphora v. animadvers. ad Theog. 408 Oper. 3. Nisi in animo habuit eum versum Proclus, quem inscripsisse tripodi Hesiodum dicit auctor Certaminis Hesiodi et Homeri: Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίαι τόνδ' ἀνέθηκεν Ἕμνω νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον. Quod epigramma non legit Pausan. IX, 31, 3: ἐν δὲ τῷ Ἑλικῶνι καὶ ἄλλοι τρίποδες κείνται καὶ ἀρχαιότατος, ὃν ἐν Χαλκίδι λαβεῖν τῇ ἐπ' Εὐρείῳ λέγουσιν Ἡσίοδον νικήσαντα ᾠδῇ.

ἔνθα με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
 τόσσον τοι νηῶν γε πεπείρημαι πολυγόμεφων· 660
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·

Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀεΐδειν.]

"Ἡματα πεντήκοντα μετὰ τροπᾶς ἡέλιιο,
 ἐς τέλος ἐλθόντος θέρους, καματώδεος ὥρης,
 ὠραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα 665
 κανάξαις οὔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
 εἰ δὴ μὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι·
 ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε·
 τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι καὶ πόντος ἀπήμων· 670
 εὐκῆλος τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
 ἐλκόμεν ἐς πόντον, φόρτον τ' εὖ πάντα τίθεσθαι,
 σπεύδειν δ' ὅ ττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·

V. 660. πεπείρημαι] πεπείραμαι paucissimi codd. cum A.

V. 662. Hic versus in M5. erasus. — με δίδαξαν Mess. (et Par. 3.)

V. 665. θνητοῖσι Par. 3.

V. 666. κατ'Ἰάξαις Fl. — ἀποφθίσειε Par. 3.

V. 667. εἰ δὴ μὴ Med. al., μὴ δὴ al.

V. 669. ὁμῶς abest a V1.

V. 670. 671. Vulgo ἀπήμων, εὐκῆλος. Sic Moschop. Mutavit posituram Butt. Lex. I. p. 142.

V. 672. φόρτον εἰ] Sic Med. Al. φόρτον δ'. — εἰς Par. 3.

V. 673. Φοικόνδε Fl.

V. 659. ἔνθα] Eo ipso Heliconis loco, quo primum Musae mihi apparuere. V. Theog. 9. 10.

V. 661. Vel sic tamen Iovis leges aperiam, quibus ille navigationem circumscripsit; cf. v. 668.

V. 662. ὕμνον] V. Hermann. Orph. p. 817.

V. 663. τροπᾶς] V. adnot. ad v. 564.

V. 666. κανάξαις] Fuerunt, qui formam κανάξαις ortam esse ex κατ'Ἰάξαις = κατ'Ἰάξαις, assimilatione facta, putarent, ut inter alios Rzach. Unts. p. 39. Vicit autem sententia Giesii,

Aeol. Dial. p. 254, qui κανάξαις ex κατ'Ἰάξαις mutilata praepositione Aeolica κατ vocalique ex digamma facta ortum exposuerat. Sic etiam Hartel. Stud. III. p. 82. Rzach. Dial. p. 386. Hinrichs. de vest. Aeol. p. 26 seq. Cf. Digamma p. 75.

V. 671. εὐκῆλος] = tranquillus. Male formam interpretati sunt Giese, Aeol. Dial. p. 271. Savelsberg. de digamma p. 47. Christ. Lantl. p. 49. 237. Melius Hinrichs. l. l. p. 35 εὐκῆλος pro ἐφέκῆλος (cum e prothetico) et per syncopeν ἐφέκῆλος = εὐκῆλος dictum esse docuit.

μηδὲ μένειν οἶνον τε νέον καὶ ὄπωρινόν ὄμβρον,
καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότοιο τε δεινὰς ἀήτας, 675
ὅστ' ὄρινε θάλασσαν ὀμαρτήσας Διὸς ὄμβρον
πολλῶ, ὄπωρινῶ, χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηνεν.
ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
ἦμος δὴ τοπρῶτον, ὄσοντ' ἐπιβᾶσα κορώνη
ἔχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη 680
ἐν κράδη ἀκροτάτη, τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα·
ἀργαλέος δ' οὗτος πέλεται πλόος. οὐ μιν ἔγωγε
αἰνημ'· οὐ γὰρ ἐμῶ θυμῶ κεχαρισμένος ἐστίν,
ἀρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νυ καὶ τὰ
ἀνθρώποι ρέξουσιν ἀνδρείησι νόοιο· 685
χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

V. 674. Φοῖνόν τε Fl.

V. 678. ὄπωρινὸς πέλεται V1. — Φειαρινὸς δ' ἄλλος Fl.

V. 680. φανείη Sprohn. pro φανείη. V. adnot. ad v. 458.

V. 682. ἀργαλέος e conl. Heyer. scripserunt Steitz. p. 155.

Fl. Codd. et edd. εἰαρινός.

V. 682. 683 esse alius recensionis pro v. 678 putat Hermannus. Librarium enim nihil cum vellet omittere, v. 682 οὗτος pro ἄλλος (quod v. 678 legitur), scripsisse; porro v. 687 alias recensiones pro v. 691, etiam vv. 687. 688 fortasse lectos esse post v. 677. V. 684 scribendum esse ἀρπακτὸν χαλεπῶς κε φύγοις κακόν: „muthwillig zugezogenem Uebel wirst du schwer entkommen.“ Sed vide quae infra monuimus.

V. 684. φύγης V1. γε φύγης Gal. — καὶ τὸν (sc. πλόον) Br. e MS.

V. 685. ἀνδρείησι Med. — ἀφιδρείησι Fl.

V. 679 seq. ὄσοντ' ἐπιβᾶσα κορώνη ἔχνος ἐποίησεν] Hic locus in animo erat Plutarcho de def. orac. 3: *ιατρικῆν δὲ λοιμῶδες θέρως ἀραχνίων πλήθει προδηλοῦν καὶ θείοις ἐαρινοῖς, ὅταν κορώνης ποδι εἰπελα γένηται, τίς ἑάσει τῶν ἀξιούντων μικρὰ σημεῖα μὴ γίνεσθαι τῶν μεγάλων*; Haec vero imago, qua usus Hesiodus est, veritati quam maxime est consentanea.

V. 681. Post hunc versum plures versus excidisse et v. 682 εἰαρινός δ' ἄλλος scribendum esse putabat Lehrsius p. 210.

V. 683. αἰνημ'] De termi-

natione Aeolica v. Gregor. Corinth. p. 622. Curt. Verb. I. p. 355. Rzach. Dial. p. 446.

V. 684. Quod adiectum est ἀρπακτός congruit cum Hesiodi sententia: „den man eilig unternemen, bei dem man sich übereilen muss.“ Lehrsius p. 211, qui exclamationis signum post ἀρπακτός addidit, nescio an idem senserit. Steitz. conl. ἀργαλέος, coll. Od. VIII, 164.

V. 686. χρήματα γὰρ ψυχῆ] Hic est fundus sententiae Aristodemi: *χρήματα, χρήματ' ἀνήρ*. V. Alcaei fragm. 50 B. Timocles apud Stob. Vol. III.

δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσίν, ὡς ἀγορεύω.
 μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλλησι τίθεσθαι·
 ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μέλινα φορτίξεσθαι. 690
 δεινὸν γὰρ πόντον μετὰ κύμασι πῆματι κῦρσαι.
 [δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος αἰέρας
 ἄξονα κανάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμανρωθείη.]
 μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.

Ὠραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι, 695

V. 687. μετὰ] Gal. Med. Par. Spohn. κατά.

V. 688. ὡς ἀγορεύω] Sic M5. Vat. V1. 2. alii. Alii vel
 ὅσ' ἀγορ. vel ὡς σ' ἀγορ. Unus e Pal. ὡς σε κελεύω.

V. 691. πῆματι] Paucissimi πῆμασι; in quibusdam πῆματα.
 Pro κῦρσαι Spohn. recte κῦρσαι.

V. 692. δεινὸν δ'] Quidam codd. δεινὸν γ'· ἐφ' ἄμαξαν
 M5. ἐπ' ἄμαξαν Par., unde corrigas Aeolicum ἐπ' ἄμαξαν, quod
 recep. Spohn. Vulg. ἐφ' ἄμαξαν. Cf. Rzach. Dial. p. 358.
 Flach. Die beiden etc. p. 20.

V. 693. Pro κανάξαις et ἀμανρωθείη Herm. κανάξης et
 ἀμανρωθείη. — τὰ δὲ] Par. καί.

V. 695—699. Laudat Stobaeus LXXI. Ὠραῖαν schol. ad
 Theocr. I, 107. — Deinde ἐπὶ pro ποτὶ al.

p. 190: τὰργύριον ἐστὶν αἶμα
 καὶ ψυχὴ βοτοῖς.

V. 689. κοίλλησι] De trisyl-
 laba forma Aeolica κόϊλος pro
 κοῖλος recte monuerunt M.
 Schmidt in Mus. Rhen. XX.
 p. 304. Nauck. Mél. III. p.
 207. Ahrens. Dial. p. 106.
 Hinrichs de vest. Aeol. p. 85.
 Hartel. Zeitschr. Oestr. Gymn.
 1876 p. 621. Omnibus Hesiodi
 carminum in versibus Theog.
 301. 567. Oper. 52 forma tri-
 syllaba restituenda est. Omni-
 no obstat legi unus locus Od.
 XXIII, 385 κοῖλον ἐς αἰγιαλόν,
 in versu iure suspecto.

V. 692—693] Recte Schoem.
 p. 53: „Quod autem v. 692. 3
 additur, etiam plaustro non gra-
 vius quam ferre possit onus im-
 ponendum esse, plane diversi
 generis esse apparet, ut com-
 parandi causa additum esse ne-

queat.“ Idem iure statuit Lehr-
 sius p. 196, quibus adversatus
 est Steitz. p. 156 not.

V. 695—764] V. Lehrs. p.
 250: „Post versum 694, quo il-
 lud quod est de agricultura et
 navigatione carmen absoluitur,
 sequitur 695—705 praeceptum
 de ducenda uxore, adscriptum
 huc, opinor, quod ad rem do-
 mesticam facit. Ὠραῖος hic in-
 esse statim ab initio et Ὠραῖος
 video: in eo hoc etiam loco ali-
 quid momenti esse non dico:
 nec concedam praefractae negan-
 ti. Deinde nulla sententiae af-
 finitate docetur v. 706—714
 quomodo te geras in socium.
 Versus, quo transitus fit, 706
 plane incommodus. Sequitur
 deinde 715—759 catiuncula uno
 tenore vetita multa et varia
 complectens. Sed non casu forma

μήτε τριήκοντα ἑτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων
 μήτ' ἐπιθελς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὄριος οὔτος,
 ἣ δὲ γυνή τέτορ' ἡβῶσι, πέμπτω δὲ γαμοῖτο.
 παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ἵνα ἦθεα κεδνὰ διδάξῃς.
 τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἧτις σέθεν ἐγγύθι ναίει, 700

V. 696. τριήκοντα] Sic cum Mess. (et Par. 3.) Vat. al. et Tzetzta scribendum est. V. Foerstemann, de dial. p. 26. Digamma p. 36. 54. Lennepii et Pal. animadv. ad h. v. Vulgo τριηκόντων, ut Stobaeus Floril. l. l., Eustath. ad II. p. 97, 11, lemma Procli, quod placuit Goettl. Koechl. Hartel. Zeitschr. l. l. p. 640 seq. Rzach. Dial. p. 424. — τριηκόντων ex analogia Aeolica grammaticos vel librariorum emendasse consentaneum est. V. Etym. M. p. 290, 47. Alcaei. fr. 75. 33 B. Callin. fr. 67, 2. — τριήκοντα *ἑτεῶν* Bentl. Fl. — Cod. Gal. (A apud Pal.) τριηκόντων sed marg. adscr. γρ. τριήκοντα. — τριηκόντων Par. (m. I), sed accentu in η posito syllabam *ων* delet m. II.

V. 697. τοι om. Par. 3.

V. 698. ἣ δὲ γυνὴ τετάρτῳ ἔτει ἡβῶσι κτέ. schol. Ven. II. X, 252. Pro τέτορ' G. τέταρ'. — ἡβῶσι] Sic M5. Vat. V2. Al. Alii ἡβῶν. Et iuxta Proclus et Plut. l. l. — γαμεῖτω Par. 3.

V. 699. Sic cum Aristot. Oec. I, 4. Aristid. II; p. 33 Iebb. Gaisf. Dind. Vollb. Goettl. scribendum est. V. Digamma p. 51. Vulg. ὡς κ' ἦθεα, quod placuit Koechl. Hartel. Zeitschr. l. l. p. 640. — ἵνα *ἑθῆα* Fl.

V. 700. V. seq. τήνδε A.

similia, hoc dico 715 seq. et praecedens, quod item vetat: μηδὲ κασιγνήτω — iuxta sunt posita. Deinceps 760—764 de cavenda mala fama, hoc transitu: ὦδ' ἔρδειν, δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην. V. 695—764 „Allgemeine Lebensregeln“ Fl.

V. 696. μήτε τριήκοντα ἑτέων] Plato de rep. V. p. 460. St.: ἀρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς τὰ εἰκοσι ἐτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα; Id. Legg. VI. p. 772: γαμεῖτω μὲν πᾶς ἐντός τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν. Aristot. Polit. VII, 14: διὸ τὰς μὲν ἀρμόττει περὶ τὴν ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἡλικίαν συζευγνύναι, τοὺς δ' ἐπτά καὶ τριάκοντα ἢ μικρόν· ἐν τσοσόντῳ γὰρ ἀκμάζουσά τε τοῖς σώμασι ξευξίς ἔσται καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς

τεκνοποιίας συγκαταβήσεται τοῖς χρόνοις ὡς αὐτῶς. Cf. Ast. ad Plat. Polit. p. 516. Apud Aristotelem ἡ μικρόν non videtur loco esse movendum, sed prorsus respondere Hesiodo μήτε μάλα πόλλ' ἀπολείπων μήτ' ἐπιθελς μάλα πολλά.

V. 698. τέτορ' ἡβῶσι] ἡβῶσα est inde ab anno quarto decimo; viro igitur nubat quinto post pubertatem anno, vel vitae decimo nono. Male igitur versus intellexerant Pollux I, 58 et schol. ad h. v. De forma Dorica τέτορας τέτορα, quae Theocr. XIV, 16 et in inscriptionibus, velut C. I. 1690 et saepius in tabulis Heracl., reperitur, v. quae exposuit Rzach. Dial. p. 423. Hesiodum etiam masculinum τέτορας adhibuisse patet ex Phavorin. Ecl. p. 421 τέτορας (l. τέτορας) Δωρικῶς

πάντα μάλ' ἀμφιδῶν, μὴ γέιτοσι χάσματα γήμης.
οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζει' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὐτε κακῆς οὐ δίγιον ἄλλο,
δειπνολόχης ἢτ' ἀνδρα καὶ ἰφθιμόν περ ἔοντα
εὖει ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῶ γήραι δῶκεν.

705

[Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.]

Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
εἰ δέ κε ποιήσης, μὴ μιν πρότερος κακὸν ἐρξῆς.
μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ σε γ' ἄρχει
ἢ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἧὲ καὶ ἐρξῆς,

710

V. 701. ἀμφιδῶν] Sic Butt. Lexil. II. p. 227 cum Hey-
nio ad. II. II, 384 recte scripsit. Vulg. ἀμφὶς ἰδῶν. ἀμφὶ Ἰδῶν
Pal. Fl. V. Digamma p. 53.

V. 704. δειπνολόχον Br. e MS. Stobaei. Sed vulg. etiam
Proclus legit.

V. 705. Pro εὖει Ἄ. εὖει. — Plut. de cup. div. 7 καὶ ἐν
ὠμῶ. Sed sine ἐν de virt. et vit. T. VII. p. 313 Hutt. — δῶ-
κεν] Θῆκεν Par. 3. al. Procl., Tzetza, Stobaeus, Plutarch.,
Graev., Br.

V. 706. eiecerunt Lehrs. Steitz. p. 165. Fl.

V. 707. Ἰῶσον Fl.

V. 708. πρότερος] G. al. πρότερον.

V. 709. σε γ'] Sic Procli lemma, Gal., Med. Par. V1. G.
κέ γ'. Vulgo δέ κεν ἄ., et sic Moschopuli lemma. — ἄρχει
M5. M3. Mess. Par., quod rec. Koechl. ἄρχη Herm., quem se-
cuti sunt rec. edd.

V. 710. ἔπος εἰπῶν] Sic M5. Par. al. ἔπος τ' εἰπῶν Mess.
(et Par. 3.) ἔπος γ' εἰπῶν Tr. V. Digamma p. 49. Flach. Die
beiden ältesten etc. p. 17 not. Ἰέπος Ἰειπῶν Fl.

λεχθέν, οὐ εὐθεΐα κείται παρ'
Ἡσιόδῳ. Cf. Hes. fr. 241. —
In forma ἡβῶσι assimilationem
regredientem apparere iure do-
cuit Rzach. p. 447. Cf. adnot.
ad v. 241.

V. 702 seq. Haec Simonides
ita expressit: γυναικὸς οὐδὲν
χερῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται Ἐσθλῆς ἄ-
μεινον οὐδὲ δίγιον κακῆς. v.
Brunckii Gnom. p. 99.

V. 705. ἄτερ δαλοῦ] Cf.
Eurip. Or. 613. Pors.

V. 707. μηδὲ κασιγνήτῳ
κετ.] V. Plutarch. de frat. am.

20. (T. X. p. 66. Hutt.). Haec
ita Pythagoras apud Diog.
Laert. VIII, 1, 17: μὴ ἐραδίως
δειξιῶν ἐμβάλλειν. Solo apud
eundem I, 2, 12: φίλους μὴ τα-
χῶ κτῶ, οὓς δ' ἂν κτήση, μὴ
ἀποδομίμαζε.

V. 709. γλώσσης χάριν]
Temere, sine ulla causa.

V. 710. ἀποθύμιον] Cf. II.
I, 562 ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον
ἐμοὶ ἔσται. XIV, 261 μὴ νυκτὶ
δοῆ ἀποθύμια ἔρδοι. Theognis
1283 ἐτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι.

δις τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ σέ γ' αὐτίς
ἤγειτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλησι παρασχεῖν,
δέξασθαι· δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοθεν ἄλλον
ποιεῖται, σέ δὲ μὴ τι νόον κατελεγγέτω εἶδος.

Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,

715

V. 711. δέ σέ γ'] M5. Koechl. δέ κεν reliqui. αὐτίς Par. Par. 3. al. τίνυσθαι Par. 3.

V. 712. ἤγειτ'] M5. M3. Par. Par. 3. Vat., quod rec. Koechl. ἤγειτ' reliqui. ἐθέλησει M5. ἐθέλησι Koechl. ἐθέλησι reliqui, δὲ θέλησι Par. 3.

V. 713. ἄλλοθεν ἄλλον] De hac scriptura v. Flach. Die beiden etc. p. 20 not. ἄλλοτε τ' ἄλλον M5. Mess. Par. 3. ἄλλοτες ἄλλον Etym. Gud. p. 302, 5. Vulg. ἄλλοτε ἄλλον. De ἄλλοθεν ἄλλον cf. II. II, 75. Od. IX, 401 al.

V. 714. καταθελγέτω] Pro κατελεγγέτω scrips. Schoem. Fl. e con. Schoem. p. 55. De violato digamma cf. Dig. p. 34.

V. 711. δις τόσα τίνυσθαι μεμνημένος] Vossius ita interpretatus est: Aber beginnest du Ihm mit Worten das Herz zu belästigen oder mit Thaten, Zwiefach dann ihm zu büßen gedenke du! Legit igitur: εἰ δὲ σὺ γ' ἄρχῃ, quod fieri prorsus non potest et propter ea, quae sequuntur, quae vetant μεμνημένος participio pro imperativo uti, et propter ea, quae praegressa sunt: μὴ μιν πρότερος κακὸν ἐρξῃς, quae clamant hic legendum esse: εἰ δέ σέ γ' ἄρχῃ. Imo vero mens horum verborum haec est: δις τόσα τίνυσθαι (infinitivus, ut sit pro imperativo) μεμνημένος ὧν ἐπαφες: nempe haec pertinent ad ius talionis sanctissimum illud populis antiquis. Sic Pind. Isthm. III, 66: χρεὶ δὲ πᾶν ἐρδοντα μαυροῶσαι τὸν ἐχθρόν. Soph. Ai. 79. Aristot. Pol. VII, 6: πρὸς γὰρ τοὺς συνήθεις καὶ φίλους ὁ θυμὸς αἰρεται μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς ἀγνώτας διγωρεῖσθαι νομίμας. Cornelia, mater Gracchorum, si ad hanc vere pertinent epistolae, ep. I:

Dices pulcrum esse inimicos ulcisci, neque pulcrius cuiquam atque mihi videtur, sed si liceat republica salva ea persequi. V. Stallbaum. ad Platon. Crit. p. 127. Generosius Pittacus ap. Diog. Laert. I, 4, 3: συγγνώμη τιμωρίας κρείσσων, vel: συγγνώμη μετάνοιας κρείσσων, et Aristot. l. l.: πρὸς οὐδένα εἶναι χρηστοῦτον, οὐδὲ εἶναι οἱ μεγάλοψυχοι τὴν φύσιν ἀγριοὶ πλὴν πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας.

V. 712 seq. δίκην — παρασχεῖν, δέξασθαι] Magis more receptum est δίκην δοῦναι καὶ δέξασθαι vel λαβεῖν, ut hymn. Hom. III, 312: δός δὲ δίκην καὶ δέξο. V. Interpr. ad Thucyd. V, 27, 59. Herodot. V, 83.

V. 714. σὲ δὲ] Sensus: Semper esto idem neve vultus tuus alius esto quam pectus. Sive cum Schoemanno: Noli committere, ut vultu alio sis quam animo. Cf. Procli scholion: τούτέστι μὴ τὸ μὲν φαινόμενον εὐσχημον περὶ φιλίας, τὴν δὲ τῆς ψυχῆς εὐσχημοσύνην μὴ

μηδὲ κακῶν ἔταρον μηδ' ἐσθλῶν νεικητῆρα.

Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενήν θυμοφθόρον ἀνδρὶ
τέτλαδ' ὀνειδίξεν, μακάρων δόσιν αἴεν ἐόντων.

Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης. 720

Εἰ δὲ κακὸν εἶποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσαιο.

Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
ἐκ κοινού· πλείστη δὲ χάρις δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Μηδέ ποτ' ἐξ ἧοῦς Διὶ λειβέμεν αἰθόπα οἶνον
χερσὶν ἀνίπτοισιν μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν. 725
οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δὲ τ' ἀράς.

V. 716. νεικητῆρα] Sic cum M5. M3. Par. 3. al. Schol. ad Pind. Pyth. IV, 507 Koechl. νεικεστῆρα cum reliquis Eustath. ad Il. p. 793, 11, quod placuit edd.

V. 717. πενήν] deest apud G.

V. 719. Pro ἄριστος Tzetza Cram. Anecd. Ox. IV. p. 122 μέγιστος.

V. 721. εἶποις] M5. Par. Schol. Ven. II. XIX, 248. εἶπης al. κακὸν γ' et κακὸν κ' nonnulli codd. V. Digamma p. 49. — *Γείπης* Fl. — ἀκούσεις Par. 3.

V. 722. citatur a Schol. Ven. II. XVI, 748.

V. 724. λειβέμεν] Sic cum Nauck. Od. praef. p. XIII. Vulg. λείβειν. V. adnot. ad Scut. 432. — *Φοῖνον* Fl.

V. 726. οὐ γὰρ θ' οἶγε Par. 3.

φυλάττειν· τίς γὰρ ἂν ἡμῶν
ἔλοιτο κατὰ πρόσωπον ἁλλοιώσεις
υπομένειν παντοίας;

V. 717. Theogn. 155: μή-
ποτέ τοι πενήν θυμοφθόρον
ἀνδρὶ γολωθεῖς Μηδ' ἀχρημοσύ-
νην οὐλομένην πρόσφερε.

V. 719 seq. Cf. scholion Anonymi (sc. partim ex Aristonici περὶ σημείων libro): τῆς φθεγγομένης δηλονότι τὰ μέτρα· λείπεται δὲ τὸ ἔστιν. καὶ ἔστιν ὑπερβατόν. Chilo apud Diog.

L. I, 3, 2: γλώσσης κρατεῖν καὶ
μάλιστα ἐν συμποσίῳ. Gell. N. A. I, 15: Hesiodus, poetarum prudentissimus, linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum, eiusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta et parca et moderata sit.

V. 721. Chilo ap. Diog. L. l. l.: μὴ κακολογεῖν τοὺς πλεόνων· εἰ δὲ μή, ἀκούσεσθαι ἐφ' οἷς λυπήσεσθαι.

Μηδ' ἀντ' ἡλίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν·
 ἀντὰρ ἐπεὶ κε δὴ, μεμνημένος, ἐς τ' ἀνιόντα,
 μήτ' ἐν ὀδῶ μήτ' ἐκτός ὁδοῦ προβάδην οὐρήσης,
 μηδ' ἀπογυμνωθεῖς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν· 730
 ἐξόμενος δ' ὄγε θεῖος ἀνὴρ, πεπνυμένα εἰδώς,
 ἧ ὄγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.

Μηδ' αἰδοῖα γονῆ πεπαλαγμένος ἔνδοθι οἴκου
 ἐστὶν ἔμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.

V. 727. ἡλίου] Sic M5. (hinc corrigas collationem Kinkelii) Par. Mess. (et Par. 3.) Gal. Spohn. Vulgo ἡλίοιο, et sic lemma Procli, quod rec. Koechl. V. Herm. ad Orph. p. 757. Flach. Die beiden etc. l. l. — ὀρθῶς Par. 3.

V. 728. ἐπεὶ κε] Sic M5. Par. al. Vulgo ἐπὶν κε. — ἐπὶν δὴ Par. 3. — ἐστ' ἀνιόντα] Sic M5. V2. al.; ἀνιόντος, Vat. Par. 3. al. — Herm. in una recensione putat fuisse ἀντ' ἀνιόντος, in altera εἰς ἀνιόντα. Mihi sic scribendum videbatur: ἀντὰρ, ἐπεὶ κε δὴ, μεμνημένος ἐστ' ἀνιόντος μήτε κτέ. Recte praeterea monuit Herm. post ἀνιόντα non debere plene interpungi, cum haec omnia de nocte cohaereant cum μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.

V. 730. Schol. Ven. II. XI, 84. 194. — ἀπογυμνωθεῖς] Vat. cum al. ἀπογυμνωθῆς. Hoc praefert Hermannus.

V. 731—732 pro ineptis habuit Steitz. p. 169, eiecit Fl. Herm., qui μηδ' ἀπογυμνωθῆς de exonerando corpore intellegi vult, hic scribi iubet: ἐξόμενος δ' ὄνθειος, ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς, i. e. „sondern wer sich auf den Misthaufen oder an die Wand des Hofes setzt, ist ein verständiger Mensch.“ Hoccine igitur agricolas docuisse Hesiodum? Immo vero de mingendo etiam Plinius intellexit H. N. XXVIII c. 6 et mirus videtur hic usus ὄνθειος adiectivi longaque diversus a φοιτᾶν ὑπερπόντιον, similibus. Accedit, quod ὄνθειος vocabulum alibi non legitur.

V. 733. ἔνδοθεν A. quod placuit Koechl. V. anim. ad v. 523. — Φοίκου Fl.

V. 734. ἰστίη Par. V1. — Ξεστίη Fl.

V. 727. μηδ' ἀντ' ἡλίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν] Haec ita Pythagoras in symbolis: πρὸς ἥλιον τετραμμένον μὴ ὀμιχεῖν. V. Diog. Laert. VIII, 1, 19.

V. 731. ἐξόμενος δ' ὄγε θεῖος ἀνὴρ κτέ.] Mire dictum, nam coxim hoc negotio defungebantur non Graeci, sed Aegyptii, teste Herodoto II, 35: τὰ πολλὰ πάντα ξυκαλιν τοῖσι ἄλλοισι ἀνδρώποισι ἐστήσαντο ἦ-

θεά τε καὶ νόμους (οἱ Αἰγύπτιοι) — οὐρέουσι αἱ μὲν γυναῖκες ὀρθαί, οἱ δὲ ἄνδρες κατήμενοι. Ceterum v. Plin. H. N. XXVIII, c. 6: Hesiodus iuxta obstantia reddi (urinam) suadet, ne deum aliquem nudatio offendant. θεῖος ἀνὴρ est idem qui εὐσεβής, qui deos veneratur. Sent. igitur: qui vero sedens hoc negotio defungitur, is homo est θεῖος ἀνὴρ, πεπνυμ. εἰδώς.

V. 734. ἔστίη] V. doctum

μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα 735
 σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.

Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίροον ὕδωρ
 ποσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὖξη ἰδῶν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
 χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.

“Ὅς ποταμὸν διαβῆ, κακότητ' ἰδὲ χεῖρας ἄνιπτος, 740
 τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.

Μηδ' ἀπὸ πεντόξιοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
 αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθῶνι σιδήρῳ.

Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθευ

V. 735. *δυστήμοιο τάφου* Plut. de sera num. vind. 20.

V. 736. Post hunc versum in Gal., Tr., Par. G. al. legitur versus 758.

V. 737. Post hunc versum in V1. sequitur v. 758 (μηδ' ἐπὶ κτῆ.), qui tamen iterum suo legitur loco. — ἀενάων] M5. ἀενάων. Vat. αἰενάων.

V. 738. εὖξη ἰδῶν e coniectura scrips. Fl.

V. 740. κακότητ' ἰδὲ] Sic M5. Par. Idem con. Bergk. Phil. XVI p. 583 seq. laudatus a Steitz. p. 169. Cf. scholion Procli, Koechl. sagacitate mendis liberatum: ἄλλοι γράφουσιν κακότητα ἰδε, (codd. ἐπὶ) οἶονεὶ κακότητα εἶδεν, ἀντὶ τοῦ ἐκακώθη. Ἀρίσταρχος δὲ ἀθετεῖ τὸν στίχον τοῦτον (sed legendum est τοὺς στίχους τοῦτους, sc. v. 740—741). ἄλλοι κακότητα ἐπὶ καὶ οὖν ἑαυτῷ (codd. κακῷ ἑαυτῷ). Bentl. κακότητά γε, quod laudavit Schoem. Vulg. κακότητι δὲ. Versum eiec. Goettl. v. 740—741 obelo notavit Koechl. Omnino cf. Schoem. op. III. p. 64 et comment. p. 56.

V. 742. ἐν δαιτὶ] Sic M5. M3. al. ἐνὶ δαιτὶ reliqui.

V. 743. αἰθῶνι Par. 3.

V. 744. μηδ' ἀπὸ Φοινοχόην e con. scrips. Fl.: „Lege nicht

scholion Alexandrinum: ἐστὶν κυρίως μὲν τῇ ἐστία, οὐχ ὡς θεῶν· γυνὴ δὲ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐστὶ τῷ ἐν τῷ οἴκῳ βωμῷ.

V. 735. V. Procli scholion: δύσφημος δὲ ὁ τάφος· ἐκεῖ γὰρ κλανθμοὶ γίνονται ὁμοῦ καὶ ὄδυρμοὶ πολλοί. ἢ ἀπὸ τοῦ περιδείπνον λέγει· τάφος γὰρ λέγεται τὸ περιδείπνον, ὡς Ὀμηρος· „δαίνυ τάφον Ἀργείοισι.“ Πλάτων δὲ μὴ μεθύοντα μίγνυσθαι.

V. 742. μηδ' ἀπὸ πεντό-

ξοιο] V. Plut. de Is. et Os. 5. (I. IX. p. 106. Hutt.). Etym. M. p. 127, 39. Pythagoras in symbolis: παρὰ θυσίαν μὴ ὄνυχίζον. Diog. L. l. l. πέντοξος est manus (v. animadvers. ad v. 524), αὖον quod ex ungue digiti superat, χλωρόν est unguis ipse. V. Suid. s. v. αὖον.

V. 744 seq. Vossius: „Niemals lege des Schenken Gefäss hin über den Mischkrug, weil man trinkt:

πινόντων· ὀλοή γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.

745

Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
μη̄ τοι ἐφεξομένη κρώξη λακέρυζα κορώνη.

Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
ἔσθειν μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐπι ποιῆ.

das Gefäss zum Einschenken, das auf dem Mischkrug steht, fort, so lange Trinkende da sind.“

V. 746. V. scholion Procli: ἀνεπίξεστον, ἀφιλοκάλητον, ἀκόσμητον. ἔνιοι δὲ ἀνεπιρρέκτιον γράφουσι, τουτέστιν ἀθυμίαιον.

V. 747. Pro τοι A. G. τι. — κρώξη Gal., Par.

V. 749. εἶεν μηδὲ λόεσθαι Vit. ἐπι coni. Steitz. p. 184. Vulg. ἔνι.

denn es steht unglückliches Loos dir geordnet.“ Goettlingius: „Noli maioris aestimare merum quam vinum cum aqua mixtum“ idque per symbolum ita expressit: μη̄ οἰνοχόην τιθέμεν ὑπὲρ κρητήρος. Lennepius: „Dicebatur οἰνοχόη vas, quo haustum vinum ex cratere, in quo temperatum erat, convivis in pocula infundebatur. Vid. Pollux VI, 19. X, 75. Hoc Hesiodus super craterem poni vetuit, quod in ea re malum esset omen. Quippe ita clauso cratere convivis quasi interdicebatur, ne porro biberent et genialibus epulis quasi finis imponebatur.“ Versus citat Plut. Conv. sept. Sap. 13, de and. poet. T. VII. p. 102. — Mire versus interpretatus est Proclus: μη̄ ἐπίπροσθεν ἄγειν τοῦ κοινοῦ τὸ ἴδιον· ὁ μὲν γὰρ κρατὴρ προσκειτο κοινῶς ἐν ταῖς τραπέζαις, ἐκ δὲ τῆς οἰνοχόης ἀρνούμενοι ἔπινον οἱ συνδειπνοῦντες. Cf. etiam scholion Anonymi: ἄλλοι δὲ λέγουσι, μηδὲ ποτ' ἐν δειπνῷ πρόσκεισο τῷ πίνειν. μόνον γὰρ οἱ ἀεὶ πίνοντες ἀεὶ ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ κρατήρος τὴν οἰνοχόην.

V. 746. Vossius: „Niemals lass ungeglättet die neuerrichtete Wohnung, dass

Hesiod. ed. Götting.

nicht sitzend darauf ihr Geschwätz herkrächze die Krähe.“ Veteres grammatici, quid hoc proverbium significaret, ignorabant. Cf. Procli scholion: οἱ μὲν, ὅτι δεῖ τὰς οἰκίας πρὸ χειμῶνος συντελεῖν· ὁ γὰρ κρωγμός τῆς κορώνης χειμῶνος σύμβολον. οἱ δὲ, ὅτι μη̄ ἀτελῆ δεῖν τὸν οἶκον ἔαν, μη̄ ψόγον ἐπαγάγη παρ' ἄλλων, οὐς τῇ κορώνῃ ἀπέκασεν, ὡς πολλὰ ἀν φθεγξαμένουσιν νεμεσῶντας ἐπὶ τῷ ἔλλειπει. δεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα τὸ παράγγελμα διατείνειν, καὶ μηδὲν τῶν ἡμετέρων ἔργων περιορᾶν φερόμενον, ἀλλ' ἐκαστῶ τὸ προσήκον ἐπάγειν τέλος. Conexum turbavit Baumeister. in Annal. Phil. 79 p. 169, qui ποιῶν non cum δόμον, sed cum ἀνεπίξεστον coniungendum, quippe quod genet. plur. substantivi ποῖα, ποῖα esset, et ita esse vertendum putavit: neu sinas nasci gramina in tecto, ne insidens graculus malum tibi portendat clamore sinistro. Merito refutatus est a Steitz. p. 170.

V. 748. χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων] Varie explicare hoc symbolum conati sunt interpretes. Χυτροπόδες eis sunt pro χύτραις; v. Hesych. v. Βαῦνοι:

Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθιζέμεν, οὐ γὰρ ἄμεινον, 750

V. 750. καθιζέμεν cum Nauckio. Vulg. καθίζειν. V. adnot. ad Scut. 432.

χυτρόποδες' καὶ κάμιοι. ἔνιοι δὲ καὶ ἐφ' ὧν καθίζουσι, et Λάσανα χυτρόποδες. Plut. Symp. VII, 4: ὄρα δέ, εἰ καὶ μελέτης ἔνεκα τῶ εὐχαρίστῳ τὰς τοιαύτας ἐφιέντες ὑπερβολάς, οὐκ ἀτόπως οἱ παλαιοὶ καὶ δρῦς ἐσέβοντο καρποφόρους καὶ σικκὴν τινα προσηγόρευσαν ἱερὰν Ἀθηναῖοι καὶ μορίαν ἐκκόπτειν ἀπαγορεύουσι. ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ πρὸς δεισιδαιμονίαν ἐπιφόρους, ὡς ἔνιοι φασιν, ἀλλὰ προσεδίξει τὸ εὐχαρίστον ἡμῶν καὶ κοινωτικὸν ἐν τοῖς ἀνασιδότηοις καὶ ἀψύχοις πρὸς ἀλλήλους. ὅθεν ὀρθῶς Ἡσιόδος οὐδ' ἀπὸ χυτρόποδων ἀνεπιρρέκτων ἐξ παρατίθεσθαι εἶτον ἢ ὄψον, ἀλλ' ἀπαρχὰς τῶ πυρὶ καὶ γέρα τῆς διακονίας ἀποδιδόντας. Pollux X, 99: τὸν δὲ καλούμενον χυτρόποδα ἔστι μὲν καὶ λάσανα κεκλημένον εὐρεῖν — ἐν δὲ τῶ πρώτῳ τῶν Ἰππώνακτος λάμβων εἰρηται χυτροπόδιον ὡσπερ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀφείλοντα· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἕτερόν τι δηλοῖ. Cf. etiam Procli adnot. ad h. v.: *Θυσίαν ταύτην ὁ Πλούταρχος πρόχειρον καὶ καθημερινὴν εἶπεν ὀρθῶς ἀφ' ὧν μέλλομεν ἐσθλεῖν, ἱερὰ πάντα ποιούντας διὰ τὸ ἀπάρεξασθαι. καὶ γὰρ αἱ τῶν ἱερῶν τραπεζώσεις τοῦτο εἶχον· ἀπαρχάμενοι γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἔδαινοντο. χορῆαι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λουτρῶν τὸ αὐτὸ δρᾶν· ἐλούοντο δὲ περιχέομενοι κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων· χορῆν οὖν καὶ τοῦτον πρότερον ἀφορίσαι τε πρὸ τῆς ἡμετέρας χρήσεως τοῖς ἱεροῖς θεοῖς, καὶ οὕτω τὸ λοιπὸν εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρῆσιν παραλαμβάνειν.* Ceterum cf. Vossium: „Niemals schöpfe du dir vom ungeweihten Kochheerd; weder Speise noch Bad; auch hierauf folget die Strafe.“

V. 750. μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθιζέμεν] V. scholion Anonymi: οἱ μὲν ἐπ' ἀκινήτῳ τάφῳ ἢ βωμῷ νόμος γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις, ὅστις φησὶ τάφον μὴ κινεῖν, τουτέστιν ὀρύττειν. ποτὲ οὖν, φησὶ, μὴ ἐάσης τὸν παιδά σου δώδεκα ἐτῶν ἐπὶ τάφῳ καθέζεσθαι· ἐπεὶ καὶ ἀνήρ, ἂν τοῦτο ποιῆσῃ, βλάπτεται, πολλῶ μᾶλλον ὁ καῖς. ἄλλοι δὲ φασὶ· μὴ ἀγύμναστον ἀφήσης τὸν παιδά σου ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν, οὐ μὴν οὐδὲ δωδεκάμηνον. ὅθεν ἐπενοήθη τὸ αἰεὶ κινεῖν τὰ παιδία. Quarum prior explicatio recte se habet, ut cum Spohnio exposuit Schoem. p. 56. Nam v. Zenob. prov. I, 55 ἀκίνητα κινεῖν, καθ' ὑπερβολήν, ὅτι μὴ δεῖ κινεῖν μήτε βωμούς μήτε τάφους ἢ ἡρώα. Idem statuerrunt Etym. M. p. 48, 35. Eustath. ad Il. p. 349. Sed hoc praeceptum cum non ad pueros vel infantes spectet, sed ad Persen sive quoslibet homines, cum Schoemanno et Steitzio p. 171 versus 751—752, qui multum offensionis habent, ut recentius additamentum, textu removendi sunt. Male Goettlingius: „Noli ab omni exercitio alienum esse puerum a tenera aetate ad pubertatem usque; hoc enim effeminatum facit puerum,“ allegans Aristot. Pol. VII, 15 p. 254. Cuius vestigia pressit Lennepius. Male etiam Vossius: „Nicht unbeweglichem Sitz vertraue du, denn es geziemt nicht, ein zwölftägiges Kind: das macht unmännliche Männer.“ — οὐ γὰρ ἄμεινον] Comparativi vis in ἄμεινον fere evanuit; cf. Wesseling. ad Herodot. I, 187. III, 71. Matth. Gr. §. 457. Heindorf. ad Horat. Sat. II, 1, 45. Aristoph. Eq. 37 οὐ χεῖρον. Aristot.

[παιδα δυωδεκαταϊον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ,
 μηδὲ δυωδεκάμηνον ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.]
 μηδὲ γυναικίῳ λουτρῷ χροῶ φαυδρύνεσθαι
 ἀνέρα· λευγαλιῆ γάρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
 ποιηῇ. μηδ' ἱεροῦσιν ἐπ' αἰδομένοισι κυρήσας 755
 μωμεύειν ἀδῆλα· θεός τοι καὶ τὰ νεμεσῶ.

Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἄλαδε προρέοντων,

V. 751—752 ei. Schoem. Steitz. Fl.

V. 752. Spohnio et Hermannio suspectus. δυωδεκάμην ἴσον
 coni. Goettl. ἐκεῖ ἴσον τὸ τέτυκται Lennep. — ἴσον Par. Par. 3.

V. 753. Heinricius legendum esse putabat: μηδὲ γυναικίῳ
 λουτρῷ χροῶ φαυδρύνεσθαι παιδα δυωδεκαταϊον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνή-
 νορα ποιεῖ, μηδὲ δυωδεκάμηνον ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται ἀνέρ.

V. 756. Θεός τοι] Pauci, inter quos V1., θεός νύ τοι, B.
 θεός νύ τι. — ἀδῆλα Fl.

Pol. II, 1 p. 29, 28: ἔστι δὲ
 καὶ κατ' ἄλλον τρόπον φανε-
 ρόν, ὅτι τὸ λίαν ἐνοῦν ζητεῖν
 τὴν πόλιν οὐκ ἔστιν ἄμεινον.
 Eodem modo οὐ χεῖρον II, 4. 7.
 Nisi intellegere velis: οὐ γὰρ
 καθίξεω ἄμεινόν ἐστι.

V. 752. ἴσον] Prioris sylla-
 bae correptio, cum apud anti-
 quiores poetas non inveniatur,
 Hermannio, Goettlingio,
 Lennepio, Schoemanno,
 Steitzio valde suspecta erat.
 Sed hanc correptionem non esse
 Hesiodicam, ut putabat Meyer
 Isler l. l. p. 10 seq., sed Dovi-
 cam, Theognidis (v. 678) et
 Pindari exemplis probatur. Eo-
 dem spectat correptio prioris
 syllabae in καλός Theog. 585.
 Oper. 63. Nihilominus versus
 obelo notandus est.

V. 753. γυναικίῳ λου-
 τρῷ] Cf. scholion Anonymi:
 περιεργαίας δίκην γυναικῶν.
 οἱ δὲ, ὅτι κελεύει μὴ συλλοῦεσθαι
 γυναῖκι, ἢ μὴ, ὡς γυνή, ὠραῖζου
 λουόμενος, οἷον μὴ μύροις ἢ τισι
 χρίσμασι χροῶ, ἢ ὅτι αἱ γυναῖκες
 κόσμον χροῶν κέχρηται τῷ λου-
 τρῷ, οἱ δὲ ἄνδρες διὰ κήτων
 ἀράπανοισιν λούονται. Quarum

altera explicatio certe probata
 est. Goettlingius de solis
 balneis callidis (v. 522) cogita-
 verat, quae poeta vix γυναικίῳ
 appellare poterat. Lennepius
 hic superstitionem miro modo
 introducit, male etiam Proclus
 interpretatur: μὴ δεῖν συναπο-
 γυμνοῦσθαι ταῖς γυναῖξι τοὺς
 ἄνδρας· πρὸς γὰρ τῷ ἀσχημονί
 καὶ ἀπορροαί τινας ἐκ τῶν γυ-
 ναικίων σωμάτων καὶ περιτω-
 μάτων χωροῦσιν, ὧν ἀναπί-
 πλασθαι τοὺς ἄνδρας μολυ-
 σματώδεις ἐστι. Eodem modo
 Hesiodum interpretatus est
 Clem. Alex. in Paedag. III. c. 5.

V. 756. μωμεύειν ἀδῆλα]
 V. scholion Procli: μὴ ἀδῆλας
 κατὰ σεαντῶν καὶ ἐν τῇ ψυχῇ
 σοῦ μωμεῖν τὰ ἱερά. ἔστι δὲ
 καὶ τοῖς ἐξῆς συναναί· ἀδῆλα
 θεός νύ τοι καὶ τὰ νεμεσῶ.
 ἀδῆλας δηλονότι ἐπὶ τῶν τοιοῦ-
 των μέμφεται. Prior explicatio
 placuit Schwenck. Philol. XIX.
 p. 464 et Steitz. p. 171. ἀδ-
 ῆλα autem hic μυστήρια =
 arcana esse cum Butt. Lexil.
 I p. 248 putabant Goettlin-
 gius et Lennepius. Fortasse
 corruptela in voce latet.

μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι.
μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔτοι λώϊόν ἐστιν.

᾿Ωδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμη. 760
φήμη γὰρ τε κακὴ πέλεται κούφη μὲν ἀεῖραι
θεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθῆσθαι.

Φήμη δ' οὔτις· πάμπαν ἀπόλλυται, ἦντινα πολλοὶ
λαοὶ φημιζουσι· θεὸς νύ τίς ἐστι καὶ αὐτῆ.

Ἡματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένους εὖ κατὰ μοῖραν

V. 757—759. Plutarchum expunxisse Proclus docet ὡς ἐν-
τελῆ καὶ ἀνάξια παιδευτικῆς Μούσης, μὴ οὐρεῖν ἐν προχοαῖς ποτα-
μῶν ἢ κρηνῶν, μηδ' ἀποπατεῖν, τούτο γὰρ τὸ ἀποψύχειν. Secuti
sunt Spohn. Koechl. Sed cf. quae monuit Schoem. p. 56.

V. 760. ἀπολεύεο G.

V. 764. φημιζουσι] Sic cum M5. (qui errore φημιζουσι
exhibet) Mess. (Par. 3.) scribendum est. Reliqui φημιζωσι, quod plu-
cuit Goettl. Lennep. Vollbeh. Schoem. φημιζωσι etiam Pro-
clus: — ἦν τινα λαοὶ | πολλοὶ Dio Chrys. Or. XXXVII p. 128 R.
Demosth. de falsa leg. p. 417 Rsk.

V. 465. Post h. v. excidisse versiculum, qualem hunc: αὐτός
τ' ἦδ' ἄλοχον μελέτην ἐχέμεν, καὶ ἕκαστα, suspicatur Herman-
nus. Sed v. enarrat. — In Par. 2708 (Capud Lennepium) Laur.
XXXI, 24. G. supra scriptum Ἡσιόδου ἡμέραι.

V. 757. V. Plutarch. de
Stoic. repugn. 22.

V. 759. ἐναποψύχειν] V.
Schoem. l. l.: „Verbi ἀποψύ-
χειν significationem etiam alibi
testatam novimus. Ceterum hoc
per quendam euphemismum dici
suspicio pro ἀποψήχειν, quod
quo pertineat exponi nihil opus
est. Cf. Spanhem. ad Arist.
Plut. v. 818.“ — Apud Len-
nepium cod. Par. C ἐναποψή-
χειν habet.

V. 76f. Mala fama facillime
excitatur, difficulter vero restin-
guitur. Spohn.

V. 765—824. „Gedicht von
den glücklichen und unglück-
lichen Tagen (Ἡμέραι)“ Fl.

V. 765. Sequitur calendarium
vetustissimum. Hesiodi mensis
est triginta dierum. V. Steitz.

p. 174: „Die Tage werden be-
zeichnet 1) nach Eintheilung
des Monats in drei Dekaden.
Dabei bleibt ungewiss, ob die
Tage der letzten Dekade, wie
in Athen seit Solon (Plut. Sol.
25), rückwärts gezählt wurden:
a) 785 ἡ πρώτη ἔκτη, 811 πρω-
τόση εἰνάς, 798 τετράς ἰσταμέ-
νον, b) 794. 819 τετράς μέσση,
782 ἔκτη ἡ μέσση, 805 μέσση
ἑβδομάτη, 810 εἰνάς ἡ μέσση,
794 δεκάτη μέσση, c) 798 τετράς
φθίνοντος = 820 τετράς μετ'
εἰκάδα, 814 τρισεινάς μηνός.
2) Nach einer Eintheilung in
zwei Hälften: 774 ἐνδεκάτη τε
δωδεκάτη τε nämlich μηνός
ἄξιομένοι 773, 780 μηνός ἰστα-
μένου τρισκαιδεκάτη (vgl. Bek-
ker, anecd. p. 280). 3) Ein-
fach nach ihrer Zahl: 800 τε-

πεφραδέμεν δμώεσσι τριηκάδα μηνός ἀρίστην
 ἔργα τ' ἐποπτεύειν ἢδ' ἀρμαλὴν δατέασθαι,
 εὐτ' ἂν ἀληθεῖην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν.

Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μητιόεντος.

V. 766. τριηκάδα V1. Optime Rankius de Hes. Op. p. 18 monuit, sententiam esse hanc: dic servis trigesimum mensis diem optimum esse, quo opera inspiciantur et cibus inter ipsos dividatur, cuius sententiam amplexi sunt Vollbehr. p. 80. Steitz. p. 177. Male Goettlingius: „Optimum erit servis, si ultimo quoque mensis die eorum opera inspicias etc.“ Vulg. post δμώεσσι interpungitur. — Ceterum v. 766—768. Steitz. pro suspectis habuit.

V. 767. Serv. ad Verg. Ge. I, 277 ἀποπτεύειν. — Ἔργα Fl.

V. 768. Rankius de Hes. Op. p. 19. Proclum et Moschopolulum legisse in suis exemplaribus εὐτ' ἂν δὴ μιν ἀληθεῖην κρίνοντες ἄγωσιν idque in textum recipiendum esse putat. Sed λαοὶ in suo codice invenisse Proclum ex adnot. eius ad v. 768 patet. — Herm. ἀληθεῖη. — εὐτ' ἂν δὴ μιν ἀληθεῖην κρίνοντες ἄγωσιν coni. Vollbehr.

τάρτη μηνός, 790 μηνός ὀγδοάτη, 791 δωδεκάτη, 792 εἰκάς, 786 τριηκάς μηνός = ἐνη 770 (?). Die Zahlen 770. 772 τετράς, ἑβδόμη, ὀγδοάτη, ἐνάτη sind nur genannt mit Bezug auf μηνός ἀεξιμένειο 773. Dunkel bleibt, ob 802 πέμπτας im Plural einfach vom Fünften jedes Monats oder von den Fünften aller 3 Dekaden gesagt ist; für jenes spricht 803 ἐν πέμπτη. Quam tamen mensis descriptionem post Hesiodum a Boeotis non esse usitatum demonstraverunt Dorrill. Observat. miscell. nov. T. III. p. 158 et Boeckh. Corp. inscr. I. p. 734. Ceterum hoc carmen iam Heracliti tempore Hesiodum latum esse, ex Plut. Camill. 19 efficitur.

V. 768. ἀληθεῖην ἄγωσι] V. Lennepii adnot.: „Docet hic versus, Hesiodi tempore non omnes Graeciae populos hunc, quem agerent, tricesimum diem habuisse, cum apud quosdam mensis tantum esset dierum viginti octo, vel viginti novem,

qui populi sic, iudice Hesiodo, verum non discernent. ἀληθεῖην κρίνειν tantum de iudice dici, temere, ni fallor, statuit Goettlingius.“ At Schoem. p. 57: „Illud autem plane pro certo affirmari potest, v. 768 εὐτ' ἂν — ἄγωσιν hoc loco movendum et post v. 769 ponendum esse. Perversa, quae in codicibus est, collocatio, quae iam Procli aetate fuit, imperitis quibusdam correctoribus debetur, qui quod in hoc versu dicitur ad solam triacadem pertinere opinarentur, quam scilicet sic appellari solitam accepissent etiam si non vere XXX sed XXIX mensis dies esset; re vera autem ad omnes pariter dies id pertinere dicendum est.“ „Miro errore Goettlingius et alii auctoritatem Scaligeri Heinsiique secuti ἀληθεῖην κρίνειν non dici nisi de iudice exposuerunt, ut sensus hic sit: eo die, quo populi lites diiudicantes festa agunt.“

πρώτων ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη λερὸν ἡμαρ· 770
 τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γεινάτο Λητώ·
 ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε· δύο γε μὲν ἡματα μηνὸς
 ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι·
 ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐοδθαί,
 ἡμὲν ὄϊς πείκειν, ἡδ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι· 775

V. 770. ἔνη G. Sed M5. (m. II ἐν m. I) V1. al. ἔνη. Par. 3. ἔνηη.

V. 772. Recte Herm. post ἐνάτη τε posituram fieri iussit. Ceterum, ut Gaisfordius monuit, inepte Zonaras p. 433: γέμεν· ἐγένοντο. Ἡσίοδος· ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε δύο γέμεν ἡματα μηνός.

V. 773. βροτήσια Ἔργα Fl.

V. 775. ἡμὲν — ἡδ'] Sic cum Par. Par. 3. Schol. Theocr. V, 98. Proclo (εἰς τε τὸ πόκιους προβάτων ἐξαιρεῖν καὶ καρπὸς ἐκ τῆς γῆς ἀμᾶσθαι) Lennep. Schoem. scribendum est. Vulg. ἡ μὲν — ἡ δ', sensu turbato, quod placuit Goettl. Koechl.

V. 770. ἔνη] Proclus et Moschopulus ἔνην (de cuius spiritu et etymologia v. adnot. ad v. 410) primum mensis diem intellegunt. Sic fere etiam Scaliger. Cum Scaligero fecerunt Hermannus et Lennepius, qui Herod. VI, 57 allegavit. Sed nusquam ἔνη hoc significatu usurpari, adnot. nostra ad v. 410 docet. Neque magis idem esse potest, quod poeta supra τριηκᾶδα vocaverat, cum tricesimus mensis dies ἔνη (i. e. vetus cf. Curt. p. 290) καὶ νέα apud Graecos audiat, non ἔνη: cf. Plut. Sol. 25. In quo fallebatur cum Guieto Goettlingius et Steitz. l. l. Itaque aut tertius mensis dies hic intellegendus est, ut v. 410, aut, si vera primus dies — quem νομηνίαν Graeci dixerunt — in enumerandis diebus vix praetermitti potuit, cum Schoemannō πρώτων μήνη, sive reiecta synizesi πρώτα νέη scribendum erit: constat enim, hunc diem non minus quam septimum Apollini consecratum et a Graecis summa religione celebratum esse, qua de re ipse Schoem. monuit Antiqu. Gr. II. p. 421 seq. — τε τε τράς] Natalis Herculis (v.

Zenob. prov. VI, 7) et Mercurii (v. hymn. Hom. III, 19. Lobeck. Aglaoph. p. 430. 434).

V. 771. Ἀπόλλωνα] Diog. Laert. Plat. 2: καὶ γίνεται Πλάτων, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ὀγδοῆ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι Θραγηλιῶνος ἑβδόμη, καθ' ἣν Δῆλιος τὸν Ἀπόλλωνα γενέσθαι φασίν. Cf. Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 465. Lobeck. Aglaoph. p. 430. 434. De Apolline χρυσάορι v. O. Müller. Dor. I. p. 358.

V. 772. Neptuni sacer. V. Proclus.

V. 773. ἔξοχ' ἀεξομένοιο] Recte Spohnius: „iungas ἔξοχα πένεσθαι βροτήσια ἔργα, neque vero ἔξοχ' ἀεξομένοιο.“ Mire Goettlingius: „Nam ἔξοχα et cum πένεσθαι et cum μηνός ἀεξομένοιο iungendum est: diese Tage zeichnen sich aus, ragen hervor, im zunehmenden Mond durch ihre Nützlichkeit Geschäfte zu unternehmen.“ Perverse etiam Lennepius: „μηνός ἔξοχ' ἀεξομένοιο, in altera diem decade, cum valde iam increvit luna.“

V. 775. πείκειν] Cf. doctum scholion Alexandrinum: [ὄϊς]

ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων
τῇ γάρ τοι νεῖ νῆματ' ἀερισπότητος ἀράχνης
ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε ἰδρις σωρὸν ἀμᾶται.
τῇ δ' ἰστὸν στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.

Μηνὸς δ' ἰσταμένον τρισκαίδεκάτην ἀλέασθαι 780
σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέφασθαι ἀρίστη.

Ἐκτῇ δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν,
ἀνδρογόνος δ' ἀγαθῆ· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.

V. 777. νεῖ νῆματ'] V. Etym. M. p. 603, 35. Suidas v. ἀράχνη — τινὲς δὲ τὸ νεῖ νῆματα διὰ τοῦ η ἔγραψαν, ὡς ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ νῆθει. Ceterum iure Schoem. v. 777—779 ab inepto aliquo interpolatore insertos esse credit.

V. 778. ὅτε ἰδρις Fl. ὅτε τ' ἰδρις vulg.

V. 779. στήσαιτο V1. — Ἐργον Fl.

V. 781. σπέρματος ἄρξασθαι] Sic M5. Vat. V2. et plerique codd. Pauci, inter quos V1. Par. Par. 3., σπέρματα δάσασθαι vel δάσασθαι, quod receptum est in editiones. — Pro ἐνθρέφασθαι duo, neque optimae notae, cum G. ἐκθρ.

V. 782. Ἐκτῇ Fl. — μάλα σύμφορος Par. Proclus (ἠφέλιμον εἶναι τοῖς φυτοῖς φησιν). μάλ' ἀσύμφορος M5. al. Schol. Anon. (ἔξκαίδεκάτη οὐκ ἐπιτηδεῖα τοῖς φυτοῖς).

V. 783. Pro οὐ σύμφορος Par. V1. ἀσύμφορος. Antea ἀνδρογόνος τ' St. — δ' ἀσύμφορος Par. 3. V. ad Theog. 593.

κρῶσις τὸ ξαίνειν, ὅθεν καὶ τὸ πεξαμένη χειρὶ· νῦν δὲ τὸ κείρειν.

V. 777. ἀερισπότητος] Nonn. Dion. XXXVII, 294. — ἀράχνης] V. Anecd. Bachm. I. p. 140.

V. 778. ἤματος — πλείου]

V. 792 Ἡμῶν πλείον est aestatis dies longissima. Hinc mensis denotatur, quo is dies oritur. Tum vero aranea rete suum tendit, quod eo tempore maxima est muscarum multitudo. Adstipulatus est Lennepius, adversante Schoem. Sed cf. scholion Anon.: ἐκ πληρεστέρως ἡμέρας ὑπὲρ τῆν νύκτα, Ἴουλλου καὶ Ἀγούστου. — ἰδρις] Horat. Sat. I, 1, 35: non ignara fu-

turi. Cf. animadv. ad v. 524. De scriptura ὅτε ἰδρις, quam proposuit etiam Bergk. in Philol. XXX. p. 677, cf. Digamma p. 49.

V. 779. ἰστὸν στήσαιτο γυνή] Exemplum araneae secuta.

V. 780. ἰσταμένον τρισκαίδεκάτην] Μὴν ἰστάμενος proprie est prima decas, hic autem poetae bipertita mensis divisio observata est, ut v. 774, ut altera mensis pars esset μὴν φθίνων. V. ad v. 765.

V. 782. Huc respicit Pollux I p. 63: Ἡσίοδος μὲν ἔκτην μέσην φησὶ τῆν ἔκτην καὶ δεκάτην λέγων.

Οὐδὲ μὲν ἢ πρώτη ἔκτη κούρησι γενέσθαι 785
 ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πάσα μήλων,
 σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον ἥπιον ἤμαρ·
 ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
 ψεύδεά θ' αἰμυλλίους τε λόγους κρυφίους τ' ὄαρισμούς.

Μηνὸς δ' ὄγδοάτη κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον 790
 ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδέκῃ ταλαεργούς.

Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέω ἤματι, ἴστορα φῶτα
 γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἔσται.

Ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, [κούρη δέ τε τετράς
 μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς, 795

V. 785. κούρησι γενέσθαι] Sic V2. alii. Sed M5. V1. G. κούρη τε γενέσθαι. Alii multi κούρη δὲ γενέσθαι; Vat. κούρησι δὲ γ. — *Σέκτῃ* Fl.

V. 788. Pro φιλέει δέ τε M5. M3. Par. φιλέει δέ κε, quod recep. Koechl. — κέρδεα pro κέρτομα V1. κέρδεα Par. m. I, κέρτομα m. II.

V. 791. ταλαεργούς Fl.

V. 792. ἴστορα M5. M3. Par. 3 al. De psilosi Aeolica v. Rzsch. Dial. 360. *Σίστορα* Fl.

V. 793. Unus e Vat. et V1. γίνεσθαι, duo γείνεσθαι. — Pro πεπυκασμένος V1. 2. al. πεπνυμένος. ἔσται e conii. Fl. Vulg. ἔσται.

V. 794. κούρη δέ τε τετράς] Sic M5. Vat. V1. St. et multi alii codd. Alii κούρη δὲ τετράς. κούρησι δὲ τ., quod in recentioribus editionibus legitur, duo codices habent.

V. 795. *Σέλικας* Fl.

V. 785. Hoc die Diana nata est secundum Delios; v. Apollodor. apud Diogen. Laert. II, 5, 23.

V. 788. φιλέει] Qui eo die puer natus est.

V. 792. εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέω ἤματι] Diem XXIX. esse cum Heinsio putat Spohnius. Proclus eam ob causam μεγάλην audire τὴν εἰκάδα dicit, quod ea maiorem dierum numerum in mense complectatur. Sed μέγα cum de tempore usurpant Graeci, semper orbem quandam temporis ampliolem significat. *Εἰκάς*

πλέω ἤματι igitur est dies vicessimus eius mensis, in quo est dies anni longissimus, εἰκάς μεγάλη idem dies, sed in trieteride s. anno magno; v. Ideler. I. p. 269. Idem statuit Lennepius. — ἴστορα φῶτα γείνασθαι] Hermannus: hoc die catum virum procreabis, quemadmodum Proclus: ἄριστος δὲ καὶ πολυτίτωρ ὁ ἐν ταύτῃ τικτόμενος, uterque laudatus a Lennepio. Similiter Goettlingius: „Eo die catum virum decet progignere pueros. Nam qui eo die natus est ingenio pollet praeclaro.“

καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρήας ταλαεργούς
 προηῦνευ ἐπὶ χεῖρα τιθείς.] πεφύλαξο δὲ θυμῷ
 τετράδ' ἀλεύσθαι φθίνοντός θ' Ἰσταμένου τε
 [ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.]

Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν. 800
 [οἰωνοὺς κρίνας, οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.]

Πέμπτας δ' ἐξάλεσθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφοπολεύειν

V. 796. ταλαεργούς Fl.

V. 797. V. Procli scholion ad v. 797: τοὺς πρὸ τούτων δ'
 στίχους οὐδὲ μνήμης ὁ Πλούταρχος ἠξίωσεν, ὡς ἂν μὴ φερομένους.
 Ex Procli verbis concludas Plutarchum legisse: ἔσθλη δ' ἀνδρο-
 γόνος δεκάτη· πεφύλαξο δὲ θυμῷ κτέ. V. 794—797 obelo nota-
 vit Koechl.

V. 797. Herm. cum Vit. πεφύλαξο δὲ θυμόν, ut ad ante-
 cedentia pertineat moneatque, ut ab ira bestiarum, dum domentur,
 tibi caveas.

V. 798. Schoem. p. 60 ab aliquo interpolatore insertum esse
 credit, v. 799 iure Steitz. p. 180 pro spurio habet, propter ineptum
 ἄλγεα θυμοβορεῖν et ἦμαρ ad utrumque diem relatum.

V. 799. ἄλγεα θυμοβόρα coni. Schoem., ἄ. θυμοβορῆ Guet.

V. 800. ἄγεσθ' εἰς] Sic Proclus, M5. M3. Par. Par. 3.
 V1. Vulgo ἄγεσθαι εἰς. — εἰς Φοῖκον Fl.

V. 801. Tres codd. non optimi ἐπ' ἔργματι. — οἱ Ἐργματι
 coni. Pal.

V. 802. πέμπας V1.

V. 803. Ἐρινύας] Sic M5. Par. V1. pro Ἐρινύας.

V. 797 seq. πεφύλαξο τὴν
 πετράδα καὶ ἀλεύσθαι in-
 tellexit Goettl. Lennepius
 autem τετράδ' cum veteribus
 interpretibus pro dativo τετράδι
 accepit, ut πεφύλαξο ἀλεύσθαι
 curandi significationem haberet.
 Utramque interpretationem clau-
 dicare docuit Schoemannus.

V. 799. τετελεσμένον ἦμαρ]
 Sacer dies.

V. 800. Schol. Anon.: ἡ τε-
 τάρτη ἱερὰ Ἀφροδίτης καὶ Ἐρ-
 μοῦ, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς συνου-
 σίαν ἐπιτηδεία.

V. 801. Hunc versum poste-
 rius ex v. 828 additum esse
 monuit Steitz. l. l. Nam si
 dies omnino faustus est, augu-
 rium agi minime opus videtur
 esse. Fortasse etiam e postero-

ris temporis consuetudine vul-
 gari versus aliunde desumptus
 et additus est. V. Valer. Max.
 II, 1. Catull. 61, 20.

V. 802. Πέμπτας de omnibus
 mensibus dici, monuit Lenne-
 pius. Cf. adnot. ad v. 765.

V. 803. ἐν πέμπτῃ] ὅτι ἡ
 πεμπτὰς Διὸς ἐστὶν ἀριθμὸς,
 καὶ τῶν Πυθαγορείων ἡκούσα-
 μεν. Proclus. Laur. Lyd. de
 mens. p. 100: ἐπειδὴ δὲ — ὁ
 τῆς πεντάδος ἀριθμὸς τῶν θειο-
 τέρων κατὰ τὸν Ἡσίωδον κηρώ-
 ρισται, εἰκὸς ἦν αὐτὸν τοῖς κα-
 τοιχομένοις ἀπνεμηθῆναι, quem
 locum male intellexit editor.
 Quinarium numerum cur mali sit
 ominis, explicavit Plat. Legg.
 V. p. 737 E: δεῖ δὲ περὶ ἀριθ-
 μῶν τό γε τοσούτων πάντα

"Ορκον τινύμενον, τὸν "Ερις τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.

Μέσση δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῆν 805
 εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντας ἐϋτροχάλω ἐν ἀλωῇ
 βάλλειν. ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμηγία δοῦρα,
 νηϊά τε ξύλα πολλά, τὰτ' ἄρματα νηυσὶ πέλονται.

Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς.

Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δεῖλα λῶϊον ἡμαρ. 810

V. 804. τινύμενον] Sic cum nonnullis codd. Schoem. Fl. scripserunt. — γεινόμενον M5. Par. m. I, quod recep. Goettl. Koechl. — τινυμένας vel τιννυμέννας Par. m. II Vat. G. A., quod placuit Vollbehr. Lennep. Cf. Schoem. p. 61. — γεινόμενον, sed marg. adscr. γε. τιννυμέννας Par. 3. (et fort. Mess.). — γεινόμενον legerunt Proclus (τοὺς ὄρκους εἰκότως ἐν τῇ πέμπτῃ γε-νέσθαι) et Verg. Georg. I, 277 pallidus Orcus (scr. Horcus v. adnot. ad Theog. 784) Eumenidesque satae.

V. 806. ὀπιπτεύοντας] Sic V1. Tr. Vulgo ὀπιπτεύοντα, ut habet etiam Procli lemma.

V. 808. Post h. v. in V1. Tr. sequitur versus 420 (τῆμος κτέ.), qui tamen etiam suo legitur loco. Ex Proclo non certo concludi potest legisse eum h. l. versum 420. — ἄρματα cum M5. (qui τ' ἄρματα habet) reposuimus. Codd. et edd. ἄρμενα.

V. 808. 809. Vit. 809. 808.

V. 810. ἐπιδείλα Moschop., V1. Par. al. et sic v. 821.

ἄνδρα νομοθετοῦντα νενοημέναι,
 τίς ἀριθμὸς καὶ ποῖος πάσαις
 πόλεσι χρησιμώτατος ἂν εἴη·
 λέγωμεν δὴ τὸν πλείστας καὶ
 ἐφ' ἐξῆς μάλιστα διανομάς ἐν
 αὐτῷ κεκτημένον. Praeterea eo
 etiam sacer hic numerus impar
 Eumenidibus esse videtur, quod
 Minerva apud Aeschyl. Eumen.
 752 ita: ἀνὴρ ὄδ', inquit,
 ἐκπέφηνεν αἵματος δίκην (i. e.
 "Ερινύας), ἴσον γὰρ ἔστι τάρλθ-
 μαμα τῶν πάλων. Adde quod
 Tzetzta ex Melampode profert:
 ἐν πέμπτῃ σελήνης τις
 ἐπιόρκον ὁμόσας τοσαῖσδε ἡμέ-
 ραις τελευτᾷ.

V. 804. "Ορκον τινύμενον]
 „I. e. poenas a periuriis repe-
 tens, in quo negotio Eumenides
 eum ἀμφιπολεύουσι, h. e. comi-
 tantur et adiuvant. Quod τινύ-
 μενον absolute dictum est, non
 diserte addito obiecto, errorem

imperitis obiecit. Cf. Od. I, 268.
 Theogon. v. 340. 362.“ Schoem.
 — ἐπιόρκος fortasse digammi
 vestigia condit. V. Curt. p. 470.

V. 808. τὰτ' ἄρματα] ἄρ-
 ματα reposuimus et hic et
 Theog. 639, de cuius spiritu
 v. Schol. II. I, 136. Utroque
 autem loco non eadem vocabuli
 notio est, nam Theog. 639 scho-
 liasta recte ἀρμαλία intellegit,
 cum hic de onere, quod imponi-
 tur in navem, cogitandum sit.
 V. Flach., die beiden etc. p.
 20 not.

V. 810. εἰνὰς δ' ἡ μέσση]
 τὴν ἑνεκαιδεκάτην ὡς καὶ τὴν
 ὀκτωκαιδεκάτην τὰ πάτρια τῶν
 Ἀθηναίων καθαρμοῖς ἀποδίδωσι
 καὶ ἀποτροπαῖς, ὡς Φιλόχορος
 λέγει καὶ Ἀμφοτεροῦς (aut enim
 ita legendum esse patet ex
 Plutarch. apophth. reg. Tom.
 VIII, p. 96 Hutten., aut καὶ

πρωτίστη δ' είνᾳς παναπήμων ἀνθρώποισιν
 ἐσθλή μὲν γάρ θ' ἦδε φντενέμεν ἠδὲ γενέσθαι
 ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὔποτε πάγκακον ἤμαρ.

Παῦροι δ' αὐτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 [ἄρξασθαι τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀνχένα θεῖναι 815
 βουσί καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ἀκνπόδεσσι,]
 νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
 εἰρούμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
 τετράδι δ' οἶγε πίθου· περὶ πάντων ἱερὸν ἤμαρ
 μέσση· παῦροι δ' αὐτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην 820

V. 812. In V1. θ' deest. — φντενέμεν] Alii, inter quos G., φντεύνειν.

V. 814. αὐτ' ἴσασι lemma Procli et Moschop.. G. V1. Par. Par. 3. — Ἰσασι Fl.

V. 815—816 eiec. cum Goettl. Vollb. p. 81. Pal. Steitz. p. 180 seq.

V. 815. ἀνχένι Herm.

V. 817. νέα τε coni. Schaef. — ἐς φοῖνοπα Fl.

V. 818. Φειρούμεναι Fl.

V. 819. πέρι, ἤγουν περισσῶς. Moschop.

V. 820. μέσση· παῦροι δ' αὐτε] Pars codd. μεσσή, παῦροι δὲ μετ' εἰκ. Placuit Graevio; M5. μέση. παῦροι δὲ τε μετ' εἰκ. Par. μεσσήην, παῦροι δὲ μετ'. Quod dedimus, Lanzius primus reposuit ex multis codd., inter quos Vat. Herm.,

ἀμφοτέροι ἐξηγηταί), ἐξηγηταὶ τῶν πατρῶων ἀνδρες. τάχ' οὖν καὶ διὰ τοῦτο Ἡσίοδος λέγει τὴν ἡμέραν ἱερὰν ταύτην καὶ μάλιστα μετὰ μεσημβρίαν, διότι πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτηδεῖον τοῦτο τὸ μέρος ὡς ἐλαττωτικὸν πρὸς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν περὶ ἡμᾶς μολυσμάτων. Proclus.

V. 814. τρισεινάδα] Dies mensis XXIX. secundum Proclum et Ideler. Ench. chron. I. p. 257. Cf. Schoem. p. 59: „Item v. 811 είνᾳς πρωτίστη, v. 810 autem είνᾳς μέσση dicitur: necesse est igitur etiam tertiam εἰκάδα fuisse, eamque invenimus v. 814, ubi τρισεινᾳς dicitur.“ V. annot. ad v. 765.

V. 815 seq. Hi versus sunt alius recensiois; altera habuit: παῦροι δ' αὐτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην Ἄρξασθαι τε πί-

θου καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀνχένα θεῖναι Βουσί καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ἀκνπόδεσσι, altera vero: παῦροι δ' αὐτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον εἰρούμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι. Quod etiam probatur v. 819, ubi iterum legitur τετράδι δ' οἶγε πίθου.

V. 817. πολυκλήϊδα] Sponhnius cum St. scripsit πολυκλήϊδα et contra analogiam et contra praecepta grammaticorum.

V. 820. Cf. scholion Procli: εἰρηται μὲν ἑλλειπτικῶς τὸ πρότερον διστιχίδιον. ἔστι γὰρ πλήρες, τὴν μετ' εἰκάδα τοῦ μηνὸς τετάρτην ἀρίστην οὖσαν παῦροι ἴσασι. Sic etiam Lennepius: „paucos vero scire, optimum diem esse τετράδα μετ' εἰκάδα, quartum post vicesimum, matu-

ἦοῦς γενομένης· ἐπὶ δεῖλα δ' ἐστὶ χερσίων.

Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μὲγ' ὄνειαρ,
αἱ δ' ἄλλαι μετὰδουποι, ἀκήριοι, οὗ τι φέρουσαι.

"Ἄλλος δ' ἄλλοῖν ἀνεῖ, παῦροι δὲ Ἴσασιν.

[ἄλλοτε μητρική πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ 825
τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὃς τὰδε πάντα
εἰδῶς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
ὄρνιθας κρῖνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.]

qui v. 819 alio pertinere putat, μέσσην legi iubet, ut hic versus cum antecedente commodius iungatur. Μεσσήνη Tr. — δ' αὐ μετὰ Φεικάδα Fl. e conii. Pal. παῦροι δὴ μετὰ εἰκάδα conii. Fl.

V. 821: γενομένης] Sic Par. Par. 3. Vulgo γινομένης, quod placuit Vollb. γιγνομένης Koechl.

V. 824. δὲ Ἴσασιν] De hac scriptura v. Digamma p. 49 seq. Rzach. Unts. p. 45. Hartel. Zeitsch. l. l. p. 638. Vulgo δὲ τ' Ἴσασιν violato digamno. δέ τι Ἴσασιν Par. 3. Ἴσασι M5. — Φίσα-σιν Fl.

V. 825—828 eiecerunt Steitz. p. 181 Fl.

V. 825. μητρική V1.

V. 828. Laudatur Eustathio p. 1437 ex Hesiodo ὑπερβασία δ' ἀλεγειναί. Sed hoc ad Phocylidis sic dicti carmina pertinere videtur v. 64: πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί Br.

tinum autem, non pomeridianum." Male Goettlingius κικλήσκουσι deesse ratus erat. — In versu vitium latere propter violatum digamma Paleius suspicatus est, qui δ' αὐ μετὰ εἰκάδα coniecit. V. Flach., die beiden etc. p. 21 not.

V. 821. ἦοῦς γενομένης] ἕως τῆς ἕκτης ὥρας καλεῖ. ὄλβιοι δὲ τὴν μετὰ τὴν εἰκάδα τοῦ μηνὸς τετάρτην ἀρίστην πρωίας οὐσης φασίν, χεῖρονα δὲ τῆ δειλη. Proclus.

V. 823. ἀκήριοι] V. de hoc commate Heracliti sententiam apud Plutarch. Camill. 19.

V. 828. Cf. scholion Anon.: τούτοις δὲ ἐπάγουσι τινες τὴν ὀρνιθομαντείαν, ἅτινα Ἀπολλώ-

νιος ὁ Ρόδιος ἀθετεῖ. Quae verba varie viri docti interpretati sunt. Lennepius p. 181 et Vollb. p. 82 Apollonii Rhodii athetesin ad carmen Ὀρνιθομαντεία referunt, quod grammatici vel librarii huic carmini adiciere solebant. Cuius rei causam unicam in Operum et Dierum versu extremo positam fuisse scite Lehrsus p. 252 exposuit. Adversatus est Schoem. op. III. p. 54, qui propter vocabulum ἅτινα, non ad ὀρνιθομαντεῖαν, sed ad τούτοις spectans, versus extremos 826—828 ab Apollonio obelo notatos fuisse suspicatur. Cf. Steitz. p. 181. Digamma p. 61 not.

FRAGMENTA.

FRAGMENTA.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ.

I. (171.)

Schol. Apollon. III, 587: Ἀγγελόν φησιν Ἐρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι κελεύοντα δέξασθαι τὸν Φοῖβον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμη. ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. λέγει δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἀγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.

II. (172.)

Schol. Apollon. IV, 816: ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας ἐν δευτέρῳ φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ἔβαλλεν τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γινῶναι βουλομένη, εἰ θυγατρὶ εἶσαν. ἕτεροι δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλωνίως φησὶ. καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα.

III. (173.)

Stephanus Byz.: Ἀβαντις ἢ Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιον δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς·

νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίῃ·

*τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
τὴν τότε ἐπάννυμον Εὐβοίαν βοὸς ἀνόμασεν Ζεὺς.*

Herm.: Εὐβοίαν δὲ βοὸς τότε ἐπάννυμον ἀνόμασε Ζεὺς. Ex glossamate videtur irrepsisse ἐπάννυμον βοὸς scriptumque fuisse antiquitus:

*πρὶν γὰρ Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
ἀλλὰ τότε Εὐβοίαν βοροτὸ ἀνέρες ἐξονόμασαν.*

Cf. dicta ad Theog. [V. Herodian. I. p. 104 Lentz.]

IV. (176.)

Ad idem carmen pertinent versus apud Schol. Eur. Phoen. 1123: ὁ δὲ τὸν *Αἰγίμιον* ποιήσας φησί·

*καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργου ἴει κρατερόν τε μέγαν τε,
τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἀκάματον δὲ οἱ ᾤσσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτειν ἐπὶ βλεφάρους, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.*

Pro τὸν *Αἰγίμιον*, ut est in cod. Aug., vulgo lacuna. Cf. Tzetza ad *Iliad.* p. 153. Herm. Ceterum v. 2 in suum usum converterant Orphici. V. Lobeck. *Aglaoph.* p. 490, quod non mirum est, si Cercops, cui ab aliis adscribebatur carmen, ipse habebatur in Orphicis. Eodem pertinere videtur Schol. A. II. XXIV, 24: Ἀργειφόντης] οὐχ ὅτι κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βουκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν, ἀλλ' ἐπειδὴ μία παντὸς λόγου φύσις ἐμφαίνειν ἐναργῶς τὸ νοούμενον.

V. (174. 175.)

Apollo. II, 7, 3: Ἡσιόδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήνος αὐτήν (τὴν Ἰῶ) φασιν εἶναι· αὐτήν ἰερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε. φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἀπάμενος εἰς βούν μετεμόρφωσε λευκὴν, αὐτῇ δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. διὸ φησιν Ἡσιόδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Videtur hunc locum in animo habuisse Callimach. epigr. 26, 3: ᾤμοσεν ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα τοὺς ἐν ἔρωτι ὄρκους μὴ δύνειν οὐατ' ἐς ἀθανάτων. Cf. Herodian. περὶ μου. λ. p. 17. [V. I. p. 17. II. p. 928 Lentz.]

Huc pertinet locus Schol. Platon. Conv. p. 374. Bekk., quem Hermannus excitavit *Opusc.* VI. p. 257:

*ἐκ τοῦ δ' ὄρκον ἔθηκεν ἀμείνονα ἀνθρώποισιν
νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.*

Et Hesychius: Ἀφροδίσιος ὄρκος· πρῶτος δὲ Ἡσιόδος ἔπλασε τοὺς περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰῶ ὁμόσαι. In loco Schol. Plat. Herm. coniecit ἀπήμονα pro ἀμείνονα.

VI. (170.)

Athenæus XI. p. 503 D.: καὶ ὁ τὸν *Αἰγίμιον* δὲ ποιήσας, εἰδ' Ἡσιόδός ἐστιν ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος·

ἔνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν.

VII. (178.)

Ad Aegimium pertinere videntur etiam sequentia duo fragmenta. Etymol. M. p. 768, 25: *Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινούμεντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας· τοιοῦτο καὶ ὁ πορθυαῖος Ἐκτωρ. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῆ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἶον·*

*πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὔνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο.*

τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπώκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς. Vid. Müller. Dor. I. p. 29. Niebuhr. Hist. R. I. p. 332 ed. III., qui primus vocabulum τριχάϊκες de tribus Dorien- sium tribubus intellexit, quem secutus est Boeckhius Corp. Inscr. p. 579. 609. 667. Sed quamvis bene intellegam locum Ho- mer. Il. II; 668 de Rhodiis: τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, de tribus tribubus intellegi posse, tamen alter locus Il. II, 665 magis me commovet, ut de tripoli Dorica poetam cogitasse putem. Sic apud Pindar. Ol. VII, 136: ὦν εἰς μὲν Κάμειρον πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Ἀνδρον τ' ἀπάτερθε δ' ἔχον διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρωῖαν ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δὲ σφιν ἔδραι. Pro δέ Et. M. habet γάρ. Postea vide ne scriptum fuerit τρισσὴν οὔνεκα.

VIII. (105.)

Schol. Pind. Ol. XI, 79 (p. 252 Boeckh.): *τὴν δὲ πάλην ἐνίκησεν Ἐχεμος Ἀρκὰς τὸ γένος. ὑπὸ δὲ τούτου Ἐχέμου τὸν ἄλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. ἐγάμησε δὲ τὴν Τιμάνδρην. Ἡσίοδος·*

Τιμάνδρην, φησὶν, Ἐχεμος θαλερὴν ποιήσας ἄκοιτιν.

Heyn. ad Appollod. III, 10, 6 citavit Boeckhius. [V. ad fr. CLXIV, b].

IX. (131.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 824: *θέσσασθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἐκετεῦσαι. καὶ Ἡσίοδος·*

θεσσάμενος γενεὴν Κλεοδαίου κυθαλίμοιο.

Bentl. ad Callim. H. Cer. 48 citat Ruhnkenius. Pertinet ad Aegimium Hesiodi iudice Buttmanno de Aleuadis p. 154. — Vulgo Κλεοδαίου. Correxit Lehmannus. Cf. Herod. VI, 52.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

Xa. (179.)

Athenaeus XI. p. 491 C: καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένην ποιήσας Ἀστρονομίαν ἀεὶ πελειάδας αὐτὰς λέγει·

τάσδε βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

καὶ πάλιν·

χειμέριαι δύνουσι Πελειάδες.

καὶ πάλιν·

τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

Herm. τὰς δέ. Plin. H. N. XVIII, 25 (57): Occasum matutinum Vergiliarum Hesiodus (nam huius quoque nomine exstat Astrologia) tradidit fieri, cum aequinoctium auctumni conficeretur.

Xb. (179.)

[Schol. Pind. Nem. II, 16: ζητεῖται δὲ διὰ τί ὄρειας εἶπε τὰς Πελειάδας. καὶ τινες μὲν ἔφασαν, ὅτι Νύμφαι ἦσαν ὡς οἱ ἀστέρεις οὗτοι·

Τηγγέτη τ' ἐρόεσσα καὶ Ἥλέκτρον κυανῶπις,
Ἀλκνόνη τε καὶ Ἀστερόπη, δῖή τε Κελαινῶ.

Μαῖά τε καὶ Μερόπη, τὰς γείνατο φαίδιμος Ἄτλας.

Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πελειάδων Μαίαν ὄρειαν προσηγόρευσεν εἰπὼν· Μαϊάδος οὄρειας ἑλικοβλεφάρου· κατὰ λόγον. αὕτη γὰρ

Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἐρμῆν.

Versus incerti poetae esse dixerat Boeckhius. Postremum versusum Schneidewinus ad Simonid. p. 38. Catalogo mulierum tribuerat. Omnes autem quattuor in Astronomia fuisse, ita ut eos exciperet τὰσδε — Πελειάδας iure docuit Marcksch. p. 352. V. Schoemann. fr. 75.]

XI. (257.)

Hygin. Astr. II, 25: Virgo. Hanc Hesiodus Iovis et Themidis filiam dicit. Cf. Oper. 256.

XII. (183.)

Schol. Germanici ad Arietem v. 223: Aries, ut Hesiodus et Pherecydes dicunt, inter astra collocatus est propter Phrixum

et Hellen, Athamantis et Nebulae filios. Pseudo-Eratosth. Catast. 19: οὗτος (ὁ κριὸς) ὁ Φριξὸν διακομίσας καὶ Ἑλλήν. ἄφθι-
τος δὲ ὢν ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρὸς. εἶχε δὲ χρυσὴν
δορᾶν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήνασι. Cf. Hygin. Astron.
II, 20. Cf. fragm. LXXXIV. Incerta fragmenti sedes.

XIII. (181.)

Tzetzta ad Hes. Oper. 382: Ἱάδας, ὢν τὰ ὀνόματα ὁ Ἄσκραϊὸς
οὗτος Ἡσίοδος ἐν τῇ ἀστρικῇ αὐτοῦ βίβλῳ διδάσκει λέγων·

νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
Φαισύλη ἥδὲ Κορωνίς, εὐστέφανός τε Κλέεια
Φαιώ θ' Ἰμερόεσσα καὶ Εὐδώρη τανύπεπλος,
ὡς Ἱάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Cf. Schol. Arat. Phaen. 172. 255. Tzetzta Chil. XII, 171.

Nescio, an eodem pertineat locus in Cramer. Anecd. Oxon.
IV. p. 238: καὶ πρῶτος κατελθὼν (ὁ Ἰώσηπος) εἰς Αἴγυπτον ἀριθ-
μητικὴν καὶ ἀστρονομίαν Αἴγυπτίους ἐδίδαξε· πρῶτοι γὰρ εὐρε-
ται τούτων οἱ Καλδαῖοι γεγέννηται· παρὰ δὲ τῶν Ἑβραίων ἔλα-
βον Φοίνικες· ἀφ' ὧν ὁ μὲν Κάδμος ταῦτα μετήγαγεν εἰς τοὺς
Ἕλληνας· ὁ δὲ Ἡσίοδος μάλα συντάξας εὐφρῶς Ἑλλήσιν. Cf. fragm.
LXVIII.

ΔΑΚΤΥΛΟΙ ΙΔΑΙΟΙ.

XIV. (243.)

Plin. H. N. VII, 57: Ferrum Hesiodus in Creta eos, qui
vocati sunt Dactyli Idaei.

XV. (244.)

Clem. Al. Strom. I. p. 132 Sylb. (T. II. p. 63 Dind.): ἄλλος
δὲ Ἰδαῖος εὐρε χαλκοῦ κρᾶσιν, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Σκύθης.

ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΑ.

XVI. (197.)

Fulgentius Myth. III, 1: Proetos Pamphyla lingua sordidus
dicitur, sicut Hesiodus in bucolico carmine scribit dicens PEPRI-
GROSIS TAFVLVE VLACTIS MENES EMORVM i. e. sordidus
uvarum bene calcatarum rore. Ad h. l. Munckerus: MS.
Leid. verba ita repraesentat: Pritos ista flueu lactis mene
semorum. Casaub. in Suet. II. p. 101 restituit: Προῖτος ἐϋσιβέων
βοτρώων δροσφ αίματαόεντι." MS. bibl. Bodl. (BN. Digb. 6.) sic
habet: pepigros sta fulvē lactismenesemorum. Gaisf.

Fulgentii locus in cod. membr. Bibl. Goth. sic legitur: al' proetg r. sordidg

Pritos pamphila lingua sordidus dr: sicut esiodus in l. dicens

bucolico carmine scribit *πρωτος εταφορσαον cadodaktec tunαιματιος ΔΡωΦΟC*. Id est Sordidus uvarum bene calcatarum vl' us l' ros sangneo rore.

Hac scriptura egregie stabilitur correctio *σταφυλῶν*, in postremis autem nihil latere potest nisi *αιμάτιος δρόσος*, quod aequè bene dici potuit quam *θῆλυς ἔεργη*. Tum bene Fulgentii in Graeco textu, si membranarum nostris fides haberi debet, non fuit *εῖ*, sed *καλῶς*. Supersunt literae daktec *τῦν*, a quibus nihil proprius abest quam *λακτιστῶν* a *λακτιστός*, i. e. *λελακτισμένος*. Quare non dubito Fulgentium, aut librarium, sic habuisse in codice suo:

πρωῖτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αιμάτιος δρόσος, quae verba ille sic vertit: sordidus uvarum bene calcatarum sanguineus ros. Graeca autem verba utrum Hesiodi sint, an ficta, alii diiudicent. Haec F. Iacobsius.

Marckscheffeli aliorum de h. l. tentamina retulit p. 366. Spengelius in *Diar. antiqu.* 1835 p. 208 *βεβριδῶς σταφυλῆσιν ἐῦ λακτιζομένησι*. Nos in Iacobsii sententia acquiescimus.

XVII. (198.)

Plinius H. N. XV, 1: Hesiodus quoque in primis cultum agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleae satorem fructum ex ea percepisse quendam: tam tarda tunc res erat, Huc pertinet Herodot. V, 82: *λέγεται δὲ καὶ, ὡς εἰλαῖαι ἔσαν ἄλλοθι γῆς οὐδαμῶ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον* (fere 500 annos a. Chr.) *ἢ Ἀθήνησι*.

XVIII. (199. 200.)

Plin. H. N. XXI, 17: „Asphodelus manditur et semine tosto et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito: praeterea tuso cum ficis, praecipua voluptate, ut videtur Hesiodo.“ Haec non pertinere ad Oper. 41 satis patet. Hausit Plinius ex Theophrasto.

Theophr. Hist. Plant. VII, 11: *πάντων δὲ μάλιστα ἡ ζίζα [ἀσφοδέλου] κοπτομένη μετὰ σύκων καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει καθ' Ἡσίοδον*. Hic *ὄνησις* videtur quidem facta esse ex *ὄνειαρ* Operum, sed etiamnum dubito propter *μετὰ σύκων*. Cf. Suidas v. *Ἀσφοδέλος*.

Plin. H. N. XXII, 22: [Asphodelum] Hesiodus et in silvis

nasci dixit. Et paulo post: Asphodelum ab Hesiodo quidam *άλιμον* appellari existimavere, quod falsum arbitror. Est enim suo nomine alimon non parvi et ipsum erroris inter auctores. Cf. Theophr. H. Pl. IV, 17.

XIX. (202.)

Plin. H. N. XXI, 20: Polio Musaeus et Hesiodus perungi iubent dignationis gloriaeque avidos: polium tractari, coli, polium contra serpentes substerni, uri vel portari: in vino decoqui recens vel aridum illinique. Cf. XXI, 7: Sicut apud Graecos polion herbam, inclitam Musaei et Hesiodi laudibus, ad omnia utilem praedicantium superque cetera ad famam etiam ac dignitates, prorsusque miram, si modo (ut tradunt) folia eius mane candida, meridie purpurea, sole occidente caerulea adspiciuntur. Cf. Theophr. Hist. Plant. IX, 23. Lobeck. Aglaoph. p. 309.

XX. (203.)

Plin. H. N. XXV, 2: Musaeus et Hesiodus polion herbam in quantum mirati sunt, diximus. Orpheus et Hesiodus suffitiones commendavere. [Cf. Theophr. H. P. IX, 19, 2: *ὡς δὴ φασιν τὸ τριπόλιον καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον εἰς πᾶν πρᾶγμα σπουδαῖον εἶναι. Videtur Hesiodus τριπέτηλον dixisse. Sic Goettlingius in spicil. alt. fr. Hes.]*

XXI. (204.)

Plin. H. N. XXIII, 1: Meracis potionibus per viginti dies ante Canis ortum, totidem postea suadet Hesiodus uti.

XXII.

Plin. H. N. XVI, 8: Robora ferunt et viscum et mella, ut auctor et Hesiodus. — Haec quanquam ad Oper. 233 coll. Theophr. H. P. III, 6 pertinere videri possint, tamen ex eodem Plin. H. N. XVI, 44 probabile fit alius esse carminis. Ita enim Plinius: „copiosissimum (viscum) in quercu, quod *δρυὸς ὕφεα* vocant,“ et paulo infra: „*ὑφεα* ad saginanda pecora utilius.“ Cf. Theophr. H. P. III, 15.

XXIII.

Proclus ad Hes. Op. 126: *τὸ δ' ἀγγύρεον ἐνιοι τῆ γῆ ἀκούουσιν, ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις ἔργοις τὸ ἀγγύριον τῆς Γῆς γενεαλογεῖ.*

XXIV.

Plin. H. N. XXII, 22: Venerem stimulare in vino [scolymon] Hesiodo et Alcaeo testibus. V. ad Oper. 582.

XXV. (205.)

Servius ad Verg. Georg. III, 283: Scit lectum esse apud Hesiodum herbam esse quandam, quae hippomanes vocatur, quasi ἵππον μανία. Si enim eam comederint equi, furorem patiuntur. Cf. Theophr. H. P. IX, 17: ἔτι δὲ ἡ Ἀρκαδία — καὶ τὸ τιθύμαλλον, ἐξ οὗ τὸ ἵππομανές. Cf. Wuestem. ad Theocr. II, 48.

XXVI. (87.)

Schol. Ambr. Odys. VII, 104: μύλη γὰρ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ. καὶ Ἡσίοδος γὰρ φησι τὸ

ἀλετρεύουσι μύλης ἔτι μήλοπα καρπόν

ἐπὶ τῆς ἡλακάτης τῆς στρεφομένης δίκην μύλης· μήλοπα γὰρ τὸν τῶν προβάτων καρπόν, ἦτοι τὸν μαλλόν. Haec non posse intellegi de ancillis Alcinoi molentibus ipsa verba declarant; sermo est de nentibus matronis, quae domesticis negotiis occupantur. Praesens ἀλετρεύουσι indicio est haec domestica negotia uberius ab Hesiodo descripta esse, quare ad ἔργα μεγάλα hoc fragmentum reieci.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ. et HOIAI.

XXVII. (1.)

Servius ad Verg. Aen. VII, 286: Hesiodus etiam περὶ τῶν γυναικῶν inducit multas heroïdas optasse nuptias virorum fortium.

XXVIII. (119.)

Pausan. I, 3, 1: Κέφαλον, ὃν κάλλιστον γενόμενόν φασιν ὑπὸ Ἡμέρας ἔρασθεισης ἀρκασθῆναι καὶ οἱ παῖδα γενέσθαι Φαέθοντα· καὶ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ. ταῦτα ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος εἴρηκεν ἐν ἔπειαι τοῖς ἐς τὰς γυναῖκας.

XXIX. (5.)

Laur. Lyd. de mens. cap. 4: ἐν καταλόγοις·

κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγανοῦ Δευκαλίωνος
Πανδώρη Διδ πατρί, θεῶν σημάτορι πάντων,
μυχθεῖς ἐν φιλότητι τέκε Γραῖκον μενεχάρμη.

V. adnotat. ad Theog. v. 1013.

XXX. (2.)

Schol. Apollon. III, 1086: ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων φησί, καὶ ὅτι Δευ-

καλίανος (sic correxit Marckscheffelius p. 275) καὶ Πύρρος
Ἑλλην. Schol. min. ad Odys. X, 2. [Excerptis Eudoc. p. 108.]

XXXI. (3.)

Schol. Ambr. Hom. Od. X, 2: Δευκαλίων — Προμηθέως
μὲν νιός, μητρός δέ, ὡς οἱ πλείστοι λέγουσι, Κλυμένης, ὡς δὲ
Ἡσίοδος, Περνεΐης. Welckerus Aesch. Tril. p. 12 pro Περνεΐης
Περυλΐης coniecit, quod valde incertum.

XXXII. (8.)

Tzetza ad Lycophr. 284: ὁ Ἑλληνικός [στρατός] ἀπὸ Διῶ-
ρον τοῦ Ἑλλήνος παιδός, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ ἠρωϊκῇ γε-
νεαλογίᾳ·

Ἑλληνοσ δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Διῶρός τε Φοῦθός τε καὶ Αἰολος Ἰππιόχαρμης.
Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἠδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμώνεὺς τ' ἄδικος καὶ ὑπέφθυμος Περιοῆρης.

Tzetz. Exeg. II. p. 63, 134 habet v. 1. 2 (sed θεμιστοπόλον βασι-
λῆος) et Plut. Sympos. IX, 15. Versus 3—5 sunt etiam ap. Schol.
Pind. Pyth. IV, 252 (sed pro Περιοῆρης πέρι κῆρι). Cf. Herodian.
περὶ μον. λ. p. 42, 8 [I. p. 144. II. p. 947 Lentz.]. Proclus ad
Hes. Oper. 126.

XXXIII. (7.)

Auctor περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικίας post Ammonium
Valckenarii p. 196, Herodian. in Boisson. Anecd. Gr. T. III, 9:
κατὰ διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ·

Μάγνης δ' αὖ Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδέυκα.

Vulgo Δικτην. V. Apollod. I, 9, 6. II, 4, 2, ubi male habes
Πολυδέκτην. Ceterum hic Magnes, Aeoli filius, differt ab aliis,
qui postea commemorantur, Iovis et Argi filii.

XXXIV. (9.)

Schol. Apollon. IV, 266: οἱ ἀπὸ τοῦ Δευκαλίανος τὸ γένος
ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησὶν Ἑκαταῖος καὶ Ἡσίοδος.
[ἡ Θεσσαλία δὲ Πελασγία ἐκαλεῖτο ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ βασιλέυ-
σαντος].

XXXV. (135.)

Strabo VII. p. 322: μάλιστα δ' ἂν τις Ἡσιόδῳ πιστεύσειεν
οὕτως περὶ αὐτῶν (Λελέγων) εἰπόντι·

ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Λελέγων ἠγήσατο λαῶν,
 τοὺς δ' αὖ ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς
 λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέους πόρε Δευκαλίωνι.

τῇ γὰρ ἐτυμολογίᾳ τὸ συλλέκτους γεγενῆσθαι τινὰς ἐκ παλαιοῦ καὶ
 μιγάδας αἰνέτεσθαι μοι δοκεῖ καὶ διὰ τοῦτο ἐκλειοπέσθαι τὸ γένος.
 Vs. ult. ἀλέας scripserant Coraëus et Boiss. praeunte Heinsio,
 quod sustentatum a Schneidewino est (Exercitt. critt. p. 25)
 loco Anecd. Oxon. Crameri I. p. 264: 'Ἡσίωδος δὲ παρὰ τὸ ἀλῆς,
 τὸ σημαῖνον τὸ ἀφροῦν. Λαοὺς — Δευκαλίωνι (Δευκαλίωνι exc.
 Gemisth. Pleth.) coniecerat Salmasius, quod mihi quidem sua-
 deri videbatur locis Hom. II. XXIV, 611: λαοὺς δ' ἄλιδουςποίησε
 Κρονίων, et Pind. Ol. IX, 71: Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασσῶ
 καταβάντε — ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον κτησάσθαι λίθινον γόνον·
 λαοὶ δ' ὀνόμασθην. Quod a Schneidewino dicitur, non facile
 relapsurum fuisse sanum poetam ad idem vocabulum v. primo
 adhibitum, rationem haberet, si prorsus eadem significatione λαοὺς
 in altero loco adhibuisset poeta atque in altero. Nunc autem
 adiectum est λεκτοὺς ἐκ γαίης non obscura etymologia λαῶν a
 λίθοις. Nam Hesiodi locus in Crameri Anecdosis huc prorsus non
 pertinet, cum nemo divinare possit, si scripseris ἀλέας, Hesiodum
 λαῶν ab ἀλῆς vocabulo derivasse. F. λεκτοὺς ἐκ γαίης λάας. —
 [μῆδεα Φειδῶς Fl. ἀλῆις πόρε citat Herodian. I. p. 108 Lentz.;
 λεκτοὺς ἐκ γαίης λάους πόρε Δ. habet Meinek. I. l. Strab.]

XXXVI. (6.)

Constantinus Porphyrogen. de Themat. II. p. 84 Meurs.:
 Μακεδονία ἡ χώρα ἀνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνοιο τοῦ Διὸς καὶ Θυίας
 τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησὶν Ἡσίωδος ὁ ποιητής·

ἡ δ' ὑποκυσσάμενη Διὶ γείνατο τερπικεραῦνον
 νῆε δ' ὄνω, Μάγνητα Μακηδόνα θ' ἱπιοχάρμην,
 οὐ περὶ Πιερίην καὶ Ὀλυμπον δάματ' ἔναιον.

[Citat Herodian. I. p. 296 Lentz. Μάγνης δ' αὖ Δίκευ τε καὶ
 ἀντίθεον Πολυδευκέα ex Boisson. Anecd. Gr. III. n. 9 addiderunt
 Creuzer. et Osann. V. Herm. op. VI. p. 258].

XXXVII. (165.)

Antonin. Liber. 23: Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροισυμένων α'
 καὶ Ἡσίωδος ἐν μεγάλαις Ἡοίαις κτέ. Ἄργον τοῦ Φερίου καὶ Περι-
 μήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης· οὗτος φῆσεν ἐγγὺς
 Θεσσαλίας καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευ-
 σαν οἱ ἀνθρώποι, ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς περιβλεπτος τὴν ὄψιν
 Ἵρμῆναιος.

XXXVIII. (36.)

Strabo VIII. p. 370: Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον — ἤδη εἰδέναι καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας, τὸν μὲν περὶ Προϊτίδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτάς. [Ad eandem Eoearum partem pertinere videntur verba V. Probi in comment. ad Verg. Ecl. VI, 48 = p. 22 Keil: Proetides, Proeti regis Argivorum filiae. Hesiodus docet ex Proeto et Sthenoboea Amphidamantis natas . . .].

XXXIX. (114.)

Pausan. I, 43, 1: ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἴφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρκάδων λεγόμενον, οἶδα δὲ Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἴφιγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν, γνώμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι. Addiderunt Lehmannus et Herm.

XL. (115.)

Eustath. p. 13: ἦν δέ, φασί, Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ. Huc pertinet Pausan. IV, 2, 1: ἀλλὰ Ἴλλιον μὲν τοῦ Ἡρακλείους θυγατρὶ Εὐαίχμῃ συνοικῆσαι Πολυνείωνα υἱὸν Βούτου λεγούσας τὰς μεγάλας Ἡοίας, τὰ δὲ ἐς τὸν Μεσσηνῆς ἄνδρα καὶ τὰ ἐς αὐτὴν Μεσσηνῆν παρεῖται σφισιν.

XLI. (37.)

Suidas v. μαχλοσύνη, καταφέρεια, γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. λέγει γὰρ περὶ τῶν Προϊτῶν θυγατέρων·

εἴνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὄλεσαν ἄνθος.

Eustath. p. 1337, 34; ὄλεσαν Marcksch. ex tribus codd. Suidae ap. Gaisford. praefendum esse putat, ut Venus sit intelligenda, s. ἡ τῆς Κύπρου βασιλῆς ex Aeliano V. H. III, 42.

XLII. (38.)

Eustath. ad Odys. p. 1746: κνύος δὲ τὴν φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον. — [Ἡρωδιανός] φέρων καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ καταλόγου περὶ τῶν Προϊτίδων·

καὶ γὰρ σφιν κεφαλήσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχενεν·
ἀλφὸς γὰρ χρῶα πάντα κατέσχευεν, ἐν δὲ νυ χαῖται
ἔρρεον ἐκ κεφαλῶν, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Cf. Cramer. Anecd. Ox. I. p. 226. Etym. M. p. 523. Vs. 2. Heinsius corrigebat κατέσχεθεν, Heynius ad Apollodor. II, 2, 2 κατήσχυν', Bergk. Com. Att. rel. p. 23 κατίσχυαν'. Tum

Lehmannus et Marckscheff. ἐκ δὲ cum Loesnero. V. 3. Marckscheff. φιλοῦτο coniecit. [V. Herodian. I. p. 445 Lentz., qui correxit v. 2 κατάσχεθεν. I. p. 393. II. p. 901. 913].

XLIII. (193.)

Apollodorus II, 2: αὐται δὲ (αἱ Προϊλίδες) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο. V. Lobeck. Aglaoph. 304.

XLIV. (16.)

Schol. Apollon. ad I, 156: Ἡσίοδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινα τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ ξυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἔππων, βουλόμενον, εἰς μάχην καταστήναι τῷ ἦρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεύσαι, τῆς Ἀθηναῖς ὑποδειξάσης. φησὶ δὲ οὕτως·

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον,
ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοῦ'. ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὄρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φῦλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος· εἶχε δὲ δῶρα
παντοῦ', οὐκ ὀνομαστά, τά μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

[Θαῦμα Φιδέσθαι Fl.] Eudocia p. 333 [quam multis locis corrigas oportet.], Schol. Ven. et Schol. minor. ad II. II, 336: ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἔζη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις. ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν, καὶ σάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηναῖα εἰκάσασα (Ruhnkenius δειξάσα) Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀνααιρεθῆναι. τότε Νέστωρ ἐν Γεργήνῳ τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἑνδεκα ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀνααιρεθέντων, μόνος περιελείφθη· διὸ καὶ Γεργήνιος ὀνομάσθη· ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν καταλόγοις. Cf. Schol. Ambr. Od. XI, 285. [Ex Herm. et Marcksch. addas Eustath. ad Od. p. 1685, 61. Schol. min. ad Od. III, 68].

XLV. (17.)

Stephan. Byz. v. Γεργηνία, πόλις Μεσσηνίας, ἐνθα, φασί, Νέστωρ ὁ Πύλιος ἐτρέφη ἢ φυγὰς ἤχθη. Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων·

κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοῦς

ἔνδεκα, δωδέκατος δὲ Γεργήνιος ἱππότα Νέστωρ
ξείνος ἐὰν ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γεργήνιος.

ἀπὸ εὐθείας τῆς Γεργήνος· καὶ αὐδῆς·

Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γεργήνῳ.

Eustath. ad Il. p. 231. [V. Herodian. II. p. 854 Lentz. Cf. I. p. 182].

XLVI. (29.)

Strabo I. p. 42: 'Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί·

καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἐρμάων ἀκάκητα
γείνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιῳ ἄνακτος.

[Βήλοιῳ Φάνακτος Fl.] Adde Eustath. p. 1484, 65 ad Dionys. Per. 927, quos locos addidit Lehmannus. Cum his versibus olim versum Βύβλον τ' ἀγγάλιον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν, ab Etym. M. p. 216, 36 laudatum ut Hesiodi, sed repertum etiam apud Dionys. Per. 912, cohaesisse eam ob causam putabam, quod Philo Wagenfeldianus p. 6 aliud hemistichium, νικῆσαι τρικάρηνον, addidit versui Βύβλον τ' ἀγγάλιον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν, apud Dionysium non lectum, ut ab Hesiodo mutuasse Dionysium hunc versum probabile videatur. Putabam igitur haec ita coniuncta fuisse:

κούρη Βήλοιῳ ἄνακτος,
Βήλον, Φοινίκης τὸν ἐπικλείουσι πόλῃας
Βύβλον τ' ἀγγάλιον καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν
νικῆσαι, τρικάρηνον.

Τρικάρηνον putabam de Sidone dictum propter Sidonem metropolin cum coloniis duabus Tyro et Thebis. Disputavi de hac re in Jen. allgem. Literaturz. Intelligenzbl. Oct. 1837. N. 28, atque persuasi etiam Marckscheffelio p. 291. Sed certi quid de tota hac re propter fidem Wagenfeldianam non audeo pronuntiare.

XLVII. (102.)

Schol. Hesiodi Theogon. v. 142: Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον στίχον παρατίθεται, οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδήεντες. πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοῖς ἐναλιγίλους λέγει καὶ ἐν τῶ τῶν Λευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ; [Λευκιπιδῶν corr. Schoem. op. II. p. 534. Cf. Flach. Scholien p. 116].

XLVIII. (99.)

Pausan. II, 26, 6: οὗτος ὁ χρησμὸς δηλοῖ μάλιστα οὐκ ὄντα Ἀσκληπιὸν Ἀρσινόης, ἀλλὰ Ἡσίοδον ἢ τῶν τινα ἐμπεποιηκότων εἰς τὰ Ἡσίοδου τὰ ἐπη συνθέντα εἰς τὴν Μεσσηνίαν χάριν.

XLIX. (101.)

Athenagoras Legat. p. 134: περι δ' Ἀσκληπιοῦ Ἡσίοδος μὲν

πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
χῶσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραινωῖ
ἔκτανε Λητοῖδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.

V. 3 scribendum esse videtur ἔκτανε, Λητοῖδαο φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων. Sic Kieselium coniecisse audio. Mihi nunc magis placet: ἔκτανε Λητοῖδεω φίλον υἱόν, θυμὸν ὀρίνων.

L. (104.)

Schol. II. IV, 195: Μαχάων δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδος, κατὰ δὲ τινὰς Ἡπιόνης (Ἡσιόνης D.), κατὰ δὲ Ἡσίοδον Ξάνθης. (Ξανθίνης D.)

LI. (107.)

Schol. Pind. Nem. X, 150: Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος. Heynius ad Apollod. p. 285: Ὠκεανίδος καὶ Διός. (Διός certe Schol. Rom.)

LII. (127.)

Grammaticus Scuto praemissus: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἕκ τε τοῦ χαρακτήρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εὐρίσκειν ἡνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ. Cf. Scut. 77. [Removit e fragmentorum numero Herm.]

LIII. (106.)

Schol. Pind. Nem. X, 150: ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους (Castorem et Pollucem) Διός εἶναι γενεαλογεῖ.

LIV. (109.)

Schol. Victor. II. XIX, 240 p. 524 Bekker.: Κρής ὁ Λυκομήδης, ὡς φησὶν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης.

LV. (110.)

Pausan. III, 24, 7: καὶ ὅτι μὲν οὖν Ἑλένης μνηστῆρων Ἀχιλλεὺς οὐκ ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναικῶν, μηδὲν τοῦτο τεκμηρίον ἔστω οὐκ αἰτήσαι Ἑλένην αὐτόν. Addidit Lehm.

LVI. (275.)

Grammaticus ap. Bachm. Anecd. II. p. 247: πρῶτος Ἡσίοδος παρὰ τῆς Ἑλένης τὸ εἶδωλον παρήγαγε. Nisi Στησίχορος

scribendum est. [Confidentius correcturam proferre licebit secundum Herm.]

LVII. (139.)

Eustath. ad Od. IX, 198 p. 1623, 45: τὸν δὲ Μάρωνα, οὗ καὶ δοκεῖ παρώνυμος εἶναι ἢ κατὰ Θράκην Μαράνεια καὶ ἱερῶ ἐτίμησαν οἱ ἐγγάριοι, οὗ τὸν πατέρα Εὐάνθην Ἡσιόδου Οἰνοπίωνος. Schol. Harl. ad h. l. a Porsono emendatus: ἡ δὲ ἀπότασις πρὸς Ἡσιόδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Cf. Schol. Ambr. ad eund. l. Cf. Osann. Rhein. Mus. III. p. 241.

LVIII. (41.)

Porphyrius in Schol. II. XIV, 200 p. 392 Bekker. De v. ἀπειρέσιος agens: σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήρορος παιδός

Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
μνήστευον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηραν
ἴφθιμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

μνήστευον et ὀνόμηραν pro ἐμνήστευον et ὀνόμηρας dedi ex Heynii monitu II. T. VI. p. 564, qui observat Demodocen eandem esse cum Demonice apud Apollod. I, 7, 7. Gaisf. V. Schol. Ambr. ad Odys. I, 98, quae habent ἐμνηστεύοντο et ὀνόμηραν. [κατὰ Φεῖδος Fl.]

LIX. (58.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 18: τὰ διὰ τοῦ ἀνη ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνεται, πρισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη, ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανῆ σημειοῦται ὀξυνόμενον. προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανῆ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν δευτέρῳ εἰρημῶν·

οἱ πρόσθε φανῆν ἐντοσθεν ἔκευθον.

[V. Herodian. II. p. 924 Lentz. Cf. I. p. 328.]

LX. (70.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 32: Νοῦθος κύριον. ψόφος ἐν οὐδαι. Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ·

Νοῦθος δὲ ποδῶν ὑπο δοῦπος ὀρώρει.

Pro ψόφος ἐν οὐδαι, ut nemo locutus est pedestris orationis scriptor, legendum videtur: Νοῦθος ἐν οὐδαι. Porro in Hesiodi fragmento scribendum erat: Νοῦθου δὲ ποδῶν ὑπο δοῦπος ὀρώρει;

nam utroque loco Nuthus est proprium nomen, si recte habet scriptura. Eustath. enim ad Il. p. 228 et Schol. Ven. Il. II, 311 Ζῆθον addunt nominibus ab Herodiano laudatis, cuius immemorem fuisse Herodianum mirum esset. [Νούθος κύριον, καὶ ψόφος, ἣν οἶδεν Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ — scripsit e coniectura Lehrsii Lentz. Herodian. II. p. 947. Cf. I. p. 144.]

LXI. (73.)

Harpocratio p. 191: Μακροκέφαλοι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμοιοίας. ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ γυναικῶν καταλόγῳ μέμνηται. Hesiodum Μακροκερήνους eam gentem vocasse conicit Meinekios ad fragmenta Menandri p. 11. Sed etiam in Theogonia v. 237 optimi codices habent τρικέφαλον pro τρικάρηνον. Sic Aristoph. Eq. 418 habet κννοκεφάλῳ, quod duobus λ pronuntiasset Atticos testis est Phrynich. Bekk. Anecd. p. 49. Et ita habet inscriptio Attica Mercurii quadrifrontis apud Eustath. Il. p. 1353: Ἐρμῆ τετρακέφαλε καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον. Cf. Osann. auctar. lex. p. 155. Alia exempla v. apud Muetzell. de emend. Theog. p. 451. [Huc pertinet fr. LXV: V. Herm. I. I. p. 259.]

LXII. (62.)

Schol. Apoll. Rhod. II, 181: πεπηρωσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος — ἐν δὲ τῷ γ' Καταλόγων, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν. Cf. fragm. LXXXVIII.

LXIII. (71.)

Apollon. Dysc. de pron. p. 125: ὑπὸ γὰρ Ἡσίοδου ἐν ἀρχῇ τεθείσα (σφιν) εὐλόγως ὠρθοτονήθη ἐν τρίτῳ.

σφιν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα.

σφίν τ' Cram. Anecd. Ox. I. p. 388. [Verba Apollonii Steitzius de Hes. Oper. et D. p. 44 Schaeferum, Spohnium, Dindorfium secutus ad Oper. v. 56 refert, ubi codices et editiones male σοί τ' αὐτῷ exhibent. Adversatus est Schoem. Recte Brugmanus de problem. p. 44 ἐν τρίτῳ non tertiam pronominis personam, sed ἐν τρίτῳ Καταλόγων grammaticum intellexisse monuit, quo omnes coniecturas de Oper. v. 56 factas refutari opus sit. V. Hermann. op. VI. p. 223.]

LXIV. (72.)

Harpocratio et Suidas: ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας λέγοι ἄν — τοὺς ὑπὸ Ἡσίοδου ἐν τρίτῳ καταλόγῳ Κατουδαίους ὀνομαζομένους. Addiderunt Lehm. et Herm.

LXV. (74.)

Strabo I. p. 43: 'Ἡσίοδον δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιο ἄγροισιν Ἠμίκυνας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους. Cf. Strabon. VII. p. 299 et Steph. B. v. Ἠμίκυνες. [V. fr. LXI.]

LXVI.

Grammaticus Scuto Herculis in editionibus veteribus subiectus. τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ ς'. Sic S. Petitus correxit quod ibi scriptum ν' καὶ ς'. „Ceterum confer annotat. ad fragm. XXXVI. et Creuzeri ad Hermannum epistolas p. 222 seq.“ Dind. [Removit e fragmentorum numero Herm.]

LXVII. (185.)

Schol. Nicandri Theriac. 15. De Orione: Ἡσίοδος δὲ φησιν αὐτὸν ἐξ Ἑλέου (l. Εὐρύαλης) τῆς Μίνως θυγατρὸς εἶναι καὶ Ποσειδῶνος. δοθῆναι δὲ αὐτῷ δωρεάν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. ἐλθόντα δὲ εἰς Χίον πρὸς Οἰνοπίωνα Ἀερόπην τὴν γυναῖκα βιάσασθαι οἰνωθέντα. Οἰνοπίωνα δὲ χαλεπήναντα ἐκτυφλῶσαι αὐτὸν καὶ ἐν τῆς χώρας ἐκβαλεῖν. ἐλθόντα δὲ εἰς Αἴημον Ἠφαίστῳ συμμῖξαι· ὃς ἐλεήσας αὐτὸν δίδωσιν αὐτῷ Κηθαλίωνα ἕνα τῶν θεραπόντων, ὃς δὴ ᾠδήγησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ὁδοὺς· ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς καὶ συμμῖξας Ἥλιῳ καὶ ὕγασθεις ἀνῆλθεν ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα· ὃ δὲ Οἰνοπίων ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκρύπτετο· ἀπελπίσας δὲ τὴν εὐρεσιν ᾤχετο εἰς Κρήτην καὶ ἐκνηγέτει· καὶ ἐκεῖσε ὁ σκορπίος πεμφθεὶς ὑπὸ Αἰητοῦ καὶ Ἀρτέμιδος, χολομένης αὐτῷ ἴσως διὰ τὴν μεγαλαυχίαν, ἐπληξε τὸν Ὀρίωνα, καὶ οὕτως ἀπέθανε. Ex Hygino Astr. II, 34 et Eratosth. Catast. 32 locum corrigas. Cf. Schol. Arat. Phaen. 322.

LXVIII. (186.)

Diod. Sic. IV, 85: Ἡσίοδος ὁ ποιητῆς φησι — ἀναπεπταμένον τοῦ πελάγους Ὀρίωνα προσχῶσαι τὸ κατὰ τὴν Πελοριάδα κείμενον ἀκρωτήριον καὶ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμῶμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων διαφερόντως. ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταναστῆναι κάκει κατοικῆσαι· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἄστροις καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης. Nisi hoc fragmentum ad Astronomiam pertinet.

LXIX. (40. 44.)

Apollod. III, 5, 6: Ἡσίοδος (testatur Nioben habuisse) δέκα μὲν υἱούς, δέκα δὲ θυγατέρας. (Cf. Aelian. V. H. XII, 36). Ibid.

III, 14, 4: Ἡσίδοσ δὲ αὐτὸν (Ἄδωνιν) Φοῖνικος καὶ Ἀλφειβοίας λέγει. Probus ad Verg. Ecl. X, 18. [p. 25 Keil.: Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alpheisiboeae, Agenoris Thiantis, qui Histriam Arabiamque tenuit imperio, ut Antimachus ait, regnavit Cypro, ut Philostephanus libro, quo quaestiones poeticas reddidit, ex Iove sine ullius feminae accubitu procreatus.] Laudavit Lehmannus.

LXX. (129.)

Schol. Sophocl. Trach. 263: διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρύτιδων ἀριθμὸς. Ἡσίδοσ μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόπης παῖδας, οὕτως·

ἡ δ' ὑποκυσσάμενη καλλιζωνος Στρατονίκη
 Εὐρύτου ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.
 τοῦ δ' υἱεὺς ἐγένοντο Δηῖων τε Κλυτίος τε
 Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡ δ' Ἴφιτος, ὄξος Ἄρηος·
 τοὺς δὲ μεθ' ὀπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν
 Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

Vs. ultim. in ed. Rom. Ἀντιόχη κ. παλαιὸν γένος Ν. Recentiores adhuc corruptius Ἀνβολίδαο. Restitutio [ex Hygin. 14] Bentley est Epist. ad Mill. p. 53 [503 Lips.], qui ex Ἠοίαις vel Ἡρωϊκῇ γενεαλογίᾳ locum ductum arbitratur. Gaisford. A Bentley dissentit Hermannus ad locum Sophoclis. Idem v. 3 conicit Μολίων τε Κλυτίος τε, quos nominat Diodor. Sic. IV, 37, ubi Wesseling. Δηῖων maluit. Dihd. τε post Δηῖων habet Triclinii textus, qui v. 2 praebet ἐγείνατό οἱ φίλον υἱόν. — [V. 4 ἀντίθεος ἰδὲ Φίπιτος V. 5 Φιόλειαν Fl.]

LXXI. (94.)

Tzetza Proleg. ad Lycophr. p. 261: Ἡσίδοσ αὐτὸς γράψας ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ,
 ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

Interpunctionem correxit Vossius. Sic Od. V, 306; olim Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ. Partem fuisse catalogorum probabile est.

LXXII. (20.)

Porphyrus (in Schol. Voss.) ad Il. VI, 164 ap. Valcken. Ammon. p. 242: συντόμως τὰ ἀρχαῖα δεδήλακε, μιγῆναι οὐκ ἐθέλωσιν. ἀλλ' οὐχ ὥσπερ Ἡσίδοσ τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκά-

στον γυναικὸς δια μικρὸν ἐπεξελεθῶν. Ceterum Hesiodi dicta de Peleo etiam L. Attius in didascalicon libris commemorayerat ap. Gell. N. A. III, 11.

LXXIII. (95.)

Schol. Victor. ad Il. XVI, 475 de filia Pelei: Ζηρόδοτος δὲ Κλεοδώρην φησίν, Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων.

LXXIV. (96.)

Eustath. ad Il. I, 335 p. 112: ἡ παλαιὰ ἱστορία — λέγουσα, ὅτι Ἡσιόδός φησι Μενότιον τὸν Πατρόλου πατέρα Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι ἀντανεψιούς οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. [Quae exscripsit Eudoc. p. 331.]

LXXV. (97.)

Schol. ad Il. VI, 35: Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πορθῶν τὰς περιοίκους τῆς Ἰλίου πόλεις ἀφίκετο εἰς τὴν παλαιὰ μὲν Μονηρίαν (Schol. min. Μονηρία), νῦν δὲ Πήδασον καλουμένην (ὥστε) καὶ αὐτὴν σὺν ταῖς ἄλλαις ἐλεῖν. ἀπογόντος δὲ αὐτοῦ τὴν εἰς τὸ τέλος πολιορκίαν διὰ τὴν ὀχνηρότητα τοῦ τόπου καὶ μέλλοντος ἀναχωρεῖν, φασὶν εἶσω τῶν τειχῶν οὐσάν τινα παρθένον ἐρασθῆναι τοῦ Ἀχιλλέως καὶ λαβοῦσαν μῆλον ἐπὶ τοῦτο ἐπιγράψαι καὶ εἶσαι εἰς μέσον τῶν Ἀχαιῶν· ἦν δὲ ἐν αὐτῷ γεγραμμένον·

μη̄ σπεῦδ', Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονηρίαν ἔλῃς·
ὑδωρ γὰρ οὐκ ἔχουσι, διψῶσιν κακῶς.

τὸν δὲ Ἀχιλλεῖα ἐπιμεινάντα οὕτω λαβεῖν τὴν πόλιν τῇ τοῦ ὑδατος σπάνει. ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ καὶ Ἡσιόδῳ. Cf. Welck. de cyclo ep. p. 282. Bernhardt Hist. litt. Gr. I. p. 198. Marek-scheffel.

LXXVI. (141.)

Strabo IX. p. 442: καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ χρόνον συγχρὸν ἢ οἰκησις τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέσθαι πεδίῳ· τοῦτο δὲ ἐστὶ πλησίον τῆς ἄρτι λεχθείσης Περακιβίας καὶ τῆς Ὀσσης καὶ ἔτι τῆς Βοιβηίδος λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν πρὸς τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ ἰδίοις περικλειόμενον· περὶ οὗ Ἡσιόδος οὕτως εἰρηκεν·

ἢ οἴῃ Διδύμους ἱερὸν ναίουσα κολωνοῦς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρου ἄντ' Ἀμύροιο
νύφατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμήης.

Cf. Strab. XIV. p. 647: ubi legitur ἄντ' (ἄντα, quod recte ani-
Hesiod. ed. Götting. 20

madvertit Lehmann.) pro ἀντ'. Steph. B. v. Ἄμυρος. Sermo est de Coronide. V. Schol. Pind. Pyth. III, 59, quae allegavit Lehmannus. [V. Herodian. I. p. 199 Lentz: ἄθλον δὲ τὸ Ἡσιόδειον Δωτίῳ ἐν πεδίῳ κ. τ. λ. Ritschl. de Oro et Orione p. 59 seq. attulit Herm.]

LXXVII. (136.)

Etym. MS. Bibl. Paris. allegatum a Ruhnkenio: Ἰλέως ὁ Αἰάντος πατὴρ ἐτυμολογείται ὅφ' Ἡσιόδου.

Ἰλέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὕνεκα νύμφην
εὐράμενος Ἰλεων μίχθη ἐρατῇ φιλότῃ
ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος εὐδμήτοιο πόλης
ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

V. Etym. Gud. p. 276, 41. Tzetz. Exeg. in Il. p. 126. [Etym. M. p. 346, 41. Eustath. p. 101, 19. 277, 2. 650, 48. 1018, 59. Schol. ad Il. I, 264. Schol. ad Pind. Ol. IX, 167.] Cramer. Anecd. Ox. II. p. 451. V. 2 cum Tzetz. habeat καὶ μιν, Leutschius καὶ ἐν scribendum esse opinabatur. V. 3 εὐράμενος Fischer. ad Weller. Gr. III, 1, Lehm., Marcksch. Nolumus mutare quod ab omnibus peraeque grammaticis praebetur, qui locum Hesiodeum laudarunt. MS. Par. ὄχθη ἐρατεινῇ φιλότῃ. Correxerit Ruhnken. ex Eustath. ad Il. p. 650. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 393. — [V. 1 Φιλέα — Φάναξ V. 2 Φοι V. 3 Φίλεων Fl. Num hos versus ante oculos habuerit Herodian. II. p. 25. 185 ὡς καὶ Ὀϊλέως μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, incertum est.]

LXXVIII. (146.)

Schol. Ven. Il. II, 496: [μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἡσιόδος λέγων']

ἢ οἴην Ἐπίη Βοιωτὴ ἐτρεφε κούρην.

Pro ἢ οἴην Schol. A. ap. Bekk. ἢ δίη, quod Vossius (Adnot. et gl. marg. p. 81) sic emendare conatus est: ἦν δίη Ἐπίη κτέ. De fragm. cf. Eustath. ad Il. p. 265, 5. Sermonem fuisse de Antiopa, Nyctei filia, recte monuit Lehmannus. [V. Herodian. I. p. 300 Lentz: Ἡσιόδος δὲ ἐν Ἐπίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι.] De Hyria urbe v. Steph. Byz. s. v.

LXXIX. (145.)

ἢ οἴη Ἐπίη πυκινόφρων Μηκιονίχη,
ἢ τέκεν Εὐφῆμον γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ

μυχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρόσου Ἀφροδίτης.
Ex μεγάλαις Ἑοαῖς laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 35.

LXXX. (149.)

Schol. Soph. ad Trachin. 1174: καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἑσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἑοαῖς λίγων οὕτως·

ἔστι τις Ἑλλοπίη, πολυλήϊος ἢδ' εὐλείμων,
ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
πολλοί, ἀπειρέσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.
ἔνθα δὲ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται. 5
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὄν χρηστήριον εἶναι,
τίμιον ἀνθρώποις, ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.
ἔνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα πάντα φέρονται,
ὃς δὴ κείθι μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεεῖνη,
δῶρα φέρων ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν. 10

V. de hoc loco E. de Lasaulx: das Pelasgische Orakel des Zeus zu Dodona p. 5. V. 1. al.: Ἑλλοπίη. V. 5 ex Strabone VII. p. 327, ubi pro ἔνθα τε (quod Triclinii textus scholiorum Sophoclis habet) scriptum est ἔνθα δέ. V. 6. Marcksch. cum Hermanno post v. 6 lacunam statuit, F. S. Lehrsius post τίμιον, Schneidewinus post ἀπειρέσιοι. Mihi nihil deesse videtur, modo cum Ruhnkenio scribatur ἐθέλησεν ἐὸν χρ. Nam ναῖον est participium, non verbum finitum. Cf. Müller. Archaeol. p. 32. Hermannus hoc recte habere negavit, nullis tamen additis argumentis. De columbis Dodonaeis quominus intellegatur ναῖον, quod idem Hermannus voluit, impedit ἐν πυθμένι φηγοῦ. Fortasse ναῖον illud cohaerere quis dicat cum Iovis Dodonaei cognomento Νάϊος, de quo v. Bekk. Anecd. p. 283, 22. V. 8. Pro μαντεύματα, quod habet scholiorum ed. Rom., al. μαντήια, ut ap. Hom. Od. XII, 282: Ὅφρ' ὑμῖν εἶπω μαντήια Τειρεσίαο. Ruhnkenio sic videbatur versus emendandus: Ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήια πάντα φέρονται. V. 10. Herm. φέρων, ἔλθῃ δέ. — [V. 6 ἐθέλησε φέων V. 9 ἐκφερεεῖνη Fl.]

LXXXI. (143.)

Schol. Pindar. Pyth. IX, 6:

ἢ οἷη Φθίῃ Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα
Πηνειοῦ παρ' ὕδαρ καλὴ ναίεσκε Κυρῶνῃ.

Φθιη pro Φθίη reposuit Ruhnk. [Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα conī. Ruhnk. Herm.]

LXXXII. (148.)

Pausan. IX, 36, 4: Τήττου δὲ ἐποίησατο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἔπη συνθεῖς, ὡς μεγάλας Ἡοίας καλοῦσιν Ἕλληνες·

Τήττος δὲ Μόλυρον, Ἀρίσβαντος φίλον υἱόν,
 κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἔνεχ' ἧς ἀλόχοιο,
 οἶκον ἀποπρολιπὼν φεῦγ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
 ἔξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· καὶ μιν ὄγ' ἦρωσ
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρην, ὡς ἐπιεικές.

V. 4. ἦρωσ est Orchomenus, quem commemoravit eo loco Pausanias. — [V. 2 ἔνεκ' εὐνῆς Fῆς V. 3 Φοῖκον V. 5 ἐπιεικές Fl.]

LXXXIII. (147.)

Pausan. IX, 40, 5: Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρρη τὸ ἀρχαῖον. θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρρη, ἀπὸ δὲ ταύτης κληθῆναι καὶ ἑτέραν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν· τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα γεγονέναι ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα δὲ αὐτοῦ Θηρᾶ τὴν Φύλαντος εἶναι. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας ποιήσας·

Φύλας δ' ὄπνιεν κούρην κλειτοῦ Ἰολάου,
 Λειπεφίλην· ἦν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσι ὁμοίη,
 Ἰππότην δέ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτεν,
 Θηρᾶ τ' εὐειδῆ, ἱκέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρᾶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοῖνῃσι πεσοῦσα
 γείνατο Χαιρωνος κρατερόν μένος ἱπποδάμοιο.

V. 2. Kuhnius conicit Δηφίλην, illud Λειπεφίλην e nota librarii λείπει male intellecta promanasse arbitratus. Gaisf. Codex Mosquensis apud Facium λειπεφιλῆνη· εἶδος (ap. Bekk. id. codex λείπε φιλῆνη εἶδος) omissis ἦν δ' et ὁμοίη; λείπε φιλῆνην εἶδος unus Par., alius λείπε φιλῆνη εἰ omissis reliquis. Λειπεφίλην male habere certum est. Fortasse Ἰπποφίλην, cuius filius Ἰππότης certe non alienus a nomine matris. Sylburgius et Kuhnius v. 3. ἡ δὲ οἱ Ἰπποτέ υἱόν. Ἰππότην, quod deerat, e MS. Mosquensi supplevit Facius. Ἰππότεια Boiss. Ἰππότη δὲ Pausaniae editio Bekkeri. — [V. 1 Φιολάου V. 2 ἡ Φειδος V. 3 Φοι V. 4 εὐφειδῆ Φικέλην Fl.]

LXXXIV. (183.)

Hygin. Astron. II, 20: Aries. Hic existimatur esse, qui Phrixum et Hellen transtulisse dictus est per Hellespontum, quem Hesiodus et Pherecydes ait habuisse auream pellem. Pseudo-Eratosth. Catast. 19 χρυσῆν δοράν. Cf. fragm. XII.

LXXXV. (77.)

Schol. Apollon. IV, 284: Ἡσίόδος δὲ διὰ Φάσιδος αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) εἰσπεπλευνέναι λέγει.

LXXXVI. (78.)

Schol. Apoll. IV, 259: Ἡσίόδος δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίαις καὶ Ἀντίμαχος ἐν Λύδη διὰ τοῦ ὠκεανοῦ φασιν ἔλθειν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) εἰς Λιβύην καὶ βασιτάσαντας τὴν Ἀργὴν εἰς τὸ ἡμίτερον πέλαγος γενέσθαι.

LXXXVII. (60.)

Schol. Apoll. II, 178: ὡς δὲ Ἡσιόδός φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιπεΐας [υἱὸς ἦν Φινεύς].

LXXXVIII. (160. 61. 62.)

Schol. Apoll. II, 181: πεπηῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίόδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις, ὅτι Φοῖξά τὴν ὁδὸν ἐμήνυσε, ἐν δὲ τῷ γ' καταλόγων, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν. Cf. Eudocia p. 415. Cum hoc coniunctum fuit quod habet Schol. Paris. ad l. 1.: παῖδας δὲ φησιν αὐτῷ (τῷ Φινεῖ) γενέσθαι Ἡσιόδος Μαριανδυνὸν καὶ Θυνόν.

LXXXIX. (10.)

Schol. Apoll. I, 482: Ἡσιόδος δὲ Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας κατ' ἐπίκλησιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας ἔφη (τοὺς Ἀλωΐδας), καὶ Ἄλον, πόλιν Αἰτωλίας ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι, ἧς Ὀμηρος μνημονεύει. (II, II, 682). [Scholion suo more compilavit Eudoc. p. 37.]

XC. (158.)

Schol. Apoll. IV, 57: ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται τὸν Ἐνδυμίωνα ἀνερχθῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς οὐρανόν· ἐρασθέντα δὲ Ἥρας εἰδῶλω παραλογισθῆναι [τὸν ἔρωτα] νεφέλης καὶ ἐμβληθέντα κατελθεῖν εἰς Ἄιδον. [Hinc corrigas Eudoc. p. 148: καὶ Θεόπομπος ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις τὸν Ἐνδυμίωνα λέγει ἀνερχθῆναι ὑπὸ Διὸς εἰς οὐρανόν.]

XCI. (161.)

Schol. Apoll. II, 1122: (τοὺς Φοῖξον παῖδας) Ἄκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτων. καὶ οὗτος μὲν φησὶν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον. [Compilavit Eudoc. p. 79.]

XCII. (162.)

Schol. Apoll. IV, 828: ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἢ Σκύλλα.

XCIII. (92.)

Schol. Pind. ad Nem. III, 21: περὶ τῶν Μνημιδούων Ἡσίοδος μὲν οὕτως φησὶν·

ἢ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱπποχάρμη.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε. πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ὄσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
τοὺς ἄνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναικάς.
οἱ δὲ τοὶ πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας. 5

Idem fragmentum habet Tzetzta ad Lycophr. 176 ἐν τῆς ἠρωϊκῆς γενεαλογίας. Postrema pars uno versu auctior est apud Pindari Schol. ad Ol. VIII, 27:

οἱ δὲ τοὶ πρῶτον — νέας ἀμφιελίσσας.

πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν, νεῶς περὰ ποντοπόροιο.

Hinc v. 6 restitue πρῶτοι τεῦξαν pro πρῶτον ζεῦξαν. Nam qui primus navem invenit, ante eam conficit quam cingit. V. 7 metrum necessariam facit Heinsii correctionem θέντο. Ruhnkenius. V. 6 scr. οἱ δ' ἦτοι. Dind. Pertinet ad Cyrenen nympham. — V. 7. Boeckh.: πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν ἐπὶ περὰ ποντοπόροιο Νηός. Boiss.: ἰστία νεῶς θέσσαν, quo se metrum restituisse putat facilius. Herm.: πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν ἐπι περὰ ποντοπορούσαις [sive ποντοπορήσαι]. Mihi ἰστία glossema esse videtur, ut olim scriptum fuerit: πρῶτοι δ' ἰστόλισαν νηός περὰ ποντοπόροιο. V. Hesiod. Oper. 628. Schol. Aristid. p. 54 Dind. — [V. 5 ἀμφιελίσσας Fl.]

XCIV. (150. 151.)

Athenaeus X. p. 428 C: διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Ἠοίαις εἶπεν·

οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἔχθος,
 ὄσους ἄδην πίνει, οἶνος δέ οἱ ἐπλετο μάργος,
 σὺν τε πόδας χειρᾶς τε δέει γλῶσσάν τε νόον τε
 δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ ἐ μαλθακὸς ὕπνος.

V. 1 scribe χάσμα καὶ ἔχθος, ut est in Scut. 400, ubi hic versus repetitur. Idem VIII. p. 364 B quaedam profert, ἅπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοιῶν καὶ μεγάλων Ἔργων παρῴδηται, ubi posterius μεγάλων temere repetitum expunge. Nec debebat hic librarii error in fraudem induxisse Langbaenium ad Longin. p. 57. Nam Ἠοῖαι μεγάλαι dicuntur, non Ἔργα μεγάλα. Ruhnk. Sed v. praef. — [V. 2 Φοῖνος — Φοι V. 4 Fε Fl.]

XCV. (151.)

Aspasius ad Aristot. Eth. Nicom. III. p. 43 r.: καὶ ὅτι πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχῆς, ἱκανὸς Ἡσίοδος παραστήσῃ ἐν ταῖς μεγάλαις, ἐν αἷς τὴν Ἀλκυμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·

ὦ τέκνον, ἧ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
 Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ.

ubi lege: ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοῖαις τὴν Ἀλκυμήνην ποιῶν κτλ. Ruhnkenius. Subiungit Aspasius: καὶ πάλιν·

τέκνον ἐμὸν αἰ (del.) Μοῖραί σε πονηρότατον καὶ
 ἄριστον.

Monui ad Hephaest. p. 97 I. B. Felicianum, qui hos in Aristotelis Ethica Commentarios Latine reddidit, exemplar ab Aldino diversum evolvisse, quod ex versione huius loci satis quoque manifestum est: Quod verbum apud Hesiodum quoque in hac significatione usurpatur cum in scuti fabrica Alcmenam etc. V. ad Theognid. 147. Gaisford. Videtur Felicianus memoriter male correxisse Aristotelis commentatores. Ceterum I. H. Vossius ὦ τέκος et Ζεὺς τέκνωσε.

XCVI. (130.)

Tzetza ad Lycophr. 344: ὁ Ἀυτόλυκος κλεπτοσύνη πάντας ὑπερέβαλε· κλέπτων γὰρ ἔππωνος τε καὶ βόας καὶ ποίμνια τὰς σφραγίδας αὐτῶν μετεποίει καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότης αὐτῶν, ὡς φησι καὶ Ἡσίοδος·

πάντα γὰρ ὄσσα λάβεσκεν ἀΐδελα· πάντα τίθεσκε.

Hoc scholion descriptum est ab Eudocia in Violario p. 375. 394.

Sed ibi mendose scribitur: πάντα γὰρ ὅσα λάβεσκεν, ἀίδελα τέθνησκε. Veram lectionem conservavit Etymol. M. p. 21. 26:

ὅ ττι κε χερσὶ λάβεσκεν, ἀείδελα πάντα τίθεσκεν.

Ruhnkenius. Vera lectio est apud Tzetzam; l. ἀείδελα. — [ἀΨείδελα Fl. V. Herodian. II. p. 468 Lentz.]

XCVII. (35.)

Eustath. II. p. 350 antep.: πολυδίφιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἢ ὡς πάνυ ποθοῦμενον Ἑλλησιν, ἢ ὅτι μυθεύεται ἄνδρόν ποτε εἶναι, ὕστερον μέντοι εὐνδρον γενέσθαι, Ποσειδῶνος ἀναρρηξάντος τὰς ἐν Λέρνη πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμμωνίης ἔρωτα (Apollod. II. c. 1, p. 121), ἐξ ἧς καὶ Ἀμμωνία ἐν Ἄργει ὕδατα (Schol. Eurip. Phoen. 195), ἢ καὶ ἀπο τῶν Δαναίδων, αἱ παραγενόμεναι ἐξ Ἀλύπτου φρεωνυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος.

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποίησεν ἐνυδρον.

Eundem versum in paucis discrepantem, sed celato auctoris nomine, laudat Strabo VIII. p. 339: τὴν μὲν οὖν χώραν συγχωροῦσιν εὐνδρεῖν· αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ κείσθαι, φρεάτων δ' εὐπορεῖν, ἃ ταῖς Δαναΐσιν ἀνάπτουσι, ὡς ἐκείνων ἐξευρουσῶν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο·

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἐνυδρον.

Hesychius: Δίφιον Ἄργος· Ἡσίοδος μὲν τὸ ἄνυδρον. In quo loco vide an frustra Ruhnkenius praef. Hesych. T. II. p. VIII. reposuerit Ἡλιόδωρος. Gaisford. Marckscheff. p. 293 non immemor fuit loci Strab. VIII. p. 370: πλάσμα δὲ καὶ τὸ Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος ἐνυδρον.

XCVIII. (144.)

Servius ad Verg. Georg. I, 14: Aristaeum invocat, i. e. Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus dicit Apollinem pastorem [νόμιον]. Laudavit Marckscheff. Apollon. Rh. II, 506.

XCIX. (13.)

Schol. Ven. II. XXIII, 638: Ἄρισταρχος υἱοῦς — Ἄρισταρχος διδύμους ἀνοῦει· οὐχ οὕτως, ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἱοὶ ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διφνεῖς δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδῳ μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις. Vide Heynium ad Apollod. II, 7, 2. Addidit Marckscheff. Eustath. p. 882, 25. 1321, 20. Eudoc. p. 33.

C. (26.)

Schol. Ven. II. II, 764: ἀλλά φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι τὸ ποδώκης, παρὰ γοῦν Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασαι ποδώκης δι' Ἀταλάντη.

Sed Hesiod. Scut. 191 ποδώκης legitur. [ποδώκης δι' Ἀταλάντη citat Herodian. I. p. 82. II. p. 37 Lentz. Hinc corrigas I. p. 82].

CI. (25.)

Apollod. III, 9, 8: Ἡσιόδος δὲ καὶ τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ ἴασον, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον.

CII. (86.)

Schol. Ambr. Hom. Od. VII, 54: Ἡσιόδος δὲ ἀδελφὴν Ἀλκινόου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν.

CIII. (18.)

Philemo v. εὐφυνῆς et Favorinus p. 781, 20: καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ κλυτὸς Ἰπποδάμεια καὶ θερμὸς αὐτμῆ καὶ ἀλὸς πολιοῖο, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ

δαῖζομένου πόληος.

F. δαῖζομένοιο, quod coniecit Osannus. Marckscheff. δαῖζομένου δὲ πόληος, quod certe praestat altera eiusdem Marckscheffellii coniectura δαῖζομένου πόλιος.

CIV. (138.)

Grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 1183: ὁ Θόας, τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ·

ἣ δὲ Θόαν τέκεν νιόν.

[V. Herodian. II. p. 649 Lentz.]

CV. (112.)

Tzetzta Exeges. in Iliad. p. 68, 20: ὁ Ἀγαμέμνων, ὁμοίως δὲ καὶ Μενέλαος καθ' Ἡσιόδον καὶ Αἰσχύλον (Agam. 1602). Πλεισθένης, υἱοῦ Ἀτρέως, παῖδες νομίζονται, κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀτρέως αὐτοῦ. — Ἀτρέως δὲ καὶ Ἀερόπης κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξιβία ἢ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσιόδον καὶ Αἰσχύλον καὶ ἄλλους τινὰς Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης, Πλεισθένης δὲ καὶ Κλεόβλας τῆς Διάντος Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξιβία. νέου

δὲ τοῦ Πλεισθένης τελευτήσαντος ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες Ἀτρέως Ἀτρεΐδαι πολλοῖς ἐνομιζοντο. Cf. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 378. Eustath. p. 21, 33. Schol. Ven. II. I, 7. Endocia p. 23. [V. Eudoc. p. 317 Ἡσίοδος υἱὸν Πλεισθένης τὸν Ἀγαμέμνονα οἶδεν.]

CVI. (120.)

Hesychius: ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρησθαί φησι τὸν Μίνωος, ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμειῷ· καὶ Ἡσίοδος·

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

Videtur scribendum esse δ' ἐπίκουρος Ἀθηναίων ἱεράων. Nam cum huic Eurygyae in Ceramico ludi celebrarentur, ubi etiam posteriore tempore omnes eos sepelire consueverant Athenienses (Thucyd. II, 34), qui pro patria occubuissent, Eurygyes ipse non potuit non in auxiliatoribus Atheniensium numerari, minime vero in hostibus. De Androgei ludis nihil Diod. S. IV, 60. 61. Aliter in Stephano Parisino v. Εὐρυγύης· — Εὐρυγύῃ δ' ἐπὶ (I. ἔπι) κοῦροι Ἀθηναίων ἱεράων.

CVII. (121.)

Ammonius v. Ὅρθρος· καὶ Ἡσίοδος τελευτήσαι τινα
πρωτὶ μάλ' ἠΐθεον.

Ruhnkenius de eodem Eurygye intellegendum esse hoc fragmentum putat. Mihi non ita videtur, cum κοῦρος vocabulum (fragm. antec.), quod ansam praebuit huic coniecturae, admodum sit incertum.

CVIII. (11.)

Suidas et Zonaras in Ἐπιάλτην Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα, διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐφιάτην, καὶ τὸ ζιγοπύρετον λεγόμενον. Videtur post Ἡσίοδος colo interpungendum esse. Sed praeceptum ipsum non satis firmum est. Strabo I. p. 19: τοῖς τε γὰρ. παισὶ προσφέρομεν — εἰς ἀποτροπὴν δὲ τοὺς φοβερούς (μύθους). ἧ τε γὰρ Λάμια μῦθος ἔστι καὶ ἡ Γοργώ καὶ ὁ Ἐφιάτης καὶ ἡ Μορμολύκη. Cf. Meinek. Quaest. scen. II. p. 8. Etym. M. p. 434, 13 laudavit Gaisford. ad Suidae loc. [Interpunctionem vulgatam reposuit Bekkerus.]

CIX. (103.)

Schol. Eurip. Alcest. 1: ὁ διὰ στόματος καὶ δημῶδης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὐτῆ ἔστιν, ἧ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. οὕτω δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος.

CX. (21.)

Schol. Pindari Nem. IV, 95 memorata Daedali et Acasti historia: ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος λέγων οὕτως·

ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὄρεσκάοισι δαμείη.

[V. 1 et 3 For. Fl.]

CXI. (24.)

Schol. Pindari Nem. III, 92: οὗτι δὲ ἐγράφη παρὰ τῷ Χείρωνι ὁ Ἰάσων, Ἡσίοδος φησιν·

Αἰσων, ὃς τέκεθ' υἱὸν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
ὃν Χείρων θρέψεν ἐνὶ Πηλῖω ὕληντι.

Boeckh. ὃν Χείρων ἐθρεψ' ἐνὶ Π. Spitzner. de vers. her. p. 41: ὃν θρέψεν Χείρων.

CXII. (122.)

Plut. Thes. c. 16: καὶ γὰρ ὁ Μίνως ἀεὶ διετέλει κακῶς ἀνούων ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεατροῖς. καὶ οὔτε Ἡσίοδος αὐτὸν ᾄωνσε, βασιλεύτατον — προσαγορεύσας. Pseudo-Plato Min. p. 350: εἰρηκε δὲ καὶ Ἡσίοδος ἀδελφὰ τούτων εἰς τὸν Μίνων. μνησθεῖς γὰρ αὐτοῦ ὀνόματος φησὶν· ὃς βασιλεύτατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων

καὶ πλείστων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,
Ζηνὸς ἔχων σκῆπτρον· τῷ καὶ πόλεων βασίλευε.

Addendum esse hoc fragmentum Hesiodi fragmentis primi videntur Winckelmannus et Baiterus. Priora vocabula sic refingenda esse:

ὃς βασιλεύτατος ἔσκε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
monuit Schneidewinus.

CXIII. (123.)

Plutarchus Thes. c. 20: ἀπολειφθῆναι δὲ (τὴν Ἀριάδην), τοῦ Θησέως ἐρώτωντος ἐτέρας·

δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρωσι Πανοπητῆδος Αἰγύλης.

τοιούτου γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισιστρατον ἐξελεῖν φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς.

CXIV. (23.)

Steph. Byz. v. *Αἷσων*· πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἷσωνος τοῦ Ἰάσονος πατρός, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ω κλίνεται. ὡς Ἡσιόδου. Sic recte Marckscheffelius pro διὰ τοῦ ο.

CXV. (22.)

Schol. Hom. Od. XII, 69: Αἷσωνος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ' Ἡσιόδου γίνεται Ἰάσων.

CXVI. (157.)

Pausan. X, 31: αἱ Ἥοιαι καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ὁμολογήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι Κουρῆσιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς καὶ ἀποθανεῖν Μελέαγρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

CXVII. (159.)

Schol. Apoll. Rhod. I, 118: ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἥοίαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπους, φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι, ἀποδημήσας κατέλυσε παρὰ Πολυφάντη. βοὸς δὲ αὐτῷ τεθνημένον δράκοντος ἀνεκρύσαντος παρὰ τὸ θῦμα, διαφθεῖραι αὐτὸν τοὺς τὸν Μελάμποδα λαβεῖν καὶ θάψαι. τὰ δὲ τούτου ἔγγονα τραφέντα ὑπὸ τούτου λείγειν τὰ ἄτα καὶ ἐμπνεῦσαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν. διόπερ κλέπτοιντα αὐτὸν τὰς βόας τοῦ Ἰφίκλου εἰς Αἴγιαν τὴν πόλιν περιληφθέντα δεθῆναι, καὶ τοῦ οἴκου μέλλοντος πεσεῖν, ἐν ᾧ ἦν ὁ Ἰφίκλος, τῇ διακόνων πρεσβύτιδι μηνῦσαι τοῦ Ἰφίκλου, καὶ τούτου χάριν ἀφεθῆναι. σαφὴς δὲ ἡ ἱστορία. [Cf. Endoc. p. 286, ubi initium invenies ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις μεγάλαις Ἥοίαις etc.]

CXVIII. (153.)

Pausan. II, 26: Ἐπίδαυρος δέ, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα τῇ γῆ ἐτέθη, ὡς μὲν φασιν Ἠλείοι, Πέλοπος ἦν, κατὰ δὲ Ἀργείων δόξαν καὶ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἥοίας ἦν Ἐπιδαύρω πατὴρ Ἄργος ὁ Διός.

CXIX. (154.)

Pausan. II, 16: ταύτην (Μυκήνην) εἶναι θυματέρα Ἰνάχου, γυναικᾶ δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει, ἃ δὴ Ἕλληνας καλοῦσιν Ἥοίας μεγάλας. ἀπὸ ταύτης οὖν καὶ τὸ ὄνομα γεγονέναι τῇ πόλει φασίν.

CXX. (155.)

Pausan. II, 2: Κορινθίοις δὲ τοῖς ἐπινείοις τὰ ὀνόματα Λέχης καὶ Κεγχρίας ἔδοσαν, Ποσειδῶνος εἶναι καὶ Πειρήνης τῆς Ἀχελῷου λεγόμενοι· πεποιῆται δὲ ἐν Ἠοίαις μεγάλαις Οἰβάλου θυνγατέρα εἶναι Πειρήνην.

CXXI. (156.)

Pausan. VI, 21: ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου κατὰ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἠοίας Ἀλκιάθου ὁ Πορθάωνος, δεύτερος οὗτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι· μετὰ δὲ Ἀλκιάθου Εὐρύαλος καὶ Εὐρύμαχος τε καὶ Κρόταλος. Cf. Schol. Pind. Ol. I, 127.

CXXII. (176.)

Schol. Il. XXIV, 24: κατὰ τοὺς Ἠσιόδου μῦθους τὸν βοκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν (Ἐρμῆς).

CXXIII. (163.)

Schol. Pind. Isthm. V, 53: εἰληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων Ἠοίων ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος καὶ οὗτος ὁ διόπομπος ἀετός, ἀφ' οὗ τὴν προσωνομίαν ἔλαβεν Αἴας.

CXXIV. (123.)

Athenaeus XIII. p. 557: Ἠσιόδου δὲ φησιν Θησέα νομίμως γῆμαι καὶ Ἰππην καὶ Αἴγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδην ὄρκους παρέβη, ὡς φησι Κέρκωψ.

CXXV. (142.)

Schol. Pind. Pyth. III, 14: ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἠσιόδου ἀναφερομένοις ἔπεισι φέρεται ταῦτα περὶ τῆς Κορωνίδος·

τῷ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ, φράσσειεν δ' ἄρα ἔργ' αἰδηλα
Φοίβω ἀκερσεκόμη, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγῃμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα.

Melius idem ad v. 48: τὸν δὲ περὶ τὸν κόρακα μῦθόν φασι καὶ Ἠσιόδου μνημονεύοντα λέγειν οὕτω·

τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἠγαθέην, καὶ ῥ' ἔφρασεν ἔργ' αἰδηλα
Φοίβω ἀκερσεκόμη, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φ. δ. θ.

Κόρωνιν flagitare analogiam dixi Allg. Lehre v. Acc. p. 271. —
[V. 2 *Φέρῳ* ἀφίδηλα V. 3 *Φίσχῳ* Fl.]

Ἄρσινὴ δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Ἀητοῦς νιῶ
τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε

ex Pind. schol. coll. Paus. II, 26, 7 add. Herm. Eiusdem sententiae erat Boeckhiius, verbis scholiastae καὶ Ἄρσινῆς ὁμοίως correctis in καὶ Ἡσίοδος ὁμοίως, laudatus a Goettl. in spicil. altero fragm. Hes. V. etiam Marcksch. fr. 99. In eodem Pindari scholio versus

ἦ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιόν, ὄρχαμον ἀνδρῶν
Φοῖβῳ ὑποδηθεῖς ἠνπλόκαμόν τ' Ἐριῶπιν

de Arsinoe, Leucippi filia, adhibitos Marckscheff. p. 334 ad Eoeas pertinere putavit, neque aliter Boeckhiius, qui versibus praemisit verba a scholiasta ommissa καὶ Ἡσίοδος. Utrique adversatus est Goettl. l. l., versus citatos non Hesiodi esse iure contendens. Facile enim fieri poterat, ut Ἀρσινῆς ex Hesiodi nomine obscuraretur. V. fr. XLVIII].

CXXVI. (89.)

Schol. Pind. Ol. X, 46: τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαι φασὶ Φύκτεον ἀπὸ τινος Φυκτέως, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω·

τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, ὄξος Ἄρηος,
Φυκτέως ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Apollod. I, 8: Ἡσίοδος δὲ (Periboeam) ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἰππόνου τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Ολίεα πόρρω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντεταμένον ἀποκτείναι. Periboea cum Oleni habitavit, fortasse ad eam referendum est fragmentum apud Strab. VIII. p. 526. Ruhnkenius. V. fragm. CCXVII. Boeckh. v. 2 Φυκτέως, quod recepit Marckscheffellius, sed vereor, ne scribendum sit Φυκτέως τ' ἀγλαὸς υἱός, ita ut ἤρπαξαν vel ἐφθειραν vel simile vocabulum intellegatur.

CXXVII. (27.)

Schol. Ven. Il. XXIII, 683: περιζώματα γὰρ ἕως ποδῶν διήκοντα ἐφόρουσιν πρὸς τὸ μὴ εὐκόλως πλήττεσθαι, ὕστερον δὲ Ἀθήνησιν τινῶν ἀγωνιζομένων, ἄρχοντος Ἰππομένους, συνέβη ἕνα αὐτῶν πεσόντα πρὸς τὸ ἐμποδισθῆναι ὑπὸ τοῦ περιζώματος τελευτήσαι. ὄθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι μέχρι τοῦ νῦν· διὸ καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς ἔκτοτε ἐπονοῦντο, γυμνάσια καλοῦνται· νεώτε-

ρος οὖν Ἡσίοδος γυμνοὺς ἐσάγων ἀγωνιστάς. Eustath. p. 1324, 5. Ὅρσιπον dicit τὸν πεσόντα (alii victorem), Hesiodum vero Hippomenem cum Atalanta certantem sine subligaculo induxisse. Vide Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 554.

CXXVIII.

Schol. Pindar. Ol. VII, 42 (p. 166 Boeckh.): Ὅμηρος ταύτην Ἀστυόχην φησὶν, οὐκ Ἀστυδάμειαν — καὶ Ἡσίοδος δὲ Ἀστυδάμειαν αὐτὴν φησὶ.

CXXIX. (28.)

Strabo X. p. 471: Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκατεροῦ καὶ τῆς Φορῶν-
νείως θυγατρὸς πέπειτε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν.

ἐξ ᾧν οὐφρῆαι Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο,
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμμηχανοεργῶν,
Κουρητῆς τε θεοί, φιλοπαίγμονες, ὄρχηστῆρες.

Libri Strabonis Ἐκατέρου, [alii Ἐκατέρω] ὄφρῆαι — ἐγένοντο. Scripsi igitur, dum melius quid inveniatur, Ἐκατεροῦ (v. Doctr. Acc. p. 207), quanquam hoc vocabulum versui epico non aptum est; vulgo Ἐκαταίου. Lobeck., a Marckscheffelio laudatus, Aglaoph. p. 1116: „pro Ἐκαταίου Welckerus substituit Ἐκάτου (sed v. Welckeri Nachtrag zu der Schrift über d. Aesch. Tr. p. 212) coniectura plausibili, cui ad dimidium adstipulatur Schol. Lyc. 77, Curetes Apollinis et Danaidis Nymphae Creticae filios perhibens, sed ne pro certa recipiatur, obstat totius loci pluribus partibus truncati vitiositas et quod Apollinem Satyrorum patrem esse nescitur.“ Ceterum ἀμμηχανοεργός videtur is esse, cui non sunt μηχαναὶ ἐπ' ἔργοις. V. Theog. 146. Suidas v. Κέρκωπες· ψεύστας, ἠπεροπῆας ἀμήχανα ἔργ' ἀνύσαντας. Meinek. tamen (Fragm. Com. Gr. II, 1, p. 396) κακομηχανοεργῶν. De Satyris ab Hesiodo alibi memoratis v. adnot. ad Oper. 94. — [ἀμμηχανοεργῶν Fl.]

CXXX. (98.)

Schol. Pindari Olymp. X, 83: ἔνιοι δὲ γράφουσι Σῆρος Ἀλιεροθίου, οὗ μέμνηται Ἡσίοδος·

ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάξυρον, υἱέας ἐσθλοῦς.
ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιεροθίου τοῦ Περιήρους καὶ Ἀλκυόνης.
Codd. Ἀλάξορον, Vrat. Ἀλαξονόν teste Marckscheffelio.

CXXXI. (113.)

Schol. Soph. El. 537: ὅμως συμφωνεῖ τῷ Ἡσίοδῳ λέγοντι·

ἢ τέκεθ' Ἐρμιόνην δούρικλειτῶ Μενελάω·
ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄξον Ἄρηος.

CXXXII. (214.)

Eustath. II. p. 1222, 48: καὶ Ἡσίοδος·

Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Αἴνον πολυήρατον υἱόν,
ὃν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσιν ἄοιδοι καὶ κιθαρισταὶ
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι δὲ Αἴνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.

[Hinc corrigas Eudoc. p. 278 in versu 3 εἰλαπίναις ἠδὲ χοροῖσιν,
in v. 4 λαλέουσιν citantem. Eustath. p. 1163, 61 add. Herm.]

CXXXIII. (215.)

Clemens Al. Strom. I. p. 121. Sylb. (T. II. p. 21 Dind.):
Ἡσίοδος γὰρ τὸν κιθαριστὴν Αἴνον

παντοίας σοφίας δεδαηκότα

εἰπὼν καὶ ναύτην οὐκ ὀκνεῖ λέγειν σοφόν [„ὅτε τι ναυτίλης σε-
σοφισμένον“ γράφων.] Hinc patere videtur antecedentem versum
sic exiisse: Αἴνον κιθαριστὴν. Seq. v. Herm. παντοίης σοφίης.
Sed neque accusativus pluralis vocabuli σοφία hic incommodus,
quo usus est etiam Pindarus.

CXXXIV. (57.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 11: Φέλλος τὸ κύ-
ριον. Ἡσίοδος·

Φέλλον ἐῦμμελίην τέκε τῇ Μελίβοιᾳ.

Si urbem Meliboeam intellexit (II. II, 717. Orph. Arg. 168. Strabo
IX. p. 436), scribendum esse videtur: τέκε τηλεκλυτῇ Μελίβοιᾳ,
ut ibi natus esse dicatur Phellus a nescio qua heroína; si ma-
trem Lycáōnis, filiam Oceani (Apollod. III, 8, 1): τέκε τηλεκλυ-
τῇ Μελίβοιᾳ. Hermannus τέκετο κλειτῇ Μελίβοιᾳ, Bergkiius
Anacr. p. 260: τέκετ' Αἰγείδῃ Μελίβοιᾳ, provocans ad Athen.
XIII. p. 557. (Cf. fragm. 124.) Sed Theseum in matrimonium
duxisse Meliboeam, Aiantis matrem, dixerat Istrus solus. Nam
addidit Athenaeus l. 1.: Ἡσίοδος δὲ φησι καὶ Ἴππην καὶ Αἰγλήν,
unde recte quis colligat Meliboeam uxorem Thesei non novisse
Hesiodum. Omnis conjectura in hoc loco incerta; discimus enim
ex eodem Athenaeo XIV. p. 624. Μελίβοιαν etiam dictam esse
Proserpinam. [Φέλλον ἐῦμμελίην τηλεκλειτῇ Μελίβοιᾳ scripsit
Lentz. Herodian. I. p. 157. II. p. 918.]

CXXXV. (54.)

Appollod. II, 1: *Ἡσίδοσ δὲ τὸν Πελασγὸν ἀυτόχθονά φησι.*
 Servius Verg. Ge. II, 83: Pelasgi a Pelasgo, Terrae filio, qui in
 Arcadia genitus esse dicitur, ut Hesiodus tradidit.

CXXXVI. (55.)

Strabo V. p. 221: *τῷ δ' Ἐφόρῳ τοῦ ἐξ Ἀρκαδίας εἶναι τὸ
 φῦλον τοῦτο (τοὺς Πελασγοὺς) ἤρξεν Ἡσίδοσ. φησὶ γάρ·*

*υἱεῖς ἐξεγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο,
 ὃν ποτε τίκατε Πελασγός.*

Strabonis textus Cas. et Tzschuckii habet *ἐξ ἐγένοντο*, unde
 effictum est *ἐξ ἐγ.*, quod recte mutatum esse videtur a Corne in
ἐξεγένοντο. Sed neque *ἐξ* male habet, cum Hesiodus de sex lo-
 qui potuerit, quas ex una suarum uxorum sustulerit Lycao. [Ly-
 caona memorat Herodian. I. p. 368 Lentz: *Παλλάντιον πόλις
 Ἀρκαδίας κ. τ. λ. v. fragm. CXLI.*]

CXXXVII. (182.)

Hygin. Astron. II, 1: Arcton Hesiodus ait esse Callisto no-
 mine Lycaonis filiam, eius, qui in Arcadia regnavit: eamque stu-
 dio venationis inductam ad Dianam se applicuisse, a qua non
 mediocriter esse dilectam propter utriusque consimilem naturam.
 Postea autem ab Iove compressam veritatem Dianae suum dicere
 eventum, quod diutius celare non potuit; nam iam utero ingra-
 vescente prope diem partus in flumine corpus exercitatione defes-
 sum cum recrearet, a Diana cognita est non conservasse virgini-
 tatem: cui dea pro magnitudine suspicionis non minorem retribuit
 poenam: erepta enim facie virginali in ursae speciem est conver-
 sa, quae Graece *ἄρκτος* appellatur. Cf. Eratosth. Catast. 1.
 Schol. Phaen. 27. [Cf. Val. Prob. ad Verg. Ge. I, 138.]

CXXXVIII. (19.)

Eustath. ad Odys. p. 1796, 39: *Τηλεμάχου δὲ καὶ Πολυ-
 κάστης Περσέπολιν (γενεαλογοῦσιν), ὡς Ἡσίδοσ·*

*Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐϋζωνος Πολυκάστη,
 Νέστορος ὀπλοτάτη κούρη Νηληϊάδαο,
 Περσέπολιν, μιχθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.*

[V. Eudoc. p. 77: *Διὸς καὶ Εὐρυνοδίας γενεαλογοῦσιν Ἀρκεσίλαον·
 αὐτοῦ δὲ καὶ Χαλκομεδόουσης Λαέρτην· τοῦ δὲ καὶ Ἀντικλείας*

Ὀδυσσεΐα· οὐ καὶ Πηρελόπης Τηλέμαχον· αὐτοῦ δὲ καὶ Πολυκάστης
τῆς Νέστορος Περσέπολι, ὡς Ἡσίοδος. Item p. 394.]

CXXXIX. (220.)

Schol. Ambr. Hom. Od. IV, 231: διαφέρει ὁ Παιήων Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ·

εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲν θανάτοιο σαώσει
ἢ αὐτὸς Παιών, ὃς πάντα τε φάρμακα οἶδεν.

V. 2 scribe: ἢ καὶ Παιήων, ὃς πάντων φάρμακα οἶδεν. Herm.:
ἢ καὶ Παιήων, παντοῖ' ὃς φάρμακα οἶδεν. Friedem. de med.
syll. pentam. Gr. p. 364: ἢ αὐτὸς Παιήων, ὃς ἀπάντων φάρμακα
οἶδεν.

Eustath. ad Od. p. 1494, 11. Paeonem ab Apolline diversum esse καὶ Ἡσίοδος δηλοῖ· εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐν θανάτοιο σαώσει ἢ Παιήων, ὃς πάντων φάρμακα οἶδε. In ed. Paris. parvi Scholiastae legitur: ὑπενθανάτοιο σώσεν ἢ αὐτὸς παιήων, ὃς πάντων φάρμακα εἶδεν, ex quibus inter se comparatis sponte nascitur haec emendatio: Εἰ μὴ Ἀ. Φοῖβος ὑπὲν θανάτοιο σώσει ἢ Παιήων, ὃς περὶ πάντων φ. εἰδώς. Paulo aliter Barnesius ad Od. Δ, 232. Hemsterh.

CXL.

Etym. M. p. 215, 36: Βροτός, ὡς μὲν Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, ἀπὸ Βρότου τινὸς αὐτόχθονος, ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπὸ Βροτοῦ τοῦ Αἰθιέρος καὶ Ἡμέρας.

'CXLII. (56.)

Steph. Byz. v. Παλλάντιον· πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ Πάλλαντος, ἐνὸς τῶν Λυκάονος παιδῶν, ὡς Ἡσίοδος. [V. fragm. CXXXVI.]

CXLII. (4.)

Lactant. Plac. Argum. Ovid. Met. I: Ex terra cum omnia generata sint variarumque rerum mater reperiatur, tum humanum genus, quod cuncta vinceret, Prometheus, Iapeti filius, ut idem Hesiodus ostendit, ex humo finxit, cui Minerva spiritum infudit.

CXLIII. (32.)

Lactant. Arg. Ovid. Met. IV: Sol praelatam Leucotheen, ex Eurynome et Orchamo, Archaemeniae principe, origine Beli, genitam, Clymenae ac Rhodo, Circes matri, et Clytiae, quarum pulchritudine ante sollicitum animum egerat, dilexit. Et cupiens, ut in ante dictis, cupiditatem sedare, in speciem matris puellae

Eurynomes conversus virginem deceptam dolo vitiauit. Cuius adulterio Clytie incensa, qua nondum satiatus erat Sol, parenti puellae indicavit. Quam ille cum terrae defodisset, vitiator admissi misericordiam exhibens, diducto solo, cui subiecta fuerat, pro ea virgam tinctam nectare, quae gratissima diis hominibusque esset, quae thurea appellatur. Hoc Hesiodus indicat.

CXLIV. (33.)

Lactant. ad Ovid. Met. XI: Pan cum Tmolus, montem Lydiae, frequentans fistula se oblectaret — Apollinem in certamen devocavit. Iudice ergo Tmolo, cuius mons erat, cum victoria Apollini esset adiudicata, Midas regi supra dicto assidenti soli displicuit. Quam ob causam Apollo — iratus aures eius asininae ut essent sempiterno effecit, cuius iudicium nulli rei facerent. Qui tamen fertur Midas esse Matris Magnae filius. Sic enim cum Hesiodo consentit Ovidius.

CXLV. (31.)

Theo Progygn. ap. Walz. Rhet. I. p. 277: *κατὰ γὰρ τὰ Ησιόδου πρεσβύτερος Ἡρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἔνδεκα γενεαῖς.*

CXLVI. (34.)

Lactant. ad Ovid. Met. XIII: Memnon, Tithoni et Aurorae filius, Priamo ferens auxilium ab Achille occiditur. — Et ipsa mater eius matutinis temporibus lacrimas desiderio filii sui Memnonis transmutat in rorem, quod (cui, Marckscheff.) tamen monumentum in Phrygia constituit patruus eius, ut Hesiodus vult.

CXLVII. (52.)

Steph. Byz. v. Ὀγγηστός. — *κεῖται δὲ ἐν τῇ Ἀλιαρτίων χώρᾳ, ἰδρυθὲν δ' ὑπὸ Ὀγγηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ, ὡς φησὶν Ἡσιόδος.* [V. Herodian. I. p. 223.]

CXLVIII. (84.)

Schol. Ambr. Odys. I, 85: *Ἐγγυλίην ἐν τῇ κατ' Ἀντίμαχον Ἐγγυλίην γράφεται. διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι· τὴν μὲν γὰρ Ἐγγυλίην ἐντὸς εἶναι πρὸς ἑσπέραν, τὴν δὲ κατὰ Κρήτην. Ἡσιόδός φησι κείσθαι τὸν δ' Ἐγγύλιον, ἢ δ' Ἐγγύλη. νῆσον δὲ ταύτην οἱ καλοῦσι καλοῦσιν. Schneidew. Exercitt. in poet. min. p. 26: Ἡσιόδός φησι καλεῖσθαι Ἐγγυλον, οἱ δὲ Ὀγγύλην. Mihi haec ita cohaerere videntur: τὴν δὲ κατὰ Κρήτην Ἡσιόδός φησι κείσθαι. Cetera quid valeant, nescio.*

CXLIX. (88.)

Steph. Byz. v. 'Τπερησία· πόλις τῆς Ἀχαΐας — καὶ θηλυκὸν Ἰπερησις παρ' Ἡσιόδῳ. [V. Herodian. I. p. 102.]

CL. (91.)

Diod. Sic. V, 81: ἦν δὲ ὁ Μακαρεὺς υἱὸς μὲν Κρινάκου τοῦ Διός, ὡς φησιν Ἡσιόδος.

CLI. (43.)

Palaephatus c. 42: ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσιόδος, ὅτι κηδάρῃ τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν Ζῆθος καὶ Ἀμφίων.

CLII. (45.)

Schol. Ven. II. XXIII, 679: καὶ Ἡσιόδος δὲ φησιν ἐν Θήβαις αὐτοῦ (τοῦ Οἰδίποδος) ἀποθανόντος Ἀργεῖαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ.

CLIII. (46.)

Etym. M. p. 60, 40: ὅτι δὲ τὸ πρῶτον (Ἐλάρα) ἐστὶν ἀληθές, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσθήκης τοῦ ἰ λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν. Ἐλλαριάδην γάρ φησι Τιτυόν. Herm. Ἐλλαριδην. [Herodian. II. p. 387 Lentz.]

CLIV. (125.)

Strabo IX. p. 393: Κυχεΐδης ὄφις, ὃν φησιν Ἡσιόδος, τραφέντα ὑπὸ Κυχεΐως, ἐξελασθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον· ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσίνα καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον.

CLV. (132.)

Apollon. Lex. Hom. v. Αἰπύτιον· τὸν ἀπὸ τοῦ Αἰπύτου. ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαδικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσιόδος·

Αἰπυτος αὖ τέκετο Τλησηγόρα Πειρίθοόν τε.

Υ. Schol. Ven. II. II, 604.

CLVI. (140.)

Schol. Theocr. XVI, 49 de Cycno, Neptuni et Calyces filio: Ἡσιόδος δὲ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν. διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

CLVII. (151.)

Pausan. IV, 2, 1: *πυθέσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ ἐθειλήσας, οἷ-
τινες παῖδες Πολυκάρου ἐγένοντο ἐκ Μεσσήνης, ἐπελεξάμην τὰς
τε Ἡοίας καλουμένας καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια, πρὸς τε αὐτοῖς
ὅποσα Κιναιῶν καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν· οὐ μὴν ἕς γε ταῦτα
ἦν σφίσι οὐδὲν πεποιημένον, ἀλλὰ ἴλλου μὲν τοῦ Ἡρακλείους
θυγατρὶ Εὐαίχμῃ συνοικήσαι Πολυκάρου, υἱὸν Βούτου, λεγούσας
τὰς μεγάλας οἶδα Ἡοίας, τὰ δὲ ἕς τὸν Μεσσήνης ἄνδρα καὶ τὰ ἕς
αὐτὴν Μεσσήνην παρεῖται σφίσι.*

CLVIII. (111.)

Schol. Ven. II. XIX, 116: *Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιβίαν τὴν Ἀμφι-
δάμαντος ἀποφαίνεται. Adde Schol. Vict.: οἱ μὲν Ἀμφιβίαν, οἱ
δὲ Ἀντιβίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος. Ἡσίοδος δὲ Νινύπην φησὶ τὴν
Πέλοπος.*

CLIX. (118.)

Cram. Anecd. Ox. I. p. 461: *Ἡσίοδος δὲ τὸ πρόκριον παρὰ τὸ
κρίαις, πρόκρισις πρόκριται καὶ ἐν συγκοπῇ πρόκριν.*

CLX. (119.)

Pausan. I, 3, 1: *ταύτης ἔπεισι τῷ κεράμῳ τῆς στοᾶς ἀγάλ-
ματα ὀπιτῆς γῆς, ἀφίεις Θησεύς ἕς θάλασσαν Σκυρώνου καὶ φέ-
ρουσα Ἡμέρα Κέφαλον, ὃν κάλλιστον γενόμενόν φασιν ὑπὸ Ἡμέ-
ρας ἔρασθεισῆς ἀρπασθῆναι, καὶ οἱ παῖδα γενέσθαι Φαέθοντα.
καὶ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ. ταῦτα ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος εἴρη-
κεν ἐν ἔπεισι τοῖς εἰς τὰς γυναῖκας. [Vid. ad Theog. 986].*

CLXI. (124.)

Harporat. v. *Μελίτη* — *δῆμός ἐστι τῆς Κερκυρίδος· κε-
κλήσθαι δὲ φησι τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης, θυ-
γατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου
τοῦ Ἀπόλλωνος.*

CLXII. (100.)

Schol. Pindari Pyth. IV, 181: *Ἡσίοδος Ναΐδα φησὶ τὸν
Χείρωνα γῆμαι.*

CLXIII. (222.)

Plutarch. de oracul. defectu 11 (T. II. p. 415 C): *ὁ δὲ
Ἡσίοδος οἶεται καὶ περιόδοις τιαι χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι
τὰς τελευτάς· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρό-
νον αἰνιττόμενος·*

ἐννέα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
 ἀνδρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος·
 τρεῖς δ' ἑλάφους ὁ κόραξ γηράσκειται. αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
 ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
 νύμφαι ἐϋπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

τοῦτον τὸν χρόνον εἰς πολὺ πλῆθος ἀριθμοῦ συνάγουσιν οἱ μὴ
 καλῶς δεχόμενοι γενεάν. ἔστι γὰρ ἐνιαυτός. — πῶς (ἔφη) λέγεις,
 ὦ Κλεόμβροτε, γενεάν ἀνδρὸς εἰρησθαι τὸν ἐνιαυτόν; οὔτε γὰρ
 ἡβώντος οὔτε γηρῶντος (ὡς ἀναγιγνώσκουσιν ἔτι) χρόνος ἀν-
 θρωπίνου βίου τοσοῦτός ἐστιν. ἀλλ' οἱ μὲν ἡβώντος (melius ἡβών-
 των) ἀναγιγνώσκοντες ἔτη τριάκοντα ποιοῦσι γενεάν καθ' Ἡρά-
 κλειτον. ἐν ᾧ χρόνῳ γεννῶντα παρέχει τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγεννημέ-
 νον ὁ γεννήσας. οἱ δὲ γηρῶντων πάλιν, οὐχ ἡβώντων γράφοντες
 ὁπῶ καὶ ἑκατὸν ἔτη νέμουσι τῇ γενεᾷ. τὰ γὰρ πενήκοντα καὶ
 τέσσαρα μεσοῦσης ὄρον ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι συγκαίμενον ἐκ τε
 τῆς μονάδος καὶ τῶν πρώτων δυεῖν ἐπιπέδων καὶ δυεῖν τετραγῶ-
 νων καὶ δυεῖν κύβων, οὓς καὶ Πλάτων ἀριθμοὺς ἔλαβεν ἐν τῇ
 ψυχογονίᾳ. καὶ ὁ λόγος ὅλος ἠνίχθαι δοκεῖ τῷ Ἡσιόδῳ πρὸς τὴν
 ἐκπύρωσιν, ὀπηρῖκα συνεκλείπειν τοῖς ὕγραῖς εἰκὸς ἔστι τὰς Νύμ-
 φας,

αἱ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται

καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πείσεα ποιήεντα.

[Versum 1 et 2 citant Etym. M. p. 13, 36. Etym. Gud. p. 6
 s. ἀγροτέρως ἑλάφους. Tzetz. Exeg. II. p. 149, 25. Versum 1
 schol. ad Aristoph. Aves 610. Marcksch. Hesiodum imitan-
 tur Aratus Dios. 200. Oppianus Cyneg. II, 291. Automedon epi-
 grammate apud Dorvil. Sicul. cap. 16 p. 271. Synesius epist.
 110 et plures alii, quos laudat Io. DAVISIUS ad Cicer. T. O. III,
 28, ut vocem τετρακόρωνος ab Hesiodo sumpsit Oppianus l. c., sic
 eadem forma πεντακόρωνος pro vetulo dixit Myrinus Anthol. II,
 9 p. 193. τρικόρωνος Lucilius ibid. Ruhnkenius.] Cf. Ety-
 mol. M., ubi legitur ἀνδρῶν γηρῶντων, sententia vero adscribitur
 oraculo: ὡς ὁ χρῆσιμος δηλοῖ, non Hesiodo. (Bergkiius sched.
 crit. in Zimmerm. Diar. 1841 p. 85 ἀνδρῶν γηρῶντων ex
 Etym. M. p. 230, 53.) Herm. item γηρῶντων. Ceterum legit
 etiam γηρῶντων, non ἡβώντων, Aratus, cuius ἐννεάγηρα κορώνη
 et λακέρυζα κορώνη (217). sumptae sunt ex Hesiodo. Cf. Plin.
 H. N. VII, 48.

CLXIV a. (184.)

Hygin. fab. 154: Phaëton Hesiodi. Phaëthon, Clymeni, So-
 lis filii, et Meropes nymphae filius, quam Oceanitidem accepimus,
 cum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus

male usus est. Nam cum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt et fulmine ictus in vicinum Padum cecidit. Hic amnis a Graecis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaëthontis, dum interitum deflent fratris, in arbores sunt populos versae. Harum lacrimae, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratae: Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phoebe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem, rex Liguriae, qui fuit Phaëthonti propinquus, dum deflet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit. V. Pausan. I, 3. Cf. fragm. CCXXII.

CLXIV b.

[Ad Eoeas pertinere videtur fragmentum Hesiodi a Cobetio detectum et a Geelio restitutum, quod Goettlingius praef. p. LIX seq. publicaverat. Schol. Marc. (cod. n. 471) ad Eurip. Orest. v. 239 καὶ Ἡσίοδος δὲ·

τῆσιν δὲ φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 ἠγάσθη προσιδούσα κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην.
 Τιμάνδρην μὲν ἔπειτ' ἔχεμον προλιποῦσ' ἔβεβήκει
 ἔκετο δ' εἰς Φυλῆα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 ὡς δὲ Κλυταιμνήστρην προλιποῦσ' Ἀγαμέμνονα δῖον
 Αἰγίσθῳ παρέλεκτο καὶ εἴλετο χεῖρονα κοίτην,
 ὧδ' Ἐλένη ἤσχυνε λέχος ξανθοῦ Μενελάου.

Cod. προσιδούσα. Ad fragmenti correctionem Geelius verbis Eustath. ad II, II, 616. Pausan. VIII, 5, 1 usus erat. Fortasse huc fr. VIII a Goettlingio Aegimio datum spectat, certe fr. CCVI et CCXX, inter incertae sedis fragmenta collocata, hinc fluxerunt.]

ΚΗΥΚΟΣ ΓΑΜΟΣ.

CLXV. (166.)

- Athen. II, p. 49: ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κηῦκος γάμῳ (κὰν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἐξη ταῦτα, ἀλλ' ἔμοι δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) τρίποδας τὰς τραπέζας φησί. Cf. Pol-luc. VI, 83.

CLXVI. (167.)

Schol. Apoll. Rh. I, 1289: Ἡσίοδος ἐν τῷ Κηῦκος γάμῳ ἐκβάττα φησὶν αὐτὸν (τὸν Ἡρακλέα) ἐφ' ὕδατος ζήτησιν, τῆς

Μαγνησίας παρὰ τὰς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ Ἀφέτας καλουμένας ἀπολειφθῆναι.

CLXVII. (168.)

Plut. Symp. VIII, 8: *καθάπερ οὖν τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὔσαν ἦσθιεν, ὡς ὁ τὸν Κήρυκος γάμον ἐς τὰ Ἡσιόδου παρεμβολῶν εἶρηκεν.*

CLXVIII. (169.)

Schol. Ven. II. XIV, 119: *ὁ δὲ ἐπότης ἄρα οὐ φηγός, ἀλλ' ἐπικικός. καὶ ὁ Ἡσιόδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν·*

ἰδὼν δ' ἐπηγλάτα κήρυξ.

ubi Bekkerus recte Κηϋξ coniecit.

Μ Ε Λ Α Μ Π Ο Δ Ι Α.

CLXIX. (187.)

Strabo XIV. p. 642: *λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ δεῦρο (Κολοφῶνα; ceterum v. Quint. Smyrn. XIV, 366 seq.) ἀφικέσθαι· περιτυγῶν δ' ἑαυτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ τὴν Κλάρον, Μόψω τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσιόδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν μῦθον· προτεῖναι γὰρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψω τὸν Κάλχαντα·*

*θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμὸν ἔρινεὸς ὄσσον ὀλύνθων
οὔτος ἔχει, μικρὸς περ ἑών· εἰποις ἂν ἀριθμόν;
τὸν δ' ἀποκρίνασθαι·*

*μύριοι εἰσιν ἀριθμόν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπενθέμεν οὔ κε δύναιο.
ὡς φάτο· καί σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον·
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.*

V. 1 est Xylandri correctio ὄσσον ὀλύνθων pro vulgat. ὄσσους ὀλύνθους. ὄσους ἔρινεὸς ὀλύνθους Boiss., quod probat Schneidewin. laudans Meinek. ad Theocr. II, 3. V. 4 οὔ κε δύναιο scripsit Meinek. de Euphor. p. 103 pro οὐκ ἐδύναο vel οὐκ ἐδύναιο. ἐπενθέμεν est Spohnii emendatio (de extr. parte Od. p. 72) pro ἐπελθέμεν, quam recepi cum Marckscheffelio. V. 5 nescio an recentiori εἶδετο praestet εἶσατο.

CLXX. (190.)

Athenaeus II. p. 47 F: οὐ χαίρει τῷ πόματι ἐκ πρώτης
ἔθισθεις ἀνατροφῆς ὑδροποτεῖν.

ἦδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτι καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυῆ
τέρπεσθαι μύθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσονται.

Ἡσιόδος ἐν Μελαμποδία φησί. Ab libris Athenaei γὰρ abest.

CLXXI. (191.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 266, Sylb. (T. III. p. 147
Dind.): Ἡσιόδός τε ἐπὶ τοῦ Μελάμποδος ποιεῖ·

ἦδὺ δὲ καὶ τὸ πνθέσθαι, ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν
ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέμαρ ἐναργές.

καὶ τὰ ἐξῆς, παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.
Marckscheff. pro *ἔδειμαν* legendum *ἐνειμαν* suspicatur. Sed
cum sermo sit de vaticinando ex certis quibusdam signis et
ostentis, propius abesse a fide videtur *ἔδειξαν*.

CLXXII. (188.)

Tzetza ad Lycophron. 682: τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ φα-
σιν αὐτὸν ζ' γενεὰς ζῆσαι, ἄλλοι δὲ θ'. ἀπὸ γὰρ Κάδμου ἦν, καὶ
κατώτερον Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὡς φησι καὶ ἡ τῆς Με-
λαμποδίας ποιήσις· παρσιζάγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα·

Ζεῦ πάτερ, εἶθε μοι εἶθ' ἦσσω μ' αἰῶνα βίοιο
ᾧφειλες δοῦναι, καὶ ἴσα μῆδεα ἴδμεν
θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισσας,
ὅς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
ἐπτά μ' ἔτι ζῶειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Qui locus in prioribus valde depravatus codicum meliorum auxi-
lio olim fortasse redintegrabitur. Ruhnk. εἶθε μοι εἶθ' ἦσ-
σω . . . α. β. ᾧφειλες δοῦναι . . . φησὶ μῆδεα ἴδμεν Tzetza
Schol. Exeg. II. p. 149. In codd. Vit. Tzetzae ad Lycophr.
scribitur εἶθε μοι εἶθ' ἦσσω μ' αἰῶνα βίοιο ᾧφειλες; unde Herm.
εἶθ' ἦσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο ᾧφειλες δοῦναι καὶ μῆδεα ἴδμε-
ναι ἴσα. Schneidewinus in *Diar. Antiq.* 1840 p. 586 εἶθ' ἴσόν
τ' αἰῶνα βίοιο | ᾧφειλες δοῦναι καὶ ἐν φησὶ μῆδεα ἴδμεν. Ger-
hard. *Lect. Apoll.* p. 160: εἶθ' ἦσσω μὲν ἐμοὶ αἰῶνα βίοιο, quod
recepit Marcksch., qui secundo versu scripsit: καὶ ἴσα φησὶ
μῆδεα ἴδμεν. Mihi scribendum esse videbatur — εἶθ' ἦσσω αἰῶνα

βίοιο Ὠφειλες δοῦναι καὶ Ἰσά με μῆδεα ἴθμεν θν. ἀνθ. Pro ἐπτά μ' Herm. ἐπτά μ' ἐπί, nisi scr. videtur ἐπτά δ' ἐπιζώειν.

CLXXIII. (189.)

Ibidem paulo post: περὶ δὲ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τειρεσίον ἕνεκα τῆς λαγνείας κρίσεως καὶ ἡ τῆς Μελαμποδίας ποιήσας, ὡς ἀπὸ τοῦ Τειρεσίον, φησὶν·

οἴην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρεται ἀνήρ,
τὰς δέκα δ' ἐμπύμπλησι γυνὴ τέρεπουσα νόημα.

Hi duo versus leguntur etiam apud Apollod. III, 6, 7 (qui v. 2 τὰς δὲ δέκ' ἐμπ.), ubi Heynius: „manifestum fit legendum esse ἐννέα δ' ἐμπ.; nam e decem partibus una detracta supersunt novem.“ Gaisford. Minime verum vidit Heynius. Stat antiqua lectio.

CLXXIV. (192.)

Athenaeus XI. p. 498 A: Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π σκύφρον λέγει·

* τῷ δὲ Μάρης θεὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἶκον,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφρον φέρε, δῶκε δ' ἀνακτι.
καὶ πάλιν·

καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοῶς αἴνυτο χερσίν,
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπ' ὀπισθεν
σκύφρον ἔχων ἐτέρῃ, ἐτέρῃ δὲ σκῆπτρον αἰέρας,
ἔστειχεν Φύλακος καὶ ἐνὶ δμώεσσιν ἔειπεν.

V. 3 βοῶς correctio est Hemsterhusii ad Hesych. v. ἐπιμαίεσθαι, edd. βιοῦ, cod. Ven. βιός. V. ult. Codd. dederunt ἔστειχεν, edd. ἔστειλεν. Ruhnck. [Alterum versum citat Eustath. p. 900, 17. 1775, 17. Herm.]

CLXXV. (194.)

Athen. XIII. p. 609: Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ Μελαμποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν. Eustath. II. p. 875, 52.

CLXXVI. (195.)

Strabo XIV. p. 676: Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφίλοχόν φησι.

CLXXVII. (196.)

Clemens Alexandr. Strom. V. p. 259 Sylb. (T. III. p. 109 Dind.): ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος δι' ὧν γράφει συνάδει τοῖς προειρημένοις·

μάντις δ' οὐδείς ἐστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ὅστις ἂν εἰδείη Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.

Videtur et hoc quoque fragmentum ad Melampodiam pertinere.

ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΤΠΟΘΗΚΑΙ.

Hephaestio p. 17: διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρων-
αι πεποίηκε

Σκῆψιν μὲν, Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὡς Ἵποθήκας.

V. Bergk. de reliq. comoed. Att. p. 225.

CLXXVIII. (209.)

Schol. Pind. Pyth. VI, 19: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσιό-
δω ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή·

εὔ νῦν μοι τὰδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πενκαλίμοισι
φράξεσθαι· πρῶτον μὲν, ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηται,
ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰειγενέτησι.

Reizius: „Schol. Pind. p. 227 b: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσιόδω ἀνατιθέασιν. ὧν ἡ ἀρχή· εὔ νύ τοι τὰδ' ἕκαστα μετὰ θεοῖς αἰειγενέτησι.“ Scalig. not. in Dionys. Cat. Dist. p. 43 sic restituit:

εὔ νῦν τοι τὰδ' ἕκαστα μετὰλλα, Πηλέος υἱέ.
εὔχου μὲν πρῶτιστα θεοῖς αἰειγενέτησι.

Ceterum scribe πενκαλίμοισι. Dind.

CLXXIX. (210.)

Harpocratio: ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντοκλέους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι. παροιμία τις ἐστίν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως ἔχουσαν·

ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

Parodiam h. versus habes ap. Strabon. XIV. p. 674. Ad hunc librum hoc et sequentia fragmenta pertinere puto.

CLXXX. (211.)

Plato Rep. III. p. 390. H. St.: οὐδ' ἄστειον αὐτοῖς·

δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

Suidas v. δῶρα κ. τ. λ. Ἡσιόδειον οἴονται τὸν σίχον. Macar. ap. Arsen. Walzii p. 186: δῶρα καὶ θεοῦς πείθει Ἡσιόδου εἶναί φασι. V. Elmsl. ad Eurip. Med. 934.

CLXXXI.

Gregor. de Dial. Ion. p. 425. Schaef.

ἀρκεισθαι παρ' ἑοῖς, τῶν δ' ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.

ἀντὶ τοῦ ἀρκοῦ καὶ ἀπέχου. καὶ μόρια ἄλλα τοιαῦτα καὶ παρ' Ὀμήρω (ex Homero petitum erat alterum exemplum) καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐνρήσομεν.

CLXXXII.

Cicero Attic. VII, 18: Ego autem, etsi illud ψευδησιόδειον — ita enim putatur — observo, μηδὲ δίκην, praesertim in te, a quo nihil unquam vidi temere fieri, tamen illius querela movebar.

Plutarch. de Stoic. repugn. 8. (T. XIII. p. 342 Hutt.): πρὸς τὸν εἰπόντα·

μηδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντέλεγεν ὁ Ζήνων κτέ.

Apud Schol. Eur. Hipp. 263 μηδὲ δίκην δικάσης dicitur Pitthei proverbium teste Theophrasto.

Cf. Lucian. de calumn. non tem. cred. 8 aliaque testimonia, quae congressit Schneidewini diligentia: de Pittheo Troetz. comment. p. 7. Hic autem πρὶν ἄμφω veram lectionem esse statuit.

CLXXXIII. (208.)

Quinctil. Inst. I, 1: Quidam literis instituendos qui minores septem annis essent non putaverunt, quod illa primum aetas et intellectum disciplinarum capere et laborem pati posset. In qua sententia Hesiodum esse plurimi tradiderunt, qui ante grammaticum Aristophanem fuerunt. Nam is primum Ἐποθήας, in quo libro scriptum hoc invenitur, negavit esse huius poetae.

CLXXXIV. (207.)

Bachm. Anecd. Gr. II. p. 385: ἀνεστῆς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής, ἠπήσασθαι. ἔστι μὲν ἄπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν

Δαιταλεῦσι „καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι,“ σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι. παίζων γὰρ τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας Ἀριστοφάνης εἶπε τοῦτο. Cf. Phryn. p. 91 Lob. Mihi fere certum videtur Hesiodum in hoc carmine ἠπήσασθαι vocabulo usum fuisse, nisi forte totum hemistichium ex eo sumptum est. Marcksch. κόσκινον ἠπήσασθαι dixisse Hesiodum non est verisimile.

CLXXXV. (213.)

Porphyr. de abstin. II, 18: καὶ τὸν Ἡσιόδον οὖν εἰκότως τὸν τῶν ἀρχαίων θησιῶν νόμον ἐκαινοῦντα εἰπεῖν·

ὣς κε πόλις ῥέξῃσι· νόμος δ' ἀρχαῖος ἄριστος.

CLXXXVI. (209.)

Scholiasta Theocriti XI, 75: Ἡσιόδος·

νῆπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπῶν ἀνέτοιμα διώκει.

Sine auctoris nomine citat Plutarch. II. p. 505 D. Cf. Schol. Pind. Pyth. III, 38. Gaisford. ὅστις ἔτοιμα, Boeckh. ὃς τὰ γ'.

FRAGMENTA INCERTAE SEDIS.

CLXXXVII. (218.)

Origenes c. Celsum IV. p. 216 ed. Spencer.: εἶπερ κατὰ πρόνοιαν ὁ κόσμος γεγένηται καὶ θεὸς ἐφέστηκε τοῖς ὅλοις, ἀναγκαῖον ἦν τὰ ζώπυρα τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρξάμενα ὑπὸ τινα γεγονέναι φρουρὰν τὴν ἀπὸ κρειττόνων, ὥστε κατ' ἀρχὰς ἐπιμιξίαν γεγενέναι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ἅπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητῆς ἐννοῶν εἶπε·

ξυναὶ γὰρ τότε δαῖτες ἔσαν, ξυνοὶ δὲ θόωκοι
ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Ad ἔργα retulit Spohnius, [quem laudant Lehrs. Quaest. ep. p. 253 et Bergkiius de com. Att. rel. p. 189]. Cf. Op. v. 120. Etiam ad Eoecas vel potius ad prooemium catalogi si quis dicat pertinere, me non haberet adversarium. [Schol. ad Arat. v. 102, qui ξυνοὶ δ' αὐθῶκοι praebet, attulit Herm.]

CLXXXVIII. (251.)

Diogen. L. VIII, 1, 26: *ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στρογγύλην (Πυθαγόραν) ὡς δὲ Θεόφραστος, Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.*

CLXXXIX. (63.)

Strabo VII. p. 302: *Ἡσίοδον δὲ ἐν τῇ καλουμένη Γῆς περιόδῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρκυϊῶν ἀγεσθαι.*

Γλακτοφάγων εἰς αἶαν, ἀπήναις οἰκῶ ἐχόντων.

Pro ἀπήναις Porsonus in Advers. extr. ἀπήνας. Monet Heynius ad Apollod. I, 9, 21: „non ita accipiendum, ac si Hesiodus tale carmen scripserit, sed servatum illum Hesiodi versum Strabo meminerat in alio opere sic inscripto, v. c. Eudoxi.“ Gaisford. Recte Heynius. Sed pertinet hoc ad Eratosthenem, non ad Eudoxum. Lehrs. Quaest. epp. p. 261 *ἐς γαίαν.* — [Φοικί' Fl.]

CXC. (64.)

Strabo VII. p. 300: *πῶς οὖν ἠγνόει τοὺς Σκύθας ὁ ποιητῆς, Ἰππημολγούς καὶ Γαλακτοφάγους τινὰς προσαγορεύων; ὅτι γὰρ οἱ τότε τούτους Ἰππημολγούς ἐκάλουν, καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθειῶν ἔπειν.*

Αἰθίοπας τε Αἰγυπτί δέ, Σκύθας ἰππημολγούς.

Versum sic legendum putat Heynius ad Homer. Iliad. XIII, 6 p. 369:

Αἰθίοπες Αἰβυῆς τ' ἠδὲ Σκύθαι ἰππημολγοί.

Naeke ad Choeril. p. 124:

Αἰθίοπας Αἰγυπίας τε ἰδὲ Σκύθας ἰππημολγούς.

Marckscheff. prius τε servari posse putat, modo Αἰγυπίας per synizesin pronunties, quod mihi quidem h. l. parum probabile videtur. Similiter Bernhardy Eratosth. p. 42: *Αἰθίοπας τε Αἰγυπίας τ' ἠδὲ Σκ.* Osann. in Diar. Antiq. 1841 p. 644 *τε Αἰβυῆς τ'.* Accusativum Σκύθας correptum in animo habuit Herodianus περὶ διχρ. ap. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 296: *τὸ ἐκτεινόμενον ἃ ἐπὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν οἱ Δωριεῖς συστέλλουσι, ναῦτας, Σκύθας.* [V. Herodian. II. p. 16. Lentz.]

CXCI. (76.)

Schol. Aeschyl. Prom. 793: *περὶ γυναικῶν Ἡσίοδος πρῶτος ἔτετρατεύσατο.*

CXCII. (224.)

Strabo VII. p. 327:

Λωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἦκεν.

Vox ultima ex emendatione est Casauboni. Vulgo ἦεν. Gaisford. ἦεν Boiss.

CXCIII. (53.)

Stephan. Byz. v. *Αἰγαῖον πέλαγος*. ἔστι καὶ *Αἰγαῖον πεδῖον*, συνάπτον τῇ *Κίρκῃ*, ὡς *Ἡσιόδος*. λέγεται παρὰ αἰγὰ ποτε φερόμεν ἄπο τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον *Αἰγαῖον*. Marckscheff. Casauboni emendationem παρὰ *Αἰγαν* ποταμὸν φερόμενον recepit, codd. etiam firmatam, qui habent *αἰγαν*. Sed ex verbis additis: ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον *Αἰγαῖον*, indicatur accentum modo *αἰγαῖον*, modo *αἰγαῖον* fuisse, unde sponte patet etiam alteram formam ab animali derivatam fuisse. Quod in codicibus legitur *αἰγαν* pro *αἰγα* videtur in iis vocabulorum formis habendum esse, de quibus dixit Lobeckius Paral. p. 142. Cf. Müller. Dor. I. p. 318. [*Αἰγᾶν ποταμὸν — Αἰγαῖον* scripsit Meinekius.]

CXCIV. (79.)

Strabo I. p. 23: Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσιόδον μὲν εἰκάζει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεῆος πλάνης, ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγένηται, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἴτνης καὶ Ὀρτυγίας, τοῦ πρὸς Συρακοῦσας νησίον, καὶ Τυρρητῶν. [V. animadv. ad Theog. 1016].

CXCIV. (80. 81.)

Schol. Apollon. III, 311: ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς κατὰ τὸ Τυρρητικὸν πέλαγος ὑποτιθεμένοις τὴν Ὀδυσσεῆος πλάνην, ὃν ἀρχηγὸς Ἡσιόδος, κατακηκέναι λέγων Κίρκην ἐν τῷ προειρημένῳ πελάγει. — φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος Ἡσιόδῳ ἐπόμενος ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρρητίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν.

CXCVI. (66.)

Strabo I. p. 59: συγχοῦνται δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ (τῶν περὶ τὸν Ἀχελῷον νήσων), ὡς Ἡσιόδός φησιν.

CXCVII. (82.)

Schol. Apollon. Rhod. IV, 892: ἠκολούθησεν Ἡσιόδῳ οὕτως ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων.

νῆσον ἐς Ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων.

CXCVIII. (75.)

Herodot. IV, 32: *ἀλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἔστι περὶ Ἵππεβορέων εἰρημμένα.* V. de hoc loco Wolfii prolegg. p. 157. Ceterum fallitur I. H. Vossius Antis. I. p. 288. Hesiodum commemorasse dicens Hyperboreos mille annorum. Pertinet hoc ad Simonidem et Pindarum. V. Strab. XV. p. 711.

CXCIX. (276.)

Achill. Tat. Isag. in Arati Phaen. p. 169 Pet.: *στρέφεται δὲ τὸ πᾶν αὐτὸ περὶ αὐτὸ ὁσημέραι καὶ ὥραι· καθὼ καὶ ὁ Ἀσκραϊὸς φησι·*

σφαίρας κυκλοτερεῖ μανία περιηγέει χαίρων.

σφαῖρον μὲν καλέσας τὴν σφαῖραν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἔσπεριον τὴν ἔσπεραν, καὶ κυκλοτερεῖ δὲ διὰ τὸ σφαιροειδές. μανίαν δὲ περιηγέα, τῆς στεροφῆς τὴν μονήν.

Cf. p. 130: ὅς (Ἐμπεδοκλῆς) ἔφη οὕτως·

σφαῖρος κυκλοτεροῆς μούνη περιηγέει χαίρων.

Parmenidis esse hunc versum dixit Stobaeus I. p. 354 atque hoc recte habere evicisse videtur Brandisius Comment. Eleat. p. 132. Sed fuerunt qui Hesiodo, fuerunt etiam qui Empedocli et Endemo tribuerent. Diog. Laert. VIII, 48 et Karstenii Parmen. p. 254, Empedocl. p. 184 seq. Ceterum *μονήν* scribendum esse ex Simplicio comprobatur. [Removit e fragmentorum ordine Herm.]

CC. (231.)

Schol. Ven. II, I, 246: *σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν ὄλην Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ Ποιητής, Ἡσιόδος δέ.*

CCI. (49.)

Strabo IX. p. 424: *Ἡσιόδος δ' ἐπιπλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει (Κηφισοῦ) καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὄλης ῥέει τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς·*

*ὅς παρὰ Πανοπίδα — Γλήχωνά τ' ἐρουνήν,
καὶ δὲ δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δράκων ὤς.*

[V. 1 apud Meinek. *παρὰ Πανοπήν διὰ Γλήχωνά τ' ἐρουνήν.*] V. 1 legendum esse videtur ὅς παρὰ μὲν Πανοπήν ῥέει Γλ., vel ὅς παρὰ γῆν Πανοπηιάδα. Theo ad Arati Phaenom. 45 sic citat: *καὶ τε διερχόμενος ἠπειγμένος ἔστι δράκων ὤς.* Scr. *καὶ τε δι' Ἐρχομενοῦ*, quod etiam Leutschius legendum esse coniecit. Hermannus hoc fragmentum cum sequente componendum esse putabat. [Composuit Schoemannus. — *Ἐιλιγμένος Fl.*]

CCII. (48.)

Eustath. Il. p. 275: καὶ Ἡσίοδος περὶ Κηφισοῦ λέγει·

ὄστε Λιλαίηθεν προχέει καλλίρροον ὕδωρ.

Sed hic versus cum legatur ap. hymn. Hom. I, 24, ex Schol. Ven. ad Il. II, 523 concludas Hesiodum scripsisse:

ὄστε Λιλαίησι προῖει καλλίρροον ὕδωρ.

CCIII. (50.)

Schol. Pindari Olymp. XIV. Argum.: Κηφισὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται· ταύταις γὰρ Ἐτέοκλος, ὁ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ υἱός, πρῶτος ἔθυσεν, ὡς φησιν Ἡσίοδος· διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηφισὸς ἔει. Ad Hesiodum respexit forsitan Theocritus XVI, 104: ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἐπεχθρόμενόν ποκα Θήβαις. Euphorio Pollucis IV, 95: Ὀρχομενὸν Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα. Ruhnken.

CCIV. (12.)

Apollonius Dyscolus de pronominiibus p. 106 A. Bekk.: τῇ τινὲν σύζυγος ἢ ἴν, τοῦ ἑ ἀρθέντος. Ἡσίοδος·

ἴν δ' αὐτῷ·θανάτου ταμίης.

Hoc fragmentum de Endymione, mortis suae arbitro, intellegendum esse discimus ex scholiasta Apollon. Rhod. IV, 57: τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἄεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύνης παιῖδα λέγει, παρὰ Διὸς ἐληφότα δῶρον αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θελοὶ ὀλέσθαι. Rarissimum illud ἴν ex hoc Hesiodi loco sumpsit Hesychius: ἴν αὐτῷ· αὐτὸς αὐτῷ. Ruhnkenius. Vide Schaeferum ad Gregorium de dialecticis p. 85, qui additum esse putat ὅτε μέλλοι ὀλέσθαι, receptum a Boissonadio et Marckscheffelio. Sed non probabile est Hesiodum hic μέλλοι usum esse vocabulo. [Schol. Apollon. in recens. Keilii: τὸν δὲ — λέγει om. — τὸ δῶρον ἴν αὐτῷ pro δῶρον αὐτὸν.]

CCV. (239.)

Schol. Nicandr. Ther. 452: κίλλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τιθασῶν τίθεται — καὶ Ἡσίοδος·

χαρὴ δὲ σε πατρὶ — κίλλον ἔμμεναι.

CCVI. (108.)

Schol. Eurip. Orest. 249: Στησίχορος φησιν, ὡς θύων τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθετο. ἢ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα
 ΗΣΙΟΔ. ed. Götting. 22

διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν. — καὶ Ἡσίοδος·

τῆσιν δὲ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
ἠγάσθη προσιδουῦσα, κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε φήμην.

[V. fragm. plenius CLXIV. b.]

CCVII. (252.)

Schol. Apoll. IV, 1396: Πείσανδρος τὸν δράκοντα ὑπέκλιφεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἡσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. In Theog. 333 est filius Cetonis et Phorcynis.

CCVIII. (116.)

Aelianus V. H. XII, 20: λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν. τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ πάθος τὸ ἐν Θράκη κατατοληθέν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκείνο τὸ ἄθεσμον.

CCIX. (39.)

Schol. Ven. II. XII, 292: Ἡσίοδος δὲ Εὐρώπης καὶ Διὸς αὐτὸν φησιν. Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ νυμφῶν ἀνθη ἀναλέγουσαν ἠγάσθη, καὶ κατελθὼν ἠλλάξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει· οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ. εἶθ' οὕτως συνώκισεν αὐτὴν Ἀστειρίωνι, τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ραδάμανθυν. ἡ ἱστορία παρ' Ἡσίοδου καὶ Βακχλίδου.

Schol. Eurip. Rhesi Vaticanus v. 28 ἢ τὸν Εὐρώπας] παρ' Ὀμήρου πρὸς ὄρεσιν Εὐρώπης εἶναι τὸν Σαρπηδόνα. ὁ δὲ Ἡσίοδος Εὐρώπ(ης) μὲν φησιν αὐτόν, ὡς Ἑλλάνικος.

[V. Schol. ad II. XII, 292 Herm.]. Homerum videtur intellegere grammaticum nescio quem, qui male interpretatus erat Rhesi locum de terra Europa. Nisi Homerum poetam in animo habuit, de quo Proclus praefat. ad Hes. p. 6 Gaisf. [Hinc intellegas dictum Cedreni Hist. comp. p. 10 ed. Bas. V. Marckscheff. p. 201].

CCX. (216.)

Clemens Alexandr. Strom. I. p. 123 Sylb. (T. II. p. 30 'Dind.): Ἡσίοδος·

*Μουσάων, αἴτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι
θέσπιον, ἀυδήεντα.*

εὔπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφραδέοντα λέγει· δεινὸν δὲ τὸν ἀυδήεντα· καὶ θέσπιον τὸν ἔμπειρον, καὶ φιλόσοφον, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιστήμονα.

CCXI. (67. 68.)

Schol. Apollon. Rhod. II, 297: ὅτι δὲ ἠὔξαντο οἱ περὶ Ζήτην τῷ Διὶ στραφέντες, λέγει καὶ Ἡσίοδος·

ἔνθ' οἴγ' εὐχέσθην Αἰνητῶ ὑψιμέδοντι.

ἔστι γὰρ καὶ Αἴνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερὸν ἔστιν. — Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς περὶ Ζήτην Ἴριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν. Boiss. cur εὐχέσθον scripserit cum cod. Par. nescio. Ceterum cf. Klausen: Die Penaten I. p. 394.

CCXII.) 85.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 757: διαφέρει πλήμνη καὶ πλήσμη, ἣ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ, ἣ δὲ πλήσμη τὴν πλημμύραν τοῦ ποταμοῦ. διόπερ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον·

αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διπιτετός ποταμοῖο

καὶ οὐχ, ὥς τινες, ἐν πλήμνησι, εἰ μὴ ἔξωθεν προσλάβοιμεν τὴν σὺν πρόθεσιν, ἐν' ἣ σὺν πλήσμησι, unde recte colligit Marcksch. scriptum fuisse αὐτὸς δὲ πλήσμησι.

CCXIII. (237.)

Schol. Apollon. Rh. I, 456 ex Hesiodo laudat λαροῖς ποαὶ pro τοῖς κατ' ὄψιν ἠδέσιν, quem more suo describens Etym. M. p. 557, 8 hoc fragmentum uno verbo auctius praebet:

βαίνου λαροῖς ποσί.

Sylburgio βαίνου suspectum est. Recte. Sed duplex in his verbis error est, alter librarii, alter grammatici. Hesiodus enim scripserat:

βαῖνον λιπαροῖς ποσί.

Ita passim Homerus, cuius orationi simillima est Hesioidea. Ruhnkenius. [Erravit Ruhnkenius, cum adnotatio scholiastae λαροῖς poscat.]

CCXIV. (258.)

Schol. Apoll. II, 276: ἦτοι ταχίονες τῶν πνοῶν τοῦ λιβός, ἢ εἰς τὰς πνοὰς ἔτρεχον, ὡς Ἡσιόδός φησιν. Herm. ἢ ἴσα ταῖς

πνοαῖς ἔτρεχον correxit, ad Theog. 263 respexisse scholiastam putans. [Hermannii conii. recep. Keilius].

CCXV.

Schol. Apoll. II, 296: οἱ δὲ Στροφάδας φαῖν αὐτάς κελῆσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι εὔξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἀρπυίας.· κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται.

CCXVI. (90.)

Strabo VIII. p. 342: τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος·

ᾧκεε δ' Ὀλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρέϊος Πείροιο —

μεταγράφουσί τινες πόροιο (codd. quidam πάροιο) οὐκ εὔ. V. Stephanum Byz. v. Ὀλενος. Gaisford. Codd. εὐρήος. — [Φοίκεε Fl.]

CCXVII. (212.)

Aristot. Eth. N. V, 5: καίτοι βούλονται γε τοῦτο λέγειν καὶ τὸ Ῥαδαμάνθουος·

εἰ κε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

ubi Mich. Ephesius p. 67 b: ἔστι δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσιόδου. Laudavit tanquam Aeaci sine auctoris nomine Seneca de morte Claud. 14: Aeacus, homo iustissimus, vetat. Illum tantum altera parte audita condemnat et ait: εἰ κε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο. Codd. Nic. Fabri: αἴκε πάθοις τά κ' ἔρεξας. Schneidew. Coniect. crit. p. 69 scribendum esse putat: αἴκε πάθοι τάτ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο. Sed non opus est mutatione. V. Hermann. de part. ἄν p. 49. [εἰ κε πάθοι τά τ' ἔρεξε, δίκη κ' εὐθεῖα γένοιτο scripsit Schoemannus. Nuper V. Rose in Herma V. p. 354 seq. excerpta inedita commentario-rum ad Aristot. Eth. V. publicavit (cod. 240 Novi Collegii Oxoniensis), ubi p. 357 haec leguntur: καὶ νῦν δ' αὐτὸς σαφῶς ἐδήλωσε περιθέμενος τὸ τοῦ Ῥαδαμάνθουος. τὸ μέντοι ἔπος ἐστὶ παρ' Ἡσιόδου ἐν τοῖς μεγάλοις ἔργοις οὕτως ἔχον· εἰ κατὰ τις σπείραι κακὰ κέρδεα ἀμήσειεν. εἰ κε πάθος τά κέρδεε δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο, quae verba Rose sic corr. εἰ κατὰ τις σπείραι, κακὰ κέρδεα κ' ἀμήσειεν. Quae dicta composuit Arthurius Ludwich in Annal. Philol. 1874 p. 457 seq. cum schol. ad Platon. Phaedr. p. 260 C καρπὸν ὧν ἐσπειρας θέριζε, ἐπὶ τῶν τοιαῦτα πασχόντων οἷα ἔδρασαν. παρῆνται δὲ ἀπὸ τοῦ σίχου

εἰ δὲ κατὰ σπείραις, κακὰ κεν ἀμήσαιο
καὶ πάλιν·

ὅς δὲ κακὰ σπείρει, θεριεῖ κακὰ κήδεα παισίν.

Utrumque versum in sententiis Hesiodi fuisse ita ut altera sententia fuerit:

εἰ κακὰ τις σπείρει, κακὰ κέρδεα κ' ἀμήσειεν·

εἰ κε (εἰ δὲ?) πάθοι τά κ' ἔρξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο
coniecit Ludwich.]

CCXVIII. (238.)

Schol. Ven. II. XXI, 528: Τρωῆς ἄφ' ἧρ κλονέοντο πεφυζότες]
Ὅθεν ἄφυσαν τὸν λέοντα Ἡσιόδός φησι. M. Islerus Quaest.
Hes. p. 18 ἄφυσαν legendum esse coniecit. [Sed cf. alterum scho-
lion ὅθεν ἄφυσαν Ἴωνες ἐκάλουν τὸν λέοντα Herm.]

CCXIX. (217.)

Clemens Alexandr. Cohort. p. 63. Strom. V. p. 257 Sylb.
(T. III. p. 93 Dind.): ταύτη τοι καὶ ὁ Ἄσκραϊὸς αἰνύττεται Ἡσιόδος
τὸν θεόν·

αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανος ἐστίν
ἀθανάτων· τῷ δ' οὔτις ἐρήρισταί κρατός ἄλλος.

In loco priore legitur ἀθανάτων τε ὁ δ', in posteriore ἀθανάτων
σέο δ', pro quo Butt. Gr. I. p. 335 ἀθανάτων τε οἱ οὔτις, quod
recepit Marcksch. Pro ἐστίν codd. ἐσσί.

CCXX. (15.)

Eustath. ad II. p. 125: καθὼ καὶ ἠναντιῶται τοῦτο τῷ πρὸ
αὐτοῦ τῷ παντελῶς ταυτοφώνῳ — καὶ Ἡσιόδος·

Φυλέα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

Herm. recte Φυλῆα. [V. Eustath. p. 126, 11. p. 797, 45. Herm.
V. fragmentum plenius CLXIV. b.]

CCXXI. (137.)

Schol. Ambr. Od. XI, 325: Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶ-
νος καὶ Εὐρυναύσσης τῆς Ἐπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ
Δηλιῶνος Ἴφικλον εἰκεῖ ποδώκεα παῖδα· τοῦτον λέγει διὰ τὴν τῶν
ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσταγῶν
διέρχεσθαι καὶ διὰ τοῦ πάθους τὴν κουφότητα (μὴ) περικλᾶν τοὺς
ἀθέρους· ἔνιοι δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθῆναι φασιν Ἠλίῳ,
ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ.

Eustath. ad II. p. 245: περὶ οὗ (Ἰφίκλου) δηλῶν Ἡσιόδος,
ὅτι ταχύτητι διήνεγκεν, οὐκ ᾤκησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν
ὑπερβολὴν·

ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα,
 ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεςσι
 καὶ οὐ σινέσκετο καρπόν.

[Eustath. p. 1206, 8. 1689, 2. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 45 addidit Ruhnkenius. Herm.] V. 1 καρπῶν Eustath., correxit Ruhnk. Schol. II. XX, 227. ὅς ῥ' ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας φοίτασκε. Lobeck. ad Phrynich. p. 583. 590 aut hoc aut δρώμασκε aut δρομέεσκε restitui iubet. Ceterum imitatus est h. v. Verg. Aen. VII, 809 seq. •

CCXXII.

Suidas v. ἀλήη et Nicolaus Damascenus in Excerpt. Valesii p. 445: ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμαθαιονιδῶν γένος τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς Ἑλλήσι πρωτεύειν ὥσπερ καὶ Ἡσίοδος φησιν ἐν τούτοις·

ἀλήην μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδασι,
 νοῦν δ' Ἀμαθαιονίδασι, πλοῦτον δέ περ Ἀτρεΐδῃσι.

Pro Ἀμαθαιονίδασι legendum esse videtur Ἀμυθαιονίδασι. Cf. Welcker. Cadmos p. 17. Eckermann: Melampus p. 3. Pro πὲρ lege πόρ' cum Reizio vel potius δ' ἔπορ' cum Herm. [δ' ἄφαρ Osann. Philem. p. 147.]

CCXXIII. (93.)

Polybius V, 2. Macedones, inquit, φιλοπονώτατοί τινες οἶους Ἡσίοδος παρειαίγει τοὺς

Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἤντε δαιτί.

[Citat Suidas v. δαιτίας].

CCXXIV. (219.)

Clemens Alexandr. Str. V. p. 256 Sylb. (T. III. p. 86 Dind.): [Ἡσίοδος μὲν οὕτως περὶ αὐτῆς λέγει πρῶτον ἐνη etc. (Oper. 770) καὶ πάλιν]:

ἐβδομάτῃ δ' αὐτίς λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

[Pertinet ad aliam quandam Oper. et Dier. recensionem. Herm.]

CCXXV. (134.)

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

Etym. M. p. 77, 31. [Cf. fragm. LXXXI.]

CCXXVI. (272. 42.)

Schol. Aesch. Prom. 351: καὶ Ἡσίοδος·

τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον.

Cum legatur ap. Pind. Pyth. I, 30, putaverunt non pertinere ad Hesiodum. Sed ampliandum esse censeo, cum haec legantur apud Schol. Ven. II. X, 431: Ὅμηρος οὐκ οἶδε καλουμένους Λυδοὺς, ἀλλὰ Μήνοας πρὸς τὰ περὶ Κιλίκίας Ἡσιόδου. Ki longum in Κιλίκιον me non movet, ut ab Hesiodo hunc versum abinducem; aliter enim vocabulum ipsum non potuit versu includi. [Ne hexametrum quidem esse observavit Marckscheffelius p. 392.]

CCXXVII. (221.)

Schol. Pindar. Nem. II, 1: Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεικῆσθαι· δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων·

ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος αἰοῖδοι
μέλομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοιδὴν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα, χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

ῥαψοδηῆσαι δὲ φησι πρῶτον Ἡσίοδον Νικοκλής. Cf. Eustath. II. p. 6, 14.

CCXXVIII. (83.)

Schol. Ambr. Od. XII, 168: ἐντεῦθεν Ἡσίοδος καὶ τοὺς ἀνέμους θέλειεν αὐτὰς (τὰς Σειρήνας) ἔφη. [V. Eustath. 1710, 39 ἐνταῦθα δὲ φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλειεσθαι. Pertinet ad fr. 197. Herm.]

CCXXIX. (117.)

Pausan. II, 6: ὁ μὲν Ἡσίοδος ἐποίησεν, ὡς Ἐρεχθίδεω εἶη Σίκυών.

CCXXX. (227.)

Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 148: τούτου (τοῦ πεπλημένος) ἀπαρέμματος Δωριεὶ πλησθαι ἐνεστῶτος ὡς ἠροῦσθαι· Ἡσίοδος·

δῶρα θεῶν μακάρων πλησθαι χθονί.

Nisi scr. χθόνα.

CCXXXI.

Aristot. H. Anim. VIII, 18. p. 601 Bekk.: τὰ μὲν οὖν γαμψώνυχα, καθάπερ εἴρηται πρότερον, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν ἄποτα πάμπαν ἐστίν (ἀλλ' Ἡσίοδος ἠγνόει τοῦτο· πεποιήκει γὰρ τὸν τῆς μαν-

τείας πρόεδρον αἰτὸν ἐν τῇ διηγήσει τῇ περὶ τὴν πολιορκίαν τὴν Νίβου πίνοντα). Cod. quidam pro Hesiodo, quem Schneiderus Bekkerusque recte introduxerunt, Herodotum praebent, sed vide Dahlmannum: Forschungen auf dem Gebiete der Geschichte, II. p. 229.

CCXXXII.

Symeo Logotheta in Cram. Anecd. Par. I. p. 15: οἱ δὲ τὰ Φοινικικὰ συγγραψάμενοι, Ἡσίοδος τε καὶ Ἐκαταῖος κτέ.

CCXXXIII. (232.)

Strabo XIII. p. 588: ἀπεδείχθη δὲ οὗτος ὁ θεὸς ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον.

CCXXXIV. (236.)

Schol. Ven. II. XXIV, 624: σημειοῦνται τινες, ὅτι Ἡσίοδος ἐποίησεν·

ᾧπησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο.
οὐδεις δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὄπτᾳ.

CCXXXV. (240.)

Suidas v. ἀγάματα. καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον ἀγαλμα καλεῖ.

CCXXXVI. (241.)

Eustath. Od. p. 1424, 6: ὅτι ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μέγαρα τὴν χώραν σκίοεντα λέγει, ὁ Πορφύριος δηλοῖ. Dixit igitur:

καὶ Μέγαρα σκίοεντα.

CCXXXVII. (242.)

Servius Verg. Ge. I, 245: In morem fluminis Arctos] Hesiodus:

ποταμῷ ρέιοντι ἑοικώς.

CCXXXVIII. (245.)

Etym. M. p. 133, 34: ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδου ὡς περὶ τὸ ἀψοφέως σημαίνει τὸ αἰφνιδίως. [ἀποπτέρων ἀπτέρων ἀπτέρως ἀπτερέως. οὕτως Ἡρωδιανός. V. Herodian. II. p. 230 Lentz.] Cf. p. 183, 24.

CCXXXIX. (246.)

Cod. Etym. M. p. 675, 27: *πλειότερος* — ἴσως οὖν ὁ Ἡσίοδος παρὰ τὸ χεῖρος τοῦτο ἐποίησεν ὡς ἀπὸ τοῦ πλείος τὸ πλειότερος.

CCXL. (247.)

Etym. Gud. p. 38, 45: [ἡ περὶ τὸν οἶνον ἀταξία·]

καὶ ἀτασθαλίῃσι νόοιο.

οὕτως ἐν Ἡσιόδῳ.

CCXLI. (249.)

Phav. Ecl. p. 421: *τέττορας Δωρικῶς λεχθέν, οὐ εὐθεία κέ-
ται παρ' Ἡσιόδῳ.* [Vid. ad Oper. 698.]

CCXLII. (105.)

Serv. Verg. Aen. VIII, 130: Quaeritur sane, unde Evander Atridis genere fuerit coniunctus, et quamvis Hesiodus dicat, qualiter coniunctus sit Evander: [tamen quidam aiunt Thyestae filias Ledam et Hypermnestram fuisse, Ledae et Tyndarei filias Clytemnestram, Helenam et Timandram fuisse, quam duxit uxorem Echemus Arcas, cuius filius fuit Evander.]

CCXLIII. (256.)

Schol. Philostr. Her. Boiss. p. 464: *εὐρίσκεται δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ μόνα καὶ γενικὴ τῶν πτώσεων πληθυντικῶν ἐν χρήσει ὄτων καὶ ὠντινων* (i. ἀντὶ τοῦ ὠντινων).

CCXLIV. (229.)

Strabo VIII. p. 364: *Ἡσιόδου δὲ ὅτι τὸ βριθὺ καὶ βριαρὸν βριῖ λέγει.*

CCXLV. (233.)

Schol. Ambr. Hom. Od. I, 34: *τοῦ παρ' ἡμῖν καλουμένου λύχνου τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητῆς οὐκ εἰσάγει καὶ οὕτε* (Marcksch. recte οὐδέ) *Ἡσίοδος μέμνηται.*

CCXLVI. (234.)

Argum. Soph. O. T. p. 4 Herm.: *οὕτε γὰρ Ὅμηρος οὕτε Ἡσίοδος οὕτε ἄλλος τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.*

CCXLVII. (235.)

Schol. Ven. II. XI, 155: οἱ μὲν γὰρ τὴν Θρῠάδην ἀποδεδαί-
κασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον. βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδείς ἐξυλίσατο,
ὡς Ἡσιόδου·

τῆλε γὰρ ἀξυλίη κατεπύθετο κήλεα νηῶν.

Pro τῆλε Hermannus τῆδε et pro κήλεα χεῖλεα scribi iussit. Τῆλε
ego ferrem dictum de iis regionibus montibusque, qui procul ab-
sunt a mari, pro κήλεα νηῶν fortasse legendum: κῆλ' ἀλιήων.

CCXLVIII. (225.)

Schol. Tzetz. ap. Cram. Anecd. Ox. III. p. 318: Ἰαμβικός
'Ἡσιόδου διὰ τὰς κοινὰς δὲ εὐρύεται καὶ ἡρώος'

πίσσης τε δνοφερῆς καὶ κέδρου νηλέϊ καπνῶ.

F. νηλεῖ.

CCXLIX. (226.)

Cram. Anecd. Ox. I. p. 85: ἀσφάγαρος ἡ ἀρτηρία. παρὰ τὸ
σφαραγαεῖν. τὸ δὲ α κατὰ πλεονασμὸν ὡς τὸ στεροπή παρὰ τὴν
στέρησιν τῆς ὄψεως καὶ ἀστραπή. καὶ ἀμύειν δὲ τὸ ἐπιπεπτακῆναι·

πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δεινδρέων ἀμύοντα χαμᾶζε·

ἀντι τοῦ μύοντα. Cf. Etym. M. p. 430, 56. [Cf. Herodian. II.
p. 172 Lentz. Miller. Mél. de la Lit. Grecque p. 150.]

CCL.

[Eudoc. p. 314: καὶ ἀνεῖλε (sc. Οἰνόμαος) τρεῖς καὶ δέκα μνη-
στήρας, ὡς Πίνδαρος ἱστορεῖ. — τούτω τῷ ἀριθμῶ τῶν ἀπολλυμέ-
νων μνηστήρων καὶ Ἡσιόδου καὶ Ἐπιμενίδου συμμαρτυρεῖ.]

CCLI.

[Eustath. ad Il. II. 511 p. 272, 28: Ὀρχομενοῦ γὰρ, φασίν,
νιοί

Ἀσπληδῶν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

„Hunc versum, quem etiam Steph. Byz. s. Ἀσπληδῶν habet, He-
siodo probabili coniectura tribuunt Hermannus et Buttmannus de
Minyis. Comment. Acad. Ber. 1820. 21 p. 178.“ Haec Marck-
scheffel. p. 298. Herodiano fragmentum tribuit Lentz. I. p. 26.]

CCLII.

[Herodian. I. p. 337 Lentz.: Λυκόφρων (v. 937) „ὁμοιοτῆ-

σαι τόν τε Κρηστάνης θεόν.“ ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστῶν παρ’
Ἡσιόδῳ.]

CCLIII.

[Philodem. περὶ εὐσεβείας p. 10: οὐδ’ Ἡσιόδῳ μὴ τις ἐγγελά,
ὃς γρουπῶν καὶ ὄνων ἦ καὶ τῶν Κατουδαίων καὶ τῶν Πυγμαίων
μνημονεύει. Sic restituit Bergk. in Annal. Phil. 1873 p. 38—41.]

CCLIV.

[Cf. Heckeri ep. crit. in Philol. IV. p. 488: Hesiodi fragmenta
augenda sunt uno versu, emendato Strabone VI, 1. T. II. p. 22
Tauchn. = p. 265 C. δοκεῖ δ’ Ἀντίοχος τὴν πόλιν Μεταπόντιον
εἰρησθαι πρότερον Μέταβον, παρονομασθῆναι δ’ ὕστερον. τὴν τε
Μελανίππην οὐ πρὸς τοῦτον ἀλλὰ πρὸς Δίον κομισθῆναι ἐλέγχειν
τὸ ἡρώων τοῦ Μετάβου καὶ Ἄσιον τὸν ποιητὴν φήσαντα, ὅτι τὸν
Βοιωτὸν

Δίου ἐνὶ μεγάροις τέκεν εὐειδῆς Μελανίππη

Scriptor quem citavit antiquissimus historicus Antiochus, haud
dubie summae auctoritatis fuit. Quare corrigam Ἡσιόδον. — Haec
Heckerus. Sed v. Marcksch. p. 412.]

CCLV.

[Hecker. l. l.: Alter addendus fragmentorum ordini ex
Choerobosco apud Gaisf. ad Etym. M. p. 44 C ἐκ τοῦ ἀκαλὸς
οὐν γίνεταί ἀκαλα, ὡς ἐμαλὸς ὀμαλά, ὡς παρ’ Ἡσιόδῳ „ἀκαλά
προρέων.“ Igitur hexameter apud Steph. Byz. v. Παρθένιος

ὡς ἀκαλά προρέων, ὡς ἀβρή παρθένος εἶσιν,

quem Parthenio tribuerit Meinek. Anal. Alex. p. 292 Hesiodi
versus est.]

CCLVI.

[Miller. l. l. p. 187: κισσόβιον, Etym. M. p. 515, 33. Add.
Ἡσιόδου· ὀλίγω δ’ ἦδεται κισσὸβίω. Fragment iustement attribué à
Callimaque par Athénée 477 C. Lisez ἦδετο. — V. Etym. Gud.
s. v. Schol. Theocr. I, 27. Marcksch. fr. 277.]

CCLVII.

[Athen. III. p. 116 a: Εὐθύδημος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ
ταρίχων Ἡσιόδον φησι περὶ πάντων τῶν ταριχευομένων τάδ’ εἰρη-
κέναι:

ἄμφηκες πρῶτον στόμα καὶ κρυόεσσαν ἐρωήν
 γναθμῶν ἐκρήξαντο δυσείμονες ἰχθυβολῆες,
 οἷς ὁ ταριχόπλεως ἄδε Βόσπορος, οἱ παιθογάστρους
 τμήγοντες, τετράγωνα ταρίχια τεκταίνονται·
 5 καὶ μὴν οὐκ ἀκλεῆς θνητοῖς γένος ὄξυρρύγχου
 ὄν καὶ ὄλον καὶ τμητὸν ἄλες τρηχεῖς ἐκόμισσαν.
 θύννων δ' ὠραίων Βυζάντιον ἐπλετο μήτηρ,
 καὶ σκόμβρων, βυθίων τε καὶ εὐχόρτων, Λιλύβαιον,
 καὶ Πάριον κολιῶν κυδνή τροφὸς ἔσκε πολίχνη.
 10 Ἴόνιον δ' ἀνὰ κῆμα φηγῶν Γαδειφόθεν ἄξει
 Βρέττιος ἢ Καμπανὸς ἢ ἐξ ἀγαθοῦ Τάραντος
 Ὁρκύνιοι τρίγωνα τά τ' ἐν στάμνοισι τεθέντα
 ἀμφαλλάξ δειπνοῖσιν ἐνὶ πρώτοισιν ὀπηδεῖ.

Correxit Goettlingius in Spicileg. primo fragmentorum Hesiodi,
 versus ad ἔργα μεγάλα pertinere ratus. Sed aperte neque ab
 Hesiodo profecti sunt neque ad illius aetatem spectant. V.
 Marcksch. p. 201.]

CCLVIII.

[Epist. Platon. XI. ad Laodam. p. 359 St. leguntur haec
 συμβουλευσαι μέντοι ἔχω σοὶ τε καὶ τοῖς οἰκισταῖς ὃ εἰπόντος μὲν
 ἐμοῦ, φησὶν Ἡσίοδος, δόξαι ἂν εἶναι φαῦλον, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι.
 Correxit Goettlingius l. l.:

ὃ εἰπόντος μὲν ἐμεῖο
 φαῦλόν κεν δόξειεν ἔμεν, χαλεπὸν δὲ νοῆσαι.]

CCLIX.

[Pollux I, 231: καὶ φυλλοχόος μὴν ὃ ταῦτα ποιῶν, ὡς
 Ἡσίοδος. Attulit Goettl.]

CCLX.

[Pollux III, 19: ἀγαπητὴ θυγάτηρ παρ' Ἡσιόδῳ ἢ μουνουγε-
 νής. Goettl.]

CCLXI.

[Pseudoarist. auctor de Coelo III, 1: εἰσὶ γάρ τινες οἱ
 φασιν οὐδὲν ἀγέννητον εἶναι τῶν πραγμάτων ἀλλὰ πάντα γίνεσθαι·
 γενόμενα δὲ τὰ μὲν ἀφθάρτα διαμένειν, τὰ δὲ πάλιν φθείρεσθαι,
 μάλιστα μὲν οἱ περὶ τὸν Ἡσίοδον. Goettl.]

CCLXII.

[Phlegon Trall. de mir. 4: *Ἰστορεῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος καὶ Δικαιάρχος καὶ Κλείταρχος καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τρισεπίου τὰδε. Attulit Goettl. in spicil. altero fr. Hes.]*

CCLXIII.

[Etym. Gud. p. 78, 20: *ἄρκυς. εἶδος διπτύου ἐκ παχέος σχοινίου, ὃ ἰσῆσι πρὸς θήραν λεόντων ἢ ἄρκτων ἢ ἐλάφων καὶ δασύνεται ἐκ τοῦ εἶργω τὸ κωλύω τροπῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς α. Ἡσίοδος. V. Etym. M. p. 144, 9. Cramer. Anecd. Oxon. II. p. 336. Attulit Goettlingius l. l.]*

HESIODI FRAGMENTORUM INDEX
SECUNDUM TITULOS.

- ΑΙΓΙΜΙΟΣ* Fragm. I—IX.
ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ Fragm. X—XIII.
ΔΑΚΤΥΛΟΙ ΙΔΑΙΟΙ Fragm. XIV, XV.
ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΑ Fragm. XVI—XXVI.
ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ et *ΗΘΙΑΙ* Fragm. XXVII—CLXIV.
ΚΗΤΚΟΣ ΓΑΜΟΣ Fragm. CLXV—CLXVIII.
ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑ Fragm. CLXIX—CLXXVII.
ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΤΠΟΘΗΚΑΙ Fragm. CLXXVIII—CLXXXVI.
FRAGMENTA INCERTAE SEDIS Fragm. CLXXXVII—CCLXIII.
-

INDEX PRAECIPUORUM SCRIPTORUM

QUI RELIQUIAS HESIODI CONSERVARUNT.

	Fragm.		Fragm.
Achilles Tat. Isag. Arat.		Cicero Attic. VII, 18.	182
Phaen. p. 169.	199	Clem. Al. Str. Tom. II. p. 21	
Aelianus V. H. XII, 20.	208	Dind.	133
XII, 36.	69	II. p. 30.	210
Ammonius v. Ὀεθρεος	107	II. p. 63.	15
Antoninus Lib. 23.	37	III. p. 86.	224
Apollodorus I, 8. 4.	126	III. p. 93.	219
II, 1, 1.	135	III. p. 109.	177
II, 2, 2.	43	III. p. 147.	171
II, 7, 3.	5	Comm. ad Aristot. Ethik V.	217
III, 5, 6.	69	Constantinus Porph. de	
III, 6, 7.	173	Them. II. p. 54.	36
III, 9, 8.	101	Cram. Anecd. Ox. I. p. 85.	249
III, 14, 4.	69	I. p. 148.	230
Apollon. D. de pron. p. 106.	204	I. p. 226.	42
p. 125.	63	I. p. 388.	63
Apollonius Lex. H. v. αλ-		I. p. 461.	159
πύριον	155	III. p. 378.	105
Argumentum Scuti	52. 66	IV. p. 238.	13
Soph. O. T. 246		Anecd. Paris. I. p. 15.	232
Aristoteles H. A. VIII, 18.	231	Diodorus Sic. IV, 85.	68
de Coelo III, 1.	261	V, 81.	150
Aspasius ad Aristot. Eth. N.		Diogenes L. VIII, 1, 26.	188
III. p. 43. r.	95	Epist. Platon. p. 359.	258
Athenaeus II. p. 47.	170	Eratosthenes Catast. 1.	137
II. p. 49.	165	19.	12. 84
X. p. 428.	94	32.	67
XI. p. 491.	10	Etym. Gud. p. 6.	163
XI. p. 498.	174	p. 78.	265
XI. p. 503.	6	p. 88.	240
XI. p. 557.	124	p. 276.	77
XIII. p. 609.	175	Etym. MS. Paris. v. Ἰλιός	77
Athenagoras Leg. p. 134.	49	Etym. Magn. p. 13.	163
Auctor περὶ βαρβ. p. 196.	33	p. 44.	256
Bachmann. Anecd. II. p. 247.	56	p. 60.	153
II. p. 385.	184	p. 77.	225
Bekker. Anecd. p. 1133.	104	p. 133.	238
Boissonad. Anecd. Gr. III.		p. 144.	265
p. 9.	33	p. 215.	140

	Fragm.		Fragm.
Etym. Magn. p. 346.	77	Harpocratio v. Ἐπὶ γῆν οἶκ.	64
p. 523.	42	Herodian. in Boissonad.	
p. 675.	239	Anecd. III, 9.	33
p. 768.	7	περὶ μονή. λέξ. p. 11.	
Eudocia p. 23.	105	(I. 157. II. 918 L.)	134
p. 33.	99	p. 17 (I. 17. II. 923 L.)	5
p. 37.	89	p. 18 (I. 328. II. 924 L.)	59
p. 77.	138	I. p. 102	149
p. 79.	91	p. 42 (I. p. 144. II. p. 947 L.)	
p. 108.	30		32. 60
p. 148.	89	I. p. 104.	3
p. 278.	132	I. p. 393. 445. II. p.	
p. 286.	117	901. 913.	42
p. 314.	250	I. p. 182. II. p. 854.	45
p. 317.	105	II. p. 387.	153
p. 331.	74	II. p. 230.	238
p. 333.	44	II. p. 172.	249
p. 375.	96	I. p. 26.	251
p. 394.	96	I. p. 82. II. p. 37.	100
p. 394.	138	I. p. 102.	252
p. 415 seq.	88	I. p. 108.	35
Eustathius Hom. p. 13.	40	I. p. 199.	76
p. 101.	77	I. p. 223.	147
p. 125.	220	I. p. 300.	78
p. 126.	220	I. p. 337.	252
p. 245.	221	I. p. 368.	136
p. 265.	78	II. p. 25. 185.	77
p. 272.	251	II. p. 468.	96
p. 275.	202	II. p. 649.	104
p. 277.	77	I. p. 296.	36
p. 350.	97	Herodotus IV, 32.	198
p. 650.	77	Hyginus Astr. II, 1.	137
p. 797.	220	II, 20.	84
p. 900.	174	II, 25.	11
p. 1018.	77	II, 34.	67
p. 1163.	132	Fab. 154.	164
p. 1206.	221	Hesych. v. Ἀφροδίσιος ὄρεος	5
p. 1222.	132	v. ἐπ' Ἐυρωγύη ἀγών	106
p. 1337.	41	Lactant. Arg. Ovid. Met. I.	142
p. 1424.	236	IV.	143
p. 1623.	57	XI.	144
p. 1685.	44	XIII.	146
p. 1710.	228	Laurent. Lydus de mens. 4.	29
p. 1746.	42	Macarius ap. Arsen. p. 186.	180
p. 1775.	174	Michael Ephes. ad Aristot.	
p. 1776.	138	Eth. p. 67.	217
Favorinus Ecl. p. 421.	241	Miller Méi. p. 157.	258
Fulgentius Myth. III, 1.	16	Nicolaus Damasc. Vales. p.	
Gregorius Cor. de dial.		445.	222
p. 425 Schaeff.	181	Origenes c. Cels. p. 216.	187
Harpocratio v. Ἔργα νέων	179	Palaephatus 42.	151
v. Μακροκέ-		Pausanias I, 3.	28. 160
φαλοι	61	I, 43.	39
v. Μελίτη	161		

	Fragm.		Fragm.
Pausanias II, 2.	120	Schol. Apoll. Rh. I, 482.	89
II, 6.	229	I, 757.	212
II, 16.	119	I, 824.	9
II, 26.	48. 118	I, 1292.	166
IV, 2.	40. 157	II, 178.	87
VI, 21.	121	II, 181.	62. 88
IX, 36.	82	II, 276.	214
IX, 40.	83	II, 296.	215
X, 31.	116	II, 297.	211
Philemo v. εὐφώνης	103	II, 1123.	91
Philod. περὶ εὐσ.	253	III, 311.	195
Phlegon Trall. 4.	262	III, 587.	1
Plato Min. p. 350.	112	III, 1086.	30
Rep. p. 390.	180	IV, 57.	90. 204
Plinius H. N. VII, 49.	163	IV, 259.	86
VII, 57.	14	IV, 266.	34
XV, 1.	17	IV, 816.	11
XVI, 8.	22	IV, 828.	92
XVIII, 25.	10	IV, 892.	197
XXI, 7.	19	IV, 1396.	207
XXI, 17.	18	Arat. Ph. 27.	137
XXI, 20.	19	102.	187
XXII, 22.	18. 24	172.	13
XXIII, 1.	21	255.	13
XXV, 2.	20	322.	67
Plutarch. de def. orac. 11.	163	Aristid. p. 54.	93
de Stoic. rep. 8.	182	Ariptoph. Av. 610.	163
Sympos. VIII, 8.	167	Eurip. Alc. 1.	109
Thes. 16.	112	Hipp. 263.	182
20.	113	Or. 249.	206
Pollux I, 231.	259	Phoen. 1123.	4
III, 19.	260	Rhes. 28.	209
Polybius V, 2.	223	Germanic Ar. 223.	12
Porphyrus de abst. II, 18.	185	Hesiodi Th. 142.	47
ap. Valck. Am-		Schol. min. Hom. Od. III, 68.	44
mon. p. 242.	72	X, 2.	31
Probus ad Verg. Ecl. VI, 48.	38	XII, 69.	115
X, 18.	69	Hom. Il. I, 264.	77
Proclus ad Hesiod. Op. 126.	22	XII, 292.	209
Quintilianus Inst. I, 1.	183	Nicand. Th. 15.	67
Schol. Aeschyli Pr. 351.	226	452.	205
793.	191	Philostr. Her. Boiss.	
Ambr. Od. I, 34.	245	p. 464.	243
I, 85.	148	Pindar. O. VII, 42.	128
I, 98.	58	O. IX, 167.	77
IV, 231.	139	O. X, 46.	126
VII, 54.	102	O. X, 83.	130
VII, 104.	26	O. XI, 79.	8
XI, 325.	221	O. XIV. arg.	203
XII, 168.	228	P. III, 14. 48.	125
Apoll. Rh. I, 45.	221	P. IV, 35.	79
I, 118.	117	P. IV, 181.	162
I, 156.	44	P. IV, 252.	32
I, 456.	213	P. VI, 19.	178

	Fragm.			Fragm.
Schol. Pindar. P. IX, 6.	81	Strabo I. p. 23.		194
N. II, 1.	227	I. p. 42.		46
N. II, 16.	10b	I. p. 43.		65
N. III, 21.	93	I. p. 59.		196
N. III, 92.	111	V. p. 221.		136
N. IV, 95.	110	VI. p. 265.		254
N. X, 150.	51. 53	VII. p. 299.		65
I. V, 53.	123	VII. p. 300.		190
Platon. Conv. p. 374		VII. p. 302.		189
Bekk.	5	VII. p. 322.		35
Phaedrus p. 260C.	217	VII. p. 327.		192
Sophocl. El. 537.	131	VIII. p. 339.		97
Tr. 263.	70	VIII. p. 342.		216
Tr. 1174.	80	VIII. p. 364.		244
Theocrit. XI, 75.	186	VIII. p. 370.		38
XVI, 49.	156	IX. p. 393.		154
Venet. II. I, 7.	105	IX. p. 424.		201
I, 246.	200	IX. p. 442.		76
II, 496.	78	X. p. 471.		129
II, 764.	100	XIII. p. 588.		233
IV, 195.	50	XIV. p. 642.		169
VI, 35.	75	XIV. p. 647.		76
XI, 155.	247	XIV. p. 676.		176
XII, 292.	209	Suidas v. Ἀγάλματα		235
XIV, 119.	168	v. Ἀλκή		222
XIV, 200.	58	v. Δῶρα		180
XIX, 116.	158	v. Ἐπιόλιτης		108
XIX, 240.	54	v. Μαχλοσύνη		41
XXI, 528.	218	v. Τὰ πρὸ γῆν οἰκούντας		64
XXIII, 638.	99	Theo Arat. Ph. 45.		201
XXIII, 679.	152	Progymn.		145
XXIV, 24.	122	Theophrast. H. Pl. VII, 11.		18
XXIV, 624.	234	IX, 23.		19
Victor. II. XIX, 240.	54	Tzetza ap. Cram. Anecd.		
Servius Verg. Georg. I, 14.	98	Ox. III. p. 318.	248	
I, 245.	237	Chil. XII, 171.	13	
II, 83.	135	Exeg. II. p. 63.	32	
III, 283.	25	p. 68.	105	
Aen. VII, 286.	27	p. 126.	77	
VIII, 130.	242	p. 134.	32	
Stephan. Byz. v. Ἀβαντίς	3	p. 149.	163	
v. Αἰγαῖον πέλ.	193	ad Hes. Op. 382.	13	
v. Αἰσῶν	114	Prol. Lycophr. p. 261.	7	
v. Ἀμυρος	76	p. 176.	93	
v. Γεργινία	45	p. 284.	32	
v. Ἡμίκυνες	65	p. 344.	96	
v. Ὀγγιστός (Herod.)	147	p. 682.	172. 173	
v. Παλλάντιον	141	Zonaras v. Ἐπιόλιτης		108
v. Τπερησία (Herod.)	149			

ΗΣΙΟΔΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ
ΑΓΩΝ.

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ ΚΑΙ ΗΣΙΟΔΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΓΩΝΟΣ ΑΤΩΝ.

- 313 Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον τοὺς θειοτάτους ποιητὰς πάν- 33
 τες ἄνθρωποι πολίτας ἰδίους εὐχονται γενέσθαι. ἀλλ' 34
 Ἡσίοδος μὲν τὴν ἰδίαν ὀνομάσας πατρίδα πάντας τῆς
 φιλονεικίας ἀπήλλαξεν εἰπὼν, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ
 5 εἶσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος ὀξυροῦ ἐνὶ κώμῃ
 "Ἄσκη, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀργαλέη, οὐδέ ποτ' ἐσθλῆ.
 Ὅμηρον δὲ πᾶσαι ὡς εἰπεῖν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν
 παρ' ἑαυτοῖς γεγενῆσθαι λέγουσιν. καὶ πρῶτοί γε Συμυρ-
 ναῖοι Μέλητος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρη-
 10 θίδος Νύμφης κεκλήσθαι φασὶ πρότερον Μελησιγένη,
 ὕστερον μέντοι τυφλωθέντα Ὅμηρον μετονομασθῆναι
 διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συνήθη προσηγο-
 ρίαν. Χῖοι δὲ πάλιν τεκμήρια φέρουσιν, ἴδιον εἶναι
 πολίτην λέγοντες καὶ περισώζεσθαι τινὰς ἐκ τοῦ γένους

Margine in dextra apposimus paginarum numeros recensionis a Westermanno in Biogr. Gr. p. 33—45 factae, margine in sinistra alterius editionis Goettlingianae. F significat codicem Laurentianum 56, 1 collatum ab Ervino Rhodio in usum Fr. Nietzschei, qui Certamen edidit in Act. Societatis Philologiae Lipsiensis tomo I. pag. 7—23. De hac collatione v. Schöll. in Herma VII. p. 231—35. S. significat Henrici Stephani apographum e codice F factum.

- V. 2. γενέσθαι] F λεγέσθαι. Barnesius corr.
 V. 5. εἶσατο] F εἶσατο. S corr. In Hes. Op. et D. legitur
 639 νάσσατο.
 V. 7. ἄποικοι] F ἔποικοι. corr. Herm. et Welck. Ep.
 Cycl. p. 149.
 V. 8. γεγενῆσθαι] F γεγενῆσθαι. — γε] F τε. corr. S.
 V. 9. Κρηθίδος] F Κρηθίδος. Κρηθίδος Barnes. et
 Welck. l. l.

αὐτοῦ παρ' αὐτοῖς, Ὀμηρίδας καλουμένους. Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἄρξασθαι, καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην. περὶ δὲ τῶν γονέων αὐτοῦ πάλιν πολλή
 5 διαφωνία παρὰ πᾶσιν ἔστιν. Ἑλλάνικος μὲν γὰρ καὶ
 314 Κλεάνθης Μαίονα λέγουσιν, Εὐγαίων δὲ Μέλητα, Καλλι-
 κλῆς δὲ Μαιαγόραν, Δημόκριτος δὲ Τροιζήνιος Λατή-
 μονα ἔμπορον, ἔνιοι δὲ Ταμύραν, Αἰγύπτιοι δὲ Μενέ-
 μαχον προγραμματέα· εἰσὶ δ' οἱ Τηλέμαχον τὸν Ὀδυσ-
 10 σέως· μητέρα δ' οἱ μὲν Μῆτιν, οἱ δὲ Κρηθίδα, οἱ δὲ
 Θεμίστην, οἱ δ' Εὐγνηθῶ, ἔνιοι δ' Ἰθακησίαν τινὰ ὑπὸ
 Φοινίκων ἀπεμποληθεῖσαν, οἱ δὲ Καλλιόπην τὴν Μου-
 σαν, τινὲς δὲ Πολυκάστην τὴν Νέστορος. ἐκαλεῖτο δὲ
 15 Μέλης, ὡς δὲ τινὲς φασί, Μελησιγένης, ὡς δ' ἔνιοι,
 15 Ἄλτης. ὀνομασθῆναι δ' αὐτὸν φασὶ τινες Ὀμηρον διὰ 35
 τὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ὀμηρον δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων
 Πέρσαις, οἱ δὲ διὰ τὴν πῆρωσιν τῶν ὀμμάτων. παρὰ
 γὰρ τοῖς Αἰολεῦσιν οὕτως οἱ πηροὶ καλοῦνται. ὅπερ
 δ' ἀκηκόαμεν ἐπὶ τοῦ θειοτάτου αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ
 20 εἰρημένον ὑπὸ τῆς Πυθίας περὶ Ὀμήρου, ἐκθησόμεθα.
 τοῦ γὰρ βασιλέως πνυθόμενου πόθεν Ὀμηρος καὶ τίνος,
 ἀπεφοίβασε δι' ἑξαμέτρον τόνδε τὸν τρόπον·

ἄγνωστόν μ' ἔρεαι γενεὴν καὶ πατρίδα γαῖαν
 ἀμβροσίου σειρήνος. ἔδος δ' Ἰθακησίός ἐστιν·
 25 Τηλέμαχος δὲ πατήρ, καὶ Νεστορὴ Ἐπικάστη
 μήτηρ, ἣ μιν ἔτικτε βροτῶν πολὺ πάνσοφον ἄνδρα.

οἷς μάλιστα δεῖ πιστεύειν διὰ τε τὸν πνυθόμενον
 καὶ τὸν ἀπόκρινάμενον, ἄλλως τε οὕτως τοῦ ποιητοῦ
 μεγαλοφυῶς τὸν προπάτορα διὰ τῶν ἐπῶν δεδοξακότος.

V. 6. Μαίονα] F βιονα. corr. Welck. l. l. et Sturzium in Hellan. fragm. p. 171. — Εὐγαίων] F εὐ//αίων S εὐμαίων. corr. Meinek. Anal. Alex. p. 61.

V. 7. Μαιαγόραν] F ι//τα//όρα// vulgo Δμασαγόραν. corr. Nietz.

V. 11. Θεμίστην] F θεμίτην. corr. S.

V. 15. Ἄλτης] F ἀλτήτην. correx. Welck. l. l. ex schol. ad Iliad. XXII, 51. — δ' post ὀνομασθ. addidit Westermannus.

V. 19. Ἀδριανοῦ] F ἀδιανοῦ. corr. S in margine.

ἔνιοι μὲν οὖν αὐτὸν προγενέστερον Ἡσιόδου φασὶν εἶ-
 ναι· τινὲς δὲ νεώτερον καὶ συγγενῆ. γενεαλογῶσι δ'
 οὕτως· Ἀπόλλωνός φασι καὶ Αἰθούσης τῆς Πόσειδῶνος
 γενέσθαι Λίνου, Λίνου δὲ Πιέρον, Πιέρον δὲ καὶ Ἄνυμ-
 5 φης Μεθώνης Οἰάγρου, Οἰάγρου δὲ καὶ Καλλιόπης· Ὀρ-
 φέα, Ὀρφείως δὲ Δρῆν, τοῦ δὲ Ἰαδμονίδην, τοῦ Φι-
 315 λοτέρηην, τοῦ δ' Εὐφημον, τοῦ δ' Ἐπιφράδην, τοῦ
 δὲ Μελάνωπον, τούτῳ δὲ Δίον καὶ Ἀπέλλην, Δίον δὲ
 καὶ Πυκμίδης τῆς Ἀπόλλωνος θυγατρὸς Ἡσιόδοι καὶ
 10 Πέρσην, Ἀπέλλου δὲ Μαίονα, Μαίονος δὲ καὶ θυγατρὸς
 Μέλητος τοῦ ποταμοῦ Ὀμηρον.

τινὲς δὲ θυμακμάσαι φασὶν αὐτοὺς, ὥστε καὶ ἀγω-
 νίσασθαι ὁμοσε ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας· ποιήσαντα γὰρ
 τὸν Μαργίτην Ὀμηρον περιέροχεσθαι κατὰ πόλιν βαρβα-
 15 ροῦντα, ἐλθόντα δὲ καὶ ἐς Δελφοὺς περὶ τῆς πατρίδος
 αὐτοῦ πυθάνεσθαι, τίς εἴη τὴν δὲ Πυθίαν εἰπεῖν·

ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρίς, ἣ σε θανόντα
 δέξεται. ἀλλὰ νέων παιδῶν ἀνιγμα φύλαξαι.

36

τὸν δ' ἀκούσαντα περιστάσθαι μὲν τὴν εἰς Ἴον ἄφιξιν,
 20 διατρίβειν δὲ περὶ τὴν ἐκεῖ χώραν. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν
 χρόνον Γανύκτωρ ἐπιτάφιον τοῦ πατρὸς Ἀμφιδάμαν-
 τος, βασιλέως Εὐβοίας, ἐπιτελῶν πάντας τοὺς ἐπισήμους
 ἄνδρας οὐ μόνον ῥώμῃ καὶ τάχει, ἀλλὰ καὶ σοφίᾳ ἐπὶ
 τὸν ἀγῶνα, μεγάλας δωρεαῖς τιμῶν, συνεκάλεσεν. καὶ
 25 οὗτοι οὖν ἐκ τύχης, ὥς φασι, συμβαλόντες ἀλλήλοις
 ἦλθον εἰς τὴν Χαλκίδα. τοῦ δ' ἀγῶνος ἄλλοι τέ τινες
 τῶν ἐπισήμων Χαλκιδέων ἐκαθέζοντο κριταὶ καὶ μετ'

V. 2. δ'] F τε. corr. Westermannus.

V. 3. Αἰθούσης] F καὶ Θωώσης. corr. Nietz.

V. 6. Δρῆν] F Ὀρην. corr. Goettl., qui etiam verba τοῦ
 δὲ Εὐκλέα excidisse putat. — Ἰαδμονίδην] F Ἰαδμονίδην. corr.
 Nietz. coll. Herod. II, 134. Plut. mor. p. 557.

V. 8. Ἀπέλλην] F Ἀπελλαιόν, Ἀπέλλαιον Goettl.

V. 10. Ἀπέλλου] F Πέρσου. corr. Nietz. idem restituit δὲ
 καὶ θυγατρὸς pro δὲ θυγατρὸς καὶ cod. et edd.

V. 13. Nietz. correxit ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας. Cf. Herma
 VIII. p. 462.

V. 14. πόλιν] sic F. Goettl. πόλεις.

V. 26. τὴν om. Goettl., qui post Χαλκίδα addidit: Ὀμηρός
 τε καὶ Ἡσιόδος secutus Barnesium.

αὐτῶν Πανείδης, ἀδελφὸς ὢν τοῦ τετελευτηκότος. ἀμφοτέρων δὲ τῶν ποιητῶν θαυμασιῶς ἀγωνισαμένων, νικῆσαι φασὶ τὸν Ἡσίοδον τὸν τρόπον τοῦτον· προελθόντα γὰρ εἰς τὸ μέσον πνυθάνεσθαι τοῦ Ὀμήρου καθ' 5 ἕν ἕκαστον, τὸν δ' Ὀμηρον ἀποκρίνασθαι. φησὶν οὖν Ἡσίοδος·

νιὲ Μέλητος, Ὀμηρε, θεῶν ἄπο μῆδεα εἰδώς,
εἶπ' ἄγε μοι πάμπρωτα, τί φέρετάόν ἐστι βροτοῖσιν;

ΟΜΗΡΟΣ.

10 ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἄϊδαο περῆσαι.

316 Ἡσίοδος τὸ δεύτερον·

εἶπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ὀμηρε,
τί θνητοῖσιν ἄριστον οἶεαι ἐν φρεσὶν εἶναι;

15 ὁ δέ·

ὀππότεν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατά δῆμον ἅπαντα,
δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ
ἡμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

20 οἰνοχόος φορέησι καὶ ἐγγεῖη δεπάεσσι.

τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.

δηθέντων δὲ τῶν ἐπῶν, οὕτω σφοδρῶς φασὶ θαυ- 37
μασθῆναι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔπη, ὥστε χρυσοῦς αὐ-
τοὺς στίχους προσαγορευθῆναι, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐν ταῖς
25 κοιναῖς θυσίαις πρὸ τῶν δείπνων καὶ σπονδῶν προ-
κατεύχεσθαι πάντας. ὁ δ' Ἡσίοδος, ἀχθεσθεῖς ἐπὶ τῇ
Ὀμήρου εὐημερίᾳ, ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὠρμησεν ἐπερώ-
τησιν, καὶ φησὶ τοῦσδε τοὺς στίχους·

Μοῦσ', ἃ γέ μοι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ'
ἐόντα·

30 τῶν μὲν μηδὲν ἄειδε, σὺ δ' ἄλλης μνησαί ἀοιδῆς.

V. 1. Πανείδης] F πανοίδης aut τανοίδης. correx. Hermannus. Goettl. e Tzetza Πανίδης.

V. 11. ὅπως] F ὅμως.

V. 16. ἀτά] F κατά. corr. Nietz.

V. 24. στίχους] F omisit. restituit S in margine.

V. 25. θυσίαις apud Goettl. excidit.

V. 29. Μοῦσ', ἃ γέ μοι] F Μοῦσ' ἄγε μοι. corr. Nietz. Goettl. praefatione p. XXIV coni. Μοῦσα λέγει.

ὁ δ' Ὀμηρος, βουλόμενος ἀκολούθως τὸ ἄπορον λῦσαι, φησίν·

οὐδέ ποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι
ἄρματα συντριψουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.

5 καλῶς δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀπαντήσαντος, ἐπὶ τὰς ἀμφι-
βόλους γνώμας ὤρμησεν ὁ Ἡσίοδος, καὶ πλείονας στί-
χους λέγων ἤξιόν καθ' ἓνα ἕκαστον συμφώνως ἀποκρί-
νασθαι τὸν Ὀμηρον. ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος Ἡσιόδου,
ὁ δ' ἕξῃς Ὀμήρου, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ δύο στίχων τὴν
10 ἐπερώτησιν ποιούμενον τοῦ Ἡσιόδου.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

δειπνον ἔπειθ' εἶλοντο βοῶν κρέα καὶ χένας ἵππων

ΟΜΗΡΟΣ.

ἔκλυον ἰδρώοντες, ἐπεὶ πολέμοιο κόρεσθεν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

317 καὶ Φρύγες, οἳ πάντων ἀνδρῶν ἐπὶ νηυσὶν ἄριστοι

ΟΜΗΡΟΣ.

ἀνδράσι ληιστήρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

15 χερσὶ βαλὼν ἰοῖσιν ὄλων κατὰ φῦλα γιγάντων

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἡρακλῆς ἀπέλυσεν ἀπ' ὤμων καμπύλα τόξα.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

οὔτος ἀνὴρ ἀνδρός τ' ἀγαθοῦ καὶ ἀνάλκιδός ἐστι

ΟΜΗΡΟΣ.

μητρός· ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναιξί.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ἦ τ' ἄρα σοί γε πατὴρ ἔμιγεν καὶ πότνια μήτηρ

V. 3. in F post τύμβῳ exstat lacuna, in S in margine legi-
tur: deest ὑψιανήγες ἵπποι aut simile epitheton. Corr. Barne-
sius καναχήποδες ἵπποι.

V. 5. τὰς] sic F. Goettl. τοὺς.

V. 9. διὰ apud Goettl. excidit.

V. 12. πολέμοιο] F πολέμου. editio prima πολέμοιο. —
κόρεσθεν] F κορέσθην. corr. Hermann. op. VI. p. 282.

V. 14. Nietz. comi. ἀνδράσι ληιστήρσιν ἐπ' ἄ. δοῦλοι ἔπε-
σθαι. Versus 3 et 4 contrario ordine tradit F, transposuit Nietz.

V. 15. ὄλων] F ἄλλων. corr. edd.

V. 16. Ἡρακλῆς] F Ἡρακλῆς. corr. edd.

V. 19. ἦ τ' ἄρα] F οὔτ' ἄρ'. corr. Hermann. Goettl. οὔτ'
ἄρα aut εὐτ' ἄρα. — ἔμιγεν] F ἐμίγη. corr. Goettl.

ΟΜΗΡΟΣ.

σῶμα τότε σπείραντε διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

αὐτὰρ ἐπεὶ δμηῆθη γάμφ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα .

ΟΜΗΡΟΣ.

Καλλιστῶ κατέπεφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ὥς οἱ μὲν δαίνυντο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες

318

ΟΜΗΡΟΣ.

5 οἰκοθεν· ἀλλὰ παρῆχεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

δειπνον δειπνήσαντες ἐνὶ σποδῶ αἰθαλοέσση
σύλλεγον ὅστέα λευκὰ Λιδὸς κατατεθνευῖτος

ΟΜΗΡΟΣ.

παιδὸς ὑπερθύμου Σαρπηδόνοσ ἀντιθέοιο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ἡμεῖσ δ' ἀμπεδίον Σιμοέντιον ἡμεῖνοι αὐτῶσ

10 ἴομεν ἐκ νηῶν ὁδὸν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχοντες

ΟΜΗΡΟΣ.

φάσγανα κωπήεντα καὶ αἰγανέασ δολιχαύλους.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

δὴ τότε' ἀριστῆσ κοῦφοι χεῖρεσσι θαλάσσης

ΟΜΗΡΟΣ.

ἄσμενοι ἐσσυμένωσ τε ἀπείρυσαν ὠκύαλον ναῦν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον ἀνέστιον ἤδ' ἀθέμιστον,

ΟΜΗΡΟΣ.

15 Κολχίδ' ἐπεὶ θ' ἴκοντο καὶ Αἰήτην βασιλῆα.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε καὶ ἔκπιον οἶδμα θαλάσσης

V. 1. τότε σπείραντε] F τόγ' ἐσπείραντο. Correxist Herm. τότε σπείραντο coni. Goettl.

V. 3. βιοῖο] F βιο,ultima syllaba omissa.

V. 7. Totum versum Homero tribuit Goettl. — κατατεθνευῖτος] Sic F. Goettl. κατατεθνηῶτος. βούσ edd. vett. Λιδὸς F et S, coni. Goettl., recepit Nietz. Post v. 7 et 9 singulos versus excidisse putat Goettl.

V. 9. αὐτῶσ] Sic Nietz. e coniectura. F οὔτῶσ. Goettl. et Barnes. αὐτῶσ. Post v. 9 versum excidisse sumunt omnes editores Nietz. excepto.

V. 13—14. contrario ordine in F traditos transposuit Nietz.

ΟΜΗΡΟΣ.

ποντοπορεῖν ἤμελλον ἐϋσέλιμων ἐπὶ νηῶν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

- 319 τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὔχετο πᾶσιν ὀλέσθαι
μηδέ ποτ' ἐν πόντῳ, καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα·
ἔσθιέτ', ὦ ξεῖνοι, καὶ πίνετε, μηδέ τις ὑμέων
5 οἴκαδε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν

ΟΜΗΡΟΣ.

πημανθείς, ἀλλ' αὐτίς ἀπήμονες οἴκαδ' ἴκοισθε.
πρὸς πάντα δὲ τοῦ Ὀμήρου καλῶς ἀπαντήσαντος, πάλιν
φησὶν ὁ Ἡσίοδος·

- τοῦτό τι δὴ μοι μῦνον εἰρομένῳ κατάλεξον,
10 πόσσοι ἄμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον ἦλθον Ἀχαιοί;
ὁ δὲ διὰ λογιστικῷ προβλήματος ἀποκρίνεται οὕτως· 39
πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάροι· ἐν δὲ ἐκάστη
πεντήκοντ' ὀβελοί, περὶ δὲ κρέα πεντήκοντα·
τρὶς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἔν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.
15 τοῦτο δὲ εὐρίσκεται πλῆθος ἄπιστον· τῶν γὰρ ἐσχα-
ρῶν οὐσῶν πεντήκοντα, ὀβελίσκοι γίνονται πεντακόσιοι
καὶ χιλιάδες β', κρεῶν δὲ δεκαδύο μυριάδες [πεντακίς-
χίλιοι τετρακόσιοι καὶ πεντήκοντα]. κατὰ πάντα δὴ
τοῦ Ὀμήρου ὑπερτεροῦντος, φθονῶν ὁ Ἡσίοδος ἄρχεται
20 πάλιν·
320 υἱὲ Μέλητος Ὀμηρ', εἶπερ τιμῶσί σε Μοῦσαι,
ὡς λόγος, ὑψίστοιο Διὸς μεγάλιο θύγατρης,

V. 2—5 Hesiodo tribuit Nietz., versum alterum Homero Goettl.

V. 6. αὐτίς] F αὐθίς. corr. edd.

V. 7. πρὸς πάντα δὲ] sic F. Barn. et Goettl. πρὸς ταῦτα δὲ πάντα.

V. 11 post ὁ δὲ Goettl. e coniectura Ὀμηρος scripsit.

V. 16. πεντήκοντα] sic F. S. N̄ Goettl. v'. Codicis lectionem restituit Nietz.

V. 17 post μυριάδες exstat in F εὔν. Cf. adnot. Nietzschii: „Barnesius et Goettl. πεντακισχίλιοι τετρακόσιοι καὶ πεντήκοντα. Aut excidit Achaeorum mentio aut scriptor non eo in computando processit, id quod G. Hermannus opinatur. Quid vero latet in ενν praeter ε, quo κρεῶν numerus suppletur? Fortasse εὔ, quod ita cum sequentibus coniungendum sit: εὔ δὴ κατὰ πάντα τοῦ Ὀμήρου ὑπερτ. κ. τ. 1.“

V. 22. ὑψίστοις] F ὑψίστοι. corr. S.

λέξον, μέτρον έναρμόζων, ὃ τι δὴ θνητοῖσι
 κάλλιστόν τε καὶ ἔχθιστον· ποθέω γὰρ ἀκοῦσαι.
 5 ὁ δέ φησι·

Ἴσιος, ἔκγονε Δίου, ἐκόντα με ταῦτα κελεύεις
 εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα τοι πρόφρων ἀγορεύσω.
 κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται μέτρον εἶναι
 αὐτὸν ἑαυτῷ· τῶν δὲ κακῶν ἔχθιστον ἀπάντων

* * *

ἄλλο δὲ πᾶν, ὃ τι σφ' θυμῷ φίλον ἐστίν, ἐρώτα.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

10 πῶς ἂν ἄριστ' οἰκοῦντο πόλεις, καὶ ἐν ἧθεσι ποίοις;
 ΟΜΗΡΟΣ.

εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν αἰσχροῶν ἐθέλοιεν,
 οἳ δ' ἀγαθοὶ τιμῶντο, δίκη δ' ἀδίκοισιν ἐπέη.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

εὐχεσθαι δὲ θεοῖσι τί πάντων ἔστιν ἄμεινον;

ΟΜΗΡΟΣ.

εὐνοῦν εἶναι ἑαυτῷ ἀεὶ χρόνον ἐς τὸν ἅπαντα.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

15 ἐν δ' ἐλαχίστῳ ἄριστον ἔχεις ὃ τι φύεται εἰπεῖν;

ΟΜΗΡΟΣ.

ὡς μὲν ἐμῇ γνώμῃ, φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρεία δύναται τί;

ΟΜΗΡΟΣ.

κοινὰς ὠφελίας ἰδίους μόχθοισι πορίζειν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι πέφυκεν;

V. 1. *έναρμόζων*] F *έναρμόζον*. corr. Barn.

V. 5. *τοι*] sic F. Goettl. *σο*.

V. 8. versus deest in F et S nullo lacunae signo; versus *εὐνοῦν εἶναι ἑαυτῷ ἀεὶ χρόνον ἐς τὸν ἅπαντα*, qui vulgo hic legitur, Stephani manu transpositus est. Nietz. lacunae indicium interiecit, pristino versuum ordine restituto.

V. 13. *θεοῖσι τί*] F *θεοῖς ὅτι*. corr. Rohdus, Goettl. conii. *θεοῖς ἔτι*.

V. 14. in F deest *ἀεὶ*. S in marg. *δεῖ*, sed correctum in *ἀεὶ*.

V. 15. *ἔχεις*] F *ἔχειν σ'*. corr. Goettl. et Westerm.

V. 17. *ἀνδρείη*] F *ἀνδρεία*, S *ἀνδρεία*. corr. Goettl.

V. 18. *ὠφελίας*] Sic S in marg. F *ὠφελείας*.

ΟΜΗΡΟΣ.

321 γιγνώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῶ δ' ἄμ' ἔπεσθαι.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον χρέος ἄξιόν ἐστιν;

ΟΜΗΡΟΣ.

οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πραχθεῖσιν ἔπηται.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ἢ δ' εὐδαιμονίη τί ποτ' ἀνθρώποισι καλεῖται;

ΟΜΗΡΟΣ.

5 λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἡσθέντα τε πλεῖστα.

ἡσθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὀμηρον ἐκέλευον στεφανοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Πανείδης ἐκέλευσεν ἕκαστον τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσίοδος οὖν ἔφη πρῶτος·

10 Πληιάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότιό τε δυσομενάων·

αἰ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
κεκρύφαται, αὐτίς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.

15 οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος· οἷ τε θαλάσσης
ἐγγύθι ναιετάουσ', οἷ τ' ἄγκρα βησσηένητα,
πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροδι, πῖονα χῶρον
ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
γυμνὸν τ' ἀμάειν, ὅταν ὤρια πάντα πέλωνται.

20 μεθ' ὃν Ὀμηρος·

ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
καρτεραί, ἃς οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι

V. 2. βροτοῖς] F βροτοῖσι. corr. Barn., Nietz. coniecit βροτῶν ποίοις.

V. 3. ἐπὶ] Sic S in marg. F ἔτι. Pro αὐτὸς Nietz. coniecit οὔτις.

V. 5. τε omisit F.

V. 7. Πανείδης] Sic corr. Hermann. F Πανοίδης.

V. 10. Ἀτλαγενέων] Sic F. Goettl. Ἀτλαγγενέων.

V. 14. τὰ πρῶτα] Sic F. Goettl. ταπρῶτα.

V. 16. ἄγκρα] F ἄγγρα. corr. Goettl.

V. 19. γυμνὸν τ' ἀμάειν] F γυμνοῦς τ' ἀμάειν, vulgo ἀμάειν, Goettl. ἀμάειν.

- κρινθέντες Τρωάς τε καὶ Ἴκτορα δίου ἔμιμνον,
 πράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκει προθελύμνω·
 322 ἄσπλις ἄρ' ἄσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ,
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
 5 νεούτων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγγεήησι
 μακραις, ἄς εἶχον ταμεσίχροας. ὅσσε δ' ἄμερδεν
 ἀνγὴ χαλκείη, κορύθων ἄπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμῆτων, σακέων τε φαινεῶν
 10 ἐρχομένων ἄμυδις. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἶη
 ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνου οὐδ' ἀκάχοιτο.

θανυμάσαντες δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὀμηρον οἱ Ἑλλη-
 ληνες ἐπῆνουν, ὡς παρὰ τὸ προσῆγον γεγονότων τῶν
 ἐπῶν, καὶ ἐκέλευον διδόναι τὴν νίκην. ὁ δὲ βασιλεὺς
 15 τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνωσεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ
 γεωργίαν καὶ εἰρήνην προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν
 πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιόντα. τῆς μὲν οὖν νίκης οὕτω
 φασὶ τυχεῖν τὸν Ἡσίοδον· καὶ λαβόντα τρίποδα χαλκοῦν
 ἀναθεῖναι ταῖς Μούσαις, ἐπιγράψαντα·

- 20 Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
 ὕμνω νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὀμηρον.

τοῦ δ' ἀγῶνος διαλυθέντος διέπλευσεν ὁ Ἡσίοδος
 εἰς Δελφοὺς χρησόμενος, καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ θεῷ
 ἀναθήσων. προσερχομένου δ' αὐτοῦ τῷ ναῷ, ἐνθεον
 25 γενομένην τὴν προφητὴν φασὶν εἰπεῖν·

- ὄλβιος οὗτος ἀνήρ, ὅς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει,
 Ἡσίοδος, Μούσησι τετιμένος ἀθανάτησι·
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἐστὶ ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς.
 ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος·
 30 κείθι δέ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.

ὁ δ' Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ, τῆς Πελοπον-
 νήσου μὲν ἀνεχώρει, νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν
 λέγειν· εἰς δ' Οἰνώνη τῆς Λοκρίδος ἐλθὼν καταλύει παρ'

V. 3. F δ' ἄρ'.

V. 28. ὅσον] ὄσσην F et S.

- Ἀμφιφάνει καὶ Γανύκτορι, τοῖς Φηγέως παισίν, ἀγνοή-
 σας τὸ μαντεῖον. ὁ γὰρ τόπος οὗτος ἅπας ἐκαλεῖτο
 323 Διὸς Νεμείου ἱερόν. διατριβῆς δ' αὐτῷ πλείονος γενο- 42
 μένης ἐν τοῖς Οἰνεωνεῖσιν, ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι
 5 τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσιόδου, ἀποκτείναν-
 τες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκίδος πέλαγος
 κατεπόντισαν. τοῦ δὲ νεκροῦ τριταίου πρὸς τὴν γῆν
 ὑπὸ δελφίνων προσενεχθέντος, ἐορτῆς τινος ἐπιχωρίον
 παρ' αὐτοῖς οὔσης Ῥίου ἀγνείας, πάντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν
 10 ἔδραμον· καὶ τὸ σῶμα γνωρίζαντες, ἐκεῖνο μὲν πενθή-
 σαντες ἔθαψαν, τοὺς δὲ φονεῖς ἀνεξήτουν. οἱ δὲ φοβη-
 θέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργήν, κατασπάσαντες ἀλιεντι-
 κὸν σκάφος διέπλευσαν εἰς Κρήτην· οὓς κατὰ μέσον τὸν
 πλοῦν ὁ Ζεὺς κεραυνώσας κατεπόντωσεν, ὥς φησιν Ἄλκι-
 15 δάμας ἐν Μουσειῷ. Ἐρατοσθένης δὲ φησιν ἐν Ἡσιόδῳ
 Κτίμενον καὶ Ἄντιφον τοὺς Γανύκτορος ἐπὶ τῇ προειρη-
 μένῃ αἰτία ἀνελθόντας σφαγιασθῆναι θεοῖς τοῖς ξενίοις
 ὑπὸ Εὐρυκλέους τοῦ μάντεως. τὴν μέντοι παρθένου,
 τὴν ἀδελφὴν τῶν προειρημένων, μετὰ τὴν φθορὰν ἔαν-
 20 τὴν ἀναρτῆσαι· φθαρῆναι δ' ὑπὸ τινος ξένου, συνόδου
 τοῦ Ἡσιόδου, Δημόδου ὄνομα· ὃν καὶ αὐτὸν ἀναιρε-
 θῆναι ὑπὸ τῶν αὐτῶν φησιν. ὕστερον δ' Ὀρχομένιοι
 κατὰ χρῆσμον μετενέγκαντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἔθαψαν,
 καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ τάφῳ·
 25 Ἄσκη μὲν πατρίς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος
 ὄστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει

V. 2. ἅπας apud Goettl. excidit.

V. 4. Οἰνεωνεῖσιν] F Οἰνώσιν, quod recep. Goettl. Corr. Sauppilus Orat. Att. II. p. 155.

V. 6. μεταξὺ τῆς Εὐβοίας] Sic F. Nietz. coniecit μεταξὺ Βοιωτίας. Goettl. proposuit Μολυκρίας. Cf. Herma VIII. p. 464.

V. 9. Ῥίου ἀγνείας] ἀριαδνείας F, quod recep. Goettl. Corr. Nietz.

V. 15. Ἡσιόδῳ] F ἐνηπόδῳ. Corr. Goettl. et Bergkiius An. Al. I. p. 26.

V. 17. ἀνελθόντας] Sic corr. Stephanus. F et Nietz. ἀνελόντας. — θεοῖς] Sic F, restituit Nietz. S θεσμοῖς, quod recep. Goettl. τοῖς addidit Bernhardyus.

V. 19. φθορὰν] Sic F. restit. Nietz. Goettl. φωρὰν.

V. 26. Μινυῶν] F Μινυάς. corr. Barn. ex Pausan. IX, 38.

Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

καὶ περὶ μὲν Ἡσιόδου τσαῦτα. ὁ δ' Ὀμηρος ἀποτυχὼν
τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν
5 τὴν Θηβαΐδα, ἔπη ζ, ἧς ἡ ἀρχή·

324 Ἄργος ἄειδε, θεά, πολυδίψιον, ἔνθεν ἄνακτες·

43

εἶτα Ἐπιρόνους, ἔπη ζ, ὧν ἡ ἀρχή·

νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.
φασὶ γάρ τινες καὶ ταῦτα Ὀμήρου εἶναι. ἀκούσαντες
10 δὲ τῶν ἐπῶν οἱ Μίδου τοῦ βασιλέως παῖδες, Ξάνθος καὶ
Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἐπὶ τοῦ
τάφου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἦν παρθένος χαλκῆ
τοῦ Μίδου θάνατον οἰκτιζομένη. καὶ ποιεῖ οὕτως·

χαλκῆ παρθένος εἰμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματος ἦμαι.

15 ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη,
καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύξῃ δὲ θάλασσα,
ἥελιος δ' ἀνιῶν φαίνη λαμπρὰ τε σελήνη,
αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
σημανέω παριούσι, Μίδης ὅτι τῆδε τέθραπται.

20 λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν φιάλην ἄργυρῶν ἀνατίθησιν ἐν
Δελφοῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπιγράψας·

Φοῖβε ἄναξ, δῶρόν τοι Ὀμηρος καλὸν ἔδωκα

σῆσιν ἐπιφροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος αἴεν ὀπάζεις.

μετὰ δὲ ταῦτα ποιεῖ τὴν Ὀδύσειαν, ἔπη Μβ',
25 πεποιηκῶς ἤδη τὴν Ἰλιάδα ἐπῶν Μεφ'. παραγενόμενον
δ' ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας, αὐτὸν ξενισθῆναί φασι παρὰ
Μέδοντι, τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων. ἐν δὲ τῷ βουλευ-
τηρίῳ ψύχους ὄντος καὶ πυρὸς καιομένου, σχεδιάσαι λέ-
γεται τοῦσδε τοὺς στίχους·

V. 5. ζ] Corr. Herm. F ζ̄. Goettl. ζ̄.

V. 10. Μίδου] Sic F. Goettl. Μίδα.

V. 13. τοῦ] Sic F. Goettl. τόν.

V. 14. χαλκῆ] F et S χαλκή. corr. edd.

V. 17. λαμπρὰ] Sic F. Goettl. λαμπρή.

V. 18. 19. τῆδε] Sic F. Goettl. τῆδε.

V. 22. τοι] Sic F. Goettl. e coniectura Barnes. τόδ'.

V. 24. Μβ'] corr. Nietz. F et Goettl. μβφ'.

V. 25. Μεφ'] Corr. Nietz. F et Goettl. μεφ'. — παρα-
γενόμενον] corr. Westerm. F et S παραγενόμενος.

ἄνδρὸς μὲν στέφανοι παῖδες, πύργοι δὲ πόλῃος·
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·

* * *

λαοῖς δ' εἰν ἀγορῆσι καθήμενοι εἰσοράσθαι.

5 αἰδομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ιδέσθαι
ἤματι χειμερίῳ, ὅπῃ νύφησι Κρονίων.

325 ἐκεῖθεν δὲ παραγενόμενος εἰς Κόρινθον, ἐραψώδει 44
τὰ ποιήματα. τιμηθεὶς δὲ μεγάλως παραγίνεται εἰς
Ἄργος· καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ ἔπη τάδε·

10 οὐ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἐρμιόνην τ' Ἀσίην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροίξην, Ἠϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδανρον,
νῆσόν τ' Αἰγίναν Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν,
τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
15 Τυδεΐδης, οὐ πατρὸς ἔχων μένος Οἰνεΐδαο,
καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀρακλειτοῦ φίλος υἱός.
τοῖσι δ' ἄμ' Εὐρύπυλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαονίδαο ἄνακτος.

ἐκ πάντων δ' ἠγεῖτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.

20 τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο·
ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμενες ἐστιχῶντο
Ἄργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

τῶν δ' Ἀργείων οἱ προεστηκότες, ὑπερβολῆ χαρέν-
τες ἐπὶ τῷ ἐγκωμιάζεσθαι τὸ γένος αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐν-
25 δοξοτάτου τῶν ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολυτελέσι δωρεαῖς
ἐτίμησαν, εἰκόνα δὲ χαλκῆν ἀναστήσαντες, ἐψηφίσαντο
θυσίαν ἐπιτελεῖν Ὀμήρῳ καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα
καὶ κατ' ἐνιαυτόν, καὶ ἄλλην θυσίαν πενταετηρίδα εἰς
Χίον ἀποστέλλειν. ἐπιγράφουσι δὲ ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ·
30 θεῖος Ὀμηρος ὅδ' ἐστίν, ὃς Ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεπεί σοφίῃ,

V. 1. στέφανοι] Sic F. vulgo στέφανος. Post v. 2 lacunae signum posuit Nietz.

V. 4. λαοῖς . . . καθήμενοι] Sic F. Goettl. λαὸς . . . καθήμενος.

V. 28. καὶ ante ἄλλην omisit F. addidit Westerm.

V. 30. μεγάλαυχον] F. μεγαλαύχην corr. Goettl.

V. 31. καλλιπεπεί σοφίῃ] F. καλλιπέπη σοφίῃ τε corr. Stephanus.

ἔξοχα δ' Ἀργείους, οἳ τὴν θεοτειχέα Τροίην
ἤρειψαν ποινην ἠυκόμου Ἐλένης.

οὗ χάριν ἔστησεν δῆμος μεγαλόπολις αὐτὸν
ἐνθάδε καὶ τιμαῖς ἀμφέπει ἀθανάτων.

5 ἐνδιατρίψας δὲ τῇ πόλει χρόνον τινὰ διέπλευσεν
εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανηγυρίν. καὶ σταθεὶς ἐπὶ τὸν κερά-
τινον βωμὸν λέγει ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, οὗ ἡ ἀρχή·
μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.

10 ῥηθέντος δὲ τοῦ ὕμνου, οἱ μὲν Ἴωνες πολίτην ἀ-
326 τὸν κοινὸν ἐποίησαντο, Δῆλιοι δὲ γράψαντες τὰ ἔπη εἰς 45
λεύκωμα ἀνέθηκαν ἐν τῷ τῆς Ἀρτεμίδος ἱερῷ. τῆς δὲ
πανηγύρεως λυθείσης, ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλευσε πρὸς
Κρεώφυλον κάκει χρόνον διέτριβε, πρεσβύτης ὢν ἤδη.
ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης καθήμενος, παίδων τινῶν ἀφ'
15 ἀλείας ἐρχομένων, ὧς φασί, πνυθόμενος,
' ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρητόρες, ἧ ῥ' ἔχομέν τι;
εἰπόντων δ' ἐκείνων·

ὅσσ' ἔλομεν λιπόμεσθ', ὅσα δ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα,
οὐ νοήσας τὸ λεχθέν, ἤρето αὐτοὺς ὅ τι λέγοιεν. οἱ
20 δέ φασιν ἐν ἀλείᾳ μὲν ἀγρεῦσαι μηδέν, ἐφθειρισθαι
δέ, καὶ τῶν φθειρῶν οὓς ἔλαβον καταλιπεῖν, οὓς δ' οὐκ
ἔλαβον ἐν τοῖς ἱματίοις φέρειν. ἀναμνησθεῖς δὲ τοῦ
μαντείου, ὅτι τὸ τέλος αὐτοῦ ἦκοι τοῦ βίου, ποιεῖ τὸ
τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. ἀναχωρῶν δ' ἐκείθεν,
25 ὄντος πηλοῦ, ὀλισθῶν καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν πλευράν, τρι-
ταῖος, ὧς φασί, τελεντᾶ. καὶ ἐτάφη ἐν Ἴω. ἔστι δὲ
τὸ ἐπίγραμμα τόδε·

ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἠρώων κοσμητόρα, θεῖον Ὀμήρου.

V. 2. ποινην] F ποιηης. corr. Barn.

V. 3. μεγαλόπολις] F μεγαλόπολις. corr. S.

V. 13. Κρεώφυλον] F κρεώφυλον. corr. Stephanus.

V. 15. ἀλείας] Sic et infra ἀλεία F. Goettl. e con. Bar-
nesii ἀλείας et ἀλεία.

V. 18. λιπόμεσθ', ὅσα δ'] F λιπόμεσθα ὅς. Goettl.
λιπόμεσθα, ὅς. corr. Nietz.

V. 23. ἦκοι] Sic F. Goettl. ἦκει.

I N D I C E S.

INDEX NOMINUM.

- Ἄβαντις III.
 Ἀγαμέμνων CLXIV b.
 Ἀγανή Th. 247. 976.
 Ἀγλαίη Th. 909, 945.
 Ἀγριος Th. 1013.
 Ἀγρίσης Th. 1009.
 Ἀδυήτη Th. 349.
 Ἀελλώ Th. 267.
 Ἀθάμας XXXII.
 Ἀθηναίη Th. 318. O. 430. S. 126, 443. XLIV.
 Ἀθήναιος CVI.
 Ἀθήνη Th. 13, 573, 577, 888, 924. O. 72, 76. S. 325, 343, 455, 470.
 Αἰακίδης LXXI. CCXXII. CCXXIII.
 Αἰακός Th. 1005. XCH.
 Αἰγαιῶν ὄρος Th. 484.
 Αἰγείδης S. 182.
 Ἄγιοσθος CLXIV b.
 Αἴγλη CXIII.
 Αἰδής Th. 311, 455, 768, 774, 850. O. 153. S. 151, 227, 254.
 Αἰδωνεύς Th. 913.
 Αἰδώς O. 200.
 Αἰήτης Th. 957, 958, 992, 994.
 Αἰθήρη Th. 124.
 Αἰθίοπες Th. 985. CXC.
 Αἰνείας Th. 1008.
 Αἰνῆσιος CCXI.
 Αἰολίδης XXXII.
 Αἰολίς O. 636.
 Αἰολος XXXII.
 Αἴπυτος CLV.
 Αἴσηπος Th. 342.
 Αἰσονίδης Th. 993, 999.
 Αἴσων CXI.
 Ἀκάστη Th. 356.
 Ἀκραίη Th. 249.
 Ἀλάζυγος CXXX.
 Ἀλγεα Th. 227.
 Ἀλιάκμων Th. 341.
 Ἀλιμῆδη Th. 255.
 Ἀλκαῖος S. 26.
 Ἀλκείδης S. 112.
 Ἀλκμήνη Th. 526, 943, 950. S. 3, 467.
 Ἀλκύνονη X b.
 Ἀλφειός Th. 338.
 Ἀμαθασονίδης CCXXII.
 Ἀμαρυνγκείδης CXXVI.
 Ἀμπυνίδης S. 181.
 Ἄμυρος LXXVI.
 Ἀμφιγυήεις Th. 571, 579, 945. O. 70. S. 219. CX.
 Ἀμφιδάμας O. 654.
 Ἀμφίδοκος CCLI.
 Ἀμφιλογίαι Th. 229.
 Ἀμφιρώ Th. 360.
 Ἀμφιρότη Th. 243, 254, 930.
 Ἀμφιτρούων S. 2, 37, 44, 54, 80.
 Ἀμφιτροωνιάδης Th. 317. S. 165, 416, 433, 459.
 Ἄναυρος S. 477.
 Ἀνδροκασίη Th. 228.
 Ἀνθεια S. 381.
 Ἀνθεμώεσσα CXCVII.
 Ἄνθη S. 474.
 Ἀντιόπη LXX.
 Ἀπάτη Th. 224.
 Ἀπέσας Th. 331.
 Ἀπόλλων Th. 14, 94, 347, 918. O. 771. S. 58, 68, 70, 100, 478. LXXVII, LXXXIII, CXXXVIII, CCXXVII. ,
 Ἄραβος XLVI.
 Ἀργεῖη Th. 12.

- Ἀργεῖφόντης O. 68, 77, 84.
 Ἀργης Th. 140.
 Ἀργος IV, LXXXII, XCVII.
 Ἀρδησκος Th. 345.
 Ἀρεῖων S. 120.
 Ἀρης Th. 922, 933, 936. O. 145.
 S. 59, 98, 109, 181, 191, 192,
 333, 346, 357, 425, 434, 444,
 446, 450, 457. LXX, CXXVI,
 CXXXI.
 Ἀρητιάδης S. 57.
 Ἀριάδνη Th. 947.
 Ἀρίστας LXXXII.
 Ἀριμοι Th. 304.
 Ἀρισταῖος Th. 977.
 Ἀρκτος S. 186.
 Ἀρκτούρος O. 566, 610.
 Ἀρμονίη Th. 937, 975.
 Ἀρνη S. 381, 475.
 Ἀρπυιαί Th. 267.
 Ἀρσινόη CXXV.
 Ἀρτεμῖς Th. 14, 918.
 Ἀσβολος S. 185.
 Ἀσίη Th. 359.
 Ἀσκληπιός CXXV.
 Ἀσκληδάων CCLI.
 Ἀσκη O. 670.
 Ἀστεροῖη Th. 409.
 Ἀστερόπη Xb.
 Ἀστραῖος Th. 376, 378.
 Ἀταλάντη C.
 Ἄτη Th. 230.
 Ἀτλαγενής O. 383.
 Ἀτλαντίς Th. 938.
 Ἄτλας Th. 509, 517. Xb.
 Ἄτροπος Th. 218, 905. S. 259.
 Ἀύλις O. 651.
 Ἄυτονόη Th. 258, 977.
 Ἀφρογενής Th. 196.
 Ἀφροδίτη Th. 16, 195, 822, 962,
 975, 980, 989, 1005, 1014. O.
 65, 521. S. 8, 47. LXXIX,
 CXXXVIII, CLXIVb, CCVI.
 Ἀχαιοί O. 651.
 Ἀχελώϊος Th. 340.
 Ἀχιλλεύς Th. 1007.
 Ἀχλύς S. 264.
 Βελλεροφόντης Th. 325.
 Βῆλος XLVI.
 Βίη Th. 385.
 Βοιβιάς LXXVI.
 Βοιωτίη LXXVIII.
 Βοιωτοί S. 24.
 Βορέης Th. 379, 870. O. 506,
 518, 547, 553.
 Βοριάρεως Th. 149, 617, 714, 734,
 817.
 Βρόντης Th. 140.
 Βύβλος XLVI.
 Γαῖα Th. 20, 45, 117, 126, 147,
 154, 158, 159, 173, 176, 184,
 238, 421, 463, 470, 479, 494,
 505, 626, 644, 821, 884, 891.
 Γαλαξιάρη Th. 353.
 Γαλάτεια Th. 250.
 Γαλήνη Th. 244.
 Γερήνιος XLV.
 Γέρηνος XLV.
 Γῆ Th. 106.
 Γῆρας Th. 225.
 Γηρονοεὺς Th. 287, 309, 982.
 Γιγάντες Th. 50, 185.
 Γλακτοφάγοι CLXXXIX.
 Γλαύκη Th. 244.
 Γλανκονόμη Th. 256.
 Γλήχων CCI.
 Γόργειος S. 237.
 Γοργώ Th. 274. S. 224, 230.
 Γραῖαι Th. 270, 271.
 Γραῖκος XXIX.
 Γρήνικος Th. 342.
 Γύγης Th. 149, 618, 714, 734, 817.
 Δανάη S. 216.
 Δαναΐδης S. 229.
 Δαναός XCVII.
 Δεῖμος Th. 934. S. 195, 463.
 Δευκαλίων XXIX, XXXV.
 Δηλῶν LXX.
 Δηλός CCXXXVII.
 Δίδυμοι LXXVI.
 Δημήτηρ Th. 454, 912, 969. O.
 32, 300, 393, 465, 466, 597, 805.
 Δημοδόκη LVIII.
 Δίκη Th. 902. O. 220, 256.
 Δίκτη Th. 482.
 Δίκτυς XXXIII.
 Διώνη Th. 17, 353.
 Διώνυσος Th. 941, 947. O. 614.
 S. 400. XCIII.
 Δρύαλος S. 187.
 Δρύας S. 179.
 Δυναμένη Th. 248.
 Δυσνομίη Th. 230.
 Δωδώνη LXXX.

Δωρίς Th. 241. 250. 350.

Δῶρος XXXII.

Δῶτιον LXXVI.

Δωτώ Th. 248.

Ελλατίδης CXXV.

Ελλείθνια Th. 922.

Ελόρη Th. 902.

Ενάτη Th. 411, 418, 441.

Ελένη O. 165. CLXIV b.

Ελευθήρ Th. 54.

Ελικη S. 381, 475.

Ελικών Th. 2, 7, 23. O. 639.

Ελικωνιάδες Th. 1. O. 658.

Ελλάς O. 653.

Ελλην XXXII.

Ελλοπίη LXXX.

Ελπίς O. 96.

Ενοσιγαιος Th. 441, 456, 818, 930. LXXIX.

Ενώλιος S. 371.

Ενώ Th. 273.

Εξάδιος S. 180.

Επειός CXXXVI.

Επιμηθεύς Th. 511. O. 84, 85.

Επταπόρος Th. 341.

Ερατώ Th. 78, 246.

Ερεβος Th. 123, 125, 515, 669.

Εριωνές Th. 185, 472. O. 803.

Ερις Th. 225, 226. O. 11, 16, 21, 28, 804.

Ερμάων XLVI.

Ερμείης O. 68.

Ερμής Th. 444, 938. Xb.

Ερμιόνη CXXXI.

Ερμος Th. 343.

Ερος Th. 120, 201.

Ερυνθείη Th. 290, 983.

Εσπερίδες Th. 215, 275, 518.

Ευάγορη Th. 257.

Ευάρρη Th. 259.

Ευβοια O. 651. III.

Ευδώρα Th. 244, 360. XIII.

Ευήνος Th. 345.

Ευκράτη Th. 243.

Ευλιμένη Th. 247.

Ευνείκη Th. 246.

Ευνομίη Th. 902.

Ευπόμνη Th. 261.

Ευρούλη Th. 276.

Ευρυβίη Th. 239, 375.

Ευρυγύη CVI.

Ευρυνομίη Th. 358, 907.

Ευρυσθεύς S. 91.

Ευρυτίων Th. 293.

Ευρυτος LXX.

Ευρώπη Th. 357.

Ευτέρπη Th. 77.

Εύφημος LXXIX.

Εύφροσύνη Th. 909.

*Εχμος VIII. CLXIV b.

*Εχιθνα Th. 297, 304.

*Εωσφόρος Th. 381.

Ζευξώ Th. 352.

Ζεύς Th. 11, 13, 25, 29, 36, 41,

47, 51, 52, 56, 76, 81, 96,

105, 285, 286, 316, 328, 348,

386, 388, 399, 412, 428, 457,

479, 485, 498, 513, 514, 520,

529, 537, 545, 548, 550, 558,

561, 568, 601, 613, 669, 687,

708, 730, 735, 784, 815, 820,

853, 884, 886, 893, 899, 904,

914, 920, 938, 944, 952, 966,

1002, 1022. O. 2, 4, 8, 36,

47, 51, 52, 53, 69, 79, 87, 99,

104, 105, 122, 138, 143, 158,

168, 180, 227, 239, 253, 256,

259, 267, 273, 281, 323, 379,

416, 465, 483, 488, 565, 626,

638, 661, 668, 676, 724, 765,

769. S. 22, 33, 56, 66, 89,

110, 126, 150, 163, 197, 202,

318, 320, 322, 328, 371, 383,

392, 413, 422, 424, 443, 448.

III, XXXV, XXXVI, LXXVII,

LXXX, XCV, CXII, CXXV,

CLXIII, CLXXVII.

Ζέφυρος Th. 379, 870. O. 594.

Ζήλος Th. 384.

*Ηβη Th. 17, 922, 950.

*Ήλιος Th. 18, 371, 760, 956, 958, 1011.

*Ηιόνη Th. 255.

*Ήλεκτροη Th. 266, 349. Xb.

*Ήλεκτρών S. 3, 82.

*Ήλεκτρώνη S. 16, 35, 86.

*Ήμαθίων Th. 985.

*Ήμέρη Th. 124, 748.

*Ήνιόχη S. 83.

*Ήρακλέης Th. 318, 527, 530,

951. S. 74, 138, 448, 458.

*Ήρακληείη Th. 289, 315, 332,

943, 982. S. 52, 69, 115,

349, 416.

- Ἦρη Th. 11, 314, 328, 454, 921, 927, 952.
 Ἠριγένεια Th. 381.
 Ἠριδανός Th. 338.
 Ἠσιόδος Th. 22.
 Ἠφαιστος Th. 866, 927, 945. O. 60. S. 123, 244, 297, 313, 319.
 Ἠώς Th. 18, 372, 378, 451, 984. O. 610.
- Ὀάλεια Th. 77.
 Ὀαλίη Th. 245, 909.
 Ὀάνατος Th. 211, 756, 759.
 Ὀάνυμας Th. 237, 265, 780.
 Ὀεία Th. 135, 371.
 Ὀέμις Th. 16, 135, 901.
 Ὀεμιστορόη S. 356.
 Ὀεμιστώ Th. 261.
 Ὄετις Th. 244, 1006.
 Ὄηβαγενής Th. 530.
 Ὄηβη Th. 978. O. 162. S. 2, 13, 49, 80, 105.
 Ὄηρω LXXXIII.
 Ὄησεύς S. 182.
 Ὄοας CIV.
 Ὄση Th. 354.
 Ὄρηκίος O. 553.
 Ὄρηκη O. 507.
 Ὄρονίη XLVI.
- Ἰάνειρα Th. 356.
 Ἰάνθη Th. 349.
 Ἰαπετιονίδης Th. 528, 543, 559, 614. O. 54.
 Ἰαπετός Th. 19, 134, 507, 565, 746. O. 50.
 Ἰάσιος Th. 970.
 Ἰαωλκός S. 380, 474.
 Ἰδη Th. 1010.
 Ἰδνία Th. 352, 960.
 Ἰήσαν Th. 1000. CXI.
 Ἰλεύς LXXVII.
 Ἰμερος Th. 64, 201.
 Ἰνώ Th. 976.
 Ἰόλαος Th. 317. S. 74, 77, 78, 102, 118, 323, 340, 467. LXXXIII.
 Ἰόλεια LXX.
 Ἰποδόη Th. 251.
 Ἰποπόη Th. 251.
 Ἰππόστρατος CXXV.
 Ἰππότης LXXXIII.
 Ἰππου κρήνη Th. 6.
- Ἰππώ Th. 351.
 Ἰρις Th. 266, 780, 784.
 Ἰστίη Th. 454.
 Ἰστρος Th. 339.
 Ἰσχνος CXXV.
 Ἰφικλείδης S. 111.
 Ἰφικλῆς S. 54.
 Ἰφικλος CLXXIV.
 Ἰφίτος LXX.
 Ἰωλκός Th. 997.
- Καδμειός Th. 326, 940. S. 13.
 Καδμηίς O. 162.
 Κάδμος Th. 937, 975.
 Κάκιοις Th. 343.
 Καινεύς S. 179.
 Καλλιόπη Th. 79.
 Καλλιόη Th. 288, 351, 981.
 Κάλχας CLXIX.
 Καλυψά Th. 359, 1017.
 Κελαινώ Xb.
 Κένταυροι S. 184. CX.
 Κέσβερος Th. 311.
 Κερκηίς Th. 355.
 Κέφαλος Th. 986.
 Κήη Th. 211, 217. S. 249.
 Κητώ Th. 238, 270, 333, 336.
 Κήυξ S. 354, 472, 476.
 Κιλίκιος CCXXVI.
 Κίρκη Th. 957, 1011.
 Κλέεια XIII.
 Κλειώ Th. 77.
 Κλεόδατος IX.
 Κλυμένη Th. 351, 508.
 Κλύμενος CCLI.
 Κλυταιμνήστηη CLXIVb.
 Κλυτίη Th. 352.
 Κλύτιος LXX.
 Κλωθώ Th. 218, 905. S. 258.
 Κοίος Th. 134, 404.
 Κορωνίς XIII, CXXV.
 Κόττος Th. 149, 618, 654, 714, 734, 817.
 Κορυήτες CXXIX.
 Κράτος Th. 385.
 Κρείων S. 83.
 Κρεθεύς XXXII.
 Κρήτη Th. 477, 480, 971.
 Κρείος Th. 134, 375.
 Κρονίδης Th. 53, 412, 423, 450, 624. O. 18, 138, 158, 168, 239, 247. XXXV.
 Κρονίων Th. 4, 276, 534, 949.

- O. 69, 242, 259. S. 53, 56, CXC VII.
 Κρόνος Th. 19, 73, 137, 168, 395, 453, 459, 473, 495, 625, 630, 634, 648, 660, 668. O. 111, 169.
 Κρανοχαιτης Th. 278.
 Κυθήρεια Th. 196, 198. Th. 934, 1008.
 Κύθηρα Th. 192, 198.
 Κύκλωπες Th. 139, 144.
 Κύκνος S. 57, 65, 329, 331, 346, 350, 368, 413, 468, 472.
 Κυλλήνη X b.
 Κυματολήγη Th. 153.
 Κύμη O. 636.
 Κυμοδόκη Th. 252.
 Κυμοδόη Th. 245.
 Κυμοπόλεια Th. 819.
 Κυνώ Th. 255.
 Κύπρις V.
 Κυπρογένεια Th. 199.
 Κύπρος Th. 193, 199.
 Κυρήνη LXXXI.

 Λάδων Th. 344.
 Λαομείδεια Th. 257.
 Λαπίδαι S. 178.
 Λατινός Th. 1013.
 Λάχεσις Th. 218, 905. S. 258.
 Λειαγόρη Th. 257.
 Λειπεφίλη LXXXIII.
 Λέλεγος XXXV.
 Λεοναίος Th. 314.
 Λήθη Th. 227.
 Ληναίων O. 504.
 Λητοίδης S. 479.
 Λητώ Th. 19, 406, 918. O. 771. S. 202. CXXV, CCXXVII.
 Λίγνης CXC.
 Λιλαίη CCII.
 Λιμός Th. 227.
 Λίνος CXXXII.
 Λόγοι Th. 229.
 Λοκρός XXXV.
 Λοκροί S. 25.
 Λυγκεύς S. 327.
 Λυκάων CXXXVI.
 Λύκτος Th. 477.
 Λυσιάνασσα Th. 258.

 Μάγνης XXXIII, XXXVI.
 Μαλιάνδρος Th. 339.
 Μαΐα X b.
 Μαΐη Th. 938.
 Μακεδών XXXVI.
 Μάχης CLXXIV.
 Μάχαι Th. 228.
 Μέγαρα CCXXXVI.
 Μέδουσα Th. 276.
 Μελίαι Th. 187.
 Μελιβοία CXXXIV.
 Μελίτη Th. 247.
 Μελπομένη Th. 77.
 Μέμων Th. 984.
 Μενέλκος CXXXI, CLXIV b.
 Μενεσδώ Th. 357.
 Μενίππη Th. 260.
 Μενότιος Th. 510, 514.
 Μερόπη X b.
 Μήδεια Th. 961.
 Μήδειος Th. 1001.
 Μηκιονίκη LXXXIX.
 Μηκώνη Th. 536.
 Μηλόβοσις Th. 534.
 Μήτις Th. 358, 386.
 Μίμας S. 186.
 Μινύειος LXXXII.
 Μίνως Th. 948.
 Μνημοσύνη Th. 54, 135, 915.
 Μοΐραι Th. 217, 904.
 Μόλυρος LXXXII.
 Μόρος Th. 211.
 Μούσαι Th. 1, 25, 36, 52, 75, 93, 94, 96, 100, 114, 916, 966, 1022. O. 1, 658, 662. CCX.
 Μόφος S. 181.
 Μυρμιδόνες S. 380, 474.
 Μῶμος Th. 214.

 Ναυβολίδης LXX.
 Ναυσίθοος Th. 1017.
 Ναυσίνοος Th. 1018.
 Νείκεα Th. 229.
 Νείλος Th. 338.
 Νεμεαίος Th. 327.
 Νεμείη Th. 329, 331.
 Νέμεσις Th. 223. O. 200.
 Νέσσος Th. 341.
 Νέστωρ XLV, CXXXVIII.
 Νηλεύς XLV.
 Νηληιάδης CXXXVIII.
 Νημερτής Th. 262.
 Νηρεύς Th. 233, 240, 263, 1003.
 Νησαίη Th. 249.
 Νησώ Th. 261.
 Νίκη Th. 384.

- Νικόστρατος* CXXXI.
Νότος Th. 380, 870. O. 675.
Νουῦθος LX.
Νύμφαι Th. 130, 187.
Νύξ Th. 20, 107, 123, 124, 211, 213, 224, 748, 757, 758. O. 17.

Ξάνθη Th. 356.
Ξούθος XXXII.

Ὀδυσσεύς Th. 1012, 1017.
Ὄθρος Th. 632.
Οἰδιπόδης O. 163.
Οἶζός Th. 214.
Ὀλμειός Th. 6.
Ὀλυμπιάδες Th. 25, 52, 966, 1022. LXXXIII.
Ὀλύμπιος Th. 75, 114, 390, 529, 783, 804, 884, 963. O. 81, 87, 110, 128, 245. CCXXII.
Ὀλυμπος Th. 37, 42, 51, 62, 68, 101, 113, 118, 391, 408, 680, 689, 794, 842. O. 139, 197, 257. S. 79, 203, 466. XXXVI.
Ὀμηρος CCXXXVII.
Ὄνειρος Th. 212.
Ὀπλέος S. 180.
Ὄρθος Th. 293, 309, 927.
Ὄρκος Th. 231. O. 219, 804.
Ὄρχομενός LXXXII, CCI.
Ὀύλυμπος Th. 397, 633, 855, 953. S. 30, 471.
Ὀύρανίδης Th. 486, 502.
Ὀύρανίη Th. 78, 350. CXXXII.
Ὀύρανίωνες Th. 461, 919, 929.
Ὀύρανός Th. 45, 106, 127, 147, 154, 159, 176, 208, 421, 463, 470, 644, 891.
Ὀύρα Th. 129.
Ὀύρειος S. 186.

Παγασαίος S. 70.
Παιών CXXXIX.
Πάλλας Th. 376, 383.
Παλλάς Th. 577. O. 76. S. 126.
Πανδιονίς O. 568.
Πανδώρη O. 81. XXIX.
Πανέλληνες O. 528.
Πανοπέυς CCI.
Πανόπη Th. 250.
Πανοπήρις CXIII.
Παρθέμιος Th. 344.

Παρνησός Th. 499.
Παισθήη Th. 246.
Πειθώ Th. 349. O. 73.
Πειρίθοος S. 179. CLV.
Πείρος CCXVI.
Πειραιστή Th. 352.
Πελαργός CXXXVI.
Πελειάδες X.
Πελής Th. 996.
Περικλύμενος XLIV.
Περιμήδης S. 187.
Περιήρης, XXXII.
Περμησσός Th. 5.
Περσέπολις CXXXVIII.
Περσεύς Th. 280. S. 216, 229.
Περσεφώνεια Th. 768, 774.
Περσεφώνη Th. 913.
Περσηίς Th. 356, 957.
Πέρσης Th. 377, 409. O. 10, 27, 213, 274, 286, 299, 397, 611, 633, 641.
Πετραίη Th. 357.
Πετραίος S. 185.
Πενκειίδης S. 187.
Πεφρηδά Th. 273.
Πήγασος Th. 281, 325.
Πηλεύς Th. 1006. LXXI.
Πήλιος CX, CXI.
Πηρειός Th. 343. LXXXI.
Πιερίδες S. 206.
Πιερίη Th. 53. O. 1. XXXVI.
Πηλιάδες O. 383, 572, 615, 619.
Πηξάνθη Th. 353.
Πλοῦτος Th. 969.
Πλουτώ Th. 355.
Πολυδεύκης XXXIII.
Πολυδώρα Th. 354.
Πολύδωρος Th. 978.
Πολυκάστη CXXXVIII.
Πολύμνια Th. 78.
Πόνος Th. 226.
Ποντοπόρεια Th. 256.
Πόντος Th. 107, 132, 233.
Ποσειδάων Th. 15. O. 667. XLIV. LXXVII.
Ποσειδών Th. 732.
Ποταμοί Th. 337, 348, 367.
Πουλυνόμη Th. 258.
Πρόλογος S. 180.
Προμηθεύς Th. 510, 521, 546, 614. O. 48, 86.
Προνόη Th. 261.
Πρυμνώ Th. 350.
Πρωτομέδεια Th. 249.
Πρωτώ Th. 243, 248.

- Πυθώ Th. 480, 499.
 Πύλος S. 360.
 Πύλων LXX.
- Ρέη Th. 467.
 Ρεία Th. 135.
 Ρεΐα Th. 453, 625, 634.
 Ρήσος Th. 340.
 Ρόδεια Th. 351.
 Ροδῖος Th. 341.
- Σαγγάριος Th. 344.
 Σαλμωνεύς XXXII.
 Σάτυρος CXXIX.
 Σαώ Th. 243.
 Σεΐριος O. 417, 587, 609. S.
 153, 397.
 Σελήμη Th. 18, 371.
 Σεμέλη Th. 940, 976.
 Σήρος CXXX.
 Σθεινώ Th. 276.
 Σιδών XLVI.
 Σιμόεις Th. 342.
 Σίσυφος XXXII.
 Σκάμανδρος Th. 345.
 Σκυθήης CXC.
 Σπειώ Th. 245.
 Στερόπη Th. 140.
 Στρατονίκη LXX.
 Στυμίων Th. 339.
 Στύξ Th. 361, 383, 389, 397,
 776, 805.
- Τάρταρα Th. 119, 725, 841.
 Τάρταρος Th. 682, 721, 736, 807,
 822, 868. S. 255.
 Τάφιοι S. 19.
 Τελεστώ Th. 358.
 Τερψιχόρη Th. 78.
 Τηθύς Th. 136, 337, 362, 368.
 Τηλεβόαι S. 19.
 Τηλέγονος Th. 1014.
 Τηλέμαχος CXXXVIII.
 Τηνυέτη Xb.
 Τιδωνός Th. 984.
 Τιμάνδρη VIII, CLXIV b.
 Τίρυνθος S. 81.
 Τίρυνς Th. 292.
 Τιταρήσιος S. 181.
 Τιτήνες Th. 207, 392, 424, 630,
 632, 648, 650, 663, 668, 674,
 676, 697, 717, 729, 814, 820,
 851, 882.
- Τλησήνωρ CLV.
 Τοξεύς LXX.
 Τρητός Th. 331.
 Τρηχίς S. 353, 355, 469.
 Τριτογένεια Th. 895. S. 197.
 Τρίτων Th. 931.
 Τροίη O. 165, 653.
 Τυρσηνοί Th. 1016.
 Τυφάσιος S. 32.
 Τυφάων Th. 306.
 Τυφωεύς Th. 821, 869.
 Τύχη Th. 360.
- Τάδες O. 615. XIII.
 Τόρη Th. 313.
 Τηττος LXXXII.
 Τπειρονίδης Th. 1011.
 Τπειρών Th. 134, 374.
 Τπνος Th. 212, 756, 759.
 Τρῖη LXXVIII, LXXIX.
 Τρμῖναι Th. 228.
- Φαείθων Th. 987.
 Φαισύλη XIII.
 Φαίω XIII.
 Φάληρος S. 180.
 Φάσις Th. 340.
 Φέλλος CXXXIV.
 Φέρονσα Th. 248.
 Φθίη LXXXI.
 Φίμιον S. 33.
 Φιλότης Th. 224.
 Φιλορίδης Th. 1002.
 Φίξ Th. 326.
 Φλεγόνης CXXV.
 Φόβος Th. 934. S. 195, 463.
 Φοίβη Th. 136, 404.
 Φοίβος Th. 14. S. 68, 100. CXXV,
 CXXXIX, CCXXVII.
 Φοινίκη XLVI.
 Φόνοι Th. 228.
 Φόρυνς Th. 237, 270, 333, 336.
 Φουκτεύς CXXVI.
 Φύλαξ CLXXIV.
 Φύλας LXXXIII.
 Φυλεύς CLXIV b, CCXX.
 Φωκῆες S. 25.
 Φώκος Th. 1004.
- Χαίρων LXXXIII.
 Χαλκίς O. 655.

- Χάος* Th. 116, 123, 700, 814.
Χάριτες Th. 64, 907, 946. O. 73.
 XIII, LXXXI, CCXXV.
Χείρων Th. 1001. CXI.
Χίμαιρα Th. 319.
Χρυσάωρ Th. 281, 287, 979.
Χρυσήλς Th. 359.
- Ωκεανίνη* Th. 364, 389, 507, 956.
Ωκεανός Th. 20, 133, 215, 242,
 265, 274, 282, 288, 292, 294,
 337, 362, 368, 383, 695, 776,
 789, 816, 841, 908, 959, 979.
 O. 171, 566.
- Ωκυπέτη* Th. 267.
Ωκυρόη Th. 360.
Ωλενίη CCXVI.
Ωραι Th. 901. O. 75.
Ωαρίων O. 598, 609, 615, 619.
-

Ψαμάθη Th. 260, 1004.

Ψεύδεα Th. 229.

INDEX
 VOCABULORUM FERE OMNIUM,
 QUAE
 IN HESIODI RELIQUIIS
 CONTINENTUR.

E. Opera et Dies indicat, Th. Theogoniam, S. Scutum
 Herculis, litterae numerales Fragmenta. C. Certamen
 Homeri et Hesiodi.
 NB. Asteriscus * verbo affixus lectionem designat memorabilem
 propter codicum auctoritatem.

<p>Ἄαομαι E. 283. S. 101.
 ἄαπτος E. 148. S. 75. 446. Th.
 649, 823.
 ἄατος Th. 714.
 Ἄβαντίς III, 1, 2.
 ἄβούτης E. 451.
 ἀγαγών E. 165.
 ἀγαθός E. 24, 191, 236, 317, 346,
 356, 500, 669, 703, 783. Th.
 219, 585, 602, 900, 906. LXXX,
 10. C. 317, 5. 320, 9. 325, 5.
 ἀγαίεται E. 331.
 ἀγκλειτός Th. 1015. C. 325, 7.
 ἀγκλυτός Th. 945.
 ἀγάλλομαι Th. 68, 587. S. 86.
 Ἀγαμέμνων CLXIV b, 5.
 ἀγανώτατος Th. 408.
 ἀγάομαι Th. 619. ἠγάσθη CLXIV
 b, 2. CCVI, 2.
 Ἀγανῆ Th. 246, 976.
 ἀγανός Th. 461, 632. XXIX, 1.
 ἄγαυρος Th. 832.
 ἀγγελίη Th. 781.
 ἄγγελος E. 85. CXXV, 4.
 CLXXIV, 1.</p> | <p>ἄγγος E. 475, 600, 613.
 ἀγείρω E. 576, 652. S. 475.
 ἀγελίη S. 197. Th. 318.
 ἀγέλη S. 168. Th. 445.
 ἀγέραςτος Th. 395.
 ἀγέρωχος XLIV, 1.
 ἀγίστρατος Th. 925.
 ἀγήνωρ E. 7. Th. 237, 641.
 ἀγήματος Th. 227, 305, 949, 955.
 ἀγνεῖν E. 576.
 ἀγκοίνη LXXIII, 5.
 ἄγκος E. 389. C. 321, 16.
 ἀγκυλομήτης E. 48. Th. 19, 137,
 168, 473, 495, 546.
 ἀγκυλόμητις* E. 48.
 ἀγκυλοχειλαί S. 405.
 ἀγλαΐη S. 272, 276, 285.
 Ἀγλαΐη Th. 909, 945.
 ἀγλαός E. 337. Th. 366, 412, 628,
 644. S. 37. XLIV, 5. LVIII, 2.
 CXXVI, 2.
 ἀγνεῖα C. 323, 7.
 ἀγνοῖα C. 322, 33. v. ἠγνοίησε.
 ἄγνός S. 203. E. 475.
 ἄγνυμαι S. 203, 279, 348. ἔαγε</p> |
|--|---|

- E. 534. ἄξαις E. 434. ἄξειεν
E. 440.
ἀγνώσ E. 337.
ἀγνωστος C. 314, 18.
ἀγορά C. 324, 25.
ἀγορεύω E. 280, 402, 688. Th.
86. C. 320, 8.
ἀγορή S. 204. E. 29, 30. Th. 89. 430.
ἀγρανλος Th. 26.
ἀγρεύω C. 326, 9.
ἀγρη Th. 442.
ἄγριος S. 236.
ἄγριος Th. 1013.
ἀγροιώτης S. 39.
(ἀγροκύνδοιμος*) Th. 925.
ἀγρόμενος Th. 92.
ἀγρότερος S. 407.
ἀγχίμαχος S. 25.
ἄγχι E. 639.
ἀγχίαλος XLVI, 4.
ἀγχίμολον S. 325.
Ἀγχισης Th. 1009.
ἄγω E. 208, 220, 768. S. 107, 480.
ἄγε S. 108, 149. C. 315, 29.
316, 2. 18. ἄγων Th. 998. E.
85. ἄγομαι E. 695, 800. ἄξαιμι
E. 434, 440. ἀγαγών E. 165.
v. ἠγάγετο, ἠγον.
ἀγών S. 205, 312. Th. 435. C.
315, 18. 21. 322, 20.
ἀγωνίασθαι C. 315, 6. ἀγωνι-
σάμενος C. 315, 24.
ἀδάτητα Th. 655.
ἀδάμας E. 147. S. 137, 231. Th.
161, 188, 239.
ἀδελφή C. 323, 2. 16.
ἀδελφός C. 315, 22.
ἀδηκτότατος E. 420.
ἄδηλος E. 6.
ἄδην XCIV, 2.
ἄδικος XXXII, 5. C. 320, 15.
E. 260, 334. ἀδικώτερος E. 272.
ἀδμής LXXVI, 3.
Ἀδμήτη Th. 349.
ἀδόκητα CX, 2.
ἄδον Th. 917, 926.
Ἀδριανός C. 314, 14.
ἀδρυσίνη E. 473.
ἄδιότης E. 355.
ἄεθλεύωσιν Th. 435.
ἄεθλον S. 305, 311. Th. 437.
E. 654.
ἄεθλος S. 94, 127. Th. 951, 994.
ἄελ C. 320, 11.
ἄείδω E. 662. S. 394. Th. 34.
C. 316, 19. 323, 29. ἀείσατε
Th. 965, 1020.
ἄεικής Th. 166, 172.
ἄείρω E. 761. ἀείρας E. 692.
CLXXIV, 5. ἀείρομαι E. 540.
ἄεισι Th. 875.
ἄέκητι Th. 529.
ἄελλα Th. 874.
Ἀελλώ Th. 267.
ἀενάοντες E. 560.
ἀέναος E. 597, 737.
ἄέξω E. 6. Th. 444. S. 96, 434.
ἄέξομαι E. 377, 394, 773. Th.
195, 524, 641.
ἄεργή E. 311.
ἄεργός E. 44, 302, 303, 305, 310,
312, 498.
ἄερισπότης S. 316. E. 777.
ἄεσιφροσύνη Th. 502.
ἄεσίφρων E. 315, 335, 646.
ἄξάλεος S. 153.
ἄζω E. 516, 527. S. 397. ἄζομαι Th.
99, 532.
ἄζωστος E. 345.
ἄηδών E. 203.
ἄημι E. 516, 552. Th. 875. ἀέν-
των E. 625. Th. 860. ἄημαι
S. 8. v. ἄεισι.
ἄῆ E. 549.
ἄῆτη E. 621, 645, 675.
Ἀδάμας XXXII, 4.
ἄδάνατος Th. 21, 43, 57, 67, 74,
105, 118, 120, 191, 262, 272,
273, 277, 285, 296, 302, 305,
391, 394, 407, 415, 449, 462,
491, 506, 524, 566, 588, 624,
657, 681, 743, 766, 775, 794,
804, 837, 842, 849, 885, 939,
942, 949, 954, 968, 1019. S.
79, 182, 201, 205, 339, 366. E.
16, 62, 110, 135, 199, 250, 253,
290, 309, 336, 668, 706, 725,
736, 827. CLXXI, 2. CLXXXVII,
2. CCXIX, 2. C. 322, 25. 325, 26.
ἄθέμιστος C. 318, 14.
ἄθέρων CCXXI, 2.
ἄθέσφατος E. 662. Th. 830.
Ἀθηναί C. 324, 19.
Ἀθηναίη S. 126, 443. E. 430.
Th. 318. XLIV, 8. C. 321, 23.
Ἀθηναῖοι CVI. C. 324, 20.
Ἀθῆνη E. 63, 72, 76. S. 325, 343,
455, 470. Th. 13, 573, 577,
888, 924.

- ἄθλον E. 656.
 ἄθλος Th. 800.
 ἄθόλωτος E. 595.
 ἄθροος S. 246.
 αἶα E. 125, 255. CLXXXIX. αἶη
 S. 153.
 Αἰανίδης LXXI, 1. CXXII, 1.
 CCXXIII.
 Αἰανός Th. 1005. XCIII, 1.
 Αἶας, Αἰαντας C. 321, 21.
 Αἰγαῖον ὄρος Th. 484.
 αἰγανή C. 318, 10.
 Αἰγείδης S. 182.
 αἰγειρος S. 377.
 αἰγιαλός C. 323, 6.
 Αἰγίνα C. 325, 4.
 αἰγίλοχος E. 99, 483, 661. S. 322.
 443. Th. 11, 25, 52, 735, 920, 966,
 1021. CLXIII, 5. CLXXVII, 2.
 Αἰγίλοχος Th. 13.
 αἰγίς S. 200, 344, 444.
 Αἰγισθος CLXIV b, 6.
 Αἶγλη CXIII.
 αἰγυπιός S. 405.
 Αἰγυπτίαι C. 314, 3.
 αἰδέλα XCVI.
 αἰδηλος E. 756. CXXV, 1.
 Αἰδῆς Th. 311, 455, 768, 774,
 850. E. 145, 153. C. 315, 31.
 αἰδῆς S. 477.
 αἰδῖος S. 310.
 αἰδοῖον E. 733.
 αἰδοῖος E. 71, 257, 301. S. 14, 46.
 Th. 16, 44, 80, 194, 434, 572,
 953. CLXXX.
 *Αἶδος S. 151, 227.
 *Αἰδόςδε S. 254.
 αἰδρεῖη E. 685.
 αἰδρις S. 410.
 Αἰδωνεύς Th. 913.
 αἰδώς E. 192, 200, 317, 318, 319,
 324. S. 354. Th. 92.
 αἶε* E. 211.
 αἰεῖ E. 114, 413, 503. Th. 117,
 128, 388, 406, 562, 752.
 αἰεγενέτης Th. 548, 893, 993.
 CLXXVIII, 3. 5.
 αἰέν E. 298, 718. Th. 21, 33, 34,
 106, 801. III, 2.
 αἰετός Th. 523. XLIV, 4.
 αἰζήτιος S. 408.
 αἰζήσιος E. 441. Th. 863.
 Αἰζήτης Th. 957, 958, 992, 994.
 C. 318, 13.
 αἰθαλόεις Th. 72, 504, 707, 854.
 C. 318, 3.
 αἰθήρ Th. 124. E. 18.
 Αἰθίοπες Th. 985. LXC.
 αἰθόμενος Th. 324, 867. S. 60,
 275. E. 755. C. 324, 26.
 Αἰθουσα C. 314, 27.
 αἰθουφ E. 363, 592, 724. S. 135.
 αἰθων E. 743.
 αἶ κε E. 209, 268, 350. Th. 164.
 αἶμα S. 159, 174, 194, 252, 256, 268.
 αἰμάτιος XVI.
 αἰματώεις Th. 183. S. 384.
 αἰμύλιος Th. 890. E. 78, 789:
 αἰμύλος E. 374.
 Αἰνείας Th. 1008.
 αἰνέω E. 643, 824.
 Αἰνήσιος CCXI.
 αἰνήμι E. 683.
 αἰνύγμα C. 315, 12.
 αἰνός E. 202.
 αἰνός E. 161, 802. S. 200, 227,
 264. Th. 662. 852. αἰνότατος
 S. 397.
 αἰνυμαι S. 41, 135, 149. CLXXIV, 3.
 αἰξ E. 516, 585, 590. S. 407. Th.
 445.
 Αἰολεῖς C. 314, 12.
 Αἰολίδαί XXXII, 3.
 Αἰολίς E. 656.
 αἰόλλομαι S. 399.
 αἰολομήτης XXXII, 4.
 αἰολόμητις Th. 511.
 Αἰόλος XXXII, 2.
 αἰόλος Th. 300.
 αἰπόλια Th. 445.
 αἰπός E. 83. Th. 589, 682. CX, 4.
 Αἰπυτος CLV.
 αἰρέω E. 618. αἰρέμενος E. 476.
 v. εἶλον, ἐλέειν, ἤρουν.
 αἶρω E. 551, 632. S. 107, 255.
 Th. 628. v. αἶραι. ἀρέσθαι. *
 αἶσα E. 578. Th. 422.
 Αἶσηπος Th. 342.
 αἶσιμος S. 336.
 Αἶσανίδης Th. 993, 999.
 αἶσσομαι Th. 150, 671.
 αἶσχος E. 211.
 αἰσχροός C. 320, 14.
 αἰσχύνω CLXIV b, 7.
 Αἶσων CXI, 1.
 αἰτέω E. 408.
 αἰτία C. 323, 14.
 Αἶτην Th. 860.
 αἰχμή S. 193, 289.

- αλχητής* S. 178.
αίψα S. 370, 464, 465, 469. Th. 87, 102, 161., E. 45, 93, 185. CX, 5.
αίψηροκέλευθος Th. 379.
αίων E. 9. S. 331. Th. 609. CLXXII, 1, 4.
ἀνάκητα Th. 614. XLVI, 1.
ἀνάμας Th. 956.
ἀνάματος Th. 39, 519, 563, 566. IV, 3.
Ἀνάστη Th. 356.
ἀναχήμενος Th. 99. *ἀναχών* Th. 868. *ἀναχοίτο* C. 322, 9.
ἀναχημένος S. 135.
ἀνεροεκόμης CXXV, 2.
ἀνηδής E. 112, 170. Th. 61.
ἀνηκόαμεν C. 314, 13.
ἀνήριος E. 823.
ἀνήτης E. 750.
ἀνώτατος E. 435.
(ἄλλιτον)* S. 311.
ἄκμων Th. 722, 724.
ἀκοίτης S. 9.
ἀκοιτις Th. 410, 608, 921, 937, 946, 948, 953, 999. E. 800. VIII.
ἀκολούθως C. 316, 20.
ἀκόρητος S. 346, 433, 459.
ἀκονάξω C. 316, 6.
ἀκούω E. 213, 296, 721. Th. 665, 701, 834. CLXXXII. C. 315, 13. 320, 5. 322, 29. 324, 2. *ἀνηκόαμεν* C. 314, 13.
ἀκράης E. 592.
*Ἀκραίη** Th. 249.
ἀκριτος S. 311.
ἀκρονόμφαιος E. 567.
ἄκρος E. 233, 291, 467. S. 317. CCXXI. *ἀκρότατος* E. 681. Th. 7, 62. S. 33.
Ἀκταίη Th. 249.
ἀκτῆ S. 213, 290. Th. 848. E. 32, 466, 597, 805. C. 317, 2.
ἀκτίς Th. 760.
ἄλαδε E. 631, 757. Th. 791.
Ἀλάξυγος CXXX.
ἀλάλημαι E. 100.
ἀλαλητός S. 382. Th. 686.
ἄλαλκεν Th. 527.
ἀλασοσπιή Th. 466.
ἀλαπαθνός E. 437.
ἄλαστος Th. 467.
ἀλγινοεῖς Th. 214, 226.
ἄλγος E. 133, 200, 211, 741, 799. Th. 227, 621.
ἀλέα E. 493.
ἀλέασθαι E. 446, 734, 780.
ἀλεγίζω Th. 171.
ἀλέγω E. 251.
ἀλεείνω E. 828.
ἀλέη E. 545.
ἀλέια C. 326, 4. 9.
ἄλεφα Th. 553.
ἀλεξιάρη E. 464.
*ἄλειοι** XXXV, 3.
ἄλετρονά XXVI.
ἄλεσομαι E. 505, 535, 798.
ἄλεωρή E. 404.
ἀληθείη E. 768.
ἀληθής Th. 28, 333. E. 818.
Ἀλιώκμων Th. 341.
ἄλιαστος Th. 611.
ἄλιεύς S. 214.
ἀλιεντικός C. 323, 9.
Ἀλίη Th. 245.
Ἀλιμήδη Th. 255.
ἄλιος Th. 1003.
ἀλιταίνομαι E. 330.
ἀλιτήμενος S. 91.
ἀλιτραίνω E. 241, 330.
Ἀλκαίος S. 26.
Ἀλκείδης S. 112.
ἄλκή Th. 876. E. 201. CCXXII, 1.
Ἀλκιδάμας C. 323, 12.
ἄλμιμος S. 320. Th. 526, 950.
Ἀλμύνη S. 3, 467. Th. 526, 943, 950.
ἄλκτῆ Th. 657. S. 29, 128.
Ἀλκνόνη X b, 2.
ἄλλά E. 11, 15, 35, 37, 47, 87, 94, 100, 130, 132, 142, 147, 175, 179, 273, 298, 335, 403, 444, 513, 527, 557, 571, 573, 588, 638, 661, 678, 684, 687, 690, 734, 736, 786. S. 28, 95, 108, 111, 259, 311, 352, 449 —451. Th. 35, 58, 236, 332, 388, 425, 428, 465, 468, 566, 593, 615, 624, 639, 655, 687, 742, 752, 772, 797, 888, 899. CCXXI, 2. C. 318, 2. 319, 6. 322, 27. 323, 22.
ἄλλη Th. 875.
ἄλληλων cet. E. 135, 251, 278, S. 262, 347, 375, 379, 403, 412, 436. Th. 330, 631, 636, 646, 684, 711, 749. C. 315, 19. 322, 3.
ἄλλοθεν E. 713.
ἄλλοῖος E. 483, 824.
ἄλλος E. 143, 157, 265, 296, 341 bis, 344, 408, 445, 477, 478,

- 678, 704, 713, 725, 823, 824.
S. 28, 157, 158, 260, 330, 409.
Th. 21, 142, 147, 295, 363,
462, 586, 624, 800 bis, 872,
893. CCXIX, 2. C. 316, 19.
320, 12. 325, 19. ἄλλη E. 262.
ἄλλοτε E. 338, 483, 552 bis, 625,
825. S. 359. Th. 830, 831, 833,
834, 835, 875. XLIV, 3—6.
ἄλλοτριος Th. 599. E. 34, 315,
395. CLXXXI.
ἄλλως τε C. 314, 23.
ἄλμυρος Th. 107, 964.
ἄλοχος Th. 886. E. 329. S. 18,
40, 87. LXXXII, 2.
ἄλς, v. ἄλαδε.
ἄλσος S. 70, 99. CLXIII, 6. C.
322, 27.
ἄλτης C. 314, 9.
ἄλυκτοπέδη Th. 521.
ἄλυξεν XLV, 4. ἀλύξεται E. 363.
ἄλφειός Th. 338.
ἄλφηστής Th. 512. E. 82. S. 29.
ἄλφός XLII, 2.
ἄλωή S. 291. E. 599, 806.
ἄμ μέσον S. 209. ἄμ πεδίον C.
318, 7. ἄμ πέλαγος Th. 190.
ἄμ φντά E. 571.
ἄμα Th. 80, 268, 677, 691, 706.
E. 219, 441. S. 23, 404. C. 319,
10. 321, 1. 325, 8.
ἄμάειν E. 392. C. 321, 19.
ἄμήσειε CCXVII.
ἄμαθαιονίδης CCXXII, 2.
ἄμαιμάκετος Th. 319. S. 207.
ἄμαξα E. 426, 453, 455, 456, 692.
ἄμάομαι E. 392*, 775, 778. Th. 599.
ἄμαρτινοος Th. 511.
ἄμαρρυκειδης CCXVI, 1.
ἄμαρνήματα CCXXIV.
ἄμαρνώσσα Th. 827.
ἄμαρνώτερος E. 284.
ἄμαρνώα E. 693.
ἄμάω (meto) v. ἄμάειν. ἄμάομαι.
ἄμήσεις E. 480. v. ἤμησε. ἤμων.
ἄμβατος E. 681.
ἄμβολιουργός E. 413.
ἄμβροσίος Th. 69, 640, 642, 796.
C. 314, 19.
ἄμβροτος Th. 43. LXXX, 9.
ἄμεγατος Th. 666.
ἄμείβομαι Th. 654, 749. S. 117.
ἄμειλικτος Th. 659.
ἄμείλιχος XLIV, 6.
ἄμείνων E. 19, 285, 294, 314,
320, 445, 570, 702, 750. V, 1.
C. 320, 16.
ἄμείνω E. 400.
ἄμερδω Th. 698. S. 331.
ἄμερδεν C. 322, 5.
ἄμητός E. 384, 575. C. 321, 11.
ἄμηχανή E. 493.
ἄμηχανοεργός CCXXIX, 2.
ἄμηχανος E. 83. Th. 295, 310,
589, 836.
ἄμμες S. 87.
ἄμοιβή E. 334.
ἄμολγαίη E. 590.
ἄμοτον S. 361.
ἄμπαυμα Th. 55.
ἄμπέλαγος* Th. 190.
ἄμπελόεις C. 325, 3.
ἄμπυκίδης S. 181.
ἄμυδής S. 345. Th. 689. C. 322, 8.
ἄμύμων Th. 263, 264, 654, 1013.
S. 65, 112. CCXV.
ἄμύοντα CCXLIX, 1.
ἄμύνω S. 240.
ἄμυρος LXXVI, 2.
ἄμυραγαπῶ E. 58.
ἄμυραραβίζω S. 64.
ἄμφέπω Th. 695. C. 325, 26.
ἄμφί E. 73, 74, 205, 541. S. 128,
159, 172, 179, 185, 200, 220,
221, 224, 253, 261, 305, 314,
391, 402, 411, 423, 701. Th.
176, 190, 194, 476, 554, 576,
578, 693, 694, 726, 778, 839,
848 bis, 855. C. 321, 21.
ἄμφιβάλλω E. 545, 787.
ἄμφίβληστρον S. 215.
ἄμφίβολος C. 316, 24.
ἄμφιγυήεις E. 70. S. 219. Th.
571, 579, 945. CX, 3.
ἄμφιδάμας E. 654. C. 315, 15.
ἄμφιδεδήει S. 62.
ἄμφίδοκος CCCLI.
ἄμφιελίσσας XCIII, 6.
ἄμφικαλυπτο E. 166, 556.
ἄμφιλογία Th. 229.
ἄμφιπολενω E. 803. C. 322, 24.
ἄμφίροτος Th. 983.
ἄμφιρώ Th. 360.
ἄμφίς Th. 748*, 851.
ἄμφιτριή Th. 243, 254, 930.
ἄμφιτρών S. 2, 37, 44, 54, 80.
ἄμφιτρωνιάδης S. 165, 416, 433,
459. Th. 317.
ἄμφιφάνης C. 322, 32.
ἄμφιχέαι E. 65.

- ἀμφοτέρω Th. 553, 678, 685,
 709, 751, 771, 844, 942. S.
 177, 382, 436. C. 315, 23.
 ἀμφοτέρωθεν Th. 733.
 ἀμφύτα E. 571.
 ἄμφο S. 171, 419. E. 774.
 CLXXXII.
 ἀμώμητος S. 102.
 ἄμωμος Th. 259.
 ἄν κεν C. 321, 22.
 ἀνά E. 228, 328, 530. Th. 91,
 130, 663.
 ἀναβάλλομαι E. 410, 412.
 ἀνάγκη E. 15. Th. 517, 615.
 ἀνάγκω S. 20. Th. 626. v. ἀνήγαγον.
 ἀνάελλα Th. 660.
 ἀναζητέω C. 323, 8.
 ἀναθεῖναι C. 322, 17. 324, 13.
 ἀναθέτων C. 322, 22.
 ἀναιδέη E. 324, 359.
 ἀναιδής Th. 312, 833.
 ἀναιρέω E. 748. Th. 553. v. ἀνε-
 λών. ἀναιρεθῆναι G. 323, 19.
 ἀναίτιος E. 827.
 ἀναίλις C. 317, 5.
 ἀναμνησθεὶς C. 326, 11.
 ἀνάξ S. 100, 179, 226, 354, 371.
 Th. 493, 543, 660, 843, 859, 985.
 XLVI, 2. LXXVII, 1. CLXXIV,
 2. C. 318, 2. 323, 29. 324, 15.
 325, 9.
 ἀνάπνευστος Th. 797.
 ἀναρτῆσαι C. 323, 17.
 ἀνασεύσασα S. 344.
 ἀνάσσω S. 328. Th. 403, 491, 506,
 837, 850, 883, 1015. CXII, 1.
 ἀναστρωφάω S. 121.
 ἀνατίθηναι E. 658. v. ἀναθεῖναι,
 ἀνέθηκα.
 ἄναδος Th. 797.
 ἄνανος S. 477.
 ἀναφαίνομαι Th. 710.
 ἀναφυσία S. 211.
 ἀναχάζομαι S. 336.
 ἀναχωρέω C. 322, 30. 326, 13.
 ἀναχωρέομαι* S. 336.
 ἀναψύχω E. 608.
 ἄνδάνω, v. ἄδων.
 ἄνδιχα E. 13.
 ἄνδρείη C. 320, 19.
 ἄνδρογόνος E. 783, 789, 794.
 Ἄνδροκτασίη S. 155. Ἄνδροκτα-
 σίαι Th. 228.
 ἄνδρόμεος S. 256.
 ἄνδροφόνος S. 98, 420.
 ἀνέηκε Th. 495.
 ἀνέθηκα E. 658. C. 322, 18. 323,
 33.
 ἀνελών E. 748. ἀνέλιετο Th. 553.
 ἄνεμος E. 518, 551, 594, 648,
 671. Th. 253, 268, 307*, 378,
 706, 846, 869.
 ἀνεπίξεστος E. 746.
 ἀνεπίρρεκτος E. 748.
 ἀνέρα, v. ἀνήρ.
 ἀνερευμαμένη Th. 990.
 ἀνέρχομαι, ἀνελθόντας C. 323, 14.
 ἀνέστιος C. 318, 14.
 ἀνέτοιμος CLXXXV.
 ἀνηβαώ, ἀνηβήσεμε E. 132.
 ἀνηγαγον Th. 626.
 ἀνήκεστος Th. 612.
 ἀνήνωρ E. 751.
 ἀνήρ, ἄνδρός E. 3, 19, 56, 59,
 82, 92, 159, 175, 220, 230, 240,
 265, 271, 285, 297, 302, 308,
 317, 318, 357, 370, 372, 411,
 413, 447, 451, 455, 478, 484,
 495, 498, 500, 527, 586, 605,
 638, 666, 680, 702, 704, 713,
 717, 731. S. 19, 27, 42, 55,
 103, 129, 148, 196, 214, 238,
 245, 270, 272, 274, 303, 351,
 388, 400, 408. Th. 47, 95,
 220, 347, 369, 435, 457, 468,
 512, 542, 592, 600, 643, 838,
 877, 897, 923, 935, 967, 987,
 1018. XLIX, 1. LXXX, 3.
 XCIII, 3. 5. XCIV, 1. CXXVI,
 2. CLXXIII, 1. CCX, 1. C. 314,
 21. 315, 17. 317, 1. 2. 5. 318,
 2. 320, 17. 322, 1. 24. 323,
 25. 324, 23. 325, 12. 326, 5.
 ἀνῆρ, ἔρος E. 192, 303, 326, 364,
 559, 754, 813. S. 48. Th. 197,
 432. C. 322, 1.
 ἄνθεια S. 381.
 ἀνθεμόεις Th. 878. XLV, 4.
 Ἄνθεμόεσσα CXCVII.
 ἀνθέριξ CCXXI, 1.
 ἀνθέω E. 482. ἀνθεῦσιν E. 227.
 ἄνθη S. 474.
 ἄνθος Th. 576, 988. XLII, 1.
 ἄνθρωπος E. 42, 49, 51, 61, 90,
 95, 100, 102, 108, 109, 122,
 137, 142, 166, 178, 189, 195,
 199, 201, 223, 249, 251, 258,
 270, 276, 322, 398, 418, 587,
 678, 685, 719, 811. S. 162,
 394. Th. 50, 93, 100, 121,

- 204, 231, 272, 296, 302, 330, 407, 416, 535, 552, 556, 564, 569, 570, 586, 588, 589, 763, 766, 782, 879, 887. XIII, 4. LVIII, 1. LXXX, 4. 7. CXII, 1. CLXXII, 3. 5. CLXXVII, 1. C. 320, 21. 321, 4. 323, 24.
- ἀνιέναι, v. ἀνιών.
- ἀνίη Th. 611.
- ἀνίημι, ἀνέηκε Th. 495. ἀνίεσκε Th. 157.
- ἀνίκητος Th. 489.
- ἀνικτος E. 416, 740.
- ἀνιστάμενος E. 577. ἀναστήσαντες C. 325, 17.
- ἀνιών E. 728. C. 324, 10.
- ἀνολβίη E. 319.
- ἀνόστος E. 524.
- ἀντρέφωμαι Th. 763.
- ἄντα S. 432*. Th. 700.
- ἀντεβόλησεν S. 439.
- ἀντί E. 57, 334, 347. Th. 489, 570, 585, 602, 893. LXXVI, 2.
- ἀντιβίην S. 150, 163.
- ἀντιβολέω E. 784. S. 439.
- ἀντιθεός XXXIII. LXX, 4. CXXXVI, 1. C. 318, 6.
- ἀντίον E. 594. Th. 631.
- Ἀντιόπη LXX, 5.
- ἀντίος S. 361, 434, 444, 449. ἀντία E. 481.
- ἀντιφερίζω Th. 609. E. 210.
- Ἄντιφος C. 323, 13.
- ἄντρον Th. 483. CCXXVI.
- ἄντυγες S. 64.
- ἄνυδρος XCVII.
- ἀνώω, ἀνώσασα E. 395, 635. Th. 954.
- ἀνώγα E. 367, 403, 687. ἀνώγει Th. 549. ἤνωγε E. 68.
- ἄξεινος E. 715.
- ἄξιός C. 321, 2.
- ἄξιόω C. 316, 25.
- ἄξιλίη CCXLVII.
- ἄξυμφορός Th. 593.
- ἄξων E. 424, 693.
- ἄοιδή E. 1, 583, 659. S. 205, 282, 396, 659. Th. 22, 44, 48, 60, 83, 104, 917. CCXXVII, 2. C. 316, 19.
- ἄοιδός E. 26 bis, 208. Th. 95, 99. CXXXII, 2. CCXXVII, 1. C. 316, 6.
- ἄοικος E. 602.
- ἄοικνος E. 595.
- ἄορ S. 221, 457. Th. 283.
- ἄουτος S. 157.
- ἄπαί S. 409, 437.
- ἄπαιωρέομαι S. 234.
- ἄπάλαμος* E. 20.
- ἄπάλαμος E. 20.
- ἄπαλάομαι S. 409.
- ἄπαλλάσσω, ἀπήλλαξε C. 313, 4.
- ἄπαλός Th. 3. S. 279. Th. 989*.
- ἄπαλόχορος E. 519.
- ἄπαλύξαι* S. 304.
- ἄπαμείρομαι* Th. 801.
- ἄπαναίνομαι E. 454.
- ἄπάνευθε Th. 386.
- ἄπανήρασθαι E. 454.
- ἄπαντάω C. 316, 24. 319, 7.
- ἄπάντη Th. 524.
- ἄπαρηγή C. 322, 21.
- ἄπας E. 57, 115, 195, 689. Th. 79, 361, 422, 627, 813, 981. C. 316, 5. 322, 33. 323, 10. 11.
- ἄπατάω E. 462.
- ἄπάτη Th. 224.
- ἄπαυράω, v. ἀπηύρα.
- ἄπέδωκε Th. 399.
- ἄπειμι, v. ἀπέω.
- ἄπειρέσιος LVIII, 3. LXXX, 4.
- ἄπειρίτος S. 204. Th. 109, 878.
- ἄπειρούσαν C. 318, 12.
- ἄπειρών E. 160, 487. Th. 187. 670. S. 472.
- Ἄπέλλης C. 315, 2. 4.
- ἄπεμνήσαντο Th. 503.
- ἄπεμποληθεύσαν C. 314, 6.
- ἄπεόντος E. 367.
- ἄπερώω C. 318, 12.
- Ἄπέσας Th. 331.
- ἄπέσσανθεν Th. 183. ἀπέσσαντο Th. 859.
- ἄπέχω E. 135, 645. CLXXXI.
- ἄπέω E. 367.
- ἄπήμαντος Th. 955.
- ἄπήμων E. 670. C. 319, 6.
- ἄπήνη S. 273. CLXXXIX.
- ἄπηύρα S. 428. Th. 423. E. 240.
- ἄπηωρεῖντο S. 234.
- ἄπιστή E. 372.
- ἄπιστος C. 319, 16.
- ἄπλαστος E. 148*. Th. 151.
- ἄπλατος* E. 148. Th. 151, 153.
- ἄπλησιος* S. 250.
- ἄπλητος Th. 153, 315, 709. S. 147, 230, 250, 268.
- ἄπό S. 374, 392. Th. 632. LXXXI, 2. CCXLIX. C. 315, 28. ἀπό κρηθεν S. 7.

- ἀπογυμνάω E. 730.
 ἀποδειροτομέω Th. 280.
 ἀποδίδωμι E. 349.
 ἀποδρέπω E. 611.
 ἀποδρώσω S. 375.
 ἀποδύμιος E. 710.
 ἀποικοι C. 313, 7.
 ἀποκηθην* S. 7.
 ἀποκρίνομαι C. 314, 23. 315, 26.
 316, 26. 319, 11.
 ἀποκρύπτω X, 3. ἀποκρύπτεσθε
 Th. 157.
 ἀποκτείνω S. 11. C. 323, 2.
 ἀπολάμπωμαι S. 27. Th. 583.
 ἀπολείβω S. 174, 268. ἀπολείφω S.
 Th. 793.
 ἀπολείπω E. 489, 696.
 ἀπολήγω E. 488.
 ἀπόλλυμι E. 626, 763. v. ἀπώλεσεν.
 Ἀπόλλων E. 771. S. 58, 68, 70,
 100, 478. Th. 14, 94, 347, 918.
 LXXVII, 1. 5. LXXXIII, 5.
 CXXXIX, 1. CCXXVII, 3.
 C. 314, 27. 315, 3. 324, 14.
 325, 29. 30.
 ἀπόλοιτο E. 46, 348.
 ἀπομείρωμαι Th. 801.
 ἀπομυμνησκόμεαι Th. 503.
 ἀπονίσσομαι S. 409.
 ἀπονοστέω E. 735.
 ἀποπέμπω E. 87.
 ἀποπνεύουσα Th. 224.
 ἀποπτάμενος Th. 284.
 ἀπόπροδι E. 390. C. 321, 17.
 ἀποπρολιπών LXXXII, 3.
 ἀποπτύω E. 726.
 ἀπόρρυμι Th. 9.
 ἄπορος C. 316, 16. 20.
 ἀπορραίσειν Th. 393.
 ἀπορρίφοντι S. 213.
 ἀπόρρυτος E. 600.
 ἀποσεύω Th. 183, 859.
 ἀποστέλλω C. 325, 19.
 ἀποτίθημι E. 762.
 ἀποτίννται E. 247.
 ἀποτίση E. 260.
 ἀποτιμήξας Th. 188.
 ἀποτυγχάνω C. 323, 26.
 ἀπουράμενοι S. 173.
 ἀποφθίμενος Th. 606.
 ἀποφθινύθω E. 243.
 ἀποφθίσει E. 666.
 ἀποφριβάξω C. 314, 16.
 ἀποχήσεται* S. 409.
 ἀπύρω E. 525.
 ἀπύω, ἤπυον S. 316.
 ἀπώλεσεν E. 626.
 ἄρ τοι Th. 372.
 ἄρα CXXV, 1 bis. 2.
 ἄρα E. 626. S. 29, 128. Th. 657.
 ἀραβεύσαι S. 249.
 Ἄραβος XLVI, 1.
 ἄραβος S. 404.
 ἄραϊος E. 809.
 ἀραρυία S. 137, 271.
 ἀράσσω S. 364, 461.
 ἀράχνη E. 777.
 ἀράχμιον E. 475.
 Ἄραϊός Th. 484.
 ἀραγέλιος E. 66, 92, 229, 484, 640,
 682. S. 43. Th. 369, 522, 602,
 718, 739, 810, 880. C. 313, 6.
 Ἄραγιός Th. 12. Ἀραγίος C. 325,
 13. 14. 23.
 Ἀραγιφώντης E. 68, 77, 84.
 ἀραγίστην Th. 379, 870.
 Ἄραγη Th. 140.
 ἀραγής, — ἐτι Th. 541.
 Ἄραγος, ον IV, 1.
 Ἄραγος, εος LXXXII, 3. XCVII.
 C. 323, 29. 324, 30. 325, 1.
 ἀραγύρεος E. 128, 144. S. 225, 295,
 298. Th. 779, 791. CLXXIV,
 2. C. 317, 10. 324, 13.
 ἀραγυροδίνης Th. 340.
 ἀραγυρόπεξα Th. 1006.
 ἀραγυρεος Th. 574.
 Ἄραθηκος Th. 345.
 ἀρείων E. 158, 193, 207. S. 120.
 ἀρέσθαι Th. 628. ἀρέσαντο S.
 255. ἄρηαι E. 632. S. 107.
 ἀρετή E. 289, 313.
 ἀρήγιος S. 66.
 ἀρηίφιλος Th. 317.
 ἀρηθώς Th. 812. ἀρηρυία Th.
 608.
 Ἄρης E. 145. S. 59, 109, 181,
 192, 333, 346, 357, 425, 434,
 441, 444, 457. Th. 922. LXX,
 4. CXXVI, 1. CXXXI, 2. C.
 321, 22.
 Ἀρητιάδης S. 57.
 ἀρθεῖς E. 551.
 Ἀριάδνη Th. 947.
 ἀριδείκετος Th. 385, 532, 543.
 ἀρίζηλος E. 6.
 ἀριθμός CLXIX, 2. 3. 5.
 Ἄριμοι Th. 304.
 Ἀρίσβας LXXXII, 1.

- Ἀρισταῖος Th. 977.
 ἀριστήες C. 318, 11.
 ἀριστος E. 36, 279, 438, 471,
 585, 694, 719, 766, 781, 801,
 814, 820. S. 48. XCV, 1. 3.
 CX, 1. CLXXXV. C. 316, 3.
 317, 1. 321, 13. 17. 23.
 Ἀρκαδίη C. 326, 5.
 ἀρκείω S. 358. ἀρκείσθαι CLXXXI.
 ἄρκιος E. 321, 351, 370, 501, 577.
 ἄρκτος S. 186.
 Ἀρκτοῦρος E. 566, 610.
 ἄρμα S. 63, 64, 97, 309, 324,
 342, 463. C. 316, 23.
 ἄρματα E. 808. Th. 639.
 ἀρμαλίη E. 560, 767.
 ἄρμενος E. 407, 424, 642, 717,
 730, 786. S. 84, 116.
 Ἀρμονίη Th. 937, 975.
 ἀρνεόμαι E. 408.
 ἄρνες Th. 23.
 Ἄρνη S. 381, 475.
 ἀρξασθαι E. 781, 815. C. 313, 17.
 ἀρόης E. 479. ἀρόσης E. 485.
 ἀρώμεναι E. 22.
 ἀροτήρ E. 405. S. 286.
 ἄροτος E. 384, 450, 458, 460,
 467, 616. C. 321, 11.
 ἄροτρον E. 432, 439, 467*,
 616*.
 ἄρορα E. 117, 173, 237, 428,
 461, 463.
 ἀρώ E. 429, 460. ἀρόης E. 479.
 ἀρόσης E. 485.
 ἀρπάξω E. 38. Th. 914.
 ἀρπακτός E. 320, 684.
 ἀρπαξ E. 356.
 ἄρπη Th. 175, 179.
 Ἀρπυιαί Th. 267.
 ἄρρηκτος E. 96.
 ἄρρητος E. 4.
 ἀρσάμενος S. 325.
 ἄρσην E. 437. Th. 667.
 Ἀρσινόη CXXV.
 Ἄρτεμις Th. 14, 918. C. 317, 9.
 325, 32.
 ἀρτιέπεια Th. 29.
 ἄρτος E. 442.
 ἀρύω, ἦρον S. 351. E. 550.
 ἀρχαῖος CLXXXV.
 ἀρχή Th. 45, 115, 156, 203, 408,
 425, 452, 512. C. 323, 28. 30.
 325, 29. ἀρχήν C. 315, 31.
 ἀρχω S. 26. E. 709. ἀρχομαι E.
 809. S. 395. Th. 1, 36. CXXXII,
 4. C. 320, 1. 321, 11. 324, 1.
 ἀρχόμενος E. 368, 467. Th. 48.
 ἀρξασθαι E. 781, 815. C. 313, 17.
 ἄσβεστος Th. 849, 852.
 Ἄσβολος S. 185.
 Ἀσίη Th. 359.
 Ἀσίη C. 325, 2.
 ἀσκήσας Th. 580.
 ἀσκητός E. 546.
 Ἀσκληπιός CXXV.
 Ἀσκη E. 640. C. 313, 6. 323, 22.
 ἄσμενοι C. 318, 12.
 ἀσπάζομαι S. 84.
 ἀσπασίας S. 45.
 ἀσπαστός S. 42.
 ἄσπετος E. 379. Th. 683, 694,
 698.
 ἀσπίς S. 417. C. 322, 1 bis.
 Ἀσπληθών CCLI.
 ἄσπον Th. 748, 796.
 ἄστεμφεύς Th. 748.
 ἄστεμφής Th. 812.
 Ἀστερίη Th. 409.
 ἀστερόεις Th. 106, 127, 414,
 463, 470, 685, 737, 808, 891.
 E. 548.
 ἀστεροπή S. 322. Th. 691.
 Ἀστερόπη Xb, 2.
 ἀστεροπητής Th. 390.
 ἀστήρ E. 417, 565. Th. 381.
 Ἀστραῖος Th. 376, 378.
 ἀστράπτω Th. 690.
 ἄστρον Th. 110, 382.
 ἄστυ Th. 91.
 ἀσύμφορος E. 782. Th. 593*.
 ἀσφαλείας Th. 86.
 ἀσφαλής Th. 117, 128.
 ἀσφόδελος E. 41.
 ἀσγάλλω XCIII, 3.
 ἄσχετος Th. 832.
 ἀταλά Th. 989.
 Ἀταλάντη C.
 ἀτάλλω E. 131.
 ἀτάς S. 470. Th. 198. CLXIX, 3.
 ἀτάρβητος S. 110.
 ἀταρτηρός Th. 610.
 ἀτασθαλίη Th. 209, 516. E. 261.
 CCXL.
 ἀτάσθαλος Th. 164, 996. E.
 134, 241.
 ἄτεκνος E. 602.
 ἀτενής Th. 661.
 ἄτερ E. 91 bis, 113, 514. S. 15.
 Th. 132.
 ἀτερεπής E. 647.

- ἄτη E. 216, 231, 352, 412. S.
 93. Th. 230.
 ἄτιμάω E. 185.
 ἄτιμος Th. 395.
 ἄτιπάλω Th. 480.
 Ἀτλαγενής E. 383. C. 321, 10.
 Ἀτλαντίς Th. 938.
 Ἄτλας Th. 509, 517. Xb, 3.
 ἄτλητος* Th. 709.
 ἄτμή Th. 862.
 ἄτος S. 59.
 Ἀτρείδης CCXXII, 2. C. 319, 2. 10.
 ἀτρεκέως* Th. 86.
 ἀτρεμείω E. 539.
 Ἀτροπος S. 259. Th. 218, 905.
 ἀτρούγετος Th. 131, 241, 413,
 696, 728, 737, 808.
 ἀτροντώνη Th. 925.
 ἀυ S. 51, 124, 282, 283, 285,
 299, 472. Th. 139, 147, 214,
 237, 270, 404, 453, 724, 834,
 835, 878. XXXIII. C. 324, 24.
 ἀυαλέος E. 588. S. 265*.
 ἀυγάσω, ἀυγάσαι E. 478.
 ἀυγή Th. 566, 569, 699. C. 322, 6.
 ἀυδάω, ηῦδα C. 319, 3.
 ἀυδή Th. 31, 39, 97. E. 61. S.
 278, 396.
 ἀυδήεις Th. 142. CCX, 1.
 ἀυθι E. 35, 440. S. 281.
 ἀυθις E. 50, 157, 562, 711. S.
 32. Th. 50.
 ἀυλαξ E. 439, 443.
 ἀυλή E. 732.
 ἀυλητήρ S. 283, 299.
 Ἀυλῖς E. 551. C. 315, 7.
 ἀυλός S. 281.
 ἀυξάνω, ηῦξέτο Th. 493.
 ἀυός E. 560, 743.
 ἀυρα Th. 872. E. 570.
 ἀυριον E. 410.
 ἀυσταλέος S. 265.
 ἀυτάρ E. 63, 83, 89, 121, 140,
 156, 600, 607, 614, 728. S.
 54, 94, 133, 213, 288, 443.
 Th. 99, 116, 132, 226, 234,
 523, 585, 727, 799, 815, 820,
 857, 881, 897, 912, 933, 986,
 1003. XCIII, 2. CLXIII, 2. C.
 317, 9. 318, 15. 320, 8.
 ἀυτῆ E. 128, 245, 297, 703, 814,
 820. S. 102, 248, 293, 296.
 Th. 47, 124, 367, 435, 546,
 607, 831, 833, 1018. XLIV, 4.
 5. C. 324, 1. 325, 5.
 ἀυτέω, ἀυτευν S. 309.
 ἀυτή S. 346, 433, 459.
 ἀυτίνα E. 70, 219, 259. Th. 570.
 ἀυτις E. 386. S. 257. Th. 169,
 237, 310, 313, 626, 772, 803.
 CCXXIV. C. 319, 6. 321, 13.
 ἀυτιμή Th. 696, 862.
 ἀυτόγονος E. 433.
 ἀυτόθι E. 96.
 ἀυτοκράτωρ C. 314, 13.
 ἀυτόματος E. 103, 119.
 Ἀυτονόη Th. 977.
 ἀυτός E. 56, 202, 215, 227, 228,
 247, 248, 265, 278, 290, 296, 350,
 517, 745, 764. S. 35, 37, 59,
 71, 139, 152, 209, 217, 229,
 237, 248, 253, 306, 315, 377,
 431. Th. 34, 64, 85, 115, 167,
 400, 428, 482, 627, 640, 655,
 759. CX, 2. CXXXIX, 2. CCIV.
 CCXII. CCXIX, 1. C. 320, 10,
 321, 3. 322, 19. 323, 18.
 ἀυτοσχεδόν S. 190.
 ἀυτοῦ, adv. S. 332. C. 324, 11.
 ἀυτοῦ, -ῆς E. 293. Th. 470. C.
 324, 11.
 ἀυτοφνής Th. 813.
 ἀυτως Th. 402, 600, 702. C. 318, 7.
 ἀυχήν S. 171, 174, 418. E. 815.
 C. 316, 30.
 ἀυφαιρέω Th. 443. E. 94, 748.
 v. ἀυφελών.
 ἄυφατος E. 3.
 ἀυφανρότατος E. 586.
 ἀυφελών E. 94, 748. ἀυφελετο
 Th. 443.
 ἄυφενος E. 24, 637. Th. 112.
 ἄυφθιτος Th. 389, 397, 545, 550,
 561, 805. XXXV, 2.
 ἄυφθονος E. 119.
 ἀυφικέσθαι S. 38, 378. Th. 652, 997.
 ἀυφιξίς C. 315, 13.
 ἀυφειός E. 120, 306, 455. Th.
 974. LXXX, 2.
 ἀυφραδίη E. 134, 330.
 ἀυφραστος XCIV, 4.
 ἀυφρογενέα Th. 196.
 ἀυφρογένειαν* Th. 196.
 Ἀυφροδίτη E. 65, 521. Th. 16, 195,
 822, 962, 975, 980, 989, 1005,
 1014. LXXIX, 3. CXXXVIII, 3.
 CLXIV b, 1. CCVI, 1. C. 317, 8.
 ἀυφρός S. 389. Th. 191, 197.
 ἄυφρων E. 210.
 ἀυφύσω C. 316, 9. ἀυφύσαι E. 613.

- ἄγαιοι E. 641. C. 319, 10. 15. 325, 4.
 Ἀχελώϊος Th. 340.
 ἄχευον E. 399.
 ἄχτων S. 93.
 ἄχθουμαι Th. 155. ἄχθόμενος S. 435. ἄχθεσθεῖς C. 316, 15.
 ἄχθος S. 400. E. 692.
 Ἀχιλλεύς Th. 1007.
 ἀχλὺς S. 264.
 ἀγνώμενος S. 435. Th. 160*, 623.
 ἄχος S. 457.
 ἀχεῖος E. 403.
 ἀχῆϊος E. 297.
 ἄψ Th. 169, 495, 652.
 ἀψευδής Th. 223.
 ἄψις E. 426.
 ἄψορον Th. 659.
 ἀψόροος Th. 776.

 Βάξω E. 186, 788.
 βαθυδίνης E. 171.
 βαθύζωνος XCIII, 5.
 βαθυροεῖτης Th. 265.
 βαθύς S. 288. E. 635. C. 325, 2.
 βαθυχαίτης Th. 977.
 βαῖων E. 328, 571. S. 232. CCXIII. ἔβη Th. 194. ἐβήσατο S. 334. βῆσαν E. 153. βεβαῶς S. 307. ἐβεβῆκει CLXIV b, 3.
 βαιόν E. 418.
 βάϊανος E. 233.
 βάλλω E. 107, 274, 297, 434, 807. S. 140, 254, 384, 408. Th. 515. XLIX, 2. C. 317, 4.
 βαρύνθω E. 215.
 βαρύνκτυπος Th. 388, 818. E. 79. S. 318.
 βαρύς Th. 615, 681. E. 16.
 βάσανος C. 323, 25.
 βασιλευμένον Th. 883.
 βασιλεύς E. 38, 202, 261, 263, 668. S. 473. Th. 80, 82, 88, 96, 434, 476, 486, 615, 886, 897, 923, 957, 985, 992, 995. LVIII, 3. C. 314, 15. 315, 16. 318, 13. 321, 7. 322, 12. 324, 3. 20. βασιλῆες E. 263*. XXXII, 1. 3. CLXXX. CCXIX, 1. βασιλεῖς E. 263.
 βασιλεύατος CXII, 3.
 βασιλευν CXII, 2. v. βασιλευ-
 ἔμεν.
 βασιλήϊον E. 126.
 βασιληῖς Th. 462, 892.
 βεβαῶς S. 307.
 βεβροῦντι* S. 160.
 βεβρουχία S. 160.
 Βελλεροφόντης Th. 225.
 βέλος Th. 684, 716.
 βέλτερον E. 365.
 βέλτιον* E. 365.
 βένθος Th. 365.
 Βῆλος XLVI, 2. 3.
 βῆση S. 386. E. 510. Th. 860, 865.
 βησῆεις Th. 130. E. 389, 530. C. 321, 16.
 βιάζω Th. 423. v. ἐβιήσατο.
 βιβάς S. 323.
 βίβλιος E. 589.
 βίη E. 148, 275, 321. S. 52, 69, 75, 115, 349, 416, 452, 480. Th. 146, 289, 315, 332, 385, 437, 490, 649, 670, 677, 689, 943, 982. βίηφι Th. 496, 882.
 βίος E. 37, 42, 232, 316, 401, 577, 601, 634, 689. CLXXII, 1. 4. C. 326, 12.
 βιός (arcus) C. 317, 10.
 βίOTOS E. 167, 301, 307, 400, 476, 499. Th. 605.
 βλαβερός E. 365.
 βλάπτω E. 193, 258, 283. βλα-
 πτόμενος Th. 89.
 βλέφαρον S. 7. Th. 910. IV, 4.
 βλοσυρός S. 147, 175, 191, 250.
 βοάω E. 511.
 βόειος Th. 539.
 βοήν C. 325, 5. 10.
 Βοιβιάδος LXXVI, 3.
 Βοιωτή LXXXVIII.
 Βοιωτοί S. 24.
 βολάων Th. 683.
 Βορέης Th. 379, 870. E. 506, 518, 547, 553.
 βόσκω Th. 595.
 βότρως E. 611. S. 294.
 βούδορος E. 504.
 βουκολία Th. 445.
 βουκόλος Th. 293.
 βούλαι E. 647.
 βουλευτήριον C. 324, 20.
 βουλεύω, βουλεύσαντι E. 266, v. ἐβούλευσε.
 βουλή E. 16, 71, 79, 99, 122, 266. S. 318. Th. 122, 318, 464, 534, 572, 653, 661, 822, 960. XLIV, 8. CX, 1. CLXXIX.
 βούλουμαι C. 316, 20.
 βούς E. 46, 348, 405, 406, 429,

- 434, 436, 452—454, 468, 489, 514, 541, 544, 559, 574, 591, 607, 608, 790, 795, 806. S. 12, 82, 243. Th. 290, 291, 536, 540, 555, 983. LXXX, 2. CLXXIV, 3. C. 316; 30. 318, 4. βόας E. 452*.
- βοῶπις Th. 355.
- βοσάτιω E. 391. C. 321, 18.
- βραδίων E. 528.
- βράχω, βράχης S. 423.
- Βραρῶρος Th. 149, 617*, 714, 734*, 817.
- βριάω E. 5 bis. Th. 447.
- βροίθω E. 466. S. 290, 295, 300. βεβροιδῶς* S. 160.
- βροισάρατος S. 441.
- βροντιά Th. 839. v. ἐβρόντησε.
- βροσθή Th. 72, 141, 286, 458, 504, 691, 707, 845, 854.
- βρόντης Th. 140.
- βρότεις E. 416.
- βροτήσιος E. 771.
- βροτοίσι S. 367.
- βροτολοιδός S. 333, 425.
- βροτός E. 3, 15, 24, 93, 214, 310, 487, 533, 686, 760. S. 55, 78, 106. Th. 218, 223, 329, 369, 500. CXXXII, 2. C. 314, 21. 315, 29. 321, 2.
- βρύχω S. 160.
- βρώσις S. 395. Th. 797.
- βύβλιος* E. 589.
- Βύβλος XLVI, 4.
- βυσσοδομεύω S. 30.
- βωμός E. 136. S. 70. Th. 4, 557. C. 325, 29.
- Γαῖα E. 11, 19, 32, 61, 70, 101, 121, 140, 156, 160, 162, 168, 232, 487, 505, 508, 548, 551. S. 1, 12, 344, 362, 370. Th. 108, 184, 187, 300, 334, 346, 365, 413, 427, 483, 492, 518, 571, 622, 693, 720, 723, 725, 731, 753, 839, 841, 843, 858, 861, 867, 878. VII, 2. XXXV, 3. C. 314, 18. 319, δ. 326, 17.
- Γαῖα (dea) Th. 20, 45, 117, 126, 147, 154, 158, 159, 173, 176, 238, 421, 463, 470, 479, 494, 505, 626, 644, 702, 821, 884, 891.
- γαῖοχος LXXIX, 2.
- γαῖοχος Th. 15*. LXXIX, 2.
- γάλα E. 590.
- Γαλαξάουη Th. 353.
- Γαλάτεια Th. 250.
- γαλήνη Th. 244.
- γαμβρός Th. 818.
- γαμετός E. 406.
- γαμέω E. 698—700. LXXIX, 2. ἔγημα Th. 604, 610, 960, 977. E. 701. γῆμαι Th. 604.
- γάμος E. 697, 734. Th. 603. C. 317, 9.
- γαμφώννης S. 405.
- Γανύκτωρ C. 315, 15. 322, 32. 323, 13.
- γαστήρ Th. 26, 539, 599.
- γε μὲν S. 260. Th. 363, 817.
- γεγάσι E. 108.
- γεγόχος Th. 15.
- γείνομαι E. 17, 181, 721, 793, 821. S. 49, 88. Th. 82, 126, 129, 139, 185, 202, 217, 219, 233, 283, 309, 313, 334, 368, 374, 385, 406, 409, 509, 920, 928, 962, 968, 969, 978, 1007, 1012, 1017, 1019. Xb, 3. XXXVI, 1. XLVI, 2. LXXXIII, 6. γείνατο Th. 924.
- γείτων E. 23 bis, 345—347, 349, 400, 701.
- γελάω E. 59, 371. Th. 40. γελώωντες S. 283. v. ἐγέλασσε.
- γενεαλογοῦσι C. 314, 26.
- γενεή E. 160, 284, 285, 736. S. 55, 327. Th. 871. IX. CLXXII, 5. C. 314, 18.
- γενέθλη Th. 610.
- γένειον S. 167, 418.
- γενέσθαι, v. γίγνομαι.
- γένος E. 11, 109, 121, 127, 140, 143, 156, 159, 176, 180, 299. Th. 21, 33, 44, 50, 105, 161, 336, 346, 590, 591. CXXXIX, 2. C. 313, 15. 325, 15.
- γέντο Th. 199, 283.
- γέρανος E. 448.
- γεραρώτερος C. 324, 26.
- γέρας E. 126. Th. 393, 396, 427, 449.
- Γεργήμιος XLV, 2.
- Γεργήνοι XLV, 3.
- Γεργήνον XLV, 4.
- γέρων E. 331, 518. Th. 234, 1003. CLXXIX.
- γεωργία C. 322, 14.
- γῆ E. 228, 563, 623. Th. 106,

- 679, 720, 721, 728, 736, 762,
790, 807, 972. C. 323, 4. 23.
γηθέω E. 476. S. 116. Th. 173.
C. 322, 9.
γῆμαι Th. 604. v. γαμέω.
γηραιός E. 376.
γεράντεσι E. 188.
γῆρας E. 92*, 114, 325, 331. S.
245. Th. 225, 604.
γηράσκω E. 185. CLXIII, 3. γή-
ραντες E. 188.
γηροκόμος Th. 605.
γηρούμαι E. 260. Th. 28*.
Γηρονεὺς Th. 287, 309, 982.
Γίγαντες Th. 50, 185. C. 317, 4.
γίγνομαι E. 280, 323, 492, 821*.
S. 404. Th. 876. LXX, 3.
ἔγενόμην E. 88, 175, 344, 362,
784, 785, 812. Th. 46, 108,
111, 115, 116, 123, 137, 156,
240, 475, 512, 607, 741, 894,
931. CCXVII. C. 313, 2. 322,
23. γένηο Th. 657. γέντο Th.
199. ἔγεντο Th. 705. γεγενῆ-
σθαι C. 313, 8. γεγονότος C.
322, 11. v. γεγάσσι.
γιγνώσκω E. 281. C. 318, 14.
321, 1. γνῶ Th. 551. ἔγνω
E. 218.
γίνονται C. 319, 17.
Γλακτοφάγοι CLXXXIX.
Γλαύκη Th. 244.
γλανυιδών S. 430.
Γλανυκονόμη Th. 256.
γλανυός Th. 440.
γλανυῶπις E. 72. S. 325, 343,
455, 470. Th. 13, 573, 587,
888, 895, 924.
γλάφυ E. 533.
γλαφυρός Th. 297.
γλάφω S. 431.
Γλήκων CCI, 2.
γλυκερός Th. 83, 97, 206. S. 331.
γλύφω* S. 431.
γλώσσα E. 322, 708, 719. Th.
83, 826. XCIV, 3.
γλώχης S. 398.
γναμπτός E. 205.
γνώ Th. 551.
γνώμη C. 316, 25.
γνωρίσαντες C. 323, 7.
γόμφος E. 431.
γοεύς E. 331. C. 313, 19.
γονή E. 633.
γόνος Th. 495, 919.
- Γόργειος S. 237.
Γοργόνες S. 230.
Γόργος C. 324, 21.
Γοργους Th. 274.
Γοργώ S. 224.
γούνατα E. 587, 608. Th. 469.
γουνοπαχῆς S. 266.
γουνός Th. 54, 329.
Γραῖαι Th. 270, 271.
Γραῖκος XXIX, 3.
γραύματα C. 313, 17.
Γρήνικος Th. 342.
γύαλον Th. 499.
Γύγης* Th. 149, 618, 714, 734, 817.
Γύης Th. 149, 618, 714, 734, 817.
γύης E. 427, 436.
γυιοβόρος E. 66.
γυιόν Th. 492.
γυιόω, γυιωθεῖς Th. 858.
γυμνός E. 391 bis, 392. C. 321,
18 bis, 19.
γυμνωθεῖς S. 334, 418, 460.
γυναικειός E. 753.
γυνή E. 80, 94, 235, 244, 373,
375, 399, 405, 586, 695, 698,
702, 779, 813. S. 4, 10, 31,
242, 274. Th. 513, 590, 591,
600, 603, 1020. XCIII, 5.
CLXXIII, 2. C. 317, 6.
- Δαήμων (adiect.) C. 325, 12.
Δαήμων (n. pr.) C. 314, 2.
δαῖ Th. 650, 674.
δαίδαλος S. 137, 334, 460, 575.
δαίδαλος Th. 581.
δαῖζομένον CIII.
δαυμονίη E. 207.
δαυμόνιος Th. 655.
δαίμων S. 94. E. 122, 314. Th. 991.
δαίνυντο C. 318, 1.
δαῖς, τός E. 340, 722, 726, 742.
Th. 840. CXXV, 4. CLXX, 1.
2. CLXXXVII, 1. CCXXIII.
δαῖς S. 275. ἐν δαῖ Th. 650, 674.
δαυτμόνες C. 316, 6.
δαῖφρων S. 119. E. 654.
δαῖω S. 165. δεδήει S. 155.
δάκνω, δάκνω Th. 567. ἔδακε E.
451.
δάκρυ S. 132, 270.
δακρυόεις Th. 227.
δαλός E. 605.
δαμάω S. 11. Th. 490, 857. ἔδα-
μασσε S. 408. Th. 332. ἔδα-

- μον et ἐδάμην E. 152. Th. 464. δαμείη CX, 5. δεδμημένος E. 116. δημηθείς S. 48. Th. 453*, 1000, 1006. δημήθη C. 317, 9.
- δαμειν v. δαμῶα.
 δάμναμαι Th. 122.
 Δανααί XCVII.
 Δανάη S. 216.
 Δαναΐδης S. 229.
 Δαναός XCVII.
 Δαπάνη E. 623.
 δασμός Th. 425.
 δασσάμενος Th. 537. δέδασται Th. 789. ἐδάσαντο VII, 2. ἑδασσάμεθα E. 37. ἑδάσαντο Th. 520. δάσαντο Th. 112, 303, δάσασθαι E. 446, 781*. VII, 1.
 δασύστερος E. 514.
 δατέομαι Th. 606.
 δάφνη E. 435. Th. 30.
 δαφνοειδής S. 159.
 δαφνοειδής S. 250.
 δεδήει S. 155.
 δεδμημένοι E. 116.
 δεδοκημένος S. 214.
 δεδορκώς S. 145.
 δεῖδω, δειδίξεται S. 111. δειδιώτες S. 248.
 δείελα E. 810, 821.
 δεικνύω E. 451, 502, 526. C. 313, 16. ξδειξά E. 608. 612. v. δεῖξαι.
 δειλός E. 115, 214, 369, 686, 713. CLXXI, 2.
 δεῖμαι CLXXI, 1.
 δειμός S. 195, 463. Th. 934.
 δεινός E. 145, 369, 675, 687, 691, 692, 760. S. 52, 71, 129, 147, 148, 160, 161, 223, 226, 262, 404, 426, 430, 445, 459. Th. 221, 299, 307, 320, 324, 334, 670, 678, 743, 744, 759, 769, 776, 825, 829, 856, 925, 933, 935. δεινότητος Th. 138, 155. XLIV, 6. CXIII, 1.
 δεινωπός S. 250.
 δεῖξαι E. 612.
 δεῖξω E. 608.
 δειπνέω, δειπνήσας E. 442. C. 318, 3.
 δειπνολόγος E. 704.
 δειπνον E. 209. C. 316, 14. 318, 3.
- δειρή S. 391. Th. 727.
 δέκα E. 602 bis. Th. 636. CLXIII, 4. CLXXIII, 2.
 δεκαδύο C. 319, 18.
 δεκάδωρος E. 426.
 δέκατος E. 794. Th. 723, 725, 789, 803.
 δελφίς S. 210, 212. C. 323, 5.
 δέμας Th. 260.
 δέμμιον E. 328.
 δένδρεον Th. 216. E. 583. CCXLIX. C. 324, 8.
 δεξιτερός Th. 179.
 δέον (α δέω) S. 291.
 δέος Th. 167.
 δέπας C. 316, 9.
 δερκνιώωνται Th. 911.
 δερκομαι Th. 828, 910. S. 160, 169, 236. δεδορκώς S. 145.
 δέρμα E. 513, 544.
 δεσμεύω E. 481.
 δεσμός S. 43. Th. 501, 522, 616, 618, 652, 659, 718. XCIV, 4. CLXXIV, 3.
 Δεσναλίων XXIX, 1. XXXV, 3.
 δεῦτε E. 2.
 δεύτερος E. 127, 142. δεύτερον, adv. E. 34. S. 124. Th. 47, 214, 310, 901. C. 316, 1.
 δεύω E. 556.
 δέχομαι E. 87, 89. Th. 184, 479, 800. LXXXII, 5. C. 315, 12.
 δέξατο Th. 184. v. ἐδέξαντο.
 δέω XCIV, 3. v. δέον. ἔδησα Th. 502, 521, 618, 718. δήσασθαι E. 542.
 δῆ E. 2, 176, 197, 269, 292, 323, 333, 414, 417, 452, 459, 524, 529, 533, 565, 572, 600, 614, 621, 648, 667, 679. S. 103, 106, 113, 310, 328, 331, 340, 358, 366, 370, 398, 440. Th. 58, 231, 271, 280, 361, 404, 468, 542, 639, 643, 646, 857, 883, 888, 900, 967, 1014. LXXX, 9. XCIII, 6. XCV, 1. CXXXII, 2. CLXIX, 6.
 δῆ τοι XCIII, 6. C. 321, 12.
 δῆ τότε C. 318, 11.
 δηθά Th. 623.
 δηϊότης Th. 662, 852.
 Δήτων LXX, 3.
 Δήλιοι C. 325, 82.
 Δήλος CCXXVII, 1. C. 325, 28.
 Δημήτηρ E. 32, 300, 393, 465,

- 466, 597, 805. S. 290. Th. 912, 969. *Λημτρα* Th. 454.
Λημοδόκη LVIII, 1.
Λημόκριτος C. 314, 2.
δήμος E. 261, 527. Th. 477, 538, 541, 971. C. 316, 5. 325, 25.
Ληνώδης C. 323, 18.
δήνος Th. 236.
δηώ S. 67.
δήρις E. 14, 33. S. 241, 251, 306.
δηρόν Th. 629, 646.
δησασθαι, v. *δέω*.
διά E. 3, 13, 71, 122, 507, 515, 516, 519, 635. S. 143, 318, 364, 461. Th. 65, 398, 465, 481, 522, 572, 606, 631, 653, 712, 788, 806, 822, 962, 1005. CXXVIII, 3. CLXXIV, 1. CCI, 2.
διαβαίνω E. 740. Th. 292.
διαδάσασθαι Th. 544, 885.
διάημι E. 514, 517, 519.
διαίρεώ, *διέλοντο* Th. 112.
διάκειμαι S. 20.
διακρίνω E. 35. Th. 85.
διάκτορος E. 68, 77.
διαλυθέντος C. 322, 20.
διαμπερές E. 236. Th. 402.
διαπλέω C. 322, 20. 323, 10. 325, 27.
διασιδίνημι Th. 875.
διατάσσω E. 276. Th. 74.
διατεκμαιρόμαι E. 398.
διατριβή C. 322, 34.
διατρίβω C. 315, 14. 326, 2.
διαφωνία C. 313, 19.
διδάσκα C. 313, 17. *διδάξῃς* E. 699. *διδασκόμεναι** E. 64. *διδασκῆσαι* E. 64. *εἰδίδαξαν* Th. 22, 280. E. 662.
διδυμάει S. 49.
Δίδυμοι LXXVI, 1.
δίδομι E. 139, 225, 238. Th. 219, 563, 985. XCIV, 1. *δίδομαι* C. 322, 12. *δοῖεν* E. 188.
δόμην E. 354. *δώσω* E. 57, 178. *ἔδωσαν* Th. 141. *ἔδω* Th. 30. *δός* E. 453. *δότε* Th. 104. *δοῦναι* CLXXII, 2. *δῶ* E. 354 bis. Th. 933. *δοίῃ* E. 357. *δώσω* Th. 222. *δῶκα* E. 705, 741. S. 400. Th. 504, 819. CLXXIV, 2. CXC VII, 1. *ἔδωκα* E. 92, 279, 355 bis. S. 125. Th. 399, 914. CCXXII. C. 324, 15. *δοθῆναι* C. 314, 11.
διεδάσσω, v. *διαδάσασθαι*.
διέκτειτο S. 20.
διέλοντο Th. 112.
διεξιόντα C. 322, 15.
διερός E. 460.
διερχόμενος CCI.
δίξῃμαι E. 603. *δίξῃμενος* E. 428.
διηνεκῆως Th. 627.
διηνεκῆς Th. 812.
διυπετής CCXII.
δικάζω, *δικάσσαι* E. 39. *δικάσῃς* CLXXXII.
δικαίος E. 190, 217, 226, 270, 271, 280. Th. 236. C. 322, 13.
δικαιοτέρος E. 158.
δικαιοσύνη C. 320, 19.
δίκη E. 9, 36, 39, 124, 192, 213, 217, 219, 221, 225, 239, 249, 250, 254, 262, 263, 264, 269, 272, 275, 278, 279, 712. S. 85. Th. 86, 434. CLXXXII. CCXVII. C. 320, 15.
Δίκη E. 220, 256, 902.
Δίκτη Th. 482.
Δίκτυς XXXIII.
δινέμεν E. 598.
δίνη Th. 791.
δινήεις Th. 337.
διόγνητος S. 340. CXXV, 3.
διόθεν S. 22. E. 765.
Διομήδης C. 325, 5. 10.
Διός E. 4, 36, 51, 79, 99, 105, 122, 256, 267, 626, 676, 769. S. 66, 110, 126, 150, 163, 197, 202, 320, 322, 371, 392, 413, 422, 424, 443, 448. Th. 13, 25, 29, 51, 52, 76, 81, 96, 104, 228, 316, 348, 386, 465, 513, 537, 613, 708, 730, 735, 815, 893, 920, 944, 952, 966, 1002, 1021. LXXVII, 1. CXXV. CLXXIII, 5. C. 316, 22. 318, 3. 320, 3. 322, 27. 34. *Δι* XXXVI, 1.
Διός E. 299, 479. S. 287, 338. Th. 266, 376, 697, 866, 969, 991, 1004, 1016. III, 1. Xb, 2. C. CLXIVb, 5. C. 321, 24.
Διός CCLV. C. 315, 2. 320, 7.
διοτρεφῆς S. 118. Th. 82, 992.
δῖς E. 401, 711.
διφάω E. 374.
δίφρος S. 61, 109, 195, 306, 321,

- 324, 338, 352, 370, 392, 456, 465.
διφῶσα E. 374.
δίχα E. 167.
διῶκα CLXXXV.
Διώνη Th. 17, 353.
Διώνυσος S. 400. Th. 941, 947. E. 614. XCIV, 1.
δημηθεΐς S. 48. Th. 453*, 1000, 1006. C. 317, 9.
δμῶς E. 430, 459, 470, 502, 573, 597, 603, 767. S. 39, 276. CCLXXIV, 6.
δνοφερός Th. 107, 736, 807, 826. CCXLVIII.
δοιοί S. 173, 211, 234. E. 432. C. 321, 21.
δοκεῖω S. 333, 425, 480. Th. 466, 772. *δεδοκήμενος* S. 214.
δόλιος Th. 160, 540, 547, 555, 560.
δολίχαυλος C. 318, 10.
δολιχός Th. 186.
δόλος E. 83. S. 30. Th. 175, 551, 562, 589, 889.
δολοφρονέων Th. 550.
δολῶω, δολωθεΐς, Th. 494. *δολῶσεν* XLIV, 7.
δόμονδε S. 38.
δόμος E. 96, 153, 520, 746. S. 1, 38, 45, 90. Th. 386, 751, 752, 753, 767. CLXXVIII, 2. C. 322, 24.
δονέομαι S. 317*, 327.
δοξάζω, δεδοξακότος C. 314, 24.
δόρπος C. 317, 2.
δοῦν C. 321, 25. v. *δοῦρα*.
δορυσσός S. 54.
δόσις Th. 93. E. 718.
δοτειρα θανάτιο E. 356.
δοτήρες θανάτιο S. 131.
δοῦπος Th. 70, 703. 705. LX.
δοῦρα E. 807. *δοῦρατα* E. 456.
δοῦρατι S. 462. *δοῦρι* S. 362. C. 321, 25.
δουρικλειτός CXXXI, 1.
δοχμωθεΐς S. 389.
δράκων S. 144, 166, 223, 233, 262. Th. 322, 825. CCI, 2.
δραμεῖν, ἔδραμον C. 323, 7.
δράω, v. δρῶν.
δρεπάνη S. 292.
δρέπανον Th. 162.
δρέπω, δρέψασαι Th. 31.
δρηῆς C. 314, 30.
δριά E. 503.
δριμύς S. 261, 411, 457.
δρομάσκει CCXXI, 2.
δρόσος XVI.
*δρύα** E. 530.
Δρύαλον S. 187.
Δρύας S. 179.
δρύπτομαι S. 243.
δρῆς Th. 35. E. 436, 486, 509, 612. S. 376, 421.
δρῶν S. 426.
δῆ E. 728.
δύναμαι E. 134, 215. C. 320, 19. *δύνηται* E. 350. *δύναιο* CLXIX, 4.
Δυναμένη Th. 248.
δύναμις Th. 420. S. 354. E. 336.
δύνω S. 151. E. 616. X, 2. *δῦσαι* S. 329, 447. *δύσειν* S. 67, 124. *δύσειο* S. 108. v. *δύω*. *δυσόμενος* E. 386. C. 321, 11.
δύο S. 112, 187. Th. 278. C. 316, 28.
δυσηλεγής E. 506. Th. 652.
δυσκέλαδος E. 196.
δυσνομίη Th. 230.
δυσπέμφελος Th. 440. E. 718, 722.
δυσόμενος E. 386. C. 321, 11.
δύσσημος E. 735.
δυσφρονέων Th. 102.
δυσφροσύνη S. 528.
δυσώνυμος Th. 171.
δύω E. 12, 772. S. 402. XXXVI, 2.
δυωδεκάμηρος E. 752.
δυωδεκαταῖος E. 751.
δυωδέκατος E. 774, 776, 789.
δῶ, v. δίδωμι.
δῶδεκα S. 162.
δωδέκατος XLV, 2.
Δωδώνη LXXX, 5. CXCII.
δῶκε v. δίδωμι.
δῶμα E. 8, 81, 110, 128. S. 14, 471. Th. 40, 43, 63, 75, 114, 285, 303, 410, 455, 777, 783, 804, 816, 963. XXXVI, 3. C. 316, 6.
δωρεά C. 315, 18. 325, 16.
δωρέω E. 82.
Δωρίς Th. 241, 250, 350.
δῶρον E. 82, 85, 86, 356, 614. S. 47, 133, 415. Th. 103, 399, 414. XLIV, 2. 6. LVIII, 2. LXXX, 10. CLXXX bis. CCXXX. C. 324, 15.
Δῶρος XXXII, 2.
δωροφάγος E. 39, 221, 264.

- δός E. 356.
 διατήρες *εἰών* Th. 46, 111, 633, 664.
 δώτης E. 355.
 Δώτιον LXXVI, 2.
 Δωτό Th. 248.
 Ἔ E. 268. S. 359. Th. 332, 567, 798.
 ἔαγε E. 534.
 ἔαρ E. 462, 477, 492, 569.
 ἔασιν E. 730. Th. 95, 738, 809.
 ἔαντη Th. 126. C. 320, 10, 11. 323, 17 cet.
 ἔαω Th. 772. E. 342. εἶσαε S. 424.
 ἔαων Th. 46, 111, 633, 664.
 ἔβδόματος E. 805. CCXXIV.
 ἔβδόμεν E. 770.
 ἔβη Th. 194.
 ἔβησατο S. 338.
 ἔβησατο Th. 423.
 ἔβούλευσε Th. 389.
 ἔβρόντησε Th. 839.
 ἔγγυάλιξεν Th. 485.
 ἔγγυθι E. 288, 343, 389, 700. C. 321, 16.
 ἔγγυς E. 249. S. 464, 473.
 ἔγειρω E. 20, 573. S. 176. Th. 666, 713.
 ἐγέλασε E. 59.
 ἔγεντο Th. 705.
 ἔγημε LXXVI, 2.
 ἔγκατα Th. 538.
 ἐγκαταλείπω E. 378.
 ἐγκειμαι Th. 143, 145.
 ἐγκόρσας E. 216.
 ἐγκαρμιάζομαι C. 325, 15.
 ἐγκώμιον E. 344.
 ἔγνω E. 218.
 ἐγρεκύνδομος Th. 925. *
 ἐγγείησι C. 322, 4.
 ἐγγέμαχοι* S. 25.
 ἔγγεω C. 316, 10.
 ἔγχος S. 135, 190, 199, 360, 365, 414, 417, 453, 456. Th. 186.
 ἐγγώριον* E. 344.
 ἔγω E. 10, 57, 106, 174, 208, 270, 286, 396, 398, 658. S. 89, 94. Th. 164, 170. CCXXVII, 1. C. 320, 8. ἐμεῖο S. 361, 449. v. με, μεν, μοι.
 ἔγωγε E. 682.
 ἔγών E. 654.
 ἔδανε E. 451.
 ἔδάμασε S. 408. Th. 332.
 ἔδάσαντο VII, 2, ἔδασσάμεθα E. 37. ἔδασσατο Th. 520.
 ἔδειμαν CLXXI, 1.
 ἔδέξαντο Th. 178, 479.
 ἔδησαν Th. 718.
 ἔδιδάξαν E. 662. Th. 22, 280.
 ἔδοι Th. 525.
 ἔδον Th. 30.
 ἔδος S. 203. Th. 117, 128. C. 314, 19.
 ἔδοσαν Th. 141.
 ἔδραμον C. 321, 7.
 ἔδρανον CXCH.
 ἔδρη Th. 386.
 ἔδριώνονται Th. 388.
 ἔδω Th. 525, 640. E. 303*. v. ἔδοι.
 ἔδωθή E. 593.
 ἔδωκα E. 92, 279, 355 bis. S. 125. Th. 914. ἔδωκε CCXXII, 1. C. 324, 15.
 ἔειπα E. 86, 206, 381. Th. 24. CLXXIV, 6.
 ἔειρομένω C. 319, 9.
 ἔείδομαι E. 381.
 ἔείδωρ S. 36.
 ἔείρω E. 269, 335, 480. Th. 751.
 ἔέρση S. 395. Th. 83.
 ἔζειε Th. 695, 847.
 ἔζεισε* Th. 695.
 ἔζομαι E. 593, 731.
 ἔζων E. 112.
 ἔην E. 11, 117. S. 142, 144, 288. Th. 58, 277. ἔησθα E. 314.
 ἔθαναν C. 325, 8. 21.
 ἔθελω E. 39, 106, 118, 209, 210, 268, 280, 357, 668, 712. S. 198. Th. 28, 164, 429, 430, 432, 439, 443, 604. C. 320, 14.
 ἔθεντο E. 512. S. 261, 411. Th. 805.
 ἔθεσαν E. 74, 656.
 ἔθηκα E. 289, 777. S. 123, 136. Th. 400, 578, 974. CLXXII, 4.
 ἔθλασε S. 140.
 εἴ κε CCXVII.
 εἴ μή CCXXXIX.
 εἶαρι* E. 462.
 εἰαρινός E. 75, 678. Th. 279.
 εἶσαε S. 424.
 εἶατο Th. 622.
 εἶβετο Th. 910.
 εἶδειν CXXXVII, 2.
 εἶδετο CLXIX, 5. εἶδεται C

- 316, 10. εἶδον Th. 589. v. ἰδέ, ἰδεῖν.
 εἶδος E. 63, 714. S. 5. Th. 153, 259, 619, 908. LVIII, 3. LXXXIII, 2.
 εἶδώς E. 155, 187, 521, 731, 827. Th. 264, 545, 550, 559, 561, 887. XXXV, 2. C. 315, 28.
 εἶην E. 271, 348, 485, 501, 559, 577, 606, 617, 689. Th. 128, 530.
 εἶθαρ Th. 688.
 εἶθε CLXXII, 1 bis.
 εἶκός E. 792, 820.
 εἶκελος S. 322, 451.
 εἶκω, εἶκε S. 353. εἶκώς. S. 206, ἔκτην S. 390.
 εἶκων C. 325, 17. 20.
 εἰλαπίνη CXXXII, 3. CLXX, 1. Ελλατίδης CXXV, 3.
 εἶλε E. 155. S. 139. Th. 225.
 εἶλετο CLXIV b, 6.
 Ελλείθνια Th. 922.
 εἰλιγμένος Th. 791. CCI, 2.
 εἰλίπους E. 795. Th. 290, 983. LXXX, 2.
 εἶλον E. 155. S. 139, 457. Th. 225. εἰλόμην S. 135, 149. Th. 853.
 εἶλοντο C. 316, 30. v. ἔλειν.
 εἰλυφάξω S. 275.
 εἰλυφώνωντες Th. 692.
 εἶμα S. 159. E. 556.
 εἶμαρτο Th. 894.
 εἶμέν S. 351.
 εἶμί, (sum) v. εἶην, εἶην, εἶμέν, εἶναι, εἶς, εἶσι, ἔμην, ἔμμεναι, ἔσαν, ἔσεσθαι, ἔσκε, ἔσσει, ἔσται, ἔστην, ἔστω, ἔών, ἦεν, ἦν, ἦσαν, ἦσθα, ἦστην.
 εἶμι (eo), v. εἶσι, ἦσαν, ἦσιν, ἔναι, ἰθι, ἴομεν, ἴσαν, ἴπον.
 εἶν E. 364, 407. Th. 290, 304, 983. C. 324, 25.
 εἶνα E. 365, 516, 541, 706, 722. Th. 401. LXXX, 6.
 εἶνάς E. 810, 811.
 εἶνεκα Th. 516. XLII, 4.
 εἶο Th. 392.
 εἶος S. 378.
 εἶπατε Th. 108, 115.
 εἶπερ C. 320, 2.
 εἶπον E. 295, 453, 710, 721. S. 116, 122, 338. Th. 163, 392. CLXIX, 2. C. 313, 4. 315, 29. 316, 2. 320, 17. 322, 13. 326, 6. v. εἶπατε. εἶπα.
 εἰργάζοντο E. 151. εἰργον* E. 494.
 εἰρέα Th. 804.
 εἰρεῦσαι Th. 38.
 εἰρημένος E. 370. C. 314, 14.
 εἰρήνη E. 228. C. 322, 14.
 Εἰρήνη Th. 902.
 εἰρομαι C. 314, 18. 326, 8.
 εἰροπόκος E. 234. Th. 446.
 εἰρώω, εἰρούμεναι E. 818. εἰρωτο S. 138.
 εἶρω, v. εἰρεῦσαι, εἰρημένος. εἶς E. 208.
 εἶς CLXIX, 4. v. μία.
 εἰσαναβαίνω Th. 57, 508. LXXI, 2.
 εἰσαναβάσα Th. 939.
 εἰσανιών Th. 761.
 εἶσατο Th. 700. C. 313, 5.
 εἰσαφικάνω S. 45. εἰσαφίκηαι CLXXVIII, 2.
 εἶσε Th. 174.
 εἰσεπέρησα E. 655.
 εἶσι E. 12, 36, 122, 252, 560, 587, 769, 822. S. 113. Th. 363, 364, 942. CLXIX, 3.
 εἶσι Th. 972. CCI, 2.
 εἶσκειν E. 62.
 εἶσόμεν E. 562, 630.
 εἰσοράσθαι C. 324, 25.
 εἰστήμει S. 264, 269.
 εἶσω S. 151.
 εἶτα C. 323, 30.
 εἶχον S. 132, 214, 223, 271, 285, 310*, 311. E. 89.
 ἐκάνντο S. 4.
 ἐκάλεσσε Th. 391.
 ἐκαρτόναντο Th. 676.
 ἐκός S. 217. VII, 2.
 ἔκαστος E. 393. S. 283, 299. Th. 73, 151, 370, 393, 459, 672. CLXXVIII, 1. C. 315, 26. 316, 26. 319, 12.
 Ἐκάτη Th. 411, 418.
 ἐκατηβέλτης S. 100.
 ἐκατηβόλος S. 58.
 ἐκατομβή S. 479.
 ἐκατόν E. 180, 456. Th. 150, 671, 825.
 ἔκατος C. 325, 30.
 ἐγγελανῖα E. 256. Th. 76.
 ἐγγενόμεσθα Th. 648. v. ἐξεγγέ-
 νοντο.
 ἐκγίγνομαι CXXXIX, 1. CXXXVI, 1.
 ἐκγονε C. 320, 7.
 ἐκεῖ C. 315, 14. 323, 30.
 ἐκεῖθεν C. 324, 19. 28. 326, 13.

- ἐκείνος S. 72. Th. 648. C. 323,
 7. 326, 6.
 ἐκέλευτο S. 341.
 ἐκηβόλος Th. 94.
 ἐκητι E. 4.
 ἐκδησόμεθα C. 314, 15.
 ἐκδορε * Th. 281.
 ἐκθρέψασθαι E. 781.
 ἐκιοι E. 345. S. 277, 284.
 ἐκκορυφώ E. 106.
 ἐκλίνθη Th. 711.
 ἐκπαγλος E. 154.
 ἐκπέτομαι, ἐξέπτει E. 98.
 ἐκπιον C. 318, 15.
 ἐκτανε XLIX, 3.
 ἐκτελέω S. 22, 38. E. 565. Th.
 1002. v. ἐξετέλεσσα.
 ἐκτελής E. 466.
 ἐκτίθημι, v. ἐκδησόμεθα.
 ἐκτολιπέω S. 44.
 ἐκτολμάω * S. 44.
 ἔκτορα C. 321, 24.
 ἐκτος E. 613, 782, 785.
 ἐκτός E. 729.
 ἐκτοσθεν E. 115. S. 246, 773,
 813. Th. 752.
 ἐκτρέφω E. 781.
 ἐκτυπον S. 61, 383.
 ἐκφαίνω, ἐξεφαίνθη Th. 200.
 ἐκφυγε Th. 182.
 ἐκών E. 282. Th. 232. C. 320, 7.
 ἐλαιον E. 522.
 ἐλάτη S. 188, 190. E. 509.
 ἐλαύνω E. 443. v. ἐλήλαται, ἐλάω.
 ἐλαφος S. 402, 407. CLXIII, 2. 3.
 ἐλαφρότερος E. 417.
 ἐλαχεν Th. 422, 424.
 ἐλάχιστος C. 320, 17. 321, 5.
 ἐλάω, ἐλασα S. 372, 414. E. 475.
 ἐλάσασα Th. 522. v. ἤλασε,
 ἤληλαντο.
 ἐλεγχος Th. 26.
 ἐλέειν S. 337. ἔλεν Th. 167. ἔλεν
 Th. 549. ἐλέσθαι E. 287, 366.
 ἐληται E. 321, 359, 605. ἐλών
 Th. 487.
 ἔλεκτο S. 46.
 Ἐλήνη E. 165. CLXIV b, 7. C.
 325, 26.
 ἐλεόν E. 205.
 Ἐλευθήρ Th. 54.
 ἐλεφαίρετο Th. 330.
 ἐλέφας S. 141.
 ἐλήλαται Th. 726.
 ἐλθεῖν E. 339. 543, 609, 630,
 664. C. 315, 9. 322, 31. ἔλθη-
 σι LXXX, 10. ἐλθέμεν S. 432.
 Ἐλίκη S. 381, 475.
 ἐλικοβλέφαρος Th. 16.
 Ἐλικών Th. 7, 23. E. 639. C.
 313, 5.
 Ἐλικωνιάδες E. 658. Th. 1.
 Ἐλικωνίδες C. 322, 18.
 ἐλικώπις Th. 298, 307, 998.
 ἐλιξ E. 452, 795. S. 295.
 ἐληηδόν S. 302.
 ἔλω S. 158. E. 220, 469. ἐλέ-
 μεν E. 631, 672.
 ἔλαβεν Th. 179.
 Ἐλλάνικος C. 313, 20.
 Ἐλλάς E. 653. C. 325, 21,
 ἔλληδανός S. 291.*
 Ἐλλην XXXII, 1. Ἐλληνες C.
 316, 12. 321, 6. 322, 10.
 Ἐλλοπίη LXXX, 1.
 ἔλλοψ S. 212.
 ἐλπός E. 498, 500.
 Ἐλπός E. 96.
 ἔλω, ἐλόμενος S. 66. v. ἔολπα.
 ἔλωμα E. 430, 436.
 ἐμμένεος S. 429.
 ἐμαρνάσθην S. 238.
 ἐμβαίνω, ἐμβεβαώς S. 195. Th. 12.
 ἐμβάλλω, ἐμβαλε S. 414, 453.
 CCVI, 2.
 ἐμβασιλεύω Th. 71. E. 111, 167.
 ἐμβεβαώς S. 195. Th. 12.
 ἐμεινε E. 97*.
 ἐμείο S. 361, 449.
 ἐμειλε E. 146.
 ἐμεν Th. 500.
 ἐμίγη C. 317, 7.
 ἐμίσγετο Th. 56.
 ἐμπατίως S. 442.
 ἐμμεμαώς S. 439.
 ἐμμεναι E. 272. Th. 400, 610.
 LXXVII, 2. CCV.
 ἐμμενείως S. 429*. Th. 712.
 ἐμμορε E. 347 bis. Th. 414, 426.
 ἐμός E. 55, 271, 633, 683. S.
 362. C. 322, 24.
 ἔμπαλιν S. 145.
 ἐμπεδον IV, 4.
 ἐμπελαδόν E. 734.
 ἐμπελάζω, ἐμπελάσαντες S. 109.
 ἐμπεσε S. 420.
 ἐμπης E. 142, 179. S. 259.
 ἐμπύμπλησι CLXXIII, 2.
 ἐμπύπτω E. 511. ἐμπεσε S. 420.
 ἐμπλην S. 372.

- ἔμπνεα, ἔμπνεύσας E. 508. ἐνέ-
 πνευσαν Th. 31.
 ἔμποιέομαι, ἐνεποιήσαντο Th. 7.
 ἔμποριή E. 646.
 ἔμπορος C. 314, 2.
 ἐναίρω, ἐνήρατο Th. 316.
 ἐναλίγιος E. 28. S. 88. Th. 142.
 ἐναντίος S. 184. Th. 646, 650.
 ἐναποψύχω E. 759.
 ἐναρα S. 367.
 ἐναργής CLXXI, 2.
 ἐναρίζω S. 194.
 ἐναρμόζων C. 320, 4.
 ἐναρφόρος S. 192. (al. ἐναρσφ.)
 ἐνάτη E. 772.
 ἐναυλος Th. 129.
 ἐνδεκα XLV, 2.
 ἐνδέκατος E. 774, 776.
 ἐνδημος E. 225.
 ἐνδιατρίψας C. 325, 29.
 ἐνδοθεν E. 523*, 601*, 733*.
 ἐνδοδι Th. 964. E. 523, 601, 733.
 XCIII, 4.
 ἐνδον E. 31, 97, 452, 476.
 ἐνδοξότατος C. 325, 16.
 ἐνδρον E. 469.
 ἐνδυκίως S. 427.
 ἐνέθηκε Th. 174, 583.
 ἐνεικα Th. 784. E. 563.
 ἐνειμαν E. 224.
 ἐνεκα E. 164, 166. S. 82. Th.
 983. LXXXII, 2.
 ἐνέκειτο Th. 143, 145.
 ἐνέπνευσαν Th. 31.
 ἐνεποιήσαντο Th. 7.
 ἐνέπω E. 194, 262. v. ἐνισπεῖν.
 ἐννέπετε.
 ἐνερθε Th. 720.
 ἐνεροι Th. 850.
 ἐνη E. 770.
 ἐνηγής Th. 651.
 ἐνήρατο Th. 316.
 ἐνθα E. 167, 495, 654, 656, 659.
 S. 14, 34, 334, 335, 366, 413,
 440. Th. 63, 301, 303, 330,
 432, 436, 481, 586, 621, 729,
 734, 736, 742 bis, 767, 775,
 807, 811. VI. CCXI. ἐνθα καὶ
 ἐνθα IV, 2.
 ἐνθάδε Th. 736*, 775, 811. E.
 654. LXXX, 5. C. 325, 28.
 326, 19.
 ἐνθεν S. 281. Th. 9, 193. LXXX,
 8. C. 324, 1.
 ἐνθεος C. 322, 22.
 ἐνθροῖσθαι E. 781.
 ἐνι E. 685. Th. 189, 199, 297,
 618, 971, 978.
 ἐνί E. 107, 131, 369, 531, 622,
 639, 643, 689, 742*. S. 261,
 276, 434. Th. 191, 239, 549,
 581, 611, 645, 713, 990.
 LXXXIII, 3. CXI, 2. CLXXIV, 6.
 ἐνιαύσιος E. 489.
 ἐνιαυτός E. 44, 386, 561. S. 87.
 Th. 50, 184, 493, 636, 740, 795,
 799. C. 321, 13. 325, 21.
 ἐνικατθεο E. 27, 627.
 ἐνιοι C. 314, 2. 6. 9. 25.
 ἐνίοτε C. 316, 28.
 ἐνισπεῖν Th. 369.
 ἐννάετες Th. 801*.
 ἐνναέτηρος E. 436.
 ἐννεία Th. 56, 60, 76, 722, 724,
 790, 803, 917. CXLIII, 1. 4.
 ἐννέπετε E. 2.
 ἐννεσίη Th. 494.
 ἐννηφιν E. 410.
 Ἐννοσίγιος Th. 15, 441, 456,
 818, 930. LXXIX, 2.
 ἐννύχιος S. 32. Th. 10.
 ἐνοπή Th. 708.
 ἐνοσις Th. 681, 706, 849.
 ἐνοσίγθων E. 667. XLIV, 2.
 ἐντίθημι, ἐνέθημε Th. 174, 583.
 ἐντός E. 269. S. 312. Th. 37,
 51, 159, 408, 751, 753.
 ἐντοσθε E. 520, 542. Th. 598, 741.
 ἐντοσθεν S. 130, 246*. LIX.
 ἐντρέφω E. 781.
 ἐντύνασθαι E. 632.
 Ἐνυάλιος S. 371.
 Ἐνυδρος XCVII.
 Ἐνωθ Th. 273.
 Ἐξ CXXXVI, 1.
 ἐξάγω, ἐξάγαγε Th. 586.
 Ἐξάδιος S. 180.
 ἐξαίρει v. ἐξείλειτο.
 ἐξαλαπάξει E. 189.
 ἐξαλείασθαι E. 105, 758, 802.
 ἐξαμάω Th. 497.
 ἐξάμετρον C. 314, 16.
 ἐξαπατάω E. 48, 323. Th. 565,
 889.
 ἐξαπάτη Th. 205.
 ἐξαπατίσκων Th. 537*.
 ἐξαπαφίσκων Th. 537.
 ἐξάρχω S. 205.
 ἐξάυτις Th. 654, 659, 915.
 ἐξεγένοντο Th. 106, 124, 147,

- 154, 263, 362, 421, 630, 648*, 668, 916.
ἔξειγής Th. 738, 809. C. 316, 7.
ἔξελετο E. 104. *ἔξέλετο* S. 89.
ἔξελάαν Th. 491. *ἔξελάουσι* E. 224. *ἔξέλασε* Th. 820. *ἔξελάσσωσι* E. 224.
ἔξελθεῖν Th. 772. *ἔξελθοῦσα* E. 218.
ἔξέμεν Th. 394.
ἔξεναρεῖν S. 329. *ἔξενάρριξε* Th. 289.
ἔξέπτη E. 98.
ἔξερεεῖν LXXX, 9.
ἔξερέω S. 330*.
ἔξεριπών S. 174. Th. 704.
ἔξερούσας E. 626.
ἔξετέλεσσα Th. 403, 881. E. 83.
ἔξεφράνθη Th. 200.
ἔξήκοντα E. 564.
ἔξήμεσε Th. 497.
ἔξήμεσε Th. 497*.
ἔξῆς C. 316, 28.
ἔξίκετο S. 471.
ἔξιτός Th. 732.
ἔξονομάζω III, 3.
ἔξόπιθεν S. 130.
ἔξοπίσω E. 88. Th. 182, 500.
ἔξοχα E. 771. C. 325, 25.
ἔξω E. 272. *ἔξέμεν* Th. 394.
ἔοικώς E. 235. Th. 295, 584, 834. S. 215, 228, 314. CCXXXVII.
ἔολπα E. 273, 475.
ἔόντα v. *ἔών*.
ἔορτής C. 323, 5.
ἔός E. 58, 328, 360. S. 9, 45, 87, 93, 385, 454. Th. 464, 467, 472, 489, 496, 687, 818, 819, 853, 890, 899. CLXXXI. ἢ *pro ὄσῃ* E. 381. v. *ὄνδε*.
ἔον Th. 401.
ἔπάγω Th. 176. v. *ἐπήγαγον*.
ἔπαινώ, *ἔπαινέσειε* E. 12*.
ἐπήνησαν Th. 664. v. *ἐπήνησαν*.
ἔπαινή Th. 768, 774.
ἔπακινός E. 29.
ἔπακινός E. 275, 448.
ἔπαλία E. 493*.
ἔπάλλμενος Th. 855.
ἔπαρμενα E. 627.
ἔπάσαντο Th. 642.
ἔπασσύτερος Th. 716.
ἔπαυρέω E. 240, 419.
ἔπέγραψαν C. 323, 22.
ἔπεθηκε Th. 577, 732. E. 334.
ἔπέι E. 83, 104, 121, 140, 157, 271, 278, 365, 433, 589, 728, 749, 802. S. 110, 218, 336. Th. 171, 420, 428, 820, 853, 857, 881. XCIII, 2. C. 316, 31. 318, 13.
ἐπειγόμεναι, *ἐπείγετο* S. 21.
ἐπειδή Th. 585. E. 121.
ἔπειμι, *ἐπῆν* E. 114. *ἐπήσαν* S. 266*. *ἔπει* S. 320, 14.
ἔπειμι, *ἐπιόντα* E. 675. S. 333, 425, 458.
Ἐπειοί CXXVI, 2.
ἔπειτα E. 137, 174, 175, 294, 607, 616. S. 332, 347, 424, 465, 469, 492. Th. 116, 132, 193, 210, 405, 469, 492, 536, 562, 889, 897. XLIV, 7. CLXIV b. C. 316, 30.
ἐπελία v. *ἐπήλασε*.
ἐπελθόμεν CLXIX, 4*.
ἐπεμβαίνω, *ἐπεμβεβαώς* S. 324.
ἐπεμβάλλω, *ἐπέμβαλε* E. 98.
ἐπεμνήσαντο Th. 503.
ἐπενθήμεν CLXIX, 4.
ἐπέπλων E. 650.
ἐπερρώσαντο Th. 8.
ἐπερχεσθαι v. *ἐπελθόμεν*.
ἐπερώτησις C. 316, 16. 28.
ἐπέσχετο Th. 177.
ἐπέφαντο S. 166.
ἔπεφνε S. 57.
ἐπέφραδε Th. 74, 162.
ἐπέφρασδε Th. 74*.
ἐπεφράσσατο Th. 160.
ἐπέφνον E. 149. S. 76. Th. 152, 673.
ἐπέχω Th. 711. *ἐπέσχετο* Th. 177.
ἐπήγαγον E. 242.
ἐπηετανός E. 31, 517, 607.
ἐπήλασε E. 242*.
ἐπῆν E. 114.
ἐπήν E. 291, 600, 614, 728*. Th. 799. CLXX, 2.
ἐπήνησαν Th. 664.
ἐπηνώσθη S. 311.
ἐπήρατος E. 63. Th. 67. XCIII, 4.
ἐπηρηφής Th. 598.
ἐπήσαν S. 266*.
ἐπί E. 11, 20, 90, 102, 111, 133, 136, 149, 157, 162, 194, 236, 252, 290, 326, 331, 337, 342, 361, 371, 427, 434, 444, 468, 498, 527, 534, 544, 548, 549, 559, 581, 592, 614, 694, 754, bis, 758, 797, 815. S. 39, 76,

- 137, 147, 162, 200, 231, 233,
236, 242, 306, 309, 321, 370,
403, 406, 458, 462. Th. 83,
95, 146, 152, 153, 531, 540,
555, 556, 557, 564, 604, 673,
789, 798, 802, 972, 998.
CLXXIV, 4. CCXXI, 1. 2.
ἐπιβαίνω, ἐπέβησα E. 580, 659.
ἐπεβήσεται S. 338*. ἐπιβήμε-
ναι S. 40. ἐπιβῆναι S. 16.
ἐπιβάς S. 268. E. 679.
Ἐπίγονοι C. 324, 2.
ἐπίγραμμα C. 324, 6. 326, 15. 18.
ἐπιγράφω C. 325, 22. ἐπιγρά-
φας C. 322, 17. 324, 16. v.
ἐπέγραψαν.
Ἐπίδανρος C. 325, 5.
ἐπίδειξις E. 810*, 821*.
ἐπιδέχομαι E. 268. Th. 760.
ἐπιδευής Th. 605.
ἐπιδίδωμι, ἐπιδώσω E. 396.
ἐπιείκειος S. 182. Th. 968, 987,
1019. C. 316, 2.
ἐπιεικής LXXXII, 5.
ἐπιθεῖς E. 697.
ἐπιθήκη E. 380.
ἐπιθοντο E. 69. Th. 474.
ἐπιθρόνω S. 438.
ἐπικαμπύλος E. 427.
Ἐπικάστη C. 314, 20.
ἐπίκειμαι Th. 143*.
ἐπικίδνεται C. 322, 26.
ἐπικλιέω XLVI, 3.
ἐπίκλησις Th. 207.
ἐπίκλιπος E. 67, 78.
ἐπίκλιρος Th. 815.
ἐπικρατέοντα S. 308*.
ἐπικρατέως E. 206. S. 321, 419, 461.
ἐπικροτέοντα S. 308.
ἐπικυρώω, ἐπικυρώνοντες S. 234.
ἐπιλήθσομαι Th. 102. ἐπιλάθσο
E. 275. ἐπελήθσο Th. 560.
ἐπιμαίρομαι CLXXIV, 4.
ἐπιμάστιγος S. 20.
ἐπιμειδήσας Th. 547.
ἐπιμετρέω, ἐπιμετρέσω E. 397.
Ἐπιμηθέως E. 84, 85. Th. 511.
ἐπιμισσομαι Th. 802, 803.
ἐπιμωμητός E. 13.
ἐπιόντα E. 675. S. 333, 425, 458.
ἐπίορκος E. 282, 804. Th. 232, 793.
ἐπιπάγχυ E. 264*.
ἐπιπειθόμενος S. 369.
ἐπιπλόμενος Th. 493. S. 87.
ἐπιπλον S. 291*.
ἐπιπλώω, ἐπέπλων E. 650.
ἐπιπνέω, ἐπιπνέουσαι Th. 872.
ἐπίρροδος E. 560.
ἐπιρρώννυμι, ἐπερρώσαντο Th. 8.
ἐπίσημος C. 315, 16. 21.
ἐπίσκοπος IV, 1.
ἐπισμυγερός S. 264.
ἐπίσταμαι, ἐπιστάμενος E. 107.
ἐπισταμένως Th. 87.
ἐπιστεναγίζω Th. 843*.
ἐπιστένω Th. 679.
ἐπιστολάδην S. 287.
ἐπιστρέφομαι Th. 753.
ἐπίσχε S. 446. ἐπίσχεσις S. 350*.
ἐπίσχετον ib.
ἐπίταφιον C. 315, 15.
ἐπιτελέω C. 315, 16. 325, 20.
ἐπιτέλλω Th. 995. ἐπιτέλλομαι
S. 94. E. 383, 567. C. 321, 10.
ἐπιτέρομαι Th. 158.
ἐπιτίθημι v. ἐπέθηκε, ἐπιθείς.
ἐπιτρον S. 291.
Ἐπιφράδης C. 315, 1.
ἐπιφροσύνη Th. 659. C. 324, 18.
ἐπιφρων Th. 122, 661, 896.
ἐπιγύετο E. 583*.
ἐπιγδόνιος E. 123, 141*, 822.
Th. 231, 372, 416, 755. LVIII,
1. LXXX, 8. CLXXVII, 1. C.
315, 31.
ἐπιγώριος C. 323, 6.
ἐπιγυάω S. 217.
ἐπιών v. ἐπειμι, ἐπιόντα.
ἐπλετο Th. 193*, 425, 836. XCIV, 2.
ἐπλην S. 372*.
ἐπλητο Th. 193.
ἐπομαι E. 406, 441. S. 277. Th.
268. C. 321, 1. 3. 325, 13.
ἐπόμνυμι, ἐπομόση Th. 793.
ἐποπτεύω E. 767.
ἐπόρνυμι, ἐπόρως S. 69.
ἐπορούω S. 442, 452.
ἐπος E. 186, 332, 456, 710. S.
117, 326, 330. Th. 84, 90. C.
319, 3. ἐπη C. 314, 24. 316,
11. 12. 322, 12. 323, 29. 324,
2. 5. 20. 325, 2.
ἐποτρύνω E. 597.
ἐπρεσε Th. 856.
ἐπτά S. 272. CLXXII, 5. C. 323,
29. 324, 2.
ἐπταπόδης E. 424.
ἐπτάπορος Th. 341.
ἐπτάπυλος S. 49. E. 162.
ἐπτατο S. 222*.

- ἐπτοίηται E. 447.
 ἐπάνωμος Th. 144, 282. III, 3.
 ἐπώρσε S. 69.
 ἔραξε E. 421, 473. S. 174, 268.
 ἐρατεινός Th. 136, 642, 909.
 LXXVII, 3*.
 ἐρατός Th. 65, 70, 259, 353,
 355, 879, 970, 1009, 1017.
 LXXVII, 3.
 Ἐρατοσθένης C. 323, 13.
 Ἐρατώ Th. 78, 287.
 ἐράω, ἐράσαστο Th. 915.
 ἐργάζομαι E. 151, 299, 309, 312,
 314, 382, 438, 622, 827. ἐρ-
 γάζεν E. 299, 397. ἐργάσ-
 σαι E. 43.
 ἔργμα Th. 823. E. 801.
 ἔργον E. 20, 21, 28, 46, 64, 119,
 124, 146, 231, 238, 254, 306,
 308, 311, 316, 334, 382 bis,
 393, 398, 409, 412, 422, 440,
 444, 454, 494, 521, 554, 578,
 579, 641, 767, 773, 779. S.
 22, 34, 38, 165, 244, 297, 313.
 Th. 89, 146, 158, 166, 171,
 172, 210, 264, 595, 601, 603,
 677, 710, 836, 879, 903, 954.
 V. 2. CXXV, 1. CLXXIX.
 ἔρδω E. 35, 136, 336, 362, 382,
 760. Th. 417. v. ἔρξας.
 ἔρδω Th. 417*. CLXXVIII, 3.
 ἔρδοις E. 362*.
 ἔρεβεννός E. 17. Th. 213, 744.
 Ἐρεβος Th. 123, 125, 515. Ἐρέ-
 βενσων Th. 669*. Ἐρέβεσ-
 σιν ib.
 ἐρεῖδα, ἐρειδε C. 322, 1. v. ἐρή-
 ρισται, ἤρειάτο.
 ἐρείκω, ἤρεικον S. 287.
 ἐρείπομαι Th. 704. ἔριπε S.
 423. ἤριπε S. 421. Th. 958.
 v. ἤρειψαν.
 ἐρεμνός S. 444. Th. 334, 744, 758.
 ἐρεξε CXXVII.
 ἐρένυμενον E. 476*.
 ἐρέω E. 202, 286, 661. S. 330.
 ἐρηρίσται CCXIX, 2.
 ἐριβούρης Th. 832.
 ἐρίγδονπος Th. 41.
 ἐριζήλης Th. 30.
 ἐρίζω S. 5. Th. 534. ἤρισεν Th.
 928. C. 316, 23. v. ἐρίσαντε.
 ἔριδος E. 602, 603.
 ἐρικτυπος Th. 441, 456, 930.
 ἐρικυδής Th. 988.
 ἐρίμκος E. 790.
 ἐρινεός CLXIX, 1.
 Ἐρινός Th. 185, 472. E. 803.
 ἔριπε S. 423.
 ἔρις S. 148. Th. 637, 705, 710.
 Ἐρις E. 15, 24, 28, 804. Th. 225,
 226. S. 148*, 156. Ἐριδες
 E. 11.
 ἐρίσαντε E. 439.
 ἐρισθενής Th. 4. E. 416.
 ἐρισμάραγος Th. 815.
 ἔριφος E. 543, 592, 786.
 ἔρκος Th. 726.
 Ἐρκάων XLVI, 1.
 Ἐρκείας E. 68.
 Ἐρκής Th. 444, 938.
 Ἐρκιόνη CXXXI, 1. C. 325, 4.
 Ἐρκος Th. 343.
 ἔρξας E. 710. ἔρξει E. 327. ἔρ-
 ξης E. 708.
 ἐρόεις Th. 245, 251, 357, Xb, 1.
 ἔρος Th. 120, 201, 910.
 ἔρρεον XLII, 3.
 ἔρρηξε S. 140, 415.
 ἔρριγοντι S. 228.
 ἔρριψε Th. 181.
 ἔρρώοντο S. 230.
 Ἐρωθείη Th. 290, 983.
 ἔρύκω Th. 616. E. 28.
 ἔρυμα E. 536.
 ἔρυμνός CCI, 2.
 ἐρυσάραμας S. 369.
 ἔρύω, ἐρύσαι E. 624. ἐρυσάμα-
 νος S. 457. ἐρύσαντο CCXXIV.
 ἔρυτο S. 415. Th. 304.
 ἔρχετο S. 200*.
 ἔρχομαι Th. 91, 272, 751, 796.
 S. 439. E. 419, 515. C. 322,
 8. 326, 6. v. ἐλθεῖν, ἤλθον.
 ἔρωος CXIII.
 ἔσαν Th. 829. XCIII, 4. CLXXXVII,
 1.
 ἐράντα S. 432.
 ἔσεσθαι Th. 210.
 ἔσθης Th. 574.
 ἐσθία Th. 524, 773. E. 147. C.
 319, 4. ἐσθίμεν v. ἔσθω.
 ἐσθιός E. 116, 120, 214, 286,
 295, 306, 347, 366, 474, 634,
 640, 716, 774, 788, 794, 812.
 S. 14, 107. Th. 225, 435, 439,
 444, 609, 972. XLV, 1. CXXX.
 CLXXI, 2. C. 313, 6. 320, 17.
 ἔσθω E. 278, 306, 749. ἐσθίμεν
 E. 278*.

- ἐγκατατίθημι, ἐγκατίθετο** Th. 487, 890, 899.
ἔσκε E. 151. CXII, 3.
ἐσκέδασε E. 95.
ἐσκίασαν Th. 716.
ἐσκομίζω, ἐσκομίσαι E. 606.
ἐσπαράγησεν Th. 679.
Ἐσπερίδες Th. 215, 275, 518.
ἔσπερος E. 552.
ἔσπον Th. 114, 201, 418.
ἐσσόμενος E. 125, 223, 255. *ἔσασθαι* E. 536.
ἔσσειαι E. 310. *ἔσσειται* E. 503.
ἔσσειται E. 184, 190, 201, 645.
ἔσόμενος Th. 32, 38. E. 56. C. 316, 18.
ἔσσυμένως S. 340, 411, 435. Th. 181. C. 318, 11.
ἔσσυτο S. 458.
ἔσται E. 34, 193, 403, 478, 793. C. 322, 26.
ἔσταλατο S. 288.
ἔστασιν Th. 769.
ἔσταώς S. 61. *ἔστηώς* Th. 519, 747.
ἔστ' ἂν C. 324, 10.
ἔστειγε Th. 690. CLXXIV, 6.
ἔστεφάνωται Th. 382. *ἔστεφάνωτο* S. 204.
ἔστηκεν Th. 745.
ἔστην S. 191, 196, 361, 434.
ἔστηρικται Th. 779. *ἔστηρικτο* S. 218.
ἔστησεν C. 325, 27.
ἔστηώς Th. 519, 747.
ἔστίη E. 734.
Ἐστίη Th. 454*.
ἔστω E. 306, 370.
ἔσφαράγιζον Th. 706.
*ἔσφαράγιζον** Th. 706.
ἔσθαρα C. 319, 12. 16.
ἔσχατα Th. 731.
ἔσχατιή Th. 275, 622. LXXX, 5.
ἔσχετο Th. 608*.
ἔσχον E. 126. S. 457*. Th. 113, 608.
ἔσω Th. 750.
ἔταιρος E. 183 bis, 707.
ἔτανύσθη Th. 177.
ἔταρος E. 716.
ἔταφην C. 326, 17.
ἔτειρεν CXIII.
ἔτεκε Th. 60, 211, 287, 295.
ἔτέκνωσε XCV, 2.
ἔτελέσθη Th. 59.
ἔτέλεσσε E. 59*.
ἔτεροζήλωσ Th. 544.
ἔτερος E. 17, 27, 106, 189 bis, 378, 434 bis. Th. 367, 602, 752, 762. CLXXIV, 6. *ἔτέρηφι* E. 216.
ἔτέρωθεν S. 184, 281. Th. 676.
ἔτέτυκτο S. 208.
ἔτευξε CX, 3.
ἔτήκετο Th. 862.
ἔτήνημος E. 80. CLXIX, 5.
ἔτι E. 157, 382, 463, 602. S. 50*, 176, 241. Th. 428, 531, 666, 687. CVI. CLXXII, 5.
ἔτι καὶ νῦν C. 316, 13.
ἔτικτον Th. 45, 212, 310, 319, 922, 934, 943, 1008, 1014. v. *τίκτω*.
ἔτιςα S. 10. CLXXII, 3.
ἔτιλη S. 73, 432.
ἔτοιμος CLXXXV.
ἔτος E. 130, 173, 698. Th. 803.
ἔτραπον Th. 58. S. 456. *ἔτραπρον* S. 301.
ἔτυμος Th. 27.
ἔτύχησε XLV, 3.
ἔτυχθη S. 366.
ἔτωσιοεργός E. 411.
ἔτώσιος E. 402, 441. Th. 182.
εὐ E. 23, 107, 295, 349 bis, 491, 522, 600, 672, 706, 765, 806. S. 355. Th. 73. CLXXVIII, 1.
εὐ Th. 885.
Εὐαγόρη Th. 257.
εὐαγής E. 599.
Εὐάργη Th. 259.
Εὐβολή E. 651. *Εὐβοια* III, 3. C. 315, 16. 323, 4.
Εὐγαίων C. 314, 1.
Εὐγνηθῶ C. 314, 5.
εὐδαιμονίη C. 321, 4.
εὐδαίμων E. 826.
εὐδμητος S. 242. LXXVII, 4.
Εὐδώρη Th. 244, 360. XIII, 3.
εὐ E. 705.
εὐειδής Th. 250, 354. LXXXIII, 4. CCLV.
εὐεργεσίη Th. 503.
εὐεργής E. 629.
εὐεργής E. 732.
εὐζωνος S. 31. CXXXVIII, 1.
εὐήμερος C. 316, 16.
Εὐηνος Th. 345.
εὐθητίζω, εὐθητίσας Th. 541.
εὐθημοσύνη E. 471.
εὐκηλήτειρα E. 464.
εὐκηλος E. 671.

- εὐκόσμως E. 628.
 εὐκραής* E. 594.
 Εὐκράτη* Th. 243.
 εὐκρινής E. 671.
 εὐκτίμενος S. 81.
 εὐλείμων LXXX, 1.
 εὐμμελίη S. 368. CXXXIII.
 εὐνάξω E. 339.
 Εὐνάκη Th. 247.
 εὐνή S. 36, 40. Th. 404. E. 329, LXXXII, 2.
 εὐνηθεῖς Th. 133, 380, 634, 967, 1018. S. 6.
 Εὐνομίη Th. 902.
 εὐῖξ E. 738.
 εὐῖξος S. 352.
 εὐορκος S. 207. E. 190, 285.
 εὐοχέων* E. 477.
 εὐοχθέων E. 477.
 εὐπεπλος* Th. 273. εὐπεπλον ib.
 εὐπλεκής S. 306. εὐπλεκής S. 370.
 εὐπλόκαμος E. 300*. CLXIII, 5.
 εὐπολήτος S. 64.
 Εὐπόπη Th. 261.
 εὐπυργος S. 270.
 εὐρίσκομαι C. 319, 15. εὔρον S. 58. εὔρης E. 351, 427. εὐρά-μενος LXXVII, 3.
 εὐρρείτης Th. 343.
 Εὐρούλη Th. 276.
 Εὐρουβίη Th. 239, 375, 931.
 Εὐρουγή CVI.
 Εὐρουκλῆς C. 323, 16.
 εὐρουμέταπος S. 382. Th. 291.
 Εὐρουνόμη Th. 358, 907.
 εὐρουόδεια E. 197. S. 464. Th. 119, 498, 620, 717, 787.
 εὐρουόδοντα* Th. 119.
 εὐρούπα E. 229, 239, 281. Th. 514, 884.
 Εὐρούπυλος C. 325, 10.
 εὐρούς E. 246, 407. 651. S. 373. Th. 45, 110, 373, 458, 480, 517, 679, 746, 762, 840, 868. CCXVI, 2.
 Εὐρουσθεὺς S. 91.
 εὐρούστεργος Th. 117.
 Εὐρουτίων Th. 293.
 Εὔρουτος LXX, 2.
 εὐρώεις E. 153. Th. 731, 739, 810.
 Εὐρώπη Th. 357.
 εὐς E. 50. S. 56. Th. 565. v. εὔ, ἴων.
 εὐσσελίμων C. 318, 15.
 εὐσσωτος S. 273.
 εὐστέφανος S. 80. Th. 196, 255, 978, 1008. E. 300. XIII, 2.
 εὐσφυρος Th. 254, 961. S. 16, 86.
 εὐτε E. 323, 430, 448, 458, 561, 564, 598, 609, 619, 646, 763. S. 164, 255, 331. Th. 28.
 Εὐτέρη Th. 77.
 εὐτερητος Th. 863.
 εὐτροχάλος E. 599, 806.
 εὐτροχος S. 463.
 εὐτυκτος* S. 136. εὐτυκτος ib.
 Εὐφημος LXXIX, 2. C. 315, 1.
 εὐφρόνη E. 560.
 Εὐφροσύνη Th. 909. εὐφρ. C. 316, 5.
 εὐφρων E. 775.
 εὐχῆ Th. 419. CLXXIX.
 εὐχουμαι Th. 441. C. 313, 2. εὐ-χέσθην CCXI*. εὐχεσθαι E. 465. C. 320, 15. εὐχον CLXXVIII, 5.
 εὐχετο C. 319, 1. εὐῖξ E. 738.
 εὐχος Th. 628.
 εὐχολή S. 68.
 εὐώνυμος Th. 409.
 εῖφαινον Th. 677.
 εῖφάλλομαι v. ἐπάλμενος.
 εῖφαρμόζω v. ἐφήρμοσε.
 εῖφασαν Th. 29.
 εῖφατο E. 59, 69, 212. S. 368, 450. Th. 395.
 εῖφέξομαι E. 583, 747. S. 394.
 εῖφέπω Th. 220, 366.
 εῖφέστασαν S. 258. C. 322, 3.
 εῖφετη E. 298.
 εῖφήρμοσε E. 76.
 Ἐφιάτης CVIII.
 ἐφήμι, ἐφίεσαν S. 307.
 ἐφίμερος S. 15. Th. 132.
 ἐφίστημι v. ἐφέστασαν.
 ἐφοίτων* S. 212.
 ἐφόρεν S. 293, 296.
 ἐφορμάω, ἐφορηθῆναι E. 459.
 ἐφρασάμην E. 86. Th. 892.
 ἐφρασαν CXXV, 5.
 ἔχε S. 95, 159, 220, 352. Th. 467.
 ἐχέμεν E. 457. S. 369.
 Ἐχμος VIII. CLXIV, b.
 ἐχεσκεν Th. 533.
 ἐχέτη E. 467.
 ἐχενεν XLII, 1.
 ἐχέφρων Th. 88, 122*.
 ἐχθαίρω E. 300. ἤχθηρες Th. 138.
 ἐχθος XCIV, 1.
 ἐχθρός E. 342. Th. 766. ἐχθι-στος C. 320, 4. 9.

- Ἐχιδνα Th. 297, 304.
 ἐχολώσε Th. 568.
 ἐχω (praes. et impf.) E. 13, 42, 44, 139, 147, 207, 257, 340, 457, 532, 546, 622. S. 79, 97, 105, 199, 247, 248, 251, 273, 305, 306, 369. Th. 2, 64, 101, 118, 203, 219, 262, 283, 348, 373, 413, 422, 425, 462, 466, 517, 746, 758, 765, 794, 804, 893, 906. IV, 4. XLIV, 6. LXXXI, 1. CXII, 2. CLXIX, 1. 2. CLXXII, 4. CLXXIV, 5. CCXXIV, 1. C. 316, 5. 320, 6. 322, 6. 325, 3. 326, 8. v. ἔξω, ἔσχον, ἔξε, ἐχέμεν, ἐχεσκεν, σχεῖν, σχέσθαι.
 ἔχων (part.) E. 81, 110, 112, 128, 133, 170, 438, 445, 470. S. 157, 183, 188, 193, 199, 227, 238, 241, 292, 339, 444. Th. 61, 72, 75, 78, 114, 139, 186, 239, 456, 611, 621, 623, 629, 635, 670, 675, 755, 783, 823, 833, 896, 898, 908, 932, 963, 988. C. 317, 11. 318, 8. 325, 4.
 ἔών (part.) E. 29, 44, 154, 208, 249, 292, 363, 452, 476, 502, 514 bis, 704, 718. S. 73, 101, 189, 410. Th. 21, 32, 33, 38 bis, 105, 145, 448, 465, 616, 698, 719, 752, 753, 801, 851, 877. XLV, 3. XCH, 3. XCVII. CLXIX, 3. C. 316, 18.
 Ἐωσφόρος Th. 381.
 Ζάθεος Th. 2, 6, 23, 192, 300, 483, 990.
 ζαμένησε Th. 928.
 ζαρχεῖς Th. 253.
 ζεῖδωρος E. 117, 173, 237.
 ζεύγνυμι, ζεύξαν XCIII, 6.
 Ζευξιά Th. 352.
 Ζεύς E. 2, 8, 47, 52, 53, 87, 104, 138, 143, 158, 168, 229, 239, 245, 253, 273, 333, 379, 416, 483 bis, 565, 638, 661, 668. S. 33, 89, 270, 313, 328, 333. Th. 11, 41, 47, 56, 141, 285, 388, 399, 412, 428, 457, 468, 479, 498, 514, 520, 529, 545, 548, 550, 558, 561, 568, 601, 669, 687, 784, 820, 853, 884, 886, 899, 904, 914. III, 3. XXIX, 2. XXXV, 2. LXXVII, 2. LXXX, 6. XCV, 2. CXII, 2. CLXXII, 1. CLXXVII, 2. 323, 12. v. Διός.
 Ζέφυρος Th. 379, 870.
 ζέω v. ἔξε.
 ζῆλος E. 195. Th. 384.
 ζηλώω E. 23, 312.
 ζητεῖς E. 400.
 ζοφερός Th. 814.
 ζόφος S. 227. Th. 653, 658, 729.
 ζυγόν E. 581, 815.
 ζώνη S. 233.
 ζώννυμι, ζώσαντο E. 345. ζῶσε E. 72. Th. 573.
 ζωός S. 157, 189, 194, 244. Th. 584.
 ζώω Th. 606, 611. E. 112, 304. S. 86, 244. ζώεσκον E. 90, 112*, 132. CLXIII, 1. CLXXII, 5. v. ἔζων.
 Ἡ (adv.) E. 208, 220, 651.
 ἦ E. 175 bis, 246 bis, 247, 339. Th. 6 bis, 35, 531, 646, 666. S. 1, 9, 43, 253, 407, 421. CXXXIX, 2.
 ἦ μάλα XCV, 1. ἦ ἴα C. 326, 7.
 ἦ οἶη S. 1. LXXVI, 1. LXXVIII. LXXIX, 1. LXXXI, 1.
 ἦβάω, ἦβώω E. 698. ἦβώντων CLXIII, 2.
 Ἡβῆ Th. 17, 922, 950, 988.
 ἦβη E. 132, 438. XCH, 2.
 ἠγάγετο Th. 266, 410, 508, 901.
 ἠγάθεος Th. 499. CXXV, 5.
 ἠγάσθη CCVI, 2.
 ἠγεμονεύω Th. 387. C. 325, 7.
 ἠγέομαι E. 712. XXXV, 1. C. 325, 12.
 ἠγερέθοντο S. 184.
 ἠγνοίησε Th. 551.
 ἠγον Th. 994. ἠγόμεν S. 274.
 ἠδὲ E. 22, 102, 310, 318, 767, 812 bis, 813. S. 168, 190, 352, 381, 475. Th. 15, 47, 72, 113, 120, 131, 146, 200, 203, 331, 385, 395, 403, 427, 429, 431, 436, 457, 468, 474, 504, 510, 582, 586, 618, 619, 689, 701, 817, 847, 883, 1013. XIII, 2. XXXII, 4.
 ἦδη E. 37, 588. S. 172, 359. C. 326, 4.
 ἦδομαι, ἦσθέντα C. 321, 5.
 ἦδυνέπειαι Th. 925, 1020.

- ἡδύς Th. 40. CLXX. 1. CLXXXI, 1.
 ἡέ E. 209, 710. S. 345. Th. 864.
 ἡέλιος E. 155, 414, 479, 526, 564,
 575, 612, 663, 725. Th. 18, 371,
 596, 760, 956, 958. CCXXIV.
 C. 324, 12.
 ἡέν S. 15, 22.
 ἡέρα, -ρι E. 125, 223, 255. Th. 9,
 697.
 ἡεροειδής E. 620. Th. 252, 757, 873.
 ἡερόεις Th. 119, 294, 653, 658,
 721, 729, 736, 807.
 ἡθελον E. 136.
 ἡθός E. 67, 78, 137, 167, 222,
 525, 699. Th. 66. C. 320, 11.
 ἡίθεος CVIL.
 ἡιόνες C. 325, 5.
 ἡιόνη Th. 255.
 ἡίσαν S. 170.
 ἡκα Th. 547.
 ἡκω S. 343. Th. 669. CXCH. C.
 326, 14.
 ἡλασα S. 363, 419, 464. Th. 291.
 ἡλέκτρον Th. 266, 359. X b, 1.
 ἡλεκτρον S. 142.
 ἡλεκτρούων S. 3, 82.
 ἡλεκτρούωνη S. 16, 35, 86.
 ἡλήλαντο S. 143.
 ἡλθον E. 396, 635. S. 81, 325,
 444. Th. 176, 397, 404, 912.
 CXXV, 1. CLXXIV, 1. C. 315,
 20, 319, 9.
 ἡλίβατος S. 422. Th. 483, 675, 786.
 ἡλίτεν S. 80.
 ἡλύθαμεν Th. 660*.
 ἡλυθον S. 2. Th. 435, 660.
 ἡμαθίων Th. 985.
 ἡμαθόεις S. 360.
 ἡμαι S. 214. C. 324, 9. ἡμενος E.
 480, 501. C. 316, 7. 318, 6. v.
 εἶατο, εἶσε, ἦστο.
 ἡμαρ E. 43, 176, 385, 488, 504,
 524, 562, 563, 612, 663, 765,
 770, 772, 778, 785, 792, 799,
 810, 813, 819. Th. 59, 291, 305,
 390, 401, 525, 596, 647, 667,
 722, 724, 836, 955. LXXVII,
 4. C. 321, 12. 324, 29.
 ἡμάτιος E. 419. Th. 597.
 ἡμεῖς C. 318, 6. v. νῶϊ.
 ἡμελλον Th. 478, 888, 898. C.
 318, 15.
 ἡμὲν — ἡδ' E. 775.
 ἡμέρη Th. 124, 748. E. 102, 769,
 825. ἡμέρα C. 325, 20.
 ἡμερόκοιτος E. 605.
 ἡμέτερος E. 298. S. 109, 360, 367.
 Th. 172, 653.
 ἡμῆσε Th. 181.
 ἡμίθεος E. 160.
 ἡμίονος E. 46, 607, 816.
 ἡμισον E. 40. Th. 298, 299.
 ἡμος E. 414, 420, 486, 582, 679.
 S. 393, 398.
 ἡμων S. 288.
 ἡν E. 150. S. 178, 201, 216, 260,
 297. Th. 282, 637, 825. v. ἡεν.
 ἡν E. 401.
 ἡν pro ἔην S. 93. Th. 819.
 ἡνεμόεις Th. 119*. XLVI, 4.
 ἡνίον S. 95.
 ἡνιόχη S. 83.
 ἡνιόχος S. 307, 323, 372.
 ἡνορέη Th. 516, 619.
 ἡνωγε E. 68.
 ἡνωξα S. 479.
 ἡπαρ Th. 523.
 ἡπειγμένος CCI.
 ἡπειρος Th. 189, 582, 964. E. 624.
 ἡπειτα E. 292*. Th. 405*, 562*.
 ἡπεροπεύσας E. 55.
 ἡπιος Th. 235, 236, 407. E. 787.
 ἡπον S. 92.
 ἡπνον S. 316.
 Ἡρακλῆς Th. 319, 527. C. 317, 3.
 Ἡρακληείη S. 52, 69, 115, 349, 416,
 452. Th. 289, 316, 332, 943, 982.
 Ἡρακλῆς S. 74, 138, 448, 458.
 Th. 530, 951.
 ἡρεικον S. 287.
 ἡρεῖσατο S. 362.
 ἡρειψαν C. 325, 26.
 ἡρευν S. 302.
 Ἡρη Th. 228, 314, 381, 454, 921,
 927, 952.
 ἡριγένεια Th. 381.
 Ἡριδανός Th. 338.
 ἡριπε S. 421. Th. 958.
 ἡρισεν Th. 928.
 ἡρπασεν Th. 914.
 ἡρενον S. 301.
 ἡρος E. 159, 172. S. 19, 37, 78,
 118. Th. 970, 1009. LXXXII,
 4. C. 326, 20.
 ἦς (ab εὐς) S. 18, 40.
 ἦσαν E. 111. S. 20, 135*. Th.
 142, 144, 146.

- ἡσθα S. 119.
 ἡσιν E. 47, 381. Th. 607.
 ἡσιν (ab εἰμι) E. 294.
 Ἡσίοδος Th. 22. C. 313, 1. 3. 314,
 25. 315, 3. 24. 27. 316, 1. 15.
 25. 27. 29. 319, 7. 19. 320, 6.
 321, 9. 322, 13. 16. 18. 20.
 323, 3. 14. 19. 27.
 ἡσσον Th. 426.
 ἡσσωμα CLXXII, 1.
 ἡστην S. 50.
 ἡστο S. 214.
 ἡσυχῆ E. 119*.
 ἡσυχος Th. 763. E. 119.
 ἡσχαλλε XCIII, 3.
 ἡτ' ἄρα C. 317, 7.
 ἡτοι E. 166, 385. S. 413. Th. 116,
 142, 1004. XXXV, 1. CXXX.
 C. 322, 26.
 ἡτορ E. 360, 593. S. 429. Th.
 139, 163, 456, 568, 764, 898.
 ἡύκομος E. 165. Th. 241, 267,
 625, 634. S. 216. C. 325, 26.
 ἡὔξετο Th. 493.
 ἡὔς Th. 817.
 ἡὔτε CCXXIII.
 Ἡρακλειτος E. 60. S. 123, 244, 297,
 313, 319. Th. 866, 927, 945.
 ἡμέτα E. 582. S. 393.
 ἡμέω Th. 42, 835.
 ἡμή S. 438.
 ἡγγεις Th. 767.
 ἡχθης Th. 138.
 ἡχθοντο Th. 155.
 ἡχώ S. 279, 348.
 ἡῶς E. 548. S. 396.
 ἡώς E. 547, 574, 578, 579, 580,
 610, 725, 821. C. 322, 26.
 Ἡώς Th. 18, 372, 378, 451, 984.
 Θαλαμηῖος E. 807.
 Θάλασσα E. 101, 164, 388, 648,
 666, 676, 681. S. 207. Th. 413,
 582, 728, 762, 781, 790, 847,
 872, 931, 972. C. 318, 10. 14.
 321, 15. 324, 11. 26.
 Θάλεια Th. 77. E. 231, 742.
 θαλερός Th. 138, 921, 946, 948,
 999. VIII.
 θαλίη S. 284. Th. 65, 917. E. 115.
 Θαλίη Th. 245, 909.
 θάλλω E. 173, 236. v. τεθαλώς,
 τέθηλε.
 θάλπω, θαλφθεις Th. 864.
 θαμά E. 362.
 θάνατος E. 155, 167, 356. S.
 131, 132, 357. Th. 212, 756.
 CXXXIX, 1. CCIV. CLXIX, 6.
 C. 322, 28. 324, 8.
 θανειν E. 175, 378, 687. C. 321, 5.
 θανών C. 316, 11. 323, 23.
 θάπτω S. 472. v. ἔθαψαν, ἐτά-
 φη, τέθαπται.
 θαρσείω, θαρσήσας Th. 168.
 θάρσος E. 319. S. 96, 434.
 θαρσύνω S. 326. Th. 163.
 θαῦσον S. 95.
 θαῦμα S. 140, 165*, 218, 224, 318.
 Th. 500, 575, 581, 588, 834.
 XLIV, 4. CLXIX, 1.
 θαυμάζω, θαυμάσαντες C. 322, 10.
 θαυμασθῆναι C. 316, 11.
 θαύμας Th. 237, 265, 780.
 θαυμάσιος Th. 584.
 θαυμαστῶς C. 315, 23.
 θεά E. 62, 72, 73. S. 205, 325,
 338, 343. Th. 24, 41, 48, 103,
 196, 213, 221, 240, 314, 366,
 376, 380, 405, 419, 426, 432,
 436, 573, 888, 900, 965, 969,
 1004, 1006, 1016. C. 324, 1.
 θεῖναι E. 815.
 θεῖος E. 159, 556, 731. S. 138.
 Th. 135, 297, 342, 345, 371.
 C. 323, 19. 325, 23. 326, 20.
 θεϊότατος C. 313, 1.
 θέλω Th. 446. E. 392.
 θέμεθλον Th. 816.
 θέμεν E. 61, 67.
 θέμις E. 137. S. 22, 447. Th. 16,
 135, 396, 901.
 θέμιστες E. 9, 221. Th. 85, 235.
 Θεμιστη C. 314, 5.
 Θεμιστονόη S. 356.
 θεμιστοπόλοι XXXII, 1. 3.
 Θεμιστώ Th. 261.
 Θεοειδής Th. 530. CCLII.
 θεός E. 42, 59, 80, 85, 108, 112,
 139, 178, 187, 249, 257, 303,
 325, 326, 398, 736, 741, 742,
 756, 764. S. 20, 27, 28, 48, 56,
 71, 103, 203, 246, 415, 476.
 Th. 44, 46, 47, 49, 55, 91, 101,
 103, 108, 111, 120, 121, 128,
 129, 142, 194, 197, 202, 204,
 220, 272, 296, 302, 303, 373,
 380, 387, 391, 392, 394, 400,
 405, 407, 415, 424, 442, 457,

- 468, 486, 542, 548, 586, 588,
624, 630, 633, 640, 643, 648,
664, 688, 705, 729, 739, 743,
759, 766, 767, 775, 777, 784,
792, 801, 805, 810, 813, 824,
831, 838, 881, 886, 887, 893,
897, 923, 933, 960, 968, 987,
993, 1019. CCXX. C. 315, 28.
316, 2. 320, 15. 322, 22. 30.
323, 15.
- θεόςδοτος E. 320.
θεοτειχῆς C. 325, 25.
θεόφιν Th. 871.
θεραπέω E. 135.
θεράπων Th. 100.
θερίζω CCXVII.
θερός Th. 696.
θέρος E. 462, 503, 584, 640, 664.
S. 394, 399. C. 313, 6. θέρευν
E. 502.
θέσαν XCIII.
θέσθαι E. 23, 371, 432, 457, 643.
θέσκελος S. 415.
θεσπέσιος Th. 700, 827, 856, 862.
S. 383.
θέσπιν Th. 32.
θέσπιος CCX, 1.
θεσσάμενος IX. XCVII.
θέσσαν XCIII, 7.
Θέτις Th. 244, 1006.
θέτο Th. 886, 937, 953.
θέω S. 103, 224. CCXXI, 1. θεόν-
των S. 147.
Θηβαγενῆς Th. 530.
Θῆβαι S. 2, 13.
Θηβαΐδα C. 323, 29.
Θῆβη E. 162. S. 49, 80, 105. Th. 978.
θηγῶ S. 388.
θηέομαι, θηήσονται E. 482.
θηητός Th. 31.
θήνα (τίθημι), θῆναν S. 465. θή-
κατο S. 123. θῆκε E. 18, 30.
Th. 450, 601, 949. θῆκεν Th.
447, 705*.
θῆλος S. 395. Th. 667. θηλότερος,
θηλυτερόων S. 4, 10. Th. 590.
θήρ E. 277, 512.
θηρευτής S. 303, 388.
θηρητορες C. 326, 7.
Θηρώ LXXXIII, 4. 5.
θῆς E. 602.
θησανρός E. 719.
θησεύς S. 182.
θλάω, ἐθλασε S. 140.
θνησκῶ E. 116. v. θανείν, θανών.
- θνητός E. 88, 103, 108, 123, 141,
201, 253, 458, 472, 484, 665.
S. 6, 73. Th. 223, 277, 296,
302, 500, 506, 535, 552, 564,
588, 592, 600, 837, 871, 874,
887, 906, 942, 967, 1018. CXXX,
4. CLXXI, 1. CLXXII, 3. C.
316, 3. 320, 3.
Θόας CIV.
θούνη S. 114.
θούς E. 631, 671, 817. S. 97, 342.
Th. 245, 354, 481. CLXXIV, 1.
θούρον S. 370. θορε S. 321, 392.
θούπος CLXXXVII.
θούς S. 418.
θρασναρόδιος S. 448. C. 322, 8.
θρασύς S. 263.
θραπηριον E. 188.
θρέφθη Th. 198.
θρέψαι, θρέψασα Th. 228. θρέψε
Th. 314. CCXXVI.
Θρητίκιος E. 553.
Θρηκη E. 507.
θρηνώ CXXXII, 3.
θρήξ v. τρήγες.
Θρονίη XLVI, 2.
θρυάτηρ S. 3, 197. Th. 76, 265,
346, 383, 474, 776, 780, 819,
975, 1011. CXXV, 3. C. 320, 2.
θύε Th. 848.
θύεσσα E. 338.
θύελλα Th. 742. θυέλλη S. 345.
Th. 742, 874*. E. 551.
θύεσσα E. 338*.
θύηεις Th. 557.
θυμαλγῆς Th. 629, 635.
θυμαίνω, θυμήνασαι S. 262.
θυμοβορέω E. 799.
θυμολέων Th. 1007.
θυμός E. 13, 27, 28, 58, 112, 147,
170, 297, 315, 335, 340, 358,
366, 381, 399, 445, 491, 499,
646, 683, 797. S. 9, 116, 387,
428, 450. Th. 61, 98, 239, 443,
446, 536, 549, 551, 554, 567,
612, 617, 641, 645, 665, 833,
868. XLIX, 3. CX, 1. CLXIX,
1. C. 320, 11.
θυμοφθόρος E. 717.
θυνώ S. 156, 210, 257, 286.
θύνω E. 621.
θύνω Th. 131, 848.
θύος v. θυέσσα.
θύραξ E. 97. Th. 750.
θύραξεν Th. 750*.

- θύρηφιν E. 365.
 θύσανος S. 225.
 θυσία C. 316, 14. 325, 20. 21.
 θύω Th. 109, 131, 848, 874. E.
 621. v. θύον.
 θῶκος E. 493, 574.
 θῶμιον E. 559*. v. τῶμιον.
 θωρηξ S. 124. C. 322, 7.
 θωρησσομαι Th. 431.
 θανάτα S. 165*.
- Ἰαδμονίδης C. 314, 30.
 Ἰαλλον Th. 269.
 Ἰάνειρα Th. 356.
 Ἰάνθη Th. 349.
 Ἰάσιος Th. 970.
 Ἰαπειτιονίδης E. 54. Th. 528, 543,
 559, 614.
 Ἰαπετός E. 50. Th. 19, 134, 507,
 565, 746.
 Ἰαχε Th. 69.
 Ἰαχεσσε S. 232.
 Ἰαχή S. 404, 441. Th. 708.
 Ἰαχον S. 382. Ἰαχε Th. 69. Ἰαχον-
 τες S. 436. Ἰαχων S. 451.
 Ἰαωλκός S. 380, 474.
 Ἰδάλιμος E. 415.
 Ἰδέ S. 19, 185. Th. 19, 887. E. 740.
 Ἰδεῖν S. 166, 318. Th. 701. ἰδεν
 Th. 555, 569. ἰδέσθαι S. 140,
 224. Th. 575, 581. XLIV, 4.
 C. 324, 28. ἰδοντο Th. 451.
 ἰδης S. 335. v. ἰδών.
 Ἰδη Th. 1010.
 Ἰθιος C. 313, 2. 3. 320, 19. 321, 8.
 Ἰθμεν Th. 27, 28, 656. CLXXII, 2.
 Ἰθμοσύνη Th. 377.
 Ἰθος S. 397.
 Ἰθρις E. 778. S. 351.
 Ἰθρώντας C. 316, 31.
 Ἰθρώς E. 289.
 Ἰθνία Th. 352*, 960*.
 Ἰθνία Th. 313, 352, 887. E. 521.
 Ἰδών E. 9, 21, 267, 738, 773. S.
 432, 445. CLXVIII. C. 322, 9.
 Ἰδωσι Th. 82. ἰδη E. 610.
 Ἰει IV, 1. ἰέμεν E. 598. ἰείσαι Th.
 10, 43, 65, 67, 830. ἰέμενος S.
 23, 65, 169, 196, 304 bis. ἰέμε-
 ναι S. 231. ἰεντο S. 251.
 ἰέναι S. 40, 353.
 ἰερός E. 136, 336, 339, 466, 566,
 597, 653, 755, 770, 805, 819.
 S. 99. Th. 21, 57, 93, 105,
- 201, 292, 339, 346, 417, 460,
 692, 788, 939, 1014. LXXI, 2.
 LXXVI, 1. CVI. CXXV, 4.
 CLXXVIII, 3. C. 326, 19.
 ἰερόν (subst.) C. 323, 21. 326, 2.
 ἰημι, ἰησι Th. 806. ἰεσαν S. 278.
 Th. 684. v. ἰει.
 Ἰήσων Th. 1000. CXI, 1.
 Ἰθακήσιος C. 314, 6. 19.
 ἰθι E. 493.
 ἰθυδία E. 230.
 ἰθύνω S. 324. E. 7, 9, 263. ἰθύ-
 νεον S. 210*.
 ἰθός S. 97. E. 36, 224, 226, 443.
 Th. 86. CCXVII.
 ἰκάνω Th. 681, 697. v. ἰκέσθαι, ἰξε.
 ἰκελος E. 304, 535. S. 198, 209,
 211, 244, 345, 392. LXXXIII, 4.
 ἰκεν Th. 725*.
 ἰκέσθαι, ἰκόμεν S. 83, 466, 469.
 Th. 193, 285, 554, 685. C. 318,
 12. XCIII, 2. ἰκηαι E. 291*,
 468. ἰκηται E. 291. Th. 604,
 754. ἰκοίμην E. 132. Th. 460,
 723, 725, 741. C. 318, 12.
 ἰκοισθε C. 319, 5. ἰκοι Th. 725*.
 ἰκτο Th. 481. ἰκετο CLXIV b, 4.
 v. ἰξε.
 ἰκετεσω, ἰκετεσε S. 13.
 ἰκέτης E. 327. S. 85.
 ἰκταρ Th. 691.
 ἰκτο Th. 481.
 ἰλαδόν E. 287.
 ἰλαος E. 340.
 ἰλάσσομαι E. 338. Th. 91, 417.
 Ἰλεύς LXXVII, 1.
 Ἰλεως LXXVII, 3.
 Ἰλιάς C. 324, 20. 325, 2.
 Ἰλιον C. 319, 9.
 Ἰμάσσεας Th. 857.
 ἰμάτιον C. 326, 13.
 ἰμείρω S. 31. Th. 177.
 ἰμερόεις S. 202, 280. Th. 8, 104,
 359, 919. XIII, 3.
 ἰμερος E. 618. Th. 64, 201
 ἰμερός Th. 577.
 ἰν CCIV.
 ἰνα E. 461, 539, 546, 577, 626,
 632. S. 107. Th. 32, 127, 275,
 461, 892. CXCVII.
 Ἰνώ Th. 976.
 ἰξε S. 32. LXXXII, 4. ἰξεαι E. 477.
 ἰουιδής Th. 3, 844.
 Ἰόλαος S. 74, 77, 78, 102, 118, 323,
 340, 467. Th. 317. LXXXIII, 1.

- Ἰόλεια LXX, 5.
 Ἰομεν C. 318, 8.
 ἰός (sagitta) S. 409. C. 317, 4.
 Ἰός C. 315, 11. 13. 326, 3. 17.
 ἰοχέαιρα Th. 14, 918. C. 317, 9.
 ἰππειος S. 321, 392.
 ἰππεύς, ἰππήεις S. 305. ἰππήεσσι
 Th. 439.
 ἰππηλάτα CLXVIII.
 Ἰππημολγοί CXC.
 ἰππιολάτης XXXII, 2. XXXVI, 2.
 XCIII, 1.
 ἰππόβοτος LXXXII, 3.
 ἰππόδαμος S. 346. XLV, 3.
 LXXXIII, 6.
 Ἰπποθόη Th. 251.
 ἰππόκομος C. 322, 2.
 Ἰππονόη Th. 251.
 ἰππος E. 816. S. 61, 63, 65, 96, 97,
 120, 191, 286, 307, 337, 341,
 347, 350, 369, 372, 463, 466, 470.
 Th. 281. C. 316, 22. 20. 324, 26.
 Ἰππόστρατος CXXVI, 1.
 ἰππότα S. 216. XLV, 2.
 Ἰππότης LXXXIII, 3.
 ἰπποτρόφος E. 507.
 Ἰππου κρήνη Th. 6.
 Ἰππώ Th. 351.
 ἰρηξ E. 203, 212.
 Ἰρις Th. 266, 780, 784.
 ἰς Th. 332, 951. E. 518.
 ἰσαν Th. 68.
 ἰσασιν E. 40, 814, 824. Th. 370.
 ἰσάσθεος C. 325, 10.
 ἰσος E. 327, 533, 707, 752. Th. 126,
 524, 638, 721, 896. CLXXII, 2.
 ἰσοῦσθαι E. 562. v. ἰώσαντο.
 ἰσοφαρίζω E. 490.
 ἰστημι, ἰστάμενος E. 569, 780, 798.
 ἰστασο S. 449. ἰσαντο C. 321,
 21. v. εἰστήκει, ἑσταώς, ἕστηκεν,
 ἕστησεν, σταθείς, στήσειν.
 Ἰστίη Th. 454.
 ἰστίον XCIII, 7.
 ἰστοβοεύς E. 431, 435.
 ἰστός E. 64, 779.
 Ἰστρος Th. 339.
 ἰστωρ E. 792.
 ἰσχάνω E. 495.
 ἰσχός Th. 146, 153, 823.
 Ἰσχυς CXXV, 2.
 ἰσχω E. 217, 515, 625. S. 440.
 Th. 687.
 ἰώσαντο S. 263.
 ἰτον E. 199. ἰτην E. 199*.
- ἴνυς S. 314.
 ἰφθιμος E. 704. S. 136. Th. 455,
 693, 768, 774, 987. LVIII, 3.
 ἰφι S. 11. E. 541.
 Ἰφικλείδης S. 111.
 Ἰφικλῆς, Ἰφικλῆ S. 54.
 Ἰφικλος CLXXIV, 4.
 Ἰφριτος LXX, 4.
 ἰχθυάω, ἰχθυάοντες S. 210.
 ἰχθύς S. 212, 213, 215, 217. E. 277.
 ἰχθυος E. 680.
 ἰωή Th. 682.
 Ἰωλκός Th. 997.
 ἰών E. 720. S. 257. Th. 202, 748,
 770, 773.
 Ἰωνες C. 325, 33.
 ἰωχμός Th. 683.
- Κάββαλε S. 462. Th. 189. καβ-
 βάλετο S. 130.
 κὰδ δέ S. 384.
 κὰδ δύναμιν E. 336.
 Καδμείος Th. 226, 940. S. 13.
 Καδμηΐς E. 162.
 Καδμος Th. 937, 975.
 καθαρπτόμενος E. 332.
 καθαρῶς E. 337.
 καθεζόμενος S. 34. E. 259. ἐκα-
 θέζοντο C. 315, 21.
 κάθημαι C. 324, 27. 326, 5.
 καθίζω Th. 434. καθιζέμεν E. 750.
 καθίστημι v. κατέσταθεν.
 Κάϊκος Th. 343.
 Καινεύς S. 179.
 καίννμαι, ἐκαίνντο S. 4. v. κεκα-
 σμένος.
 καίπερ Th. 533.
 καιρός E. 694. C. 321, 1.
 καίω E. 337. Th. 557, 694, 828,
 861, 862. C. 324, 23.
 κάκ Th. 446*.
 κάκει C. 326, 4.
 κάκεινος E. 295.
 κάκιστος E. 266, 472.
 κακκρύπτων E. 471*.
 κακοθημοσύνη E. 472.
 κακός E. 14, 57, 58, 88, 89, 91,
 101, 103, 115, 191, 193, 201,
 214, 223, 239, 240, 265 bis, 266,
 271, 327, 331, 346, 348, 352,
 356, 496, 499, 638, 640, 645,
 669, 684, 703, 708, 716, 721,
 761. Th. 55, 158, 160, 165, 219,
 222, 512, 527, 551, 570, 585,

- 600, 602, 609, 612, 770, 798, 874, 876, 900, 906. CCVI, 2. CCXVII bis. C. 313, 6. 320, 9. κάμιστος E. 266, 472. κακότης E. 93, 287, 740. S. 42. κακόχαρτος E. 28, 196. κακτάμεναι S. 453. καλέσκειν Th. 207. καλέω E. 122, 141, 159, 342, 343. Th. 187, 234, 271. VII, 1. X. XIII, 4. CXXXII, 4. C. 313, 15. 314, 8. 321, 4. 322, 33. καλέεσκεν Th. 207. ἐκάλεσσε Th. 391. ἐκέλετο S. 341. κεκλήσθαι Th. 410. C. 313, 10. κεκομένων Th. 686. καλή E. 301, 307, 374, 411, 503. καλλιγόναικα E. 653. καλλιεπής C. 325, 24. καλλίζωνος LXX, 1. καλλίθριξ S. 372. Καλλικλής C. 314, 1. καλλίκομος E. 75. Th. 915. κάλλιμος C. 322, 27. Καλλιόπη Th. 79. C. 314, 7. 29. καλλιπάρῃος Th. 238, 270, 298, 907, 960, 976. καλλιρέσθρος Th. 339. Καλλιρόη Th. 288, 351, 981. καλλίροος E. 737. CCII. κάλλιτος v. καλός. Καλλιστώ C. 317, 10. καλλίσφυρος Th. 384, 507, 526, 950. καλλίτριχας S. 372. κάλλος LXXXI, 1. κάλον E. 427. καλός E. 63, 198, 708*, 738. S. 125, 468. Th. 8, 17, 22, 63, 68, 194, 201, 216, 417, 468. XLII, 3. LXXXI, 2. CX, 3. CLXXVIII, 3. C. 324, 17. κάλλιστος Th. 120, 981*. C. 316, 10. 320, 4. 8. 321, 8. καλύπτω Th. 574. καλύπτω Th. 127, 798. C. 326, 19. καλυπτόμενοι S. 134. v. καλύψαι, κεκαλυμμένος. καλύψαι, καλύψας Th. 539, 541. κάλυψε E. 121, 140, 156. CLXIX, 6. καλυψάμενος E. 198. Καλυψώ Th. 359, 1016. Κάλυξ CLXIX, 6. καλώς XVI. C. 316, 24. 319, 6. κάμαξ S. 298. κάματος E. 177. καματώδης E. 584, 664. κάμ μέν E. 439. καμπύλος S. 324. C. 317, 3. κάμ E. 357. παναχή S. 160, 164. παναχηδά Th. 367. παναχηποδες C. 316, 22. παναχίζω S. 373. Καπανεύς C. 325, 9. καπνός E. 45, 629. CCXLVIII. κάπρος S. 172, 387. E. 790. κάρη E. 534. S. 138, 223. Th. 42, 118, 794. καρήατι Th. 577. κάρηνα S. 234, 236. XLII, 3. καρπαλίμως S. 452. Th. 492. καρπός E. 117, 172, 237, 563, 576, 775. Th. 216. XXVI. CCXXI, 1. 3. καρτερόθυμος Th. 225, 378, 476, 979. καρτερός C. 321, 22. κάρτιστος Th. 981. κάρτος Th. 49, 73, 437, 710. καρτύνομαι, ἐκαρτύναντο Th. 676. κάρφω, κάρφει E. 7, 575. καρχαρόδους Th. 175, 180. S. 303. E. 604, 796. κασίγνητος E. 184, 328, 371, 707. S. 17, 50. Th. 756. κασίτερος Th. 862. S. 208. καταβαίνω Th. 761. v. καταβήσεται. καταβάλλω v. ἀβάβαλε. καταβεβρίθασαι E. 234. καταβήσεται Th. 750. καταβρίθω E. 234. καταγρηάσκω E. 93. καταδεύω E. 546. καταδύω, καταδύμεναι S. 196. καταδόντα Th. 596. καταθεῖο E. 45, 361. κατάθηαι E. 601. καταθνήσκω, καταθνεϊώτος C. 318, 3. καταθνητός Th. 903. E. 484. CXII, 3. CLXXXVII, 2. καταιωρέομαι v. κατωρεύντο. κατάκειμαι E. 31, 364. κατακλάω v. κατέκλα. κατακρήθην Th. 574*. κατακρύπτω E. 471. κατακτείνω v. κακτάμεναι. καταλέγω v. καταλέξεται, κατέλεξε. καταλείβομαι Th. 786. καταλείπω E. 746. v. καταλιπεῖν.

- καταλέγεται E. 523. *κατάλεξον*
 C. 319, 8. v. *κατέλεξε*.
καταλιπεῖν C. 326, 12.
καταλύω C. 322, 31.
καταμάραπτω, καταμάραψη E. 496.
καταναίω v. *κατένασσε*.
καταπαύω v. *κατέπαυσε*.
καταπέμπω v. *κατέπεμψε*.
καταπεπτηνία S. 265.
καταπέφνω C. 317, 10.
καταπίνω Th. 459, 467, 473, 497.
καταποντίζω C. 323, 5.
καταποντώ C. 323, 12.
καταπτήσσω v. *καταπεπτηνία*.
καταπύδομαι v. *κατεπύθετο*.
κατάσκιος E. 513.
κατασπάσαντες C. 323, 10.
καταστώφελος Th. 806.
κατασχέθω v. *κατέσχεθε*.
κατατίθημι v. *καταθεῖο, κατέ-*
θηκε.
καταφθίμενος Th. 850.
καταφλέγω, καταφλέξαι S. 18.
καταφράζομαι, καταφράζεσθε E.
 248.
καταχέω, καταχέυετο E. 533.
κατέθηκε Th. 539, 541.
κάτειμι, κατείεν S. 254. v. *κατιών*.
κατέκλα CCXXI, 1.
κατέλεγγω E. 714.
κατέλεξε Th. 627.
κατεναντίον S. 73.
κατένασσε E. 168. Th. 329, 620.
κατενήθοθεν S. 269.
κατέπαυσε Th. 87.
κατέπεμψε Th. 515.
κατεπύθετο CCXLVII.
κατέσταθεν Th. 674.
κατέσχεθε Th. 575.
κατέσχευεν XLII, 2.
κάτεχευεν Th. 700, 844.
κατέχευεν XLII, 1.
κατέχω Th. 700, 844. XLII, 2.
 C. 323, 24.
κατηρεφής Th. 594, 778.
κατηρωεύντο S. 225.
κατιών Th. 723, 725.
κατοπάξω E. 324.
κάτω Th. 301.
κανάξαις E. 666, 693.
καύμα Th. 700, 844. E. 415, 588.
κείατο S. 241.
κείγχορος S. 398.
κεδνός E. 130, 699. Th. 66, 169, 608.
κείδρος CCXLVIII.
κείατο S. 175.
κείδι LXXX, 9. C. 322, 28.
κείμαι S. 172, 221, 227, 795, 797.
κείμενον S. 253. *κείατο* S. 175.
κείατο S. 241.
κείνος Th. 387, 628, 639, 667,
 836, 877. S. 75.
κείρω v. *κέρσε*.
κεκαλυμμένος Th. 9, 745, 757.
κεκασμένος Th. 929.
κεκεύθει Th. 505.
κεκλήγοντες S. 379, 412. *κεκλήγως*
 S. 99, 442. E. 449.
κεκλήσθαι Th. 410. C. 313, 10.
κεκλωμένων Th. 686.
κείλυτε Th. 644.
κεκονιμένος E. 481.
κεκορημένος E. 593.
κεκορμένος S. 55.
κεκρύφεται E. 386. Th. 730. C.
 321, 13.
κεκτῆσθαι E. 437.
κέλαδος Th. 852, 926.
κλειαινεφής S. 53.
κλειανός S. 153, 173, 429.
Κελαινώ X b, 2.
κέλευθος E. 580. S. 352.
κελύω E. 60, 316, 536, 623, 687*.
 Th. 645. C. 320, 6. 321, 7. 8.
 322, 12. *κελεύων* S. 193.
κείλομαι E. 603. Th. 33.
κέν E. 187.
κενός E. 498.
Κένταυροι S. 184. CX, 5.
κέντρον C. 325, 15.
κεραμύς E. 25 bis.
κεράος E. 529.
κέρας Th. 789.
κεράτινος C. 325, 30.
κεραυνός Th. 72, 141, 504, 515,
 690, 699, 707, 846, 854. S. 422.
 XLIX, 2.
κεραυνώ C. 323, 12. *κεραυνω-*
θέντας Th. 859.
Κέρβερος Th. 311.
κερδαίνα E. 352. C. 320, 13.
κέρδος E. 323, 352, 632, 644 bis,
 788. CCXVII.
Κερμηής Th. 355.
κέρσε S. 419.
κερτομένων Th. 545.
κέρτομος E. 788.
κευθμών Th. 158. E. 532.
κεύθος Th. 300, 334, 483.
κεύθω LIX. v. *κεκεύθει*.

- κεφαλή E. 65, 418, 587. S. 104, 161. Th. 151, 280, 321, 519, 672, 747, 825, 828, 829, 856, 924. XLII. 1. 3. C. 326, 19.
κεφαλήφι E. 545. κεφαλή-
φιν Th. 578.
Κέφαλος Th. 986.
κεχαρηότας CCXXIII.
κεχάρητο S. 65.
κεχαρισμένος E. 683.
κεχρημένος E. 317, 478, 500, 634.
κέχνται Th. 727.
κῆδος E. 49, 95, 362. Th. 102.
CCXVII.
κῆλεα CCXLVII.
κῆλεος Th. 865.
κῆλον Th. 708.
Κῆρ S. 156. Th. 211. Κῆρες S.
249. Th. 217.
κῆρ E. 360*. S. 435. κῆρες E. 92.
κῆριον Th. 597.
κῆρόθι S. 85.
κῆροτρεφῆς E. 418.
κῆρουξ E. 80. Th. 939. CLXVIII.
Κητώ Th. 238, 270, 333, 336.
Κῆϋξ S. 354, 472, 476.
κηφῆν E. 304. Th. 595.
κίβισις S. 224.
κιδαρίζω S. 202.
κιδαριστής Th. 95. CXXXII, 2.
κικλήσκω Th. 197, 418. E. 818.
κικλήσκον III, 2.
Κιλίκιος CCXXVI.
κίνδυνος C. 321, 3.
Κίρκη Th. 957, 1011.
κίω, κίεν C. 325, 10. v. ἔμιον.
κίων Th. 522, 779.
κιάζω, κιάζοντε S. 406. v. κε-
κλήγοντες.
κλαίω, κλαίουσα E. 222.
Κλεάνθης C. 313, 20.
Κλέεια XIII, 2.
κλείος, κλεία Th. 100.
κλειτός Th. 815. S. 380, 473,
474, 479. LXXXIII, 1.
κλείω Th. 32, 44, 67, 105. E. 1.
Κλειώ Th. 77.
Κλεόθαιος IX.
κλέος S. 107. Th. 530. C. 322,
26. 323, 25. 324, 18.
κλέπτω E. 51. κλέψαι Th. 613.
κλέψας E. 55. Th. 566.
κλήρος E. 37, 341.
κλῆνω, ἐκλῆνθη Th. 711.
κλονέω E. 553. S. 317. Th. 935.
κλόνος S. 148.
κλύζω, κλυζομένω S. 209.
κλύθι E. 9.
Κλυμένη Th. 351, 508.
Κλύμενος CCLII.
Κλυταιμνήστορη CLXIV b.
Κλυτή Th. 352.
Κλύτιος LXX, 3.
κλυτός E. 70, 84. S. 67, 123, 219,
244, 297, 313, 329, 337, 447.
Th. 215, 274, 288, 294, 303,
352, 777, 927, 956.
κλύω E. 726. Th. 32*, 474. S. 68.
C. 316, 31. v. κέκλυτε, κλύθι.
Κλωθώ S. 258. Th. 218, 905.
κνήμη S. 123.
κνημίδες S. 122.
κνύος XLII, 1.
κνώδαλον Th. 582.
κόθουρος E. 304.
κοίλος E. 52, 689. S. 129. Th.
301, 567.
κοιμάομαι, κοιμηθεῖσα Th. 213.
κοινός E. 723. C. 316, 14. 320, 19.
Κοῖος Th. 134, 404.
κοιρανέων Th. 331.
κοίρανος CCXIX, 1.
κοίτη CLXIV b, 6.
κοῖτος E. 574.
κοκκύω E. 486.
κόκκυξ E. 486.
κολλῆεις S. 309.
κολοσφρτός Th. 880.
Κολοφώνιοι C. 313, 16.
κόλπος C. 325, 4.
Κολχίς C. 318, 12.
κολωνός LXXVI, 1.
κομέω, κομείν E. 604.
κόμη E. 636.
κομίζω E. 317, 393. κομίσασθαι
E. 600.
κοναβέω, κονάβησε Th. 840.
κόναβος Th. 709*.
κονή S. 365.
κονιόντες S. 342. v. κεκονιμένος.
κόνις Th. 706, 880.
κόπτω E. 423*. κοπτομένη S. 63.
κόραξ CXV, 1. CLXIII, 3. 4.
κορέομαι, κορέσασθαι E. 368. κο-
ρεσάμενος E. 33. κορέσωνται
CLXX, 2. κόρεσθεν C. 316,
31. v. κεκορημένος.
κόρθυνεν Th. 853.
Κόρινθος C. 324, 30.
κόρυς C. 322, 1. κόρυθες ib. 2, 6.

- κορύσσουσα S. 148.
 κορυφή S. 374. Th. 62, 1010.
 κορώνη E. 679, 747. CLXIII, 1.
 κορωνοιώντα S. 289*.
 Κορωνίς XIII, 2. CXXV, 2.
 κοσμέω, κοσμεῖν E. 306. C. 325,
 24. κόσμησε E. 72. Th. 573.
 κοσμήτωρ C. 326, 20.
 κόσμος E. 76. Th. 587. C. 324, 26.
 κοτέω E. 26. S. 169, 176, 403,
 454. Th. 315.
 Κόττος Th. 149, 618, 654, 714,
 734, 817.
 κόρη E. 781, 783, 794. S. 126,
 443. Th. 13, 25, 29, 52, 60,
 81, 191, 242, 264, 288, 307,
 363, 507, 895, 908, 948, 959,
 966, 979, 992, 998, 1003, 1021.
 XXIX. XLVI, 1. 2. LXXVIII.
 LXXXIII, 1. CXXXVIII, 2.
 CLXIII, 5.
 Κορηῆτες CXXIX, 3.
 κουρίζω Th. 347.
 κοῦρος CVI. C. 318, 10. 325, 6.
 κουρότερος E. 447.
 κουροτρόφος E. 228. Th. 450, 452.
 κουφίζω, κουφίζουσαν E. 463.
 κοῦφος S. 323. E. 761.
 κράδη E. 611.
 κραδίη E. 340, 451. S. 41. Th.
 99, 612, 623, 764.
 κράζοντε S. 406*.
 Κραντώ Th. 248.
 κρατερός S. 43, 52, 77, 101, 106,
 323, 427, 446. Th. 50, 153, 185,
 312, 320, 322, 465, 517, 618,
 631, 647, 663, 670, 683, 712,
 824, 1013. IV, 1. LXXXIII, 6.
 CXXV. κρατερώτατος Th. 864.
 κρατερόφρων Th. 297, 308, 509.
 S. 458. E. 147.
 κρατέω Th. 403.
 κρατί S. 136.
 κράτος S. 328. Th. 385, 662.
 CCXIX, 2.
 κρέας E. 591. C. 316, 30. 319,
 13. 14. 17.
 Κρείος Th. 134*, 375. v. Κρείος.
 Κρείουσα LXX, 6.
 Κρείων S. 83.
 κρείσσων E. 210, 217.
 κρειών C. 316, 8.
 κρεμάω, κρεμάσασθαι E. 629.
 Κρεάφυλος C. 326, 4.
 κρήδεμνον S. 105.
 κρήθεν S. 7. Th. 574.
 Κρηθεύς XXXII, 4.
 Κρηθηῖς C. 313, 10. 314, 5.
 κρηνη Th. 3, 6. E. 595, 754.
 Κρήτη Th. 477, 480, 971. C.
 323, 11.
 κρητήρ E. 744. C. 316, 8.
 κρίνω E. 221, 768, 828. Th. 535.
 C. 323, 26. κρίνας E. 801. κρί-
 ναντο Th. 882. κρινθέντες C.
 321, 24. v. κεικομένος.
 Κρίος Th. 134, 375.
 Κρισίη (Κρηνηῖς) Th. 359*.
 κριτής C. 315, 22.
 κρίσις E. 538.
 κροκόπεπλος Th. 273, 358.
 Κρονίδης E. 18, 138, 158, 168,
 240, 247. Th. 53, 412, 423,
 450, 572, 624. XXXV, 2.
 Κρονίων E. 69, 242, 259, 276.
 S. 53, 56. Th. 4, 534, 949.
 CXCVII. C. 324, 29.
 Κρόνος E. 111, 169. Th. 19, 73,
 137, 168, 395, 453, 459, 473,
 476, 495, 625, 630, 634, 648,
 660, 668, 851.
 κρόταφος S. 137, 226.
 κρετός Th. 657. E. 153.
 κρούεις S. 255. Th. 936.
 κρούς E. 494, 543.
 κρουτάδιος E. 329.
 κρύπτω, v. κεικρύφεται, κρύψας.
 κρύψιος E. 789.
 κρύψας E. 42, 47, 50, 138. Th.
 174, 482. CX, 2.
 κρώσω E. 747.
 κτάμενος S. 402. E. 541.
 κτέανον E. 315. LXXXII, 5.
 κτείνω, κτείνε Th. 982. XLV, 1.
 κτείνας S. 82, 448. Th. 293.
 LXXXII, 2. κτενέμεναι S. 414.
 v. ἔκτανε.
 κτήμα E. 34.
 κτήσις Th. 606.
 κτητός E. 406.
 κτίλος CCV.
 Κτίμενος C. 323, 14.
 κτυπέω, v. ἔκτυπον.
 κτύπος S. 98.
 κύναντος S. 141, 167, 249. Th.
 745. E. 527.
 κυνάειον S. 7.
 κυανόπεπλος Th. 406.
 κυανόπτερος S. 393.
 κύανος S. 149.

- κυανογαίτης* Th. 278. S. 130.
κυανῶπις S. 356. X b, 1.
κυδαίνω E. 38.
κυδαίλιμος S. 74, 467. IX.
κύνδιμος Th. 938.
κύνδιων S. 27.
κύνδιος Th. 548.
κυνός E. 257*. Th. 328, 442.
Κυδοιμός S. 156.
κῦδος E, 313. S. 339. Th. 433, 438.
κυδρός E. 257.
Κυθήρεια Th. 196, 198, 934, 1008.
Κύθηρα Th. 192, 198.
κύκλος S. 141.
κυκλοτερής S. 288. Th. 145.
 CXCI.
Κυκλωπες Th. 139, 144.
κύκνος S. 316.
Κύκνος S. 57, 65, 329, 331, 346,
 350, 368, 413, 468, 472.
κύμα E. 687, 691. Th. 252, 848.
κυμαίνω, κυμαίνοντος E. 390.
 C. 321, 17.
Κυματολήγη Th. 253.
Κυμοδόκη Th. 252.
Κυμοδόη Th. 245.
Κυμοπόλεια Th. 819.
Κυμώ Th. 255.
κύρεος E. 67.
Κύπριοι C. 314, 11.
Κύπρις V, 2.
Κυπρογένεια Th. 199*.
Κυπρογενής Th. 199.
Κύπρος Th. 193, 199.
κυρέω, κυρήσας E. 755.
Κυρήνη LXXXI, 2.
κῦρσαι E. 691.
κυσάμενος (κυσ.) Th. 125*, 405*.
κῦα, κυσαμένη Th. 125, 405.
κῦων Th. 309, 311, 769. E. 604, 796.
κῶμα Th. 798.
κῶμη E. 739. C. 313, 5.
κωπήεις C. 318, 9.
κωτῆλουσα E. 374.

Λάβεσκεν XCVI.
λάβειν, λάβησι Th. 773. *λάβησιν*
 Th. 766. *λαβών* E. 468. Th.
 482. C. 322, 16. 324, 15. *έλα-*
βον C. 326, 12. v. *έλλαβεν*.
λαγός S. 302.
λαγγάνω, έλαχε Th. 422, 424.
 v. *έλελογχε*.
Λάδων Th. 334.
- λαθεῖν, λαθών* E. 52. *λάθεσθε*
 E. 264. *λάθωμαι* C. 325, 32.
λαδίφθογγος S. 131.
λάϊνος Th. 811*.
λαῖτμα E. 164.
λαιψηροκέλευθος Th. 379*.
λάϊνε Th. 694. v. *λέληκας*.
λακέουζα E. 747. CLXIII, 1.
λακτιστός XVI.
λαμβάνω, έλλαβεν Th. 179. v.
λαβειν, λάβεσκεν.
λαμπετόων Th. 110, 382. S. 390.
λαμπρός E. 155. Th. 18, 371.
 CCXXIV. C. 322, 2. 324, 12.
λάμπω S. 71. *λαμπόμενος* S. 60,
 143, 145. Th. 186. C. 322, 6.
λανθάνω, v. λαθεῖν, λελάθοντο.
Λασμέδεια Th. 257.
λαός E. 222, 227, 243, 652, 764,
 768. S. 27, 41, 330, 472, 475.
 Th. 84, 88, 430, 974*, 1000.
 VI. XXXV, 1. CXI. C. 324, 27.
λαοσσός S. 3, 37. C. 321, 23.
Λαπίθαι S. 178.
λάρος CCXIII.
Λατίνος Th. 1013.
Λάχσις S. 258. Th. 218, 905.
λάχνη E. 513.
λέγω Th. 27. C. 316, 26. 322, 31.
 323, 28. 324, 23. 325, 2. 31.
 326, 10. *λέξον* C. 320, 3. v. *λεχθέν*.
Λειαγόρη Th. 257.
λείβω S. 398. *λειβέμεν* E. 724.
λειμών Th. 279.
Λειπεφίλη LXXXIII, 2*.
λείπω E. 200, 690. Th. 490. *έλι-*
πον E. 155. *έλείπεται* E. 284.
 v. *λιπέειν*.
λειριόεις Th. 41.
λείχω, v. λελειχμότες.
λειτός XXXV, 3.
λελάθοντο Th. 471.
λέλακας E. 207*.
Λέλεγες XXXV, 1.
λελειχμότες Th. 826. *λελειχμότης*
 Th. 826*.
λέληκας E. 207.
λέλογχε Th. 203.
λεπτός E. 497.
Λεραϊός Th. 314.
λέσχη E. 493, 501.
λευγαίλος E. 525, 754. Th. 602*.
λευκός E. 198, 535, 739. S. 141,
 146, 249, 294, 388. Th. 190, 540,
 553, 555, 557, 597. C. 318, 3.

- λευκώλενος Th. 314, 913.
 λεύσσω E. 250*.
 λεχθέν C. 326, 10.
 λέχος S. 16. Th. 57, 508, 798,
 912, 939. LXXI, 2. CLXIV b, 7.
 λέων S. 168, 175, 177, 402, 426.
 Th. 227, 321, 323, 833.
 λήγω Th. 48, 221. E. 368, 414,
 421. CXXXII, 4. λήγουσαι
 Th. 48*.
 λήθη Th. 227.
 λήθω E. 268, 491. Th. 236, 547.
 ληΐζομαι E. 702.
 λήϊον S. 288.
 ληΐς Th. 444.
 ληΐσσομαι E. 322.
 ληϊστήρες C. 317, 2.
 ληραιών E. 504.
 ληρισμός Th. 55.
 λητοιδης S. 479. XLIX, 3.
 λητώ S. 202. E. 771. Th. 19,
 406, 918. CXXV, CCXXVII, 3.
 λίβνες CXC.
 λιγέως S. 233.
 λιγύ S. 206.
 λίγνες CXC*.
 λιγυρός E. 583, 609. S. 278.
 λιγυστί CXC*.
 λιγυφονος Th. 275, 518.
 λίθος Th. 485, 489, 497. E. 624.
 λιλαίηθεν CCII. λιλαίησι ib.
 λιλαίομαι S. 113. Th. 665.
 λιμήν S. 207.
 λίμνη Th. 365. LXXVI, 3.
 λιμός, E. 230, 243, 299, 302,
 303, 404, 647. S. 265.
 λιμός E. 299, 303.
 λινοθάρηες C. 325, 15.
 λίνος CXXXII, 1. 4. C. 314, 28.
 λίπ' έλαιώ E. 522.
 λιπαρός Th. 63, 901. CCXIII.
 λιπέειν S. 332. λίποιεν E. 440.
 λιπών S. 12, 81, 367. CLXXXV.
 λιπόμεσθα C. 326, 9.
 λις S. 172.
 λιτανεύω Th. 469.
 λιχμάζω S. 235. v. λελειχμότες.
 λογιστικός C. 319, 10.
 λόγος E. 78, 106, 789. Th. 229,
 890. C. 320, 2.
 λόεσθαι E. 749. λοεσάμενος Th.
 5. E. 522.
 λογός S. 240.
 λοιμός E. 243. Th. 227.
 λοισθότατος Th. 921.
- Λοιρίς C. 322, 31. 323, 4.
 Λοιροί S. 25.
 Λοιρός XXXV, 1.
 λούομαι, v. λόεσθαι.
 λουτρόν E. 753.
 λοφιή S. 391.
 λοχεός Th. 178.
 λόχος Th. 174.
 Λυγκεύς S. 327.
 λυγρός E. 49, 95, 100, 200, 261,
 530. Th. 276, 304, 313, 650, 674.
 λυθείσης C. 326, 3.
 Λυκιάων CXXXVI, 1.
 Λύκτος Th. 477.
 λυπέω, λυπή S. E. 401. λυπηθέντα
 C. 321, 5.
 λῦσαι E. 608. C. 316, 20. λῦσε
 Th. 501. έλύσατο Th. 528. v.
 λυθείσης.
 Λυσιάνασσα Th. 258*.
 λυσιμελής Th. 121, 911.
 λύσις Th. 637. E. 494.
 λύω, v. λῦσαι, λυθείσης.
 λώβη Th. 165.
 λωβητός S. 366.
 λώϊον E. 350, 433, 759, 810.
- Μάγνης XXXIII, XXXVI, 2.
 μάξα E. 590.
 Μαιαγόρας C. 314, 1.
 Μαιάνδρος Th. 339.
 Μαιή Th. 938*. Μαία Xb, 3.
 μαίομαι, μαίόμενοι E. 532.
 Μαίων C. 313, 20. 315, 4 bis.
 μάκαρες E. 136, 139, 141, 171,
 549, 706, 718, 730. S. 79, 247,
 328, 476. Th. 33, 101, 128,
 881. CCXX. CCXXX.
 μακέλη E. 470.
 Μακηδών XXXVI, 2.
 μακρός E. 290, 560. S. 266, 417,
 438, 466. Th. 129, 180, 391,
 680, 778, 835, 848. CLXXII,
 4. C. 322, 5. 324, 10.
 μάλα E. 204, 424, 461, 481, 696,
 697, 701, 758, 762, 782, 793,
 799, 806. S. 92*, 103, 116,
 355, 427. Th. 419, 474, 623,
 646, 1014. XCV, 1. CVII. C.
 320, 7. 322, 8. v. μάλλον, μά-
 λιστα.
 μαλακός Th. 90, 279. E. 537.
 μαλάχη E. 41.
 μαλερός S. 18.

- μαλθακός* XCIV, 4.
μάλιστα E. 343, 640, 700. Th. 414. S. 428*. C. 314, 22.
μαλκιοῶντες E. 530*.
μαλλός E. 234.
μᾶλλον E. 191. S. 85, 176. Th. 428, 666.
μανία CXCIX*.
μαντεῖον C. 322, 33. 326, 14.
μαντεύματα LXXX, 8.
μαντήια LXXX, 8.
μάντις CLXXIV, 3. CLXXVII, 1. C. 323, 16.
μαπέειν S. 231, 304. v. *μεμᾶποιεν*.
Μαργίτης C. 313, 18. 315, 8.
μάργος XCIV, 2.
Μάρης CLXXIV, 1.
μαρμαίρω Th. 699.
μαρμάρεος Th. 811.
μάρασμα Th. 647, 663. S. 110. E. 164. *μάραντο* S. 242, 401. Th. 629.
μάρποιεν S. 252*.
μάρπτω, v. *μέμαρπον*.
μαρτυρίη E. 280.
μάρτυς E. 371.
Μάσης C. 325, 6.
μαστεύω CX, 4.
μαστιέτην S. 466.
μαστιώω S. 431.
μαστιχόαν S. 431*. *μαστιχόωντι* S. 339*.
μαυρόω E. 325.
μάχαιρα CX, 2.
μάχη S. 198, 248, 261, 361, 411, 449. Th. 228, 666, 711, 713, 926. C. 322, 4.
μαχλοσύνη XLI.
μάχλος, μαχλόταται E. 586.
μάχομαι S. 164, 176, 301, 406, 432. Th. 392, 636, 712. *μαχέσασθαι* S. 387.
μάψ Th. 872.
μαψαῦραι Th. 872*.
με E. 656, 659, 662. Th. 24, 33, 645.
μέγα E. 38, 41, 56, 94, 131, 164, 242, 286, 318, 346, 357, 362, 495, 633, 776, 822. S. 22, 38, 51, 96, 218, 309, 319, 330, 364, 379, 383, 420, 451, 461. Th. 2, 87, 162, 173, 209, 403, 410, 486, 558, 592, 623, 679, 740, 792, 871, 874, 954.
μεγαθαρσής S. 385.
μεγάθυμος Th. 734. S. 17, 25, 57.
μεγάλανχος C. 325, 23.
μεγαλήτωρ S. 450. E. 656.
μεγαλόπολις C. 325, 27.
μεγαλοφυσός C. 314, 23.
μεγάλως Th. 429. C. 325, 1.
Μέγαρα CCXXXVI.
μέγαρον E. 377. Th. 384. XXIX. LXX, 2. LXXI, 2. LXXXII, 2. 3. CCLV.
μέγας E. 4, 122, 148, 321, 643, 792. S. 75, 106, 120, 172, 185, 232, 237, 254, 259, 312, 316, 371, 374, 382, 406, 437, 455, 471. Th. 18, 20, 29, 37, 76, 81, 148, 153, 163, 176, 185, 208, 237, 281, 294, 299, 320, 335, 344, 371, 376, 400, 459, 465, 473, 479, 485, 495, 536, 616, 622, 649, 686, 708, 749, 784, 799, 842, 931, 952, 955, 1002. IV, 1. C. 315, 18. v. *μέγα*. *μέγιστος* Th. 49, 548, 703. *μεγάλα* (adv.) C. 319, 1.
μέγεθος Th. 620. S. 5.
μεγήρατος Th. 240.
μεγήριτα Th. 240*.
μέγιστος Th. 49, 548, 703.
μεδέουσα Th. 54.
μέδιμνος CLXIX.
Μέδουσα Th. 276.
Μέδων C. 324, 21.
μέζεα E. 512.
μεθήμι, μεθήσω E. 209.
μέθν C. 316, 8.
Μεθώνη C. 314, 29.
μειδάω, v. *μείδησεν*.
μείδημα Th. 205.
μείδησεν S. 115.
μείζων E. 272, 380, 644, 721.
μειλιχίη Th. 92, 206.
μείλιχος Th. 84, 406, 408, 763.
μείναντες E. 652.
μείς E. 657.
μείων Th. 447. E. 690.
μειλαγγαίτης S. 186.
μειλίω, v. *μειλάνθησαν*.
μειλάνδετος S. 221.
μειλάνθησαν S. 167, 300.
Μελανίπη CCLV.
Μελάνωπος C. 315, 2.
μείλας E. 151, 155, 636. S. 153*, 252, 294. Th. 20, 69, 211, 481, 788. C. 325, 13.

- μελεδῶνες E. 66.
 μελέεσσιν E. 149.
 μέλεος Th. 563.
 μέλεσιν S. 76. Th. 152, 673.
 μελετάω E. 316, 443.
 μελέτη E. 380, 412, 457.
 Μέλης C. 313, 9. 314, 1. 8. 315, 5. 28. 320, 1.
 Μεληαιγένης C. 313, 11. 314, 8.
 Μελίαι Th. 187.
 Μελίβουα CXXXIV.
 μελίη S. 420. μελιᾶν E. 145.
 μελιηδής E. 172.
 μέλισσα Th. 594. E. 233, 305.
 μελισσέων XLIV, 5.
 Μελίτη Th. 246.
 μελίφων S. 425.
 μέλλω S. 126. Th. 468, 490, 552.
 C. 318, 15. v. ἡμελλον.
 μέλος, v. μέλεσσι, μελέεσσιν.
 μέλομεν CCXXVII, 2.
 Μελπομένη Th. 77.
 μέλομαι Th. 66. S. 206.
 μέλω Th. 216. ἔμελε E. 146. v.
 μέμβλεται, μέμηλεν.
 μεμαρπον S. 245. μεμαρπῶς E.
 204. μεμάρποι S. 252.
 μεμαῶς S. 240, 414, 453.
 μέμβλεται Th. 61.
 μέμηλε E. 238, 531. μεμηλότα
 E. 231.
 μεμύζεται E. 179.
 μέμνηται Th. 103. μεμνημένος
 E. 298, 422, 616, 623, 641, 711,
 728. Th. 562.
 Μέμων Th. 984.
 μέμυκε E. 508.
 μέμφομαι, μέμφομαι E. 186.
 μενεαίνω S. 361.
 Μενέλαος CXXXI, 1. CLXIV b, 7.
 Μενέμαχος C. 314, 3.
 Μενεσθῶ Th. 357.
 μενεχάρμης XXIX, 3.
 Μενίπη Th. 260.
 μενοινῶ S. 368.
 Μενοίτιος Th. 510, 514.
 μένος E. 414, 625. S. 343, 446.
 Th. 324, 492, 563, 687, 688,
 832, 853, 869, 896. IV, 3.
 LXXXIII, 6. C. 325, 8.
 μέντοι E. 287. C. 323, 16.
 μένω E. 674. S. 235, 364. Th.
 598, 814*. C. 324, 13. ἔμεινε
 E. 97*. μείναντες E. 652.
 μέριμνα E. 178.
 μέριμος Th. 603.
 μερμηράων Th. 55.
 μέρορες E. 109, 143, 179. CLXXII,
 5.
 Μερόπη X b, 3.
 μέσαβον E. 469.
 μέσος Th. 522, 709. E. 609. S. 209.
 C. 315, 25. 323, 11. CLXXIX.
 μεσσηγῆς S. 417.
 μεσσόθι E. 369.
 μέσσος S. 133, 144, 201, 462.
 E. 233, 503, 782, 795, 805,
 810, 820. Th. 143, 223.
 μετάδουπος E. 823.
 μεταλλάω, μετάλλα CLXXVIII, 4.
 μεταναίετης Th. 401.
 μεταξύ E. 394. C. 323, 4.
 μεταπρέπω Th. 120*, 377, 430.
 μεταστοναχίζομαι S. 92.
 μετάτροπος Th. 89.
 μεταφέρω C. 323, 21.
 μεταφρενον S. 223.
 μεταχρόνιοι Th. 269*.
 μεταχρόνιος Th. 269.
 μετέειπε Th. 643.
 μετείναι E. 174.
 μετεπειν, v. μετέειπε.
 μετελθῶν C. 321, 22.
 μετενέγκαντες C. 323, 21.
 μετέρογοι, v. μετελθῶν.
 μετονομασθῆναι C. 313, 11.
 μετόπισθε E. 284. μετόπισθεν
 E. 127, 285. Th. 210.
 μετοπωρινόν E. 415.
 μετρέομαι E. 349.
 μέτρια E. 306.
 μέτρον E. 132, 350, 438, 600,
 648, 694, 720. XCIII, 2. CLXIX,
 3. 5. C. 320, 3. 8.
 μέτωπον S. 147. Th. 143, 145.
 μεῦ Th. 644.
 μήδεα E. 54. Th. 180, 188, 200,
 398, 545, 550, 559, 561. XXXV,
 2. CLXXII, 2. C. 315, 28.
 Μήδεια Th. 961.
 Μηδεῖος Th. 1001.
 μηδέν S. 98. E. 395. C. 316, 19.
 326, 11.
 μηδέποτε C. 319, 2.
 μηδομαι S. 34.
 μήδος v. μήδεα.
 μηκέτι E. 174, 444, 622.
 Μημιονίη LXXIX, 1.
 Μημιστεύς C. 325, 11.
 Μηκῶνη Th. 536.

- Μηλόβοσις* Th. 354.
μηλον E. 120, 163, 786, 795.
 Th. 215, 284, 335. LXXX, 2.
μηλον XXVI.
μήν S. 101.
μήν, -ός, E. 504, 766, 772, 780,
 790, 800, 814, 820. Th. 59.
 C. 325, 20.
μήνις S. 21.
μηποτε E. 86, 399.
μήπου E. 88, 591.
μηρῶν E. 337.
μηρός S. 363, 460.
μηρόσασθαι E. 538.
μήσατο Th. 166, 172. *ἐμήσατο*
 E. 49, 95.
μήτε E. 270, 271, 296, 489 bis,
 492 bis, 698, 699, 729.
μήτηρ E. 131, 520, 563, 825.
 Th. 169, 284, 448, 460, 914,
 932. C. 314, 4. 21. 315, 11.
 317, 6. 7.
μητέρα E. 104. S. 33, 383. Th.
 56, 520, 904, 914.
μητιόεις Th. 286, 457. E. 153,
 273, 769.
μήτις Th. 393.
μήτις S. 28. Th. 471.
Μήτις Th. 358, 886. C. 314, 4.
μήτοι E. 747.
μητρική E. 825.
μηχανάομαι E. 241.
μηχανή Th. 146.
μία Th. 278, 321, 792.
μιγείς S. 55. Th. 53, 125, 333,
 375, 383, 920, 927, 970, 1009,
 1017. CXXV.
μίγη S. 36. *ἐμιγεν* C. 317, 7.
μιγήμεναι Th. 306.
μίννυμι, v. *μεμίξεται*, *μιγείς*,
μίγη, *μιχθείς*.
Μίδης C. 324, 5. 8. 12.
μικρός CLXIX, 2.
Μίμας S. 186.
μιμνήσκω, v. *μέμνημαι*, *μνήσαι*.
μίμνω E. 97, 498, 520, 630. Th.
 754. C. 321, 24.
μιν E. 18, 48, 224, 258, 325,
 515, 682, 708. S. 84, 111, 117,
 219, 221, 224, 271, 440, 478.
 Th. 127, 174, 423, 450, 481,
 490, 542, 554, 565, 568, 726,
 857, 868, 899, 990, 999.
 LXIV, 7.
Μινύειος LXXXII, 4.
- Μινυήϊος* LXXXII, 4*.
Μινυών C. 323, 24.
μινύθω E. 6, 244, 325, 409.
Μίνως Th. 948.
μίσγομαι Th. 56, 238.
μισθός E. 370.
μιχθείς Th. 288, 923, 941, 944,
 980. XXIX, 3. LXXIX, 3.
 CXXXVIII, 3. *μίχθη* LXXVII, 3.
Μνημοσύνη Th. 54, 135, 915.
μνήσαι C. 316, 19. *μνησάμενος*
 Th. 651. *μνήσομαι* C. 325, 32.
μνηστεύω LVIII, 2.
μογέα, *μογήσας* Th. 997.
μόδος S. 158.
μοι Th. 30, 31, 35, 114.
μοῖρα E. 121*, 745, 765. Th. 204,
 348, 413, 520, 544, 607, 789.
 LXXXII, 5. CLXXIII, 1 bis.
Μοῖραι Th. 217, 904. XCV, 3.
μοιχεύω C. 323, 3.
μολπή Th. 69.
Μόλυρος LXXXII, 1.
μολών LXXX, 9.
μόρος Th. 211.
μόρφνος S. 134.
μουνογενής E. 376. Th. 426, 448.
μούνος E. 11, 96. Th. 143. XCIII,
 3. CXCI. C. 319, 8.
Μούσαι E. 1, 658, 662. S. 206,
 Th. 1, 25, 36, 52, 75, 93, 94,
 96, 100, 114, 916, 966, 1021.
 CCX, 1. C. 314, 7. 316, 18.
 320, 1. 322, 15. 324, 3.
Μουσεῖον C. 323, 13.
μόγθος S. 306. C. 320, 19.
Μόψος S. 181.
μυδαλίος E. 556. S. 270.
μυθέομαι, *μυθησάμην* E. 10.
μύθος, E. 194, 206. S. 116*.
 Th. 24, 169, 665. CLXX, 2.
 CLXXXII.
μύλη XXVI.
μυλιόαντες E. 530.
μύξαι S. 267.
μυριάδες C. 319, 17.
μυρίοι E. 100, 252. Th. 364*.
 CLXIX, 3.
μύρμηξ XLIV, 5. XCIII, 4.
Μυρμιδόνες S. 380, 474.
μύρω S. 132. E. 206.
μύχιος Th. 991. E. 523.
μυχός Th. 119, 1014.
μύω, v. *μέμυκε*.
μῶλος S. 257.

- μωμεύω E. 756.
 Μῶμος Th. 214.
- ναίεσκε LXXXI, 2.
 ναιετάω E. 389. Th. 564, 592, 621, 775, 816. C. 321, 16.
 ναίω E. 8, 18, 170, 288, 343, 391, 700. S. 14, 473. Th. 274, 285, 330, 455, 735, 777, 814, 933, 955. XXXVI, 3. LXXVI, 1. LXXX, 3. 7. C. 321, 18. v. ναίεσκε, νάσσατο.
- ναός C. 322, 22.
 νάρθηξ E. 52. Th. 567.
 νάσσατο E. 639.
 Ναυβολίδης LXX, 6.
 ναῦς C. 318, 11. v. νείας, νεώς, νῆα, νησι, νηῶν.
 Ναυσίθοος Th. 1016.
 Ναυσίνοος Th. 1017.
 ναύτης Th. 876.
 ναυτιλίη E. 618, 642, 649.
 νάω C. 324, 10.
 νεανίσκοι C. 323, 2.
 νεαρός CCXXVII.
 νέας E. 247. XCIII, 6.
 νεικείη E. 332. νεικείων Th. 208.
 νεικέω, v. νεικέη.
 νεικητή E. 716.
 νεῖκος E. 29, 30, 33, 35. Th. 87, 229, 782.
 Νεῖλος Th. 338.
 νείμης E. 701.
 νεῖδι Th. 567.
 νεῖός E. 463, 464. Th. 971.
 νείσσομαι E. 237*.
 νεκρός C. 323, 5.
 νέκταρ Th. 640, 642, 796.
 Νεμέα C. 322, 30.
 Νεμειαῖος Th. 327.
 Νεμείη Th. 329, 331.
 Νέμειος C. 322, 27. 323, 1.
 Νέμεσις E. 200. Th. 223.
 νεμεσσάω E. 685, 741, 756.
 νέμω, νέμονται E. 231. CLXIII, 6. νέμοντο E. 120. ἐνειμαν E. 224. v. νείμης.
 νεοθλήης Th. 576.
 νεοκηδής Th. 98.
 νέομαι, νέεσθαι E. 554, 573.
 νέος E. 569, 674. S. 281. Th. 988. CLXXIX. C. 315, 12. νεώτερος E. 445.
 νεόσμηκτος C. 322, 7.
- νεούτατος S. 157, 253.
 νεώω, v. νεωμένη.
 Νέσσοις Th. 341.
 Νεστόρεος C. 314, 20.
 Νέστωρ XLV, 2. 4. CXXXVIII, 2. C. 314, 8.
 νευρή S. 409.
 νεύρον E. 544.
 νέωω E. 473. C. 322, 3.
 νεφέλη Th. 745, 757.
 νεφεληγερέτα E. 53. Th. 558.
 νεφεληγερέτης E. 99. Th. 730, 944.
 νέφος E. 204, 449, 553.
 νέω E. 777.
 νεωμένη E. 462.
 νεώς XCIII, 7.
 νεώτερος E. 445. C. 314, 26.
 νῆα E. 624, 631, 665, 671, 817.
 νηός E. 628. Th. 899. νηῖ E. 636, 650. νῆες C. 324, 26. 325, 13. νήεσιν E. 164. νῆας E. 622, 809.
 νηδύς Th. 460, 487, 890, 899.
 νήιον E. 808.
 νῆκεροι E. 529.
 νῆκεστος E. 283.
 νηλεές Th. 456, 765. νηλεῖ Th. 316. CCXLVIII.
 νηλειής Th. 770.
 νηλεόποινοι Th. 217.
 Νηλεύς XLV, 1.
 Νηληιάδης CXXXVIII, 2.
 νηλής v. νηλεές.
 νηλιτοποιῖνος Th. 217*.
 νῆμα E. 777.
 νημερτής Th. 235.
 Νημερτής Th. 262.
 νηοπόλος Th. 991.
 νηός Th. 990.
 νήπιος E. 40, 131, 218, 286, 397, 456, 633. CLXXXVI.
 νήποινον E. 305*.
 νήποτος Th. 795*.
 Νηρέυς Th. 233, 240, 263, 1003.
 Νηρηίδες Th. 1003.
 νήριτος E. 511.
 Νησαίη Th. 249.
 νῆσος Th. 964, 1014. III. XCIII, 4. CXCVII. C. 315, 11. 325, 6.
 Νησῶ Th. 261.
 νησι E. 634, 808. νησίν E. 689. C. 317, 1.
 νῆϋτος Th. 795.
 νῆχω, νηχομένοις S. 211. νῆχον S. 317.

- νηῶν* E. 236, 269, 280. CCXLVII.
 C. 318, 8. 15.
νικάω XLVI, 4. C. 322, 14. *νικῆσαι* C. 315, 24. *νικήσας* Th. 73, 437, 719. E. 657. C. 322, 19. *νικηθεὶς* Th. 496.
νίκη S. 311, 339. Th. 433, 628, 647. E. 211. G. 316, 23. 322, 12. 15. 21.
Νίκη Th. 384.
νικήσας Th. 73, 437, 719. E. 657.
Νικόστρατος CXXXI, 2.
νίπτω, νιπόμενος E. 739. *νίψατο* LXXVI, 3.
νίσσομαι E. 237. S. 469. *νισσομένων* Th. 71. v. *νείσσομαι*.
νίφα E. 535.
νιφάεις Th. 42, 62, 118, 794, 953.
νίφω, νίφῃσι C. 324, 29.
νοέω E. 89, 202, 286, 296. S. 410. Th. 488. *νοεῦντες* E. 641. v. *νοῆσαι*.
νόημα E. 129. S. 88, 122. Th. 656. CLXXIII, 2.
νοῆσαι E. 484. *νοήσας* E. 12, 267. C. 326, 10. *νόησε* Th. 838.
νοήσῃ E. 293.
νομίζω, νομίσας C. 322, 30.
νομός E. 403, 526.
νόμος E. 276, 388. Th. 66, 417. CLXXXV. C. 321, 15.
νόος E. 67, 105, 260, 373, 483, 661, 685, 714, 793. S. 5, 149. Th. 37, 51, 122, 262, 537, 613, 661, 1002. XCIV, 3. CLXXVII, 2. CCXL. *νοῦν* CCXXII, 2.
νοστήω, νοστήσεις C. 319, 4.
νόσφι Th. 870. *νόσφιν* E. 91, 113. S. 15. Th. 57, 777.
νοσφίδια ἔργα V, 2.
νότος Th. 380, 870. E. 675.
Νοῦθος LX.
νοῦν CCXXII.
νοῦσος E. 92, 102. S. 43. Th. 527, 799.
νύ E. 207, 268, 275, 424, 513, 684, 764. S. 116, 170, 336, 350. Th. 22, 84, 687, 836. XLII, 2.
νύκτωρ E. 177.
νύμφη Th. 298, 305. XIII, 1. LXXVII, 2. CLXIII, 5.
Νύμφη Th. 187. CXXIX, 1. C. 313, 10. 314, 28. *νυμφέων* Th. 130.
νῦν E. 176, 202, 270, 396. S. 99, 120, 328. Th. 416, 661, 942, 963, 965, 1020. CLXXII, 3. CLXXVIII, 1. C. 324, 3.
νύξ E. 102, 385, 419, 562, 612, 730. S. 35, 227. Th. 56, 107, 275, 481, 525, 722, 724, 726, 744, 788. C. 321, 12.
Νύξ E. 17. Th. 20, 123, 124, 176, 211, 213, 224, 748, 757, 758.
νύσσω, νύσσοντες S. 62.
νύχτος E. 523.
νῶϊ S. 358. *νῶϊν* S. 350.
νωμάω, νωμήσας S. 462.
νώνυμοι E. 154.
νώνυμοι E. 154*.
νώτον E. 468, 534, 544. S. 167, 286, 333*. Th. 762, 781, 790, 972. CLXXIV, 4.
Ξάνθη Th. 356.
Ξάνθος C. 324, 5.
ξανθός Th. 947. LXX, 5. CLXIV b, 7.
Ξεινοδόκος E. 183.
Ξεῖνος E. 183, 225, 327. XLV, 3. C. 319, 3.
Ξενίζω, Ξενισθῆναι C. 324, 21.
Ξένιος C. 323, 16.
Ξένος C. 323, 18.
Ξεστός S. 133.
Ξοῦθος XXXII, 2.
ξύλον E. 808.
ξύμπας E. 240.
ξύν Th. 347.
ξύναϊ CLXXXVII, 1 bis.
ξύνειμι, v. ξύνισαν.
ξύνήων, ξυνήοντας Th. 595, 601.
ξύνισαν Th. 686. *ξύνιων* Th. 705.
ξύνός, v. ξυναί.
Ἄρισμός E. 789.
ἄραρος Th. 205.
ἄβελίσκοι C. 319, 16.
ἄβελιοί C. 319, 13.
Ἄβριάρεως Th. 617, 734.
ἄβριμοεργός Th. 996.
ἄβριμόθνημον Th. 140.
ἄβριμοπάτρης Th. 587.
ἄβριμος E. 145, 619. S. 135. Th. 148, 839.
ἄγδάτος E. 772, 790.
ἄγδάοντα C. 325, 13.
ἄγε E. 15, 74, 187, 206, 246,

- 273, 284, 322, 351, 352, 357,
 364, 375, 445, 456, 726, 769,
 822. S. 12, 14, 21, 39, 170*,
 235, 282, 283, 288, 300, 301.
 Th. 87, 102, 330, 466, 523,
 553, 583, 605, 621, 687, 797,
 837, 871, 1000. LXXXII, 4.
ὄδε E. 17, 24, 39, 57, 80, 205,
 249, 268, 269, 276, 297, 363,
 485, 568, 635, 741, 748, 795,
 826. S. 93, 106. Th. 24, 60,
 509, 605, 961. LXXI, 2. CX,
 1. CLXXVIII, 1.
ὄδος E. 216, 288, 579, 729. Th.
 387, 754. C. 318, 8.
ὄδοός S. 146, 164, 235, 249,
 388, 404.
ὄδύομαι, v. *ὠδύσσατο*.
Ὀδυσσεύς, *Ὀδυσῆι* Th. 1016.
Ὀδύσσεια C. 324, 19.
Ὀδυσσεύς Th. 1012. C. 314, 4.
ὄξ S. 181, 394. Th. 30. LXX,
 4. CXXVI, 1. CXXXI, 2.
ὄφι Th. 748.
Ὄφρος Th. 632.
Ὄγαρος C. 314, 29.
οἶγε E. 819.
οἶδα E. 456. Th. 236. S. 355.
 CXXXIX, 2. CLXXIX, 2. v.
ἰδμεν, *ἴσασιν*, *οἴσθα*, *εἰδείη*,
εἰδώς.
Οἰδίπους E. 163.
οἶδμα Th. 109, 131. C. 318, 14.
οἰζυρός E. 195, 639. C. 313, 5.
οἰζύς E. 113, 177. S. 351.
 Th. 214.
οἴη S. 1. LXXVI, 1. LXXVIII.
 LXXIX, 1. LXXXI, 1.
οἴκαδε E. 576, 611, 632. C.
 319, 4. 5.
οἰκείος Th. 330.
οἴκεται Th. 733*.
οἰκέω CXXVI, 1. C. 320, 12.
οἰκήιον E. 457.
οἰκίον Th. 64, 744, 758. CLXXXIX.
οἰκοθεν C. 318, 1.
οἴκοι E. 365.
οἶκος E. 23, 132, 150, 244, 325,
 364, 376, 395, 405, 407, 428,
 432, 495, 512, 523, 525, 601, 627,
 695, 733, 744, 800. LXXXII, 3.
 CLXXIV, 1. C. 324, 28. *οἰκόν-*
δε E. 554, 673.
οἰκίζομαι C. 324, 8.
οἶμος E. 290.
- Οἰνείδης* C. 325, 8.
οἴνη S. 292. E. 570. *οἴνεων* E. 572.
Οἴνῃ C. 322, 31.
οἶνος E. 585, 589, 592, 596, 674,
 724. XCIV, 2.
οἶνογῶος C. 316, 9.
οἶνοχόη E. 744.
οἶνοψ E. 622, 817.
Οἶνεωνεῖσιν C. 323, 2.
ὀτομαι C. 316, 3.
οἶος S. 8, 106, 111. Th. 26,
 446, 703. XLV, 4. CLXXXIII, 1.
οἶος E. 269, 314, 322. S. 386,
 400. Th. 93. CXIV, 1. v. *οἴη*.
ὄϊς E. 234, 775.
οἴσεις E. 432.
οἴσθα S. 355.
οἴστος S. 130.
οἴχομαι, v. *ᾄχετο*.
οἰωνιστής S. 185.
οἰωνός E. 277, 801. Th. 268.
 LXXX, 10.
ὀκτάβλωμος E. 442.
ὀκταπόδης E. 425.
ὀλβιος E. 172, 826. Th. 96,
 954. XLIV, 2. LXXI, 1. C.
 322, 24.
ὀλβος E. 281, 319, 321, 326, 379,
 637. S. 204. Th. 420, 974.
ὀλεθρος Th. 226.
ὀλέσει E. 180. *ὀλέσσαι* E. 668.
ὀλέσθαι C. 319, 1.
ὀλίγος E. 30, 288*, 480, 643, 723.
 Th. 447. *ὀλιγίστη* E. 723.
ὀλισθῶν C. 326, 16.
ὀλλυμι, v. *ὀλέσει*, *ᾄλεσαν*.
Ὀλυμπίος Th. 6.
ὀλμος E. 423.
ὀλοός E. 745. S. 156. Th. 224,
 226, 501, 604, 757.
ὀλος C. 317, 4.
Ὀλυμπιάδες Th. 25, 52, 966, 1021.
 LXXXIII, 2.
Ὀλύμπιος E. 24, 81, 110, 128,
 389, 474. Th. 75, 114, 390, 529,
 783, 804, 884, 963. CXXII, 1.
Ὀλυμπος E. 139, 197, 257. S. 79,
 203, 466. Th. 37, 42, 51, 62, 68,
 101, 113, 118, 391, 408, 680,
 689, 794, 842. XXXVI, 3.
ὀλυβθος CLXIX, 1.
ὀλώϊος Th. 591.
ὀμά S. 50.
ὀμαδος S. 257.
Ὄμαδος S. 155.

- ὀμαρτέω, ὀμαρτήσας E. 673. ὀμαρ-
 τήσει E. 196. v. ὠμάρτησεν.
 ὀμβροῦ E. 451*.
 ὀμβροῦ E. 451.
 ὀμβρῶ, ὀμβροῦ E. 415.
 ὀμβρος E. 492, 626, 674, 676.
 S. 478.
 ὀμεῖται E. 194.
 ὀμηλιξ E. 444, 447.
 ὀμηρεῦσαι Th. 39.
 Ὀμηρίδαι C. 313, 15.
 Ὀμηρος CCXXVII, 1. C. 313, 1.
 7. 11. 314, 10. 15. 16. 315, 5.
 8. 26. 28. 316, 2. 15. 20. 27.
 28. 319, 6. 10. 18. 320, 1. 321,
 7. 20. 322, 10. 19. 323, 27.
 324, 4. 17. 325, 19. 326, 19.
 ὀμηρος C. 314, 10.
 ὀμιλαδόν S. 170.
 ὀμιχεῖν E. 727.
 ὄμμα S. 262. C. 314, 12.
 ὄμνημι, v. ὀμεῖται, ὀμόσας.
 ὀμόθεν E. 108.
 ὀμοίος E. 182.
 ὀμοῖος E. 144. Th. 27. XIII, 1.
 LXXIII, 2.
 ὀμοκλή S. 341.
 ὀμόν Th. 508. v. ὀμά.
 ὀμόσε C. 315, 7.
 ὀμόσας E. 282. ὀμόσση Th. 232.
 ὀμοῦ E. 243.
 ὀμόφρων Th. 60.
 ὀμφαξ S. 399.
 ὀμῶς E. 3, 20, 372, 459, 669.
 Th. 74, 366, 672, 771.
 ὄνδε S. 38.
 ὄνειαρ E. 41, 346, 822. Th. 871.
 ὄνειδίξω E. 718.
 ὄνειδος E. 311 bis.
 ὄνειφος Th. 212.
 ὄνινημι E. 318. Th. 429, 436.
 ὄνομα Th. 144, 369. LXXVII, 2.
 C. 323, 19.
 ὀνομάξω III, 3. C. 313, 3. 314, 9.
 v. ὀνόμασεν.
 ὄνομαι, v. ὀνόσασαι.
 ὀνομαῖνα, ὀνόμηνα E. 80. LVIII,
 2. LXXVII, 2.
 ὀνομαστός Th. 148. XLIV, 7.
 ὀνόσασαι C. 321, 22.
 ὀνοτάξω E. 258.
 ὄννηξ S. 254, 263, 266, 427.
 E. 204, 205.
 ὄξός S. 233, 243, 289, 335, 348,
 457. E. 414. Th. 838.
 ὄπα Th. 830. ὀπί Th. 41, 68.
 ὀπάξω Th. 420, 438. E. 474.
 C. 324, 18. ὀπάσαι Th. 433.
 ὀπάσας E. 167. v. ὄπασεν.
 ὀπηδέω E. 142, 230, 313, 326.
 Th. 80.
 ὀπίξομαι S. 21.
 ὀπιπτεύω E. 29, 806.
 ὀπισ E. 187, 251, 706. Th. 222.
 ὀπισθεν E. 469, 474. S. 133.
 Th. 223. CLXXIV, 4.
 ὀπίσω E. 741. S. 92, 256.
 Th. 488.
 Ὀπλεύς S. 180.
 ὀπλή E. 489.
 ὀπλον E. 627. Th. 853.
 ὀπλότατος Th. 137, 333, 478,
 821, 946. LXX, 5. CXXXI, 2.
 CXXXVIII, 2.
 ὀπλότερος C. 324, 3.
 ὀπότεν E. 453*, 571. C. 324, 29.
 ὀπότε E. 258, 494, 543. Th. 431,
 435, 594.
 ὀπη Th. 387.
 ὀπότεν C. 316, 5.
 ὀπότε S. 126. Th. 478, 782.
 ὀπότερος Th. 549.
 ὀπως C. 316, 32.
 ὀπτάω, v. ὀπτησαν.
 ὀπνίω Th. 819. S. 356. v. ὀπνιεν.
 ὀπαρινός E. 674, 677.
 ὀπως Th. 156, 471. C. 315, 31.
 ὀράω E. 534. Th. 85. IV, 2.
 ὀργή E. 304. C. 323, 10.
 ὀρέγω, v. ὀρέξαι.
 ὀρείχαλιος S. 122.
 ὀρέξαι Th. 433. ὀρεξάμενος S.
 456, 457. v. ὀρέξατο.
 ὀρεσκώοισι CX, 5.
 ὀρεσσίνωμος S. 407.
 ὀρηται Th. 782.
 ὀρθιος E. 290.
 ὀρθογόν E. 568*.
 Ὄρθος Th. 293, 309, 327.
 ὀρθός E. 540, 727. S. 391.
 ὀρθογόν E. 568*.
 Ὄρθρος Th. 293*, 309*, 327*.
 ὀρθρος E. 577.
 ὀρθῶς C. 321, 1.
 ὀρίνω XLIX, 3. v. ὄρινε.
 ὀρκος E. 194, 804. Th. 231, 400,
 784, 805. V, 1.
 Ὄρκος E. 219.
 ὀρμάω C. 316, 16. 25. ὀρμήσωσι
 S. 403. ὀρμηθήραι E. 526. S. 73.

- ὄρη S. 365, 456. E. 304.
 ὄρμος E. 74.
 ὄρνις E. 212, 470, 828. Th. 525.
 XLIV, 3.
 ὄρνυμι, ὄρνυμένοιο Th. 843. v.
 ὄρηται, ὄροῦσα, ὄρώρει, ὄρσε.
 ὄρος Th. 484. S. 374, 386.
 ὄρος E. 428. Th. 2.
 ὄροῦσα S. 412, 436, 437.
 ὄρηξ E. 468.
 ὄρυμαγδός S. 232, 401.
 ὄραφός E. 330.
 ὄραφός C. 314, 29, 30.
 ὄραφος VI. CXXXVI, 2.
 ὄραφομαι, ὄραφονται Th. 4.
 ὄραφθμός S. 282.
 ὄραφιστήρες CXXIX, 3.
 ὄραφόμενοι C. 323, 21.
 ὄραφόμενος LXXXII, 4. CCI, 2.
 ὄραφος S. 294, 296.
 ὄρώμενον IV, 2.
 ὄρώρει S. 274, 401. Th. 70, 703,
 709, 849. LX.
 ὄς (relat.) E. 37, 138, 145, 238,
 367, 534. S. 6, 85, 87, 318,
 450. Th. 187, 215, 314, 394,
 396, 409, 419, 429, 432, 439,
 823, 894, 904, 913, 916, 957,
 977. καί S. 162, 229, 276.
 Th. 36. X. τὰς Th. 53, 271.
 LXX, 4. LXXX, 9.
 ὄς (suus) E. 131. S. 408. Th.
 495, 819, 928. LXXX, 6.
 LXXXII, 2. v. ἦν, ὄνδε.
 ὄσγε Th. 1000. CLXXII. 4. v. ὄγε.
 ὄσος E. 40, 41, 250, 679. Th.
 475, 525, 630, 648, 668, 720.
 CXXXII, 2. CLXXI, 1. C. 322, 26.
 ὄσπερ Th. 864.
 ὄσσα Th. 10, 43, 65, 67, 701, 832.
 ὄσσε S. 390. Th. 698. C. 322,
 5. ὄσσοις S. 430. ὄσσοισι
 S. 426. ὄσσοισιν S. 145. ὄσ-
 σων Th. 826.
 ὄσσομαι, ὄσσετο Th. 551.
 ὄσσος E. 308, 346. Th. 49, 154,
 183, 421, 424, 582, 651, 967.
 XCHI, 4. XCVI. CLXIX, 1.
 C. 326, 9.
 ὄσσοστε E. 346.
 ὄστε E. 318, 450, 520, 580, 704.
 S. 134, 360, 395. Th. 2, 382.
 CCII. CCX, 1. τὰτε E. 398.
 Th. 382.
 ὄστέον S. 152. Th. 540, 555, 557.
 C. 318, 3. 323, 24.
 ὄστες E. 31, 241, 343, 406, 506,
 701, 763. S. 150, 163, 480.
 Th. 81, 96, 222, 395, 459.
 XCIV, 2.
 ὄταν E. 132, 339*, 467. C.
 321, 19.
 ὄτε E. 89, 111, 132, 339, 427,
 524, 575, 741, 778, 783. S.
 42, 80, 374, 397, 399, 421 bis,
 437. Th. 58, 232, 280, 282,
 291, 390, 416, 468, 535, 639,
 702, 888. LXXVII, 4. CXV, 2.
 ὅτι E. 81. S. 479. Th. 115, 198,
 199, 200, 426, 656.
 ὄτοβος Th. 709.
 ὄτραλέως S. 410.
 ὄτρύνω Th. 883. v. ὄτρυνον.
 ὅτι E. 48. S. 21. ὅτι τάχιστα
 E. 60, 673. S. 21, 428.
 ὄ E. 534. S. 318, 450. Th. 823,
 973. v. ἔ, ἔθεν, εἶο.
 ὄυατα E. 546. Th. 701, 771.
 ὄυδαμῆ S. 218.
 ὄυδας E. 534. Th. 741.
 ὄυδέ E. 40, 41, 85, 97, 113,
 134—136, 146, 176, 177, 182
 bis, 183, 184, 187 bis, 190,
 214, 228, 230, 231, 236, 244,
 268, 348, 364, 397, 412, 456,
 477, 515, 637, 785. S. 39,
 111, 139, 170, 310, 368, 415,
 431, 432. Th. 102, 235, 295,
 296, 386, 387, 423, 426, 488,
 551, 613, 637 bis, 687, 740,
 751, 759, 761, 796, 802 bis.
 CLXXII, 3. CCXXI, 1. C. 325, 32.
 ὄυδέεις E. 144, 311. CLXXVII,
 1. C. 317, 11.
 ὄυδέποτε Th. 221. E. 640. C.
 316, 22.
 ὄυδέτεροι S. 171. Th. 638.
 ὄυδός Th. 749, 811. E. 331.
 ὄυκέτι E. 34, 572. S. 50, 118.
 ὄυλιος S. 192, 441.
 ὄυλόμενος Th. 225, 593. E. 717.
 ὄυλύμπος S. 30, 471. Th. 633,
 855, 953. XLIX, 2. ὄυλυμ-
 πόνδε Th. 397.
 ὄυν Th. 853. S. 299*.
 ὄυνεκα E. 138, 547. Th. 88,
 144, 197, 235, 464, 534. VII,
 2. LXXVII, 2.
 ὄυποτε E. 813.

- οὐπω* E. 273, 521. S. 10.
Οὐρανίδης Th. 486, 502.
Οὐρανίη Th. 78, 350. CXXXII, 1.
Οὐρανίωτες Th. 461, 919, 929.
οὐρανόθεν E. 242, 555. S. 384.
 Th. 723, 761.
οὐρανός E. 111, 548, 610. Th.
 71, 106, 110, 373, 382, 414,
 427, 517, 679, 685, 689, 720,
 737, 746, 761, 779, 808, 820,
 840, 847.
Οὐρανός Th. 45, 127, 133, 147,
 154, 159, 176, 208, 421, 463,
 470, 644, 702, 891.
οὐρεῖος S. 186. CXXIX.
Οὐρεῖος S. 186*.
οὐρέω E. 729, 758.
οὐρή S. 431. Th. 771. E. 512.
οὐρήες E. 791, 796.
οὐρος (mons) E. 232, 510. Th.
 129, 130, 835, 860, 865, 1001.
οὐτάω, *οὐτάμεν* S. 335. *οὐτα-*
μένον S. 363. *οὐτασε* S. 461.
οὐτε E. 129 bis, 190, 191, 269,
 bis, 285, 666, 784. S. 88, 140,
 217, 259, 317, 337 bis. C.
 321, 22. 23.
οὐτι E. 105, 445, 516, 823. S.
 110*, 144, 161. Th. 182, 310.
οὐτιδανός CXXIX, 2.
οὐτις E. 15, 355, 763. S. 5.
 CCXIX, 2. v. *οὐτι*.
οὐτοι E. 759. S. 110.
οὐτος E. 27, 121, 126, 130, 140,
 150, 156, 179, 263, 274, 293,
 362, 443, 505, 559, 561, 682,
 697, 752. Th. 35, 75, 111,
 170, 203, 263, 348, 362, 422,
 520, 532, 562, 1018. LXXVII,
 2. CLXIX, 2. C. 315, 2. 19.
 316, 2. 10. 317, 5. 319, 8. 15.
 321, 15. 322, 10. 24. 324, 4.
οὕτω E. 424, 490. Th. 448.
οὕτως E. 105, 433. Th. 452.
 C. 314, 12. 23. 27. 319, 11.
 324, 8.
ὀφέλλω E. 14, 33, 213, 412, 495.
 v. *ὄφελον*.
ὀφθαλμός E. 267. Th. 143, 145,
 451, 701. S. 72, 335. IV, 2.
ὄφρις Th. 229, 322, 334, 825. S.
 161. XLIV, 6. *ὄφριων* S. 161.
ὄφρα E. 260, 299, 341, 544,
 606, 625. S. 23, 108. Th. 128,
 530, 645.
- ὄφρος* Th. 827, 911.
ὄχθιω, *ὄχθήσας* Th. 558.
ὄχθη LXXVII, 1*. CCXVI, 1.
ὄχρωτάτος E. 429.
ὄψαρότης E. 490.
ὄψέ E. 485.
- Παγασαῖος* S. 70.
πάγκακος E. 813.
πάγος S. 439.
παγχρύσεος Th. 335.
πάγην E. 264.
παθεῖν, *πάθει* CCXVII. *παθόν-*
τες Th. 651, 660. *παθοῦσα*
 Th. 276. *παθών* E. 218.
παίζω S. 277, 282, 299.
παιπαλόεις Th. 860.
παῖς E. 130, 182 bis, 378, 399,
 464, 656, 751. S. 26, 49, 112,
 356, 371, 385, 454. Th. 138,
 148, 155, 162, 164, 208, 234,
 398, 401, 464, 467, 472, 473,
 478, 496, 509, 565, 758, 821,
 897, 952, 981, 989, 1001.
 CCXVII. C. 315, 12. 318, 5.
 322, 32. 324, 5. 25. 326, 5.
παῖς E. 50, 376. S. 26*. Th.
 178, 565*, 746.
Παιών CXXXIX, 2.
παιαίω E. 413.
παιάμη S. 219, 320. Th. 580, 866.
παιάσσα, v. *πεπαλαγμένος*.
παίνω E. 673. Th. 181, 772. C.
 313, 13. 20. 319, 7. 19.
παλιώγρετος S. 93.
παλιώξις S. 154.
Πάλλας, *Πάλλαντος* Th. 376, 383.
Παλλάς E. 76. S. 126. Th.
 577.
πάλλω S. 321, 451.
πάμπαν E. 275, 302, 335, 763.
πάμπρωτα C. 315, 29.
παμφαίτω E. 567.
παναίολος S. 139.
παναπήμων E. 811.
πανάριστος E. 293.
Πανδιονίς E. 568.
Πανδώρα E. 81. XXIX, 2.
Πανείδης C. 315, 22. 321, 7.
Πανέλληγες E. 528.
πάνεφθος S. 288.
πανήγυρις C. 325, 30. 326, 3.
πανημέριος S. 396.
πανήμεροι C. 317, 1.

- παννύχιος* S. 46.
Πανόπη Th. 250.
Πανοπή CXIII.
Πανοπία CCI, 2.
πάνσοφος C. 314, 21.
πάντη E. 125, 255. S. 121. Th. 178, 366, 778.
πάντοθεν E. 625.
παντοῖος E. 621. Th. 830. XLIV, 3.
παπταίνω E. 444.
παραινόμεναι Th. 429, 432, 436. C. 324, 20. 30. 325, 1.
παραιβασίη Th. 220.
παραιψάμενος Th. 90.
παρκαίριος E. 329.
παρκαλέω C. 324, 6.
παρκαλοῦντος Th. 928.
παράκοιτις Th. 228. S. 14, 46.
παραλέγομαι, v. *παρελέξατο*.
παρამεΐβομαι E. 409.
παρασχεῖν E. 712.
παρাত্রέπω, v. *παρέτραπε*.
παραραφαινόμεν E. 734.
παράφημι, v. *παραιψάμενος*.
παρεΐη S. 243, 267.
παρείμι Th. 420. v. *παρεόντος*.
παρενβαίνω E. 226.
παρελάνω S. 353.
παρέλεκτο CLXIV b, 6.
παρελέξατο Th. 278.
παρελθεῖν E. 216. Th. 613.
παρεξέ S. 352, 353.
παρεόντος E. 366.
παρέρχομαι, v. *παρελθεῖν*.
παρεστάμεν Th. 439.
παρέσχεθεν Th. 639.
παρέτραπε Th. 103.
παρέχω S. 84. C. 318, 1. v. *παρασχεῖν*, *παρέσχεθεν*.
παρεών, v. *παρεόντος*.
παρθενική E. 63, 519, 699.
παρθένιος Th. 205, 344.
παρθένος E. 71, 256. Th. 514, 572. LXXVI, 3. C. 323, 16. 324, 7. 9.
παριόντες C. 324, 14.
παρίστημι, v. *παρεστάμεν*.
παρλίνω E. 262.
Παρηησός Th. 499.
παρόντα C. 321, 1.
πάρος E. 184. S. 119. Th. 394.
πᾶς E. 40, 54, 76, 81, 116, 267 bis, 293, 392, 407, 491, 504, 511, 531, 563, 601, 611, 627, 642, 672, 688, 694, 701, 826. S. 70, 84, 141, 223, 251, 261, 284, 315, 364, 380. Th. 66, 85, 117, 121 bis, 127, 157, 167, 175, 184, 305, 369, 372, 377, 390, 401, 402, 411, 449, 543, 559, 639, 641, 647, 667, 672, 688, 695, 738, 740, 803, 809, 828, 829, 847, 855, 919, 929, 955, 973, 1015. XLII, 2. LXXX, 8. XCVI. CXXXII, 3. CXXXIX, 2. CCXIX, 1.
Πασιδέη Th. 247.
Πασιδόη Th. 352.
πάσχω E. 211. v. *παθεῖν*.
πατήρ E. 2, 59, 84, 143, 168, 182, 259, 633. S. 11, 27, 59, 89, 103, 322, 471. Th. 36, 40, 47, 53, 71, 73, 164, 165, 171, 180, 207, 262, 398, 457, 468, 472, 502, 542, 580, 617, 643, 838, 896, 932. XLIX, 1. XCVI, 3. XCV, 2. CLXXII, 1. CCV. C. 313, 4. 314, 20. 317, 7. 324, 7. 325, 8.
πάτηρ VII, 2.
πατήρ S. 1, 12. C. 313, 3. 314, 18. 315, 9. 11. 319, 4. 323, 23.
πατροκασιγνητος Th. 501.
πατριώτιος E. 376.
παυροῖδιον E. 133.
παῦρος E. 326, 482, 538, 814, 818, 820, 824. Th. 780.
πάσι S. 449. *παύσονται* E. 177.
παύση Th. 533.
παχνόω E. 360.
παχύς E. 497, 509.
πέδιλον S. 220. E. 541. Th. 12.
πέδιον S. 342. E. 388. LXXVI, 2. C. 321, 15. 324, 26. *πεδίονδ'* S. 378.
πεδόθεν Th. 680.
πέιδω S. 450. CLXXX. *πέιδεσθαι* Th. 165. v. *πέποιθα*, *ἐπίδοντο*, *πιθήσας*.
Πειδώ E. 73. Th. 349.
πέιω E. 775.
πειράομαι, v. *πειρηθῆναι*, *πειράμαι*.
πειράτα Th. 335, 518, 622, 738, 809. E. 168.
πειρηθῆναι S. 359.
Πειρώτιος S. 179. CLV.
Πείροιο CCXVI, 2.
πέϊσος CLXIII, 7.
πέλαγος Th. 131, 190.

- πελάζω, πελάσας E. 431, 732.
 v. ἔπλητο.
 Πελασγός CXXXVI, 2. Πελασγοί
 CXCII.
 Πελειάδες X.
 πελεμίζομαι Th. 458, 842.
 πελίσκετο XLIV, 4.
 Πελής Th. 996.
 Πελοπόννησος C. 322, 29.
 πέλω E. 292, 825. S. 164, 259.
 πέλομαι E. 30, 388, 420, 547,
 665, 678, 682, 686, 761, 808.
 XCIV, 2. C. 321, 15. 19. v.
 ἔπλετο.
 πελώρη Th. 159, 173, 479, 505,
 731, 821, 858, 861.
 πελώριος Th. 179.
 πέλωρον Th. 295, 299, 845, 856.
 S. 223.
 πέμπτος E. 174, 698, 802, 803.
 πέμπω E. 84. Th. 716, 784.
 πέμψαν Th. 477, 718.
 πενθέω C. 323, 8.
 πένθος Th. 98, 467, 623.
 πένη E. 497, 638, 717. Th. 593.
 πένομαι E. 773.
 πεντατηρίς C. 325, 21.
 πεντακιχίλιοι C. 319, 17.
 πεντακόσιοι C. 319, 16.
 πέντε E. 613.
 πενήκοντα E. 663. Th. 151, 264,
 672. C. 319, 12. 13 bis. 17. 18.
 πενήκοντακέφαλος Th. 312.
 πέντοζος E. 742.
 πεπалаγμένος E. 733.
 πεπαρμένος E. 205.
 πεπειράμαι E. 660*.
 πεπειρημαί E. 660.
 πεπνυμένος E. 731, 793*.
 πέποιδα E. 375.
 πεπόλισται LXXX, 5.
 πεπότητο S. 148.
 πέρωτο Th. 464, 475. περω-
 μένον C. 322, 28.
 πεπνυασμένος E. 793. Th. 484.
 πέπων S. 350, 357. Th. 544, 560.
 περώ E. 738. C. 315, 32.
 πέρην Th. 215, 274, 294, 814.
 περίαχε Th. 678.
 περιέννυμι, περιέσσασθαι E. 539.
 περιερχομαι C. 315, 8. 323, 28.
 περιήγης CXCIX.
 Περιήρης XXXII, 5.
 περιόλασθαι C. 315, 13.
 περικαλλής Th. 10.
 περίκειμαι Th. 733*.
 περικλύζω C. 324, 11.
 Περικλύμενος XLIV, 1.
 περικλυτός E. 60. Th. 571, 579.
 CX, 3.
 περικτιών CXII, 1.
 περιμαίνομαι S. 99.
 Περιμήδης S. 187.
 περιμήκης S. 133.
 περιναϊετώ Th. 370.
 περιπλόμενος E. 386. Th. 184.
 C. 321, 13.
 περίρροτος Th. 193, 290.
 περισσεύω CLXIX, 4.
 περισσός Th. 399.
 περιστενάγησε S. 344*.
 περιστοναχίζω S. 344.
 περισώζομαι C. 313, 14.
 περιταμνέμεν E. 570.
 περιτεμνέμεν E. 570*.
 περιφραδέως CCXXXIV.
 περίφρων Th. 894. S. 297, 313.
 Περιησός Th. 5*.
 προίχομαι Th. 733.
 Πέρσαι C. 314, 11.
 Περσέπολις CXXXVIII, 3.
 Περσένος S. 216, 229. Th. 280.
 Περσεφόνεια Th. 768, 774.
 Περσεφόνη Th. 913.
 Περσής Th. 356, 957.
 Πέρσης E. 10, 27, 213, 274,
 286, 299, 399, 611, 633, 641.
 C. 315, 4.
 Πέρσης Th. 377, 409.
 πεσεῖν, πέσεν S. 365. πέσον S.
 379. πέσωσι S. 375. πεσών E.
 547. LXXXIII, 5. C. 326, 16.
 πέταλον E. 496, 680.
 πετεινός E. 277*.
 πετεηνός E. 277.
 πέτηλον S. 289.
 πέτομαι S. 308. ἔπτατο S. 222*.
 Πετραίη Th. 357.
 πετραῖος S. 185. E. 589.
 πέτην S. 375, 421, 437. Th. 301,
 778, 786, 792. CCXVI, 1.
 πετοήεις E. 533.
 πεύθομαι Th. 463.
 πενκάλιμος CLXXVIII, 1.
 Πενκείδης S. 187.
 πεύκη S. 376.
 πεφραδέμεν E. 766. πεφραδέτην
 Th. 475.
 Πεφρηδά Th. 273.
 πεφύσασθαι Th. 728.

- πέφωνα* Th. 728*. C. 320, 20.
πεφύλαξο E. 797. *πεφυλαγμέ-
 νος* E. 706, 765.
πή E. 105.
πηγάς E. 505.
Πήγασος Th. 281, 325.
πηγή Th. 282, 738, 809. CLXIII, 7.
πηγνυμι E. 809. v. *πήξας*.
πηδάλιον E. 45, 629.
πηκτός E. 433.
Πηλεύς Th. 1006. LXXI, 1.
 CLXXVIII, 4.
Πήλιον CX, 4.
πηλός C. 326, 16.
πήμα E. 56, 82, 242, 346, 366,
 691, 804. Th. 223, 329, 592,
 792, 874.
πημαίνω Th. 232. C. 319, 5.
Πηνεϊός Th. 343. LXXXI, 2.
πήξας E. 430. *πήξασθαι* E. 455.
πηρός E. 345.
πηρός C. 314, 12.
πήρωσις C. 314, 11.
πιέειν S. 252.
πιέξω, πιέξους E. 497.
πιέμεν E. 592*.
Πιερίδες S. 206.
Πιερίη Th. 53. XXXVI, 3. *Πι-
 ερίθθεν* E. 1.
Πίερος C. 314, 28.
πίδησας E. 359, 571. *πίθηται*
 E. 295. *πίθωιο* E. 98.
πίθος E. 94, 97, 368, 815, 819.
πίλναω E. 510. *πίλνατο* Th. 703.
πίλος E. 542, 546.
πιμπλεῦσαι Th. 880.
πίμπλημι E. 301, 411. *πίμπλαται*
 S. 429. v. *πλήσας*.
πίνω E. 592. XCIV, 2. C. 319, 3.
 v. *πιέειν, πιέμεν*.
πίπτω Th. 791. S. 251, 253,
 873. E. 620. IV, 4. v. *πεσεῖν*.
πίσσα CCXLVIII.
πιστεύω C. 314, 22. 321, 2.
πίσις E. 372.
πιστός Th. 735.
πίσυνος Th. 506.
πιτνεῖν S. 291.
πιφάσκειαι Th. 655.
πίων E. 390. S. 408. Th. 477.
 538, 971. C. 321, 17. *πιότατος*
 E. 585.
πλάσσω E. 70.
πλαστός Th. 513.
πλατύς Th. 445.
- πλείον* Th. 531. E. 419.
πλείος E. 101 bis, 778.
πλείστος Th. 231, 887, 904. E.
 720, 723. LVIII. CXII, 1. C.
 321, 5. 323, 25.
πλείων E. 379, 380. Th. 636.
 C. 316, 25. 323, 1. v. *πλείον*.
πλείων E. 617.
πλεκτός S. 63.
πλέος, πλέω ἡματι E. 792.
πλευρά S. 430. C. 326, 16.
πλέω, ἐπλευσε C. 326, 3.
πλέων E. 380, 690. S. 241. *πλέον*
 E. 40, 559.
πληγείς S. 422. Th. 861,
πληγή Th. 857.
πλήθος C. 319, 15.
πλήθω E. 307, 461. C. 316, 7.
 324, 11. *πλήθων* S. 314, 478.
Πληϊάδες E. 383, 572, 615, 619.
 C. 321, 9.
πλήμνη S. 309.
πλήν S. 74.
Πληξάνθη Th. 353.
πλήξεν Th. 855.
πλήξιππος S. 24. C. 323, 24.
πλήσας CLXXIV, 1. *πλήσθαι*
 CCXXX. *πλήτω* S. 146. *πλήντο*
 Th. 688.
πλήσμη CCXII.
πλήσσω, v. πληγείς, πλήξεν.
πλόος E. 630, 665, 678, 682.
πλόος C. 323, 12.
πλούσιος E. 22.
πλουτέω, πλουτεῖντα E. 313.
πλουτοδότης E. 126.
πλούτος E. 313, 377, 381, 637.
 CCXXII, 2.
Πλούτος Th. 969.
Πλουτώ Th. 355.
πλωτίζεσκεν E. 633.
πνέω Th. 319. *πνέοντες* S. 24.
πνεύσαντος E. 506.
πνοή Th. 253, 268.
ποδοῖν S. 158.
ποδώκης S. 191. Th. 320.
πόθεν C. 314, 16.
ποθέω C. 320, 4.
πόθος E. 66. S. 41.
ποιέω E. 110, 128, 144, 158,
 708, 746, 751. S. 319, 477.
 Th. 161, 579, 818. LXXVII, 5.
 XCIII, 5. XCVII. C. 313, 18.
 315, 7. 324, 6. 19 bis. 326, 14.
ποιέομαι E. 209, 407, 503,

- 602, 707, 714. Th. 921, 946, 948, 991, 999. VIII. C. 316, 29. 326, 1.
- ποίη* Th. 194, 576.
- ποιήεις* S. 381. CLXIII, 7.
- ποίημα* C. 321, 8. 323, 28. 325, 1.
- ποιήσεις* C. 313, 17.
- ποιητής* C. 313, 1. 314, 23. 326, 3.
- ποικιλόβουλος* Th. 521.
- ποικιλόγηγος* E. 203*.
- ποικιλόδειρος* E. 203.
- ποικίλος* Th. 511. S. 423.
- ποιμαίνω* Th. 23.
- ποιμήν* S. 39, 41. Th. 26, 1000. CXL, 1.
- ποίημη* Th. 146.
- ποιμνήτιον* E. 787.
- ποινή* E. 749, 755. C. 325, 26.
- ποιός* C. 320, 12. 321, 2.
- πολεῖν* E. 462.
- πολεμῆτος* S. 238:
- πόλεμος* E. 161, 396, 609. S. 23, 59, 101, 113, 150, 163, 196, 385. Th. 431, 665, 714, 926, 936. CCXXIII. C. 316, 31. 317, 6. 322, 14. 325, 14. 15.
- πολέω* E. 462.
- πόληα* S. 105. *πόληας* XLVI, 3.
- πόληος* S. 285. LXXVII, 4.
- CIH. CXII, 2. C. 324, 25.
- πολίω*, v. *πεπόλισται*.
- πολιοκρόταφος* E. 181.
- πολιός* E. 477, 492. Th. 161, 271.
- πόλιος* S. 239, 473.
- πόλις* E. 120, 189, 222, 227, 240, 269, 527. S. 105, 239, 270, 284, 285, 380, 469, 473, 474. CLXXXV. C. 313, 7. 315, 8. 320, 12. 325, 29. v. *πόληα*, *πόλιος*.
- πολίτης* C. 313, 2. 14. 323, 10. 325, 33.
- πολλάκι* E. 240.
- πολλός* S. 475. *πολλόν* E. 19, 119, 207, 279, 320, 417. S. 48. Th. 787.
- πολύβοτρυς* LXXVI, 2.
- πολυβοῦται* LXXX, 3.
- πολυγηθής* Th. 941. E. 614.
- πολύγομος* E. 560.
- πολυδαίδαλος* E. 64. S. 125, 315, 465.
- πολυδερχής* Th. 451, 755.
- Πολυδένκης* XXXIII.
- πολυδέρμιος* C. 324, 1.
- Πολυδώρη* Th. 354.
- Πολύδαρος* Th. 978.
- πολυήρατος* Th. 404, 908. E. 739. XCIII, 2. CXXXII, 1.
- πολύιδρις* Th. 616.
- Πολυκάστη* CXXXVIII, 1. C. 314, 7.
- πολύκλαντος* C. 324, 13.
- πολυκλήης* E. 817.
- πολύκλυτος* Th. 189, 199.
- πολυλήτος* LXXX, 1. C. 323, 23.
- πολύμηλος* E. 308.
- Πολύμνια* Th. 78.
- πολύξεινος* E. 715, 722.
- πολυόμβριμος* Th. 785*.
- πολύπτυχος* Th. 113, 1010.
- πολύρρηγες* LXXX, 3.
- πολύς* E. 37, 127, 232, 309, 328, 402, 427, 433, 498, 509, 538, 581, 635, 652, 655, 677, 696, 697, 763, 808. S. 78, 92, 114, 130, 209, 241, 269, 274, 316, 376 bis, 401. Th. 9, 27, 59, 363, 418, 428, 442, 447, 581, 583 bis, 597, 861, 974, 995. LVIII, 2. CCXLIX, 3. C. 314, 21. *πολέας* E. 580. v. *πολλός*.
- πολυσπερής* Th. 365.
- πολυτελής* C. 325, 18.
- πολύφλοισβος* E. 648.
- πολύφορβος* Th. 912.
- πολυφραδέοντα* CCX, 1.
- πολυφραδής* Th. 494.
- πολυχρύσεος* Th. 335.
- πολύχρυσος* E. 521. S. 8, 47. Th. 980. LXXIX, 3.
- πολυώνυμος* Th. 785. CCXXVI.
- πονέω*, v. *πονησάμενος*.
- πονηρότατος* XCV, 1. 3.
- πονησάμενος* E. 432.
- πόνος* E. 91, 113, 470. S. 44, 305, 310, 351. Th. 226, 629, 635, 881. C. 322, 9.
- Ποντοπόρεια* Th. 256.
- ποντοπορεῖν* C. 318, 15.
- ποντοπόρος* E. 628. XCIII, 7.
- πόντος* E. 247, 390, 507, 622, 635, 650, 670, 672, 677, 691, 817. Th. 107, 109, 132, 189, 232, 241, 253, 678, 696, 737, 808, 841, 844, 873, 877, 964. C. 319, 2. 321, 17.
- Πόντος* Th. 132, 233.
- πορεῖν* E. 379. Th. 412, 602, 904. XXXV, 3. LIV, 2. LXXXII, 5. v. *πέπρωτο*.

- πορίζω* C. 320, 9.
πόρος Th. 292.
Ποσειδάων E. 617. Th. 15.
 XLIV, 2. LXXVII, 5.
Ποσειδών Th. 732. C. 314, 27.
πόσις S. 395.
ποσσί E. 541, 738. S. 431. Th.
 842. *ποσσί* S. 220. Th. 8, 195.
πόσος C. 319, 9.
ποταμός E. 550, 737, 738, 757.
 Th. 109, 242, 367. CLXIII, 7.
 CCXII. CCXVI, 1. CCXXXVII.
 C. 313, 9. 315, 5. 324, 11.
Ποταμοί Th. 337, 348.
ποτάομαι, ποτάτο S. 222. v. *πε-*
πότητο.
ποτέ E. 176, 228, 230, 399, 555,
 605, 635, 651, 717, 724, 737,
 744, 757. Th. 22, 409, 751,
 759, 796, 802. CXXXVI, 2.
 CCXXVI.
ποτέοντο Th. 691.
ποτί E. 552, 695, S. 80.
πότνια E. 73. Th. 11, 368, 926.
 C. 317, 7.
πού E. 105*. Th. 416.
πουλυβότειρα Th. 531. E. 157,
 252, 510.
Πουλυνόμη Th. 258.
πουλύς Th. 190.
πούς E. 114, 497, 514. S. 63,
 158, 217, 373. Th. 3, 70, 682,
 780, 824. LX. LXXVI, 3. XCIV,
 3. CCXIII. v. *ποσσί*.
πραθέειν S. 240.
πραπίδες Th. 608, 656.
πράσσω, πραγθεΐειν C. 321, 3.
πρέπω Th. 92.
πρεσβεύς, πρεσβῆες S. 245.
πρεσβύτατος Th. 234, 363, 777.
 S. 260.
πρεσβύτης C. 326, 4.
πρέω, v. ἔπρεσε.
πρηγής S. 365.
πρηξίς E. 402.
πρηστήρ Th. 846.
πρηῦνω Th. 254. E. 797.
πρηών S. 437.
πρίν E. 778. S. 16, 17, 40. Th.
 222, 533, 711. CLXXXII.
πρίνως E. 429.
πρίνος E. 436.
πρό S. 303. Th. 32, 38.
προβάδην E. 729.
προβαίνω, προβέβηκε S. 355.
προβάλοιο E. 779.
πρόβατον E. 558.
πρόβλημα C. 319, 10.
προγενέστερος C. 314, 25.
προγύγνομαι, προγένοντο S. 345.
προγραμματεύς C. 314, 3.
προελθόντα C. 315, 25.
προειρημένος C. 323, 15. 17.
προεόντα C. 316, 18.
προεστηκότες C. 325, 14.
προθέειν S. 240*.
προθέλυμος C. 321, 25.
προθύελλα Th. 742*.
προΐδέσθαι S. 386.
προΐει CCII.
προΐστημι, προεστηκότες C. 325,
 16.
Προΐτος XVI.
προΐωξις S. 154.
προκαλούμενον C. 322, 14.
προκατενύχθεσθαι C. 316, 14.
πρόκειμαι S. 312.
προλιπών E. 199, 566, 636. S.
 1, 90. *προλιπούσ'* CLXIV b,
 3. 5.
Πρόλογος S. 180.
Προμηθεύς E. 48, 86. Th. 510,
 546, 614.
Προνόη Th. 261.
πρόπαρ Th. 518.
προπάροιδε S. 285. Th. 769.
προπάροιδεν E. 289.
πρόπας Th. 525, 596.
προπάτωρ C. 314, 24.
προπεφασμένα E. 655*.
προπεφραδμενα E. 655.
προρέω Th. 792. *προρεόντων*
 E. 757.
προσαγορευθῆναι C. 316, 13.
προσαρρηγεται E. 431.
προσαυδάω, v. προσηύδα.
προσβαίνω, προσβήσατο S. 33.
προσείπον E. 203. S. 102, 349.
 Th. 542, 546, 749.
προσεΐδον CCVI, 2.
προσεύχεσε Th. 198.
προσελέξατο E. 499.
προσενεχθέντος C. 323, 6.
προσεύχομαι C. 322, 22.
προσέφη E. 53. S. 77. Th. 558.
προσηγορία C. 313, 13.
προσήκον C. 322, 11.
προσηύδα S. 117, 326, 445. Th. 169.
πρόσθε E. 175. S. 277, 284. Th.
 323, 746. LIX.

- πρόσθεν S. 132. Th. 767, 813, 899. E. 98, 457.
 προσιδέσθαι S. 386*. προσιδούσα CLXIV b. CCVI, 2.
 προσιόντα S. 425*. προσιόντι E. 353. προσίμεν E. 353.
 προσκύνειν, v. προσέκνυσε.
 προσκλίσσασθαι, v. προσελέξατο.
 πρόσφρημι, v. προσέφη.
 πρόσωπον E. 594. S. 147*.
 πρότερον S. 349. C. 313, 10.
 πρότερος E. 17, 160, 708. S. 349. Th. 100, 424, 486.
 προτιδήμι, προϋθήμην Th. 537.
 προύκειτο S. 312.
 προφερέης S. 260. προφερέστατος Th. 79, 361.
 προφέρω E. 579 bis.
 προφήτις C. 322, 23.
 προφρονείας Th. 433, 677.
 πρόσφρων E. 667. Th. 419, 536. C. 320, 7.
 προφυγείν E. 647.
 προχέω E. 598. CCII. προχέουσιν Th. 83*.
 προχοή E. 757.
 πρόχοος Th. 785.
 προλίεσσι S. 193.
 Πρυμνώ Th. 350.
 πρώην E. 90.
 Πρωθώ Th. 248.
 πρώτ' E. 461. CVII.
 πρωτηρότης E. 490.
 πρώτιστα E. 109, 405, 458, 811. Th. 24, 116.
 πρωτόγονος E. 543, 592.
 Πρωτομέδεια Th. 249.
 πρώτος E. 291, 567, 598, 659, 770, 784, 785. S. 252. Th. 34, 44, 125, 126, 156, 192, 309, 397, 482, 513, 617, 713, 741, 765, 886, 895. XCIII, 6. 7. CLVIII, 2. CCXXVII, 1. CCXXXIV. C. 313, 18. 316, 27. 321, 9. 323, 28. τὰ πρώτα C. 321, 14.
 Πρωτώ Th. 243.
 πτελέη E. 435.
 πτερόεις S. 117, 220, 326, 445.
 πτερόν E. 628.
 πτερούς E. 584. S. 134. Th. 269. XCIII, 7.
 πτοίλω, v. ἐπτοίληται.
 πτολεμίζω S. 358.
 πτόλεμος Th. 638.
 πτολίεθρον S. 81.
 πτολίπορθος Th. 936.
 πτόρθος E. 421.
 πτύξ, πτύγες S. 143.
 πτώσσω E. 395.
 πτωχός E. 127 bis.
 πνυγαστόλος E. 373.
 πνθίσθαι CLXXI, 1. πνθόμενους C. 314, 22. 326, 6.
 Πνθία C. 314, 14. 315, 10.
 πνθίην Th. 932. E. 369. LXXX, 7.
 πνθίμαι S. 153. E. 626.
 Πνθώ CXXV, 5. Πνθού Th. 499.
 Πνθοίδε S. 480*. Πνθώδε ib.
 πνθάσαι E. 624. πνθάσας E. 542.
 Πνθιμήθη C. 315, 3.
 πνθινός Th. 935. E. 532.
 πνθινόφρων LXXIX, 1.
 πνθινός E. 553, 584. C. 322, 3.
 πύλη S. 246, 272. Th. 732, 741, 773, 811. C. 315, 32.
 Πύλος S. 360.
 Πύλων LXX, 6.
 πύματος Th. 497.
 πνθάνομαι C. 315, 10. 25. v. πνθίσθαι.
 πύξ S. 302.
 πῦρ E. 50, 55, 57. S. 18, 60, 72, 145, 345, 390. Th. 224, 319, 563, 566, 569, 570, 694, 827, 828, 845, 865, 867. C. 319, 12. 324, 22. 28.
 πυράμινος CCXXI, 2.
 πύργος S. 242. C. 324, 25.
 πυροφόρος E. 549.
 πῶ Th. 560.
 πῶσα E. 506, 786.
 πωλέομαι, πωλείται Th. 781.
 πῶμα E. 94, 98.
 πῶποτε E. 650.
 πῶς E. 394.
 πῶς C. 320, 12.
 Ῥά XXXV, 2. XCIII, 2.
 ῤαδινός Th. 195.
 ῤαθάμυξ Th. 183.
 ῤάπτω, ῤάφαντες CCXXVII, 2.
 ῤαφφάτω C. 315, 8. 324, 30.
 ῤέα E. 5 bis.
 ῤέεθρον E. 738. Th. 695.
 ῤέζω E. 329, 685. Th. 417*. CLXXXV, v. ῤέξαι, ῤεξε.
 ῤήη Th. 467.

- ῥεῖα E. 6, 7, 325, 379, 762. Th. 254, 419, 438, 443.
 ῥεῖα Th. 135.
 ῥεῖη Th. 453, 625. 634.
 ῥεῖοντι CCXXXVI.
 ῥεπτήρ E. 191.
 ῥέξαι Th. 209.
 ῥέα S. 267, 314. Th. 39, 84, 97, 784. ῥέοντες Th. 367. ἔρρεον XLIII, 3.
 ῥήγνυμι, ῥήγνυται S. 377. v. ἔρρηξεν.
 ῥηθεῖς C. 316, 11. 321, 6. 325, 33.
 ῥηθῖος E. 292, 453, 454.
 ῥηθιδίως E. 43, 215, 288. Th. 90, 442.
 ῥηξήνωρ Th. 1007.
 ῤῆσος Th. 340.
 ῥητός E. 4.
 ῥηγλός S. 131.
 ῥήγιον E. 703.
 ῥίξα Th. 728, 812. E. 19.
 ῥίμπα S. 342, 378.
 ῥίνος S. 152, 267. Th. 539. E. 515.
 ῥινοτόρος Th. 934.
 ῤιον C. 323, 7.
 ῥιπή Th. 631, 849.
 ῥίπτασιν S. 256.
 ῥίπτω, ῥίπτει Th. 868. v. ἔρριψε.
 ῤόδεια Th. 351.
 ῤόδιος Th. 341.
 ῥοδοδάκτυλος E. 610.
 ῥοδόπηγος Th. 247, 251.
 ῤοή Th. 841. ῥοῆσι XXXVI.
 ῥόθος E. 220.
 ῥοῖζασκε Th. 835*.
 ῥοῖζεσκε Th. 835.
 ῥόος E. 566.
 ῥόομαι S. 105. ῥυσόμεθα Th. 662.
 ῥόντα S. 308.
 ῥώμη C. 315, 17.
 ῥώννυμι, v. ἔρρωόντο.
 ῤαγγάριος Th. 344.
 ραῖνω Th. 771.
 ραῖρω, v. σεσαρνῖα.
 ράκος S. 24, 139, 217, 232, 315, 319, 334, 363, 364, 414, 455, 460, 461*. C. 321, 25 bis.
 ῤαλμωνεύς XXXII, 5.
 ραῖω, ραῖσει CXXXIX, 1.
 ραπεισίης S. 152.
 ράρξ, ράρμας Th. 538. ραρκός S. 461.
 ῤαρηθῶν C. 318, 5.
 ῤάτροι CXXIX, 1.
 ῤαῶ Th. 243.
 ρβεννουμενάων E. 580.
 ρειόμενος S. 298. Th. 630.
 ρειρήν C. 314, 19.
 ῤεῖριος S. 153, 397. E. 417, 587, 609.
 ῤέλας S. 60, 275. Th. 867.
 ῤελήνη Th. 18, 371.
 ρελήνη LXXXIII, 4. C. 324, 12.
 ῤεμέλη Th. 940, 976.
 ρεσαρνῖα S. 268.
 ρεσοφιμένος E. 649.
 ρεσοφισμένος E. 649*.
 ρεῦα, ἔσσυτο S. 458.
 ρημός E. 787.
 ῤήμα S. 385, 477. Th. 500. E. 450. C. 324, 9.
 ρημαῖω C. 324, 14.
 ρημαῖνωρ S. 56. XXIX, 2.
 ῤῆρος CXXX.
 ῤθένελος C. 325, 9.
 ῤθένος E. 62, 437, 598, 615, 619. S. 97, 420.
 ριγή E. 104.
 ριδήρεος E. 176. Th. 764.
 ριδήρος E. 151, 387, 420, 743. S. 128. Th. 864. C. 321, 14.
 ῤιδῶν XLVI, 4.
 ρίμβλος Th. 594*, 598.
 ῤιμοῖς, ῤιμόντα Th. 342.
 ῤιμοέντιος C. 318, 6.
 ρίνομαι E. 318. ρινέσκετο CCXXI, 3.
 ῤίσυφος XXXII, 4.
 ρίτος E. 147, 604. C. 316, 8.
 ρκαῖός Th. 179.
 ῤκάμανδρος Th. 345.
 ρκάφος E. 572. C. 323, 11.
 ρκεδάννυμι, ἔσκειδασε E. 96.
 ρκέπας E. 532.
 ρκηπτρον Th. 30. CXII, 2. CLXXIV, 5.
 ρκιάζω, ἔσκειασαν Th. 716.
 ρκιδναμαι, ρκιδναμένη Th. 42.
 ρκιερός E. 572.
 ρκιή E. 589, 593.
 ρκιόεις CCXXXVI.
 ρκλήρος Th. 839.
 ρκολιός E. 192, 219, 221, 250, 264.

- σκολιῶς E. 285, 262.
 σκόλυμος E. 582.
 σοιόεις E. 555.
 Σκύθαι CXC.
 σκύλαξ Th. 834.
 σκυλευσαντες S. 468.
 σκύπρος CLXXIV, 2. 5.
 σμαραγέα, ἔσμαραγήσεν Th. 679.
 σμαραγίζω Th. 693.
 σμερδαλέος S. 341. Th. 710, 840.
 σμηγρος Th. 594.
 σμικρός E. 360, 361 bis.
 Σμυρναῖοι C. 313, 19.
 σός E. 107, 272. S. 104, 107.
 Th. 658.
 σοφία CXXXIII. C. 315, 17. C.
 323, 26. 325, 23.
 σπαργανίασα Th. 485.
 σπείρω E. 391, 463. S. 399.
 σπείραι et σπείρει CCXVII.
 C. 317, 8. 321, 18.
 Σπειώ Th. 245.
 σπένδω, σπείσαν C. 318, 14.
 σπέος Th. 301. σπήι Th. 297.
 σπέρμα E. 446, 471, 781.
 σπερμαίω E. 736.
 σπερχνός S. 454.
 σπενύθω E. 22, 24, 461, 576,
 673. S. 228. Th. 597.
 σποδός C. 318, 2.
 σπονδή E. 338. C. 316, 14.
 σταθεῖς C. 325, 30.
 σταθμός Th. 294, 444.
 σταφυλή S. 300. XVI.
 στάχυς E. 473. S. 290.
 στεινομένη Th. 160.
 στείχω Th. 10, 690. CLXXIV, 6.
 στέλλα, ἑστάλατο S. 288.
 στενάχιζε Th. 858. στεναχίζετο
 Th. 159*.
 στέρομαι E. 211.
 Στερότης Th. 140.
 στεροπή Th. 286, 505, 699, 707,
 845, 854.
 στεφάνη Th. 578.
 στέφανος Th. 576. C. 324, 25.
 στεφανώω C. 321, 7. 322, 13.
 στέφω E. 75.
 στήθος E. 77. S. 124, 129. Th.
 61, 122, 611, 641, 645, 765.
 στήθεσφι E. 77*.
 στήμων E. 538.
 στήριζω, στήριξε Th. 498. ἑστή-
 ρικται Th. 779. ἑστήρικτο
 S. 218.
 στήσειν S. 114. στήσαιτο E. 779.
 στιβαρός S. 76, 319. E. 149. Th.
 152, 673, 675, 692, 715.
 στιγμαί S. 166*.
 στίγματα S. 166.
 στίξ, στίγες S. 170.
 στιχάω, ἑστιχόωντο C. 325, 14.
 στίχος C. 316, 13. 17. 324, 24.
 στολίσας E. 628.
 στόμα S. 146, 279, 389. Th. 40,
 65, 84, 97.
 στονάχιζε Th. 858*. στοναχίζε-
 το Th. 159.
 στονόεις E. 146. S. 127. Th.
 684, 951, 994.
 Στρατονίκη LXX, 1.
 στρατός E. 246.
 Στρυνών Th. 339.
 στρωτός Th. 798.
 στρωφάομαι E. 528.
 στυγρός Th. 211, 226, 775.
 στυγρώπης E. 196.
 στυγρώπις E. 196*.
 στυγέω E. 310. Th. 739, 810.
 Στυξ Th. 361, 383, 389, 397,
 776, 805.
 σύ E. 27, 28, 34, 44, 56, 107,
 207, 208, 213, 274, 286, 298,
 299, 306, 312, 316, 335, 367,
 373, 381, 396, 402, 403, 408,
 462, 475, 478, 482, 491, 496,
 536, 555, 605, 618, 623. S. 95,
 119, 330, 355. σέθεν E. 343,
 700.
 συγγενής C. 314, 26.
 συγκαλέω C. 315, 18.
 σύες S. 177.
 σιλήσαντες S. 468*.
 συλλέγω C. 318, 3.
 συμβαλόντες C. 315, 19.
 σύμμικτος E. 563.
 συμπλάσσω Th. 571.
 συμφέρω, v. συνοισόμεθα.
 συμφορος E. 302, 783.
 συμφράσσαιτο Th. 900*.
 συμφράσασθαι Th. 471.
 συμφώνως C. 316, 26.
 συναίδην S. 189.
 συναίκτην S. 189*.
 συναμάσαι C. 315, 6.
 συναντάω Th. 877*.
 συνάντομαι Th. 877.
 σύννεμι, v. σύνισαν.
 συννεύεται S. 440.
 συνεχέως Th. 636.

- συνέχο* S. 315.
συνήθης Th. 230. C. 313, 13.
συνήμι, συνιέμεν Th. 831.
σύνισαν S. 383.
σύνοδος C. 323, 19.
συνοισόμεθα S. 358.
συνορίω XLIX, 3.
συντρέβω C. 316, 23.
συνωχάδων Th. 690.
σῦριγξ S. 278.
συραπτώ E. 544.
συρφετός E. 606.
σῦς S. 68. v. *σῦες*.
συσπιάζω E. 613.
σφαγή C. 325, 15.
σφαιγιασθῆναι C. 323, 14.
σφαῖρα CXCIX.
σφαιραγίζω Th. 706.
σφᾶς Th. 34. *σφέ* S. 62, 225, 404. *σφέας* S. 169, 326, 403. Th. 624. v. *σφέων, σφί, σφίν*.
σφέτερος E. 2, 152. S. 90, 239, 247. Th. 155, 599.
σφέων Th. 144, 361.
σφί S. 113, 152, 173. CCVI, 2.
Σφίγγ' Th. 326*.
σφίν S. 114, 172, 258, 310, 343. Th. 63, 627. E. 56*. CLXIX, 5.
σφίσιν S. 279, 296, 348. CXCVII.
σφοδρῶς C. 316, 11.
σφοῖσιν Th. 398.
σφραγίζω Th. 706*.
σφύρα E. 425.
σχεδιάσαι C. 324, 23.
σχεδόν S. 113, 432, 435.
σχέσθαι CX, 2.
σχέτλιος E. 15, 124, 185, 238, 254. S. 92, 149. Th. 488.
σχίσσας S. 428.
σῶζω E. 376.
σῶμα E. 540. S. 426. C. 317, 8. 320, 17. 323, 8.
σωρός E. 778.
ταλαεργός E. 46, 791, 796.
Ταλαιονίδης C. 325, 11.
ταλακάρδιος S. 424.
τάλαρος S. 293, 296.
ταλασφρων Th. 1012. XLV, 1.
ταμείν E. 807. *τάμοιο* E. 425.
ταμείχροας C. 322, 5.
ταμής CCIV.
τάμνω E. 423, 426, 743, 786.
ταμνέμεν E. 791.
Ταμύρας C. 314, 3.
τανύθριξ E. 516.
τανύπεπλος S. 83. XIII, 3.
τανύπετρος Th. 523.
τανύρριζος S. 377.
τανυσίπετρος E. 592. Th. 525.
τανύσφρος Th. 364. S. 35.
τανύω, έτανύσθη Th. 177.
ταπρῶτα E. 387, 467. Th. 108, 113, 202. CCXXXIV. C. 321, 14.
Τάρταρα Th. 119, 725, 841.
Τάρταρος S. 255. Th. 682, 721, 725, 736, 807, 822, 868.
ταρφέες Th. 693.
ταύρεος S. 104.
ταῦρος Th. 832.
Τάριοι S. 19.
τάφος S. 477. E. 735. C. 323, 22. 324, 7. 326, 15.
τάχα E. 312, 362, 401, 721. S. 32, 87. Th. 490.
ταχέως Th. 103.
τάχιστα E. 60, 673. S. 21, 108.
ταχος C. 315, 17.
ταχύς E. 85. v. *θάσσων*.
τεθαλίω S. 276. Th. 902. CLXX.
τέθαπται C. 324, 14.
τέθηλε E. 227. *τεθήλη* C. 324, 10.
τεθνεώς S. 158, 454. *τεθνηώς* S. 175.
τένω, v. τέταται.
τείρω, έτειρεν CXIII.
τειχιόεις C. 325, 3.
τείχος E. 246. Th. 724*, 733. LXXVII, 4.
τεκεῖν E. 804. Th. 53, 125, 131, 133, 208, 212, 213, 224, 225, 226 bis, 266, 270, 337 bis, 376, 378, 383, 411, 453, 625, 634, 821, 901, 907, 913, 938, 940, 956, 981, 984, 1001, 1004. S. 6. LXX, 5. CCXXVII, 3. CCLV. *τεκών* Th. 471. *τεκέσθαι* Th. 308, 478.
τεκμαίρομαι E. 229, 239.
τέκμαρ CLXXI, 2. C. 320, 20.
τεκμήρια C. 313, 13.
τέκνον E. 235, 330. Th. 104, 149, 240, 308, 366, 385, 453, 644, 894, 968, 1019. XCV, 1. 3.
τεκνώω, έτέκνωσε XCV, 2.
τέκος S. 216, 247.
τέκτων E. 25 bis.
τελαμών S. 222.
τελέθω E. 122*, 181, 506. S. 398.

- τελέσαι Th. 170, 799. S. 36. τε-
 λέσας E. 554. Th. 951, 994, 997.
 Τελεσθῶ Th. 358.
 τελεσφόρος Th. 740.
 τελεῦσι Th. 89.
 τελευτάω C. 326, 17. τετελευτη-
 κότης C. 315, 23.
 τελευτή E. 333. S. 357. Th. 637.
 τελέω Th. 552. τελεῦσι Th. 89.
 v. ἐτελέσθη, τελέσαι, τετελε-
 σμένος.
 τελήεις Th. 242, 959.
 τέλος E. 65, 218, 294, 474, 664,
 669. Th. 638. C. 322, 28. 326, 14.
 τέμνος S. 58.
 τένωθω E. 524.
 τένοω, τένοντε S. 419.
 τέξασθαι Th. 889. τέξεσθαι
 Th. 469, 898.
 τέος E. 27, 331, 341, 374, 627, 695.
 τέρας Th. 744.
 τέρην E. 522. Th. 5, 988. XLI.
 τερμίους E. 537.
 τέρω E. 58, 115, 358, 487. S. 47.
 Th. 37, 51. CLXX, 2. CLXXIII,
 1. 2.
 τερπιέραννος E. 52, 273.
 XXXVI, 1.
 τέρψις S. 273. Th. 206, 917.
 Τερψιχόρη Th. 78.
 τεσσαράκοντα E. 385. C. 321, 12.
 τεσσαρακονταετής E. 441.
 τέταρτος E. 157, 800.
 τέταται E. 549. τέτατο Th. 608.
 τετελεσμένος E. 561, 799. Th. 795.
 τετεύχαστο Th. 581.
 τετιμημένη Th. 163.
 τετιμμένος Th. 419. C. 322, 25.
 τετίμηται Th. 449.
 τέτλαθι E. 718.
 τέτρω Th. 610.
 τετοκνίης E. 591.
 τέτορα E. 698.
 τετράκις LXXI, 1.
 τετρακόρονος CLXIII, 2.
 τετρακόσιοι C. 319, 18.
 τετραμμένος E. 727.
 τετράς E. 770, 794, 798, 809, 819.
 τέτρασιν IV, 2.
 τέτρατος S. 363. E. 596.
 τετράτροφος E. 442.
 τέττιξ S. 393. E. 582.
 τέττυκται E. 745, 752. τέττυκτο
 S. 154.
 τευ E. 330.
- τεύξαι E. 79. S. 219. Th. 141,
 162, 570, 585. XCIII, 5.
 τεύξεαι E. 401.
 τεύχος E. 150. S. 60, 67, 71, 108,
 183, 238, 329, 332, 337, 423,
 447, 451, 460. Th. 186.
 τεύχω E. 265. v. ἔτευξε, ἐτέτυ-
 κτο, ἐτύχθη, τετεύχαστο, τέτυ-
 κται, τεύξαι.
 τέχνη Th. 160, 496, 540, 547,
 555*, 560, 770, 863, 929.
 τῆδε E. 635, 795. C. 324, 13. 14.
 Τηδός Th. 136, 337, 362, 368.
 τηκομαι Th. 866. τήκετο Th. 867.
 τῆλε S. 275. Th. 1014. CCXLVII.
 Τηλεβόαι S. 19.
 Τηλέγονος Th. 1014.
 τηλεκλειτός S. 327.
 Τηλέμαχος CXXXVIII, 1. C. 314,
 4. 20.
 τηλεσκοπος Th. 566, 569.
 τηλόθεν Th. 785.
 τηλοῦ S. 118. Th. 302. E. 169.
 τῆμος E. 422, 488, 559, 585,
 670. X, 3.
 τημοῦτος E. 576.
 τητάω E. 408.
 Τηυγέτη Xb, 1.
 τίεσκεν S. 9.
 τίη Th. 35.
 τίθεσκεν XCVI.
 τίθημι E. 470, 518, 581, 672,
 689, 744, 797. S. 385. Th.
 597. V, 1. CCX, 1. v. ἔθεντο.
 ἔθεσαν, θεῖναι, θέμεν, ἔθηκα,
 θέσθαι, θεσσάμενος, θέσαν,
 θέτο, θῆκα.
 Τιθωνός Th. 984.
 τίτω E. 235, 244. Th. 223, 346,
 381, 510. LXXIX, 2. LXXXIII,
 3. XCIII, 1. CIV. CXI, 1. CXXXI,
 1. 2. CXXXII, 1. CXXXIV.
 CXXXVI. CLV. C. 314, 21.
 v. ἔτικτον, τεκεῖν, τέξασθαι,
 τετοκνίης.
 Τιμάνδρη VIII. CLXIVb.
 τιμάω E. 16, 192. S. 91, 104,
 476. Th. 81, 399, 415, 533.
 C. 315, 18. 320, 1. 14. 325, 1.
 19. v. τετίμηται.
 τιμή E. 138, 142, 347. Th. 74,
 112, 203, 393, 396, 414, 418,
 422, 426, 452, 462, 491, 882,
 885, 892, 904. C. 325, 28.
 τίμιον LXXX, 7.

- τινάσσω Th. 680.
 τίνυμαι E. 711, 804.
 τίνω, v. τισαίμεθα.
 Τίοννθον S. 81.
 Τίονης Th. 292. C. 325, 3.
 τισαίμεθα Th. 165. τίσαιτο S. 17. Th. 472.
 τίσας Th. 210.
 τιταίνω S. 229. Th. 209.
 Τιταρησίως S. 181.
 Τιτήνες Th. 207, 392, 424, 630, 632, 648, 650, 666, 668, 674, 676, 697, 717, 729, 814, 820, 851, 882.
 τῶ Th. 428. S. 25, 85. ξίττω S. 10. τίεν Th. 428. τίεσκεν S. 9. v. τετιμένος, τισαίμεθα, ξίττω.
 τλάω, ἔτλη S. 73, 432.
 Τλησήνωρ Th. 155.
 τμηθείσα E. 38, 420.
 τόθεν S. 32.
 τοι Th. 873.
 τοῖος S. 8. 41, 433. Th. 93*, 805.
 τοίχος E. 732.
 τοκέος E. 185, 188, 235*. Th. 138, 155, 438, 469. S. 90, 239.
 Τοξεύς LXX, 4.
 τόξον C. 317, 3.
 τοπάροιδε Th. 666. τοπάροιδεν Th. 531.
 τοπάρος Th. 394.
 τόπος C. 313, 16. 322, 33.
 τοπρίν Th. 505.
 τοπρωῶτον E. 487, 659, 679. S. 127. Th. 188, 425.
 τόσος E. 711.
 τοσοῦτος C. 323, 27.
 τόσος S. 441. Th. 367, 705. E. 660, 680.
 τότε E. 197, 360, 417, 452, 456, 459, 511, 529, 533, 536, 565, 572, 588, 611, 616, 621, 622, 631, 671, 681. S. 44, 77, 340, 370. Th. 68, 469, 487, 536, 542, 635, 643, 674, 883, 889. CLXIX, 6. CLXXIV, 3. CLXXXVII, 1. CCXXVII, 1. C. 317, 8. 322, 9.
 τοῦνεκα E. 49. Th. 83, 466.
 τράπεζα C. 316, 7.
 τραφέμεν Th. 480.
 τρεῖς Th. 148, 321, 907. CLXII, 3.
 τρέον S. 213. τρεέτην S. 171.
 τρέσσε Th. 850.
 τρέπω E. 416. ἔτραπον S. 456. Th. 58. v. τρέφας.
 τρέσσε Th. 850.
 τρέφω Th. 107, 192, 582, 1001. E. 131. LXXVIII. CXI, 2. v. τραφέμεν, τετραμμένος, θρέψασα, θρέφθη.
 τρέχω E. 219.
 τρέψας E. 316, 594, 646.
 τρέω, v. τρέον.
 Τρητός Th. 331.
 Τρηγίν S. 353, 355, 469.
 τρηγός E. 291. S. 119.
 τριβώ E. 251.
 τριημάς E. 766.
 τριήκοντα E. 696*.
 τριηκόσιοι Th. 715. C. 319, 14.
 τρικάρονος XLVI, 4.
 τρικέφαλον Th. 287.
 τρίπηγος E. 423.
 τριπόδης E. 423.
 τρίπολος Th. 971.
 τρίπος S. 312.
 τρίπους E. 533, 657. C. 322, 16.
 τρίς E. 173, 252, 401, 596. S. 362. Th. 364. C. 319, 14.
 τρισεινάς E. 714.
 τρισκαιδεκάτη E. 750.
 τρίς μάκαρ LXXI, 1.
 τρισπίδαμος E. 426.
 τρισσός VII, 2.
 τριστοιχεί Th. 727.
 τριταῖος C. 323, 5. 326, 16.
 τρίτατος C. 325, 10.
 Τριτογένεια S. 197. Th. 895.
 τρίτος E. 144, 488, 578. Th. 313.
 Τρίτων Th. 931.
 τριχάικες VII, 1.
 τρίχες E. 517, 539. S. 391.
 Τροιζήν C. 325, 5.
 Τροιζήνιος C. 314, 2.
 Τροίη E. 166, 653.
 τροπή E. 479, 564, 663.
 τροχάλος E. 518.
 τρογῶα S. 292.
 τρονητήρ S. 293.
 τροφάλεια S. 199.
 τρύχω E. 305.
 τυγχάνω, v. τυχεῖν.
 Τυδείδης C. 325, 8.
 τύμβος C. 316, 22. 324, 13.
 τύνη E. 10, 541. Th. 36.
 τύπτω, τυπέεις S. 362.
 Τυρσηνοί Th. 1015.
 τυτθός E. 469. Th. 62. CLXXII.

- Τυφάσιος* S. 32.
Τυφάων Th. 306.
τυφλώω, τυφλωθεῖς C. 313, 11.
Τυφωεύς Th. 821, 869.
τύχη Th. 360. C. 315, 19.
τυχεῖν C. 322, 16. *τυχόντι* Th. 973. *ἐτύχησε* XLV, 3.
τώμισον E. 559.
τώς S. 219, 478.
- Ῥάδες* E. 615. XIII, 4.
ῤβρις E. 134, 146, 191, 213, 214, 217, 239. *ῤβριος* E. 217.
ῤβριστής Th. 307, 514, 996.
ῤγρός Th. 869. E. 625.
ῤδρη Th. 313.
ῤδαρ E. 596, 737, 739. S. 317. Th. 785, 805. LXXXI, 2. CCH. C. 324, 10. *ῤδει* E. 61.
ῤέ Th. 660. XXXVI, 2. CLXXVIII, 4. C. 315, 28. 320, 1. *ῤέας* XLV, 1. CXXX. *ῤέει* Th. 476. *ῤέεις* LXX, 3. CXXXVI, 1. *ῤέεις* Th. 368. *ῤέι* S. 150, 163.
ῤετός E. 545.
ῤητος LXXXII, 1.
ῤός E. 271. S. 66, 110, 202, 320, 392, 413, 424, 448, 467. Th. 532, 940, 986. LXX, 2. LXXXII, 1. LXXXIII, 3. CIV. CXI, 1. CXXV, 2. CXXVI, 2. CXXXII, 1. C. 325, 9. 11. v. *ῤέ*.
ῤλη E. 421, 498, 501. Th. 694.
ῤληεις Th. 484, 1010. CXI, 2.
ῤληκοίτης E. 529.
ῤλοτομεῖν E. 422.
ῤλοτόμος E. 807.
ῤλοπάγος E. 591.
ῤμέεις E. 248. Th. 649, 963. C. 319, 3.
ῤμένσιος S. 274.
ῤμέτερος Th. 166.
ῤμμ S. 328.
ῤμνέω Th. 33, 101. *ῤμνεῖσαι* Th. 48. *ῤμνεῖν* E. 2. *ῤμνεῖσαι* Th. 11, 37, 51, 71.
ῤμνος E. 657, 662. CCXXVII, 2. C. 322, 19. 325, 31. 33.
ῤμός Th. 662.
ῤπαλ S. 71, 278.
ῤπαλεῖν E. 760. *ῤπαλεῖν*-*σθαι* E. 557.
ῤπαλύξαι S. 804.
ῤπέδεκτο S. 442. Th. 513.
ῤπεθήκατο Th. 171.
- ῤπειμι, v. ῤπῆσαν.*
ῤπέκ CXXXIX, 1.
ῤπεκπροσῶγγ S. 42.
ῤπεναντίος S. 347.
ῤπένερθε S. 418.
ῤπεξήλυξε Th. 615.
ῤπερβάλλω E. 489.
ῤπερβασίη E. 828.
ῤπέρβιος E. 692. Th. 139, 898.
ῤπερβολή C. 325, 16.
ῤπερῆνωρ Th. 995.
ῤπερῆφανος Th. 149.
ῤπερθεν E. 9, 545, 744. Th. 110, 702, 727, 840.
ῤπέρθυμος Th. 719, 937. XXXII, 5. C. 318, 5.
ῤπερθύριον S. 271.
ῤπεριονίδης Th. 1011.
ῤπερίων Th. 134, 374.
ῤπερκύδαντα Th. 510.
ῤπερμενής S. 413. Th. 534.
ῤπέροπλος Th. 516, 619, 670.
ῤπερος E. 423.
ῤπεροπροῶγγ S. 42*.
ῤπέρατος E. 8.
ῤπερτερέω C. 119, 9.
ῤπέστη Th. 402.
ῤπεστονάχιζε Th. 843.
ῤπεννηθεῖσα Th. 374*.
ῤπῆσαν S. 266.
ῤπισχνέομαι, v. ῤποσχόμενος.
ῤπνος Th. 212, 756, 759. E. 116. IV, 3. XCIV, 5. CLXIX, 6.
ῤποδδέσις S. 98.
ῤποδέχομαι Th. 419. v. *ῤπέδεκτο.*
ῤποδηθεῖσα S. 53. Th. 327, 374, 453.
ῤπόδρα S. 445.
ῤποκνυσαμένη Th. 308, 411. XXXVI, 1. LXX, 1. XCIII, 1.
ῤπολαμπής S. 142.
ῤπονοῖω C. 323, 2.
ῤπόπορτις E. 603.
ῤπογενομένων S. 373*.
ῤποστεναχίζω Th. 843.
ῤποσχόμενος Th. 170.
ῤποκαρτάριος Th. 851.
ῤποτιθήμι, v. ῤπεθήκατο.
ῤποφραδοσύνη Th. 658.
ῤποχθόνιος E. 140.
ῤρή LXXVIII. LXXIX, 1.
ῤσμῆν S. 119, 178. Th. 228, 631, 663, 714.
ῤστερον E. 351. Th. 34. C. 313, 11. 323, 20.

- ὑφαίνω E. 64. S. 28.
 ὑψηλῶν S. 258.
 ὑψίστημι, v. ὑπέστη.
 ὑψηλός S. 374, 406, 440. Th. 632, 787. LXXVII, 5.
 ὕψι E. 204.
 ὑψιβρεμέτης E. 8. Th. 568, 601.
 ὑψίζυγος E. 18.
 ὑψίκομος S. 376. E. 509.
 ὑψιμέδων Th. 529. CCXI.
 ὑψιστος C. 320, 2.
 ὑπόθεν Th. 704. E. 549.
 ὑποῦ E. 551.
 ὕω E. 488, 552.
- φαεινός S. 122, 142, 225. C. 322, 7.
 φαείνω E. 528. Th. 372.
 Φαίδων Th. 987.
 φαίδων Th. 760.
 φαεισίμβροτος Th. 958.
 παιδίμος Th. 453, 492, 940, 986. X b, 3.
 παιδύνομαι E. 553.
 φαίνω E. 387. Th. 443, 650, 677, 689. φαίνετο CX, 1. C. 321, 14. 324, 12. v. ἐπέφαντο, φάνεσκεν, φανῆναι.
 Φαισύλη XIII, 2.
 Φαιώ XIII, 3.
 φάλαγξ Th. 676, 935. C. 321, 21.
 Φάληρος S. 180.
 φάλος C. 322, 2.
 φάνεσκεν XLIV, 3.
 φανῆναι E. 458, 580, 598, 680.
 φάος E. 156, 189, 339. Th. 157, 451, 626, 652, 755. LXXXIII, 4.
 φαρμάκη S. 129.
 φάρμακον E. 485. CXXXIX, 2.
 φάρως E. 198.
 φάσγανον C. 318, 9.
 Φᾶσις Th. 340.
 φάσκε Th. 209.
 φατειός S. 144, 161. Th. 310.
 φάτο S. 115. Th. 167, 173, 545, 561, 654. 664. CLXIX, 5.
 φατός E. 3. S. 230.
 φείδομαι E. 369, 604.
 φειδώ E. 369.
 φειδωλή E. 720.
 Φέλλος CXXXIV.
 φερβέμεν E. 377.
 φερέμεν E. 215.
 φερέοικος E. 571.
 φερέσβιος Th. 693.
 φερρσακῆς S. 13.
 φέρτατος S. 330. Th. 49. C 315, 29.
 φέρτατος S. 114*. Th. 49*.
 φέρω E. 32, 103, 117, 173, 204, 223, 232, 233, 237, 292, 363, 427, 450, 657, 762. 823. S. 150, 163, 342. Th. 181, 190, 216, 248, 286, 481, 708. LXXX, 8. CLXXIV, 2. C. 313, 13. 326, 9. 13. v. οἴσεις, φερέμεν.
 φεύγω E. 531, 572, 574, 620, 637. Th. 603. LXXXII, 3. C. 318, 13. φεύξεσθαι S. 112. v. φύγοις.
 Φηγεύς C. 322, 32.
 φηγός LXXX, 7. CXCI.
 φηλήτησι E. 375*.
 φήμη E. 760, 761, 763. CLXIV b. CCVI, 2.
 φημί E. 455, 656, 803. S. 115, 359. Th. 167, 173, 306, 545, 550, 561, 654, 664. C. 315, 27. 320, 5. 321, 12. 322, 16. 23. 323, 9. 13. 324, 4. 326, 11. v. ἔφασαν, ἔφατο.
 φημιζουσι E. 764.
 φθάμενος E. 554, 570.
 φθέγγομαι Th. 831. φθέγγετο Th. 168.
 φθεῖρ C. 326, 12.
 φθειρίζομαι C. 326, 11.
 φθειρώ E. 178. Th. 876, 879. C. 323, 18.
 Φθίη LXXXI, 1.
 φθίνω Th. 59. E. 798.
 φθισήνω Th. 431.
 φθισίμβροτος C. 322, 4.
 φθονέω E. 26. C. 319, 19.
 φθορά C. 323, 17.
 φιάλη C. 324, 15.
 Φίκα Th. 326.
 Φίκιον S. 33.
 φιλέω E. 15, 300, 342, 353 bis., 788. LXXVII, 1. LXXX, 6. XCIV, 4. φιλέονται Th. 97*.
 φιλωνται Th. 97.
 φιλομμειδής Th. 259, 989. CLXIV b, 1. CCVI, 1.
 φιλομμηδής Th. 200.
 φιλονεικία C. 313, 4.
 φιλοπαίγμονες CXXIX, 3.
 φίλος E. 184, 306, 360, 370, 520, 608, 713. S. 95, 476. Th. 162, 163, 180, 283, 398, 410, 469,

- 472, 474, 568, 932. XLIX, 3.
LXXXII, 1. CCXX. C. 319, 4.
325, 9. *φιλιτερος* E. 309. S. 114.
φιλιτατος S. 78. LXX, 2.
φιλότης E. 712. S. 15, 31, 36.
Th. 125, 132, 177, 206, 224, 306,
333, 374, 375, 380, 405, 625, 651,
822, 920, 923, 927, 941, 944, 961,
970, 980, 1005, 1009, 1012, 1017.
LXXVII, 3. LXXIX, 3.
Φιλοτίερης C. 314, 30.
φιλιτατος S. 78. LXX, 2.
φιλιτερος E. 309. S. 114.
Φιλυρίδης Th. 1002.
φίλιος S. 45.
φιτύσατο Th. 986.
φιλεγέθω Th. 846.
φιλεγύας S. 134.
Φλεγύας CXXV, 3.
φλόξ Th. 692, 697, 859. S. 451.
φοβέεσκον S. 162.
φοβέομαι C. 323, 9.
φόβος S. 144, 195, 237, 463. Th. 934.
Φόβος S. 155.
φόβοι Th. 228*.
Φόβη Th. 136, 404.
Φοίβος S. 68, 100. Th. 14.
CXXV, 2. CXXXIX, 1.
CCXXVII, 3. C. 324, 17.
Φοίνικες C. 314, 6.
Φοινίκη XLVI, 3.
φοινικόεις S. 95, 194.
φοινίξ CLXIII, 3. 4.
φοιτάω E. 103, 125, 255, 535. S. 212.
φονεύς C. 323, 9.
φόνος S. 17.
Φόνος S. 155*.
Φόνοι Th. 228.
φορέω E. 38. C. 316, 19. *ἐφό-*
ρευν S. 293, 296.
Φόρκυς Th. 237, 270, 333, 336.
φόρμιγξ S. 203, 280.
φορμός E. 482.
φορτίζομαι E. 690.
φορτίον E. 643.
φόρτος E. 631, 643, 672.
φραδμοσύνησι E. 245. Th. 626,
884, 891.
φράζομαι E. 250, 367, 404, 448,
688. CLXXVIII, 2. v. *ἐφρα-*
σάμην, *ἐπέφραδε*, *πεφραδέμεν*.
φράξαντες C. 321, 25.
φράσσασθαι S. 218. E. 86. Th.
892, 900. *φρασσάμενος* E. 294.
ἐφράσσατο Th. 160.
φράσεν CXXV, 1.
φρένες E. 47, 55, 107, 274, 381,
455, 531, 688. S. 28, 30, 34,
89, 96, 149, 255, 434. Th.
173, 239, 488, 549, 554, 688,
889. CLXXVIII, 1. C. 316, 3.
10. 320, 17.
φρόσω S. 171, 391. E. 512,
540. C. 322, 4.
φρονέω S. 50, 387. E. 582.
Th. 461, 989.
Φρύγες C. 317, 1.
φρύγοις E. 684.
φρνή E. 129. S. 88. Th. 259, 355.
Φρυκτηύς CXXVI, 2.
φυλακή IV, 4.
Φύλακος CLXXIV, 6.
φύλαξ E. 123, 253. Th. 737.
Φύλας LXXXIII, 1.
φυλάσσω Th. 335, 769. E. 124,
254. *φυλάσσομαι* E. 263, 491,
561, 694. C. 315, 12. 322, 27.
v. *πεφύλαξο*.
Φυλεύς CCXX.
φύλλον E. 421. S. 295, 298.
φύλον E. 90, 199. S. 4, 162. Th.
202, 212, 330, 556, 591, 965,
1002. XIII, 4. XLIV, 5. LXXX, 4.
C. 317, 4.
φύλοπις E. 161. S. 23, 114, 200.
φῦναι C. 315, 31, *φύντα* C. 315, 32.
φύομαι C. 320, 16.
φύω E. 61.
φυτεύω E. 22. S. 29. *φυτενέμεν*
E. 812.
φυτήσατο Th. 986*.
φυτόν E. 571, 781, 782.
φῦω, v. *πεφύασι*, *ἐπέφυνον*, *φῦναι*.
Φωκῆς S. 25.
Φώκος Th. 1004.
φωνέω C. 319, 2.
φωνή Th. 39, 685, 829. S. 382.
E. 79, 104, 448.
φωνήεις Th. 584.
φωνήσασα S. 326.
φώς E. 193, 792. S. 51, 149,
159, 261, 420. C. 325, 10.
χαίρω E. 55, 358, 431. S. 327.
Th. 104, 438, 963. CXCIX.
C. 325, 16. v. *κεγάρητο*.
Χαίρων LXXXIII, 6.
χαίτη XLII, 2.
χαλαίνω S. 308.
χαλεπός E. 91, 178, 186, 292,

- 332, 334, 558, 603, 677, 762.
S. 44, 94, 386. Th. 637. C. 317, 6.
χαλεπώτατος E. 557. Th. 800.
- χαλέπτω E. 5.
χαλεπῶς E. 684.
χάλκειος E. 144, 493. S. 213.
Th. 733. C. 322, 6.
χάλκεος E. 151 bis. S. 222, 243,
414, 453. Th. 722, 724, 726,
750, 764, 811. C. 322, 16, 324,
7. 9. 325, 19.
- Χαλκιδεῖς C. 315, 21.
Χαλκίς E. 655. C. 315, 20. 322, 19.
χαλκίφωνος Th. 311.
χαλκοκορυστής Th. 984.
χαλκός E. 151. S. 67, 135, 335,
415, 423. Th. 316.
- χαμᾶζε CCXLIX.
χαμαί S. 365. Th. 272.
χαμαιγενής Th. 879.
Χάος Th. 116, 123, 700, 814.
χαράσσω S. 235. χαρασσόμεναι
E. 573. χαρασσόμενος E. 387.
C. 321, 14.
- χαρέντες C. 325, 16.
χαρίεις Th. 129, 246, 260.
χαρίζομαι, χαριζόμενος Th. 580.
v. κεχαρισμένος.
- χάριν E. 709. C. 325, 27.
χάρις E. 65, 190, 723. Th. 503, 583.
Χάριτες E. 73. Th. 64, 907,
946. XIII, 1. LXXXI, 1.
χάρμα E. 701. S. 400. XCIV, 1.
χαροπός S. 177. Th. 321.
χάσμα Th. 740.
χατίζω E. 21, 394.
χανλιόδων S. 387.
χεῖλος E. 97.
χεῖμα E. 451, 641. C. 313, 6.
χεῖμαρος E. 626.
χειμήριος E. 494, 524, 565. S.
478. X, 2. C. 324, 29.
χειμών E. 498, 652, 675.
χείουσι Th. 83.
- χεῖρ E. 94, 114, 148, 152, 198,
321, 468, 479, 480, 497, 725,
739, 740. S. 61, 75, 107, 139,
151, 188, 193, 199, 214, 247,
263, 266, 276, 287, 292, 339,
367, 446. Th. 95, 150, 174, 178,
182, 186, 283, 284, 304, 482,
487, 490, 531, 553, 649, 671,
675, 677, 692, 715, 719, 756, 823,
973. XCIV, 3. XCVI. CLXXIV,
3. C. 317, 4. 318, 10. v. χέρεσι.
- χειροδίκαι E. 189.
χειρότερον E. 127. S. 51.
Χείρων Th. 1001. CXI, 2.
χείρων CLXIV b, 6.
χειλιδών E. 568.
χερσιών E. 821.
χέρεσι Th. 519. χέρεσιν Th. 747.
χέω E. 421. S. 396. ἔχενον XLII, 1.
v. κέχεται, χέουσι.
- χθόνιος E. 141⁸, 465. Th. 697, 767.
χθών E. 90, 157, 252, 510, 571,
577, 617. S. 162, 373, 462,
464. Th. 119, 455, 458, 498,
556, 564, 620, 669, 695, 717,
787, 847, 866. XIII, 4.
- χθλιοι Th. 364.
Χίμαιρα Th. 319, 322, 323.
Χίσι C. 313, 13.
Χίος C. 325, 21.
χιτών E. 537. S. 287.
χλαίνα E. 537.
χλοερός S. 393.
χλούνης S. 168, 177.
χλωρός E. 743. S. 231, 265.
χόανος Th. 863.
χόλος Th. 221, 533, 554, 615.
χολώω, χολούμενος E. 138. χο-
λωσαμένος E. 47, 53. ἐχόλωσε
Th. 568.
- χορτάζω E. 452.
χορτος E. 606.
χορός S. 201, 272, 277, 280,
284. Th. 7, 63. CXXXII, 3.
χράσομαι, v. χρησόμενος, κεχηρη-
μένος.
χρέα E. 647.
χρεῖος E. 404.
χρεμίζω, χρεμίσαν S. 348.
χρέος E. 647. C. 321, 2.
χρή CCV.
χρητίζω E. 351, 367, 499.
χρημα E. 320, 344, 407, 605, 684.
χρησμός C. 322, 29. 323, 21.
χρησόμενος C. 322, 21.
χρηστήριον LXXX, 6.
χρῆσαμένη E. 523.
χρῆσα E. 198, 522, 575, 753. S.
397. Th. 5. χρῆσθ E. 74, 76. S.
183. χρῆσθ E. 536. Th. 191.
χρόνος E. 133, 326, 754. Th.
190. C. 315, 15. 320, 10. 325,
29. 326, 4.
χρυσάμπυξ Th. 916.
χρυσάρορος CCXXVII, 3.
χρυσάωρ E. 771. Th. 979.

- Χρυσάωρ* Th. 281, 287.
χρῦσειος E. 74. S. 125, 183, 199*, 226, 271, 313. Th. 283, 822. CXXXVIII, 3.
χρῦσεος E. 65, 109, 129. S. 183, 192, 226, 297. Th. 12, 216, 578, 785, 822, 933, 962, 975, 1005, 1014. CXXXVIII, 3. C. 316, 12. 317, 8.
Χρυσήτης Th. 359*.
χρυσουκόμης Th. 947.
χρυσουπέδιλος Th. 454, 952.
χρυσός S. 142.
χρυσουπέφανος Th. 17, 136.
χρῶς E. 416, 586. XLII, 2. *χρῶτα* E. 555. v. *χρῶα*.
χυτρόπους E. 748.
χωόμενος Th. 533, 561. v. *χωσαμενος*.
χώρα C. 315, 14.
χώρος E. 390, 599. S. 410. Th. 731, 806. C. 321, 17.
χωσαίμενος S. 12. *χῶσατο* Th. 554. XLIX, 2.

Ψαμάθη Th. 260, 1004.
ψάνα C. 322, 2.
Ψεύδα Th. 229.
ψεύδομαι E. 709. Th. 783. *ψεύσεται* E. 283.
ψευδής Th. 229.
ψεύδος E. 78, 789. Th. 27.
ψηφίζομαι C. 325, 19.
ψίας S. 384.
ψίλωτο XLII, 3.
ψολόεις S. 422. Th. 415. XLIX, 2.
ψυκτήριον III.
ψυχή S. 151, 173, 254. E. 686.
ψῦχος C. 324, 23.
ψυχρός E. 514, 547. Th. 786.

Ψαρίων E. 598, 609, 615, 619.
ψ E. 57. Th. 419, 429, 607, 928. XCV, 1.
ἀγύγιος Th. 806.
ᾠδε E. 35, 203, 382, 473, 760. CLXIV b, 7.
ᾠδύσσατο Th. 617.
Ἰκεανίδης Th. 364*.
Ἰκεανίη Th. 364, 389, 507, 956.
Ἰκεανός E. 171, 566. S. 314. Th. 20, 133, 215, 242, 265, 274, 282, 288, 292, 337, 362, 368, 695, 776, 789, 816, 841, 908, 959, 979.
ἴκεε CCXVI, 1.
ἴκιστα C. 315, 32.
ἰκύαλος C. 318, 11.
Ἰκνυπέτης Th. 267.
ἰκνυπέτης E. 212.
ἰκνυπούς S. 96, 97, 470. E. 816.
Ἰκνυρόη Th. 360.
ἰκνύς S. 61, 307, 350. Th. 266, 269, 758. v. *ἴκιστα*.
Ἰλιεὶν CCXVI.
ἴλεσαν E. 372.
ἴλεσε E. 163.
ἰμάρτησε Th. 201.
ἰμηστής Th. 300, 311.
ἰμος E. 150, 544*, 705. S. 76, 128, 159, 221, 269, 430, 468. Th. 150, 152, 671, 673, 824. C. 317, 3. 318, 8.
ἰνέομαι E. 341.
ἰνόμασεν III, 3.
ἰπάσε Th. 442. *ἰπάσεν* Th. 974.
ἰπησαν CCXXXIV.
ἰπυεν LXXXIII, 1.
Ἰραι E. 75. Th. 901.
ἰραῖος E. 32, 307, 617, 631, 642, 665, 695.
ἰραῖονοι Th. 903*.
ἰρέξατο Th. 178.
ἰρεῦνοι Th. 903.
ἰρη E. 30, 75, 409, 450, 460, 494, 575, 584, 664. S. 401. Th. 58, 754. v. *Ἰραι*.
ἰριγνώτο S. 190.
ἰρινε E. 508, 676.
ἰριος E. 392, 394, 422, 492, 543, 697. C. 321, 19.
ἰρντο Th. 191.
ἰρσε Th. 523. IV, 3.
ἰρτο S. 30, 40. E. 568. Th. 990.
ἰς CLXIX, 5. CLXXXV. CCI, 2. C. 322, 3.
ἰσεί S. 189, 194, 198, 298.
ἰσπερ E. 633. Th. 402.
ἰστε S. 222, 405. Th. 32, 831. C. 315, 6. 316, 12.
ἰτρυνον Th. 883.
ἰτώεις E. 657.
ἰφελίς CLXXII, 2.
ἰφελία C. 820, 19.
ἰφελον E. 174.
ἰχετο S. 91, 200.
ἰψ, *ἰπα* E. 62.

INDEX

VOCABULORUM OMNIUM, QUAE IN CARMINIBUS HESIOIDEIS. DIGAMMATE INSTRUCTA SUNT.

Φαγ	Φέφαγα κατ'άξαις		ἀρτιφέπειαι φηδονφέπειαι
Φαδ (σφαδ)	Φανδάνειν φηδός		φόψ φόσσα?
Φαλη?	φηδονφέπειαι	ΦεϞ	Φερέω
Φανακ	Φανλαξ? Φάναξ	ΦεϞγ	Φέφημαι φέργον
	Φανάσσειν ΛυσιΦάνασσα		φέρμα φέργάζεσθαι
Φάστν			ἀφέργός
Φαχ	φιΦάχειν φιΦαχή		ἀφέργιή εὐφέργιης
	φηχειν φηητά		ἀμβολιφέργός ἀμηχανοφέργός
	φηλή φηχω		έτωσιοφέργός όβριμοφέργός
Φεδ (σφεδ)	φηθος		ταλαφέργός
Φεικάς		ΦεϞν	Φερούειν έκΦερούειν
Φεκ (σφεκ)	Φέκτος Φεξήκοντα		φέρμα Φερυσάρματας
Φεκ	Φεκών Φέκητι	Φεσ	Φεσθής Φεσσασθαι
	ἀΦέκητι		περιΦέσσασθαι
Φελ	Φειλυφάν		Φεΐμα?
Φελικ	Φελικών	Φέσπερος	Φεσπερίδες?
	Φελικονιάδες	Φέτος	εινάφετες ένναΦέτηρος
	Φελίκωψ		τεσσαρακονταΦετής
	Φέλιξ		Φιδειν προΦιδέσθαι
	Φελικοβλέφαρος		Φοΐδα Φιδμοσύνη
	Φελίσσειν	Φιδ	Φίστωρ Φίδρις
	ἀμφιΦέλισσαι		ἀΦιδρις ἀΦιδρείη
Φελπ	Φέλπεσθαι		πολύΦιδρις
	ΦέΦολπα		
	Φελπίς		
	ἀνάΦελπτος		
Φεπ	Φεπος		
	Φειπειν		
	ΚαλλιΦόπη		

	ἄΦίδηλος	Φίς	Φίρι
	ἄΦιδής		Φιόλαος
	ἌΦιδης		Φιρικλῆς
	ἌΦιδωνεύς		Φίριτος?
	ἄΦιδνός	Φίσος	Φισοῦσθαι
	Φεῖδος		Φισοφαρίζειν?
	ἄΦεῖδελος	Φι.Φωή	
	εὐΦειδής	Φοῖκος	Φοκίον
	ἠεροΦειδής		Φοκείος
	θεοΦειδής		Φοικήιον
	ΦιοΦειδης		Φοίκαδε
Φίεμαι	Φείνω		Φοίκοι
Φικ	Φέδικα		Φοῖκόνδε
	Φε.Φίσκω		ἄΦοικος
	ΦέΦοικα	Φοῖνος	φερέΦοικος
	Φίκελος		Φοίγη
	Φείκελος		Φοίνουφ
	ἄΦεικῆς	Φοκ?	Φοινοχόη
	ἐπιΦεικῆς	Φε (σΦε)	ἄΦοκνος
	ἐπιΦείκελος		Φός
Φιλ	Φιλεύς		Φεός
	Φίλεως		ἐΦός
Φίον	Φιάνθη		Φεοῦ
	ΦιοΦειδής		Φοι
Φῆρις			Φε
			Φεῖο

00087364

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 23 March, 2016

